

Giới thiệu Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi

Thể loại: Xuyên không, cổ đại, dị giới, phản trư ăn hổ, nữ cường, 1v1, báo thù, HE

Editor: kaylee

Cổ Nhược Vân từ khi sinh ra đã là phế vật của Thanh Long Quốc, cha nương nấng đều mất từ khi nàng còn nhỏ, nàng chính là làm mất hết toàn bộ thể diện của phủ Tướng quân. Cuối cùng vì người khác tranh cãi mà bị gia gia đánh chết, cho dù đây không phải lỗi của nàng.

Sống lại một lần nữa, nàng không còn là tiểu thư phế vật lúc trước.

Mang theo chí bảo bên người cùng khế ước với tứ đại thần thú, cho dù là đệ nhất cao thủ của Thanh Long quốc cũng muốn làm người dưới trướng nàng.

Đan được? Tính là cái gì, nàng tùy tay có thể luyện chế một đồng.

Đê Giai (cấp thấp) Linh Khí rất cường đại sao? Ngay cả vũ khí mà thủ hạ của nàng sử dụng đều là Cao Giai (cấp cao) Linh Khí.

Ngươi có cao cấp Linh Thú? Thật có lỗi, phía sau nàng Thánh Thú đã thành thiên quân vạn mã, chấn áp tất cả hào hùng!

Chính là ai có thể nói cho nàng, nam nhân yêu nghiệt cường đại này là chuyện gì xảy ra! Vì sao lại mặt dày mày dạn dây dưa nàng, càng là thề không bỏ qua!

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Vô sỉ nam nhân(1)

Đồng nhạc đại lục.

Núi cao thượng, cuồng phong tập quá.

Hạ Nhược Vân đứng yên với đỉnh núi chỗ, hỗn loạn tóc đen cùng trong gió quần quanh, nàng thanh lãnh ánh mắt đông lạnh trước mặt một đám người. Mà ở đám kia người trung, lại là một người ăn mặc đẹp đẽ quý giá trung niên nam nhân.

Nam nhân trong mắt hàm chứa lạnh nhạt cùng dày đặc hàn ý, làm Hạ Nhược Vân từ chân lạnh tới rồi đầu, lạnh băng bao vây lấy cả trái tim.

“Hạ Nhược Vân, ngươi chạy lâu như vậy, lúc này đây ta xem ngươi nhưng dĩ vãng địa phương nào trốn!”

Trung niên nam nhân cười lạnh một tiếng, bên môi mang theo lạnh lẽo độ cung, hân ánh mắt giống như là đang xem một cái không đội trời chung kẻ thù, phảng phất trước mặt thiếu nữ đều không phải là là người thừa kế hân huyết mạch nữ nhi!

“Thượng Cổ Thần tháp là gia gia trên đời khi giao cho ta đồ vật, ta là vô luận như thế nào cũng sẽ không cho những người khác!”

Hạ Nhược Vân trong thanh âm có như thế nào đều không thể áp chế hận ý.

Năm đó, nhân gia gia một câu, ai nếu nghe thủ vãn gia nữ nhi, ai liền có thể trở thành Hạ gia thiếu chủ, vì thế, chính mình này cái gọi là phụ thân liền vứt bỏ hân thanh mai trúc mã người yêu, thảo được mẫu thân niềm vui.

Mà ở mẫu thân gả cho hân cùng thán, hân liền đem người yêu tiếp nhập Hạ gia, cho nàng trắc thất chi vị.

Thân là Hạ gia thiếu chủ, dù có tam thê tứ thiếp, mẫu thân cũng vô pháp ngăn trở, chỉ có thể mỗi ngày lấy nước mắt rửa mặt.

Nếu không có là gia gia đau lòng nàng, chỉ sợ mẫu thân ở Hạ gia sẽ trở nên không hề địa vị.....

Hạ Minh sắc mặt trầm xuống dưới, oán hận nói: “Ngươi cái này ngoan độc nữ nhân, Thượng Cổ Thần tháp vốn dĩ chính là thuộc về tuyệt đầu mùa, ngươi đoạt đi rồi nàng đồ vật thể nhưng còn dám cường từ đoạt lí! Đừng quên, tuyệt đầu mùa lúc sinh ra trời giáng dị tượng, quốc sư đã từng ngất lời nàng đó là thượng cổ phượng hoàng Tử Tà chuyển thể chi thân! Ta phụ thân hân là lão hồ đồ, mới đưa Thượng Cổ Thần tháp cho ngươi, hiện tại hân đã qua đời, ta sẽ đến sửa đúng cái này sai lầm!”

Ha ha ha!

Hạ Nhược Vân cuồng tiếu ra tiếng, từ từ son cốc bên trong, thanh âm kia lâu tán không đi, hồi âm từng trận.

“Ngươi có phải hay không quên mất Hạ Sơ Tuyết sinh ra thời điểm, cũng là ta sinh ra ngày! Gia gia đem Thượng Cổ Thần tháp cho ta, khẳng định có hần nguyên do, chính là ngươi đâu?”

Nàng trào phúng nở nụ cười: “Ngươi vì được đến Thượng Cổ Thần tháp, đổi ta gây nghiêm hình, mẩu thân vì cứu ta, bị ngươi cái này súc sinh sống sờ sờ ngược đãi mà chết! Ông ngoại bọn họ một nhà, đồng dạng bị ngươi thân thủ huỷ diệt, ngươi rốt cuộc còn có phải hay không người? Vì một cái khác nữ nhi, không tiếc giết chính mình kết tóc thê từ!”

“Hừ!” Hạ Minh hừ lạnh một tiếng, khuôn mặt lãnh khốc nói, “Nàng không xứng khi ta thê, mặc kệ có phải hay không bởi vì ngươi nguyên nhân, ta đều sẽ không làm nàng tiếp tục tồn tại, chỉ có nàng đã chết, lòng ta ái nữ nhân mới có thể thượng vị!”

Hạ Nhượng Vân bị thống nhắm lại hai tròng mắt, mẩu thân ở nàng trước mặt thê thảm bộ dáng hiện giờ còn khắc vào trong lòng.

Nàng từ bỏ!

Từ bỏ gia gia đối nàng ủy thác, muốn đem Thượng Cổ Thần tháp lấy ra tới đổi hồi mẩu thân mệnh, nhưng mẩu thân lại tựa hồ biết nàng muốn làm sự tình, lấy chết tới bảo hộ Thượng Cổ Thần tháp.....

Hiện giờ nhớ tới, còn có một loại tê tâm liệt phế đau đớn!

“Hạ Minh, ngươi làm nhiều như vậy sự tình, tuyệt đối sẽ hối hận! Giống ngươi loại này thất tín bội nghĩa vô tình vô nghĩa nam nhân, đem gắp vạn dân phi nhố, vĩnh thế không thể siêu sinh!”

“Hối hận?” Hạ Minh nhạo báng một tiếng, “Ngươi biết hiện tại bên ngoài ở truyền nói cái gì sao? Ngươi Hạ Nhượng Vân, cuồng vọng đến cực điểm, trêu chọc một cái ngươi trêu chọc không dậy nổi địch nhân, là cái kia địch nhân tìm không thấy ngươi sau mới tàn sát vân gia mẫn môn! Mà ta Hạ Minh, mặc áo tang, túc trực bên linh cửu trăm ngày, càng vì con mẹ ngươi chết mà cực kỳ bi thương, đó là tuyết đầu mùa đều thương tâm vài lần ngất qua đi, chỉ có ngươi cái này nữ nhi ở vì bọn họ mang đến như thế tai nạn sau liền núp vào, đương nổi lên rùa đen rút đầu, nhưng là..... Ha ha ha! Ngươi nương căn bản là hoàn toàn đi vào ta Hạ gia phần mộ tổ tiên! Nàng sớm bị ta ném nhập bãi tha ma bị sói nuốt thực! Chúng ta Hạ gia phần mộ tổ tiên tuyệt đối không phải cái gì nữ nhân đều có thể tiến!”

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Vô sỉ nam nhân(2)

Hạ Nhượng Vân thân mình nhẹ nhàng run rẩy lên, nàng mở bừng mắt, cừu hận ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm trước mắt nam nhân: “Hạ Minh, ngươi vô sỉ!”

“Vô sỉ?” Hạ Minh cười ha ha hai tiếng, “Được làm vua thua làm giặc, này hết thầy, cũng chỉ trách ngươi quá không thức thời, là ngươi liên lụy ngươi mẩu thân! Cho nên, chân chính hại chết nàng hung thủ, là ngươi!”

Chân chính hại chết nàng hung thủ, là ngươi ——

“Ha ha ha ha!”

Bỗng nhiên, Hạ Nhượng Vân cuồng tiếu lên, kia điên cuồng tiếng cười truyền đẳng ở không trung phía trên, dẫn tới toàn bộ vùng núi gian đều tiếng vang không ngừng.

“Hạ Minh, hiện tại ta khiến cho ngươi đồ vô sỉ này tự mình đi địa ngục hướng mẩu thân của ta bồi tội! Ngươi hiện tại liền cùng ta cùng đi chết đi!”

Trên người nàng khí thế bỗng nhiên kéo lên lên, làm khắp không trung đều trở nên một mảnh xám xịt, lộ ra vô tận âm lãnh chỉ khí.

“Không tốt!”

Hạ Minh sắc mặt đại biến, vội vàng nói: “Nàng muốn tự bạo!”

Hạ Nhượng Vân là Hạ gia đệ nhất thiên tài, tuổi còn trẻ thực lực liền đạt tới Võ Tôn cấp bậc, nếu không có hần lợi dụng vân gia huỷ diệt đả kích nàng, lúc ấy cũng không có khả năng đánh lên làm nàng thân bị trọng thương.

Dù cho như thế, một người thân bị trọng thương Võ Tôn tự bạo, đủ rồi đưa bọn họ này nhóm người đều kéo xuống địa ngục!

Phụt!

Một tiếng dậm thùng ngực trầm đục tại đây tĩnh u bên trong son cốc vang lên.

Hạ Nhực Vân thân mình cứng đờ, cúi đầu nhìn về phía ngực thượng từ sau lưng quán triệt mà đến trường kiếm, không dám tin tưởng quay đầu, ánh mắt dừng ở kia một trường đường cong rõ ràng anh tuấn khuôn mặt: “Chìm trong, ngươi.”

Nàng sớm biết rằng chìm trong tới.

Nhưng bởi vì hấn là chìm trong, cho nên, nàng mới không có bố trí phòng vệ.

Lại không nghĩ rằng, cái này nàng đã từng tin nhiệm nhất nam nhân, thế nhưng muốn sát nàng.

Phanh!

Lực lượng từ thân thể của nàng nội bạo phát ra tới, ngực nội trường kiếm trong phút chốc biến thành tinh tinh điểm điểm, nàng che lại đổ máu không ngừng miệng vết thương, trong ánh mắt tràn ngập đau xót cùng khó hiểu.

“Ngươi vì cái gì muốn.”

Giết ta?

Cuối cùng hai chữ tựa hồ bị chắn ở trong cổ họng, vô pháp nói ra.

Chìm trong thâm trầm mặt mày xẹt qua một tia áy náy cùng không tha, lại trong chớp mắt liền biến mất vô tung vô ảnh.

“Vân nhi, xin lỗi, ta là một cái rất có dã tâm người, tuy rằng ở ta trong lòng, ngươi là của ta yêu nhất, nhưng là, tuyết đầu mùa là thượng cổ phượng hoàng Từ Tà chuyển thể chi thân, Thượng Cổ Thần tháp chân chính chủ nhân! Chỉ có nàng được đến Thượng Cổ Thần tháp, nhất định sẽ trở thành này phiên đại lục chí cường! Cuối nàng giả có thể được đến toàn bộ thiên hạ, cho nên, ta cũng có ta khổ trung.”

Lúc này Hạ Nhực Vân sắc mặt tái nhợt, cực kỳ làm cho người ta sợ hãi, không thể tin được đã từng còn đối nàng thề hải minh sơn người yêu, lại ở nháy mắt đối nàng rút kiếm tương hướng.

Đột nhiên, nàng tựa hồ nhớ tới cái gì, điên cuồng nhắm phía chìm trong.

“Ngọc nhi đâu? Ta làm ngươi bảo hộ ta Ngọc nhi, ngươi đem Ngọc nhi lộng tới địa phương nào đi!”

Hạ Nhực Vân không rảnh lo đau xót, gắt gao kéo lấy chìm trong vạt áo, nổi điên tựa mà rống lớn nói.

Mẫu thân đã chết, ông ngoại một nhà cũng bị giết hại, đệ đệ chính là nàng duy nhất thân nhân! Bởi vì tin tưởng chìm trong, càng không muốn đệ đệ tùy nàng phạm hiểm, cho nên, nàng liền đem hấn thác cho hấn trông giữ.

Nhưng hôm nay.

Hạ Nhực Vân thân mình run rẩy lên, sợ hãi xuất hiện ở kia trường tái nhợt dung nhan phía trên, làm chìm trong tâm bất giác tê rần.

Chỉ là thực mau hấn liền ngoan hạ tâm, nói: “Đem Hạ Lâm Ngọc cho ta mang đến!”

Nửa ngày.

Một cái nửa chết nửa sống thiếu niên bị người đề ở trong tay triều bên này mà đến, đơn bạc thân mình ở cuồng phong trung là như vậy yếu đuối mong manh, tựa hồ tùy thời đều sẽ theo gió mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Vô sỉ nam nhân(3)

“Ngọc nhi!”

Nàng thanh âm mang theo tê tâm liệt phế, nước mắt từ trong mắt trượt xuống dưới.

Làm như nghe được nữ tử điên cuồng thanh âm, thiếu niên rút cuộc giật mình, hấn mở mỗi một hai tròng mắt, thanh triệt con ngươi nhìn phía Hạ Nhực Vân, môi mòng run rẩy, thanh âm suy yếu: “Tỷ.”

“Khụ khụ!” Hạ Nhược Vân khụ ra hai khẩu máu tươi, một thân huyết y dưới ánh mặt trời như thể chói mắt, “Thả hân!”

“Thả hân? Đem Thượng Cổ Thần tháp giao ra đây, ta liền thả hân!”

Chìm trong thu liễm trên mặt cảm tình, lạnh lùng nhìn mắt Hạ Nhược Vân.

Nữ nhân lại quan trọng, cũng xa xa so ra kém quyền lợi. Có quyền thế, hân muốn cái gì dạng nữ nhân sẽ không có?

Hạ Nhược Vân sắc mặt càng thêm tái nhợt, nàng tầm mắt chuyển hướng phía sau lãnh khốc trung niên nam nhân, từng câu từng chữ nói: “Ngọc nhi là con của ngươi, là các ngươi Hạ gia huyết mạch!”

“Ha ha!” Hạ Minh cuồng tiếu hai tiếng, lãnh khốc nói, “Ta Hạ Minh huyết mạch, chỉ có tuyệt đầu mùa một người! Hạ Lâm Ngọc loại này vẫn không được vô không xong, cả ngày bệnh uống uống phế vật, không đủ tư cách khi ta nhi tử! Bất quá, vì được đến Thượng Cổ Thần tháp, hân cho dù chết, cũng là chết có ý nghĩa!”

Hạ Nhược Vân thân mình chấn động, chậm rãi nhắm lại hai tròng mắt, thật lâu sau, nàng mở mắt ra, ôn hòa ánh mắt đầu chiếu vào thiếu niên vết thương chồng chất thân thể phía trên.

“Ngọc nhi, ngươi sẽ sợ hãi sao?”

Hạ Lâm Ngọc quật cường lắc lắc đầu: “Ta không sợ! Tỷ tỷ, đừng đem Thượng Cổ Thần tháp giao cho bọn họ, nếu không, mẫu thân cùng ông ngoại đều sẽ chết không nhắm mắt. Ta tin tưởng, chúng có một ngày, tỷ tỷ sẽ vì ta báo thù.”

Phanh!

Chìm trong một chân đá vào Hạ Lâm Ngọc ngực phía trên, hân há mồm phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt đổ xuống dưới.

“Người tới!” Chìm trong nâng lên mặt mày, mặt vô biểu tình nói, “Đem Hạ Lâm Ngọc moi tìm móc phổi, cơ thể sống tách rời!”

Nam nhân lạnh nhạt thanh âm tựa như một đạo búa tạ, hung hăng đánh ở Hạ Nhược Vân trong lòng, nàng tê tâm liệt phế giận dữ hét: “Chìm trong, ngươi cái này súc sinh, ta thật sự không nên tin tưởng ngươi đem Ngọc nhi giao cho ngươi tới bảo hộ, là ta hại sống nương tựa lẫn nhau đệ đệ!”

Tuyệt vọng mà bị thống nước mắt tùy ý nằm xuống, thân sắc của nàng dần dần xuất hiện điên cuồng, không màng tất cả muốn chạy về phía Hạ Lâm Ngọc. Chính là, nàng còn chưa tới đạt hân trước mặt, đã bị chìm trong cấp hung hăng đánh trúng, thân mình bỗng nhiên bay ngược đi ra ngoài, thật mạnh ngã trên mặt đất.

Hai người đem Hạ Lâm Ngọc ấn ở trên mặt đất, lạnh băng trường kiếm bổ về phía hân tay chân, máu tươi vẩy ra mà ra, nhiễm hồng nàng hai tròng mắt.

“Không!!!”

Hạ Nhược Vân hai tròng mắt huyết hồng, khàn cả giọng quát: “Thả Ngọc nhi, chỉ cần thả hân, ta.”

“Tỷ tỷ.”

Móng manh thanh âm khinh phiêu phiêu, nhưng mà, tại đây bên trong sơn cốc, lại rất rõ ràng rơi vào rồi Hạ Nhược Vân trong tai.

“Đừng đem. Thượng Cổ Thần tháp cho bọn hân, chỉ có Thượng Cổ Thần tháp, mới có thể vì mẫu thân. Báo thù, bằng không. Bằng không ta thả chết.”

Phụt!

Trường kiếm hung hăng đâm vào Hạ Lâm Ngọc ngực, làm hân kế tiếp nói đều biến mất ở yết hầu nội.

Hạ Lâm Ngọc nằm ở vũng máu giữa, kia trọn to đôi mắt muốn cuối cùng kể ra cái gì.

Giờ khắc này, hân cảm giác sinh mệnh biến mất, ánh mắt tràn đầy không muốn xa rời cùng không tha.

Hân rốt cuộc có thể cùng mẫu thân gặp mặt, chính là, tỷ tỷ làm sao bây giờ đâu? Hiện tại hân đã là nàng duy nhất thân nhân a. Nếu hân cũng đã chết, tỷ tỷ nên sẽ cỡ nào thống khổ cùng cô tịch.

“Ngọc nhi!!!”

Hạ Nhược Vân một ngụm máu đầu quả tim phun tới, thất tha thất thểu chạy hướng về phía Hạ Lâm Ngọc.

“Ngọc nhi, là ta không tốt, là ta tin người khác, mới liên lụy ngươi!”

“Gia gia đã chết, mẫu thân đã chết, ông ngoại cũng đã chết, hiện tại ta bên người, chỉ còn lại có ngươi một người a.”

“Ngọc nhi, nếu có kiếp sau, ta nhất định sẽ cho ngươi nhất sinh nhất thế an bình, tuyệt không sẽ lại làm bất luận kẻ nào xúc phạm tới ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Phế vật(1)

Hạ Nhược Vân chậm rãi đứng lên, đầy đầu tóc đen ở cuồng phong trung vũ điệu, nàng ngẩng đầu lên, kia trương tràn đầy nước mắt khuôn mặt phía trên tràn ngập từ sỡ không có điên cuồng.

“Ta muốn các ngươi, hết thầy đi cấp Ngọc nhi chôn cùng!”

Oanh!

Không trung ở thời khắc đó ảm đạm thất sắc, sấm sét ầm ầm, tia chớp hung hăng đánh xuống, chiếu sáng kia phiến hắc ám không trung.

“Nàng bị như vậy trọng thương, thế nhưng còn có thực lực tự bạo!” Hạ Minh thần sắc biến đổi, khuôn mặt trầm xuống dưới.

Hắn không thể không thừa nhận, cái này nữ nhi thiên phú xác thật rất mạnh, đáng tiếc, hắn lại không phải hắn sở ái yếm nữ nhân sinh, nếu là làm nàng tiếp tục trưởng thành đi xuống, tuyệt đầu mùa mẹ con tất nhiên sẽ đã chịu ủy khuất.

Đây là hắn như thế nào cũng không nghĩ nhìn thấy.

Vì một cái khác thâm đến hắn sủng ái nữ nhi, chỉ có thể từ bỏ này không nên sinh ra tiện loại!

“Ha ha ha!”

Hạ Nhược Vân cuồng tiếu lên, kia tiếng cười sung mãnh liệt hận ý, điên cuồng nói: “Hạ Minh, chìm trong, hôm nay ta cho dù chết cũng sẽ vì bọn họ báo thù rửa hận! Chỉ là đáng tiếc, Hạ Sơ Tuyết không ở nơi này, bằng không, chúng ta cùng đi địa ngục làm bạn thật là tốt biết bao?”

Oanh!

Lực lượng cường đại từ nàng quanh thân khuếch tán mở ra, tức khắc nhắc lên sơn cốc thượng hòn đá, cùng với nữ tử điên cuồng tiếng cười làm Hạ Minh trái tim đều run rẩy lên.

Chính là, cái gì đều không có phát sinh.

Khấp sơn cốc, lại lại lần nữa yên lặng xuống dưới.

“Phụt!”

Hạ Nhược Vân phun ra một ngụm máu tươi, đơn đầu gối thật mạnh quỳ xuống đất, cuộn cuộn không ngừng máu tươi từ nàng trong miệng phun tới, không cam lòng mà căm hận nhìn trước mắt này nhóm người.

“Vì cái gì? Vì cái gì muốn ngăn cản ta tự bạo?”

Nàng cúi đầu, gắt gao cầm nắm tay, suy yếu thanh âm lộ ra phần nộ.

Ở vừa rồi kia một khắc, nàng rõ ràng cảm giác được, là Thượng Cổ Thần tháp ngăn trở nàng tự bạo, đây cũng là nàng được đến Thượng Cổ Thần tháp sau lần đầu tiên cảm nhận được nó động tác.

“Ngươi là không nghĩ làm ta linh hồn biến mất? Chính là, nếu vô pháp thế bọn họ báo thù, ta muốn này linh hồn lại có tác dụng gì? Mặc dù là hồn phi phách tán, ta đều phải kéo bọn họ cùng nhau xuống địa ngục đi!”

Hạ Nhược Vân thanh âm run rẩy lên, chính là, hiện tại nàng, đã không có lại lần nữa thi triển tự bạo lực lượng.

“Ngọc nhi, thực xin lỗi, là tỷ tỷ vô dụng, vô pháp báo thù cho ngươi.”

Nước mắt tùy ý chảy xuống, từ nàng gương mặt chảy xuống, thấm vào tới rồi mặt đất.

Bỗng nhiên, nàng cười ha ha lên: “Ta Hạ Nhược Vân tại đây thề, chung có một ngày ta sẽ làm này đó thương tổn quá chúng ta người huyết, nộ, huyết, thường! Làm cho bọn họ chìm đắm vào vạn kiếp bất phục nông nổi! Vì thế, mặc dù là làm ta dùng tiến vào vĩnh sinh địa ngục làm đại giới!”

Nữ tử thanh âm như là nguyên rửa giống nhau quanh quẩn với chìm trong bên tai, làm hấn tâm bỗng nhiên sinh ra một loại hoảng loạn, lại là không dám nhìn tới kia liếc mắt một cái trần ngập đến xương cừu hấn đôi mắt.....

Phụt!

Hạ Nhượng Vân hộc ra một ngụm máu tươi, nàng ánh mắt nhất nhất từ trước mặt những người này dung nhan thượng đảo qua, tựa hồ là muốn nhớ kỹ bọn họ dung mạo, đưa bọn họ bộ dáng thật sâu dấu vết ở trong óc bên trong.....

“Nàng tâm can đứt gãy, đã sống không được.”

Hạ Minh lãnh khốc nhìn xuống chầm đất thượng nữ tử, phảng phất nàng này cũng không phải hấn nữ nhi, mà là cùng hấn không đội trời chung kẻ thù.....

“Hạ Nhượng Vân, đem Thượng Cổ Thần tháp giao ra đây!”

“A.....”

Hạ Nhượng Vân cười lạnh một tiếng, cánh tay của nàng gắt gao ôm thiếu niên tàn khuyết bất kham thân thể, chậm rãi đứng lên, rồi sau đó, nàng không chút do dự xoay người, ôm Hạ Lâm Ngọc thả người nhảy vào huyền nhai.....

“Không tốt!”

Hạ Minh sắc mặt đại biến, ánh mắt nhảy mắt âm trầm xuống dưới: “Người tới, cho ta đi lục soát, đem nàng thi thể lục soát ra tới! Ta cũng không tin tìm không thấy Thượng Cổ Thần tháp!”

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Phế vật(2)

Tây linh đại lục, Thanh Long Quốc.

Tướng quân phủ hẻo lánh hậu viện trong vòng, thiếu nữ kiều chân bất chéo, khoe miệng hàm chứa một cọng rom, cà lơ phát phơ ngồi ở trên giường.

“Tây linh đại lục?”

Phảng phất là ở lầm bầm tự nói, Hạ Nhượng Vân khoe môi khơi mào một mặt rất nhỏ độ cung.

“Xem ra ta là linh hồn chuyển sang kiếp khác, từ đông nhạc đại lục đi tới tây linh đại lục, không biết có phải hay không thương sinh đều không quen nhìn Hạ Minh hành động, cho nên, cho ta một lần trọng sinh cơ hội?”

Tại đây phiên thể giới nội, là từ vô số đại lục sở tạo thành.

Dù cho đông nhạc đại lục cùng tây linh đại lục liền nhau, nhưng tây linh đại lục là thuộc về tầng dưới chót tồn tại, chỉ có thực lực tới nhất định nông nổi, mới vừa rồi nhưng bước vào đông nhạc đại lục.

Mà đã từng Hạ Nhượng Vân, đó là đến từ chính đông nhạc đại lục!

Làm nàng không nghĩ tới chính là, cùng chính mình nguyên bản thiên phú so sánh với, cái này Cổ Nhượng Vân là cái rõ đầu rõ đuôi phế vật! Năm phương mười lăm, lại liền cơ bản nhất tụ khí ba cấp đều chưa từng đạt tới.

Ngay cả tướng quân phủ nô bộc, đều ở tứ cấp hướng lên trên.

Đương nhiên, này Cổ Nhượng Vân thân thể cũng cực kỳ bi thảm.

Từ tiểu nàng liền cha mẹ song vong, ở mọi người trong mắt đều là có thể có có thể không tồn tại, nếu không có có một thiên tài ca ca che chở, chỉ sợ nàng là một bước khó đi.

Nhưng trước đó không lâu thiên tài ca ca bị nào đó thế lực thu làm đệ tử, bắt đắ dĩ rồi đi Thanh Long Quốc.

Ai ngờ hấn rồi đi không nhiều ngày, lăng gia tiểu công tử cố ý ở Cổ Nhượng Vân trước mặt nhục nhã hấn, vì giữ gìn huynh trưởng, Cổ Nhượng Vân cùng lăng gia tiểu công tử xé rách lên, càng là bị lăng gia nô phó tẩu đến chết khiếp.

Buồn cười chính là, chính mình tự mình gia gia, tướng quân phủ tướng quân đại nhân, không phân xanh đỏ đen trắng đem nàng sống sờ sờ đánh chết!

Nghĩ vậy, Cố Nhượng Vân bên môi nổi lên một mặt cười lạnh: “Cố Nhượng Vân, nếu ta chiếm cứ thân thể của ngươi, ta đây đó là ngươi! Yên tâm đi, ta nhất định sẽ vì ngươi báo thù, coi như là chiếm dụng ngươi thân thể thù lao.”

Đang nói, cửa phòng bị mở ra, đương cửa người nọ đối thượng Cố Nhượng Vân kia một đôi thâm hắc đôi mắt lúc sau, rõ ràng bị hoảng sợ.

“Cố Nhượng Vân, ngươi còn chưa có chết?”

Cái này Cố Nhượng Vân, mệnh thật là đủ đại, bị gia gia đánh thành như vậy cư nhiên còn sống!

“Đúng vậy, ngươi thực hy vọng ta chết?”

Cố Nhượng Vân nhọt nhọt gọi lên môi mỏng, cười như không cười nhìn nàng.

“Hừ!” Nhìn quanh mong hừ một tiếng, “Nếu ngươi không chết, vậy đi phòng khách, gia gia đang chờ ngươi.”

Nói xong lời này, nàng cũng không quay đầu lại rời đi nơi này.

Cố Nhượng Vân hơi hơi nheo lại hai tròng mắt, thông qua ký ức nàng có thể biết này nhìn quanh mong là nàng nhị thúc nữ nhi, trước nay đều là mắt cao hơn đỉnh, mà nàng huynh trưởng cố hướng lâm càng là toàn bộ tướng quân phủ chỉ ở sau ca ca cố Sanh Tiêu thiên tài, cho nên, nàng vì thế cố hướng lâm hết giận, không thiếu sản cố Sanh Tiêu không ở nhà khi khi để Cố Nhượng Vân.

Chỉ là Cố Nhượng Vân vì không cho huynh trưởng nhọc lòng, vẫn luôn chưa từng nói cho hắn thôi.

Phòng khách.

Cố Nhượng Vân mới vừa đi đi vào, liền thấy được ngồi ở cao tòa phía trên cổ lão tướng quân, mà ngồi ở hán hữu phía dưới chính là một già một trẻ, không cần đoán, cũng biết kia lão già chính là lăng gia gia chủ Lăng Nghị, đến nỗi thiếu niên, đó là làm hại Cố Nhượng Vân bị sống sờ sờ đánh chết đầu sỏ gây tội lăng tiểu thiếu gia.

“Cố Nhượng Vân, ngươi rốt cuộc tỉnh!”

Cổ lão tướng quân như kiếm giống nhau ánh mắt đầu hướng Cố Nhượng Vân, khuôn mặt nghiêm túc nói: “Ngươi dám ở trên đường cái khi dễ ẩu đã lăng gia tiểu thiếu gia, còn không lập tức cho hắn xin lỗi!”

Này lăng gia có một người quý phi ở triều, là hắn trăm triệu không thể đắc tội, nếu là có thể làm lăng gia cảm thấy vừa lòng, hy sinh một cái phế vật lại như thế nào? Chỉ là làm hắn không nghĩ tới chính là, chính mình này yếu đuối cháu gái, sẽ có như vậy dũng khí!

Đáng tiếc, nàng chỉ là một cái phế vật mà thôi.

Nếu nàng cùng nàng huynh trưởng giống nhau thiên tài, chỉ sợ quý phi nương nương cũng không dám động nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Phế vật(3)

Edit: kaylee

"Xin lỗi?" Cố Nhượng Vân lạnh lùng cười nói, "Xin hỏi đầu óc của ông có phải bị nước vào hay không? Ta đánh Lăng gia tiểu thiếu gia? Đừng quên, ta chỉ là một phế vật Tụ Khí cấp hai mà thôi! Hiện tại thực lực của Lăng gia tiểu thiếu gia đã tới Tụ Khí cấp năm, xin hỏi ta như thế nào mới có thể đánh hắn? Nếu ông cùng đệ nhất cao thủ của Thanh Long Quốc chiến đấu, có người nói ông đánh đệ nhất cao thủ của Thanh Long Quốc, ông sẽ tin tưởng lời này sao?"

Cổ lão Tướng Quân sắc mặt xanh mét, dùng một tiếng một chưởng đánh ở trên mặt bàn, buồn bực nói: "Nghịch chương! Ngươi vậy mà ngay cả mệnh lệnh của gia gia ngươi cũng không nghe theo! Lăng gia đã nói là lỗi của ngươi, vậy đương nhiên là ngươi khiêu khích trước, lập tức quỳ xuống cho ta, cho đến khi bọn họ tha thứ ngươi mới thôi!"

"Ha ha!" Cố Nhượng Vân cười to hai tiếng, một độ cong trào phúng lan tràn ở bên môi của nàng, "Rõ ràng là hắn ghen tị thiên phú của ca ca, vũ nhục ca ta trước, đến trong miệng ông, lại biến thành ta khiêu khích? Hơn nữa, ông không chỉ đầu óc bị nước vào còn là mất mù, Lăng gia tiểu thiếu gia hoàn hảo không tổn hao gì kia là bị khi dễ? Mà ta đây người vết thương, liền biến thành người đánh hắn? Gia gia, ông thật đúng là giúp ngoài không giúp lí."

Cố lão Tướng Quân ngậy ngấn cả người, lúc này lão đã không để ý tới phần nộ, ánh mắt kinh ngạc nhìn Cố Nhượng Vân.

Đây..... Đây vẫn là tôn nữ luôn yếu đuối của mình sao? Khi nào thì nàng nói chuyện trật tự trở nên rõ ràng như thế?

"Rốt cuộc ngươi là ai!"

Bỗng nhiên, ánh mắt của Cố lão Tướng Quân trầm xuống, một luồng sát khí nháy mắt tràn ngập ở trong toàn bộ phòng khách.

Cho dù hiện tại Cố Nhượng Vân thực lực thấp kém, nhưng nàng chỉ cần điều động tinh thần lực cũng đủ chống cự luồng sát khí này, chỉ là nếu làm như vậy, bản thân khẳng định sẽ lộ ra sơ hở, vì vậy nàng vẫn chưa mạo hiểm như vậy, mà là để bản thân bại lộ ở dưới luồng sát khí kia.

"Thế nào, ông muốn giết ta?" Cố Nhượng Vân gợn lên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, trào phúng cười nói, "Dù sao ông đã bỏ giết (dùng gậy đánh đến chết) ta một lần, nếu không phải ta sức sống ương ngạnh, cũng không có cách nào chống đỡ được, hiện tại ông muốn giết cứ giết, chính là, không biết sau khi ca ta trở lại làm sao ông có thể ăn nói với hân!"

Cố lão Tướng Quân hơi hơi nheo lại đôi mắt.

Kỳ thực, sau khi bỏ giết Cố Nhượng Vân, lão liền hối hận, mặc dù Cố Nhượng Vân là phế vật, nhưng nàng còn có một huynh trưởng bao che khuyết điểm, lúc đó nếu không phải Cố Nhượng Vân chết không chịu thừa nhận sai lầm, lão cũng sẽ không tức giận ra tay nặng như thế.....

Cũng may phế vật này chính là chỉ mất đi hô hấp trong thời gian ngắn, rất nhanh liền khôi phục nhịp tim.

Chỉ là, Cố lão Tướng Quân như thế nào biết, chính là ngăn ngừ trong nháy mắt kia, linh hồn trong khối cơ thể này đã thay đổi một cái.....

"Hừ, nếu ngươi là Cố Nhượng Vân, ta quả thật cần cho Sanh Tiêu một cái công đạo, đáng tiếc, ngươi không phải!" Cố lão Tướng Quân lạnh lùng nói, "Rốt cuộc ngươi là loại người nào! Phế vật yếu đuối Cố Nhượng Vân kia, tuyệt sẽ không nói ra loại lời nói này!"

Nhất thời, tất cả ánh mắt trong phòng đều tụ lại ở trên khuôn mặt thanh tú của Cố Nhượng Vân.

Cố Nhượng Vân giống như không cảm nhận thấy, không cho là đúng cười nói: "Ta có phải hay không là Cố Nhượng Vân, chẳng lẽ ông không rõ ràng sao? Những năm gần đây, ta luôn luôn giả bộ yếu đuối, chỉ vì muốn an bình, nhưng trải qua chuyện lần này, ta đã quyết định, cho dù ta là phế vật, cũng sẽ không tiếp tục yếu đuối nữa! Ta càng yếu đuối, sẽ chỉ làm các ngươi càng thêm khi dễ thôi!"

Nghe nói như thế, tất cả mọi người bất giác bùng tình đại ngộ (bỗng nhiên hiểu ra).

Khó trách hiện tại phế vật này sẽ có loại dũng khí này, thì ra yếu đuối của nàng đều là giả bộ, cứ như vậy liên thông suốt.....

Phanh!

Lăng Nghị vỗ bàn đứng lên, lạnh lùng nói: "Cố Nhượng Vân, lão nhân ta trời sinh bao che khuyết điểm, ta mặc kệ ngươi là đúng hay sai! Hôm nay đều phải quỳ xuống nhận sai cho ta, nếu không, ta quân ngươi có ca ca thiên tài gì, ta đều sẽ làm ngươi chết ở chỗ này! !!"

Nhìn nhìn bộ mặt già nua tràn đầy tức giận của Lăng Nghị, Cố Nhượng Vân nở nụ cười: "Ngươi muốn ra tay với một văn bối như ta, không sợ toàn bộ người Thanh Long Quốc nhạo báng ngươi lấy lớn khi nhỏ sao?"

"Vậy ngươi muốn như thế nào?"

"Như vậy đi, để cho tôn tử của ngươi cùng ta quyết đấu là được!"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Phế vật(4)

Cái gì?

Này trong nháy mắt, tất cả mọi người cho rằng nàng điên rồi.

Một cái tự khí nhị cấp vọng tưởng đối kháng tự khí ngũ cấp? Nàng xác định chính mình không phải điên rồi sao?

“Gia gia, ta đáp ứng nàng!”

Không đợi Lăng Nghi nói chuyện, lăng tiểu thiếu gia đột nhiên đứng lên, trên cao nhìn xuống nhìn xuống so với hắn thấp một cái đầu Cố Nhượng Vân.

“Cố Nhượng Vân, đây là chính ngươi tìm chết! Bỏ thiếu gia đáp ứng ngươi khiêu chiến, ngươi tiếp chiêu đi!”

“Chậm đã!”

Lăng tiểu thiếu gia vừa định động thủ, đột nhiên, một đạo tiếng quát đánh gãy hắn động tác.

Hắn thu hồi tay, cười lạnh nói: “Như thế nào? Sợ? Nếu ngươi sợ hãi vậy quỳ xuống cắn ba cái vang đầu kêu ba tiếng gia gia, nói không chừng ta sẽ tha thứ ngươi tánh mạng!”

Cố Nhượng Vân cong cong khóe môi: “Nếu ta sợ hãi, liền sẽ không khiêu chiến ngươi, bất quá, ta nói quyết đấu không phải hôm nay, mà là một tháng lúc sau!”

“Ha ha!” Lăng tiểu thiếu gia cười to hai tiếng, “Cố Nhượng Vân, ta hiểu được, ngươi có phải hay không muốn sống lâu một tháng thời gian? Bỏ thiếu gia cũng không phải không nói tình cảm người, khiến cho ngươi sống thêm một tháng thời gian, gia gia, chúng ta đi thôi, một tháng lúc sau, ta lại đến giết cái này đã sớm đáng chết phế vật! Cũng làm tốt bọn họ tướng quân phủ bớt chút đồ ăn!”

Lời này ý tứ thực rõ ràng, ta Lăng tiểu thiếu gia giết Cố Nhượng Vân, hoàn toàn vì các ngươi tướng quân phủ suy nghĩ, dường như vậy phế vật nhiều lăng phí lương thực? Cho nên, các ngươi tướng quân phủ chẳng những không thể trách cứ, còn cần thiết cảm tạ ta!

Nhìn lăng gia già trẻ rồi đi bóng dáng, cố lão tướng quân sắc mặt cực kỳ khó coi.

Ở hắn xem ra, Cố Nhượng Vân chết thì chết, chỉ cần không phải chết ở hắn trong tay là được, nhưng này phế vật to gan lớn mật muốn cùng lăng gia tiểu thiếu gia quyết đấu! Đây không phải ở ném tướng quân phủ mặt sao?

Nếu không phải nàng, chính mình cũng sẽ không bị lăng người nhà nhục nhã!

“Hừ!”

Nghĩ đến đây, cố lão tướng quân hít sâu khẩu khí, hung hăng lắc lắc vạt áo, thẳng đi ra phòng khách, từ đầu đến cuối, đều không có đang xem liếc mắt một cái Cố Nhượng Vân.

“Cố Nhượng Vân, ngươi thật là quá không biết tự lượng sức mình.”

Nhìn quanh mong khinh bỉ nhìn mắt Cố Nhượng Vân, châm chọc nói: “Chỉ bằng ngươi, cũng vọng tưởng cùng lăng gia tiểu thiếu gia quyết đấu? Ngươi biết lăng gia tiểu thiếu gia là ai sao? Hắn cô cô chính là nhất đế hoàng đế sủng ái phi tử, càng là bá Thanh Long Quốc đệ nhất cao thủ đồ đệ vì sư, có Thanh Long Quốc đệ nhất cao thủ làm sư công, hắn sẽ sợ ngươi ca?”

Ném xuống lời này, nhìn quanh mong hừ một tiếng, khinh thường nhìn lại xoay người rồi đi.

.....

Sau núi, thanh phong từng trận.

Cố Nhượng Vân ngồi ở một khối nhám thạch phía trên, nhắm mắt suy nghĩ sâu xa.

Bỗng nhiên, nàng mở hai tròng mắt, ánh mắt như điện quang âm-phí-bon giống nhau hiện lên một đạo quang mạng.

“Đúng rồi, Thượng Cổ Thần tháp, cũng không biết Thượng Cổ Thần tháp hiện tại thế nào.”

Ngày đó, nếu không phải Thượng Cổ Thần tháp ngăn trở nàng, nàng liền sẽ cùng Hạ Minh đám người đồng quy vu tận, cũng sẽ không đem linh hồn bảo tồn xuống dưới.

Hiện giờ nàng vẫn như cũ có cơ hội tiến vào đông nhạc đại lục vì mẫu thân ông ngoại báo thù rửa hận!

Chính là, Thượng Cổ Thần tháp sớm đã dung nhập thân thể của nàng, muốn như thế nào mới có thể lấy ra đâu?

“Mặc kệ, ta trước xem một chút Thượng Cổ Thần tháp rốt cuộc ở ta thân thể địa phương nào!”

Nói, Cố Nhượng Vân nhắm lại hai tròng mắt, làm linh thức nhìn quét thân thể của mình.

Đúng lúc này, nàng bỗng nhiên phát hiện chính mình Linh Hải so người bình thường rộng lớn rất nhiều.

Mọi người đều biết, đương võ giả bắt đầu tu luyện hết sức, sở hữu linh khí đều bị ngưng tụ nhập Linh Hải, một khi Linh Hải nội đựng đầy linh khí, liền có thể phá tan tiếp theo quan.

Giống nhau võ giả Linh Hải chỉ có một con chén lớn nhỏ, mà Cố Nhượng Vân trong cơ thể Linh Hải, lại là thật sự như cuộn cuộn biển rộng, đây cũng là

nàng tu luyện chỉ chậm nguyên nhân.

Nhưng Thanh Long Quốc nội rối cuộc không có cường giả chân chính, cũng sẽ không biết Linh Hải rộng lớn chỗ tốt.

Thực lực càng về sau, bình cảnh liền càng ngày càng nhiều, vọng tưởng đột phá bình cảnh, liền yêu cầu võ giả ngộ tính!

Mà Linh Hải càng rộng lớn, võ giả ngộ tính cũng liền càng cường, nếu là kiếp trước nàng có như vậy rộng lớn Linh Hải, có lẽ sớm đã phá tan Vô Tôn, tới Vô Đế cấp bậc, mặc dù là ở đông nhạc đại lục, Vô Đế cũng là có thể đếm được trên đầu ngón tay, mà một khi tới này cấp bậc, tắc nhưng tự lập vì đế.

Ngươi phải biết rằng, Thanh Long Quốc đệ nhất cao thủ cũng bất quá là võ tướng cao cấp, bởi vậy có thể thấy được, Vô Đế là cỡ nào cường đại.....

“Àn?”

Bỗng nhiên, Cố Nhược Vân phát hiện ở một tòa tiểu xảo màu tím bảo tháp đắm chìm ở Linh Hải trong vòng, tức khắc trong lòng vui vẻ: “Thượng Cổ Thần tháp, ta rốt cuộc tìm được ngươi.....”

Oanh!

Một cổ cường đại lực đánh vào tự Linh Hải nội truyền đến, thẳng nhập Cố Nhược Vân trong óc, chấn đến nàng toàn bộ đầu ong ong tác hưởng, chờ nàng phục hồi tinh thần lại lúc sau, một mặt màu tím trường y xuất hiện ở nàng trước mắt.....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Thượng cổ phượng hoàng, Tử Tà(1)

Cố Nhược Vân tầm mắt theo trường bào hướng lên trên, dừng ở nam nhân dung nhan phía trên, liền rối cuộc dời không ra ánh mắt.

Ở đông nhạc đại lục, nàng chứng kiến quá mỹ nam tử đương thuộc Kim Đế vì nhất rung động lòng người, nhưng mà, trước mắt nam nhân so chi Kim Đế chút nào không thua kém, thậm chí càng sâu một bậc.....

Chỉ thấy nam nhân một thân màu đỏ tía trường bào, ống tay áo cần câu vẽ kim sắc đường cong, tôn quý mà hiện hoa lệ. Một đầu mặc phát lười biếng tán ở sau lưng, gió nhẹ phát quá, mang đến một cỗ mê người tâm hồn hương khí. Hắn dung nhan tuấn mỹ đến làm vạn vật đều có thể ở trong nháy mắt mất đi nhan sắc, gió nhẹ nhắc lên màu tím vật áo, đem nam nhân ánh mắt gian kia hóa màu tím yêu dị ngọn lửa phụ trợ càng thêm tà mị.

Bỗng nhiên, nam nhân giơ lên tay, một trận gió nhẹ phát quá, đương Cố Nhược Vân phục hồi tinh thần lại lúc sau, đã rơi vào rồi hắn ôm ấp bên trong.....

“Này đó là Thượng Cổ Thần tháp lựa chọn chủ nhân? Sờ lên gầy ba ba, một chút cũng không thoải mái, nha đầu, ngươi phải hảo hảo bổ sung dinh dưỡng, chờ mập lên điếm lại đến vì ta ấm giường.”

Cố Nhược Vân sắc mặt nháy mắt đen xuống dưới, mới vừa nâng lên chân đá qua đi, ai ngờ đối phương sớm có chuẩn bị, cười khê bắt được nàng chân.

“Nha đầu, ngươi trước kia xác thật rất cường đại, nhưng hiện tại, bất quá là một cái mới ở tự khí nhị cấp tiểu nhân vật thôi, ngươi cho rằng ngươi có thể đánh lên đến ta sao?”

Cố Nhược Vân thu hồi chân, nhìn trước mắt tuấn mỹ tôn quý nam nhân, hỏi: “Ngươi là ai?”

“Nha đầu, ngươi cũng quá tuyệt tình, ta đem ngươi từ đông nhạc đại lục đưa tới nơi này, ngươi cư nhiên đều quên ta là ai?” Nam nhân ủy khuất nói, “Tốt xấu ta lúc trước ta cứu ngươi một mạng, bằng không, ngươi đã sớm hôn phi phách tán.”

Đông nhạc đại lục?

Cố Nhược Vân ngắt ra một chút: “Ngươi là Thượng Cổ Thần tháp.”

Nghe nói như thế, nam nhân khoe miệng run rẩy vài cái: “Thượng Cổ Thần tháp? Ngươi gặp qua tháp sẽ biến thành người? Ta là Thượng Cổ Thần tháp cộng sinh thú, Tử Tà!”

“Tử Tà? Thượng cổ phượng hoàng Tử Tà?”

Tây linh đại lục người khả năng không biết Tử Tà tồn tại, nhưng là, đông nhạc đại lục nội đối với tên này thật là không người không biết không người không hiểu.

Thượng cổ phượng hoàng Tử Tà, nghe nói có khai thiên tích địa chỉ thực lực, một hơi liền có thể đem toàn bộ đế quốc san thành bình địa, thực lực cường đại đến làm mọi người run sợ.

Nhưng là, ở mấy vạn năm trước, Tử Tà cũng đã biến mất, không nghĩ tới cư nhiên sẽ xuất hiện tại đây.....

“Nha đầu, có phải hay không thực khiếp sợ?” Tử Tà gọi lên khoe môi, cười nói, “Ngươi đang lẫn trốn vong khi cũng đã cùng Thượng Cổ Thần tháp đạt thành khế ước, chỉ cần ngươi linh hồn bất diệt, thần tháp liền sẽ vĩnh viễn đi theo ngươi linh hồn, chỉ là ta cùng với Thượng Cổ Thần tháp đều bị phong ấn, nếu là ở đông nhạc đại lục nội giải trừ phong ấn, tất nhiên sẽ bị những cái đó lão quái vật phát hiện, cho nên ta vô pháp xuất hiện giúp ngươi, thẳng đến đi tới tây linh đại lục, ta mới có thể giải trừ phong ấn.....”

Cổ Nhục Vân gật gật đầu: “Nguyên lai là như thế này, này Thượng Cổ Thần tháp là ông nội của ta lúc ấy cho ta, lại không biết rốt cuộc có chỗ lợi gì.....”

“Này Thượng Cổ Thần tháp tác dụng một chốc một lát ta cũng giảng không rõ, bất quá, ngươi biết thần tháp là thượng cổ lưu lại vật phẩm, thượng cổ thời kỳ Thần Khí sao lại vô dụng? Hơn nữa.....”

Tử Tà cười sờ sờ Cổ Nhục Vân đầu: “Ngươi không phải hướng người khiêu chiến sao? Có này Thượng Cổ Thần tháp, một tháng trong vòng, ta tất làm ngươi thực lực vượt qua hẳn!”

Hắn biết Cổ Nhục Vân bằng vào tiền sinh kinh nghiệm chiến đấu, có 50% nắm chắc đánh bại lão gia thiếu gia, nhưng hắn phải làm, là làm nàng, có hoàn toàn nắm chắc chiến thắng địch nhân.....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Thượng cổ phượng hoàng, Tử Tà(2)

Thần tháp nội, bốn vách tường như quang, chỉ có trung ương nhất bày đỉnh đầu được đỉnh, Cổ Nhục Vân đánh giá trông trải thần tháp, hỏi: “Nơi này đó là Thượng Cổ Thần tháp?”

“Không tồi, nơi này đó là Thượng Cổ Thần tháp tầng thứ nhất, lấy lực lượng của ta, cũng chỉ có thể giải phong này tầng thứ nhất, kế tiếp cần thiết dựa ngươi mới có thể đủ giải trừ phong ấn.....”

“Ta nên làm như thế nào?”

Cổ Nhục Vân dừng lại bước chân, quay đầu nhìn phía Tử Tà.

“Rất đơn giản,” Tử Tà tầm mắt dừng ở Cổ Nhục Vân trên mặt, câu môi cười nhạt, “Chỉ cần ngươi có thể phá tan tụ khí bát cấp, tới võ giả, liền có thể tiến vào tầng thứ hai, mà ngươi mỗi đột phá một tầng, liền có thể đạt được kia tầng nội vật phẩm”

Nghe nói như thế, Cổ Nhục Vân tầm mắt chuyển hướng về phía tháp nội được đỉnh.

“Tầng thứ nhất tặng cho dư ta, đó là này được đỉnh?”

“Là,” Tử Tà gật gật đầu, “Bất quá, không chỉ là được đỉnh, còn có nhất cơ sở một ít đan phương.”

Nói xong lời này, hắn liền đem mấy trương đan phương phóng tới Cổ Nhục Vân trước mắt.

“Tụ khí đan, có thể làm đang ở tụ khí võ giả càng tốt mà cảm thụ linh khí, lấy so thường lui tới mau năm lần tốc độ tu luyện, Tẩy Tủy Đan, có thể tẩy đi tu luyện giả trong cơ thể tạp chất, làm tu luyện làm ít công to! Mỹ dung đôi da đan, có thể nháy mắt làm một người năm mươi hơn tuổi lão thái bà nháy mắt khôi phục hơn hai mươi tuổi sáng rọi.....”

Cuối cùng một loại liền không nói, phía trước hai cái đan phương đều là làm Cổ Nhục Vân tâm động không thôi.

Hơn nữa quan trọng nhất chính là, mấy vạn năm trước luyện đan thuật phát triển cường đại, luyện đan sư cũng nhiều đến không xuể, nhưng là, liền ở vạn năm trước đại lục chiến tranh bên trong, sở hữu luyện đan sư bị giết, luyện đan thư bị hủy, thế cho nên hiện giờ đại lục nội, đã không người có thể luyện chế ra thành hình đan dược, mà hiện tại thị trường phía trên cũng chỉ có những cái đó bột phấn trạng đan dược.

Đương nhiên, những cái đó vật phẩm đã không thể bị xưng là đan dược.

Có thể nghĩ, đang xem đến này đó đan phương khi Cổ Nhục Vân nội tâm chấn động.....

Chẳng qua, nàng thực mau liền bình phục nội tâm kích động, điểm này, nhưng thật ra làm Tử Tà kinh ngạc nhìn nàng một cái.....

Nếu là đổi thành những người khác, phỏng chừng hiện tại liền gấp không chờ nổi muốn ném thử.

“Tuy rằng này đó đan phương thực trân quý, đáng tiếc, ta cũng không có học quá luyện đan, liền tính cho ta đan phương cùng được đỉnh, phỏng chừng ta cũng vô pháp luyện chế ra tới.”

“Nha đầu, không nghĩ tới ngươi cùng bình thường ta chứng kiến những cái đó tham lam nhân loại một chút cũng không giống nhau, ta hiện tại nhưng thật ra đối với ngươi càng ngày càng có hứng thú,” Từ Tà nở nụ cười, này cười gian, ẩn đường màu tím ngon lửa càng thêm yêu dị, “Thật hy vọng ngươi mau mau lớn lên, đến lúc đó liền có thể cho ta âm giường, nếu không nói, ngươi này tiểu thân thể khẳng định lạc ta rất đau.”

Cố Nhược Vân gọi lên khoe môi, từ trên xuống dưới nhìn quét Từ Tà liếc mắt một cái: “Liền tính ta trưởng thành, nhưng là ngươi. Còn hội trưởng sao?”

Nhìn thiếu nữ ý cười doanh doanh ánh mắt, ở liền tưởng đến nàng vừa rồi trong lời nói ý tứ, tuần nỡ dung nhan tức khắc tối sầm “Nha đầu, ngươi còn tuổi nhỏ liền nói ra nói như vậy tới.”

“Đừng quên, thân thể này là Cố Nhược Vân, mà ta cũng đã sống hơn hai mươi năm.”

“Phải không?”

Từ Tà mi giác ngả ngón, bàn tay vung lên đem Cố Nhược Vân kéo vào trong lòng ngực, hít lại khỏi hai tròng mắt nội lộ ra uy hiếp: “Nha đầu, nếu ngươi linh hồn có hơn hai mươi tuổi, kia không bằng. Hiện tại liền cho ta âm giường đi.”

Cố Nhược Vân mặt mày trầm xuống, vừa định chống cự, bên tai lại truyền đến nam nhân trầm thấp mà tà mị tiếng cười.

“Đáng tiếc, nha đầu, ta đối gầy ba ba nữ nhân không có gì hứng thú, bệ lên tới một chút đều không thoải mái, chờ ngươi dưỡng béo một chút, ta ở làm ngươi cho ta âm giường.”

Phanh!

Cố Nhược Vân sắc nam nhân bàn tay to loi lỏng khi một cái xoay người, nắm tay đánh hướng về phía đối phương dung nhan, đúng lúc này, một bàn tay đột nhiên xuất hiện ở hân trước mặt, chặn Cố Nhược Vân nắm tay.

“Nha đầu, ngươi thật đúng là nhẫn tâm.”

Nam nhân đem Cố Nhược Vân nắm tay đẩy ra, bắt đắc dĩ cười nói: “Nói đánh là đánh, không lưu tình, bất quá, ngươi tới thần tháp nội đã có hồi lâu, vì không bị người phát giác, ngươi là thời điểm rời đi, ngươi sau khi ra ngoài đem tụ khí đan dược liệu mua tề, đến lúc đó ta sẽ giáo ngươi luyện đan.”

Kỳ thật, Từ Tà căn bản không biết, liền tính Cố Nhược Vân mất tích một tháng, phỏng chừng cố gia đều sẽ không phát giác.

Cấp bậc phân chia

Tụ khí 1 đến 8

Võ giả, võ sĩ, võ tướng, Võ Vương, Võ Hoàng, Võ Tôn, Võ Đế, Võ Thánh, võ thần. Lại chia làm cấp thấp, trung cấp, cao cấp

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Luyện đan(1)

Gió nhẹ từ từ, phong diệp chậm rãi từ ngọn cây thượng bay xuống.

Cố Nhược Vân mới vừa đi hạ sau núi, một đạo lỗ mãng thân ảnh liền đâm vào nàng trong mắt.

Đó là một cái tuổi không lớn thiếu nữ, ước chừng mười lăm sáu tuổi, một thân đẹp đẽ quý giá cảm y thực tốt hiển lộ ra nàng hoàn mỹ đáng người. Nhưng mà, đương ánh mắt chuyển dời đến nàng trên mặt là lúc, liền không thể không thất vọng rồi.

Chỉ thấy thiếu nữ trắng nõn trên da thịt che kín tàn nhang, phảng phất là trắng tinh khăn thượng lấy dính thượng vết nhơ, sinh sôi phá hủy ban đầu mỹ cảm.

Cố Nhượng Vân mày nhăn lại, ở trong đầu tìm tòi một lần, liền nhận ra cái này thiếu nữ thân phận.

Bất quá, không đợi nàng mở miệng, la âm liền bước nhanh đi đến nàng trước mặt, như là không quen biết nàng đem nàng từ trên xuống dưới nhìn quét một lần.

“Cố Nhượng Vân, ta nghe nói, ngươi cùng lã gia kia chẳng nhai ranh quyết đấu?”

Cố Nhượng Vân nhẹ vỗ về thủ đoạn, cười cười, không tỏ ý kiến.

“Ngươi tin tức nhưng thật ra rất linh thông, như thế nào, ngươi cũng cho rằng ta sẽ thua?”

“Ha ha!”

La âm cười lớn vỗ vỗ Cố Nhượng Vân bả vai: “Ngươi Cố Nhượng Vân là người nào? Ta đã sớm nói qua, ngươi phụ thân là đã từng Thanh Long Quốc đệ nhất thiên tài, đáng tiếc thiên đồ anh tài, làm hán tuổi tác nhẹ nhàng cũng đã ngã xuống, mà ca ca của ngươi, càng là hiện giờ đệ nhất thiên tài! Ngươi thân là Cố Thiên nữ nhi, cố Sanh Tiêu muội muội, ngươi sao có thể là cái phế vật? Bất quá, Cố Nhượng Vân, chúng ta nhiều năm như vậy bằng hữu, ngươi thế nhưng liền ta cũng gạt.”

Hiện giờ ngoại giới đều ở đồn đãi, Cố Nhượng Vân nhiều năm như vậy mềm yếu chỉ là nguy trang thôi, vì đó là làm thế nhân đối nàng quên đi, chính là, thân là Cố Nhượng Vân tốt nhất cũng là duy nhất bằng hữu nàng, cũng bị che giấu nhiều năm như vậy.

Nghĩ đến đây, la âm đó là đầy bụng ừy khuất.

“La âm,” Cố Nhượng Vân nhìn nhiều năm bạn tốt, do dự nửa ngày, nói: “Ta có một việc yêu cầu ngươi hỗ trợ.”

“Chuyện gì?”

“Chính là..... Ngươi có thể hay không cho ta mượn một ít đồng vàng?”

Cố Nhượng Vân thật sự có chút ngượng ngùng mở miệng nói.

Nàng tiền sinh thân là Hạ gia dòng chính đại tiểu thư, chưa bao giờ từng chưa này đó tục vật phát quá sâu, nhưng hiện giờ Cố Nhượng Vân nhân phế vật duyên cớ, một tháng tiền tiêu vật cũng chỉ có ba cái tiền đồng, căn bản vô pháp mua được liệu.

“Hào, ngươi muốn nhiều ít?” La âm không chút suy nghĩ liền đồng ý.

Cố Nhượng Vân trầm tư một lát, ngẩng đầu nhìn la âm kia một trường tàn nhang mặt, nói: “Ta yêu cầu một trăm đồng vàng! Nhưng là, ta sẽ cho ngươi so một trăm đồng vàng càng phong phú thù lao!”

Nàng Cố Nhượng Vân, chưa bao giờ thích thiếu người cái gì.

Cho nên, ở vay tiền phía trước, nàng cũng đã tưởng chừng tốt tự khí đàn làm thù lao! Đây tự khí đàn giá cả, xa xa vượt qua một trăm đồng vàng!

“Một trăm đồng vàng?”

La âm vốn tưởng rằng Cố Nhượng Vân mặc dù là muốn vay tiền, cũng bất quá mấy cái đồng vàng mà thôi, không nghĩ tới nàng sẽ yêu cầu nhiều như vậy, liền tính là đối nàng mà nói, đây một trăm đồng vàng, cũng là nàng một năm tích tụ.

Nhưng là, la âm minh bạch, nếu không có vạn bất đắc dĩ, lấy Cố Nhượng Vân tự tôn, là quả quyết sẽ không mở miệng vay tiền.

“Hào, ta đem tiền cho ngươi mượn, ngươi ở chỗ này chờ ta, ta trở về lấy tới! Đến nỗi kia thù lao, ngươi cũng không có như vậy nhiều đồng vàng có thể trả ta, cho nên liền không cần còn.”

Đang nói lời này khi, la âm còn không biết Cố Nhượng Vân trong miệng thù lao là cái gì, chờ nàng nhìn đến hết sức, mới biết được đối phương căn bản là không có đang nói mạnh miệng.....

Một quả tự khí đàn, giá trị rất xa vượt qua một trăm đồng vàng!

Bạn đang đọc truyện *Phé Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Luyện đan(2)

Trăm thần đường, là Thanh Long Quốc lớn nhất một cái được đường, ở chỗ này, chỉ có người không nghĩ muốn, lại sẽ không có người mua không được được liệu.

Lúc này, trăm thần nội đường, ngồi một vị hồi phát lão giả, đang ở nhắm mắt dưỡng thần, bỗng nhiên, một đạo rất nhỏ tiếng bước chân từ ngoài cửa truyền đến, hắn trợn mắt nhìn lại, tầm mắt dừng ở bước vào được phòng thiếu nữ trên người.

Này thiếu nữ lớn lên cực kỳ mảnh khảnh, một thân to rộng màu xám bố y cực kỳ không hài hòa che chở kia gây yếu thân mình, nàng làn da thực bạch, lại là cái loại này rất đẹp ngà voi bạch, làm người liếc mắt một cái là có thể đủ nhớ kỹ.

Chẳng qua, lão giả chỉ là nhìn nàng một cái, lại tiếp tục nhắm hai mắt lại.

“Cô nương, xin hỏi người yêu cầu cái gì?”

Chương quỳ thấy tới sinh ý, vội vàng đón đi lên, cười tủm tỉm hỏi.

“Ta dám cam đoan, chúng ta trăm thần đường là toàn bộ quốc gia lớn nhất được phòng, mặc kệ người yêu cầu cái gì được liệu, ta đều có thể vì người cung cấp, cho dù là vạn năm nhân sâm loại này đồ vật, chúng ta người đều có thể đủ vì người tìm tới.”

“Vạn năm nhân sâm liền không cần, người giúp ta đem này phương thuốc thượng được liệu tìm tới.”

Cố Nhược Vân nói truyền lên phương thuốc.

Chương quỳ quét mắt phương thuốc thượng được liệu, cười cười: “Cô nương, này đó được liệu đều thực vì thường thấy, thỉnh người chờ một lát, ta hiện tại liền vì người bốc thuốc.”

“Hào.”

Cố Nhược Vân gật gật đầu, nhìn quanh toàn bộ được phòng, nàng ánh mắt ở nhắm mắt dưỡng thần lão giả trên người tạm dừng một chút, mắt trong nội hiện lên một đạo mị mờ quang mang.

Lão nhân này thực lực thực lực không bình thường, ít nhất cũng là ở Vô Vương cấp bậc, loại này cường giả, ở Thanh Long Quốc đã coi như số một số hai, lại không biết vì sao sẽ ở trăm thần đường đương ngồi công đường xử án y sư?

Xem ra trăm thần đường bồi cảnh, so nàng trong tưởng tượng càng vì cường đại.....

“Uy, các người trăm thần đường bán chính là cái gì được liệu? Này được liệu rõ ràng nói có thể trị liệu ta trên cổ vết sẹo, vì cái gì ta dùng một chút hiệu quả đều không có?”

Quầy phía trước, một người cầm y hoa phục nữ tử hùng hổ vỗ cái bàn, nàng lớn lên xác thật cực mỹ, da như ngưng chi, mi như trắng rằm, sáng ngời hai tròng mắt tựa như trong đêm tối ánh trắng, nhưng mà, lúc này lại phun phần nộ ngôn lửa.

Chỉ thấy nữ tử như tuyết giống nhau trên cổ, kia nói rõ ràng hoa ngân phá hủy ban đầu mỹ cảm, có vẻ không được hoàn mỹ.

“Cô nương, người này được mới dùng một ngày, như thế nào thấy hiệu quả?”

Chương quỳ biểu tình rất là bất đắc dĩ, lại không có ứng có kiêng kị, chỉ là tận tình khuyên bảo khuyên: “Chỉ cần người trở về liên tục sử dụng nửa tháng, tất nhiên có thể cho người khôi phục ban đầu màu da.”

“Bỏ tiểu thư mặc kệ!” Hoa phục nữ tử ngửa đầu ưỡn ngực, khinh thường nhìn lại hừ hừ, “Người biết bỏ tiểu thư là ai sao? Đương triều quý phi nương nương là bỏ tiểu thư cô! Nếu chọc giận bỏ tiểu thư, bỏ tiểu thư khiến cho cô cô hạ lệnh, làm người cái này trăm thần đường từ đây lăn ra Thanh Long Quốc!”

Quý phi nương nương?

Cố Nhược Vân ngẩn ra một chút, hoá ra nữ nhân này là lăng gia người, khó trách sẽ như thế ngược đại ngược ngược ngang ngược kiêu ngạo bá đạo!

Phải biết rằng, trăm thần đường không chỉ là ở Thanh Long Quốc thế lực cường đại, ở còn lại quốc gia cũng có rất cao địa vị, nhưng nàng thế nhưng phóng lời nói muốn đem trăm thần đường đuổi ra Thanh Long Quốc, sợ là quý phi chính mình đều không có như vậy can đảm.

Bất quá, lăng ngọc nhưng không có tưởng nhiều như vậy, ở nàng xem ra, trăm thần đường chỉ là một giới thương hộ, thế lực lại cường, như thế nào lớn hơn hoàng quyền?

“Cô nương thật lớn khẩu khí.”

Nguyên bản nhắm mắt dưỡng thần lão giả rốt cuộc chậm rãi mở mắt, mà nghe được hắn thanh âm, chương quỳ không tự chủ được nhẹ nhàng thờ ra, cung kính nói: “Đur lão, chuyện này.....”

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12: Luyện đan(3)

Dur lão không có trả lời Triệu chương quỳ nói, khôn khéo con người thật sâu nhìn lăng ngọc: “Cô nương, ở chúng ta trăm thần đường, vô luận người là bá tánh, vẫn là quan lại nhà, đều không có bất luận cái gì ngoại lệ! Nếu người mạnh mẽ lấy quyền áp người, kia từ đây lúc sau, chúng ta trăm thần đường không bao giờ hoan nghênh người tiến vào!”

“Người.....”

Lăng ngọc khí khuôn mặt nhỏ trắng bệch, nàng không nghĩ tới, hiện giờ lăng gia sản nói, một cái nho nhỏ y sư cũng dám như vậy cùng nàng nói chuyện! Quả thực chính là khinh người quá đáng!

“Hảo, các người cho ta nhớ kỹ, ta lăng ngọc này thù không báo thù không làm người! Đến lúc đó, người đừng trách ta phía trước chưa cho các người đề qua tỉnh!”

Nhưng mà, nói xong kia lời nói lúc sau, Dur lão lại lần nữa nhắm lại hai tròng mắt, mặc cho lăng ngọc khí đậm chân, không còn có nhiều liếc nhìn nàng một cái.....

“Cô nương, xin lỗi, làm người đợi lâu, hiện tại ta liền vì người bốc thuốc.”

Ở lăng ngọc sau khi rời đi, Triệu chương quỳ ngược ngừng nói.

“Chương quỳ, vị này chính là các người trăm thần đường ngồi công đường xử án y sư?”

Cố Nhược Vân ánh mắt đảo qua, dừng ở Dur lão trên người, nàng khóe môi giờ lên một mặt nhàn nhạt ý cười, hỏi.

“Này.....” Triệu chương quỳ sừng sốt một chút, thật cẩn thận nhìn mắt nhắm mắt đường thần lão giả, thấy đối phương không có có phản ứng gì, mới vừa nói nói, “Cô nương, vị này chính là Dur lão tiền bối, cũng là..... Chúng ta trăm thần đường y sư.”

“Ngạ,” Cố Nhược Vân nhẹ vỗ về cằm, “Ta xem hán y thuật cũng không thể nào cao mình, nếu không, vì sao liền một cái đơn giản vết sẹo đều đi không được?”

“Người nói cái gì?”

Dur lão đột nhiên mở bừng mắt, cười lạnh nói: “Một cái đơn giản vết sẹo? Người nói nhưng thật ra đơn giản! Nếu là chỉ là xóa vết sẹo này cũng không phải thực khó khăn, nhưng nếu ở cùng ngày trong vòng, đó là không có khả năng, mặc kệ là thương là bệnh, đều yêu cầu thời gian tới trị liệu.”

“Kỹ thuật không được chính là kỹ thuật không được, sáng khoái thừa nhận không phải được rồi?”

“Cô nương!”

Mắt thấy Dur lão sắc mặt càng ngày càng khó coi, Triệu chương quỳ vội vàng đánh gãy Cố Nhược Vân nói: “Cô nương, người đừng đang nói, Dur lão y thuật rõ như ban ngày, đó là hoàng đế bên người ngự y đều không bằng hán.”

“Phải không?” Cố Nhược Vân trào phúng nở nụ cười, mắt trong lại xẹt qua một tia không dễ phát hiện quang mang, “Nếu Dur lão y thuật đúng như này lợi hại, không biết có dám cùng văn bối tỷ thí một chút?”

“Hảo!”

Dur lão vỗ án đứng lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn Cố Nhược Vân: “Người muốn một cái như thế nào so pháp?”

“Rất đơn giản! Nếu ta thua, ta chẳng những cho người nhận sai, cũng sẽ thừa nhận người y thuật thiên hạ đệ nhất, nếu là người thua, kia..... Ta muốn này trăm thần đường về ta.”

Cố Nhược Vân vạt áo vung lên, ngồi xuống, thanh tú trên mặt mang theo nhất định phải được tươi cười.

Dur lão sừng sốt nửa ngày, cười ha ha lên: “Nha đầu, người thật là thật lớn khẩu khí, há mồm liền muốn này trăm thần đường! Muốn được đến trăm thần đường, người còn không có cái kia thực lực!”

“Như thế nào?” Cố Nhược Vân thường thức tóc, cười nói, “Đường đường trăm thần đường sẽ như vậy không có dũng khí cùng ta một tiểu nha đầu thi đấu? Vẫn là nói, Dur lão người sợ thua?”

“Thua? Hừ, ta Dư lão chưa bao giờ biết thua là cái gì! Chỉ là trăm thần đường không phải ta, ta không làm chủ được, nếu người một hai phải cùng ta tỷ thí, làm ta thỉnh giáo thiếu chủ lúc sau lại quyết định!”

Kỳ thật, Cổ Nhược Vân cũng đoán được Dư lão thân phận, xem chừng quây đối hần thái độ, tuyệt phi là bình thường y sư, nhưng liên tính hần ở trăm thần đường địa vị cường đại, cũng nhiều lắm là một cái quân sự hoặc là trưởng lão linh tinh, mà nàng mục đích, đó là trăm thần đường mặt sau người.

Huống chi, nàng mới đến, cần thiết có một cái thế lực làm hậu thuẫn!

Trăm thần đường không thể nghi ngờ là tốt nhất lựa chọn!

Quan trọng nhất chính là, nếu thu phục trăm thần đường, sau này liền không cần vì dược liệu phát sầu.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Luyện đan(4)

Tinh xảo điều không vấn cửa sổ trước, nam nhân đưa lưng về phía cửa, gió nhẹ từ từ mà nhập, thúc khởi mặc phát ở trong gió nhẹ nhàng lắc lư.

Phảng phất là cảm nhận được ngoài cửa bước chân tiếng động, hần hơi hơi trặc quá đầu, sáng lạn dương quang đánh vào kia trương tuần mỹ khuôn mặt phía trên, lại là so ngoài cửa sổ quang mang càng thêm chói mắt mê người.

Môn bị đẩy mở ra, Dư lão chậm rãi bước chậm mà nhập, cúi đầu cung kính nói: “Thiếu chủ, thuộc hạ có việc bẩm báo.”

Nam nhân hơi hơi giơ lên bàn tay, ngăn trở lão già nói.

Hần khốc mỗi giờ lên đẹp độ cung, ôn nhuận hai tròng mắt ẩn chứa như nước giống nhau ánh sáng, nhộn nhạo nhân tâm.

“Dư lão, người không cần nhiều lời, vừa rồi ở dưới lầu sự tình ta đều đã đều thấy được, cái này Cổ Nhược Vân, xem ra cũng không bằng ngoại giới theo như lời như vậy bất kham, ít nhất ta không có ở nàng trên người nhìn đến bất luận cái gì yếu đuối cùng khiếp đảm.”

Thanh Long Quốc người nào không biết, năm đó thiên tài Cổ Thiên sinh hạ một phế vật, thiên tư ngu dốt, nhát gan sợ phiền phức, chẳng những mất hết hần mặt mũi, càng lệnh tướng quân phủ hồ thẹn, hiện giờ xem ra, đồn đãi nhiều có không thật, kia nha đầu hùng hổ dọa người, đầu giống nhát gan người? Thật không biết những cái đó ngôn luận là ai truyền ra tới.

“Cổ Nhược Vân?” Dư lão kinh ngạc há miệng thở dốc, “Thiếu chủ, người nói, nàng đó là Cổ Thiên cùng Ngọc Nhi tiểu thư nữ nhi Cổ Nhược Vân?”

“Không tới,” nam nhân ngón tay thon dài khẽ vuốt quá bên cạnh trúc điệp, bên môi hàm chứa làm người vô pháp xem hiểu tươi cười, “Ta bội phục người không nhiều lắm, Cổ Thiên xem như một trong số đó, có thể tại đây nhỏ yếu nhân tố hạ, trưởng thành đến như thế nông nổi, nếu hần sinh ra ở những cái đó cường đại thế lực, sợ là hiện giờ đại lục cường giả bằng thượng nhất định có một cái hần, hần cùng tỷ tỷ cũng là duyên trời tác hợp, đáng tiếc, có chút người chủ định sẽ không cho phép bọn họ ở bên nhau.”

Nghĩ đến đây, nam nhân thở dài một tiếng, có chút tiếc hận nói: “Lại nói tiếp, kia Cổ Nhược Vân còn nên kêu ta một tiếng tiểu cữu, chỉ là ta ở trong gia tộc cũng nghe nói qua này Cổ Nhược Vân rất là vô dụng, cùng Cổ Thiên vô pháp đánh đồng, lần này tới cũng là vì nàng! Dư lão, trăm thần đường chỉ là trong tay ta một cái sản nghiệp, mất đi nó, chỉ là mất đi một ít tiền tài, cho nên, ta đồng ý người dùng trăm thần đường làm tiền đặt cược, bất quá ngàn vạn đừng nhân nàng là Cổ Thiên nữ nhi liền phóng thủy, ta muốn nhìn xem nàng năng lực……”

Cổ Thiên như vậy thiên tài, như thế nào sinh ra một cái phế vật nữ nhi?

Cho nên, hần muốn biết, nha đầu này có phải hay không có năng lực độc cắn một mảnh thiên!

……

Dưới lầu, Cổ Nhược Vân nghe được phía trên truyền đến tiếng bước chân, chân mày nhẹ nhàng một chọn, tầm mắt đảo qua bước nhanh mà xuống Dư lão.

“Như thế nào? Các người thiếu chủ có hay không đồng ý ta đề nghị?”

Ở biết Cổ Nhược Vân thân phận lúc sau, Dư lão trong lòng có chút phức tạp, hần chẳng thể nghĩ tới, nha đầu này cư nhiên là Cổ Thiên cùng Đồng Phương gia tộc hôn ngọc quý trên tay nữ nhi, nếu là đắc tội nàng, như vậy sau này……

Tuy rằng thiếu chủ nói không cần phóng thủy, nhưng chính mình phóng một chút thủy, hần là không thành vấn đề đi?

“Khụ khụ!”

Nghe đến đây, Dư lão ánh mắt vừa chuyển, ho khan hai tiếng, nói: “Cô nương, không biết chúng ta nên như thế nào tử thi?”

“Rất đơn giản!” Cố Nhược Vân khéo môi khoi mào một mặt độ cung, “Dư lão, ta nghe người giọng nói khàn khàn, hay không có chút thành niên cũ tật?”

Dư lão sừng sốt một chút, thành thật gật gật đầu, nói: “Không tồi, năm đó ta cùng với một người cường giả chiến đấu, bị này trọng thương, làm cho yết hầu hư hao, dù cho ta dùng được cứu trở về tánh mạng, lại không cách nào hồi phục đến đã từng trạng thái.”

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Luyện đan(5)

“Nếu ta nói, ta có thể trị hảo người yết hầu đau?”

Cố Nhược Vân nở nụ cười, trong trẻo con ngươi tản ra tự tin quang mang.

Nghe nói như thế, Dư lão cười ha ha lên: “Cái này thương ta chính mình đều không thể chữa khỏi, cô nương như vậy tuổi trẻ, lại có như thế thực lực, thật sự làm lão phu bội phục, bội phục!”

Liên tính là ở ngu ngốc người, cũng nghe ra Dư lão trong lời nói trào phúng.

Hắn nguyên bản còn tưởng ở trong lúc thi đấu nhường nàng, không nghĩ tới cái này nha đầu như thế cuồng vọng tự đại, nếu không cho nàng điểm giáo huấn ném thử, đối nàng về sau trưởng thành cũng không có gì chỗ tốt.

Cố Nhược Vân lại không cho là đúng, mỉm cười nói: “Nếu người không tin, ta có thể cho người trị liệu, chỉ cần một bộ dược, nửa canh giờ trong vòng làm người khôi phục, đương nhiên, nếu ta chữa khỏi người đều không thể trị liệu thương, vậy chứng minh người thua, trăm thần đường về ta.”

“Hảo!” Dư lão nhạo báng một tiếng, “Nếu người tưởng đánh cược, ta liền bồi người, người yêu cầu cái gì dược ở trăm thần đường lấy, ta cũng không tin có cái gì dược không cần thời gian chờ đợi liền có thể khôi phục, này rõ ràng là vi phạm thường thức.”

Cố Nhược Vân cười mà không nói, trên giấy viết xuống mấy chục cái dược liệu danh giao cho Triệu chương quây, nói: “Đem này đó dược bắt chiến cấp Dư lão dùng, nửa giờ nội ta bảo đảm hắn thuốc đến bệnh trừ.”

Ở kiếp trước, cố nhiên Cố Nhược Vân sẽ không luyện đan chi thuật, nhưng mà, lại đuổi theo một vị danh y học tập y thuật, vị kia danh y ở đông nhạc đại lục đều là xa gần nổi tiếng, xa xa vượt qua tây linh đại lục.

Mà nàng, là hấn nhất đặc ý đệ tử, tự nhiên đem toàn bộ y thuật độc túi tương thụ.

Triệu chương quây cảm phương thuốc, nhìn mắt Dư lão, đang nhìn thấy Dư lão triều hấn gật đầu lúc sau liền đi bắt dược.

“Cô nương,” Dư lão nhú nhú mày, trầm tư nửa ngày, chung quy vẫn là mở miệng nói, “Tuy rằng người tự đại tính cách không phải ta sở thích, nhưng có một việc, vẫn là không thể không nhắc nhở người một chút.”

“Cái gì?”

“Tiểu tâm cố gia!”

Giờ phút này, Dư lão sắc mặt là chưa từng có quá nghiêm túc, làm Cố Nhược Vân trong lòng sinh ra một loại không thoải mái cảm giác.

“Vì cái gì người sẽ nhắc nhở ta tiểu tâm cố gia?”

“Cố gia, không người tưởng tượng đơn giản như vậy,” Dư lão ngẩng đầu nhìn Cố Nhược Vân, “Nếu người là đồn đãi trung như vậy, có lẽ ta sẽ không cùng người nói như vậy, nhưng hiện giờ xem ra, người đều không phải là yếu đuối vô dụng phế vật! Mặc dù có chút cuồng vọng, nhưng cũng thực khôn khéo! Phụ thân người Cố Thiên chết, có lẽ, cùng cố gia có quan hệ...”

Cố Nhược Vân trái tim run rẩy, tay chậm rãi nắm thành một cái nắm tay, hít sâu khẩu khí lúc sau mới vừa rồi lỏng rồi rồi ra.

“Dư lão cùng ta phụ thân nhận thức?”

“Không,” Dư lão lắc lắc đầu, “Ta không quen biết phụ thân người, chỉ là thực kính ngưỡng hắn, một cái nguyện ý trùng quan nhất nộ vi hồng nhan thật

nam nhân! Đáng tiếc thiên đồ anh tài, thiên tài luôn là sẽ gặp đến ghen ghét, nha đầu, ta có thể cùng người nói chỉ là những cái đó, tin hay không tùy người.”

Kỳ thật, Dư lão rất muốn nói cho Cố Nhược Vân thân phận của nàng, khá vậy biết hẳn không thể làm như vậy.

Đông Phương thế gia thế lực cường đại, thiên tài nhiều như lông trâu, không phải bất luận kẻ nào đều có tư cách vào nhập, năm đó Cố Thiên bị Đông Phương thế gia thừa nhận, cũng là vì hắn thiên tư trác tuyệt.

Trừ phi Cố Nhược Vân cùng nàng phụ thân giống nhau thiên tài, nếu không Đông Phương gia tộc sẽ không tiếp thu nàng.

“Dư lão, mặc kệ người cùng cha ta là cái gì quan hệ, ta đều phải nói, cảm ơn người nhắc nhở, có một số việc, trong lòng ta hiểu rõ.”

Cố gia là một cái lợi thế gia tộc, cũng chính như này mới càng nhìn trúng tộc nhân năng lực, nếu đúng như Dư lão theo như lời, cố gia vì sao phải làm như thế? Nếu Dư lão là ở lừa gạt nàng, mục đích ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Luyện đan(6)

Liên ở nàng suy nghĩ gian, Triệu chương quỳ bưng một chén được đi đến, nhìn kia đen tuyền được, Dư lão do dự một chút, vẫn là ngẩng đầu lên rót vào trong miệng.

Mát lạnh cảm giác theo yết hầu chậm rãi nằm xuống, làm hắn có nói không nên lời đến thoải mái, phảng phất khoang miệng bị tràn ngập hương thơm cúc hoa sờ vẩy quanh, ôn nhuận hắn giọng nói...

Thời gian trôi qua từng phút từng giây...

Dư lão rõ ràng cảm nhận được giọng nói ở dần dần khôi phục, cũng là hắn tự sau khi bị thương liền không có thanh nhuận...

“Nha đầu, người này được quá thần kỳ, ta lão nhân cam bái hạ phong!” Dư lão chép chép miệng, tán dương, “Không biết người y thuật là tùy người nào sở học, sẽ như thế cường đại?”

“Lão sư thích ẩn cư hậu thế lâm giữa, ta không thể lộ ra hắn danh hào.”

Bởi vì, liên tính nói người cũng sẽ không biết, lão gia hỏa kia lại không phải tây linh đại lục người. Chỉ là không biết biết được chính mình mất tin tức, sư phụ hắn lão nhân gia sẽ gặp như thế nào đã kích.

“Nga,” Dư lão tiếc nuối thở dài một tiếng, “Nha đầu, ta nhận đánh cuộc chịu thua, từ đây lúc sau, trăm thần đường liền về người sở hữu, mà ta, cũng nguyện ý chịu người nô dịch!”

Lúc này đây, hắn thua là tâm phục khẩu phục, không có bất luận cái gì câu oán hận.

“Hào, bắt quá, nô dịch không dám nhận, chỉ hy vọng Dư lão thay thế ta quản lý trăm thần đường, giống nhau thời điểm ta sẽ không ra mặt, mọi việc đều từ Dư lão người xử lý, cũng không cần làm người biết ta là trăm thần đường chủ tử, cây to đón gió, ta không nghĩ sớm như vậy đã bị người theo dõi.”

Cố Nhược Vân vừa lòng gật gật đầu, không nghĩ tới nàng mới ra môn liền có lớn như vậy tiền lời, trăm thần đường như thế long trọng sản nghiệp thuộc sở hữu cùng nàng, từ đây lúc sau, nàng không cần lại vì được liệu sự tình phát sầu, càng ở trường thành trên đường nhiều một cái trục trặc đại đạo.

Hiện giờ Cố Nhược Vân còn không biết, ở nàng trường thành con đường phía trên, trăm thần đường xác thật phát huy cực đại tác dụng, cũng bởi nàng từ nhỏ yếu đi đến cường đại, từng bước một bước vào này phiên đại lục đỉnh.

Lăng gia đại đường, Lăng Nghị bỗng nhiên vỗ án dựng lên, hận sắt không thành thép trừng mắt trước mắt hoa phục nữ tử.

“Lăng ngọc, người lần này gặp rắc rối! A!”

Lăng ngọc bĩu môi, không cho là đúng nói: “Còn không phải là một cái nhỏ nhỏ tiệm bán thuốc sao? Có gì đặc biệt hơn người, đương triều quý phi là ta cô cô, gia gia, người lập tức phái người san bằng cái kia trăm thần đường, thật là, quá mấy ngày chính là Thái tử ngày sinh, ta còn cần đi gặp mặt Thái tử đâu, có này một đạo vết sẹo nhiều khó coi?”

“Nho nhỏ tiệm bán thuốc?”

Phanh!

Lăng Nghi đặt mông ngồi xuống, bắt đầu cười khổ nói: “Trăm thần đường tuy rằng là tiệm bán thuốc, nhưng chính là liên hoàng đế cũng không dám đánh nó chủ ý, người còn dám nói nói như vậy? Chờ ngày mai theo ta đi trăm thần đường nhận lỗi, bằng không, ngay cả người quý phi cô cô đều cứu không được người!”

Lăng ngọc có chút líu lười, một giới thương hộ mà thôi, vì sao phải làm gia gia như vậy kiêu kị?

Liên hoàng đế đương cũng không dám động trăm thần đường? Sao có thể?

Nhưng lúc này lăng ngọc biết gia gia còn ở nổi nóng, căn bản không dám nói thêm nữa một chữ, phải biết rằng, ở toàn bộ lăng gia, nàng nhất sợ hãi chính là đương gia chủ gia gia.....

Bốn văn cam đoan cảm tình diễn không ngược, mặt khác không thể cam đoan, tỷ như nói, nữ chủ đánh nhau muốn bị thương đi, muốn cứu tử nhất sinh đi, sẽ bị pháo hôi nhóm xem thường nhục nhã gì đi -- bất quá, nữ chủ cùng nam chủ cảm tình diễn tuyệt không ngược, hai người đều trước sau như một, đều là sạch sẽ thuần khiết hảo thiếu niên, điểm này có thể kính xin yên tâm

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Luyện đan(7)

“Từ Tà, luyện chế tụ khí đan dược liệu ta đã bắt được, người chừng nào thì bắt đầu dạy ta luyện đan.”

Thượng Cổ Thần tháp, Cổ Nhược Vân đứng ở đan đình lúc sau, đem từ trăm thần đường mua được dược liệu phóng tới trước mặt, rồi sau đó đương đầu nhìn về phía bên cạnh nam nhân.

Từ Tà ngón tay thon dài nhẹ vỗ về cằm, tà tà cười: “Liên từ giờ trở đi! Nha đầu, người trước chuẩn bị một chút, ta sau đó sẽ dạy người luyện chế đan dược.”

“Hảo.”

Cổ Nhược Vân khẽ gật đầu, giờ khắc này, nói không kích động là giả, rốt cuộc, đó là thất truyền đã lâu luyện đan chi thuật.....

“Nha đầu, luyện đan là cần thiết căn cứ đan phương mặt trên trình tự đem dược liệu từng cái để vào dược liệu trong vòng, nếu trình tự sai lầm là vô pháp luyện chế ra đan dược, chờ người tới rồi nhất định thực lực lúc sau, liền có thể căn cứ dược liệu được tính chính mình sáng tạo ra tân đan dược, đương nhiên, phỏng chừng không có mấy năm người là đến không được cái kia trình độ,” Từ Tà mắt ở trong chứa ý cười, “Kỳ thật, luyện đan không phải thực khó khăn, đáng tiếc ta đều không phải là nhân loại, vô pháp luyện chế đan dược, hiện tại người có thể thử luyện tập một chút, vô luận là hóa hậu vẫn là để vào dược liệu thời gian đều không thể làm lỗi, một bước làm lỗi liền sẽ đan hủy! Điểm này người ngàn vạn phải nhớ kỹ.”

Nghe vậy, Cổ Nhược Vân thần sắc ngưng trọng lên.

Nàng hít sâu một hơi, màu đen con người nội lập loè một loại kiên nghị quang mang.....

“Đan dược, nếu là kiếp trước ta sẽ loại này thần kỳ đồ vật, có lẽ, ta là có thể thay đổi đệ đệ suy nhược vô pháp tu luyện thể chất, nam nhân kia cũng sẽ không tuyệt tình đến từ bỏ Hạ gia duy nhất nam nhi! Nếu..... Nếu đệ đệ cùng ta giống nhau trọng sinh ở thế giới này, ta nhất định phải thay đổi hẳn cả đời!”

Đan dược luôn luôn không gì làm không được, nếu như kiếp trước nàng đó là một người luyện đan sư, đệ đệ cũng sẽ không chết như vậy thâm trầm.

Đáng tiếc.....

Trước mắt tựa hồ lại xuất hiện ngã vào vũng máu trung thiếu niên, Cổ Nhược Vân trong lòng hung hăng co rút đau đớn một chút, thay thế chính là kia một mảnh kiên định.

“Ngọc nhi, nếu người tồn tại, tỷ tỷ nhất định phải tìm được người, nếu người đã chết..... Kia, ta sẽ thay thế người hảo hảo sống sót, tồn tại vì mẫu thân báo thù! Đây cũng là người lúc sắp chết hy vọng, người yên tâm đi, chờ ta trưởng thành lên, nhất định muốn sát hòng đông nhạc đại lục, làm cái kia nguy quân tử nợ máu trả bằng máu! Càng là làm hẳn lâm vào vạn kiếp bất phục hoàn cảnh.”

Từ Tà nhìn thiếu nữ thanh tú khuôn mặt thượng hận ý, khóe môi nhẹ nhàng khơi mào một mặt độ cung.

Cửu hận, sẽ làm một người trưởng thành nhanh hơn, hẳn nhưng thật ra kỳ vọng Cổ Nhược Vân hoàn toàn trưởng thành lên kia một ngày.....

Có lẽ kia một ngày, tôi cũng không sẽ quá muộn.

.....

Ngon lửa chiếu sáng lên toàn bộ phòng, thiếu nữ nhìn không chớp mắt nhìn chăm chăm trước mặt đan đỉnh, chậm rãi đem trong tay dược liệu ném nhập đỉnh nội, nhưng mà, liền ở nàng mới vừa đem dược liệu ném nhập khoảnh khắc, phịch một tiếng, một đạo vang lớn từ đỉnh nội truyền đến, rồi sau đó một trận màu xám sương khói tràn ngập ra tới, đem thiếu nữ huân đến mặt xám mày tro.

Từ Tà nhìn Cổ Nhục Vân liếc mắt một cái, lắc lắc đầu: “Nha đầu, luyện đan thuật là một loại thực thần thánh chức nghiệp, ngươi luyện chế khi yêu cầu tâm vô tạp niệm, một tia hỗn độn tư tưởng, đều sẽ làm ngươi mất đi đối nó không chế.”

“Ta hiểu được, lại đến!”

Cổ Nhục Vân dùng sức hút một ngụm, lại lần nữa lấy ra dược liệu.....

Bởi vì ở toàn bộ cố gia trong vòng, Cổ Nhục Vân là dễ dàng nhất bỏ qua tồn tại, cho nên nàng thực yên tâm biến mất ba ngày ba đêm, rốt cuộc ở dĩ vãng, mặc dù nàng một tháng không xuất hiện, cũng sẽ không có người tìm nàng.

Chính là, lúc này đây, toàn bộ cố gia lại phiên thiên.....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Lạnh lòng Thái Tử điện hạ(một)

Nguyên nhân vô hân, chỉ vì ngày mai đó là Thái Tử điện hạ ngày sinh. Nếu này đây hướng, Cổ Nhục Vân thân là một giới phế vật, tham không tham gia cũng không cái gọi là, nhưng mà hiện giờ tình huống lại không giống nhau.

Lần này thân là Thái tử sư phụ một người Luyện Khí Tông cường giả sẽ tiến đến tham gia, hơn nữa sẽ vì Thanh Long Quốc trẻ tuổi nhóm tiến hành năng lực thi nghiệm, có thực lực giả liền có thể gia nhập Luyện Khí Tông trở thành ngoại môn đệ tử.

Phải biết rằng Luyện Khí Tông ở đại lục có cực kỳ cường hãn địa vị, ở chỗ này cũng chỉ có Đông Phương thế gia nhân tài có thể không sợ hãi Luyện Khí Tông thực lực, lại cũng gần là như thế, nếu có thể tiến vào Luyện Khí Tông, đó là một người ngoại môn đệ tử cũng sẽ bị người hâm mộ.

Cho nên, bệ hạ sớm đã hạ đạt mệnh lệnh, vô luận là ai đều cần thiết đi trước hoàng cung tham dự Thái tử ngày sinh.

Bất đắc dĩ cố lão tướng quân mới phái người đi tìm Cổ Nhục Vân rơi xuống.

Đương nhiên, luôn luôn dưới tình huống Luyện Khí Tông như vậy thế lực sẽ không đối đãi nhận người, trừ phi giống như Thái tử giống nhau thiên phú dị bẩm, cho nên lúc này đây liền cố lão gia tử cũng không biết kia Luyện Khí Tông chân chính mục đích.

Mà mặc kệ cố gia như thế nào nghiêng trời lệch đất, tại thượng cổ thần tháp nội Cổ Nhục Vân lại một chút không biết bên ngoài tình hình. Lúc này, nàng ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm trước mặt đan đỉnh, thanh triệt hai tròng mắt nội hai thốc ngọn lửa trên dưới nhảy động.

Một tia nhân nhật dòng khí từ đan đỉnh phía trên tràn ngập mà ra, phiêu tán một cỗ mát lạnh hơi thở, giờ khắc này, Cổ Nhục Vân rõ ràng cảm giác được chung quanh linh khí tựa hồ so vừa rồi nồng đậm rất nhiều.

“Nha đầu, luyện đan cuối cùng một bước, chính là thành đan! Thành đan khi giống nhau dược đỉnh đều sẽ phát sinh mãnh liệt va chạm, ngươi cần thiết không chế tốt nó, nếu là thất bại, liền đem làm lại từ đầu.”

Nam nhân trầm thấp thanh âm ở Cổ Nhục Vân bên tai vang lên, nàng hít sâu khẩu khí, ánh mắt càng thêm ngưng trọng.

Thành đan, là luyện đan cuối cùng một bước, đồng dạng cũng là quan trọng nhất một bước, nếu là này một bước thất bại, phía trước sở làm hết thảy đều đem trở thành uổng phí.....

Phanh!

Phanh phanh phanh!

Đột nhiên, một cỗ cường đại va chạm từ dược đỉnh nội truyền ra tới, liên quan toàn bộ mặt đất đều chấn động một chút.

Cổ Nhục Vân bước chân nhịn không được về phía sau lui vài cái, cũng liền tại đây trong phút chốc, dược đỉnh bùng nổ, từ giữa không trung rơi

xuống xuống dưới, nằm trong lòng tức khắc căng thẳng, vội vàng không chể tễ được đình.

Mồ hôi lạnh theo thiếu nữ thanh tú khuôn mặt chậm rãi chảy rơi xuống, nhưng mà, nàng lại một chút không dám phân thần, cả người tinh thần đều banh đến gắt gao, nhưng bởi vì quá độ khẩn trương, lệnh nàng kia sắp xếp trước liền gây yếu khuôn mặt nhỏ có vẻ tái nhợt.

Rốt cuộc, liền ở Cổ Nhược Vân sắp không chế không được thời điểm, được đình nội đan được đình chỉ chấn động, lẳng lẳng ngóc tại được đình cái đây.....

“Ta rốt cuộc thành công!”

Cổ Nhược Vân đề nén xuống trong lòng vui sướng, gấp không chờ nổi tiến lên mở ra được đình, đem yên lặng ở được đình cái đây nằm cái đan được đem ra.

“Nha đầu, ngươi ba ngày thời gian học được luyện chế đan dược, xác thật xứng được với một người thiên tài, nhưng, ngươi là Thượng Cổ Thần tháp chủ nhân, cho nên điểm này thiên phú đối với ngươi mà nói cũng không cũng đủ, bất quá luyện đan cũng không thể nóng vội, ngươi có thể từ từ tới.”

Từ Tà nhìn trước mặt gây yếu tiểu nha đầu, mắt tím nội đựng đầy ý cười, còn có kia vô pháp dao động kiên định.

“Ngươi phải nhớ kỹ, thế giới này cả lớn nuốt cá bé, nếu ngươi muốn tồn tại, muốn bảo hộ ngươi nơi ý những người đó, vậy cần thiết đứng ở một cái làm người vọng chi không kịp chỗ cao!”

Đứng ở đại lục đình, tiếp thu thể nhân cùng bài cùng thần phục, đây mới là Thượng Cổ Thần tháp chủ nhân nên có uy phong.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Lạnh lùng Thái Tử điện hạ(nhị)

Cổ Nhược Vân cười khổ một tiếng: “Ngươi nói đạo lý ta làm sao không rõ? Nguyên nhân chính là vì ta không đủ cường đại, mới làm hại mẫu thân, ông ngoại còn có đệ đệ chết thảm, làm hại ta bên người người một đám ly ta mà đi! Nếu ông trời làm ta sống đi xuống, ta nhất định phải trở thành thế giới này đế vương! Chưa hề mọi người sinh sát chi quyền!”

Giờ khắc này, thiếu nữ thanh âm khí phách thẳng tới trời cao, làm kia trương cũng không phải thực thấy được mặt trở nên quang mang bắn ra bốn phía.

Từ Tà cười sờ sờ Cổ Nhược Vân đầu nhỏ, nói: “Nha đầu, ngươi hiện tại trước dùng tụ khí đan, chờ đột phá ba cấp sau lại đi ra ngoài.”

“Hảo. “

Cổ Nhược Vân mắt nội hiện lên một đạo quang mang, nàng có một loại dự cảm, ở ăn vào này tụ khí đan sau, liền có thể đột phá đến ba cấp.....

Một đêm vô眠.

Đương Cổ Nhược Vân xuất hiện ở cổ gia mọi người trong mắt là lúc, đã tới rồi cuối cùng thời hạn, ban đầu cổ gia người là hy vọng nàng có xa lắm không lẫn rất xa, chưa từng có giống giờ phút này như vậy chờ mong quá nàng.

Lão tướng quân lười đến cùng nàng nói thêm cái gì, không lạnh không đậm quét nàng liếc mắt một cái, trực tiếp mệnh lệnh nói: “Luyện Khí Tông cao thủ đều đã ở trong hoàng cung, bộ hạ có lệnh tất cả mọi người đến đi tham gia Thái tử ngày sinh, ngươi cũng không kịp thu thập hiện tại liền theo chúng ta đi đi. “

Kỳ thật, chuyện này Cổ Nhược Vân cũng có chút rõ ràng, bất quá, bởi vì muốn biết một chút này phiến đại lục cao thủ trình độ, này đây nàng nhưng thật ra không có cái lời lão tướng quân nói.....

Lưu động thanh hương chỉ khí phòng, nam nhân khoanh tay mà đứng, nhận nhậ dương quang khuynh sái mà xuống, đem hân bóng dáng ở quang mang hạ kéo rất dài.

Dư lão đứng ở sau lưng nhìn nhà mình thiếu chủ, chần chờ nửa ngày, nói: “Thiếu chủ, gần nhất Luyện Khí Tông hai vị trưởng lão tới Thanh Long Quốc, không biết là vì sự tình gì, liền tính Thanh Long Quốc Thái tử là hôn phi trưởng lão đồ đệ, nhưng là lấy hân cao ngạo tính cách là tuyệt đối sẽ không không có mục đích địa tham gia một cái tụ hội, hơn nữa lần này liền liền lâm trưởng lão cùng tông chủ chỉ nữ đều đi theo tới, ta tổng cảm giác có chuyện gì muốn phát sinh. “

Nam nhân gọi lên ôn nhuận khoe môi: “Mặc kệ bọn họ có cái gì mục đích, đều cùng chúng ta Đông Phương thế gia không quan hệ, bất quá, ta nhớ rõ trước kia hôn phi trưởng lão đầu tiên là nhìn trúng cổ Sanh Tiêu thiên phú, lại bị Sanh Tiêu cấp cự tuyệt, lúc sau mới thu Thái tử làm đồ đệ. “

“Thiếu chủ, ý của người là, hẳn sẽ cho nếu vẫn tiểu thư tìm phiền toái. “

“Không, “Nam nhân lắc lắc đầu,” Luyện Khí Tông tốt xấu ở đại lục cũng có uy vọng, loại sự tình này làm không được, đúng rồi, Dư lão, sau đó không lâu ta phải về một chuyến Đông Phương thế gia, người liền ở tại chỗ này trợ giúp Cổ Nhục Vân. “

Dư lão ngẩn ra một chút, mặt già lộ ra một tia kinh ngạc.

“Thiếu chủ, này..... “

“Dư lão, người cũng minh bạch trăm thân đường là ta lúc trước thành lập vì chính mình cung cấp tài chính nơi phát ra, nhưng nếu là trăm thân đường có thể đem Cổ Nhục Vân nâng lên tới, kia cho nàng thì đã sao? Lại như thế nào, nàng cũng là tỷ tỷ nữ nhi, mà ta làm người ở tại chỗ này, cũng là vì làm người thấy rõ nàng năng lực, nếu nàng vô thực lực, người liền trở về Đông Phương thế gia, không cần cùng nàng nói bất luận cái gì sự tình, cùng với làm nàng trộn lẫn ở chúng ta phân tranh nội, không bằng làm nàng ở bên ngoài một đời tiêu dao. “

Nam nhân ngữ khí có chút không thể nề hà.

Dư lão cúi đầu, cung kính nói: “Là, thiếu chủ, lão nô cần tuân thiếu chủ phân phó. “

.....

“Nếu vâng! “

Ngự Hoa Viên nội, la âm liếc mắt một cái liền thấy được theo cổ gia mà đến Cổ Nhục Vân, tức khắc đại hỉ, chút nào không mừng bên cạnh la tướng quân tròn mắt giận nhìn hướng tới Cổ Nhục Vân chạy như bay mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Lạnh lùng Thái Tử điện hạ(3)

Mọi người đều biết, La gia cùng cổ gia một cái vì hữu đem, một cái vì tả đem, hai người từ trước đến nay bất hòa, nề hà La gia đại tiểu thư la âm lại cùng Cổ Nhục Vân cái kia phế vật rất hợp duyên, thậm chí thật nhiều thứ vì nàng xuất đầu.

Bất quá, la âm thanh âm lại thành công làm tắt cả mọi người đem ánh mắt chuyển hướng Cổ Nhục Vân.

“Cổ gia Cổ Nhục Vân? Còn không phải là danh chấn toàn bộ Thanh Long Quốc phế vật sao? Thanh Long Quốc người chẳng sợ không biết cổ Sanh Tiêu là ai, cũng nhất định sẽ nghe nói qua Cổ Nhục Vân, hơn nữa ta còn nghe nói nàng còn rất lớn gan hướng lã gia tiểu công tử khiêu chiến. “

“Tầm tắc, lã gia tiểu công tử tốt xấu là tụ khí ngũ cấp, nhưng ta nghe nói này Cổ Nhục Vân giống như rất nhiều năm đều ở tụ khí nhị cấp. “

“Tuy rằng đệ hạ lần này làm sở hữu quan lại mang theo nhi nữ tham gia, nhưng Cổ Nhục Vân này phế vật liền không có tới tư cách đi? “

Nghe mọi người thanh thanh trào phúng thanh âm, lão tướng quân mặt lúc đỏ lúc trắng, hận không thể một cái tát đem Cổ Nhục Vân cái này phế vật chụp chết, cũng tốt hơn ở chỗ này ném hán mặt!

La âm vừa định tức giận, lại bị một bàn tay cấp nhẹ nhàng cầm.

Nàng hơi hơi sững sốt, quay đầu nhìn phía thiếu nữ đạm nhiên an tĩnh mặt nghiêng.

“Tĩnh, theo bọn họ nói đi thôi, dù sao ta cũng sẽ không rút khỏi thị.” Cổ Nhục Vân lắc đầu lắc đầu, không cho là đúng nói.

Tỷ như nói, một con voi sẽ đi để ý con kiến nghị luận sao?

Đã từng Cổ Nhục Vân đó là kia chỉ voi.

“Thái Tử điện hạ giá lâm! Quý phi nương nương giá lâm!”

Đúng lúc này, một đạo gian tế tiếng nói vang lên, nháy mắt làm ánh mắt mọi người đều xoay lại đây.

Ở mọi người nhìn chăm chú giữa, một đạo minh hoàng sắc thân ảnh từ xa mà gần, rơi vào mi mắt.....

Đó là một cái thập phần anh tuấn nam tử, ngũ quan lạnh lùng mà thâm thúy, như vậy mực giống nhau thâm hắc sắc trông mắt sâu không thấy đáy, làm người vô pháp đoán được tâm tư của hắn.

Mà ở vọng đến nam nhân bên cạnh áo vàng thiếu nữ hết sức, mọi người mới biết được như thế nào mặt mày như họa, khuynh quốc khuynh thành, chỉ là dù cho nàng dung nhan tuyệt mỹ, khuôn mặt thượng lại mang theo cũng không bình thường tái nhợt, đó là phần mặt đều không thể che dấu trụ bệnh ường ường tư thái.

Nhưng bởi vì nàng là cùng Thái tử cùng nhau xuất hiện, bất giác làm người suy đoán nổi lên nữ tử thân phận.

Đặc biệt là, thân là nương nương lã quý phi, còn đi ở hai người phía sau! Cái này làm cho mọi người trong lòng càng vì hồ nghi.

“Tham kiến Thái Tử điện hạ, quý phi nương nương.”

Mọi người ở phục hồi tinh thần lại lúc sau, động tác nhất trí quỳ trên mặt đất, cung kính công bố nói.

Này đây, đứng ở trong đám người Cố Nhượng Vân liền như thể đột ngột rơi vào mọi người trong mắt.

“Cố Nhượng Vân, nhìn thấy Thái tử cùng quý phi nương nương, lập tức cho ta quỳ xuống!” Lão tướng quân này nhún vai, ngữ khí có chút phẫn nộ nói.

“Xin lỗi,” Cố Nhượng Vân nhún vai, “Ta đầu gối dài quá trĩ sang, có chút không có phương tiện quỳ xuống, nếu có lần sau, ta tất nhiên cấp Thái Tử điện hạ cùng quý phi nương nương bô thượng.”

Trĩ sang?

Cố lão tướng quân thiếu chút nữa nhìn không được lên đem Cố Nhượng Vân đánh toi bởi một đống, đầu gối hội trường trĩ sang? Hấn ***** sống 60 nhiều năm lần đầu tiên nghe thấy có người đầu gối hội trường trĩ sang, quả thực là trường kiến thức.

“Ha ha,” lã quý phi che môi cười, sắc bén ánh mắt quét về phía Cố Nhượng Vân, “Vị này đó là cố gia Cố Nhượng Vân? Thật sự là nổi tiếng không bằng gặp mặt, ta còn nghe nói Cố Nhượng Vân muốn cùng ta cháu trai ước chiến, phải không?”

Chuyện này, ở Thanh Long Quốc đều không phải là bí mật, hiện giờ từ lã quý phi trong miệng nói ra, lại có một phen ý nhị.

“Không tởi,” Cố Nhượng Vân ngẩng đầu nhìn lã quý phi, “Ta đó là cái kia sắp sửa đánh bại lã hi người!”

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Lạnh lùng Thái Tử điện hạ(4)

Phụt!

Không biết là ai trước phát ra tiếng cười, tiếp theo mọi người đều đi theo phá lên cười, tưởng là thật lâu không nghe thấy quá như vậy buồn cười chê cười.

“Cố Nhượng Vân, ngươi đừng càn rồi!” Lã gia tiểu thiếu gia tức giận nhảy dựng lên, hung ác nói, “Nếu bọn thiếu gia không đem ngươi đánh quỳ xuống kêu cha, kia bọn thiếu gia về sau liền đi theo ngươi họ!”

Cái này xú nữ nhân, thế nhưng giữa nhục nhã hấn, hảo, hảo thật sự, hấn sẽ làm nàng chết rất có tiết tấu! Nghĩ đến đây, lã gia tiểu thiếu gia hận đến nghiến răng nghiến lợi, phảng phất hận không thể đem Cố Nhượng Vân băm thây vạn đoạn.

“Ta thảo nê mã! Lã hi, ngươi ***** làm ai quỳ xuống kêu cha?” La âm đề ý nhìn không được, nàng bá từ trên mặt đất đứng lên, phẫn nộ nói, “Liền tính Cố Nhượng Vân đánh bại còn có ta, có loại ngươi tới cùng lão nương làm một hồi, khi dễ một cái thực lực không ngươi cường người tính cái gì bản lĩnh?”

Lã hi há mồm muốn mắng to ra tiếng, lại bỗng nhiên đối thượng la Đại tướng quân cảnh cáo ánh mắt.

Nói thật, đời này lã hi sợ nhất trừ bỏ nhà mình lão gia từ ở ngoài, còn có cái này Đại tướng quân.

Tuy rằng la Đại tướng quân cùng cố lão gia từ đều là tướng quân, nhưng người sau không muốn trêu chọc thị phi, người trước. Là hoàn toàn không muốn sống!

Đặc biệt hấn vẫn là nổi danh nữ nhi không.

Khi dễ hấn nữ nhi, liền tính ngươi là hoàng tôn quý tộc cũng chiếu tấu không làm! Lúc trước, Binh Bộ thượng thư nữ tử liền bởi vì nói la âm xấu, kết quả la Đại tướng quân trực tiếp xông lên môn đi đem nhân gia tấu cái nửa tàn.

Hoàng đế cũng đều không phải là hôn quân, tổng sẽ không nhân việc này liền thu hần binh quyền đi? Tốt xấu la Đại tướng quân vì quốc gia lập hạ hiến hách chiến mã công lao.

“Ha ha,” lãng quý phi ngoài cười nhưng trong không cười nói, “La Đại tướng quân, ngươi nữ nhi thật đúng là thú vị, bất quá, đừng quên Thái tử cùng Luyện Khí Tông người còn ở nơi này, nga, đúng rồi, ta trước cho các ngươi giới thiệu một chút, vị này chính là Luyện Khí Tông tông chủ nữ nhi Thi Vân.”

Luyện Khí Tông ở mọi người trong lòng đều là thần điện giống nhau tồn tại, huống chi, trước mắt vẫn là Luyện Khí Tông tông chủ nữ nhi.

“Lãng quý phi, chúng ta tông môn lần này tới đến quý quốc, một đời vì Thái tử ngày sinh, đệ nhị, đó là chúng ta tông môn thiếu người, cố ý tới tuyển một ít người tiến vào tông môn trở thành ngoại môn đệ tử. Mà ta sớm đã nghe nói Thanh Long Quốc thanh niên tài俊 có không ít, vừa vặn vì ta Luyện Khí Tông hiệu lực. “

Thi Vân mỉm cười nhìn hoa viên nội mọi người, nàng tươi cười như tắm mình trong gió xuân, cho người ta một loại dị thường thoải mái cảm giác.

Cố Nhượng Vân tâm thần vừa động, kinh ngạc nhìn mắt Thi Vân liếc mắt một cái, chỉ là nàng cái gì đều không có nói liền thu hồi ánh mắt.

“Nha đầu, xem ra ngươi đã nhìn ra, “Linh hồn nội, Tử Tà thanh âm chợt truyền ra,” nữ nhân này luyện chính là thất truyền đã lâu luyện thần pháp, tu luyện loại này công pháp người cả người đều sẽ tan nát ra một loại thực thoải mái thực làm người mê muội cảm giác, càng là lệnh gặp qua nàng nam nhân đều sẽ không tự chủ được ái mộ nàng, chỉ là, loại này công pháp sẽ làm người thể chất trở nên thập phần suy yếu, cần thiết dựa vào hút những người khác tinh thần lực mới có thể tồn tại, nếu không có đủ tinh thần lực tới dưỡng nàng, thực mau nàng liền sẽ tử vong.”

Ngay cả Tử Tà cũng có chút kinh ngạc, vì sao có người sẽ loại này tà ác công pháp? Đây công pháp giống như ở rất nhiều năm trước cũng đã thất truyền.

Đặc biệt là, nữ nhân này cho hần một loại thập phần không thoải mái cảm giác, cái loại cảm giác này đã từng chỉ ở một người trên người tự suy nghĩ quá...

Nghe được Tử Tà nói, Cố Nhượng Vân trầm mặc xuống dưới, xem ra này phiền đại lực, so nàng trong tưởng tượng càng thêm phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 21: Lạnh lùng Thái Tử điện hạ(5)

“Các vị, “Thi Vân tươi cười nhu nhượ trung mang theo ấm áp, ánh mắt ôn hòa nói, “Vì thí nghiệm các ngươi năng lực, chúng ta Luyện Khí Tông trưởng lão cố ý đem tông môn thiên linh trận sở mang đến, sau đó ta sẽ đưa các ngươi tiến vào thiên linh trận pháp giữa tu luyện một tháng thời gian, một tháng sau lại căn cứ các ngươi thành tích tới kết luận hay không có tiến vào Luyện Khí Tông tư cách.”

Thiên linh trận bọn họ dù cho không biết là thứ gì, nhưng là nếu là Luyện Khí Tông truyền tông chi bảo, kia tất nhiên rất là trân quý, lần này cơ hội bọn họ cũng sẽ hảo hảo quý trọng.

Từ đầu đến cuối đều không có nói chuyện Thái tử lãnh ngôn phong ở đi ngang qua Cố Nhượng Vân khi dừng một chút, cũng không có quay đầu lại nhiều liếc nhìn nàng một cái, chỉ có kia lạnh lùng thanh âm thông thả vang lên.

“Cố Nhượng Vân, ngươi vừa rồi làm những cái đó bất quá là vì biểu hiện ngươi hành xử khác người, hảo khiến cho bản Thái tử đến chú ý, đáng tiếc, bản Thái tử ánh mắt chưa bao giờ ở trên người của ngươi.”

Dứt lời, hần cũng không quay đầu lại biến mất ở Cố Nhượng Vân trong mắt.

Cố Nhượng Vân có chút há hốc mồm, ở đông nhạc đại lực khi mặc dù là Kim Đế cũng chưa tư cách làm nàng quý xuống, hiện giờ lại như thế nào cam tâm quý một cái nhỏ nhỏ Thái tử? Chính là, nàng hành vi, lại làm Thái tử cho rằng muốn đạt được hần chú ý?

Nhớ rõ lúc trước, thân là thiên tài cô Sanh Tiêu cùng lãnh ngôn phong thường xuyên ước chiến, mà mỗi lần có bọn họ địa phương, tất nhiên có Cố Nhượng Vân, mọi người đều cho rằng nàng là thông qua cô Sanh Tiêu tiếp cận lãnh ngôn phong, đột nhiên không biết, mỗi lần hai người luận võ khi, nàng trong mắt chỉ có ca ca.

Cho nên, đã từng Cố Nhượng Vân không thích lãnh ngôn phong, hiện tại nàng càng không thể có thể!

“Cố Nhượng Vân, nguyên lai ngươi thật sự thích Thái tử!” Nhìn quanh mong phần nộ rồi, hung hăng trừng mắt nhìn mắt Cố Nhượng Vân, “Ngươi lúc ấy còn phủ nhận nói ngươi không thích Thái tử, nhưng ngươi hiện tại cư nhiên dùng loại này phương pháp hấp dẫn chú ý, cũng may Thái tử xuyên qua ngươi quý kẻ, bằng không.”

Vọng đến mọi người đầu tới ánh mắt, Cổ Nhược Vân chớp hạ đôi mắt: “Thái tử là cái gì? Có thể ăn sao?”

“Ăn? Ngươi cứ nhiên muốn đem Thái tử ăn sạch sẽ, Cổ Nhược Vân, ngươi quả nhiên rắp tâm bắt lương!”

Hào đi!

Lần này thật sự là mười há mồm đều nói không rõ.....

Cổ Nhược Vân lắc lắc đầu, cũng lười đến giải thích cái gì, nhún vai nói: “La âm chúng ta đi xem đi.”

.....

Hoàng cung đại viện, mọi người đều an tĩnh xuống dưới, sở hữu ồn ào thanh âm ở hai gã lão giả sau khi xuất hiện biến mất.

La âm chỉ vào trong đó một người, nói: “Cổ Nhược Vân, tên kia hắc y lão nhân ngươi thấy được sao? Đó là Thái tử lão sư hồn phi, mặt khác một người hồng y lão nhân đó là điền lâm trưởng lão, này hai gã đều là Luyện Khí Tông cao thủ.”

Cổ Nhược Vân gật gật đầu, tầm mắt từ hai người trên người dời đi, dừng ở bọn họ bên cạnh kia nói cây cột phía trên.

Nếu không có đoán sai, kia bốn trụ quay chung quanh đó là tiến vào thiên linh trận chi môn.....

“Các vị, lấy các ngươi thực lực, ta cho các ngươi tiến vào chính là thiên linh môn sơ cấp, nhớ kỹ, các ngươi liền ở ta sở chỉ định cái kia trong phạm vi, ngàn vạn không cần chạy loạn, chạy đến mặt khác khu vực chắc chắn đã chịu nguy hiểm!”

Hồn phi khuôn mặt nghiêm túc nhìn mọi người: “Mặt khác, thiên linh trận bên trong linh khí quá mức nồng đậm, cho nên, bất luận cái gì võ giả thực lực đều yêu cầu tới tụ khí ba cấp, nếu không sẽ chịu không nổi như vậy lực lượng cường đại nổ tan xác mà chết, ta tuyệt đối không phải nói chuyện giạt gân, bất quá ta tin tưởng, hẳn là sẽ không có người liền tụ khí ba cấp đều quá không được.”

“Cái này.....” Nghe nói như thế, nhìn quanh mong một bộ muốn nói lại thôi bộ dáng.

Hắn thần thái quả nhiên hấp dẫn hồn phi trưởng lão, mày nhăn lại, hỏi: “Vị cô nương này có nói cái gì muốn nói sao?”

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Phế vật? Nói ai?(1)

“Hồn phi trưởng lão,” nhìn quanh mong cần cần môi, quét mắt Cổ Nhược Vân, rồi sau đó quay đầu nhìn về phía hồn phi, “Mặc dù có chút nói không nên lời, nhưng toàn bộ Thanh Long Quốc người đều biết, chúng ta cố gia Cổ Nhược Vân ở mấy năm trước tới tụ khí hai cấp lúc sau, liền lại vô tiến thêm, cho nên chỉ sợ nàng là vô pháp tiến vào thiên linh trận.”

Nói lời này khi, nhìn quanh mong về mặt tiếc hận bộ dáng, giống như thật sự vì Cổ Nhược Vân cảm thấy đáng tiếc, bất luận kẻ nào đều không thể từ trên mặt nàng nhìn đến mặt khác cảm xúc.

“Nga?” Hồn phi theo nhìn quanh mong ánh mắt nhìn lại, dừng ở Cổ Nhược Vân thân nhiên tự đắc khuôn mặt phía trên, “Nàng đó là Cổ Nhược Vân? Cổ Sanh Tiêu muội muội? Xem nàng tuổi cũng không nhỏ, như thế nào là tụ khí nhị cấp? Cổ Sanh Tiêu như thế thiên tài, muội muội như thế nào như vậy phế vật? Thật đúng là làm người nộ mở rộng tầm mắt.”

Mấy năm trước, cổ Sanh Tiêu cự tuyệt hắn thu làm đồ, là hắn vĩnh viễn nhục nhã! Cho nên đối với Cổ Nhược Vân tự nhiên liền không có cái gì sắc mặt tốt.

“Trưởng lão, chuyện này Thanh Long Quốc đều biết, ta tuy rằng rất đồng tình nàng, nhưng là nàng không biết cố gắng, ta cũng không có cách nào.” Nhìn quanh mong biểu tình bất đắc dĩ, kia thần sắc phảng phất là hận sắt không thành thép mẫu thân.

“Nhìn quanh mong, ngươi.....”

La âm tức giận nắm chặt nắm tay, liền ở nàng muốn ra quyền khoảnh khắc, một bàn tay từ bên cạnh đuổi tới, gắt gao cầm tay nàng.

Cổ Nhược Vân khoe môi mỉm cười, thanh tú khuôn mặt giờ lên nói không rõ ý vị: “Nhìn quanh mong, ngược ngùng làm người thất vọng rồi, ta liền ở đêm qua, đột phá tới rồi tụ khí ba cấp. “

Nàng thanh âm đậm nhiên như gió, lại rõ ràng rơi vào rồi mọi người trong tai.

Tức khắc, nhìn quanh mong biểu tình cứng đờ, tựa hồ có một bàn tay hung hăng đánh nằng một cái tát, làm nằng hận không thể tìm cái hằm ngằm chui vào đi.

Nếu bình thường Cổ Nhược Vân đột phá tụ khí ba cấp, nằng còn có thể cười nhạo nằng một phen, nhưng nằng mới vừa thuyết minh Cổ Nhược Vân bắt quá là tụ khí nhị cấp, vô pháp tiến vào thiên linh trận, tiện lợi tràng bị vả mặt, lại còn có là thực vang dội một cái tát.

Thật sâu hô hấp một hơi, nhìn quanh mong cười gượng hai tiếng: “Kia thật đúng là chúc mừng, ngươi đã trải qua mấy năm rồi cuộc đột phá đến tụ khí ba cấp, chỉ là không biết lần sau đột phá là bao lâu lúc sau, nhưng ta tin tưởng nhất muện mười năm, ngươi nhất định có thể tới tụ khí tứ cấp.”

“Yên tâm đi, lại ngươi chết phía trước, ta nhất định có thể đột phá.”

Phốc!

La âm đương trường không có thể nhìn xuống phun tới, nằng cười ha ha vỗ Cổ Nhược Vân bả vai: “Nếu vân, ý của ngươi là, ngươi đột phá tứ cấp thời điểm, nằng ly ngày chết cũng không xa? Kia nhìn quanh mong cần phải chú ý, giống như vân sau khi đột phá ngươi tìm một chỗ trốn đi, bằng không không thể hiểu được liền đã chết, tằm tắc, ngươi lớn lên như vậy như hoa như ngọc, đã chết rất đáng tiếc?”

Nhìn quanh mong một khuôn mặt trong chốc lát thanh trong chốc lát bạch, thập phần xuất sắc, bắt quá Cổ Nhược Vân cũng bắt đầu bội phục nằng chịu đựng lực, bị la âm như vậy nhục nhả thể nhưng còn có thể nhìn xuống không có bão nổi.

“Cổ Nhược Vân, ngươi chú ý một chút chính mình ngôn ngữ! “Cổ lão tướng quân mặt già trầm xuống, lạnh giọng hỏi,” còn có, la Đại tướng quân, ngươi chính là như vậy giáo người nữ nhi? Như thế không có gia giáo!”

“Gia giáo? “La Đại tướng quân hừ hừ,” ta tổng so ngươi lão già này chẳng phân biệt hắc bạch thiếu chút nữa liền đánh chết chính mình cháu gái muốn hảo. “

Nói thật, la Đại tướng quân thật sự liền không rõ, Cổ Nhược Vân tốt xấu cũng là hắc cổ gia huyết mạch, lão già này nói đánh là đánh, lại còn có là vì lăng gia tiểu tử đem nằng đánh gần chết mới thôi! Đây vẫn là một cái gia gia chuyện nên làm sao?

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Phế vật? Nói ai? (hai)

Edit: kaylee

"Đù!"

Ngay tại lúc Cổ lão Tướng Quân còn muốn nói chuyện, một tiếng quát không kiên nhẫn đưa chặn lại tất cả âm thanh của lão.

Hồn Phi quét mắt nhìn Cổ Nhược Vân, mặt không biểu cảm nói: "Ngươi đã đột phá Tụ Khí cấp ba, cũng có thể đi vào Thiên Linh trận, nhưng đây là tiêu chuẩn thấp nhất đi Thiên Linh trận, mặc dù là địa vực thấp nhất đối với ngươi mà nói đều có nguy hiểm, tự giải quyết cho tốt đi."

Tụ Khí cấp ba thực lực này căn bản không đủ nhìn, hắc thối một hơi phồng chừng nha đầu kia liền hồn phi phách tán, thật không biết Cổ Sanh Tiêu thiên tài như vậy như thế nào có một muội muội phế vật như thế?

Nghĩ tới đây, Hồn Phi bắt đầu dể dể lắc đầu.

Cửa lớn của Thiên Linh trận ở dưới nỗ lực của Hồn Phi và Điền Lâm mở ra, rồi sau đó phần đông nhóm trẻ tuổi đều tiến vào giữa trận pháp, đợi đến lần mở ra tiếp theo đó là một tháng sau, vì vậy sau khi mọi người tiến vào Thiên Linh trận, những người còn lại liền trở về gia tộc của mình, thẳng đến một tháng sau lại đến hoàng cung.....

Giờ phút này, nhìn hoàng cung đại viện trống trải, ánh mắt của Hồn Phi mang theo một chút suy nghĩ sâu xa.

"Trước đó không lâu, hoàng thành Thanh Long Quốc trời giáng dị tượng, Tông Chủ quan trắc (quan sát và đánh giá) tinh tượng (vị trí các ngôi sao), nghe nói cường giả lâm thế, đại lục sẽ phát sinh dị biến, nếu có được cường giả kia, Luyện Khí Tông chúng ta nhất định áp đảo các Đại Tông Môn khác! Chỉ tiếc Tông Chủ chỉ có thể quan trắc được cường giả kia buông xuống ở trên người vị thiên tài trẻ tuổi nào đó, nhưng không cách nào xem được người nọ là ai, nếu không chúng ta cũng sẽ không cần mang Thiên Linh trận ra khảo nghiệm."

Điền Lâm trầm mặc không nói, thật lâu sau, hắc ngẩng đầu lên, giọng nói nhàn nhạt nói: "So với thiên tài kia, ta càng quan tâm một chuyện khác."

"Chuyện gì?"

"Không biết vừa rồi người có cảm nhận được không, tuy rằng nữ tử tên là Cố Nhượng Vân kia thiên phú cực kém, nhưng mà, tinh thần lực của nàng lại rất cường đại! So với thiên tài chúng ta gặp được trước kia càng mạnh hơn."

Hồn Phi trong lòng chấn động, kinh ngạc nói: "Ta vừa rồi vì quan hệ của nàng và Cố Sanh Tiêu, cũng không có chú ý tới điểm này, người là nói, tinh thần lực của nàng rất cường đại?"

Nghĩ đến đây, Hồn Phi hô hấp căng thẳng, nếu có thể làm cho nàng công hiến ra tinh thần lực của mình, là có thể chữa khỏi thân thể của tiểu thư.

"Hồn Phi, nếu mất đi tinh thần lực sẽ trở thành một kẻ ngốc, ta xem tính tình của Cố Nhượng Vân này cũng không phải nhất định sẽ đồng ý." Điền Lâm lắc lắc đầu, giọng điệu không một gợn sóng nói.

"Ta xem chưa hẳn," Hồn Phi cười lạnh một tiếng, "Nàng ở Thanh Long Quốc chính là một phế vật bị người khinh thường mà thôi, nếu nguyện ý trả giá vì tiểu thư, Luyện Khí Tông chúng ta nhất định sẽ chiêu cô nàng cả một đời, huống chi, vì tiểu thư công hiến ra tinh thần lực của mình là phúc khí của nàng, phải biết rằng, cuộc chiến đại lục sau này cần Luyện Khí Tông chúng ta tham dự, tiểu thư lại là đệ nhất thiên tài của Luyện Khí Tông, chuyện liên quan tới an nguy của cả đại lục, làm người của đại lục, vì đại lục mà trả giá là đương nhiên, cho nên không ai sẽ cự tuyệt, giống như những người lúc trước đó." (L: hẳn là đương nhiên, sao ông không tự công hiến đi ~)

Lời này nói, giống như để Cố Nhượng Vân hy sinh vì Thi Vân còn phải cảm kích Luyện Khí Tông, mà nếu nàng cự tuyệt, đó là đắc tội người khắp đại lục, nên gặp nghìn người chỉ trích, thiên đạo vạn quả (róc xương lóc thịt)!

Điền Lâm cười khò lắc lắc đầu: "Ta xem tính cách cương liệt của nha đầu kia, không giống như sẽ dễ dàng thuyết phục như vậy, Hồn Phi, một tháng sau bọn họ mới có thể xuất hiện, vậy chúng ta đợi một tháng sau mới quay lại đây....."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Phế vật? Nói ai? (ba)

Edit: kaylee

Giữa sơn cốc, cây cối xanh um, Lăng tiểu thiếu gia đứng ở giữa mọi người, hưởng thụ cảm giác chứng tinh phùng nguyệt (*) kia, bỗng nhiên, tầm mắt của hắn nhìn đến Cố Nhượng Vân theo đám người sau đi tới, nét mặt thanh tú biểu lộ một chút tươi cười kiêu căng.

(*) chứng tinh phùng nguyệt: sao vây quanh trăng sáng, ý chỉ được nhiều người chú ý, hâm mộ

"Cố Nhượng Vân, chúng ta chờ xem! Đợi đến ngày ước chiến của chúng ta, ta sẽ làm cho người quý xuống gọi gia gia!"

.....

Linh Khí trong Thiên Linh trận đặc biệt đầy đủ, gấp mấy lần bên ngoài, nếu ở trong này tu luyện, lại mượn dùng lực lượng của Tụ Khí đan, không tới một tháng chắc chắn có thể làm cho Cố Nhượng Vân đột phá đến Tụ Khí cấp bốn.

Bởi vậy, sau khi tiến vào Thiên Linh trận, nàng trước để La Âm đi địa phương khác lịch lãm, bản thân tìm một sơn động bắt đầu tu luyện.....

Lúc này trong sơn động, Cố Nhượng Vân khoanh chân ngồi, nhàn nhạt linh khí chậm rãi ngưng tụ quanh thân, hóa thành từng sợi từng sợi bị lỗ chân lông mở ra hút vào, lại theo lỗ chân lông tích tụ từng chút ở Linh Hải.

Nhìn Linh Hải vô cùng to lớn bị linh khí từng chút lấp đầy, thể xác và tinh thần của Cố Nhượng Vân thoải mái nói không nên lời.....

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, ở nơi này, từ đầu đến giờ nàng đều tránh ở trong sơn động tu luyện, thể cho nên làm cho người không nhìn thấy nàng cho rằng nàng đã sớm táng thân (chết) dưới nanh vuốt của ma thú.

Ngay tại lúc mọi người cho rằng nàng đã bỏ mình, thì ở bên trong sơn động cách cửa vào Thiên Linh trận không xa, một cổ dao động như ẩn như hiện truyền ra, tuy rằng dao động kia không phải rất lớn, nhưng những người gần đó vẫn là có thể rõ ràng cảm thụ được.

"Rốt cục đột phá đến Tụ Khí cấp bốn."

Cố Nhượng Vân mở đôi mắt, nói: "Không biết đã qua bao lâu."

Dứt lời, âm thanh tà tử trong linh hồn kia không nhanh không chậm vang lên: "Không sai biệt lắm đã hơn hai mươi ngày."

"Hơn hai mươi ngày?" Cố Nhượng Vân ngăn ra, "Ta cho rằng đã hơn một tháng, không nghĩ tới mới chỉ hơn hai mươi ngày, ít nhiều đều dựa vào công hiệu của Tụ Khí đan, nếu không có Tụ Khí đan, có lẽ một tháng ta cũng đột phá không được."

Phải biết rằng, cho dù là nàng ở Đông Nhạc đại lục, lúc trước cũng tốn nửa tháng đột phá, mà cho dù như thế, đều được gọi là tuyệt thế thiên tài.

Nghĩ đến đây, Cố Nhược Vân cổ họng căng thẳng, nàng có một loại cảm giác, thành tựu đời này tuyệt đối sẽ không thấp hơn đời trước.

"Hà?"

Bỗng nhiên, Cố Nhược Vân cảm giác được trong sơn động truyền đến dao động khác thường, vẻ mặt hiện lên một chút kinh ngạc: "Linh khí thật cường đại! Đó..... Đó là Linh Khí? Nhưng mà lúc ta vào cũng không có cảm nhận được hơi thở này, chẳng lẽ là khi ta tu luyện không cẩn thận chạm đến cái gì?"

Một khắc kia, trái tim của nàng thiếu chút nữa thì nhảy ra.

Đây chính là Linh Khí, không phải vũ khí bình thường! Phải biết rằng, Linh Khí là có chứa linh lực, mà đến Cao Giai Linh Khí, cũng có Kiếm Linh (linh hồn của kiếm) hỗ trợ tác chiến, nếu hai đối thủ thực lực giống nhau chiến đấu, một người cầm trong tay vũ khí, một người khác nắm giữ Linh Khí, vậy tất nhiên là người sau thắng lợi.

Quan trọng nhất là, Linh Khí rất hiếm thấy chứ không giống cái trắng, thậm chí có thể nói vô cùng hiếm hoi, cho dù là Cố Nhược Vân kiếp trước cũng chưa có thể có được một thanh Linh Khí.

Không nghĩ tới xuyên việt không quá vài ngày, liền tìm được tuyệt thế trân bảo người người muốn tranh đoạt này.

"Đúng là dao động của Linh Khí, nha đầu, ngươi đi xem đi, có lẽ sẽ có thu hoạch không tưởng được."

"Được."

Cố Nhược Vân khẽ gật đầu, làm cho nàng không rõ là, chẳng lẽ người Luyện Khí Tông cũng không biết nó là Linh Khí? Nếu không vì sao không chiếm dụng (chiếm để sử dụng) nó?

Không!

Luyện Khí Tông là dùng luyện khí làm chủ, tuyệt đối không có khả năng không nhận ra Linh Khí, vậy thì vì sao thanh Linh Khí này ở trong đây lâu như thế cũng chưa bị người lấy đi?

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Phế vật? Nói ai? (bốn)

Edit: kaylee

Nhưng mà, trong phút chốc khi Cố Nhược Vân nhìn đến Linh Khí, mới hiểu được vì sao cái thanh thần khí này có thể ở trong trận pháp của Luyện Khí Tông lâu như vậy mà không ai có ý đồ với nó.

Nói như thế nào đây? Thanh kiếm này quả thật là Linh Khí, chính là đáng tiếc cái thanh Linh Khí này sớm đã bị mài mòn, mặt ngoài rỉ sét loang lổ, thật giống như một cao thủ mất đi linh lực, cùng người thường không có chỗ nào khác nhau.

Đương nhiên, đó là đối người bình thường mà nói.

Cố Nhược Vân là ai? Thiên tài Đông Nhạc đại lục, đứng đầu Thượng Cổ Thần Tháp, muốn cứu trở về cái thanh Linh Khí đã từng uy phong lẫm liệt này, cũng không tính là vấn đề gì, chỉ là cần một chút thời gian mà thôi.

"Từ Tà, vừa vận trên tay ta không có vũ khí, tuy rằng cái thanh Linh Khí này đã mất đi linh lực rồi, nhưng mà so với vũ khí thông thường thì cường hơn, hơn nữa, vừa rồi cổ linh khí cường đại kia hẳn là khi ta tu luyện không cẩn thận bị nó hấp thu vào, cho nên mới chỉ dẫn ta đến chỗ này!"

Trong linh hồn truyền đến một trận lạng im, thật lâu sau, giọng nói của Từ Tà mới truyền tới bên tai Cố Nhược Vân.

"Vậy ngươi cầm đi trước, về sau sẽ tìm cái càng cao cấp hơn, tuy rằng cái thanh này cũng là Linh Khí, nhưng là cấp thấp nhất, không phù hợp với thân phận của ngươi."

Khóe miệng của Cố Nhược Vân nhếch không được mà co rút, bất đắc dĩ che trán.

Người này coi Linh Khí là cái trắng à? Một thanh Đê Giai Linh Khí là đủ khiến cho rất nhiều cao thủ tranh đoạt, huống chi còn là Cao Giai Linh Khí?

"Đi thôi, ta tu luyện đã không sai biệt lắm, cũng là thời điểm rời đi."

Ở ngoài sơn động, không biết khi nào đã vây quanh rất nhiều người, sau khi nhìn thấy Cổ Nhược Vân từ trong sơn động đi ra, đầu tiên là một mảnh yên tĩnh, rồi sau đó trong đám người truyền ra một âm thanh chất vấn.

"Cổ Nhược Vân, người phế vật này vì sao ở trong này? Vừa rồi ta cảm nhận được sơn động truyền đến dao động khác thường, khẳng định có bảo vật gì xuất thế, mau giao bảo vật ra đây, có lẽ ta có thể lưu lại một cái mạng của ngươi!"

Cổ Nhược Vân mày nhíu lại, theo âm thanh nói chuyện nhìn về phía thiếu niên áo xanh trong đám người, khóe môi giương lên một độ cong nhỏ.

"Nhi tử của Hộ Bộ Thị Lang, người hầu nhỏ của vị tiểu thiếu gia Lăng gia kia, vừa rồi ngươi nói phế vật là ai?"

Thiếu niên cười lạnh một tiếng: "Ta còn có thể nói ai? Không phải người người đều biết ngươi là phế sài sao? Cổ Nhược Vân, thức thời thì giao bảo bối ra đây, nếu không, bản công tử tất sẽ làm cho ngươi quỳ xuống đập đầu, dù sao ngươi chết ở chỗ này, ca ca ngươi cũng sẽ không biết, ha....."

Ha.....

Tiếng cười cuối cùng còn chưa hết, tất cả mọi người nghe thấy ‘phịch’ một tiếng, thân thể thiếu niên hóa thành một vệt ánh sáng, ‘huru’ một cái bay lên trên không trung, lại hung hăng té xuống.

Những người còn lại đầu giống như cứng ngắc, từng chút chuyển qua, cuối cùng dừng ở trên thân thể gầy yếu của Cổ Nhược Vân.

Chỉ thấy nàng giống như không có việc gì chuyển động cánh tay, nhìn cũng không nhìn thiếu niên trên đất một cái.

"Hắn thực lực cũng không tệ, một chương này chụp đi làm tay của ta đều đau rồi."

Phải biết rằng, tuy rằng thiếu niên là người hầu của Lăng tiểu thiếu gia, nhưng thực lực cũng không kém hơn tiểu thiếu gia, cũng là Tụ Khí cấp năm, phế vật Cổ Nhược Vân này mới đến cấp ba, lại có thể một cái tát liền chụp bay hắn?

Nhưng nàng còn nói hắn thực lực không sai, làm hại tay của nàng đều đánh đau.

Nữ tử này xác định bản thân là đang khen người chứ không phải là đang tổn hại người?

"Đúng rồi," Cổ Nhược Vân chuyển tầm mắt, mỉm cười nhìn mọi người trong trận, "Các ngươi còn có ai mắng ta là phế vật? Có dám đứng ra?"

Nói thật, khi định ra khế ước với Thượng Cổ Thần Tháp, cũng đã làm cho thân thể và linh hồn của Cổ Nhược Vân đều trải qua một quá trình thử thách, chẳng những tăng mạnh năng lực của linh hồn, càng là tăng lên tố chất các phương diện của thân thể, trừ phi đột phá Tụ Khí, tới cấp bậc Vô Già, nếu không nhất định sẽ không phải là đối thủ của nàng.

Nhìn Cổ Nhược Vân bây giờ, mọi người hai mặt nhìn nhau, từ đầu đến cuối cũng không dám tiến lên nửa bước.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Lăng gia âm hiểm, gặp được nguy cơ (một)

Edit: kaylee

"Không dám?" Nụ cười của Cổ Nhược Vân dần dần biến thành lãnh lẽo, trong đôi mắt trong veo một mảnh khí phách nghiêm nghị lấp lóe, "Vay từ nay về sau, các ngươi liền nhớ kỹ cho ta! Nếu lại có người nói ta là phế vật, ta đây không để ý cho các ngươi lãnh giáo một chút thực lực của ta! Cổ Nhược Vân ta, là nữ nhi của Cổ Thiên, muội muội của Cổ Sanh Tiêu, hai người bọn họ đều là tuyệt thế thiên tài, ta tuyệt sẽ không làm mất mặt bọn họ!"

Cho dù Cổ Nhược Vân không thêm đề ý đến thanh danh của bản thân, nhưng mà, nàng lại có người đề ý.

Kiếp trước, nàng có phụ thân không bằng không có, đệ đệ thân ái nhất cũng không từng nhận được bảo hộ tốt nhất, vậy nếu đã có thể sống lại một đời, nàng liền thay thế Cổ Nhược Vân mà sống, bảo vệ tốt thân nhân đời này, báo thù vì phụ thân!

Nàng tuyệt đối không để cho người nào vũ nhục bọn họ!

Chỗ không xa, gió nhẹ nhàng thổi, quần áo minh hoàng đứng thẳng ở giữa bụi cỏ, bắt mắt như thế, lại không người chú ý.

Hai mắt của Lãnh Ngôn Phong gắt gao nhìn chăm chăm Cổ Nhược Vân, trên khuôn mặt lạnh lùng xẹt qua một thần sắc không dễ phát hiện, rất nhanh

biến mất hầu như không còn.

"Cố Nhượng Vân, đây cũng là phương pháp ngươi muốn khiến ta chú ý? Đáng tiếc, cho dù ngươi giả bộ giống thế nào, cũng không cách nào hấp dẫn bản Thái Tử, ở trong mắt của bản Thái Tử vĩnh viễn không thể dung nạp ngươi." (L: bó tay, bó chân, bó toàn thân ~ sao lại có người cứ thích ảo tưởng sức mạnh thế này???)

Ban đầu hẳn là muốn qua Thiên Linh trận xem một chút tình huống, không nghĩ tới trông thấy tình cảnh này, Lãnh Ngôn Phong không tin bản thân đứng ở đối diện Cố Nhượng Vân, nàng sẽ không hề phát hiện, nàng đương nhiên là thấy bản thân, mới nói như vậy.

Chỉ vì hắn đã từng nói qua, xứng đứng ở bên người hắn chỉ có cường giả!

Đáng tiếc, lúc này đây quả thật lại là Lãnh Ngôn Phong tự mình đa tình, mặc dù Cố Nhượng Vân đã nhận ra sự xuất hiện của hắn, lại căn bản không có liếc nhìn nhiều một cái.

"Các ngươi mấy kẻ ngu ngốc này, đối phó một phế vật lại còn có thể không dám lên!"

Đúng lúc này, một âm thanh kiều ngạo đánh vỡ yên lặng, giống như hòn đá rơi vào trong nước, tạo ra từng đợt gợn sóng.

Chỉ thấy Lăng Hi dẫn theo một đám người từ sau đám người đi đến, cười lạnh nhìn Cố Nhượng Vân, nói: "Ta là nhận thấy được bên này dao động, nghĩ có bảo vật xuất hiện, cho nên mới đến tìm tòi kết quả, không nghĩ tới sẽ nghe được đối thoại của các ngươi, các ngươi nhiều người như vậy, thế mà lại sợ hãi phế vật này? Cho dù ta vũ nhục Cố Sanh Tiểu lại như thế nào? Hắn có một muội muội phế vật như vậy, quả thực là sỉ nhục của hắn! Còn có quý đoàn mệnh cha (người cha chết sớm) của ngươi kia, nếu hắn còn sống nhìn thấy ngươi phế sai như vậy, phỏng chừng đều muốn tự sát! Cố Nhượng Vân, ngươi nói ngươi còn sống có ích gì hả? Chỉ biết làm mất mặt cha huynh của ngươi, làm cho phụ thân đã chết của ngươi cũng phải hổ thẹn!"

Thích, thật thích!

Mỗi lần khi dễ phế vật này, chính là thích như vậy!

Nhưng mà, bản thân Lăng Hi thiếu gia quá vui thích, không chút nào nhìn thấy con ngươi của Cố Nhượng Vân co rụt lại.

"Tiểu thiếu gia, cẩn thận, nữ tử này vừa mới đánh bại Lâm Tây nhà Hộ Bộ Thị Lang."

Người bên cạnh lo lắng Lăng Hi thiếu gia chịu thiệt, khẽ nhắc nhở một câu.

"Cái gì?"

Lăng Hi sùng sốt một chút, sau đó ha ha cười phá lên: "Tốt xấu gì Lâm Tây cũng là Tụ Khí cấp năm, phế vật này đánh bại hắn? Đừng nói ta không tin, chỉ sợ toàn bộ Thanh Long Quốc cũng không có người sẽ tin tưởng, nói dối cũng không cao cấp một chút." (L: nghĩa là tên này nghĩ tên kia nói dối không có trình độ =))) nói dối cấp thấp không thể tin được)

Chính là khi nói hết những lời này, Lăng Hi đột nhiên nhìn thấy Lâm Tây nằm trên mặt đất, tươi cười trên mặt cứng lại một chút.

Thật sự là hắn đến quá muộn, không nhìn thấy một màn phía trước, nếu không sẽ không không có chuẩn bị gì liền nhảy vào nhục nhã một trận.

Mà lúc này hắn nhìn thấy gì? Lâm Tây thân là Tụ Khí cấp năm, vậy mà im hơi lặng tiếng nằm trên mặt đất, giống như là đã chết.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Lăng gia âm hiểm, gặp phải nguy cơ (hai)

Nhìn khuôn mặt tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười) của Cố Nhượng Vân, Lăng Hi hưng hăng nuốt nước miếng, cuối cùng hắn vẫn là nghĩ ngang ngược, nói: "Cố Nhượng Vân, không nghĩ tới ngươi che giấu sâu như vậy, ta luôn không rõ, vì sao lúc trước ngươi có năng lực đối chiến với ta lại không ra tay? Nhưng mà có phải ngươi quá đề cao chính mình hay không? Chúng ta nhiều người như vậy ngươi chỉ có một người thôi, chúng ta những người này cùng tiến lên, ngươi cho là ngươi còn là đối thủ của chúng ta hay sao? Ta có thể cho ngươi một lần cơ hội, giao bảo bối ra đây, nói không chừng ta có thể cho ngươi chết thoải mái!"

Không sai, nữ tử này chỉ có một người, bọn họ nhiều người như vậy sao có thể sợ hãi nàng? Chẳng lẽ nàng không nghe nói qua một câu nói gọi là quả bất địch chủng (*) sao?

(*) quả bất địch chủng: một nắm đấm khó địch lại nhiều người, ý nói dù mạnh đến đâu thì một mình cũng khó mà địch lại vô số người cùng vây đánh một lúc.

"Bảo bối, các ngươi là nói cái này sao?" Cổ Nhựt Vân nhìn lướt qua mọi người trước mặt, 'bá' một tiếng, một thanh kiếm xuất hiện ở trong tay của nàng, mũi kiếm rỉ sét loang lổ chỉ vào Lăng Hi ở phía trước.

Lăng Hi sùng sốt một chút, giận tím mặt: "Cổ Nhựt Vân, ngươi là đang cười nhạo chỉ số thông minh của chúng ta à? Thanh kiếm nát này ngươi cũng dám nói là bảo bối? Ngươi coi bốn thiếu gia là tiểu hài tử ba tuổi sao?"

"Đúng vậy, một thanh kiếm nát mà thôi, phỏng chừng tặng người đều sẽ không có người muốn."

"Cổ Nhựt Vân, ngươi mau giao bảo bối ra đây, chúng ta sẽ nể mặt huynh trưởng Cổ Sanh Tiêu của ngươi, cho ngươi một cái chết toàn thây!"

"Hả?" Đối mặt với nhiều tiếng ép hỏi, Cổ Nhựt Vân không nhanh không chậm thu kiếm lại, "Ngươi cho rằng chỉ số thông minh của ngươi rất cao? Theo ta, cũng chỉ có thể mà thôi, bảo vật ta đã tính toán đưa cho ngươi, là chính ngươi không cần, cũng không phải là ta không cho ngươi."

Giờ phút này, trong rừng, con ngươi của Lãnh Ngôn Phong gắt gao nhìn chăm chăm Cổ Nhựt Vân trấn định tự nhiên (bình tĩnh như thường) ở trong đám người, khuôn mặt anh tuấn mang theo một chút cảm xúc không rõ, thì thào lầm bầm: "Cổ Nhựt Vân, xem ra, ngươi cũng không phải là cố ý thể hiện ở trước mặt ta, mà là, thể nhân đều xem nhẹ ngươi." (L: ờ, đã nhận ra rồi à? Có tiến bộ!)

Linh Khí của Luyện Khí Tông thể mà lại bị nàng tìm được!

Điều này cũng nói rõ ràng, tinh thần lực của nàng vượt xa người thường.

Lãnh Ngôn Phong trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng mắt nhìn Cổ Nhựt Vân, rồi sau đó biến mất ở trong rừng.

"Cổ Nhựt Vân, ngươi không thức thời, chúng ta đây cũng chỉ có thể cho ngươi đi tìm chết!"

Trong mắt Lăng Hi hiện lên một chút lạnh lẽo sắc bén, lạnh lùng cười nói: "Nếu giết ngươi có thể tìm được bảo vật, vậy cái mạng ti tiện của ngươi coi như là có chút tác dụng!"

Bá!

Ở khoảnh khắc hần dứt lời, nhanh chóng đánh về phía Cổ Nhựt Vân.

Những người khác nhìn nhau, từ bốn phía khác nhau nhằm bóng dáng gầy yếu ở trung tâm kia đánh vào.

Giết nàng, bảo vật là của bọn họ!

Nghĩ đến đây, ánh mắt của mọi người đều không tự chủ được mà thay đổi, tham lam, dục vọng, còn có tình thế bất buộc.

Nhưng mà.

Trong gió nhẹ, khuôn mặt thanh tú của thiếu nữ ngẩng lên, âm thanh theo gió dần dần rơi vào trong tai của mọi người, dài giống như đã qua một thế kỷ.

"Đây là tốc độ của các ngươi? Quá chậm, đối với loại đánh nhau giữa đám tiểu hài tử này, thật có lỗi, ta không có hứng thú gì."

Gần như là cùng trong nháy mắt, năm đám nặng tựa ngàn cân kia dừng ở trên người bọn họ, thân thể không chịu nổi chế bay về phía sau.

"Không có khả năng!"

Lăng Hi chợt tròn to hai mắt, mắt thấy thân thể của Cổ Nhựt Vân đã gần đến bên cạnh mình, lại cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Nữ tử này, như thế nào lại cường đại như thế? Những năm gần đây nàng che giấu lại là sâu bao nhiêu?

Phanh!

Ngay cả có rất nhiều không cam lòng, thân thể của Lăng Hi vẫn là nặng nề rơi xuống, cũng ngay tại trong nháy mắt rơi xuống đất, hần giống như là nhớ tới cái gì, tức giận rít gào lên.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Lăng gia âm hiểm, gặp phải nguy cơ (ba)

Edit: kaylee

"Cố Nhượng Vân, không phải là người cố ý chứ? Người cố ý bị ta khi dễ, bị ta chèn ép? Sau đó đưa ra khiêu chiến với ta, đến đảo ngược thắng lợi? Lại hung hăng nghiền áp ta? Đến cùng ta và người có cừ oán gì, đáng giá người dùng thời gian nhiều năm hao tổn tâm huyết nhục nhả ta?"

Thật hiển nhiên, Lăng Hi nghĩ quá nhiều, hẳn cho rằng Cố Nhượng Vân che giấu thực lực vì tìm thời cơ hung hăng nhục nhả hắn.

Đương nhiên, Cố Nhượng Vân luôn luôn lười giải thích với những người râu ria, cho nên, trầm mặc của nàng làm Lăng Hi hiểu là cam chịu.

"A a a! Cố Nhượng Vân, ta muốn giết người!"

Lăng Hi tức giận rống to một tiếng, từ trên đất bò lên, hắn nâng tay lên, nháy mắt, một lá bùa màu vàng xuất hiện ở trong tay hắn, lá bùa tản mát ra ánh sáng nhàn nhạt, làm cho khuôn mặt của hắn càng thêm dữ tợn.

"Đây là lá bùa duy nhất của Lăng gia chúng ta, là lúc trước gia gia tốn thật nhiều tiền mua từ trong tay một cao thủ, có thể ở lúc ta gặp phải nguy hiểm truyền tống gia gia của ta đến, cho nên, Cố Nhượng Vân, lúc này đây, người chết chắc rồi!"

Dứt lời, Lăng Hi xé lá bùa.....

Một đạo kim quang (ánh sáng màu vàng) hiện lên, Lăng Nghi bỗng nhiên cứ như vậy trống rỗng xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Sau khi nhìn thấy lão gia từ nhà mình xuất hiện, Lăng Hi nhẹ nhàng thở ra, vội vàng cáo trạng nói: "Gia gia, người mau cứu tôn nhi, nếu không phải tôn nhi mang theo bùa truyền tống người cho, phỏng chừng đời này sẽ không còn được gặp lại gia gia ngài nữa."

"Hả?" Lăng Nghi sắc mặt trầm xuống, khuôn mặt già nua âm u, hỏi, "Là ai lớn mật như thế, ngay cả huyết mạch của Lăng gia ta cũng dám tổn thương?"

Bá bá bá!

Trong nháy mắt, tất cả ánh mắt đều nhìn về phía Cố Nhượng Vân, mà theo ánh mắt của bọn họ, Lăng Hi phát hiện thiếu nữ từ nãy đến giờ vẫn luôn bất động thanh sắc (sắc mặt không đổi) kia.

Nha đầu Cố gia?

Hắn nhíu nhíu lông mày: "Hi nhi, nha đầu Cố gia này là một Tụ Khí cấp ba, chẳng lẽ con còn đánh không được nàng hay sao?"

"Không phải gia gia, Cố gia che giấu nàng này rất sâu, một chiêu liền đánh bại mọi người chúng ta, thực lực của nàng cũng không phải Tụ Khí cấp ba, ít nhất cũng là cấp sáu cấp bảy, hơn nữa," Lăng Hi ngừng lại một chút, cười lạnh một tiếng, "Nàng muốn giết ta không chỉ là vì có thù với ta, càng là muốn làm cho Lăng gia chúng ta đoạn tử tuyệt tôn! Người âm hiểm ác độc như thế, gia gia người tuyệt đối không thể để cho nàng còn sống!"

Àm!

Trên người Lăng Nghi mạnh mẽ xuất ra lửa giận cuồng liệt, một đôi mắt lạnh lùng nhìn Cố Nhượng Vân: "Nha đầu, người tuổi còn nhỏ đã có lòng dạ ác độc như thế, giữ lại người cũng chỉ gieo họa cho người đời, vì không để người về sau thương hại người vô tội, nên..... Lão phu cũng chỉ có giết người trước để chấm dứt hậu họa (tai họa về sau)!"

Hơi thở âm trầm vây xung quanh lão, làm cho không khí trước mặt mọi người giống như đều trở nên mỏng manh, vô cùng dễ nén.

Lòng của Cố Nhượng Vân hơi hơi trầm xuống.

Lấy thực lực hiện tại của nàng, còn không cách nào đối kháng với Lăng Nghi, sách lược hiện tại, cũng chỉ có trốn!

"Ha ha!"

Nghĩ vậy, Cố Nhượng Vân cười to hai tiếng, nụ cười kia lan tràn ở khóe môi, mang theo một chút đùa cợt.

"Đây chính là Lăng gia? Nhỏ đánh không lại thì người lớn liền lên? Thật sự là làm cho ta có thêm kiến thức! Lăng Nghi, khoản nợ hôm nay, Cố Nhượng Vân ta nhớ kỹ, một ngày nào đó, ta sẽ làm cho người Lăng gia các người trả giá đại giới!"

Giờ khắc này, trên khuôn mặt của thiếu nữ gầy yếu tràn đầy khí phách cuồng vọng, loại khí thế đế vương này, ngay cả Hoàng đế Bệ Hạ đều không có, hoàng hốt nhìn, Lăng Nghi giống như là thấy được một khuôn mặt quen thuộc từ lâu.....

Hơn mười năm trước, tuyệt thế thiên tài, Cố Thiên! Nhân vật kinh thái tuyệt đỉnh kia, Võ Hoàng trẻ tuổi nhất đại lục kia, hiện thời Cố Nhượng Vân cùng hắn quá mức giống nhau.....

Không!

Không được, tuyệt đối không thể để cho nữ tử này sống sót, rất nguy hiểm!

Chương 31: Tuyệt thế mỹ nam, nương tử? (một)

Edit: kaylee

"Cố Nhược Vân, mặc kệ hôm nay ngươi nói cái gì, ta đều sẽ không để kẻ khi dễ người Lăng gia ta sống sót!" Khí thế trên người Lăng Nghị dần dần dâng lên, lạnh lùng nói, "Cho nên, hôm nay ngươi phải chết ở chỗ này!"

Cố Nhược Vân lạnh lùng cười: "Nếu ông giết không được ta, hi vọng ông, ngàn vạn lần đừng hối hận."

Nói xong lời này, nàng cũng không liếc mắt nhìn tở tôn (ông cháu) Lăng gia nhiều một cái, xoay người 'bá' một tiếng chạy như điên tới ngọn núi cách đó không xa.

"Muốn chạy trốn? Hừ, ta muốn nhìn một chút xem ngươi có hay không thoát được!"

Lăng Nghị khẽ nheo đôi mắt lại, không nói hai lời liền đuổi theo.

Mất thấy khoảng cách hai bên càng kéo càng gần, trong lòng Cố Nhược Vân bỗng bối rối, nếu bị Lăng Nghị đuổi kịp, nàng phải chết không thể nghi ngờ, ở trước lúc nàng chưa đi Đông Nhạc đại lục báo thù, tuyệt đối không thể chết được!

Nghĩ đến đây, nàng cũng không biết lực lượng từ đâu đến, tốc độ chợt nhanh hơn rất nhiều, hợp lại hết toàn lực chạy về phía trước.

Mồ hôi theo khuôn mặt thanh tú rơi xuống, quần áo chặt chẽ dán vào thân thể, làm cho nàng giống như là vừa tắm rửa qua. Nhưng mà, dần dần, Cố Nhược Vân cảm giác được có chút lực bất tòng tâm (sức lực không theo ý muốn, có lòng mà không có sức), mỗi một từ đáy lòng truyền đến.

Không!

Nàng tuyệt đối không thể cứ như vậy chết ở chỗ này.

"Nha đầu, để cho ta đi ra ngoài giúp ngươi giải quyết lão già kia."

Từ Tà nhú nhú mày, trên khuôn mặt tuấn mỹ tà mị hiện lên một đạo ánh sáng âm lãnh.

"Không được," Cố Nhược Vân lắc lắc đầu, "Đây là ở trong trận pháp của Luyện Khí Tông, nếu ngươi vội vàng xuất hiện, nói không chừng sẽ khiến cho Luyện Khí Tông chú ý, hiện tại ta cánh chim chưa vỗ, tạm thời không muốn dính dáng gì tới thế lực này."

Đây cũng là chỗ băn khoăn của nàng.

Từ Tà là át chủ bài của nàng, cũng là lợi khí báo thù duy nhất của nàng, nếu không phải là bất đắc dĩ, bất luận như thế nào nàng cũng sẽ không thể để Từ Tà xuất hiện.

Mất thấy Lăng Nghị sắp sửa đuổi đến, trên trán Cố Nhược Vân toát ra một chút mồ hôi lạnh, bỗng nhiên, vách núi phía trước xuất hiện ở trong mắt của nàng, nàng vội vàng dừng bước chân, nhìn tảng đá cuộn cuộn rơi xuống dưới vách núi, tâm nhảy mất nàng lên.

"Nha đầu thôi, lần này xem ngươi còn trốn chỗ nào! Một Tụ Khí cấp bốn nho nhỏ, làm cho lão phu đuổi theo lâu như vậy, nếu nói ra ngoài, lão phu cũng không cách nào tiếp tục lẫn lộn ở Thanh Long Quốc! Nhưng mà cũng may rất nhanh ngươi sẽ chết ở trong tay lão phu, ha ha ha!!!"

Đúng vậy, nha đầu kia chính là một Tụ Khí cấp bốn, vậy mà có thể đánh bại tôn nhi của lão, điều này làm cho lão thế nào cũng không thể tin..... Dù sao cấp bậc áp chế là thật rõ ràng.

"Chết?" Cố Nhược Vân nở nụ cười, "Chỉ sợ ông còn không có năng lực làm cho ta chết kia!"

Sau khi nói xong, nàng không chút do dự xoay người, thả người nhảy xuống vách núi, không có một chút do dự.

"Không tốt!" Lăng Nghị sắc mặt hơi đổi, bước nhanh lên phía trước điều tra tình huống, nhưng biển mây mờ mịt, nơi nào còn có tung tích của Cố Nhược Vân?

"Nhưng mà, vách núi sâu như vậy, phỏng chừng cũng sẽ rơi tan xương nát thịt, lấy thực lực của nàng căn bản không có khả năng còn sống sót, nhưng vì để đảm bảo, ta vẫn là đi tìm xác của nàng một lần, bất luận như thế nào đều không thể cho nàng còn sống."

.....

Tích!

Tích tách!

Từng tiếng nước nhỏ giọt thanh thúy rơi vào trong tai Cố Nhượng Vân, nàng hơi hơi nhíu nhíu mày, chậm rãi mở đôi mắt, nháy mắt kia, một khuôn mặt tuần mỹ phóng đại ở trước mắt nàng, khoảng cách đầu của hai người vô cùng gần sát, chỉ cần đôi phương hơi cúi đầu một chút liền có thể kề hôn đến môi của nàng.

"Phanh!"

Cố Nhượng Vân phục hồi tinh thần lại, một tay đẩy Từ Tà ra, có chút tức giận nói: "Người muốn làm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Tuyệt thế mỹ nam, nương tử? (hai)

"Nha đầu, người thật không có lương tâm, tốt xấu gì ta cũng bế người lâu như vậy, người vừa tỉnh lại liền tuyệt tình đẩy ta ra."

Từ Tà rất là ủy khuất, giống như bị khi dễ rất lớn.

"Từ Tà?" Cố Nhượng Vân ngẩn ra, "Vì sao người đi ra? Không phải ta đã nói....."

"Người yên tâm đi, ta ở trong này cảm nhận được một luồng lực lượng, có thể ngăn cản được hơi thở của ta lộ ra ngoài, không có người phát hiện ta, chính là lá gan của người nhưng là rất lớn, vậy mà trực tiếp nhảy vực, không sợ ngã chết?"

"Ta rất sợ chết, cho nên, sẽ không để sinh mệnh bị nguy hiểm, "Cố Nhượng Vân cười cười, "Ta ở trên vách núi nghe được âm thanh nước chảy, đoán là vách núi này sẽ không rất sâu, ít nhất ta ngã không chết, đúng rồi, người nói nơi này có một luồng lực lượng là chuyện gì xảy ra?"

Từ Tà trầm mặc, một lúc lâu sau, hần giương mắt nhìn Cố Nhượng Vân, khuôn mặt tuần mỹ mang theo biểu cảm ngưng trọng.

"Thiên Linh trận không phải là trận pháp của Luyện Khí Tông, mà là đến từ Đông Nhạc đại lục, là do một cường giả luyện chế thành! Tình huống cụ thể ta cũng không rõ ràng lắm, chính là ta ở bên trong này cảm giác được một cỗ lực lượng rất cường đại."

"Lực lượng cường đại?" Cố Nhượng Vân nhíu nhíu lông mày, đáy mắt xẹt qua một tia sáng kỳ lạ, "Từ Tà, ta nghĩ muốn tìm tòi kết quả, trong sơn động thần bí này đến cùng có cái gì!"

Từ Tà vẻ mặt có chút do dự, chần chờ một lát, nói: "Nha đầu, người cũng biết lực lượng của ta đều bị phong ấn, ngay tại vừa rồi, ta cảm giác đạo phong ấn thứ nhất của ta nói lỏng một chút, phải lập tức bế quan đột phá phong ấn, cho nên....."

"Yên tâm đi, cho dù ta một người cũng có thể."

"Tốt," Từ Tà gật gật đầu, "Nếu người có nguy hiểm gì liền lập tức gọi ta, ta sẽ từ trong ngủ say tỉnh lại giúp người."

Cố Nhượng Vân không nói gì, nàng hiểu rõ lần bế quan này rất quan trọng với Từ Tà, vì vậy trừ phi là nguy hiểm thật sự không cách nào tránh được, bằng không nàng sẽ không gọi hắn.....

Trong sơn động, âm thanh nước chảy đặc biệt rõ ràng, từng tiếng đánh vào trong lòng của Cố Nhượng Vân, làm cho trái tim của nàng chậm rãi nâng lên.

Bước chân của nàng cực kỳ thong thả, sợ quấy nhiễu cái gì. Ngay từ đầu, Cố Nhượng Vân cũng không có cảm giác đến lực lượng thần bí theo như lời Từ Tà kia, nhưng càng đi vào trong, luồng lực lượng kia cũng dần xuất hiện ở trong phạm vi cảm giác của nàng, thậm chí là càng ngày càng nồng liệt, ép tới người hít thở không thông.....

Nhưng rất kỳ quái, dọc theo đường đi này vậy mà không có gặp phải một chút nguy hiểm nào!

Không!

Nàng cảm nhận được bốn phương tám hướng đều là hơi thở xa lạ, nhưng mà, sinh vật không biết tên này cũng không có công kích tới, ngay cả Cố Nhượng Vân cũng buồn bực không thôi, không rõ đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Ngay cả chính nàng cũng không biết đến cùng đi bao lâu rồi, một cửa đá xuất hiện ở trước mặt của nàng.....

"Không sai, chính là trong cửa này, cỗ lực lượng thần bí kia là đến từ trong cửa này."

Cổ Nhược Vân hít sâu một hơi, tay chậm rãi đặt ở phía trên cửa đá, giống như là đã có chuẩn bị, bàn tay của nàng vừa chạm đến cửa, cửa đá cũng đã tự mở ra.....

Trong nháy mắt kia, hô hấp của nàng đều ngừng lại, trong mắt là kinh diễm (kinh ngạc, ái mộ) chưa từng có qua.

Trên giường đá, một nam tử đang nằm, một đầu tóc dài màu bạc chói mắt đến cực điểm chậm rãi tán lạc (rơi là tả) xuống, rơi đầy trên đấy, một thân hồng bào (bào dài màu đỏ) đặc biệt yêu dị đậm máu, lại phá lệ tương xứng với hắn, mà ở mi tâm (chỗ giữa hai đầu lông mày) của nam nhân, hình ngọn lửa kia tiên diễm (tươi đẹp) giống như hoa hồng nở rộ, câu nhân tâm phách (quyến rũ tâm hồn người) như thế.

Cho tới bây giờ Cổ Nhược Vân cũng chưa thấy qua nam nhân tuyệt mỹ giống như này, sợ là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân cũng không bằng một phần mười hắn, chỉ là liếc mắt một cái khiến cho người tim đập thình thịch không ngừng.

Ngay tại lúc nàng còn không có từ trong kinh diễm thoát ra, nam nhân chậm rãi mở đôi mắt.

Mê mang, nghi hoặc, giờ khắc này toàn bộ xuất hiện ở trong đôi mắt màu đỏ kia, hai mắt của hắn chậm rãi ở đảo qua phòng đá, cuối cùng dừng ở trên người Cổ Nhược Vân.

Không biết vì sao, trong lòng Cổ Nhược Vân có một loại cảm giác, nam nhân này rất là nguy hiểm! Nguy hiểm đến mức có thể hủy thiên diệt địa!

Nhưng mà, kế tiếp, một câu nói của đối phương làm cho nàng hoàn toàn ngốc tại chỗ, thậm chí ngay cả phản ứng nên có đều quên mất.

"Nương tử."

Nương tử?

Giống như thiên lôi đánh xuống, Cổ Nhược Vân kinh ngạc nhìn nam nhân tuyệt thế dung nhan, nam nhân này vừa mở mắt liền gọi ta là nương tử?

"Ngươi là loại người nào, vì sao lại ở trong này."

Nam nhân nhíu nhíu mày, lắc đầu nói: "Không biết."

"Không biết?"

"Ta cái gì đều không nhớ rõ."

Nhìn bộ dáng nam nhân muốn nhớ lại thân phận của bản thân, Cổ Nhược Vân vuốt ve cằm, xem ra người này là từng bị mất trí nhớ, quên hết tất cả mọi chuyện.

Giờ khắc này, Cổ Nhược Vân ở Thiên Linh trận không chút nào phát giác, trên sơn mạch nào đó ở đại lục, một tiếng rít gào vang vọng bầu trời, quanh quẩn thật lâu, Linh Thú toàn bộ sơn mạch đồng loạt quỳ rạp xuống đất, triều bái về phía nào đó.

"Ngô Vương thức tỉnh, chúng sinh nghênh đón! Vạn vật quỳ lạy, vương giả trở về!"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Tuyệt thế mỹ nam, nương tử? (ba)

Trong phòng đá.

Cổ Nhược Vân nhìn phía tuyệt thế nam nhân một mặt mê mang, lông mày nhẹ nhàng nhướng lên: "Xem ra lực lượng thần bí nơi này chính là từ trên người ngươi truyền ra, nếu đã biết vì sao có lực lượng kia rồi, ta cũng nên rời đi."

Nam nhân từ trên giường đá đi xuống, đi theo sau lưng Cổ Nhược Vân, một đầu tóc dài màu bạc như tiên như ma, làm cho khuôn mặt càng thêm yêu dị.

Chính là, giờ phút này trên khuôn mặt tuyệt mỹ của nam nhân lại mang theo biểu cảm đáng thương hề hề, vẻ mặt ủy khuất nhìn Cổ Nhược Vân.

"Đừng đi theo ta."

Cổ Nhược Vân bước chân ngừng một chút, cũng không quay đầu lại bỏ lại một câu, rồi sau đó nàng bước nhanh rời khỏi địa phương quỷ quái này.

.....

Một tháng thời gian nháo cái đã qua, rất nhiều người quay chung quanh ở trong hoàng cung nội viện, đứng vào lúc này, trận pháp hiện lên một vệt sáng, những người trẻ tuổi ban đầu được đưa vào trận pháp tu luyện kia đều xuất hiện ở trước mắt bọn họ.

La Âm ở trong đám người tìm kiếm Cổ Nhược Vân, nhưng mà, giữa mọi người lại có tình không có bóng dáng quen thuộc kia, không biết vì sao, trong lòng của nàng dâng lên một chút bất an.....

Chẳng lẽ Cổ Nhược Vân đã xảy ra chuyện? Không! Không có khả năng, nàng tuyệt sẽ không xảy ra cái gì ngoài ý muốn.

"Vì sao không thấy Cổ gia Cổ Nhược Vân?"

Hồn Phi về mặt lạnh lùng, ánh mắt đảo qua mọi người.

Phải biết rằng, hiện tại Cổ Nhược Vân cùng Luyện Khí Tông bọn họ là chung một nhịp thở, nếu có thể làm cho nàng cung cấp tất cả tinh thần lực của bản thân, tiêu thụ nhất định có thể trị tốt thân thể, cho nên nữ nhân kia tuyệt đối không thể phát sinh ngoài ý muốn gì!

"Hồn Phi đại nhân, Cổ Nhược Vân ở trong Thiên Linh trận gặp Linh Thú vậy công, đã bị mất mạng, cho nên chúng ta không cần chờ nàng." Tiểu thiếu gia Lăng gia cười lạnh một tiếng, dù sao ngày đó mọi người ở đây đều bị hấn thu mua, không có người nào sẽ nói chân tướng chuyện xảy ra.

"Người nói cái gì?" La Âm về mặt giận dữ, tức giận trừng mắt nhìn Lăng Hi, "Người lặp lại một lần những lời nói vừa rồi cho lão nương!"

"Hừ!" Lăng Hi lạnh lùng cười, "Ta nói, Cổ Nhược Vân ở Thiên Linh trận gặp phải Linh Thú công kích, đã chết, chuyện này là ta chính mắt nhìn thấy, không có giả!"

"Người thấy Cổ Nhược Vân bị Linh Thú công kích, vì sao không đi cứu nàng?"

La Âm gắt gao nắm chặt tay, tâm kích liệt run rẩy, giọng nói của nàng mang theo khàn khàn, còn có lửa giận không chút nào che giấu.

"Cứu nàng?" Lăng Hi nhìn La Âm giống như nhìn kẻ ngốc, "Vì sao ta phải cứu nàng? Một phế vật mà thôi, chết thì chết, cùng ta có quan hệ gì? Để loại phế vật này còn sống, quả thực là lãng phí lương thực! Chết sớm siêu sinh sớm, nàng hẳn là còn phải cảm tạ ta không có cứu nàng, miễn cho nàng thống khổ sống trên đời này."

Không sai, Cổ Nhược Vân chính là phế vật! Gia gia đã nói cho hắn biết cấp bậc của nữ nhân kia chỉ là Tụ Khí cấp bốn thôi, một Tụ Khí cấp bốn vậy mà một giây đánh bại cấp năm hắn đây, khẳng định là mượn dùng bảo bối nàng đạt được ở trong sơn động kia, nếu không làm sao có thể?

La Âm tức giận hét lớn một tiếng, một quyền dùng ở trên mặt thanh tú của Lăng Hi.

Chuyện ngoài ý muốn này phát sinh rất đột ngột, thế cho nên không ai phản ứng kịp.....

"Lăng Hi, người súc sinh này! Hôm nay ta sẽ báo thù vì Cổ Nhược Vân!"

Từng nắm đấm rơi xuống trên người Lăng Hi, La Âm trong mắt hàm chứa nước mắt, giống như là muốn hung hăng phát tiết một phen.

Lăng Nghị nhìn đến tôn tử của mình bị đánh, rốt cục phục hồi tinh thần lại, vội vàng phân phó nói: "Người đâu, bắt tiểu tiện nhân kia cho ta!"

"Tiểu tiện nhân, người mẹ nó mắng ai là tiểu tiện nhân?" La Tướng Quân giận tím mặt, từ trong đám người đứng dậy, che ở trước mặt La Âm, "Lão tử còn chưa có chết, ta muốn nhìn xem ai ***** dám đụng nữ nhi của lão tử!"

Không khí nháy mắt trở nên giương cung bạt kiếm, hô hấp của tất cả mọi người đều trở nên vô cùng nhẹ, không dám phát ra một chút âm thanh.

Đúng lúc này, một tiếng nói nghi hoặc từ phía sau truyền đến.

"Đây là xảy ra chuyện gì? La Âm, thế nào mà ta vừa ra tới liền nhìn thấy một mặt bư hấn như vậy của người?"

Bạn đang đọc truyện *Phé Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 34: Luyện Khí Tông vô sỉ (một)

Edit: kaylee

La Âm vừa vung nắm đấm về phía Lăng Hi đột nhiên cứng lại, như là không thể tin được quay đầu, miệng há rộng nhìn về phía thiếu nữ xuất hiện ở trên

quảng trường, nàng ngẩn người, nói một câu: "Cố Nhượng Vân, ngươi không chết?"

"Ai nói với ngươi ta chết?" Cố Nhượng Vân liếc mắt xem thường.

Vì thế, La Âm thành thành thật thật chỉ về phía Lăng Hi miệng phun máu tươi trước mặt: "Hắn nói chính mắt nhìn thấy ngươi bị Linh Thú giết chết, ta đang muốn cùng hắn tính sổ đây, không nghĩ tới ngươi còn sống, cực kỳ đúng như câu nói kia, người tốt sống không lâu, tai họa lưu ngàn năm, Cố Nhượng Vân, ngươi chính là một tai họa."

Đúng vậy, nữ tử này quả thực chính là tai họa, nếu nàng xuất hiện trễ một chút, nói không chừng bản thân sẽ giết Lăng Hi.

"Hắn nhưng là muốn ta chết, nhưng mà ta mệnh lớn không có chết được."

Cố Nhượng Vân khoe môi khẽ nhếch lên, ánh mắt đảo qua trên khuôn mặt tái nhợt của Lăng Hi, mang theo hàm xúc không rõ ý tứ.

"Tốt lắm, người đã không sai biệt lắm đến đông đủ, vậy lúc này đây đối với các ngươi thực lực chứng thực xem như đã xong." Hồn Phi trong lòng rõ ràng nhẹ nhàng thở ra, với hắn mà nói, Cố Nhượng Vân có liên quan đến chuyện an ủi đại tiểu thư, đương nhiên không thể có sai lầm gì, dù sao trên đời từ bỏ nàng ra sợ không có ai sẽ có tinh thần lực cường đại như vậy.

Nghĩ đến đây, lão ho khan hai tiếng, biểu cảm vô cùng nghiêm túc nói: "Trong Thanh Long Quốc anh tài xuất hiện lớp lớp, đã từng có Cố Thiên là đệ nhất thiên tài đại lục, hiện tại còn có Cố Sanh Tiêu và Lãnh Ngôn Phong đều có thiên phú không tệ, bên trong các ngươi cũng không hề thiếu người kiệt xuất, chính là đáng tiếc, có một số mặc kệ nỗ lực như thế nào, đều không có khả năng có thành tựu gì."

Bá bá bá!

Tất cả ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Cố Nhượng Vân, theo bọn họ, trên đời này bất luận nỗ lực cỡ nào đều không có khả năng thành công chỉ có một người, người đó chính là phế vật Cố gia nổi tiếng kia!

Về mặt của Cố lão gia tử rất là khó coi, hai mắt hung hăng trừng Cố Nhượng Vân, giống như là trước mắt không phải là tôn nữ của lão, mà là kẻ thù không đội trời chung.

"Cố Nhượng Vân," Hồn Phi nhìn Cố Nhượng Vân, lạnh giọng nói, "Huynh trưởng của ngươi là thiên tài trong thiên tài, ngươi đã có thể chất phế vật, vừa rồi ta liền nhìn ra Linh Hải của ngươi đặc biệt rộng lớn, thăng cấp cũng khó khăn hơn người thường, loại Linh Hải này ở trong cơ thể của ngươi, đời này ngươi đều sẽ không có thành tựu gì."

Nhìn những người kia quăng đến ánh mắt trào phúng, Cố Nhượng Vân nhàn nhạt giương môi cười.

Mảnh đại lục này so sánh với Đông Nhạc đại lục quả thật là lạc hậu hơn rất nhiều, nếu không cũng sẽ không thể ngay cả cường giả Luyện Khí Tông đều nhìn không ra thể chất của nàng, phải biết rằng, nếu kiếp trước nàng có thể chất như vậy, sợ là cuối cùng cũng sẽ không thể là kết cục như thế.....

"Nhưng mà....." Hồn Phi ngừng lại một chút, đáy mắt hiện lên một vệt ánh sắc bén, "Cho tới bây giờ Luyện Khí Tông chúng ta cũng không phải loại người vì ngươi là phế vật liền khinh thường ngươi kia, hiện tại ta cho ngươi một cơ hội hết lòng cống hiến vì Luyện Khí Tông ta, không biết ý của ngươi thế nào?"

Về mặt của lão giống như là đang bó tay, vênh vác đặc ý nhìn về phía Cố Nhượng Vân.

Giống như Cố Nhượng Vân không thể cự tuyệt, còn phải mang ơn vì được hy sinh cho Luyện Khí Tông của lão.

Cái gì?

Đề phế vật này hết lòng cống hiến vì Luyện Khí Tông? Có phải Hồn Phi đại nhân đầu óc bị nước vào mới làm ra loại quyết định này hay không?

Mà sau khi nghe lời nói của lão, đám người đột nhiên nổ oanh, tất cả mọi người không thể tin vào tai của mình, đường đường Luyện Khí Tông lại có thể đề một phế vật cống hiến sức lực?

Càng khiến người ta khiếp sợ còn ở phía sau.

Ý cười bên môi Cố Nhượng Vân càng sâu, chính là ngay cả trong ánh mắt kia đều tràn ngập ý cười.

"Thật có lỗi, đối với Luyện Khí Tông ngươi, ta không có hứng thú."

Oanh ầm ầm!

Giống như ngũ lôi đánh xuống đầu, người ở đây không có một ai không tròn tròn mắt.

Nàng cự tuyệt.

Phế vật này lại có dũng khí cự tuyệt lời mời của Hồn Phi đại nhân?

Nhìn sắc mặt càng ngày càng khó coi của Hồn Phi, tất cả mọi người không khỏi ở trong lòng xoa mồ hôi thay Cổ Nhược Vân một phen.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Luyện Khí Tông vô sỉ (hai)

Edit: kaylee

"Nha đầu, ngươi phải suy nghĩ kỹ một chút, Luyện Khí Tông ta không phải tất cả mọi người đều có tư cách đến! Huống chi còn là một phế vật!" Hồn Phi thật sâu bình ổn lửa giận muốn phun trào ra từ trong lòng, giọng nói khó chịu lạnh lẽo.

Hiển nhiên đối với Cổ Nhược Vân không biết suy xét rất tức giận.

"Ta nói, ta không có hứng thú!" Cổ Nhược Vân quét mắt nhìn khuôn mặt già nua âm trầm của Hồn Phi, "Hon nữa, ta tin tưởng lựa chọn của huynh trưởng, năm đó huynh trưởng ta cự tuyệt lời mời của Luyện Khí Tông, vậy Luyện Khí Tông đương nhiên có chỗ nào đó hẳn xem không vừa mắt, cho nên lựa chọn của ta giống như huynh trưởng."

Năm đó, Luyện Khí Tông thịnh tình mời, vậy mà Cổ Sanh Tiêu lại ở trước mặt vô số cường giả cự tuyệt lão, chuyện này trở thành nỗi đau vĩnh viễn trong lòng lão! Hiện tại vết sẹo kia lại bị Cổ Nhược Vân vạch mở ra, như thế nào không làm cho lão tức giận?

‘Oanh’ một tiếng nổ, vô cùng khí thế từ trên người khuếch tán ra, đánh xuống đại thụ cách đó không xa.

Lão gắt gao cắn răng, hung ác nói: "Cổ Nhược Vân, ngươi thật sự không đáp ứng Luyện Khí Tông ta? Ngươi cho là một phế vật như ngươi dựa vào cái gì cự tuyệt ta? Nếu không phải vì....."

Nếu không phải vì đại tiểu thư, lão tuyệt đối sẽ không nói nhiều một lời với phế vật này.

"Ngươi hỏi lại bao nhiêu lần đều giống nhau thôi, Cổ Nhược Vân ta, tuyệt sẽ không gia nhập Luyện Khí Tông."

Giọng nói của thiếu nữ có lực, rơi vào bên trong đám người, làm cho đám người vốn huyên náo biến thành một mảnh yên tĩnh.

"Hừ!" Hồn Phi hừ hừ, nhìn về phía Cổ lão gia tử, nói, "Cổ lão Tướng Quân, đây là tôn nữ của ngươi? Quả nhiên là không có gia giáo!"

Cổ lão gia tử nhíu nhíu mày, nói thật, ngay từ đầu lão quả thật bị làm cho giật mình, nhưng là sau khi nghe được lời nói của Cổ Nhược Vân, tất cả khiếp sợ đều biến thành tức giận.

Nha đầu kia rất không biết tốt xấu, chẳng lẽ nàng không biết mối quan hệ với Luyện Khí Tông có bao nhiêu ưu việt với phủ Tướng Quân sao? Nhưng nàng khen ngược, cự tuyệt miếng thịt béo đã đến miệng, một chút cũng không suy nghĩ cho phủ Tướng Quân.

Nhưng mà, Cổ lão gia tử lại không nghĩ tới, lão chưa từng đối xử tử tế với Cổ Nhược Vân, lại như thế nào có thể làm cho Cổ Nhược Vân hy sinh bản thân vì lão?

"Hồn Phi đại nhân, tất cả nữ tử đều là ở nhà tông phụ, xuất giá tông phụ (*), nàng không có phụ thân, phải nghe lời nói của gia gia ta đây, cho nên việc này ta làm chủ, từ đây sau này, Cổ Nhược Vân là người của Luyện Khí Tông, sống hay chết đã không còn quan hệ với Cổ gia chúng ta."

(*) ở nhà tông phụ, xuất giá tông phụ: lúc chưa lấy chồng còn ở nhà thì nghe theo lời cha, khi đã lấy chồng thì nghe theo lời chồng.

Nói xong lời này, Cổ lão gia tử mặt không biểu cảm nhìn về phía Cổ Nhược Vân.

Lúc này, trong đôi mắt trong veo của thiếu nữ không có một chút cảm xúc nào, bình tĩnh làm cho lão tâm không tự chủ được run lên một cái.

Tuy rằng Cổ Nhược Vân có huynh trưởng là Cổ Sanh Tiêu, nhưng mà bất luận như thế nào Cổ Sanh Tiêu cũng chỉ là một thiên tài, không cách nào so sánh với loại môn phái lớn như Luyện Khí Tông, bởi vậy, hy sinh một Cổ Nhược Vân đổi lấy Luyện Khí Tông làm đồng minh, đáng giá!

Nghĩ vậy, Cổ lão Tướng Quân tâm dần dần bình tĩnh lại.....

"Ông xác định sao?"

Giọng nói của nàng nhàn nhạt, nghe không ra một chút cảm xúc.

La Âm gắt gao nắm cánh tay của Cổ Nhược Vân, không biết vì sao, Cổ Nhược Vân hiện tại làm cho nàng cảm thấy rất là xa lạ, thật giống như bị một người khác nhập vào thân..... (L: bingo ~ tiểu La Âm đoán đúng rồi ~)

"Cố Nhượng Vân, ta là gia gia của ngươi, có quyền định đoạt cuộc sống của ngươi!"

"Gia gia? Ha ha!" Cố Nhượng Vân thật sự nhìn không được phá lên cười, trong hai mắt tràn ngập châm chọc, "Đừng nói ông chỉ là một trưởng bối trên danh nghĩa của ta mà thôi, cho dù là lão thiên gia (ông trời) đều không có tư cách định đoạt cuộc sống của ta! Cho tới bây giờ cuộc sống của ta đều do bản thân ta làm chủ! Lúc trước ở lại Cố gia, là vì các ngươi đối với ca ca cũng không tệ, Cố gia là nhà của hấn, vì hấn, ta nên giận lại như thế nào? Nhưng mà, ta tin tưởng nếu ca ca thấy được hành động các ngươi đối với ta, hấn nhất định sẽ ủng hộ ta rồi đi Cố gia!"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Luyện Khí Tông vô sỉ (bốn)

Edit: kaylee

La Tướng Quân nhìn không được vỗ tay, cười ha ha nói: "Cố Nhượng Vân, ban đầu ta không để La Âm kết giao (làm bạn, qua lại lui tới) với ngươi, một là vì ngươi là người Cố gia, ta lo lắng Cố gia ngươi sẽ làm gì đó bất lợi với nữ nhi của ta, hai là ngươi quá mức yếu đuối, La mỗ ta luôn thương thức ngươi có khí phách! Nhưng không lâu trước ta nghe ngươi ta nói lá gan của ngươi nhỏ sợ phiền phức đều là ngụy trang, vốn còn chưa tin, hiện tại vừa thấy quá thế, phê vật là trời sinh, ngươi không làm chủ được, nhưng tính cách cũng là sau này mà thành, nếu quả có một ngày ngươi rời đi Cố gia, hoan nghênh đến La gia ta làm khách!"

Cố gia? Luyện Khí Tông? Những thứ đó cũng không ở trong phạm vi lo lắng của hấn.

Cho tới bây giờ hấn đều là không sợ trời không sợ đất, lại như thế nào kiêng kị Luyện Khí Tông?

Huống chi, lời nói kia của Cố Nhượng Vân nhưng là thật hợp khẩu vị của hấn.

Ngươi thân như thế, không cần cũng được.

Hồn Phi sắc mặt rõ ràng trầm xuống, âm trầm nhìn nhìn La Tướng Quân, nhưng mà cũng không nói thêm gì.

Nhưng Cố gia lão nhân cũng không kiêng kị nhiều lắm, lão cười lạnh nói: "La Hồng Thiên, đây là chuyện của Cố gia ta, không có quan hệ gì với ngươi! Ngươi một người ngoài, không có tư cách tùy tiện bình phẩm! Nhà đầu kia từ nhỏ cha nương đều chết, vậy ta đây liền có tư cách làm chủ cho nàng! Hồn Phi đại nhân, từ đây về sau, Cố Nhượng Vân liền là người của Luyện Khí Tông các người, muốn giết hay muốn trách mắng đương nhiên là làm gì cũng được."

Nghe lời nói như thế, Hồn Phi mới vừa lòng gật gật đầu.

Vẫn là người Cố gia tương đối thức thời.

Mất thấy La Tướng Quân muốn nói tiếp cái gì đó vì nàng, Cố Nhượng Vân mỉm cười, ngăn lại lời của hấn: "La Tướng Quân, ý tốt của người ta tâm linh (*), lần này đối mặt không chỉ là Cố gia, còn có Luyện Khí Tông, ta không hy vọng La gia ngài bởi vì vậy mà có sơ xuất gì, cho nên, chuyện này người không cần phải xen vào, chỉ là đại ân hôm nay của người Cố Nhượng Vân ta sẽ vĩnh viễn ghi nhớ trong lòng."

(*) tâm linh = xin lĩnh tấm lòng: lời khước từ nhã nhặn để miễn nhận một tặng phẩm hoặc một buổi chiều dài, đồng thời tỏ ý cảm ơn

Một người ở lúc ngươi công thành danh toại nịnh bợ ngươi, chưa hấn là thật tán tụng ngươi, nhưng khi ngươi là một phế vật không dùng được còn là ở trước mặt cường địch nói chuyện vì ngươi, vậy hấn đương nhiên là thật lòng đối đãi.

Cho nên, ân tình của La Tướng Quân, nàng sẽ vĩnh viễn nhớ ở trong lòng.

"Có mấy lời ta nói bao nhiêu lần đều là giống nhau, ta tuyệt sẽ không gia nhập Luyện Khí Tông!"

Cố Nhượng Vân chậm rãi ngẩng đầu lên, trong mắt ý cười tán đi một chút, ánh mắt nhìn thẳng khuôn mặt già nua âm trầm của Hồn Phi.

"Hừ."

Hồn Phi hừ lạnh một tiếng: "Ngươi đã không thức thời, cũng đừng trách ta không khách khí!"

Nói xong lời này, thân mình lão chợt lóe, rất nhanh sẽ tới trước mặt Cố Nhượng Vân, ngay khi khí kinh trên tay lão đánh về phía Cố Nhượng Vân, 'ầm ầm' một tiếng nổ, toàn bộ mặt đất đều lắc lư vài cái.

"Này..... Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Hồn Phi bị bức lui lại mấy bước, cau mày hỏi: "Dao động vừa mới kia giống như là từ trong trận pháp truyền ra, chẳng lẽ trận pháp xảy ra chuyện gì?"

Từ đầu tới cuối, Luyện Khí Tông đại tiểu thư Thi Vân cũng chưa nói một câu nào, chỉ ở sau khi dao động truyền đến, nàng mới nhìn lại trung tâm trận pháp, vừa nhìn thấy, cả người đều đại ra ở tại chỗ.

Trận pháp ở dưới ánh mắt của mọi người trực tiếp nổ mạnh, hóa thành nhiều điểm nhỏ dừng ở phía trên nam nhân một đầu tóc bạc như tiên như ma kia.

Bọn họ chưa từng gặp qua một người nam nhân có thể mỹ đến trình độ như vậy, điên đảo chúng sinh, khuynh quốc khuynh thành, những từ này có lẽ cũng không là đủ để hình dung nam nhân gây cho thế nhân cái loại kinh diễm này, giống như mạn châu sa hoa (*) nở rộ khắp nơi, hắc liên dầm ở trong mạn châu sa hoa kia, hồng y khẽ bay lên, tóc bạc bay múa, cho dù thiên thượng nhân gian (trên trời, thiên đường) cũng không có màu sắc tuyệt mỹ như này.

(*) mạn châu sa hoa hay còn gọi là bí ngạn hoa: là cây thực vật thân cỏ lâu năm, hoa màu đỏ, dưới đất có thân củ hình cầu, bao bên ngoài là một lớp màng màu nâu. Lá hẹp, màu xanh biếc, từ gốc sinh ra, nở ở đầu mùa hè, kéo dài đến cuối thu. (ảnh minh họa)

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Luyện Khí Tông vô sỉ (năm)

Edit: kaylee

Nhất là ngọn lửa giữa hai lông mày kia, cuồng mị mà yêu dị, liếc mắt một cái liền làm cho người ta khó có thể quên.

Lúc này nam nhân vô cùng ủy khuất, tội nghiệp nhìn Cổ Nhược Vân: "Ta không muốn một người ngây ngốc, cho nên, ngươi đừng bỏ lại ta có được hay không?"

Ách.

Mọi người bất giác ngây ngẩn cả người, nam nhân này là kẻ ngốc? Hay là loại số tuổi tâm lý hoàn toàn không thành thực (L: ngây thơ đó ~).

Thật là đáng tiếc cho một tuyệt thế dung mạo như vậy.

Nghĩ đến đây, tất cả mọi người tiếc hận lắc lắc đầu.

Nhưng mà, giờ khắc này, trên cơ bản toàn bộ mọi người đều kinh diễm vì dung mạo của hắn, mà bỏ qua hắn là từ trong trận pháp đi ra, càng là ở nháy mắt hắn rời đi, trận pháp liền nổ mạnh.

"Ta nói rồi, ngươi đừng đi theo ta." Cổ Nhược Vân bắt đắc dĩ đỡ trán, tự bản thân xem như nhiều ra một cái đuôi nhỏ thế nào bỏ cũng không được?

"Nhưng mà, ta không biết ta là ai, cũng quên ta đến từ nơi nào, cho nên ta nghĩ muốn đi theo ngươi, nếu ngươi không thích ta gọi ngươi là nương tử, ta có thể không gọi, ngươi đừng bỏ lại ta có được hay không?"

Ánh mắt của nam nhân hiện lên ủy khuất, ánh mắt kia thật giống như tiểu sủng vật bị vứt bỏ, mà Cổ Nhược Vân là chủ nhân nhẫn tâm kia.

Cổ Phán Phán vốn còn đang ghen tị Cổ Nhược Vân quen biết tuyệt thế nam nhân như vậy, nhưng sau khi nghe được hắn mở miệng nói chuyện, nhin không được 'phì' một tiếng nở nụ cười: "Ha ha, Cổ Nhược Vân, ta vốn còn đang buồn bực, nam nhân bộ dạng dễ nhìn như vậy làm sao có thể sẽ có quan hệ với ngươi? Thì ra chính là một kẻ ngốc ngay cả bản thân là ai cũng không biết, cũng chỉ có kẻ ngốc mới coi trọng loại phế vật ngươi!"

Nói thật, trong lòng Cổ Phán Phán vẫn là đang ghen tị Cổ Nhược Vân.

Cho dù nam nhân này là kẻ ngốc, nhưng bộ dạng của hắn cũng quá mức hoàn mỹ, hơn nữa không biết vì sao, nàng chỉ liếc mắt nhìn nam nhân này một cái cũng cảm thấy rất áp lực.

Hiện thời ánh mắt mọi người đều ở trên người Cổ Nhược Vân và nam nhân tóc bạc, không ai chú ý tới biểu cảm biến hóa trên mặt Thi Vân.

Làm sao có thể là hắn.

Nam nhân này, lại chính là nam nhân từ rất lâu trước đây liền bắt đầu xuất hiện ở trong mộng của nàng.

Vốn dĩ cảnh trong mơ nàng cho rằng đều là hư ảo, vậy mà, hiện tại người trong mộng lại sống sờ sờ xuất hiện ở trước mặt của nàng. Nhưng mà, từ đầu tới cuối, hắn đều không có liếc nhìn nàng một cái, thậm chí còn ra sức làm nũng đáng yêu với nữ nhân khác.

Ghen tị giống như một bàn tay, hung hăng nắm trái tim của Thi Vân, làm cho nàng hận không thể lập tức tiến lên nói cho nam nhân kia bản thân mới là người mệnh trung chủ định (đã định trước trong sinh mệnh) của hắn.

Nhưng mà, dù sao Thi Vân cũng là đại tiểu thư Luyện Khí Tông, bởi vậy cho dù có nhiều xúc động cũng dè xướng.

Nàng hít một hơi thật sâu, vẻ mặt dần dần khôi phục như thường: "Nam nhân kia ta nhất định phải có được!"

Nếu hắn đã có liên quan đến giấc mộng từ nhỏ của bản thân, vậy chứng minh, bọn họ là một đôi mệnh trung chủ định, cho nên đến cuối cùng, tuyệt thế nam nhân này chỉ có thể là của nàng, về phần những người khác, cũng chỉ là vật hi sinh trên đường tình cảm của bọn họ thôi, nhất định sống không được lâu, tác dụng duy nhất đó là dùng để gia tăng cảm tình của bọn họ (L: rất tốt ~ tiếp tục ảo tưởng đi em ~)

Nghĩ đến đây, Thi Vân có thâm ý khác nhìn nhìn Cố Nhượng Vân.

"Cố Nhượng Vân, nam nhân này là ai?" Cố lão gia từ sắc mặt thay đổi mấy lần, trầm giọng hỏi, "Ai cho phép ngươi luôn ở bên ngoài giao lưu với những bằng hữu thượng vàng hạ cám (hỗn tạp, tạp nham)? Cố gia ta là quyết không cho phép người nào đều có thể bước vào trong đó! Nếu ngươi không đồng ý đoạn tuyệt quan hệ với hắn, Cố gia ta trực xuất ngươi khỏi cửa!"

Cố Nhượng Vân mím mím môi: "Ngượng ngùng, không cần ông trực xuất, bởi vì ta bắt đầu từ vừa rồi, cũng đã quyết định, không làm người Cố gia."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Luyện Khí Tông vô sỉ (sáu)

Edit: kaylee

Lúc này, vẻ mặt của Cố lão gia từ cực kỳ khó coi, ánh mắt giống như có thể phun ra lửa giận mãnh liệt.

Một ít quan viên cùng lão bất hòa trong triều hoàn toàn ôm thái độ xem kịch vui, dù sao ở Thanh Long cách xử sự của Cố gia lão gia từ bọn họ vẫn là tương đối rõ ràng, nếu không phải lão quá mức nhìn trúng quyền thế địa vị, cũng sẽ không thể bức đi thân tôn nữ (cháu gái ruột) của bản thân.

"Ha ha ha!" La Tướng Quân cười to hai tiếng, "Cố lão đầu, ngươi nghe được sao? Tôn nữ của ngươi đã không thừa nhận bản thân là người Cố gia, cho nên, ngươi đã không có tư cách vì nàng làm chủ tất cả mọi chuyện."

Khi nói lời này, đáy mắt hắn mang theo một tia trào phúng, cười lạnh nhìn Cố gia lão nhân sắc mặt biến xanh.

La Tướng Quân có một loại dự cảm, một ngày nào đó, Cố lão đầu sẽ hối hận vì hành động của bản thân.....

"Cố Nhượng Vân!" Cố lão gia từ hít vào một hơi thật sâu, mới ngăn chặn xúc động muốn giết người của bản thân, "Ngươi sinh là người Cố gia ta, chết là quý Cố gia ta! Ta là tuyệt đối sẽ không thả ngươi rời đi Cố gia."

Cố Nhượng Vân giương mắt nhìn về phía Cố lão gia từ, trong một cái liếc mắt này bao hàm rất nhiều cảm xúc.

Châm chọc, lạnh lùng, còn có..... Xem thường.

Giống như ở trong đôi mắt trong veo kia, đã không có Cố gia.

"Phải không?" Nàng nở nụ cười, nụ cười kia rất đẹp, đẹp làm cho người ta run sợ, "Cố Nhất Phong, ta đây liền từ giờ trở đi, đơn độc tuyên bố thoát ly Cố gia ông, từ đây về sau, người Cố gia ngoài Cố Sanh Tiêu ra, những người khác chết sống đều không có quan hệ gì với ta! Từ nhỏ đến lớn, Cố gia các ngươi không từng chiếu cố ta, ta đây cần gì phải lưu lại? Chúng ta đi!"

Bỏ lại lời này, nàng giữ chặt tay nam nhân tóc bạc, xuyên qua đám người đi về phía trước.

Cố lão gia từ phổi đều sắp bị tức nổ, lạnh lùng nhìn bóng lưng rời đi của Cố Nhượng Vân, quát to: "Đứng lại cho ta!"

Giống như không có nghe được lời nói của lão, Cố Nhượng Vân lời kéo nam nhân tóc bạc bước nhanh rời đi, từ đầu tới cuối đều không có quay đầu liếc mắt nhìn Cố lão gia từ một cái.

"Các ngươi còn thất thần làm gì? Ngăn nữ nhân đại nghịch bất đạo này lại cho ta?" Cố lão gia từ tức giận rống lớn, ánh mắt hung hăng nhìn Cố Nhượng Vân, thật giống như đối phương là kẻ thù giết nữ nhân của lão.

Tất cả mọi người bao vây Cố Nhượng Vân, đúng lúc này, thiếu nữ dừng bước chân, trong gió nhẹ, đầu tóc đen kia ở trong gió khẽ bay.

"Ta xem ai dám ngăn cản ta?"

Ánh mắt nàng khí phách hiên ngang, sắc bén như kiếm đào qua thị vệ bao vây nàng.

Ta xem ai dám ngăn cản ta?

Mọi người lập tức ngậm ngẩn cả người, thậm chí phản ứng nên có cũng quên mất.

Thiếu nữ này thật là phé vật đại tiểu thư Cổ gia yếu đuối sao? Khi nào thì trên thân thể của nàng lại mang theo khí thế làm cho bọn họ cảm giác được sợ hãi như thế.....

Thẳng đến khi bóng dáng của đối phương đã rời đi, mọi người mới hồi phục tinh thần lại, thậm chí không tin thiếu nữ trước mắt đó là Cổ Nhượng Vân bọn họ đã từng gặp qua!

"Phé vật đại tiểu thư trước kia quả nhiên là thay đổi."

Khí thế như đế vương bậc này, chỉ sợ ngay cả bộ hạ cũng không có.

"Cổ lão đầu, Cổ Nhượng Vân biến hóa ngay cả nhóm người ngoài ta đều xem ở trong mắt, đừng nói cho ta người không biết, ta dám cam đoan, sau này người khẳng định sẽ vì hành vi hôm nay, hối hận, ha ha ha, Âm nhi, chúng ta đi."

La Tướng Quân cười ha ha hai tiếng, chút không để ý Cổ lão gia từ sắc mặt xanh mét, rất nhanh biến mất ở trước mắt mọi người.....

Cổ lão gia từ nắm chặt nắm tay, cười lạnh liên tục: "Ta sẽ hối hận? Phòng chừng đến lúc đó hối hận đương nhiên là Cổ Nhượng Vân! Nàng buông tha cho lời mời của Luyện Khí Tông, càng là rời đi Cổ gia, lúc đó hối hận thì đã muộn, lấy thực lực của nàng, có thể hay không ở trên đại lục tiếp tục lăn lộn cũng là vấn đề! Các ngươi liền chờ coi đi!"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Thi Vân ghen tị (một)

Edit: kaylee

Trên ngã tư đường nhộn nhịp của Thanh Long Quốc, Cổ Nhượng Vân dừng bước lại, quay đầu nhìn về phía nam nhân theo sát phía sau, nói: "Ta không biết ngươi là ai, cho nên ngươi không cần đi theo ta, hiện tại chuyện của ta đã đủ phiền toái, mang theo ngươi, sẽ chỉ làm ta càng phiền toái mà thôi."

Bất luận như thế nào, kẻ địch của nàng nhiều lắm, nếu mang theo hắn, chỉ sợ sẽ liên lụy đến an nguy của hắn.

Nam nhân tóc bạc ghen miệng, giống như một con mèo nhỏ bị vứt bỏ, tội nghiệp nhìn Cổ Nhượng Vân: "Nhưng mà, ta chỉ muốn đi theo ngươi."

"Kẻ muốn giết ta rất nhiều, ngươi đi theo ta, sẽ không sợ bị người giết?"

"Ta sẽ không để cho người ta giết ngươi!"

Một khắc kia, không biết có phải là Cổ Nhượng Vân nhìn lầm hay không, nàng rõ ràng cảm giác được lúc nam nhân tóc bạc nói lời này khí thế bỗng tăng mạnh, trên người trào ra một cỗ lệ khí, ngay lúc nàng nhíu mày nhìn về phía nam nhân, lại chống lại một đôi mắt uy khuất.

Coi như vừa rồi tất cả đều là ảo giác của nàng.....

"Ngươi đã nói như vậy, vậy ngươi liền đi theo ta đi, đúng rồi, tên của ngươi là gì?"

Không biết vì sao, giờ khắc này, lòng của nàng mềm nhũn xuống, giống như có cái gì dặt bản thân vậy, làm cho mình đối với nam nhân này thật sự hạ không được quyết tâm đuổi đi.

Loại cảm giác này rất là kỳ quái, phải biết rằng, bất luận kiếp trước hay là kiếp này, nàng đều không có đồng tình qua một người nào.

"Thiên Bắc Dạ, ta giống như nhớ được tên của ta là Thiên Bắc Dạ, cái khác đều không rõ ràng."

Thiên Bắc Dạ?

Cổ Nhượng Vân sững sờ một chút: "Dòng họ Thiên Bắc này từ xưa nhưng là rất hiếm thấy, chẳng lẽ ngươi thật sự không biết lai lịch của ngươi sao?"

Nghe nói như thế, Thiên Bắc Dạ thống khổ nhúu mày, trong đầu nháy mắt hiện lên vài hình ảnh, chính là hình ảnh kia hiện lên quá nhanh thế cho nên làm cho chính hắn đều không thể bắt giữ.

Ngay tại lúc hắn còn muốn tiếp tục nhớ lại, lập tức có một luồng lực lượng nhập vào trong óc, cả đầu kịch liệt đau đớn giống như nổ mạnh.

"Ngoài tên Thiên Bắc Dạ này ra, cái khác đều không rõ ràng."

Cố Nhượng Vân thở dài một tiếng, xem ra nam nhân này quả thật là mất trí nhớ.

"Phong ấn, ta cảm giác trí nhớ của ta bị phong ấn." Thiên Bắc Dạ giãn mày, khẳng định nói.

"Phong ấn?" Cố Nhượng Vân khẽ nhướn mày, "Có lẽ chờ sau khi Tử Tà tỉnh dậy ta có thể biết rõ ở trong thân thể người đến cùng tồn tại dạng phong ấn gì, là ai phong ấn người."

Tử Tà tiến vào ngủ say cũng đã một đoạn thời gian, không biết lúc nào mới có thể thức tỉnh.

"Tiểu Vân, bây giờ chúng ta đi đâu." Ánh mắt của Thiên Bắc Dạ đặt ở trên người Cố Nhượng Vân, dung nhan tuyệt mỹ hợp với biểu cảm phúc hậu và vô hại này, sợ là có rất ít người sẽ không động tâm.

Trong nháy mắt, các cô nương trên đường cái đều nhìn về phía hắn, sau khi trông thấy đứng chung một chỗ với hắn là vị phé sài đại tiểu thư Cố gia kia, lập tức lộ ra một cảm giác hoa tươi cảm ở trên bãi phân trâu.

Nam nhân mỹ mạo khuynh thành như vậy, đứng ở bên người thế nào cũng không nên là phé vật vô dụng kia.

"Đi Bách Thảo Đường!"

Cố Nhượng Vân nâng mắt lên, bên môi lộ ra một chút tươi cười tự tại, từ giờ trở đi, thế lực của nàng chậm rãi cất bước.

.....

Lăng gia.

Lăng Hi không nhìn người đuổi theo phía sau, bước nhanh vọt đi vào, hắn thở hổn hển chạy vào thư phòng, dùng sức thở dốc mấy hơi.

"Gia gia, phé vật Cố Nhượng Vân kia không có chết!"

"Cái gì?"

Tay của Lăng Nghị hơi hơi cứng đờ, ngẩng đầu nhìn tôn tử nhà mình, hơi hơi nhúu mày: "Người là nói, Cố Nhượng Vân còn sống? Điều này sao có thể? Ta là tận mắt thấy nàng rơi xuống vách núi."

Bạn đang đọc truyện *Phé Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 40: Thi Vân ghen tị (hai)

Edit: kaylee

"Đây là thật sự!"

Rồi sau đó, Lăng Hi liền nói chuyện đã xảy ra vừa rồi cho Lăng Nghị.

Càng nghe, sắc mặt Lăng Nghị càng khó coi: "Cố Nhượng Vân, mệnh của nàng thật đúng là lớn, nhưng mà nếu nàng không chết, tâm của ta sẽ không an! Lúc này đây, chỉ sợ là Cố gia lão nhân sai, để nữ nhân kia rời đi Cố gia, quả thật là tổn thất của Cố gia! Đáng tiếc, nữ tử như vậy không sinh ở Lăng gia ta, lại còn kết thù hận với Lăng gia ta, một khi đã như vậy, ta chỉ có thể làm cho nàng chết."

Đừng nhìn Cố Nhượng Vân hiện tại thực lực không cao, nhưng mà hắn có một loại cảm giác, một ngày nào đó, nàng sẽ trưởng thành đến trình độ làm cho người ta theo không kịp.

Nếu nàng là nữ nhi Lăng gia, hắn đương nhiên sẽ bồi dưỡng nàng thật tốt, đáng tiếc.

Nghĩ đến đây, Lăng Hi có chút tiếc hận lắc lắc đầu: "Hi nhi, nếu không phải chúng ta cùng nàng kết thù, ta ngược lại thật hi vọng người cưới nàng, có lẽ

ngay từ đầu ta cũng cho rằng nàng là phé vật, nhưng lần trước ở trong Thiên Linh trận ta có thể cảm nhận được, nàng không phải phé sài như trong tưởng tượng của chúng ta, chính là cho dù chúng ta muốn cùng nàng quay về chỉ sợ là cũng không có khả năng, bởi vậy cũng chỉ có thể làm cho nàng chết."

"Nhưng mà, gia gia, chúng ta nên làm như thế nào?" Lăng Hi ngần ngừ, hỏi.

Ngay tại lúc Lăng Nghị cân nhắc biện pháp như thế nào đối phó Cổ Nhược Vân, một tiếng thông truyền từ ngoài cửa truyền đến: "Gia chủ đại nhân, đại tiểu thư Luyện Khí Tông tiến đến cầu kiến."

"Đại tiểu thư Luyện Khí Tông?"

Lăng Nghị kinh ngạc há miệng thở dốc, thật sự là vô sự bất đẳng tam bảo điện (*), lão không biết loại thời điểm này đại tiểu thư Luyện Khí Tông tìm đến lão là có chuyện gì.

(*) vô sự bất đẳng tam bảo điện = không có chuyện thì không lên điện tam bảo: ý chỉ một người có chuyện cần nhờ mới tới cửa gặp mặt

Nói thật ra, nếu người bình thường nghe nói người Luyện Khí Tông đến bái phỏng bản thân, đương nhiên sẽ vô cùng kinh hi (kinh ngạc+vui mừng), giống loại người như Cổ lão gia tử vậy. Nhưng Lăng Nghị không có, lão biết rõ năng lực của bản thân, đường đường đại tiểu thư Luyện Khí Tông đến bái phỏng lão, nếu không có gì phân phó là tuyệt đối không có khả năng.

Nhưng lão nhớ không nổi bản thân có chỗ nào tốt để Luyện Khí Tông lợi dụng.

"Mau mời vào."

Ổn định tâm thần, Lăng Nghị vội vàng nói.

Vừa dứt lời, một bóng bạch y lướt qua mà vào, tóc đen như suối, đẹp làm cho người ta hít thở không thông.

"Lăng lão gia chủ, Thi Vân không mời tự đến, kính xin gia chủ đừng trách móc."

Trên mặt Thi Vân mang theo tươi cười mềm nhẹ, giống như là gió nhẹ làm người ta cả người thoải mái, cho dù nàng thân là đại tiểu thư Luyện Khí Tông, nhưng trên người lại không có một chút kiêu ngạo, làm cho người ta không tự chủ được muốn đến gần.

"Thi Vân tiểu thư nói lời này thật sự là chiết sát (giống như làm tổn thọ đó) lão phu," Lăng Nghị vội vàng đứng dậy nghênh đón, "Chính là không biết hôm nay Thi Vân tiểu thư tiến đến là có chỉ thị gì?"

"Chỉ thị không dám nhận, nhưng mà ta nghe nói tiểu thiếu gia Lăng gia và Cố gia Cổ Nhược Vân có một ước chiến, đúng thật như thế?" Thi Vân nhẹ nhàng cười, một đôi mắt đẹp quét về phía Lăng Hi ở bên cạnh.

Một cái liếc mắt này thiếu chút nữa làm cho Lăng Hi hồn đều bị câu rút, nhìn chằm chằm thân thể của Thi Vân.

Nhìn đến ánh mắt **** của đối phương, Thi Vân trong lòng vô cùng chán ghét, trên mặt lại không lộ ra, mềm nhẹ cười nói: "Ồ chỗ này ta có một loại công pháp, có thể nháy mắt tăng thực lực của Lăng Hi lên tới cảnh giới Võ Giả, đến lúc đó ta hi vọng hắn có thể đánh bại Cổ Nhược Vân."

Mọi người đều biết, Tụ Khí chỉ là thí nghiệm bắt đầu bước vào nghề nghiệp võ giả, nhưng không phải là võ giả chân chính, chỉ có đột phá Tụ Khí cấp tám, tới Võ Giả cấp thấp, mới có thể tính là chân chính bước vào nghề này. (L: ở đây có 2 từ võ giả, võ giả là chỉ những người tu luyện, còn Võ Giả là chỉ cấp bậc của người tu luyện)

Vì vậy sau khi nghe được lời nói của Thi Vân, Lăng Hi tâm chột căng thẳng, ánh mắt từ lúc ban đầu nhìn đến Thi Vân kinh diễm biến thành kinh hi.

Nếu hắn có thể đột phá đến Võ Giả sơ cấp, tuyệt đối có thể làm cho tiện nhân Cổ Nhược Vân kia quỳ xuống đất gọi gia gia!

Bạn đang đọc truyện *Phé Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Thi Vân ghen tị (ba)

Edit: kaylee

"Thi Vân tiểu thư, ta có thể hỏi người mấy vấn đề sao?" Lăng Nghị cũng không có kích động như Lăng Hi, lão nhú nhú mày, nói.

"Nói đi."

"Thứ nhất, công pháp kia có thể có di chứng gì hay không? Còn có, thứ hai, vì sao ngươi phải giúp chúng ta đối phó Cổ Nhược Vân, Luyện Khí Tông các ngươi có dụng ý gì? Hơn nữa cho dù muốn đối phó nàng, vì sao Luyện Khí Tông không tự mình ra tay, lại cần dùng đến những người chúng ta đây."

Thi Vân cười cười, cũng không có bởi vì Lăng Nghị nói thẳng thắn mà tức giận: "Ta có thể cam đoan, công pháp ta cho các ngươi tuyệt đối không có di chứng! Về phần vì sao muốn các ngươi đối phó nàng, cho dù hôm nay ngươi không đi hoàng cung cũng hẳn là biết nàng làm cho Luyện Khí Tông ta khó chịu, cho nên muốn cho nàng một bài học mà thôi, mà vấn đề cuối cùng."

Nàng dừng một chút, tiếp tục nói: "Chuyện này bình thường chỉ có thể lực lớn trên đại lục mới có tư cách biết, ngươi đã hỏi ta đây có thể nói rõ với ngươi, không biết Lăng gia chủ có nghe nói qua Tam Đại Chế Tài?"

"Tam Đại Chế Tài?" Lăng Nghị nghi hoặc nhìn nhìn Thi Vân, "Tam Đại Chế Tài này ta quả thật không có nghe nói qua."

"Tam Đại Chế Tài là từ ba thể lực lớn tạo thành, trong đó Tiên Địa và Cửu U phù là hai thể lực đối lập, Linh Tông thuộc loại trung lập, ba thể lực lớn này ở đại lục nổi tiếng ngang nhau, còn lập ra quy định, trong đó có một điều là thể lực môn phái trên bảng bài danh (bảng sắp xếp, xếp hạng) của đại lục, không được tùy ý ra tay với người bình thường! Nếu không sẽ bị ba thể lực lớn đuổi giết!"

Đương nhiên, đây là một trong số đó.

Còn có một nguyên nhân đó là, huynh trưởng của Cổ Nhược Vân, thiên tài nổi tiếng toàn bộ Thanh Long Quốc năm đó, được cao thủ Linh Tông mang đi.

Chuyện này chỉ có những người tài giỏi bọn họ mới biết được, cho dù là Cổ lão Tướng Quân cũng không rõ ràng, nếu không cho lão một trăm lá gan cũng không dám đối đãi Cổ Nhược Vân như thế.

Vì vậy bọn họ chỉ có thể ngậm ra tay với Cổ Nhược Vân, mà Lăng gia hiển nhiên là vật hi sinh sắp sửa ra mặt vì bọn họ kia! Cho dù đến lúc đó Cổ Sanh Tiêu trở về, cũng chỉ sẽ hỏi trách Lăng gia, tuyệt sẽ không liên lụy Luyện Khí Tông bọn họ. (L: quá vô sỉ, quá âm hiểm)

"Lăng gia chủ, nên nói ta đã nói, không biết ý của các ngươi như thế nào? Nhớ kỹ, Cổ Nhược Vân không thể chết! Ta muốn các ngươi ở dưới ánh mắt của mọi người phớt nàng đi, lại giao cho Luyện Khí Tông chúng ta, mặt khác việc này ta không hy vọng để cho bất luận kẻ nào biết, các ngươi nhưng là rõ ràng."

Nháy mắt kia, trong đầu Thi Vân hiện lên bóng dáng nam nhân tóc bạc hồng y, tay không khỏi gắt gao nắm chặt.

"Được," Lăng Nghị trầm mặc một lúc lâu, gật đầu đáp ứng nói, "Thi Vân tiểu thư phân phó, ta không dám không theo."

Thi Vân ngăn chặn ghen tị và tức giận trong lòng, mỉm cười đứng lên: "Hoàn thành việc này, ta sẽ cho Lăng Hi một danh ngạch tiên vào Luyện Khí Tông, hi vọng các ngươi không làm cho ta thất vọng."

Nói xong lời này, nàng xoay người đi về phía cửa, tươi cười ở giờ phút này biến mất, thay vào đó là một mảnh lãnh ý.

Cổ Nhược Vân, ngươi không xứng với nam nhân kia! Mà đến ngày nào đó, ta sẽ cho ngươi ở trước mặt hắn tôn nghiêm quét rác, làm cho hắn xem tình cảnh ngươi bị người khác nghiền áp khi nhục, ta lại bắt ngươi về Luyện Khí Tông lấy đi tinh thần lực của ngươi.

Dù sao giữa ngươi và hắn chênh lệch quá lớn, nhất định không có khả năng! Mà cả đời này, có thể cùng nam tử như vậy kề vai chiến đấu, chỉ có ta, Luyện Khí Tông thiên tài đại tiểu thư Thi Vân! Lại không phải là kẻ vô dụng ngươi!

Sau khi Thi Vân rời khỏi, tâm tình của Lăng Nghị rất nhanh liền bình tĩnh, giọng nói của lão lạnh xuống, nói: "Người đâu, đi tìm hiệu tung tích của Cổ Nhược Vân cho ta!"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: Thiên Bắc Dạ ghen (một)

Edit: kaylee

Lúc này, bên trong Bách Thảo Đường chỉ có một ít người lui tới, Cổ Nhược Vân đi vào liếc mắt một cái liền nhìn thấy Dư lão nhắm mắt dưỡng thần ngồi ở chính đường, giống như là nhận thấy được tồn tại của nàng. Dư lão hơi hơi mở đôi mắt, khẽ cười nói: "Ngươi đã đến rồi?"

"Đúng, ta đến đây."

Bởi vì bản khoản đến những người khác trong Bách Thảo Đường, Cổ Nhược Vân chỉ là gật đầu chào, cũng không nói thêm gì.

"Đi thôi, chúng ta đi vào bên trong nói, hơn nữa, có một người muốn gặp ngươi."

"Được."

Từ lần trước sau khi rời đi Bách Thảo Đường, Cố Nhượng Vân không có thời gian lại đến chỗ này, lúc này đây đến, nàng trừ bỏ tìm nơi nương nhờ ra, chính yếu vẫn là có một chút mệnh lệnh cần truyền đạt ra ngoài.

Mà đây, chính là bước đầu tiên nàng quật khởi.

Nội đường tao nhã, gió nhẹ từ từ thổi qua, màn cửa tuyết trắng ở trong gió nhẹ bay.

Cố Nhượng Vân vừa đi vào, liền nhìn thấy nam tử đứng dựa lưng về phía nàng, một thân cẩm y tôn quý phồn hoa, khí thế nghiêm nghị, chỉ là một bóng lưng kia đã có thể mang đến cho người ta áp bách lớn như thế, có thể thấy được thực lực của nam tử.

"Thiếu chủ, người ngài muốn ta đã mang đến."

Thiếu chủ?

Cố Nhượng Vân khẽ nhướng mày, chẳng lẽ nam nhân này chính là thế lực sau lưng Bách Thảo Đường?

Nói thật, người Thanh Long Quốc chỉ biết là thực lực phía sau Bách Thảo Đường cường đại, phần là là thế lực đắc tội Bách Thảo Đường đều sẽ biến mất ở ngày hôm sau, nhưng mà, không ai biết chủ tử sau lưng Bách Thảo Đường, chuyện này đối với bọn họ mà nói coi như là một cái mê cung.

Cho nên, ở nháy mắt nam nhân xoay người, đáy mắt Cố Nhượng Vân hiện lên một chút kinh diễm.

Tác phong nhanh nhẹn, tao nhã, hai chữ này dùng để hình dung nam nhân là phù hợp nhất, cười một tiếng giống như gió mát phả vào mặt, thư sướng vạn phần.

Hơn nữa không biết vì sao, Cố Nhượng Vân có một loại cảm giác muốn thân cận.....

"Ngươi chính là Cố Nhượng Vân? Nữ nhi của Cố Thiên? Không sai, thật có khí khái của Cố Thiên năm đó, kẻ nhục mạ ngươi là phế sài quả nhiên là mù mắt chó của bọn họ."

Ở trên người thiếu nữ trước mắt, nam nhân thấy được bóng dáng của Cố Thiên, trong lòng cũng đối với nàng sinh ra vài phần cảm tình tốt.

Cố Nhượng Vân giật mình: "Ngươi quen biết gia phụ?"

"Đúng vậy, ta cùng với phụ thân ngươi xem như có quen biết, chính là đáng tiếc trời đổ anh tài, đây coi như là tổn thất vĩnh viễn của đại lục, cũng may tên kia đủ lợi hại, sinh ra một nhi tử được Linh Tông thu làm đệ tử, hiện thời nữ nhi ngươi đây cũng là kiệt xuất như vậy, nếu hắn có thể thấy được một màn như vậy không biết có bao nhiêu vui mừng."

Nam nhân có chút cảm thán.

Nhưng mà, nghe được lời nói của hắn, Cố Nhượng Vân trong lòng vừa động, từ đầu đến cuối Cố gia lão nhân đều không nói huynh trưởng đi nơi nào, hiện tại nàng rốt cục đã biết tung tích của hắn, Linh Tông? Không biết Linh Tông kia đến cùng là thế lực thế nào.....

"Ngươi là chủ tử của Bách Thảo Đường?"

Nàng hơi hơi ngược mắt, nhìn nam nhân trước mắt.

Nam nhân cười khẽ hai tiếng: "Đúng vậy, ta chính là chủ tử của Bách Thảo Đường này, ta tên là Đông Phương Thiếu Trạch, nhưng ta và phụ mẫu ngươi là có quen biết, nếu như ngươi không để ý có thể gọi ta làm một tiếng cậu cậu, đối với chuyện của phụ mẫu ngươi ta cũng biết một phần, chỉ là bây giờ không phải lúc nói cho ngươi chuyện này."

Đến bây giờ, Cố Nhượng Vân rốt cục rõ ràng, vì sao Bách Thảo Đường có thể nhẹ nhàng mà đổi chủ.

Lúc đó nàng cũng chỉ thừa một chút, cũng không có ôm hi vọng gì, ai biết sẽ thuận lợi đến như thế, thì ra là bởi vì sau lưng là nam nhân này.

Buồn cười nàng vậy mà cho rằng bản thân vận khí sẽ tốt đến trình độ như thế.....

Cố Nhượng Vân tự giễu cười cười: "Đông Phương thiếu chủ, ban đầu ta cho rằng ta thật là bằng thực lực được đến Bách Thảo Đường, xem ra cũng không phải như thế."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Thiên Bắc Dạ ghen (hai)

Edit: kaylee

"Đây là thứ nhất, thứ hai đó là, nha đầu nguoi quả thật thật có bản lĩnh," Nam nhân cười vuốt vuốt đầu của Cố Nhượng Vân, trong mắt hàm chứa sùng nịnh nói, "Thật không biết nguoi ở Cố gia sống thế nào, một tiểu nha đầu mười lăm tuổi tốt đẹp, lại có thể thành thực như vậy, nhưng lại rất lạnh nhạt, thật sự là làm cho người làm cữu cữu ta đây thương tâm, tốt xấu gì ta cũng là bằng hữu của phụ mẫu nguoi."

Đông Phương Thiệu Trạch bắt đầu dĩ thử dài, bên môi lại tràn đầy ý cười.

Dư lão ở bên cạnh xem tất cả những thứ này, trong lòng có chút xót xa, ông biết rõ thiếu chủ sớm đã muốn gặp Cố Nhượng Vân, nhưng lại không muốn liên lụy nàng vào trong nước sôi lửa bỏng của Đông Phương gia tộc, mới luôn luôn không thể gặp nhau.

Cho dù thấy cũng không cách nào nhận nhau.

"À? Vị này là?"

Bỗng nhiên, Đông Phương Thiệu Trạch cảm giác được phía sau Cố Nhượng Vân truyền đến khí thô bạo, quay đầu nhìn về phía nam nhân tóc bạc đứng ở phía sau nàng, ở trong phút chốc chống lại đôi mắt đỏ của nam nhân, trong lòng hắn run lên, đến cùng là từng giết bao nhiêu người, mới có một đôi mắt vô tình thị sát như vậy? Nhất là trên người hắn tản mát ra lửa giận, rõ ràng làm thân thể của Đông Phương Thiệu Trạch căng thẳng.

"À, nguoi nói hắn?" Cố Nhượng Vân nhìn nhìn Thiên Bắc Dạ, "Là ta ở bên ngoài nhặt được."

Nhặt được?

Đông Phương Thiệu Trạch co rút khóe miệng, nàng cho rằng nam nhân này là a miêu a cầu (chó mèo) gì đó, tùy tiện ở trên đường có thể nhặt được sao? Hơn nữa, ngay tại vừa rồi, Đông Phương Thiệu Trạch mới cảm nhận được cái gì gọi là biến sắc mặt cực nhanh.

Nam nhân vốn đang bắt mắt nhìn mình, ở nhảy mắt Cố Nhượng Vân quay đầu, lập tức thay đổi thành biểu cảm ủy ủy khuất khuất, thần sắc kia, nếu không biết còn tưởng rằng có người khi dễ hắn.

"Đông Phương thiếu chủ, nguoi hắn là không để ý an bày cho chúng ta hai cái phòng đi?"

Lời nói của Cố Nhượng Vân làm cho Đông Phương Thiệu Trạch phục hồi tinh thần lại, hắn lắc lắc đầu, cười nói: "Về sau nguoi chính là chủ tử của Bách Thảo Đường, nơi này là địa bàn của nguoi, muốn an bài phòng, chính nguoi có thể đi, lần này trở lại Thanh Long Quốc là nghe nói hôm nay nguoi rời đi Thiên Linh trận, qua hai ngày nữa lại phải đi, chỉ là ta sẽ để Dư lão lại giúp nguoi."

"Được," Cố Nhượng Vân gật gật đầu, "Tiểu Dạ, chúng ta đi thôi."

Trước khi Thiên Bắc Dạ xoay người lại nhìn nhìn Đông Phương Thiệu Trạch, rồi sau đó đi theo Cố Nhượng Vân rời khỏi nội đường.

Ở khoảnh khắc bọn họ biến mất, sắc mặt của Đông Phương Thiệu Trạch trầm xuống một chút.

"Dư lão, nguoi đi thăm dò thân phận của nam nhân kia cho ta!"

"Thiếu chủ?" Dư lão đẩy mắt xẹt qua một chút kinh ngạc, "Nam nhân kia có vấn đề gì sao? Ta ở trên người hắn không cảm giác được linh lực dao động."

Đông Phương Thiệu Trạch cười lạnh một tiếng: "Ta có một loại dự cảm, nam nhân kia thực lực rất mạnh, thậm chí ngay cả phụ thân cũng chưa hẳn là đối thủ của hắn!"

"Cái gì?"

Dư lão kinh ngạc trừng lớn mắt, ngay cả gia chủ đều không phải là đối thủ của hắn? Phải biết rằng, gia chủ đã là cấp bậc Võ Vương, nếu ngay cả gia chủ đều đánh không lại hắn, vậy hắn là cỡ nào cường đại?

"Ta muốn biết, nam nhân này xuất hiện ở trước mặt Vân Nhi đến cùng là vì cái gì! Ta tuyệt đối không cho phép có người thương hại cốt nhục của tỷ tỷ, bất kể là nam nhân này, hay là Cố gia!"

Cố Nhượng Vân bị Cố lão gia tử tuổi sống đánh chết, chuyện này hắn không phải không biết, đáng tiếc hắn đã tới chậm, nếu không hắn cũng sẽ không thể để cho cốt nhục của tỷ tỷ suýt chút nữa rời đi.

"Ta cũng không muốn trợ giúp Vân Nhi trưởng thành, dù sao ta muốn xem là thực lực chân chính của nàng, nhưng không có nghĩa là ta có thể khoan nhượng hành vi của một số người! Nhất là tất cả phát sinh ở trong hoàng cung hôm nay! Cố gia. Tạm thời không thể trừ, nhưng có thể tìm phiền toái nhỏ, Dư lão, nguoi giúp ta chuẩn bị một chút, ta muốn đi xem Cố gia!"

Chương 44: Thiên Bắc Dạ ghen (ba)

Edit: kaylee

Trong sân, không khí giám sát khác thường, trên dung mạo tuyệt thế của Thiên Bắc Dạ tràn đầy ủy khuất, bộ dáng kia, giống một tiểu thụ vừa mới bị tàn phá qua.

"Tiểu Vân, vừa rồi, hân sờ soạng đầu ngươi, ta có thể hay không cũng sờ sờ."

Cố Nhược Vân ngăn người: "Ngươi có phải phát sốt hay không?"

Thiên Bắc Dạ rất là ủy khuất: "Vì sao hân có thể sờ, ta thì không thể?"

"Tiểu Dạ, nếu ngươi lại nháo, ta sẽ tức giận." Cố Nhược Vân cố ý trầm mặt, có chút hung dữ nói, "Ngươi đã lựa chọn đi theo ta, vậy ngươi phải nghe ta, đã biết sao?"

Nghe nói như thế, Thiên Bắc Dạ rõ ràng xuất hiện một chút khấn trương, dè dặt cẩn trọng nói: "Ta không nào loạn, ta sẽ thật biết điều thật nghe lời, Tiểu Vân ngươi không cần giận ta, không cần đuổi ta đi có được hay không?"

Nhìn đến bộ dáng dè dặt cẩn trọng của nam nhân này, Cố Nhược Vân mềm lòng xuống: "Được, ta không tức giận, chúng ta đi thôi."

"Tiểu Vân ngươi thật tốt."

Thiên Bắc Dạ nở nụ cười, nụ cười này, đó là khuynh quốc khuynh thành đều khó có thể hình dung, giống như hỏa diễm hoa (L: vết bớt hình ngọn lửa trên trán đó) của hân phủ kín bốn phía, tuyệt đại tào nhả.

Hai mắt của Cố Nhược Vân hoảng hốt một chút, nàng chưa từng nghĩ tới, một người nam nhân cười lộ lên có thể đẹp như thế, đẹp đến mức làm cho người ta hít thở không thông, giống như hân chính là sắc thái đẹp nhất trong thiên địa, bất luận kẻ nào ở bên người hân đều chỉ có thể trở thành nền.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là, hân không mở miệng nói chuyện.

Chỉ cần hân mở miệng, lập tức sẽ dập tắt ảo tưởng của mọi người.

"Tiểu Vân, ta không muốn một người ngủ, ta sợ bóng tối, ta và ngươi cùng nhau ngủ có được hay không?"

"..."

"Tiểu Vân, vì sao thân thể của ngươi không giống ta? Phía trước ngực ngươi phồng ra là cái gì? Ta có thể sờ sờ sao?"

"..."

Nếu không phải Cố Nhược Vân biết rõ trí nhớ của nam nhân này bị phong ấn, nàng khẳng định sẽ hoài nghi người kia là giả ngu chiếm tiện nghi của nàng!

Kia là vấn đề gì? Rõ ràng là đùa giỡn nàng!

Cố Nhược Vân hít một hơi thật sâu, mới ngăn chặn xúc động muốn ném hân ra ngoài.

"Lại không câm miệng, ngươi liền cắt ra ngoài cho ta!"

.....

Lúc này, trong đại đường Cố gia, Cố lão gia tử đem tất cả những thứ có thể đập ở trên bàn tất cả đều ném xuống đất, sắc mặt âm trầm có thể nhỏ ra nước, loại thời điểm này cho dù là Cố Phán Phán được vô tận sủng ái cũng chỉ có thể đứng ở một bên, không dám nói thêm một câu.

"Cố Nhược Vân! Tốt! Thật ngoan (tàn nhẫn)!"

Cố lão gia tử cười lạnh: "Lại có thể đại nghịch bất đạo như thế! Quả nhiên là phụ mẫu chết quá sớm, không ai dạy, nếu không làm sao Cố gia chúng ta có thể ra một nghiệt chủng không tốt như vậy? Sớm biết rằng như vậy, lúc trước ta liền không nên để Thiên nhi cười nữ nhân không biết lai lịch kia! Nếu không cũng sẽ không sinh ra một tạp chủng như vậy!"

Năm đó, Cổ Thiên con lão là đệ nhất thiên tài đại lục, kinh thái tuyệt diệu, khiếp sợ thế nhân, còn tuổi nhỏ đã trở thành Vô Vương, là toàn bộ hi vọng của lão, nếu không phải hắn đã chết, làm sao Cổ gia có thể lưu lạc đến nước này? Nếu không phải hắn đã chết, có lẽ Cổ gia sớm đã đi ra Thanh Long Quốc, xứng tên cùng thế lực Luyện Khí Tông này.

"Quả nhiên là sau lưng mỗi nam nhân kiệt xuất nhất định có một nữ nhân tốt, mà không phải người chỉ biết liên lụy hắn! Nếu không phải Thiên nhi cưới nữ nhân lai lịch không rõ kia, hắn cuối cùng cũng sẽ không thể lưu lạc đến kết cục như thế, càng là chết không toàn thây!"

Thật hiển nhiên, khi nói lời này, Cổ lão gia tử không có bi thương vì nhi tử chết, chính là đáng tiếc Cổ gia thiếu một thiên tài như vậy.

Nhưng mà, từ đầu tới cuối, lão gia tử đều không biết thân phận chân chính của mẫu thân Cổ Nhược Vân, năm đó mẫu thân nàng giấu diếm thân phận gả cho Cổ Thiên, là vì Đông Phương thế gia đã sớm tra rõ ràng chi tiết tình huống của Cổ gia và phẩm tính của lão gia tử, nếu Đông Phương Ngọc cố ý như thế, tất nhiên đoạn tuyệt quan hệ!

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Đông Phương Thiếu Trạch trả thù (một)

Edit: kaylee

Vì vậy sau khi Đông Phương Ngọc gả vào Cổ gia chưa từng có nói qua về lai lịch của nàng, chính là khi đó Cổ Thiên là tuyệt thế thiên tài, có hắn che chở, Cổ lão gia tử cũng không dám khi nhục Đông Phương Ngọc.....

Nghe nói lời này, Cổ lão nhị ở bên cạnh bất giác cúi đầu, phải biết rằng, ca ca Cổ Thiên của hắn chết, cùng hắn thoát không ra quan hệ.....

"Tướng Quân đại nhân."

Đúng lúc này, một âm thanh vội vã truyền vào, rồi sau đó liền thấy gia nô Cổ gia từ ngoài cửa chạy vào, thở hổn hển nói: "Gia chủ đại nhân, thiếu chủ Đông Phương gia tộc tiến đến bái phỏng."

Đông Phương gia tộc?

Cổ lão gia tử sững sốt một chút, 'xoát' một tiếng ngồi dậy, kích động nói: "Người nói cái gì? Thiếu chủ Đông Phương gia tộc tiến đến bái phỏng?"

Cho dù thế lực Đông Phương gia tộc không bằng Luyện Khí Tông, nhưng mà cũng kém không nhiều lắm, hiện thời Cổ gia vừa mới đắc tội Luyện Khí Tông, nếu có thể đạt được hậu thuẫn Đông Phương thế gia này, cho dù là Luyện Khí Tông cũng cần suy nghĩ vài phần.

Huống chi móc nối quan hệ với Đông Phương thế gia, ưu việt của lão sẽ nhiều đêm không xuể.

"Mau, mời vào."

Nghe đến đây, Cổ lão gia tử vội vàng thu liễm tâm thần, kinh hi nói.

Giọng nói vừa mới rơi xuống, một tiếng cười khẽ từ ngoài cửa truyền đến, lúc mọi người ngẩng đầu nhìn lại, liền thấy một bộ cảm y nhanh nhẹn mà vào, nam nhân tay cầm quạt xếp, trên khuôn mặt tuấn mỹ như ngọc lộ tươi cười ôn nhuận.

"Cổ Tướng Quân, tại hạ vội vàng tới chơi, kính xin Tướng Quân đại nhân đừng khách khí."

Cổ lão gia tử nhanh chóng đứng lên, trên khuôn mặt già nua giống như cúc hoa tràn đầy tươi cười nịnh nọt, thần thái kia, thật giống như hận không thể để Đông Phương Thiếu Trạch làm tôn tử của mình.

"Đông Phương công tử, không biết người đại giá quang lâm (hạ cố đến chơi) vì chuyện gì?"

"À," Đông Phương Thiếu Trạch mày khẽ như rồng, âm điệu cố ý kéo dài, có chút kinh ngạc nói, "Tướng Quân không biết ý đồ đến của ta sao?"

"Này....."

Cổ lão gia tử có chút không rõ chân tướng, nghi hoặc nhìn Đông Phương Thiếu Trạch: "Lão phu quả thật không rõ Đông Phương Thiếu Trạch là vì sao mà đến."

"Là như vậy," Đông Phương Thiếu Trạch nhếch khóe môi, vung ra quạt xếp, nói, "Bản thiếu chủ và phu thê Cổ Thiên là hảo hữu (bạn tốt) nhiều năm, chỉ là nhiều năm bề quan, cho nên thật lâu không nhìn thấy phu thê bọn họ, lần này sau khi xuất quan, vậy mà nghe nói bọn họ đã chết."

Nói tới đây, Đông Phương Thiếu Trạch tiếc hận lắc lắc đầu.

Tiếc hận của hắn đều không phải là giả bộ, mà là xuất phát từ nội tâm, bất kể là đối với Cố Thiên hay là tỷ tỷ của chính mình, trong lòng hắn chỉ có khâm phục, đáng tiếc, hai tuyệt thế thiên tài như thế, cứ như vậy ngã xuống.

"Năm đó Ngọc tỷ còn cùng ta kết bái làm tỷ đệ, nhưng chính là người làm đệ đệ ta đây lại không thể nhìn thấy bọn họ lần cuối, không biết Cố Tướng Quân có thể mang ta đi tế điện (nơi thờ cúng) của tỷ tỷ ta hay không?"

Nếu không phải ngại vì những kẻ như hồ rình môi nhìn chằm chằm Đông Phương thế gia kia, có lẽ hôm nay Đông Phương Thiếu Trạch nhất định sẽ đại náo Cố gia, cũng sẽ không chỉ dùng thân phận tỷ đệ kết bái xuất hiện.

Nhưng mà, hiện tại rốt cục hắn có thể ở trước mặt người Cố gia gọi nàng một tiếng tỷ tỷ, coi như là vì tỷ tỷ chứng minh thân phận rồi.

Cố lão gia từ ngăn ra, có chút chần chờ nói: "Tuy rằng bọn họ đã chết, nhưng mà cũng không có tìm được thi thể, cho nên."

"Không có thi thể, nhưng cũng sẽ có mộ chôn quần áo và di vật đi, không biết ta có thể đi bái tế một lần hay không?"

Sắc mặt của Cố Tướng Quân có chút khó coi, nhưng không cách nào trả lời câu hỏi của Đông Phương Thiếu Trạch.

Tiền nhân kia thế mà lại kết bái với công tử Đông Phương thế gia, còn lên gạt đi không nói, nếu sớm biết rằng có hậu thuẫn Đông Phương thế gia này, như thế nào Cố gia sẽ lưu lạc tới tình cảnh hiện tại?

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Đông Phương Thiếu Trạch trả thù (hai)

Edit: kaylee

"Này, chỉ sợ không tốt lắm đâu." Cố lão gia từ hiểu rõ ý đồ đến của Đông Phương Thiếu Trạch, càng thêm bị làm khó, phải biết rằng, năm đó lão còn đang tức giận, căn bản không vì hai người kia lập mộ chôn quần áo và di vật gì, thậm chí ngay cả tổ từ (tử đường tổ tiên) cũng không từng cho bọn họ vào.

Cố Phán Phán thật sự nhìn không được, mặt lạnh lùng nói: "Gian phu **** (L: dâm phụ?) có tư cách gì lập mộ chôn quần áo và di vật? Cố gia chúng ta không có loại này! Loại người nam trộm nữ xướng (gái điếm ==) như bọn họ không xứng họ Cố, nhất là nữ nhân kia! Cố Thiên bức náo thiên tài bị nàng mê xoay quanh, còn sinh ra một đôi nhi nữ (trai gái) không ra gì! Hiện tại người còn dám nói mộ chôn quần áo và di vật gì đó?"

Phải biết rằng, Cố Phán Phán luôn luôn bắt nạt với huynh muội Cố Nhược Vân, Cố Sanh Tiêu chẳng những đoạt đi vị trí thiên tài của huynh trưởng nàng, Cố Nhược Vân càng là quặng mặt mũi của Cố gia, người giống bọn họ sớm đáng chết! Lão thiên gia (ông trời) thật sự là không có mắt.

"Phán Phán, im miệng!"

Cố lão gia từ sắc mặt đại biến, vội vàng ngẩng đầu nhìn về phía Đông Phương Thiếu Trạch.

Đông Phương Thiếu Trạch bên môi hàm chứa tươi cười, nhìn không ra bộ dáng tức giận, nhưng mà, đôi mắt ôn nhuận ban đầu kia, giờ khắc này lại tràn ngập hàn ý, lạnh lùng nhìn Cố Phán Phán.

"Cố gia các người quả nhiên là gia giáo tốt, dạy dỗ nữ tử như vậy, tốt xấu gì phu thê Cố Thiên vẫn là trưởng bối của nàng, lại có thể nói ra lời như vậy, thật đúng là làm tại hạ mở mang tầm mắt."

Kỳ thực, ngay từ đầu Đông Phương Thiếu Trạch đã biết Cố gia không có lập mộ chôn quần áo và di vật cho bọn họ.

Cho nên ý đồ đến của hắn rất đơn giản, chính là quấy rối! Đông Phương gia tộc không để hắn nhúng tay chuyện này, mặt trên cũng có Tam Đại Chế Tài quản, nhưng mà hắn chỉ là đến cúng tế tỷ tỷ và tỷ phu cũng không có gì sai đi?

Cố gia không có vì hắn tỷ lập mộ chôn quần áo và di vật, hắn tức giận không phải là đương nhiên sao? Cho dù là Tam Đại Chế Tài cũng không có cách nào nói cái gì.

"Đông Phương công tử, người đừng nóng giận, Phán Phán tuổi nhỏ, không hiểu chuyện." Cố lão gia từ lau lau mồ hôi lạnh trên trán, ngượng ngùng giải thích nói.

Đông Phương Thiếu Trạch cười lạnh một tiếng: "Tuổi nhỏ? Đông Phương gia tộc ta cho dù là tiểu cô nương mười tuổi đều biết tôn kính trưởng bối, ta

xem tôn nữ của người cũng khoảng mười lăm, mười sáu tuổi rồi, chính là không biết đạo lý tôn lão yêu ấu (kính già yêu trẻ) này? Ở trên đường tới ta liền nghe nói các người là thế nào khi để nữ nhi phụ thể Cố Thiên lưu lại, vốn còn chưa tin, cho dù thế nào nàng cũng là huyết mạch Cố gia các người, giờ nhìn đến tiểu thư Cố gia nhục mạ đại bá của mình, ta mới hiểu được ở trên người các người không có gì là không có khả năng!"

"Đồng Phương công tử, chuyện không phải như thế, người trước hết nghe ta giải thích."

"Không cần giải thích! Cố Sanh Tiêu đi nơi khác bái sư học nghệ, nhưng còn để lại Cố Nhượng Vân, trong vòng ba ngày, ta muốn nhìn thấy nàng một người hoàn hảo không tổn hao gì, nếu nàng thiếu một sợi tóc, hoặc là các người không giao nàng cho ta, vậy cũng đừng trách ta làm cho Cố gia các người gà chó không yên!"

Sau khi bỏ lại lời nói này, Đồng Phương Thiệu Trạch lắc lắc tay áo, nhìn cũng không nhìn Cố lão gia từ một mặt mờ mờ sau lưng, xoay người đi đến phía ngoài cửa.

Vân Nhi, cứ cố gắng có thể làm vì người, cũng chỉ có những điều này.

"Xong rồi, lần này xong rồi."

Phù phù.

Cố lão gia từ chân căng mềm nhũn, té ngã trên đất, trong miệng không ngừng ni non.

Cố Phán Phán không cho là đúng bĩu môi: "Không phải là một người của Đồng Phương thế gia sao? Có gì đặc biệt hơn người, dùng chuyện như vậy nhục nhả chúng ta à? Hơn nữa hẳn rõ ràng là người Cố Nhượng Vân bên kia, giúp đỡ Cố Nhượng Vân cũng không phải thứ tốt gì, sớm muộn gì sẽ bị sét đánh chết!"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Đồng Phương Thiệu Trạch trả thù (ba)

Edit: kaylee

"Câm miệng!"

Cố Nhị gia 'ba' một cái tát vung ở trên mặt Cố Phán Phán, tức giận quát: "Người ngại bản thân chộc họa còn chưa đủ nhiều sao? Đồng Phương thế gia là loại người nào? Cũng là chúng ta trêu chọc nổi? Người khen ngược, ý đồ đến của đối phương vốn là không tốt, người còn nói lời nói như vậy, càng là liên lụy Cố gia ta."

Từ nhỏ đến lớn, khi nào thì Cố Phán Phán bị người đánh qua? Huống chi đánh bản thân còn là phụ thân luôn yêu thương nàng.

"Tướng công, Phán Phán là nữ nhi của người, làm sao người có thể đối nàng như vậy?" Nhị phu nhân đau lòng ôm Cố Phán Phán vào trong ngực, "Nếu hẳn muốn tìm Cố Nhượng Vân, chúng ta đưa nàng cho hẳn không phải là được rồi? Dù sao loại phế vật này Cố gia chúng ta không muốn nuôi, ai muốn thì người đó lấy đi."

Cố Nhị gia cười khổ một tiếng, chuyện này nào có dễ dàng như vậy? Cố Nhượng Vân tính cách trở nên quật cường như vậy, làm sao có thể sẽ ngoan ngoãn theo bọn họ đi gặp Đồng Phương Thiệu Trạch?

Hơn nữa, Đồng Phương Thiệu Trạch là muốn nàng một sợi lông cũng không thiếu, bọn họ thế nào cũng không thể động thủ, nếu không nếu nàng tố cáo, chẳng phải là Cố gia liên chiêu không nổi?

Rốt cục, Cố lão gia từ bình tĩnh trở lại, phân phó nói: "Người đâu, đi tìm hiểu tin tức của Cố Nhượng Vân cho ta!"

"Vâng, Tướng Quân đại nhân."

Dù sao Cố gia ở Thanh Long Quốc cũng thế lực lớn, cơ sở ngầm cũng rất nhiều, vì vậy không đến một lát, thám tử được phái đi tìm hiểu tung tích của Cố Nhượng Vân liền trở lại, càng mang đến một tin tức.

"Người nói Cố Nhượng Vân vào Bách Thảo Đường liền không có ra ngoài qua?"

Cố lão gia từ ánh mắt chuyển vòng vo, nói: "Tuy rằng thế lực sau lưng Bách Thảo Đường rất mạnh, nhưng không biết chủ tử chân chính là ai, nhưng mà Đồng Phương gia tộc quả thật là chân thực tồn tại, vì không đắc tội Đồng Phương gia tộc, ta chỉ có thể làm cho người ta đi Bách Thảo Đường mời Cố Nhượng Vân về."

"Phụ thân, chuyện này để cho ta đi đi."

"Được."

Lão gia từ nhìn nhìn nhĩ tử của mình, khẽ gật đầu: "Vậy ngươi đi một chuyến, mặc kệ như thế nào, đều phải mang Cổ Nhược Vân về!"

"Cha, gia gia, ta cũng muốn đi."

Cổ Phán Phán vội vàng đứng dậy, ánh mắt có chút tức giận bất bình.

Đều do phé vật Cổ Nhược Vân đáng chết kia, nếu không phải ả, làm sao bản thân có thể bị phụ thân đánh? Đến loại thời điểm này rồi ả thế mà lại vẫn còn muốn về nhà, quả thực là mơ tưởng, nàng tuyệt đối sẽ không để cho nữ nhân kia trở về!

Thật hiển nhiên, từ đầu đến giờ Cổ Phán Phán vẫn cho rằng Đông Phương Thiếu Trạch là người Cổ Nhược Vân tìm đến, chính là vì để phụ thân của mình tự mình đi xin nàng trở về.....

"Không cho ngươi đi!" Cổ lão gia từ như đấm mày, "Ngươi còn ngại bản thân thêm loạn không đủ nhiều sao? Lần này không cho phép ngươi đi theo cha ngươi hành động, ngoan ngoãn ở nhà ngốc cho ta, nơi nào cũng không cho đi!"

"Gia gia!" Cổ Phán Phán oán hận dậm chân, không cam lòng cắn chặt môi.

Nhưng mà, Cổ lão gia từ không để ý đến cảm xúc của nàng, phát tay với Cổ Nhị gia, nói: "Thời gian không còn sớm, ngươi mau đi đi, miễn cho đến lúc đó Đông Phương gia tộc đến tìm phiền toái."

Phụ tử Cổ gia đều nghĩ rất đơn giản, dù thế nào, Cổ Nhị gia cũng là nhị thúc của Cổ Nhược Vân, hẳn tự mình đi đón nàng trở về, phòng chừng nha đầu kia sẽ vui vui về về chạy trở về, càng là ở trong lòng mang ơn.

Nhưng mà thật hiển nhiên, mọi chuyện sẽ không phát triển theo hướng bọn họ dự tính.....

Lúc này, trong Bách Thảo Đường, Cổ Nhị gia cười nói: "Triệu chương quý, ngươi liền dàn xếp một chút, để chúng ta gặp Cổ Nhược Vân đi."

"Ta đã nói qua bao nhiêu lần, Cổ Nhược Vân không ở Bách Thảo Đường chúng ta, mời các ngươi trở về đi."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Đông Phương Thiếu Trạch trả thù (bốn)

Triệu chương quý mí mắt cũng không nâng một cái, chỉ vội vàng sửa sang lại sổ sách trong tay.

"Triệu chương quý, ta là nhị thúc của Cổ Nhược Vân, ta muốn gặp nàng vì sao không cho phép? Cho dù thế lực Bách Thảo Đường các ngươi lớn mạnh hơn nữa, cũng không thể bắt cóc lương dân (người dân hiền lành an phận)!" Cổ Nhị gia sắc mặt khó coi, chính là ngay cả giọng điệu đều nặng thêm vài phần.

Nghe vậy, Triệu chương quý buông sổ sách trong tay, cười lạnh nhìn về phía Cổ Nhị gia: "Ngươi là nhị thúc của nàng? Thế nào mà ta lại nghe nói khi ở hoàng cung các ngươi đã đuổi nàng ra khỏi Cổ gia? Còn làm cho nàng dừng hỏi hạn! Dựa theo tình hình hiện tại xem ra, là Cổ gia ngươi hỏi hạn mất đi nàng sao? Nhưng lại nói xấu Bách Thảo Đường chúng ta! Bất luận như thế nào Bách Thảo Đường chúng ta cũng sẽ không bắt cóc người! Cho nên các ngươi có thể trở về, nơi này không có người ngươi muốn."

Bởi vì Bách Thảo Đường sinh ý thịnh vượng, hiện giờ trong nội đường có không ít người tiến đến mua dược liệu.

Sau khi nghe hai người đối thoại, đều là không tự chủ được nhìn về phía Cổ Nhị gia.

Lúc trước là Cổ Tướng Quân nói ra, để Cổ Nhược Vân rời đi Cổ gia không cần hỏi hạn! Hiện tại lại là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ đúng như Triệu chương quý nói, Cổ gia hỏi hạn?

Cổ Nhị gia sắc mặt một một hồi xanh một hồi đỏ: "Triệu chương quý, ngươi thật không thả người? Tên của Cổ Nhược Vân còn ở trên từ bài (L: kiểu như còn trong gia phả đó) Cổ gia ta, nàng còn không có chính thức rời đi Cổ gia, coi như là người Cổ gia chúng ta, ngươi làm như vậy rất không có đạo lý!"

Nghe nói như thế, khách nhân trong Bách Thảo Đường đều thần thức không thôi.

Bọn họ gặp qua vô si, chưa thấy qua vô si đến loại trình độ này.

Đã từng nói ra là trực xuất Cố Nhượng Vân khỏi Cố gia là bọn hán, hiện tại nói Cố Nhượng Vân vẫn chưa rời đi Cố gia cũng là bọn hán, những người này còn biết xấu hổ hay không?

"Cố Nhị gia đã không muốn đi, vậy xin cứ tự nhiên, ta không có bắt cóc Cố Nhượng Vân, cũng không có người có thể giao cho người."

Nói xong lời này, Triệu chương quỹ cúi đầu tiếp tục sửa sang lại sổ sách, không bao giờ liếc mắt nhìn Cố Nhị gia khuôn mặt xanh mét một cái nào nữa.

Chê cười, thiếu chủ đã nói, không cho phép bắt luận kẻ nào của Cố gia gặp Cố Nhượng Vân! Bọn họ dám không vâng theo sao? Nhưng người này quá vô sỉ, vậy mà nói bọn họ bắt cóc đại tiểu thư.....

Bách Thảo Đường là thiếu chủ cho đại tiểu thư, cho hán một trăm lá gan hán cũng không dám làm như thế.

Đây rõ ràng là vu hãm hán bắt nghĩa.

Nghĩ đến đây, trong lòng Triệu chương quỹ đối Cố Nhị gia hận ý càng tăng thêm vài phần.

Nhưng lần này cũng là Cố Nhị gia tai bay vạ gió, hán thế nào cũng không biết bởi vì một câu nói làm cho Triệu chương quỹ hận hán.....

Mất thấy cầu Triệu chương quỹ không có kết quả, Cố Nhị gia nghĩ ra cách khác, hô to về phía bên trong Bách Thảo Đường: "Cố Nhượng Vân, ta biết người ở đây, người đi ra cho ta! Đừng tưởng rằng mình bị được Bách Thảo Đường có thể muốn làm gì thì làm, ngay cả lời nói của thúc thúc người cũng không nghe, đừng quên, trong thân thể của người chảy là máu của Cố gia, người sinh là người Cố gia, chết là quỷ Cố gia! Cho dù gia gia của người có sai, nhưng ông một bố tuổi rồi người không thể nhường cho ông sao? Nếu người không ra, Cố gia sẽ gặp tai họa bất ngờ, mà người chính là tội nhân thiên cô, để tiếng xấu muôn đời! Đến lúc đó cho dù người lại hối hận thế nào đi nữa cũng không thể bỏ cứu chuyện đã xảy ra rồi!"

Triệu chương quỹ trong lúc nhất thời không phản ứng lại, hán chẳng thể nghĩ tới Cố Nhị gia sẽ như vậy làm, sau khi lấy lại tinh thần sợ tới mức cả người sắc mặt tái nhợt, lớn tiếng nói: "Người đâu, mau bắt hán đuổi ra ngoài cho ta!"

Xong rồi, hi vọng không quá nhiều đến đại tiểu thư, nếu không thiếu chủ tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bọn họ!

Trong nháy mắt, từ trong Bách Thảo Đường đi ra hai người vạm vỡ, tay nhắc nổi Cố Nhị gia, liền ở trước mắt bao người quăng hán từ trong cửa ra ngoài đường cái, làm cho người đi đường rồi rít nhìn chăm chú.....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Lưu danh sử sách? Để tiếng xấu muôn đời? (một)

Edit: kaylee

"Bên ngoài phát sinh chuyện gì?"

Trong sân, Cố Nhượng Vân ngồi ở trong đình hóng mát, nàng nhận thấy được âm thanh truyền đến từ bên ngoài, mày liễu hơi hơi nhíu lại.

Dư lão bất mãn nhíu nhíu mày, Triệu chương quỹ kia thật sự rất vô dụng, ngay cả một người điều xử lý không tốt, còn kinh động đến đại tiểu thư, thiếu chủ đã nói, tuyệt đối không thể để cho người Cố gia nhìn thấy đại tiểu thư, nếu không hán còn thế nào xả giận cho đại tiểu thư.

"Không có việc gì, một ít người râu ria mà thôi," Dư lão lắc lắc đầu, khẽ cười nói, "Đại tiểu thư, hiện tại người tìm ta đến không biết là có phân phó gì."

"Ta có một chút chuyện cần Dư lão hỗ trợ," Ngón tay của Cố Nhượng Vân nhẹ nhàng lướt qua cột đá trong đình hóng mát, khuôn mặt thanh tú lộ ra ý cười nhợt nhạt, "Ta cần một đội ngũ có lực sát thương! Mà nhân thủ, chắc hẳn Dư lão có thể giúp ta tìm được."

Kẻ địch của nàng nhiều lắm, bằng vào lực lượng của bản thân căn bản làm không xong cái gì, mà nếu muốn sống yên ổn ở mảnh đại lục này, nàng cần một thế lực cực kì cường đại!

Thế lực kia, chính là bước khởi đầu của nàng.

"Đại tiểu thư, ý tứ của người lão nô hiểu rõ, lão nô đi triệu tập nhân thủ cho người ngay đây."

"Chờ một chút."

Ngay tại lúc Dư lão xoay người muốn rời đi, Cố Nhượng Vân bỗng nhiên mở miệng gọi ông dừng bước chân.

"Đại tiểu thư, người còn có gì muốn phân phó?"

Ông chuyển mắt nhìn về phía Cố Nhượng Vân, mỉm cười hỏi.

"Được liệu trên tờ giấy này lát nữa ông đưa đi phòng ta, hiện tại ta có việc đi ra ngoài một chút."

Sau khi đưa tờ giấy cầm trong tay cho Dư lão, Cố Nhượng Vân cất bước đi ra sân ngoài.

Từ sau ngày nàng rời đi hoàng cung, còn chưa kịp nói gì đó với La Âm, mà hiện tại nàng liền muốn đi La gia xem trước.....

Nháy mắt kia, trong đầu Cố Nhượng Vân xẹt qua khuôn mặt mang theo tươi cười của La Âm, trong lòng chảy qua một chút lo lắng, có lẽ nữ tử này là người trừ bỏ huynh trưởng ra, quan tâm nàng nhất.....

Phủ La Tướng Quân, uy nghiêm trang trọng, chính là đại môn (cửa lớn) kia cũng khí phái hơn Cố gia rất nhiều.

Cho dù đều là Tướng Quân đương triều, Cố gia làm cho người ta có cảm giác xa hoa thể tục, mà La phủ lại làm cho người ta có một loại tâm tình vạn phần trầm trọng.

Bởi vì mọi người của phủ Tướng Quân đều biết Cố Nhượng Vân, biết giao tình giữa nàng và La Âm, cho nên nhìn thấy nàng đến cũng không ngăn cản, trực tiếp thả nàng đi vào. Nhưng mà, ngay ở lúc nàng mới vừa đi vào La gia, một tiếng tranh luận truyền ra, làm Cố Nhượng Vân hơi hơi nhăn mày lại.

"La Tướng Quân, cho dù người cầm Bích Lạc quả cũng không có ích lợi gì, người căn bản không biết xử lý như thế nào, không cách nào dùng, cho nên, nếu người lựa chọn giao Bích Lạc quả cho chúng ta, Luyện Khí Tông chúng ta sẽ cho các người ưu việt không đếm được."

Luyện Khí Tông?

Cố Nhượng Vân cười lạnh một tiếng, đây có tính là oan gia ngõ hẹp hay không, nàng thật không ngờ sẽ ở La gia đụng tới người Luyện Khí Tông.

Hơn nữa, Cố Nhượng Vân không có xem nhẹ câu nói kia của người Luyện Khí Tông.

Bích Lạc quả!

Hồ hấp của nàng chột căng thẳng.

Bích Lạc quả này là một loại dược liệu sinh trưởng ở đầm lầy, sau khi ăn vào nó, từ đây sẽ bách độc bất xâm, thậm chí không e ngại bất kỳ Độc Sư nào!

Nhưng mà, cũng như Luyện Khí Tông nói, Bích Lạc quả cần trải qua xử lý đặc thù, nếu không sẽ bị năng lượng cường đại ẩn chứa bên trong làm nổ tan xác.

"Hồn Phi đại nhân, Bích Lạc quả này là năm đó ta dùng số tiền lớn mua từ trong tay một gã thương nhân Tây Vực, cũng như người nói, đặt ở chỗ ta đây quả thật không có ích lợi gì, nếu người muốn, người có thể dùng Kim tệ mua trở về, ta tuyệt đối sẽ không loạn ra giá với người, lúc trước ta dùng một ngàn vạn kim tệ mới mua được Bích Lạc quả, nếu người nguyện ý xài một ngàn vạn kim tệ, ta liền giao nó cho người."

Một ngàn vạn kim tệ đối với Luyện Khí Tông mà nói cũng không tính là cái gì.

Nhưng lão là loại người nào? Từ trong tay lão lấy tiền, người là đang nằm mơ ỉ?

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Lưu danh sử sách? Để tiếng xấu muôn đời? (hai)

Edit: kaylee

"La Tướng Quân, người hẳn là biết địa vị của Luyện Khí Tông chúng ta," Hồn Phi sắc mặt biến đen, "Chúng ta gánh vác chức trách bảo hộ muôn dân của đại lục, cứ cách mười năm liền bắt đầu chiến đấu với Ma Nhân dị tộc, nếu có thể được đến Bích Lạc quả, là có thể làm Luyện Khí Tông chúng ta có thực lực lớn hơn nữa đi bảo hộ người trong thiên hạ, loại chuyện vì dân làm phúc này, người thế mà lại còn muốn dùng thứ này đạt được ích lợi? Loại người không lo lắng vì thiên hạ, vì tư lợi như người, lại có mặt mũi nào cùng ta nói điều kiện? Nếu người không muốn trở thành tội nhân thiên cổ, liền giao Bích Lạc quả ra đây cho ta!"

Ở trong miệng Hồn Phi, Luyện Khí Tông bọn họ là vì bảo hộ muôn dân của đại lục mới đòi lấy Bích Lạc quả, La Tướng Quân chẳng những không thể cự tuyệt, còn phải mang ơn, ngược lại, là muốn mưu phần, làm hại muôn dân khắp thiên hạ!

"Ha ha ha!"

La Tướng Quân điên cuồng cười hai tiếng, trên mặt mang theo một chút cười nhạo: "Đây chính là hành vi của Luyện Khí Tông? Miệng đầy nhân nghĩa đạo đức, vì người thiên hạ mà nỗ lực, kỳ thực chỉ là dựa vào nguy trạng này đạt tới mục đích của mình mà thôi, nói ngắn lại, Luyện Khí Tông các ngươi chính là một đám tiểu nhân dối trá, nếu các ngươi thật sự vì muôn dân lo lắng, vì sao ngay cả một ngàn vạn Kim tệ cũng không nguyện ra? Hay là Luyện Khí Tông đã nghèo đến loại trình độ này."

"Ba ba ba!"

Ngay tại sau khi hắn nói xong lời này, một loạt tiếng vỗ tay thanh thúy từ ngoài sảnh chính truyền đến, lúc mọi người quay đầu nhìn lại, dưới ánh mặt trời, một bóng dáng mảnh khảnh chậm rãi cất bước vào.

Ánh sáng rực rỡ rơi xuống trên người nàng, lại có một loại xinh đẹp không thể nói thành lời.

"Đúng vậy," Thiếu nữ mỉm cười nói, "Luyện Khí Tông quả thật nghèo đến loại tình trạng này, ngay cả một ngàn vạn Kim tệ đều không có, chắc chắn, nếu nói ra ngoài, phỏng chừng về sau sẽ không lại có người lựa chọn gia nhập Luyện Khí Tông, rốt cục ta cũng rõ ràng vì sao năm đó huynh trưởng ta sẽ ở trước mặt tất cả cường giả cự tuyệt ngươi."

"Cổ Nhược Vân!"

Hồn Phi sắc mặt rất là khó coi, nắm tay nắm chặt 'khanh khách' kêu vang, lão vĩnh viễn sẽ không quên, cách đây không lâu phế vật này cũng giống như Cổ Sanh Tiêu cự tuyệt lời mời của Luyện Khí Tông.

Cổ Sanh Tiêu thì thôi đi, hắn thiên phú siêu nhiên, tức thì được Linh Tông thu làm đệ tử, nhưng nàng được coi là cái gì? Một phế vật mà thôi, lại có thể cũng có dũng khí như vậy.

Không, kia không phải là dũng khí, là ngu xuẩn!

"Hừ, ta đang muốn tìm ngươi, không nghĩ tới chính ngươi nhưng là lại tự mình đưa lên cửa trước!" Hồn Phi lạnh lùng cười, "Ngươi tới vừa vặn, qua mấy ngày nữa ngươi theo ta đi Luyện Khí Tông, hoặc là ngươi có thể lựa chọn ở trong này giao toàn bộ tinh thần lực của ngươi cho đại tiểu thư nhà ta."

Tinh thần lực có thể nói là tất cả của một võ giả, nếu không có tinh thần lực, chưa hẳn sẽ mất đi tánh mạng, nhưng cuối cùng đương nhiên là không cách nào tu luyện, càng là trở thành một kẻ ngốc.

Cho nên, sau khi nghe được lời nói của lão, La Tướng Quân biến sắc, hắn hoàn toàn rõ ràng chuyện này có ý nghĩa như thế nào.

"Hả?" Cổ Nhược Vân nhún mày cười khê, "Vì sao ta phải hiến tinh thần lực của ta cho đại tiểu thư Luyện Khí Tông các ngươi? Chuyện này với ta mà nói hình như chỉ có hại không có lợi, ta còn giống như không có gốc đến loại trình độ này."

"Bích Lạc quả Luyện Khí Tông chúng ta không nhất định phải đạt được, mà tinh thần lực của ngươi quả thật là tình thế nhất định."

Kỳ thực, Hồn Phi cũng hoàn toàn bị Cổ Nhược Vân chọc tức điên rồi, trong lòng tự động xem nhẹ mưu kế và nhắc nhở của Thi Vân, lão chỉ biết là, phế vật đáng chết này cự tuyệt Luyện Khí Tông lão, vậy lão tất nhiên sẽ không làm cho nàng tốt hơn!

"Cổ Nhược Vân, thể chất của ngươi so với bất luận kẻ nào đều rõ ràng hơn, chắc hẳn ngươi cũng biết trong cơ thể ngươi Linh Hải lớn hơn người khác rất nhiều lần, dựa theo thiên phú của ngươi, mười năm nữa cũng không có khả năng đột phá đến Vô Giả, mặc kệ ngươi nỗ lực nhiều thế nào đều chỉ là một phế vật!" Hồn Phi nhìn Cổ Nhược Vân, khinh thường nói, "Một phế vật nếu trợ giúp không được người khác, không tạo ra bất kỳ tác dụng gì, vậy vì sao không vì muôn dân của đại lục mà hy sinh?"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 51: Lưu danh sử sách? Để tiếng xấu muôn đời? (ba)

Edit: kaylee

"Cho nên, ngươi là muốn cho đại tiểu thư nhà ngươi hấp thu tinh thần lực của ta? Giống như là đối đãi với những người khác?" Cổ Nhược Vân tươi cười đầy mặt nhìn về phía Hồn Phi, trong đôi mắt trong veo tự đầy ý cười, "Xem ra ta quan sát không sai, Thi Vân là luyện một loại công pháp âm độc, bất kể là cứu mạng hay là tăng lên thực lực, đều là thông qua tinh thần lực của người khác mà trưởng thành."

La Tướng Quân kinh ngạc há to miệng, đại tiểu thư Luyện Khí Tông lại có thể vì đề cao thực lực, làm ra loại chuyện ngoan độc này? Cho tới bây giờ hắn đây đều không có nghe nói qua!

"Hừ!"

Hồn Phi cũng không thêm đề ý bị Cố Nhượng Vân nói toạc ra tất cả mọi chuyện, lão châm chọc cười một tiếng: "Đại tiểu thư là đệ nhất thiên tài của Luyện Khí Tông chúng ta, cũng là tất cả hi vọng của đại lục! Trên thế giới này có thể đánh bại Ma Nhân dị tộc nói không chừng chỉ có đại tiểu thư, cho dù lại hy sinh nhiều người, cũng là vì suy nghĩ cho toàn bộ đại lục, hy sinh này là đương nhiên, cũng là bọn hắn tự nguyện! Cố Nhượng Vân, người sống ở trong này chỉ biết lãng phí tài nguyên của đại lục, còn không bằng hy sinh vì đại lục, nhưng mà, muốn hy sinh vì đại lục cũng không phải tất cả mọi người đều có tư cách, nếu không phải là bởi vì Luyện Khí Tông ta, người không có cơ hội lưu danh sử sách."

Nguy, người cần cảm tạ ta cho người cơ hội hy sinh vì đại lục, nếu không người là không thể nhận được cơ hội như thế.

"Đã như vậy, vậy về sau nếu có người muốn giết người, vậy người cũng cần cảm tạ hắn, cảm tạ hắn vì đại lục trừ bỏ một cái tai họa, nếu không, không biết có bao nhiêu người vô tội sẽ chết oan ở trong tay Luyện Khí Tông các người, à, không đúng, nói không chừng đến lúc đó người toàn bộ đại lục sẽ cảm tạ hắn."

"Àm!"

Trên người Hồn Phi ‘ầm ầm’ tuôn ra một cỗ khí giận dữ, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Cố Nhượng Vân, từng chữ từng chữ nói: "Cố Nhượng Vân, người làm càn! Người một phế vật, nếu tinh thần lực của người có thể làm đại tiểu thư chúng ta chữa khỏi thân thể thậm chí đột phá thực lực, coi như là người công hiến vì đại lục, mà người lại không quý trọng loại cơ hội này cho tốt, còn dám mở miệng từ chối! Muốn trở thành một nhân vật để tiếng xấu muôn đời! Nếu người cố ý như thế, vậy người tất nhiên sẽ nhận đến nghìn người phi nhổ, lúc đó đại lục hủy diệt, người chính là đầu sỏ gây nên! Đến lúc đó, tất cả mọi người sẽ coi người là kẻ địch, người thân và đời sau của người sẽ vì người mà hổ thẹn! Những thứ đó là người muốn sao?"

"Ha ha!" Cố Nhượng Vân cười to hai tiếng, rồi sau đó khoe môi nàng nhếch lên ý cười trào phúng, "Có phải hay không theo ý của người, người trong thiên hạ hy sinh vì Luyện Khí Tông người cường đại là đương nhiên? Người không muốn hy sinh chính là tội nhân thiên cô?"

"Đó là đương nhiên!" Hồn Phi đắc ý ngẩng đầu, cười lạnh nói, "Chức trách của Luyện Khí Tông chúng ta là chiến đấu với Ma Nhân dị tộc, là vì hòa bình và an bình của đại lục, chỉ có chúng ta cường đại, đại lục mới có thể có thể tiếp tục kéo dài, hy sinh của các người cũng sẽ không uổng phí."

Nói thật, hai đời làm người, Cố Nhượng Vân vẫn là lần thứ hai gặp được người vô sỉ như vậy, đương nhiên, người thứ nhất chính là Hạ gia phụ thân kiếp trước của nàng kia, hai người kia vô sỉ quả thực giống nhau, không làm huynh đệ thật sự đáng tiếc.

"Vậy....." Cố Nhượng Vân ngừng lại một chút, cười mở miệng, "Ta dựa vào cái gì phải hy sinh vì muôn dân đại lục? Ta thiếu bọn họ cái gì? Ta chưa bao giờ biết cái gì gọi là giúp người làm niềm vui, ta chỉ biết là chuyện có lợi với ta ta đương nhiên sẽ đi làm, cho dù người toàn thiên hạ chết hết thì đã sao? Chỉ cần người ta để ý còn sống như vậy là đủ rồi."

Hồn Phi khuôn mặt đã xanh mét không còn hình dáng.

Hắn vốn tưởng rằng chuyện này thật dễ dàng có thể làm được, phải biết rằng, loại cơ hội lưu danh sử sách giống như này không có nhiều lắm, nàng hắn là rất nhanh sẽ nhận mới đúng, hy sinh vì đại lục có gì là không thể? Nhưng mà nữ tử này không chỉ là phế vật, còn là một kẻ ngốc!

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Cố gia lại tới cửa (một)

Nguyên văn là “Cắt bỏ nội dung chương 52” (L: truyện có vài chương không có nội dung nhưng các bạn yên tâm, truyện đều được nối tiếp, không bị mất đoạn ^.^)

(Lee: lặp đoạn trên nhưng lee cắt bỏ luôn ~.~)

"Ta vốn cho là tất cả mọi người trên đời đều không sợ sống chết giống Luyện Khí Tông ta, không nghĩ tới vẫn là có nhiều tiểu nhân vì tư lợi mà rất sợ chết như vậy, thôi được, các người đã yếu đuối như vậy, ta đây cũng không bắt buộc! Chính là hi vọng ngày sau các người sẽ không hối hận!"

Hồn Phi liếc mắt đảo qua khuôn mặt thanh tú của Cố Nhượng Vân, biểu cảm xem thường kia giống như đối phương là sỉ nhục của toàn bộ đại lục.

Lúc này đây không đợi Cố Nhượng Vân mở miệng, âm thanh trào phúng của La Tướng Quân bỗng nhiên truyền đến: "Hôm nay ta thật sự là được mở mang tâm mắt, đường đường Luyện Khí Tông vì ham muốn cá nhân của bản thân mình, vậy mà muốn một tiểu cô nương hiến tế sinh mệnh cho các người! Còn dám nói hiên ngang liêm liệt như vậy! Người còn có xấu hổ hay không?"

Tuy rằng biết Luyện Khí Tông da mặt quả thật còn dày hơn tường thành, nhưng không ai dám can đảm nói ra trước mặt người Luyện Khí Tông, cho nên sau khi nghe lời nói của La Tướng Quân, sắc mặt của Hồn Phi trông nháy mắt trở nên xanh mét.

"La Hồng Thiên, sau này chúng ta còn gặp lại!"

Nói xong lời này, Hồn Phi ‘hừ’ một tiếng, phất tay áo rời đi.

"Người Luyện Khí Tông này thật sự là càng sống càng sai hơn," La Hồng Thiên nhìn bóng lưng rời đi của Hồn Phi, hơi hơi nhíu nhíu mày, "Nhưng mà, trêu chọc Luyện Khí Tông này sợ là về sau có phiền toái, cũng may có Tam Đại Chế tài áp chế, lão không dám ở bên ngoài đối phó phủ Tướng Quân ta."

Bất tri bất giác, trên lưng La Hồng Thiên tràn đầy mồ hôi lạnh, hiển nhiên do áp bách vừa rồi của Hồn Phi gây cho của hắn.

"Cố nha đầu, sợ là về sau ngươi có chút phiền phức," La Hồng Thiên quay đầu nhìn về phía Cố Nhượng Vân, sắc mặt trịnh trọng nói, "Sau này ngươi tuyệt đối không nên xuất hiện tại địa phương ít người, nếu không Luyện Khí Tông tất nhiên sẽ hạ sát thủ, nếu ngươi ở địa phương đông người, bọn họ không dám có hành động gì."

Cố Nhượng Vân nhẹ nhàng nhướng mày, mỉm cười nói: "Yên tâm đi, trong lòng ta đều biết, đúng rồi, lần này ta đến là muốn La Tướng Quân giúp ta một việc."

"Hả? Việc gì?" La Hồng Thiên kinh ngạc nhìn Cố Nhượng Vân, ban đầu hắn cho rằng nha đầu kia là vì tìm Âm nhi mà đến, hiện giờ xem ra, hình như là vì hắn.

Trong mắt Cố Nhượng Vân lóe ra ánh sáng, tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười) mở miệng: "Ta cần vũ khí! Hơn nữa là mấy trăm thanh vũ khí, trong khoảng thời gian ngắn muốn rèn hoàn thành những vũ khí đó, chỉ có La Tướng Quân người có thể làm được!"

Mọi người đều biết, dưới trướng La Tướng Quân có một phường rèn, chuyên môn tạo ra vũ khí vì quân đội hoàng cung, điều này cũng là nguyên nhân hôm nay Cố Nhượng Vân tìm tới cửa.

La Hồng Thiên ánh mắt hơi hơi trầm xuống: "Ngươi muốn làm gì?"

Tuy rằng hắn thật thích nha đầu kia, nhưng mà nàng muốn chế tạo nhiều vũ khí như vậy là muốn làm cái gì? Hắn thân là hộ quốc Tướng Quân, tuyệt không thể cho phép có người gây bất lợi cho Thanh Long Quốc.

"Người yên tâm, Thanh Long Quốc này ta không có hứng thú gì," Cố Nhượng Vân hiển nhiên nhìn ra suy nghĩ trong lòng La Hồng Thiên, nhàn nhạt cười nói, "Huống chi. Ta là hạng nữ lưu nhỏ bé, muốn ngôi vị hoàng đế kia có tác dụng gì? Quan trọng nhất là, ngôi vị hoàng đế đối với ta mà nói, không có lực hấp dẫn gì, ta muốn là một thế lực bao trùm trên cả hoàng quyền, có thể cùng tồn tại với Tam Đại Chế Tài!"

Giờ khắc này, trên người thiếu nữ tản mát ra vô tận khí phách, làm hoa mắt La Hồng Thiên, giống như trông thấy tuyệt thế nam nhân quất ngựa phong vân hơn mười năm trước kia. . .

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Cố gia lại tới cửa (hai)

Edit: kaylee

Chính là lúc này La Hồng Thiên còn không biết, mấy năm sau, toàn bộ đại lục sẽ xuất hiện một đội ngũ như quý quái như thần thánh, đội ngũ kia số người không nhiều lắm, nhưng tất cả mọi người đều có được lực lượng cực kì cường hãn đến mức làm cho cả đại lục đều sợ hãi, hơn nữa ngay cả Tam Đại Chế Tài đều phải ngưỡng vọng bọn họ.

Thế lực kia, được thế nhân xưng là, Ma Tông! Giống như quý thần đi đến đâu nơi đó đều bị máu tươi xâm nhiễm.

Mà làm thủ lĩnh sau lưng Ma Tông, ai có thể biết chính là phế sãi đại tiểu thư Cố Nhượng Vân năm đó bị thế nhân xem thường?

Đương nhiên, đây đều là nói sau.

"Ha ha ha!" La Hồng Thiên cất tiếng cười to đứng lên, "Nha đầu, chí hướng của ngươi ngược lại không tệ, bản Tướng Quân tin tưởng lời nói hôm nay của ngươi, chỉ cần ngươi không làm ra việc bất lợi với Bệ Hạ, ta liền giúp ngươi tạo ra binh khí."

Nghe vậy, Cố Nhượng Vân nở nụ cười, trong đôi mắt trong veo lóe ra ánh sáng sáng quắc.

"Vậy liền đa tạ La Tướng Quân, hôm nay ta có thể hứa hẹn người một câu, chỉ cần Hoàng đế Thanh Long Quốc không có làm ra chuyện gì thương tổn ta hoặc là người ta đề ý, ta chẳng những sẽ không đả thương hắn, hơn nữa còn vì tình cảm hôm nay của La Tướng Quân mà bảo vệ Thanh Long Quốc, nhưng nếu Hoàng đế phạm phải sai lầm không cách nào đền bù, vậy thật xin lỗi, Thanh Long Quốc này cũng nên thay đổi triều đại, người hắn là hiểu rõ tính tình của ta, ta cũng không nguyên ý nên giận, cho nên ta hi vọng ngày sau Hoàng đế Thanh Long Quốc không cần làm ra chuyện gì thật có lỗi với ta."

Nếu đổi thành những người khác nói lời này, phỏng chừng La Tướng Quân chẳng những không thèm để ý, còn có thể cười ra tiếng.

Nhưng nàng là ai?

Nữ nhi của Cố Thiên, muội muội của Cố Sanh Tiêu! Nhất là biểu hiện gần đây của nàng, làm cho La Hồng Thiên biết đảo điên toàn bộ hoàng triều, cũng chỉ là vấn đề thời gian.

"Được, ta đây cũng hứa hẹn với ngươi, nếu Bệ Hạ làm chuyện thương tổn ngươi, bản Tướng Quân tuyệt không bảo vệ, thậm chí ủng hộ quyết định của ngươi!"

"Đa tạ."

Cố Nhượng Vân chấp tay (*) với La Tướng Quân, nàng hiểu rõ ý nghĩa hứa hẹn này, cũng liền gián tiếp chứng minh vị trí La Tướng Quân đứng rồi.

(*) chấp tay: hành động 1 bàn tay nắm để sát 1 bàn tay mở thẳng thường thấy trong các phim võ hiệp đó

Rồi sau đó, nàng quay đầu nhìn phía La Âm bên cạnh: "La Âm, gần đây ta ở trong Bách Thảo Đường, nếu ngươi có việc muốn tìm ta thì trực tiếp đi Bách Thảo Đường là được rồi, ta đã thông báo với Triệu chương quỹ, ngươi chỉ cần tới nơi này là có thể gặp ta."

Nói xong, Cố Nhượng Vân cười cười, nàng cũng không nói thêm gì liền cáo từ rồi đi.

La Âm nhìn bóng lưng của Cố Nhượng Vân hơi hơi sững sờ, đây vẫn là tiểu nha đầu gặp phải nguy hiểm chỉ biết trốn sau lưng mình kia sao? Khi nào thì, nàng trở nên cường đại khí phách như vậy.....

"Kim lân há là vật trong ao, nhất ngộ phong vân biến hóa long (*), nha đầu kia nhất định không là người bình thường, ta có một loại dự cảm, thành tựu của nàng tuyệt đối sẽ không thấp hơn Cố Thiên, Cố gia lão nhân buông tha cho tôn nữ này là sai lầm lớn nhất trong cuộc đời của lão, Âm nhi, không lâu sau, thiên phú của nàng sẽ hoàn toàn hiển lộ ra, đến lúc đó sẽ khiếp sợ thế nhân, chúng ta sẽ chờ xem kịch vui đi!"

(*) kim lân há là vật trong ao, nhất ngộ phong vân biến hóa long: câu này ý chỉ bạn Vân này là người tài chỉ cần gặp đúng cơ hội sẽ vươn lên thành người trên người

Ngay cả Lăng gia lão nhân đều nhìn ra Cố Nhượng Vân không tầm thường, nếu không sẽ không từ trong bóng tối âm thầm đối kháng nàng, cố tình chỉ có người thân ruột thịt của nàng luôn luôn coi nàng là phế vật, quả nhiên là vô cùng buồn cười!

La Hồng Thiên nở nụ cười, hẳn đã không thể chờ đợi được muốn xem biểu cảm của lão gia hỏa kia.....

Nhất định là vô cùng phấn khích!

Cố Nhượng Vân vừa trở lại Bách Thảo Đường, liền nhìn thấy cửa lớn bị nhiều người ngăn chặn, mà giữa đám người kia có vài bóng dáng quen thuộc làm cho nàng hơi hơi nhíu mày.

Chính là so với lần trước, lúc này đây nhiều hơn một bóng dáng mập mạp.....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Cố gia lại tới cửa (ba)

Edit: kaylee

"Cố Nhượng Vân, thì ra ngươi thật sự ở trong này!"

Nhị phụ nhân liếc mắt một cái liền nhìn thấy Cố Nhượng Vân ở cách đó không xa, sắc mặt nháy mắt trầm xuống, nha đầu thối này nhìn thấy thúc thúc thăm thăm tới đón, lại có thể còn không biết tiến lên thỉnh an, những quy củ đó đều ***** là ai dạy?

"Hừ, ngươi quả nhiên là thật to gan, lại có thể dám ngay cả thúc thăm ngươi cũng không gặp, ngươi còn có gia giáo hay không? Không chỉ có như thế, ngươi còn để cho người Bách Thảo Đường quăng thúc thúc của ngươi ra khỏi cửa, thật không biết làm sao Cố gia ta có thể có nghịch nữ như ngươi vậy!"

Cố Nhượng Vân khước môi ngả ngón, hai tay ôm ngực, con ngươi liếc qua từ trên người mọi người trước mắt.

"Ta đã không phải là người Cố gia, cho nên, các ngươi cũng không phải thúc thăm của ta, người thân của ta chỉ có một, đó là Cố Sanh Tiêu, những

người khác đối với ta mà nói chỉ là người xa lạ có quan hệ huyết thống mà thôi."

Nhị phu nhân sắc mặt tối tăm, nàng chỉ cần nghĩ đến Cố Nhị gia ở dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, bị ném ra khỏi cửa liền cực kì khó chịu, đây rõ ràng là đang đánh mặt! Mà tất cả những thứ này đều là vì tiện nhân đáng chết kia.

"Hừ, sớm biết như thế, ở sau khi cha người chết nên tươi sống bóp chết người miễn cho ở trong này hại người, người hại nữ nhi của ta còn chưa đủ, bây giờ còn muốn hại phu quân ta! Làm sao người không sớm chút đi tìm chết đi? Nếu như vậy thì đâu còn có nhiều chuyện như vậy?"

Nếu không phải nàng, Phán Phán cũng sẽ không thể bị phụ thân của mình đánh, nữ nhi của nàng là nàng từ nhỏ đau đến lớn, nào nỡ để bị thương một ngón tay, cho nên, hiện tại Nhị phu nhân hận chết Cố Nhượng Vân.

Nếu có thể, nàng thật sự ước gì một cái tát đánh chết tiện nữ nhân đáng chết này.

"Người im miệng cho ta!"

Cố Nhị gia sợ tới mức vội vàng quát lớn: "Đã sớm báo người không cần theo tới người không nghe, vạn nhất lời này truyền đến trong tai Đông Phương thiếu chủ, người muốn hại toàn bộ Cố gia sao?"

Nhị phu nhân vẫn là tức giận bất bình: "Thật không biết hổ mị tử không biết xấu hổ Liễu Ngọc kia thế nào biến thành tỷ tỷ kết nghĩa của Đông Phương thiếu chủ, lão thiên gia (ông trời) thật sự là không có mắt, hơn nữa còn muốn tìm kiếm phế vật này, loại phế vật này nếu như bị Đông Phương thiếu chủ mang đi cũng chỉ sẽ lãng phí lương thực của Đông Phương thế gia, hơn nữa thế lực cường đại như Đông Phương thế gia cũng không tất sẽ nhận nàng."

Liễu Ngọc, tên thật là Đông Phương Ngọc, vì thoát ly quan hệ với Đông Phương gia tộc mới đổi tên Đông Phương Ngọc, nhưng mà bởi vì nàng là tỷ tỷ kết nghĩa của Đông Phương thiếu chủ, cho nên Nhị phu nhân không làm gì quá đáng, cũng không phải nữ nhi của Đông Phương thế gia, chỉ cần Đông Phương gia tộc không ra mặt, một Đông Phương Thiếu Trạch mà thôi, chẳng lẽ dám ở hoàng thành gây chuyện hay sao?

Nhưng Nhị phu nhân cũng không nắm lại, sinh ra ở Đông Phương thế gia, thực lực của Đông Phương Thiếu Trạch sẽ kém sao? Nàng chính là bị ghen tị che mờ hai mắt.

Kỳ thực ở trước khi gả cho Cố Nhị gia, Nhị phu nhân luôn luôn thích Cố Thiên, nam nhân tuấn lãng như thần tiên tư trác tuyệt như vậy, có ai không thương? Nhưng mà, Cố Thiên chưa bao giờ để ý mọi chuyện, năm gần ba mươi vẫn như trước chưa thành hôn.

Vì cách người trong lòng càng gần, Nhị phu nhân lựa chọn gả cho Cố Nhị gia làm thê, ban đầu nàng cho rằng nam nhân tuyệt thế như vậy không có nữ nhân có thể xứng đôi, nhưng mà, một ngày kia, Cố Thiên mang nữ nhân kia về Cố gia, nàng mới giật mình.

Trên đời lại có nữ tử tuyệt sắc khuynh thành như thế, mà nữ nhân kia cùng với Cố Thiên, lại là xứng đôi như vậy.....

Bình thường mà nói, nhìn đến hai người xứng đôi như vậy, những người khác chỉ có chúc phúc, nhưng Nhị phu nhân không giống, nàng cho rằng Cố Thiên nên cả đời không cưới, đời này cũng không có thể yêu một nữ nhân nào, cho nên, nàng vì yêu sinh hận, vì trừ bỏ hai người này, nàng mới làm cho Cố Nhị gia đáp ứng yêu cầu của người kia.....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Không có vô sỉ nhất, chỉ có vô sỉ hơn (một)

Edit: kaylee

Ba!

Cố Nhị gia một cái tát vung ở trên mặt Nhị phu nhân, sắc mặt xanh mét nói: "Đã sớm báo người đừng tới, người tới cũng sẽ chỉ hỏng việc, hiện tại không cho người lại nói thêm một câu nào, nếu không ta liền huỷ người!"

Nói xong lời này, hắn không liếc mắt nhìn Nhị phu nhân thêm một cái nào nữa, ánh mắt chuyển về phía Cố Nhượng Vân, giọng nói ôn hòa: "Vân Nhi, nhị thúc tới đón con về nhà, gia gia con thật lo lắng an toàn của con lúc con sống ở bên ngoài, nhị thúc cũng lo lắng, thực lực của con thấp hèn như vậy làm sao lăn lộn ở thế giới này? Chỉ cần con theo ta trở về, Cố gia chúng ta khẳng định sẽ coi con là hòn ngọc quý trên tay, đãi ngộ sẽ không kém hơn Phán Phán." (L: lee để ông này gọi Vân là con cho càng vô sỉ hơn ~)

Lúc này trong mắt của Nhị phu nhân phun ra lửa giận, ánh mắt kia thật giống như muốn băm thây vạn đoạn Cố Nhượng Vân.

Nhưng mà, e ngại cảnh cáo của Cố Nhị gia, nàng cũng không dám nói nhiều thêm một lời nào nữa.

"Mời ta trở về?" Tầm mắt của Cố Nhượng Vân đảo qua từ trên mặt Cố Nhị gia, "Vì sao ta nhìn tình cảnh này thấy không giống tới đón người? Mà là tới

bắt người? Huống chi, Cổ gia các người đã tính toán giao ta cho Luyện Khí Tông, sống chết do số mạng, ta đây liền không lại là người Cổ gia người! Cửa cao như vậy ta nhưng là bước không qua. Cho nên các người vẫn là mời trở về đi."

Cổ Nhị gia sắc mặt lúc đỏ lúc trắng: "Vân Nhi, tốt xấu gì ta cũng là thúc thúc của con, con cũng đừng làm khó dễ chúng ta, nếu không tìm được con, Đông Phương thiếu chủ nhất định sẽ không bỏ qua cho chúng ta, coi như giúp chúng ta, được không?"

Kỳ thực Cổ gia hoàn toàn có thể nói cho Đông Phương Thiếu Trạch địa chỉ của Cổ Nhược Vân, nhưng lòng tham của Cổ gia này tương đối lớn, giao địa chỉ cho hắn thì có lợi gì? Bọn họ muốn, là để cho Cổ Nhược Vân và Đông Phương Thiếu Trạch tạo mối quan hệ, thay Cổ gia đòi một ít ưu việt.

Đáng tiếc, mọi chuyện xa xa không có tốt đẹp như trong tưởng tượng của bọn họ.

"Nếu ta không muốn trở về thì sao?" Cổ Nhược Vân mỉm cười nhìn trung niên nam nhân trước mặt, "Vậy các người quyết định đối phó ta như thế nào?"

"Nha đầu thối, người quả thực rất càn rỡ!" Nhị phu nhân rút cuộc nhịn không nổi nữa, chửi ầm lên nói, "Tiểu tiện nhân không có lương tâm người, Cổ gia chúng ta nuôi người lớn như vậy, người cứ như vậy lấy oán trả ơn, quả thực không chết từ tế được! Quả nhiên là nữ nhi hồ ly tính kia sinh ra, không ra thể thống gì giống như nàng."

Tuy rằng Cổ Nhược Vân chưa từng thấy mẫu thân đời này, nhưng mà, ở kiếp trước của nàng, mẫu thân là nghịch lân trong lòng nàng, hơn nữa còn bảo vệ nàng cả đời.

Cho nên, sau khi nghe thấy lời nói của Nhị phu nhân, tươi cười của nàng lạnh xuống một chút: "Người phạm vào một sai lầm trí mạng, một sai lầm, người vĩnh viễn cũng không cách nào sửa chữa."

Nhị phu nhân sững sốt một chút, giật mình nhìn Cổ Nhược Vân.

Nàng (CNV) như vậy, là nàng (Nhị phu nhân) chưa từng gặp qua.

Gió nhẹ thổi, thiếu nữ khẽ nâng khuôn mặt thanh tú, trên người giống như bị hàn ý bao phủ, làm tâm của người ta cũng nhẹ nhàng run rẩy, không biết vì sao, thiếu nữ trước mắt lại có một loại cảm giác làm cho người ta muốn ngưỡng mộ.

Giống như nàng chính là vương giả trong thiên địa! Khí phách lộ ra ngoài!

Đây. Đây vẫn là phế vật đại tiểu thư lúc trước sao? Xem ra lời đồn không giả, Cổ Nhược Vân mới là một người che giấu sâu nhất trong cả hoàng thành.

"Các người trở về nói cho vị Tướng Quân đại nhân Cổ gia kia, Cổ Nhược Vân ta là tuyệt đối sẽ không trở về Cổ gia! Cho nên các người không cần uổng phí thời gian!"

Khi nói lời này, ánh mắt của nàng liếc về phía Nhị phu nhân, một cái liếc mắt này liền làm cho Cổ Nhị gia cho rằng là vì lời nói của Nhị phu nhân nên nàng (CNV) mới không muốn trở về, nhất thời giận tím mặt, hung hăng trừng mắt nhìn nàng (Nhị phu nhân) một cái.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Không có vô sỉ nhất, chỉ có vô sỉ hơn (hai)

Edit: kaylee

"Vân Nhi, người."

Ngay tại lúc Cổ Nhị gia còn muốn nói gì đó, một tiếng gầm chột truyền đến: "Là ai cho phép các người quấy rầy người Bách Thảo Đường ta? Triệu chương quỹ hấn ở đâu? Lăn ra ngoài cho lão phu!"

Dur lão vốn muốn đến Bách Thảo Đường tuần tra tình hình, không nghĩ tới nhìn thấy Cổ Nhược Vân bị người Cổ gia chặn lại ở cửa, lửa giận trong lòng từ từ tăng lên rồi xông ra.

Một đám người sai vặt bên cạnh nghe được lời nói của Dur lão, run run rẩy rẩy hồi đáp: "Bẩm báo Dur lão, Triệu chương quỹ hấn, hấn đi ra ngoài xem bệnh giúp người."

"Xem bệnh? Hừ! Loại này thời điểm hấn có thể đi ra ngoài xem bệnh cho người ta sao? Hiện tại Cổ Nhược Vân đã gia nhập Bách Thảo Đường ta, quyết không cho phép bất luận kẻ nào quấy rầy thanh tịnh của nàng, người tới, quăng hết đám cầu tạt chủng này ra ngoài cho ta, về sau người Cổ gia đến một người quăng một người! Bọn họ không sợ dọa người liền tận tình đến đây đi!"

Dù sao hiện tại Cổ Nhược Vân không muốn quá rêu rao, vì không để Cổ gia tìm tới cửa nữa, cho nên mới không để Dư lão lộ ra bản thân đã là chủ tử của Bách Thảo Đường, nếu không, dựa theo sự tham lam của Cổ gia, phỏng chừng sau này đuổi cũng đuổi không đi.

"Vâng."

Những hộ vệ theo sát sau lưng Dư lão tuân lệnh, nhanh chóng xông lên phía trước, không cho người Cổ gia có cơ hội phản kháng liền cởi quần áo của bọn họ toàn bộ quăng hết ra ngoài, Cổ Nhị gia còn chưa tính, nhưng Nhị phu nhân cũng bị người đối đãi như thế, thực hận không thể đâm đầu chết, trong lòng đối Cổ Nhược Vân hận cũng càng sâu.

"Tiểu tiện nhân, ngươi chờ, chờ khi từ ta trở về, ta muốn ngươi không chết từ tế được! Không, không chỉ như vậy, ta còn muốn ngươi nhận hết tất cả tra tấn!"

Giống như là nhận thấy được ánh mắt oán hận của Nhị phu nhân, Cổ Nhược Vân cũng không sợ hãi chút nào đi lên phía trước, đôi mắt trong veo không hề dao động, chính là khóe môi kia lại giương lên tươi cười như có như không.

Lúc này, mọi người chỉ chỉ trỏ trỏ đám người trần truồng Cổ gia, dù là Cổ Nhị gia da mặt dày như thế, cũng không cách nào ngẩng đầu, lúc này đây, Cổ gia quả nhiên là mất hết mặt mũi.....

Cổ Nhược Vân không có lại liếc mắt nhìn bọn hắn nhiều thêm một cái, xoay người đi vào trong Bách Thảo Đường, ngay sau đó, Dư lão cũng theo sau tiến vào, thật trọng đi ở sau lưng nàng.

"Nói đi, đây là có chuyện gì?"

Cổ Nhược Vân đi nhanh chóng ngồi xuống, mỉm cười nhìn Dư lão.

Thật hiển nhiên, tất cả những chuyện này đều có liên quan với Đông Phương Thiếu Trạch.....

"Này....." Dư lão ngưng ngừng nói, "Kỳ thực đây là thiếu chủ muốn giúp đại tiểu thư người xa ngụm ác khí, Cổ gia kia quả thực khinh người quá đáng, cho nên thiếu chủ mới làm cho bọn họ đi làm một chuyện tuyệt đối làm không được, cố ý tra tấn bọn họ, không nghĩ tới đại tiểu thư người sẽ ở cửa bị bọn họ đụng đến, chuyện này cũng đều do Triệu chương quý, thiếu chủ đã phân phó qua đừng để cho người Cổ gia nhìn thấy đại tiểu thư, cố tình hẳn lúc này lại chạy đi, chờ hắn trở lại, lão nô sẽ hung hăng trừng phạt hắn."

"Trừng phạt thì không cần," Cổ Nhược Vân bưng lên một chén nước trà, khẽ nhấp một ngụm, rồi sau đó để xuống, "Chỉ là về sau các ngươi muốn làm chuyện gì thì báo cho ta biết một tiếng, để cho ta có chuẩn bị tâm lý."

Dư lão ha ha cười, bỗng nhiên vẻ mặt nghiêm túc lên: "Đúng rồi, đại tiểu thư, ngài muốn chọn người ta đã tìm được, nhóm người này đều là cô nhi (trẻ mồ côi), không cha không nương, nhưng mà thiên tư không tệ, bồi dưỡng thêm chút thì ngày sau tuy rằng không thành tuyệt thế thiên tài, nhưng mà tuyệt đối sẽ không kém."

"Hà?" Cổ Nhược Vân nhún mày, "Bọn họ ở nơi nào, mang ta đi gặp một lần."

"Được, đại tiểu thư xin theo ta đến."

Nói xong lời này, Dư lão liền ở phía trước dẫn đường, Cổ Nhược Vân đi theo phía sau ông đi ra Bách Thảo Đường.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 58: Quân đội cường thế quật khởi! (một)

Edit: kaylee

Một đình viện nằm ở ngoại ô hoàng thành, bị rừng cây rậm rạp che lấp giống như che khuất bầu trời, nhưng mà, giờ phút này lại ở dưới dẫn dắt của Dư lão xuất hiện ở trước mắt Cổ Nhược Vân.

"Không nghĩ tới Bách Thảo Đường còn có một chỗ như vậy," Cổ Nhược Vân nhàn nhạt cười, "Chỗ này cũng quả thật thích hợp để ta bí mật phát triển, ở trước khi cánh chim của ta chưa cất cánh, tạm thời không để cho bất luận kẻ nào biết năng lực của ta."

Dư lão mỉm cười, quay đầu nhìn về phía Cổ Nhược Vân: "Đây là nơi lúc trước thiếu chủ nhà ta luyện công, bên ngoài thiết lập ngũ hành bát quái trận, trừ phi có người dẫn dắt, nếu không không ai có thể tới chỗ này, khi nghe nói đại tiểu thư muốn huấn luyện ra thể lực của bản thân, thiếu chủ để cho ta đưa chỗ này cho đại tiểu thư."

Đông Phương Thiếu Trạch?

Cố Nhượng Vân ngăn người, khẽ nhủ mảy lông: "Rốt cuộc thiếu chủ nhà người và phụ mẫu ta quan hệ như thế nào? Vì sao phải không để lối thoát (giống như bỏ ra tất cả) giúp ta như vậy?"

"Chuyện này xin thứ cho lão nô không cách nào báo cho biết, đợi đến thời điểm nên để đại tiểu thư biết đến, thiếu chủ đương nhiên sẽ nói cho đại tiểu thư, chính là có đôi khi biết nhiều chuyện đối với người không có lợi, thiếu chủ cũng là có nỗi khổ tâm."

Hiện giờ Đông Phương gia tộc không được như trước, ngay cả thiếu chủ đều ở bên trong nước sôi lửa bỏng, loại thời điểm này, sao thiếu chủ nhẫn tâm kéo nàng vào?

Nhất là, thực lực hiện tại của nàng không đủ cường đại.

Thấy Dư lão không muốn nói thêm cái gì, Cố Nhượng Vân không tiếp tục nói ra nghi vấn, nàng ổn định lại tâm thần, nói: "Đi thôi, mang ta đi xem xem người người giúp ta lựa chọn."

.....

Trong sân, Cố Nhượng Vân vừa đi vào, liền có vô số ánh mắt cảnh giác ném tới, nàng cũng không nói thêm gì, về mặt nhàn nhạt đánh giá mọi người trong viện.

Thật không thể nghĩ ngờ, những người Dư lão lựa chọn quả thật căn cốt rất tốt, là thiên tài tu luyện, nhưng mà, bọn họ giống như là đều đã trải qua tồn thương nào đó, ánh mắt không có trong trẻo như người bình thường, ngược lại mang theo vẻ tàn nhẫn.

Mà thứ này, cũng đang là thứ nàng cần.

"Có lẽ ngay từ đầu, Dư lão liền nói cho các người mục đích tới nơi này, nhưng các người thật không ngờ, cần các người là một tiểu nha đầu như ta vậy, "Cố Nhượng Vân nhàn nhạt nở nụ cười, tươi cười kia lộ ra ánh sáng làm người ta không thể bỏ qua, "Có lẽ các người không phục, cho rằng tiểu nha đầu như ta không nên thống trị các người, nhưng mà, ta muốn nói cho các người biết, muốn thay đổi vận mệnh của các người, muốn đâm nát người khi dễ các người dưới chân, muốn được đến vị trí cao nhất kia, vậy nhất định phải phục tùng mệnh lệnh của ta!"

Thật hiển nhiên, ngay từ đầu, Cố Nhượng Vân thấy được sự không phục trong mắt mọi người ở đây.

Tuy rằng bọn họ bởi vì một số chuyện lưu lạc tới tình cảnh hiện tại, lại không có nghĩa là sẽ nguyện ý phục tùng một tiểu nha đầu mười mấy tuổi.

"Hừ, người đã nói như vậy, vậy người liền lấy ra một chút thực lực làm chúng ta tâm phục khẩu phục người."

Chính là lúc này, đám người truyền ra một âm thanh trào phúng.

Cố Nhượng Vân theo tiếng nói nhìn lại, ánh mắt dừng ở trên người một thanh niên một thân áo xanh rách rưới, khẽ nhếch lên một chút tươi cười: "Người tên là gì."

"Tầm Phong."

Thanh niên cao ngạo nâng đầu, lạnh giọng nói.

"Không tệ," Cố Nhượng Vân nhìn nhìn Tầm Phong, khẽ gật đầu, "Người có cao ngạo và tính khí của người quả thật rất tốt, ở chỗ này của ta, ta sẽ không áp chế tính cách của các người, các người cũng không cần lo lắng nhiều, về phần người nói năng lực của ta, nếu các người có thể thông qua khảo nghiệm của ta, ta sẽ chứng minh thực lực của ta với các người! Thế nào? Không biết các người có thể có lá gan thử một lần?"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Quân đội cường thế quật khởi (hai)

Edit: kaylee

Dù sao có vài thứ, chỉ có hoàn toàn trở thành người của nàng, nàng mới có thể yên tâm lộ ra.

"Được!" Tầm Phong cười lạnh một tiếng, "Mạng của ta là vị Dư lão tiền bối này cứu, cho nên ta liền thử xem xem lại như thế nào? Hi vọng người sẽ không làm cho ta quá thất vọng."

Nghe vậy, Cố Nhượng Vân chỉ cười cười: "Các ngươi ở đây có hơn một trăm người, ta cũng sẽ không lưu lại toàn bộ, kế tiếp, ta sẽ cho các ngươi đi Linh Thú chỉ lĩnh (dãy núi linh thú) chiến đấu, hơn nữa không cho phép vận dụng linh lực, chỉ cho phép vật lộn, trong thời gian đó các ngươi có thể chạy trốn, nhưng sau khi chạy trốn ta sẽ không dừng nữa, mà lưu lại cuối cùng, các ngươi chính là tuyệt thế cường giả sau này! Thời gian kỳ hạn là, một tháng! Không biết các ngươi có ý kiến gì hay không."

Thiếu nữ khẽ nâng đầu, trên khuôn mặt thanh tú mang theo ánh sáng nhàn nhạt.

Giữa cơn hoảng hốt, tất cả mọi người không coi tiểu nha đầu trước mắt là thiếu nữ mười bốn, mười lăm tuổi, nàng kia giống như là cường giả áp đảo chúng sinh, khí phách trời sinh.

"Không phải là một tháng thôi sao, ta đáp ứng."

Tầm Phong quét mắt nhìn Cố Nhượng Vân, nói thật, bảo hấn nguyện trung thành với Dư lão, hấn nguyện ý, nhưng đây chỉ là một tiểu nha đầu mười mấy tuổi mà thôi.

"Được, một khi đã như vậy, vậy Dư lão, chúng ta đi thôi."

Cố Nhượng Vân nhìn mọi người phía sau, mỉm cười: "Một tháng sau, ta đến nghiệm thu kết quả, cũng hi vọng các ngươi đừng làm cho ta thất vọng....."

.....

"Ngươi nói cái gì?"

Cố gia, Cố lão gia tử mạnh mẽ vỗ bàn đứng lên, sắc mặt xanh mét: "Cố Nhượng Vân cự tuyệt về nhà với các ngươi?"

"Đều do tiện nhân này!" Cố Nhị gia oán hận trừng mắt nhìn Nhị phu nhân, "Nếu không phải ả nói những lời này, chất nữ cũng sẽ không tuyệt tình như vậy. Ta có thể nhìn ra, nàng đối Cố gia chúng ta còn có cảm tình, còn muốn trở lại trong Cố gia chúng ta, nhưng mà ả lại có thể ở trước mặt chất nữ nhục mạ cha nương nàng, người làm nữ nhi nào có thể chịu đựng được?"

Phanh!

Lão gia tử một chương chụp cái bàn làm hai nửa, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Còn không phải ngu phụ (phụ nữ ngu dốt) ngươi cưới được? Lại có thể phạm phải loại sai lầm này, nếu không gọi ra người, Đông Phương thiếu chủ nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua, hiện tại ngươi lập tức hưu ngu phụ này cho ta!"

"Vâng, phụ thân!"

Nghe lời nói của đôi cha con này, Nhị phu nhân tê liệt ngã xuống đất, bỗng nhiên, nàng điên cuồng rống lớn lên.

"Không, các ngươi không thể đối với ta như vậy! Các ngươi không thể hưu ta, Lăng Hi trở về thấy được hấn nhất định sẽ hận các ngươi."

Hiện tại Cố Lăng Hi là hi vọng duy nhất của nàng, cũng là vốn gốc nàng đứng ở Cố gia.....

Quả nhiên, nghe nói như thế, Cố lão gia tử trầm mặc xuống, thật lâu sau, mới nói: "Nể mặt Lăng Hi, tạm thời cho ngươi ở lại Cố gia, chính là từ đây về sau không cho phép ngươi bước ra khỏi Cố gia nửa bước, nếu không gia pháp hầu hạ! Nghe rõ chưa?"

Nhị phu nhân thân mình mềm yếu ngã xuống, trên trán mồ hôi chảy xuống, đặc biệt chặt vật không chịu nổi.

Trong lòng nàng hận ý đã đến một tầng, hận không thể băm thầy vạ đoạn Cố Nhượng Vân.

Đều là nàng! Là nàng làm hại bản thân lâm vào (tình thế bất lợi) làm một người bị chồng ruồng bỏ!

Quả nhiên, nàng giống mẫu thân hồ ly tinh kia không phải thứ tốt gì! Không! Phải nói, nàng so với mẫu thân hồ ly tinh của nàng kia lại càng không phải thứ gì! Lại có thể đại nghịch bất đạo như thế, không để Cố gia vào mắt, cho dù là mẫu thân nàng, cũng không dám không coi ai ra gì như vậy!

"Cố Nhượng Vân, sớm biết như vậy lúc trước nên bóp chết nghiệt chủng ngươi! Miễn cho ở trong này làm hại thế nhân, nhưng mà ngươi yên tâm, chờ nhĩ tử ta trở về chính là ngày chết của tiện nhân ngươi!"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 60: Quân đội cường thế quật khởi (ba)

Edit: kaylee

Nhìn biểu cảm dữ tợn của Nhị phu nhân, Cố Nhị gia nhíu nhíu lông mày, quay đầu nhìn về phía Cố gia lão nhân, hỏi: "Phụ thân, vậy kế tiếp chúng ta nên làm như thế nào?"

Cố lão gia từ hơi hơi nheo mắt lại, bên môi lộ ra một nụ cười lạnh: "Xem ra lúc này đây cần bản Tướng Quân tự thân xuất mã (tự mình ra mặt)! Tốt xấu gì bản Tướng Quân cũng là gia gia của nàng, ta cũng không tin ta tự mình tới cửa cầu nàng trở về, nàng cũng có thể cự tuyệt! Mà nếu nàng dám làm như vậy, đương nhiên sẽ bị nhiều người chỉ trích."

Thanh Long Quốc vô cùng coi trọng hiếu đạo, hiện tại lão đánh cược dùng khuôn mặt già này đi cầu nàng, bất luận như thế nào, nàng đều không thể cự tuyệt, nếu không tất nhiên sẽ bị người chỉ trích.

Nhưng mà, thật đáng tiếc, lúc này đây, ngay cả mặt của Cố Nhượng Vân lão gia từ cũng không có nhìn thấy đã bị chặn ở ngoài cửa.

Bởi vì, từ sau khi trở về, Cố Nhượng Vân liền tiến vào tu luyện, đừng nói là người khác, ngay cả Đông Phương Thiệu Trạch đều không thể nhìn thấy nàng, cho nên, Cố lão gia từ chỉ có thể thất vọng mà về.

Liên tục vài ngày không cách nào gặp mặt Cố Nhượng Vân, lão gia từ vẫn luôn lo lắng Đông Phương Thiệu Trạch có thể hay không tìm tới cửa, ngay tại lúc lòng của lão tràn đầy thấp thỏm, lại nghe thấy cơ sở ngầm an bày ở cửa thành đến báo cáo, Đông Phương thiếu chủ đột nhiên vội vàng vàng rời đi Thanh Long Quốc.

Vì thế, trái tim dâng lên cao kia của lão rốt cục về lại vị trí.....

Trong phòng ngủ, Cố Nhượng Vân chậm rãi mở mắt, trong phút chốc kia một khuôn mặt xinh đẹp đến không gì sánh nổi xuất hiện ở trước mặt của nàng.

"Tiểu Dạ?" Khi nào thì người này xuất hiện ở đây, nàng vậy mà không có một chút phát hiện.

Nam nhân ủy khuất phết miệng, ánh mắt ai oán nhìn Cố Nhượng Vân: "Tiểu Vân, ngươi đã tu luyện rất lâu."

Ngụ ý, hẳn cũng đã rất lâu không nhìn thấy Cố Nhượng Vân.

"Rất lâu sao?" Cố Nhượng Vân cười cười, "Tính ra ta bế quan cũng khoảng một tháng rồi đi, hiện thời cũng đột phá đến Tự Khí cấp sáu, không biết binh khí ta muốn La Tướng Quân đã tạo như thế nào rồi."

Xôn xao!

Đúng lúc này, trong linh hồn của Cố Nhượng Vân truyền đến một trận dao động, trong lòng nàng lập tức vui vẻ: "Từ Tà, ngươi tỉnh?"

Tiếng vừa mới nói ra, một ánh sáng màu tím từ trên người Cố Nhượng Vân tán phát ra, rồi sau đó, tiếng cười trầm thấp tà mị của nam nhân đột nhiên vang lên: "Nha đầu, đã lâu không thấy, thế nào? Ngươi nhớ ta, khẩn cấp triệu hồi ta ra như vậy?"

Một bộ trường bào màu đỏ tía, trên ống tay áo thêu hoa văn Phụng Hoàng màu tím, khuôn mặt tuấn mỹ của nam nhân nở nụ cười tà khí, trong mỗi cử chỉ mỗi hành động đều lộ ra khí thế lấn lướt.

Cố Nhượng Vân sắc mặt biến đen: "Ta có một việc cần ngươi hỗ trợ."

Dứt lời, nàng nhìn về phía Thiên Bắc Dạ ở bên cạnh, nói: "Đây là bằng hữu ta vừa mới quen, ngươi giúp ta xem một chút trí nhớ của hắn là chuyện gì xảy ra? Vì sao mất đi toàn bộ trí nhớ."

"Hả?" Từ Tà khẽ nhíu đôi lông mày tà khí, theo ánh mắt Cố Nhượng Vân nhìn lại.

Ngay sau khi hắn nhìn thấy Thiên Bắc Dạ, khuôn mặt tuấn mỹ liền cứng lại, 'bá' một tiếng, khí thế toàn thân đều kéo lên đến cực điểm ở giờ khắc này, ánh mắt lạnh như băng, giống như sương giá: "Vì sao ngươi lại ở chỗ này?"

Lạnh.....

Giờ khắc này, Cố Nhượng Vân nhìn thấy lạnh như băng chưa từng có qua ở trong mắt của Từ Tà.

Từ lúc quen biết Từ Tà đến bây giờ, nàng chưa từng thấy nam nhân này lộ ra biểu cảm như vậy, nhất là bên trong một đôi con ngươi màu tím kia, còn có ngọn lửa thù hận thiêu đốt.

"Từ Tà, đây rốt cuộc là có chuyện gì?"

"Có chuyện gì?" Từ Tà cười lạnh một tiếng, "Hắn là nên hỏi hắn!"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Quân đội cường thế quật khởi (bốn)

Edit: kaylee

"Tiểu Dạ?"

Hai mắt của Cố Nhượng Vân nhìn về phía Thiên Bắc Dạ, đã thấy hắn đang nhíu mày suy nghĩ sâu xa cái gì đó, thật lâu sau, lắc lắc đầu, nói: "Ta không nhớ rõ, toàn bộ chuyện trước kia ta đều không nhớ rõ."

"Không nhớ rõ? Ha ha, ngươi một câu không nhớ rõ là có thể quên mất tất cả sai lầm ngươi đã từng phạm phải? Quên người ngươi làm hại chết? Thiên Bắc Dạ, ta nghĩ đến ngươi đã biến mất ở bên trong sông dài lịch sử, không nghĩ tới ngươi sẽ xuất hiện ở đây, thực lực của ngươi cường đại như vậy, ta không tin trên đời này có người có thể phong ấn trí nhớ của ngươi, người có thể phong ấn đoạn trí nhớ kia, chỉ có chính ngươi!"

Người có thể phong ấn đoạn trí nhớ kia, chỉ có chính ngươi?

Trong mắt của Cố Nhượng Vân hiện lên một chút khiếp sợ, lời này của Từ Tà là có ý tứ gì? Nói cách khác, phong ấn trí nhớ của mình, chính là Thiên Bắc Dạ hắn?

Vậy vì sao hắn muốn làm như vậy?

Thiên Bắc Dạ trầm mặc, có chút thống khổ nhíu mày. Một ít đoạn ngắn vụn vặt chợt lướt qua trong đầu của hắn.

Ở bên trong đoạn ngắn kia, nữ tử bạch y (cô gái mặc quần áo màu trắng) như tuyết, chân đạp Thần Long đứng ở trên đỉnh núi mây, nhưng bất luận hắn cố nhớ lại như thế nào, đều không thể thấy rõ dung nhan của nữ tử, nhưng mà, chỉ là một bóng dáng mờ nhạt liền làm cho hắn đau lòng không thôi.

Loại đau đớn này hắn chưa từng có qua, giống như vạn tiễn xuyên tâm.

"Tiểu Dạ?"

Cố Nhượng Vân nhìn thấy Thiên Bắc Dạ đau đến sắc mặt tái nhợt, vội vàng ngăn hắn cố nhớ lại: "Nghĩ không ra thì không cần suy nghĩ."

"Không!" Thiên Bắc Dạ ngẩng đầu nhìn Cố Nhượng Vân, "Tiểu Vân, ta muốn biết quá khứ ta là dạng người gì, ta biết ngươi có thể giúp ta, cho dù lúc trước ta thật sự phạm phải sai lầm không cách nào bù đắp được, ta cũng muốn đến gánh vác tất cả những thứ đó, phong ấn trí nhớ chỉ là hành vi của người nhu nhược!"

Cố Nhượng Vân nhẹ nhàng cười: "Được, ta sẽ giúp ngươi, Từ Tà, ngươi có biện pháp nào không?"

Từ Tà quay đầu không nhìn tới Cố Nhượng Vân, muốn để hắn trợ giúp tên khốn khiếp này? Không có cửa đâu.

"Từ Tà!"

Lần đầu tiên Cố Nhượng Vân nhìn thấy Từ Tà kỳ quái như vậy, không khỏi có chút bất đắc dĩ che trán: "Ta không biết giữa các ngươi có cừu oán gì, nhưng mà, ngươi đã hận hắn như vậy, chẳng lẽ không muốn làm cho hắn nhớ lại bản thân đã từng phạm phải sai lầm gì sao? Đây coi như là trừng phạt đối với hắn."

Nghe nói như thế, Từ Tà liền trầm mặc.

"Nha đầu, ngươi nói xác thực không sai, Thiên Bắc Dạ, ta biết hiện tại ta giết không được ngươi, nhưng ta cũng sẽ không thể cho ngươi sống dễ chịu, ta muốn cho ngươi nhớ lại tất cả những gì ngươi đã làm lúc trước, cho ngươi vĩnh viễn sống ở trong hối hận và tự trách, bởi vì sai lầm của ngươi mà hại chết người kia! Ngươi cho là phong ấn trí nhớ có thể đủ trốn tránh hết tất cả? Ta tuyệt đối sẽ không để cho ngươi ung dung tự tại như vậy."

Nam nhân này, vĩnh viễn đứng ở phía trên chúng Thần, cao cao tại thượng, coi rẻ chúng sinh như vậy, lại không nghĩ rằng sẽ rơi vào ma đạo, cho dù bộ dạng thay đổi, hơi thở thay đổi, linh hồn trong xương lại từ đầu đến cuối không thay đổi.....

Từ Tà cười lạnh một tiếng, nhìn về phía Cố Nhượng Vân, nói: "Nhưng mà, nha đầu, ta nhắc nhở ngươi một câu, người này không phải người tốt gì, ngươi không cần quá mức tin tưởng hắn, trước kia hắn là Thần, hiện tại hắn chỉ là Ma mà thôi!"

Nói xong lời này, hắn không còn có lưu lại, thân mình vừa lóe liền biến mất ở trước mắt hai người.....

Trong phòng, bỗng nhiên yên tĩnh.

Thật lâu sau, mới truyền đến tiếng nói dè dặt cẩn trọng của nam nhân.

"Tiểu Vân, có phải ngươi không tin ta hay không?"

Cố Nhượng Vân sững sờ một chút, vừa ngẩng đầu liền chống lại một đôi mắt vô cùng cẩn thận, lúc này trong mắt hắn mang theo khẩn trương và sợ hãi, còn có không muốn xa rời không thể nói thành lời kia.....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Quân đội cường thế quật khởi (năm)

Edit: kaylee

"Sẽ không." Nàng lắc lắc đầu, khẽ cười nói, "Ta tin Từ Tà, nhưng ta càng tin cảm giác của bản thân ta, mặc kệ trước kia ngươi là cái dạng gì, ta quen biết không phải là ngươi trước kia, mà là ngươi hiện tại."

Nam nhân nở nụ cười.

Nụ cười này, chính là thiên địa đều âm thầm thất sắc, đẹp làm cho người ta hít thở không thông.

"Ta cũng tin tưởng ngươi, trên đời này, ta chỉ tin một mình ngươi, cho dù là ngươi quên ta đi, ta cũng sẽ tin tưởng vững chắc ngươi có lý do của ngươi, Tiểu Vân, nếu quả có một ngày ngươi buông tha cho ta, ta lại ở chỗ này chờ ngươi, chờ ngươi về đây tìm ta....."

Cố Nhượng Vân trong lòng run lên, càng đau lòng hơn cho nam nhân này, bất luận hắn đã từng phạm phải sai lầm lớn đến đâu, nàng cũng tuyệt đối sẽ không buông tay hắn.....

Đi ra cửa phòng, liền nhìn thấy Dur lão bước nhanh mà tới, lúc ông trông thấy Cố Nhượng Vân và Thiên Bắc Dạ bước ra cửa, trong lòng vui vẻ, vội vàng đi lên phía trước.

"Đại tiểu thư, những người đó đã trở lại."

Cố Nhượng Vân khẽ nhún mày, nở nụ cười: "Tính ra, binh khí La Tướng Quân phủ cũng nên làm xong. Dur lão, ông đi đến La Tướng Quân lấy binh khí tới cho ta, cũng là lúc ta nên triển khai kế hoạch của ta."

"Vâng, đại tiểu thư."

.....

Một tháng trước, đội ngũ bị Cố Nhượng Vân phái đi Linh Thú chỉ lĩnh gồm tất cả hơn một trăm người, mà quay về lại chỉ có hơn năm mươi người. Trong đó phần lớn người đều là vì gặp được nguy hiểm không cách nào chống cự nên bỏ chạy, cũng có một số táng thân ở dưới nanh vuốt của Linh Thú hung ác.

Nhưng mà, lúc này mọi người lại không biết, bởi vì bọn họ kiên trì, nên ở tương lai sau đó không lâu, sẽ trở thành cường giả uy chấn đại lục!

Trong đại viện, Cố Nhượng Vân nhìn quét qua những người lưu lại, cuối cùng dừng ở phía trên khuôn mặt cao ngạo của Tầm Phong.

"Ngươi kiên trì được."

"Đúng vậy," Tầm Phong ngẩng mặt lên, lãnh ngạo (lạnh lùng + kiêu ngạo) nói, "Lúc trước ngươi hứa hẹn với chúng ta, nếu chúng ta còn sống trở về sẽ để chúng ta xem một chút bản lĩnh của ngươi, hi vọng ngươi đừng làm chúng ta uổng phí một tháng thời gian."

Cố Nhượng Vân nở nụ cười: "Nói thật, ta không có thực lực gì, cho đến nay, cũng chỉ là một gã Tụ Khí cấp sáu mà thôi, luận chiến đấu, ta đương nhiên không phải là đối thủ của những tinh anh như các ngươi."

Về mặt của Tầm Phong có chút khó coi, tiểu nha đầu này đang trêu đùa bọn họ? Thực như vậy, hẳn là tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nàng!

"Nhưng mà," Cố Nhượng Vân hai mắt vừa chuyển, cười nói, "Các ngươi thực cho rằng một tháng thời gian này là uổng phí sao? Chẳng lẽ một tháng rèn luyện, các ngươi một chút tiến bộ đều không có? Nếu thực là như thế, ta cũng không cần bồi dưỡng các ngươi."

Nghe nói như thế, trên khuôn mặt của mọi người đều xuất hiện một chút biến hóa.

Cố Nhượng Vân nói không sai, một tháng rèn luyện, bọn họ không ngừng tiến bộ thật nhanh, hơn nữa ngay cả khí lực đều cường tráng hơn không ít, đây là thành quả bình thường bọn hắn tu luyện nửa năm đều không đạt được.....

"Lúc trước ta đã nói qua, có lẽ hiện tại thực lực của ta không phải là rất mạnh, nhưng mà ở tương lai không xa, tất cả các người liên hợp lên cũng không phải là đối thủ của ta! Cho dù là ở dưới sự bồi dưỡng tỉ mỉ của ta."

Hiện tại thực lực của Cố Nhượng Vân chẳng phải thật xuất chúng, nhưng mà đối với người cùng lứa tuổi mà nói vẫn là không tệ, ít nhất không phải phế sai lúc trước, nhưng mà, dù sao thời gian tu luyện hơi ngắn, cũng chỉ có được thành công như vậy.

"Chỉ cần các người đi theo ta, tuyệt đối sẽ không hối hận!" Cố Nhượng Vân ngẩng mặt lên, ánh mắt trời dưới, trên khuôn mặt thanh tú mang theo nụ cười lạnh nhạt mà tự tin, "Ta sẽ rèn luyện bọn người thành một quân đội cường đại nhất! Cho dù quân đội này chỉ có năm mươi người, cũng là bách chiến bách thắng (trăm trận trăm thắng), công vô bất khắc (*)! Tin tưởng các người kiên trì đến cuối cùng, cũng chỉ là muốn một kết quả như thế thôi."

(*) công vô bất khắc: nguyên văn 攻无不克, ý nói chỉ có không công chiếm chứ không có không công chiếm được, dùng để hình dung một lực lượng vô cùng cường đại

Truyện được edit tại!

Chương 63: Tỷ thí, nghịch chuyển (một)

Edit: kaylee

Suốt mặt của Cố Nhượng Vân ở dưới ánh mắt trời bao phủ xuống có ánh sáng kiên định, làm cho hai mắt của Tầm Phong xuất hiện một chút hoảng hốt, đột nhiên, hắn làm ra một quyết định, quyết định kia đủ để ảnh hưởng đến cuộc đời hắn.

"Nếu người có thực lực báo thù cho, từ đây về sau mạng của Tầm Phong ta là của người!"

Kỷ thực, ngay từ đầu, Cố Nhượng Vân liền ở giữa mọi người liếc mắt một cái nhìn trúng Tầm Phong, bởi vì, nam nhân này thực lực rõ ràng là mạnh nhất giữa bọn hắn, hơn nữa nàng có một loại cảm giác, thân phận của thanh niên này cũng không bình thường.

"Yên tâm đi, các người đã trở thành người của ta, ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi các người," Nói tới đây, Cố Nhượng Vân ngừng lại một chút, tiếp tục nói, "Trong tay ta đây là Tụ Khí đan, sau khi ăn vào thực lực của các người sẽ lớn mạnh nhanh hơn."

Tụ Khí đan?

Tất cả mọi người không nghe nói qua cái gì gọi là Tụ Khí đan, bất giác ngẩng đầu nhìn Cố Nhượng Vân.

"Tụ Khí đan? Người..... Người nói là đan dược?"

Ngay tại lúc mọi người không rõ chân tướng, Dư lão hoảng sợ kêu lớn lên.

Ông từng đôi mắt già, không dám tin nhìn chằm chằm bình sứ trên tay Cố Nhượng Vân, giờ khắc này, hô hấp của ông đều khẩn trương lên, sợ không cẩn thận nghe sót cái gì đó.

Những người khác không biết Tụ Khí đan là cái gì, Dư lão thân là người Đông Phương thế gia như thế nào sẽ không biết?

Đó là thứ tồn tại trong truyền thuyết, vì sao trên tay nàng lại có đan dược?

Đây..... Đây quả thực rất bất khả tư nghị (không thể tưởng tượng được)!

Phải biết rằng, cho dù là ở vạn vạn năm trước, Luyện Đan Sư đều là tồn tại cực kì trân quý, huống chi là hiện thời ở loại thế giới đã không có Luyện Đan Sư này? Mà cho dù là ở Đông Phương thế gia, cũng chỉ có hai viên đan dược, vẫn là năm đó gia chủ đạt được từ trong một tòa di tích viễn cổ! Hơn nữa còn quý trọng giống như đồ gia truyền.

Nhưng mà nàng thì sao? Tùy tùy tiện tiện lấy ra đan dược? Hơn nữa còn tùy ý tặng người?

Thật sự là một tên phá của!

Dư lão có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép (*) nhìn Cố Nhượng Vân, hiển nhiên là có chút bất mãn đối với việc nàng tặng đan dược cho người, cho dù những người này là thuộc hạ của nàng, nhưng cũng không cần thiết hào phóng như vậy nha.

(*) chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: ví với việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn

"Dư lão, theo ta thấy, tu vi của ông đã đến thời kỳ bình cảnh, mà Tụ Khí đan đối với võ giả bị vây trong thời kỳ bình cảnh không có tác dụng gì, cho nên đan dược này tạm thời không chuẩn bị phần của ông, ít hôm nữa ta sẽ giúp ông luyện chế một loại đan dược có thể trợ giúp ông đột phá Võ Vương cao cấp."

Nhìn đến ánh mắt của Dư lão, Cố Nhượng Vân sờ sờ mũi, bất đắc dĩ nhún vai nói.

Cái gì..... Cái gì?

Dur lão bỗng chốc mở to hai mắt nhìn.

Nha đầu kia mới vừa nói có thể làm tăng thực lực của mình lên tới Võ Vương?

Nhất định là bản thân nghe lầm.

Đúng vậy, nhất định là bản thân nghe lầm.

Theo Dur lão, có thể có nhiều đan dược như vậy đã thật ngạc nhiên, huống chi còn là đan dược có thể giúp đột phá Võ Tướng cao nhất, đây căn bản chính là ý nghĩ kỳ lạ, tuyệt đối không có khả năng đã xảy ra.

"Ha ha, đại tiểu thư, ý tốt của người lão nô tâm lĩnh (*), nhưng lão nô thiên phú không tốt, thiếu chủ thương cảm lão nô đã đi theo nhiều năm để cho lão nô rời xa tranh chấp, tới đây bảo dưỡng tuổi thọ, thuận tiện trông nom Bách Thảo Đường, tư chất bản thân lão nô rõ ràng, đời này đều không có khả năng có thể đột phá."

(*) tâm lĩnh: xin lĩnh tấm lòng (lời khước từ nhã nhặn để miễn nhận một tặng phẩm hoặc một buổi chiêu đãi, đồng thời tỏ ý cảm ơn)

Dur lão lắc lắc đầu, cười cười.

Nghe vậy, Cố Nhược Vân không có lại nói thêm cái gì, nàng mỉm cười, nói: "Dur lão, ông giúp ta phát đan dược cho mọi người, Tụ Khí đan này có thể trợ giúp võ giả hội tụ toàn bộ thiên địa linh khí, có thể gia tăng tốc độ tu luyện, nhưng mỗi lần chỉ có thể dùng một viên, phải chờ sau khi hết hiệu lực và tác dụng mới dùng một viên khác."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Tỷ thí, nghịch chuyển (một)

Suốt mặt của Cố Nhược Vân ở dưới ánh mặt trời bao phủ xuống có ánh sáng kiên định, làm cho hai mắt của Tầm Phong xuất hiện một chút hoảng hốt, đột nhiên, hần làm ra một quyết định, quyết định kia đủ để ảnh hưởng đến cuộc đời hắn.

"Nếu ngươi có thực lực bảo thù cho, từ đây về sau mạng của Tầm Phong ta là của ngươi!"

Kỳ thực, ngay từ đầu, Cố Nhược Vân liền ở giữa mọi người liếc mắt một cái nhìn trúng Tầm Phong, bởi vì, nam nhân này thực lực rõ ràng là mạnh nhất giữa bọn hắn, hơn nữa nàng có một loại cảm giác, thân phận của thanh niên này cũng không bình thường.

"Yên tâm đi, các ngươi đã trở thành người của ta, ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi các ngươi," Nói tới đây, Cố Nhược Vân ngừng lại một chút, tiếp tục nói, "Trong tay ta đây là Tụ Khí đan, sau khi ăn vào thực lực của các ngươi sẽ lớn mạnh nhanh hơn."

Tụ Khí đan?

Tất cả mọi người không nghe nói qua cái gì gọi là Tụ Khí đan, bất giác ngậy ngốc nhìn Cố Nhược Vân.

"Tụ Khí đan? Ngươi..... Ngươi nói là đan dược?"

Ngay tại lúc mọi người không rõ chân tướng, Dur lão hoảng sợ kêu lớn lên.

Ông trùng đôi mắt già, không dám tin nhìn chằm chằm binh sứ trên tay Cố Nhược Vân, giờ khắc này, hô hấp của ông đều khản trương lên, sợ không cẩn thận nghe sót cái gì đó.

Những người khác không biết Tụ Khí đan là cái gì, Dur lão thân là người Đông Phương thế gia như thế nào sẽ không biết?

Đó là thứ tồn tại trong truyền thuyết, vì sao trên tay nàng lại có đan dược?

Đây..... Đây quả thực rất bất khả tư nghị (không thể tưởng tượng được)!

Phải biết rằng, cho dù là ở vạn vạn năm trước, Luyện Đan Sư đều là tồn tại cực kì trân quý, huống chi là hiện thời ở loại thế giới đã không có Luyện Đan Sư này? Mà cho dù là ở Đông Phương thế gia, cũng chỉ có hai viên đan dược, vẫn là năm đó gia chủ đạt được từ trong một tòa di tích viễn cổ! Hơn nữa còn quý trọng giống như đồ gia truyền.

Nhưng mà nàng thì sao? Tùy tùy tiện tiện lấy ra đan dược? Hơn nữa còn tùy ý tặng người?

Thật sự là một tên phá của!

Dur lão có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép (*) nhìn Cổ Nhượng Vân, hiển nhiên là có chút bất mãn đối với việc nàng tặng đan dược cho người, cho dù những người này là thuộc hạ của nàng, nhưng cũng không cần thiết hào phóng như vậy nha.

(*) chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: ví với việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn

"Dur lão, theo ta thấy, tu vi của ông đã đến thời kỳ bình cảnh, mà Tụ Khí đan đối với võ giả bị vây trong thời kỳ bình cảnh không có tác dụng gì, cho nên đan dược này tạm thời không chuẩn bị phần của ông, ít hôm nữa ta sẽ giúp ông luyện chế một loại đan dược có thể trợ giúp ông đột phá Võ Vương cao cấp."

Nhìn đến ánh mắt của Dur lão, Cổ Nhượng Vân sờ sờ mũi, bất đắc dĩ nhún vai nói.

Cái gì..... Cái gì?

Dur lão bỗng chốc mở to hai mắt nhìn.

Nha đầu kia mới vừa nói có thể làm tăng thực lực của mình lên tới Võ Vương?

Nhất định là bản thân nghe lầm

Đúng vậy, nhất định là bản thân nghe lầm.

Theo Dur lão, có thể có nhiều đan dược như vậy đã thật ngạc nhiên, huống chi còn là đan dược có thể giúp đột phá Võ Vương cao nhất, đây căn bản chính là ý nghĩ kỳ lạ, tuyệt đối không có khả năng đã xảy ra.

"Ha ha, đại tiểu thư, ý tốt của người lão nô tâm lĩnh (*), nhưng lão nô thiên phú không tốt, thiếu chủ thương cảm lão nô đã đi theo nhiều năm để cho lão nô rời xa tranh chấp, tới đây bảo dưỡng tuổi thọ, thuận tiện trông nom Bách Thảo Đường, tư chất bản thân lão nô rõ ràng, đời này đều không có khả năng có thể đột phá."

(*) tâm lĩnh: xin lĩnh tấm lòng (lời khước từ nhã nhặn để miễn nhận một tặng phẩm hoặc một buổi chiêu đãi, đồng thời tỏ ý cảm ơn)

Dur lão lắc lắc đầu, cười cười.

Nghe vậy, Cổ Nhượng Vân không có lại nói thêm cái gì, nàng mỉm cười, nói: "Dur lão, ông giúp ta phát đan dược cho mọi người, Tụ Khí đan này có thể trợ giúp võ giả hội tụ toàn bộ thiên địa linh khí, có thể gia tăng tốc độ tu luyện, nhưng mỗi lần chỉ có thể dùng một viên, phải chờ sau khi hết hiệu lực và tác dụng mới dùng một viên khác."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Tỷ thí, nghịch chuyển (hai)

Edit: kaylee

Làm cho võ giả tu luyện nhanh hơn?

Mọi người bỗng chốc trừng lớn mắt, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía khuôn mặt thanh tú mà kiên định của Cổ Nhượng Vân.

Nhưng mà, còn không chờ bọn hắn suy xét lời nói của Cổ Nhượng Vân một chút, Dur lão cũng đã phát đan dược tới trong tay bọn họ, nắm bình sứ trong tay, tất cả mọi người ôm thái độ nửa tin nửa ngờ nuốt đan dược xuống, sau đó nhanh chóng khoan khoái tu luyện.

Linh khí dần dần hội tụ ở chung quanh mọi người, hình thành một màn sương mù màu lục (xanh lá cây), nếu có người khác ở trong này tất nhiên sẽ cảm thấy vô cùng kinh ngạc, dù sao phải có linh khí nồng đậm cỡ nào, mới có thể hóa thành màn sương mù?

Giờ khắc này, mọi người cũng không dám có chút lơ lửng, giành giật từng giây bắt đầu tu luyện, giống như tất cả ồn ào bên ngoài đều theo đó bay đi xa.

"Ha ha, ta đột phá, ta rốt cục đột phá!"

"Công hiệu của Tụ Khí đan này lại có thể thần kỳ như thế, có thể khiến chúng ta tu luyện đến trực tiếp đột phá!"

Mọi người cười ha ha phá lên, lúc nhìn về phía Cổ Nhượng Vân, ánh mắt của mọi người đều đã xảy ra biến hóa.

Bọn họ có một loại dự cảm, đi theo thiếu nữ này, tuyệt đối sẽ không hối hận!

"Thuộc hạ Tầm Phong, tạ lỗi với chủ tử vì đã từng khinh thị và khiêu khích."

Trong mắt Tầm Phong hiện lên một chút phức tạp, nửa quỳ rạp xuống đất, vẻ mặt từ cao ngạo lúc ban đầu trở nên cung kính.

Hắn rốt cục rõ ràng, vì sao nàng tin tưởng vững chắc bản thân đi theo nàng sẽ không hối hận!

Cũng tin tưởng, tất cả lời nói của thiếu nữ cũng không phải nói miệng không có bằng chứng, đi theo nàng, ngày báo thù cũng sắp tới.

Cố Nhượng Vân nhàn nhạt cười cười: "Lòng ta như ma, làm việc như ma, vậy nên từ đây về sau, đoàn đội của chúng ta liền gọi là Ma Tông! Tầm Phong vì Tả Hộ pháp, Mạc Vũ là Hữu Hộ pháp, chuyện lớn nhỏ trong Tông đều là báo cáo với hai người bọn họ."

Khi nói lời này, nàng nhìn Tầm Phong, lại nhìn về phía nữ tử trẻ tuổi vẫn luôn lặng im không nói.

Từ trong tình báo Dư lão cho nàng biết được nữ tử kia tên là Mạc Vũ, thực lực ở trong mọi người chẳng phải đáng chú ý, nhưng có nghị lực vượt trội hơn người thường, hơn nữa.....

Tinh thần lực của Mạc Vũ rất mạnh, thích hợp luyện chế đan dược!

"Vâng, Tông Chủ!"

Mọi người đồng loạt quỳ xuống đất, lớn tiếng nói.

"Các ngươi đừng gọi ta là Tông Chủ," Cố Nhượng Vân phát tay, "Các ngươi có thể gọi ta là chủ tử, hoặc là đại tiểu thư, những người khác tạm thời ở chỗ này, không có bất luận kẻ nào quấy rầy các ngươi, Tầm Phong, Mạc Vũ, hai người các ngươi theo ta rời đi, trong vòng năm năm, ta cần làm cho thế nhân đều biết thế lực Ma Tông này!"

Cho nên, trước đó, nàng cần mua một ngôi nhà để mọi người tạm thời ở lại.

"Vâng, chủ tử."

Tầm Phong và Mạc Vũ cùng kêu lên, ánh mắt nhìn Cố Nhượng Vân mang theo ánh sáng sáng quắc.

.....

Trên ngã tư đường, người đi đường rộn ràng nhón nháo.

Lúc trước Cố Nhượng Vân có nghe nói cách Bách Thảo Đường không xa có một biệt viện sắp sửa bán ra, mà trước khi tìm được nơi đóng quân của Ma Tông, nàng cần an bày những người này, dù sao địa bàn Dư lão cung cấp quá nhỏ, hoàn toàn ở không được năm mươi người.

Đương nhiên, kia cũng chỉ là tạm thời thôi, nàng chân chính cần là một địa phương vô cùng bí mật mà tất cả mọi người tìm không thấy.

Lúc Cố Nhượng Vân đi đến biệt viện kia, đã có người đang trao đổi với chủ bán.

"Là người?" Lăng Ngọc liếc mắt liền thấy Cố Nhượng Vân từ phía sau đi tới, khuôn mặt nhỏ nhắn trong phút chốc biến đen, "Cố Nhượng Vân, phế vật người tới nơi này làm gì?"

Chỉ cần nghĩ đến lúc trước bản thân bị Bách Thảo Đường đuổi ra, Lăng Ngọc liền đầy một bụng khí, nhất là phế vật Cố Nhượng Vân này lại có thể được Bách Thảo Đường thu làm tạp dịch (sai vật).

Đúng vậy, theo Lăng Ngọc, Cố Nhượng Vân sở dĩ ở Bách Thảo Đường, hoàn toàn là Triệu chương quỹ nhìn trúng nàng thu làm tạp dịch.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Tỷ thí, nghịch chuyển (ba)

Edit: kaylee

"Lăng Ngọc? Người Lăng gia?"

Cố Nhượng Vân nhìn về phía hoa phục nữ tử tròn mắt nhìn bản thân kia, hơi ngẩn ra.

Kỷ thực nàng và Lăng Ngọc chỉ là có duyên gặp mặt một lần, ở lần đầu tiên Cố Nhượng Vân đi Bách Thảo Đường, đúng lúc Lăng Ngọc gây chuyện bị Bách Thảo Đường đuổi ra, rồi sau đó bị Lăng gia lão gia tử áp đi xin lỗi, lại vẫn luôn không được Bách Thảo Đường gặp mặt.

Nàng thật không ngờ, lại ở chỗ này gặp gỡ Lăng Ngọc.

"Người tới nơi này làm gì?"

Bởi vì có liên quan đến Lăng Hi, cho nên Lăng Ngọc vừa thấy Cố Nhượng Vân liền giống như kẻ thù gặp mặt hết sức đỏ mắt, hai ánh mắt như lợi kiếm kia hung hăng bắn về phía thiếu nữ trước cửa, càng là hận không thể ở trên khuôn mặt thanh tú kia xẹt qua vài đường dấu vết.

Cố Nhượng Vân quét mắt nhìn Lăng Ngọc, tầm mắt dừng ở trên người trung niên nam nhân trước mặt nàng, nói: "Tòa trạch viện này giá bao nhiêu."

Nhưng trung niên nam nhân chưa mở miệng, âm thanh trào phúng của Lăng Ngọc đã vang lên.

"Tiểu tiện nhân, hiện tại người đừng tưởng rằng tiến vào Bách Thảo Đường là có thể đủ tự cho là đúng! Nói đến cùng người chỉ là một hạ nhân của Bách Thảo Đường mà thôi, người cho là người có thể ý vào thế lực của Bách Thảo Đường mạnh mẽ thu tòa trạch viện này vào trong tay của mình? Ta nói cho người, chỗ này là biệt viện ta mua cho Thái Tử, sắp tới đúng lúc hần muốn chuyển ra ngoài hoàng cung ở, Thái Tử là người Luyện Khí Tông, cho dù thế lực Bách Thảo Đường cường thịnh hơn nữa cũng không bằng Luyện Khí Tông, huống chi là vì một tạp dịch nho nhỏ như người mà đối đầu với Luyện Khí Tông!"

Lăng Ngọc cao ngạo dương khuôn mặt nhỏ nhắn, vênh vênh vào vào nói.

Chỉ cần nghĩ đến lúc trước nàng bị Bách Thảo Đường quăng ra bên ngoài, liền hận nghiền răng nghiền lợi.

Nhưng mà không sao, chờ nàng trở thành Thái Tử Phi, Bách Thảo Đường nho nhỏ kia chính là vật trong bàn tay của nàng! Đến lúc đó, Cố Nhượng Vân thân là tạp dịch của Bách Thảo Đường, nàng muốn xử trí thế nào liền xử trí thế đó!

"Tòa biệt viện này giá là bao nhiêu?"

Cố Nhượng Vân giống như không có nghe thấy lời nói của Lăng Ngọc, tiếp tục hỏi.

"Cố Nhượng Vân, bốn tiểu thư đang nói chuyện với người, người cũng dám không quan tâm tới ta!"

Lăng Ngọc tức đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, trừng mắt nhìn Cố Nhượng Vân.

"Hả?"

Rốt cục, Cố Nhượng Vân có phản ứng, nàng nhú mày nhìn về phía Lăng Ngọc, vui vẻ nhẹ nhàng nói: "Thì ra là người đang nói chuyện với ta? Thật có lỗi, ta còn tưởng người đang làm bầm lầy bầu một mình."

Phốc!

Lăng Ngọc suyết chút nữa thì phun ra một ngụm máu, khuôn mặt nhỏ nhắn xanh mét, trong mắt kia mang theo tức giận, nghiền răng nghiền lợi nói: "Cố Nhượng Vân, ta khuyên người vẫn là cắt đi! Người mua không nổi trạch viện này! Huống chi người không có quyền lợi tranh đấu với Thái Tử điện hạ!"

Bá!

Bỗng nhiên, một thanh bảo kiếm sắc bén chọt xé gió mà ra, đặt tại phía trên cổ của Lăng Ngọc, trong nháy mắt cả người của nàng liền lạnh như băng, cái đầu dương cao vừa lúc chống lại một đôi mắt cao ngạo lạnh lùng.

"Người tốt nhất là câm miệng cho ta! Nếu không thì....."

Tầm Phong lạnh lùng nhìn Lăng Ngọc, giọng nói lạnh như băng.

"Người... Người có biết ta là ai không? Đương kim Quý Phi là cô cô của ta, người cũng dám uy hiếp ta! Chờ ta trở về nói cho cô cô, ta khiến cho cô cô diệt cử tộc (chín họ) của người!"

Hai mắt của Tầm Phong tối sầm lại, hần đột nhiên cười lạnh: "Ta quân cô cô người là Quý Phi hay là Hoàng Hậu, kẻ mạo phạm chủ tử, chết!"

Ở trong mắt thanh niên, Lăng Ngọc thấy được sát ý.

Đúng vậy, người kia quả thật muốn giết nàng, cũng không phải cố ý hù dọa!

Nháy mắt kia Lăng Ngọc sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, hai chân không ngừng run rẩy, ngay cả một câu nói hoàn chỉnh cũng không nói ra được.

"Tầm Phong, ta là đến mua bán, về phần chuyện khác, về sau xử lý đi." Cố Nhượng Vân nhìn nhìn Tầm Phong, nói.

Nghe nói như thế, sát khí trên người Tầm Phong mới thu lại.

Rõ ràng, Lăng Ngọc nhẹ nhàng thở ra, một khắc vừa rồi kia, nàng rõ ràng cảm giác được từ thần cách bản thân gần như thế.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Tỷ thí, nghịch chuyển (bốn)

Edit: kaylee

Nếu đổi thành những người khác, loại thời điểm này khẳng định sẽ nhanh chóng rời đi, sợ vị kia thanh niên kia đổi ý giết nàng.

Nhưng mà Lăng Ngọc lại không giống bình thường.

Tòa trạch viện này cũng đủ yên tĩnh, cảnh vật chung quanh cũng không tệ, mặc kệ như thế nào nàng đều phải đưa mua nó đưa cho Thái Tử điện hạ, nếu có thể có được niềm vui của Thái Tử, nói không chừng nàng có thể trở thành Thái Tử Phi.....

Nghĩ đến đây, Lăng Ngọc nhẹ nhàng thở ra một hơi, quay đầu nhìn về phía trung niên nam nhân: "Trạch viện của người giá rất cao, tuy rằng hoàn cảnh không tệ, cũng không giá trị đến tám trăm vạn, ta ra tám mươi vạn, người bán hay không."

(L: 1 vạn = 10.000)

"Tiểu thư, người đang đùa à? Tám mươi vạn Kim tệ? Đây là đang cướp đoạt sao?" Trung niên nam nhân trào phúng cười, "Ta nói, giá này quá thấp, tuyệt đối không có khả năng!"

Nghe vậy, Lăng Ngọc ngẩng đầu cao ngạo nói: "Người phải suy nghĩ cho kỹ, đây là lễ vật bốn tiểu thư muốn tặng cho Thái Tử điện hạ, một cơ hội ning bọ tốt như vậy, người lại có thể muốn không công đánh mất? Không phải ta nói người ngu xuẩn, mà là thật sự rất ngu xuẩn! Phải biết rằng, trên đời này có bao nhiêu người muốn ning bọ Thái Tử, nếu không có Lăng Ngọc ta, người nhận được cơ hội sao? Ta không để người lấy ra tám trăm vạn Kim tệ đến cảm tạ ta, đã là phá lệ khai ân, huống chi ta cũng không muốn lấy không gì đó của người, không phải ta vốn định cho người tám mươi vạn sao?"

Theo Lăng Ngọc, Thái Tử cao cao tại thượng, người bình thường không cách nào ning bọ, bản thân tặng một cơ hội tới cửa, hẳn nên lấy mấy trăm vạn Kim tệ đến cảm tạ nàng. Dù sao loại cơ hội tốt này không phải bất luận kẻ nào đều có thể có được.

Trung niên nam nhân lập tức dờ khóc dờ cười, bản thân bị người đoạt đi tổ trạch (nhà ở tổ tiên truyền lại)? Đến cuối cùng còn phải cảm tạ nàng? Cho tới bây giờ hẳn đều không có nghe nói qua ngụy biện như vậy.

"Lăng tiểu thư, nàng dâu (vợ) của ta bị bệnh nặng, chỉ có Quý Y mới có thể trị khỏi, nhưng Quý Y ra giá tám trăm vạn Kim tệ, ta là bất đắc dĩ mới bán nha, xin người không cần khó xử chúng ta, ta cũng không có cách nào khác."

Quý Y?

Nghe được lời nói của trung niên nam nhân, tâm của Cố Nhượng Vân khẽ động, lại cũng không nói thêm gì.

"Ta nói người này thật đúng là ngu xuẩn," Lăng Ngọc cười lạnh một tiếng, "Nàng dâu của người chỉ là một cái tiện mệnh thôi, thế nào so ra cũng kém hơn làm cho Thái Tử điện hạ có được một chỗ ở thái, chỉ cần người có quan hệ tốt với Thái Tử điện hạ, tiền đồ về sau sẽ rực rỡ giống như gấm, cho dù thiên hạ đệ nhất mỹ nhân cũng sẽ đổ ngã vào lòng người, phỏng chừng nàng dâu của người cũng sẽ không ích kỷ muốn tiền đồ của người bị hủy, nếu không nữ nhân như vậy người muốn có ích lợi gì?" (L: logic của người khác thường ta hiểu không nổi ~.~)

Sắc mặt của trung niên nam nhân có chút khó coi: "Lăng tiểu thư, ta không có không cho Thái Tử điện hạ chỗ ở! Chỉ cần người có thể lấy ra tám trăm vạn Kim tệ, tổ trạch này sẽ thuộc về người!"

"Người....."

Ngay lúc Lăng Ngọc còn muốn nói gì đó, giọng nói của Cố Nhượng Vân bỗng nhiên chen vào.

"Tổ trạch này có thể bán cho ta hay không? Ta nguyện ý ra tám trăm vạn Kim tệ!"

Trung niên nam nhân trong lòng vui vẻ, ngẩng đầu nhìn về phía Cố Nhượng Vân.

Lúc này đây, hẳn dùng tâm quan sát thiếu nữ trước mắt.

Cho dù khuôn mặt thanh tú kia còn có chút non nớt, dáng người còn không có phát dục hoàn toàn, có vẻ hơi gầy, thoạt nhìn giống như dinh dưỡng không đủ. Nhưng mà trên mặt thiếu nữ mang theo ý cười, một đôi mắt trong veo sáng ngời có hồn, có lẽ ánh mắt đầu tiên nàng không có làm cho người

ta cảm thấy kinh điển, lại làm cho người ta một loại cảm giác thật thoải mái.

"Cô nương, ngươi muốn mua tổ trạch?"

"Đúng vậy," Cổ Nhược Vân cười cười, "Về phần Kim tệ này ngươi đi Bách Thảo Đường nói một chút với Dư lão, ông ấy sẽ nói với ngươi, thủ tục giao nhận cũng do ông ấy hoàn thành, nhưng mà....."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Tỷ thí, nghịch chuyển (năm)

Edit: kaylee

Cổ Nhược Vân ngừng lại một chút, tiếp tục nói: "Ta đối y thuật thật cảm thấy rất hứng thú, hi vọng lúc Quý Y đến chữa bệnh cho thê tử của ngươi, ta có thể đến xem."

"Này....." Trung niên nam nhân chần chờ một lát, "Chuyện này ta không làm chủ được, cần trưng cầu ý kiến của Quý Y, nhưng Quý Y tuy rằng y thuật không tệ, nhưng tính tình cổ quái, nếu người nàng nhìn trúng, thì miễn phí trị liệu không cần một Kim tệ, nhưng nếu nàng không thích, chẳng sợ cho nàng cả quốc gia nàng cũng không cứu."

"Không sao, đến lúc đó ngươi cho ta biết một tiếng là được rồi."

Cổ Nhược Vân vuốt ve cằm, âm hiểm nở nụ cười.

Sau khi nàng đi đến Tây Linh đại lục cũng nghe nói qua danh tiếng của Quý Y, nếu có thể thu nàng vào Ma Tông, vấn đề chữa bệnh liền không cần lo lắng.....

"Chủ tử, ngươi cười có chút khủng bố."

Mạc Vũ không khỏi rung mình một cái, vì sao nàng cảm giác được chủ tử muốn tính kế người?

"Tầm Phong, Mạc Vũ, chúng ta đi!"

Cổ Nhược Vân không chút để ý tới lời nói của Mạc Vũ, nàng nhún vai, sau khi bỏ lại một câu liền xoay người đi ra sân.

Lăng Ngọc nhìn bóng dáng mảnh khảnh kia dần dần rời đi, bàn tay không tự chủ được gất gao nắm chặt, từng từ từng chữ nói: "Cổ Nhược Vân, để cho ngươi lại kiêu ngạo thêm một thời gian, chờ ca ca bế quan ra ngoài, chính là ngày chết của ngươi!"

Lăng gia.

Trong mật thất (căn phòng bí mật), thiếu niên vốn khoanh chân tu luyện đột nhiên mở to mắt, đáy mắt hiện lên một chút âm u.

"Mật pháp (phương pháp luyện công bí mật) Thi Vân tiểu thư giao cho ta rốt cục ta đã tu luyện thành công, mà hiện tại cũng đến lúc ta báo thù, Cổ Nhược Vân, ngươi chờ xem, trong hai ngày này ta muốn đánh bại ngươi ở dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người! Sau đó, báo thù rửa hận!"

.....

Đối với hành động của Lăng gia, hiển nhiên Cổ Nhược Vân không biết một chút nào, gần đây nàng bề bộn nhiều việc, vội đến mức không có thời gian đi để ý Lăng gia.

"Đúng rồi, Dư lão, Đông Phương thiếu chủ đi rồi sao?"

Đột nhiên Cổ Nhược Vân giống như nhớ tới cái gì, quay đầu nhìn về phía Dư lão.

Dư lão gật gù đầu, đáy mắt mang theo một chút sầu lo: "Đông Phương gia tộc đã xảy ra chuyện, thiếu chủ bị lão gia chủ gọi trở về."

"Xảy ra chuyện?" Cổ Nhược Vân nhíu nhíu lông mày, "Đông Phương gia tộc xảy ra chuyện gì? Còn có, người Luyện Khí Tông vẫn còn ở Thanh Long Quốc sao?"

Khi đối mặt Đông Phương Thiếu Trạch, Cổ Nhược Vân luôn có một loại cảm giác thân thiết, đương nhiên không hy vọng hẳn xảy ra chuyện.

"Đúng vậy."

Dư lão cười lạnh một tiếng: "Không chỉ như thế, thám tử của Luyện Khí Tông còn thường xuyên đến chiếu cố cửa hiệu tâm thường của chúng ta, xem ra không đạt được mục đích bọn họ sẽ không bỏ qua, đáng tiếc hiện tại Đông Phương gia tộc đã xảy ra chuyện, nếu không nhưng là có thể tìm chút phiền toái cho Luyện Khí Tông."

Cố Nhượng Vân lắc lắc đầu: "Không cần Đông Phương Thiếu Trạch người ra tay, ta không thích ý lại vào người khác."

Dư lão há miệng thờ đốc, muốn nói cái gì đó nhưng lại vẫn không có nói ra khỏi miệng.

Vài ngày sau.

Toàn bộ Thanh Long Quốc đều bị một tin tức làm chấn động.

"Các ngươi có nghe nói chưa? Lăng gia tiểu thiếu gia Lăng Hi sắp sửa đấu một trận với phế vật bị trục xuất của Cố gia ở hai ngày sau! Nhưng lại là do cao thủ của Luyện Khí Tông làm trọng tài."

"Nghe nói mấy tháng trước hai bên đã ước chiến qua, không biết vì sao lại không giải quyết được gì, phỏng chừng là Cố Nhượng Vân sợ hãi, hiện tại nàng lại có lá gan lại nhận khiêu chiến!"

"Đây là tin tức từ Lăng gia truyền ra, hai người còn hạ ước định, nếu Cố Nhượng Vân thua mà nói, từ đây về sau Bách Thảo Đường sẽ thuộc sở hữu của Lăng gia! Không biết làm sao chương quỳ của Bách Thảo Đường có thể đáp ứng loại điều kiện này, rõ ràng là tặng không Bách Thảo Đường cho người, nhưng Cố Nhượng Vân chỉ là tạp dịch của Bách Thảo Đường mà thôi, vì nàng đáng giá sao?"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Tỷ thí, nghịch chuyển (sáu)

Edit: kaylee

Lúc này, đại đường Lăng gia, Lăng lão gia tử nhủ mảy nhìn về phía Lăng Hi, có chút bất mãn nói: "Ta biết con lo lắng hiện thời Cố Nhượng Vân không tiếp nhận khiêu chiến, cho nên cố ý truyền ra nói nàng đã đồng ý chiến đấu! Nhưng Bách Thảo Đường không bình thường! Con nói vậy như vậy, thật dễ dàng chọc giận thế lực sau lưng Bách Thảo Đường!"

Lăng Hi âm hiểm cười: "Gia gia, đừng quên, hậu thuẫn của chúng ta là Luyện Khí Tông, huống chi không phải người luôn luôn muốn có được Bách Thảo Đường sao? Đây là một cơ hội tốt! Ta đã truyền ra lời nói, mặc kệ thế nhân tin hay không, nếu Bách Thảo Đường đứng ra làm sáng tỏ lời đồn, sẽ chỉ làm người khinh thường!"

Nghĩ đến được liệu trân quý trong Bách Thảo Đường, trái tim của Lăng lão gia tử đột nhiên nhảy lên, bất đắc dĩ nói: "Vậy thì tùy con, chính là trận chiến đấu này con chỉ cho phép thắng không được thua!"

"Yên tâm đi, gia gia, hiện thời ta đã đột phá đến Võ Giả, Cố Nhượng Vân chỉ là một Tụ Khí cấp bốn mà thôi, tuyệt đối sẽ không phải là đúng thủ của ta!"

Lăng Hi vô cùng tự tin nói.

Hơn một tháng thời gian, mặc dù Cố Nhượng Vân không còn là phế vật, cũng tuyệt đối không có tiến bộ quá lớn!

Mà bản thân, lại ở trong một tháng trở thành một Võ Giả chân chính.....

.....

Trong sân, trên khuôn mặt tàn nhang của La Âm tràn đầy tức giận và không hài lòng, có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép (*) nhìn Cố Nhượng Vân.

(*) chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: ví với việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn

"Cố Nhượng Vân, hai ngày sau ngươi phải tỷ thí với tên hỗn đản Lăng Hi kia, bây giờ ngươi còn có thể thành thoi phơi nắng ở trong này? Lão nhân Lăng gia kia giao hoạt như vậy, không có nắm chắc tất thắng thì lão sẽ tuyệt đối không để cho tôn tử bảo bối của mình đứng ra nghênh chiến."

"Tỷ thí?" Cố Nhượng Vân bĩu môi, không cho là đúng nói, "Trận đấu giữa ta và Lăng Hi sớm đã xong, ở trong Thiên Linh trận hấn thua ở dưới tay của ta, cho nên trận ước chiến kia cũng có thể xóa bỏ."

"Làm sao có thể? Bên ngoài đều nói trận đấu giữa ngươi và Lăng Hi sẽ diễn ra ở hai ngày sau, còn dùng Bách Thảo Đường làm đồ đặt cược."

La Âm kinh ngạc há miệng thờ đốc, Cổ Nhược Vân không biết chuyện tỷ thí? Vậy đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Nghe nói như thế, Cổ Nhược Vân ngồi dậy, con ngươi trong tròng trằm xuống một chút: "Trong khoảng thời gian này ta bề bộn nhiều việc, bên ngoài đã xảy ra chuyện gì ta cũng không biết, hiện tại ngươi nói với ta đến cùng tình huống gì trước."

Nhìn đến Cổ Nhược Vân quả thật cái gì đều không biết, La Âm chớp mắt, rồi sau đó chậm rãi nói ra lời nói lưu truyền bên ngoài.

Dần dần, khuôn mặt vốn còn mang theo tươi cười của Cổ Nhược Vân lạnh xuống, nàng im lặng thật lâu, sau đó cười lạnh nói: "Tỷ thí? Đây nhất định là Lăng Hi làm làm trò quỷ, đáng tiếc, hần ngàn không nên vạn không nên có ý đồ với Bách Thảo Đường, nhưng mà, hần cũng đã làm như vậy rồi, ta đây cũng chỉ có thể lấy kỳ nhân cho đạo hoàn lại kỳ nhân chi đạo (đạo lý của người kỳ lạ)."

Xem ra không đợi nàng tìm Lăng gia phiền toái, bọn họ liền đã tự tìm tới cửa.....

Hai ngày sau.

Ở ngoài Bách Thảo Đường, đầy ắp cả người, hiển nhiên đều là đến xem tỷ thí giữa Cổ Nhược Vân và Lăng Hi, nhưng vào lúc này, một âm thanh ồn ào truyền tới, trong nháy mắt làm cho đám người tách ra một con đường.

Trước mắt bao người, Lăng Hi chậm rãi đi đến, so sánh với vênh váo đắc ý lúc trước, hiện thời trên người hần nhiều hơn một tầng lệ khí, âm lãnh đến cực điểm.

"Cổ Nhược Vân, ta biết ngươi ở bên trong Bách Thảo Đường, đã đến thời gian ước chiến, vì sao còn không ra gặp mặt ta? Chẳng lẽ ngươi lâm trận bỏ chạy?"

Lúc đi đến cửa Bách Thảo Đường, Lăng Hi dừng bước chân, trên mặt xẹt qua một chút âm ngoan.

Si nhục nàng gây cho hần lúc trước, hôm nay hần sẽ trả lại hết cho nữ nhân đáng chết này!

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Tỷ thí, nghịch chuyển (bảy)

Edit: kaylee

"Lăng Hi, ngươi thật to gan, thế mà lại dám đến Bách Thảo Đường ta gây chuyện!"

Tiếng nói chưa dứt, Triệu chương quý đã đi nhanh ra, con ngươi sắc bén giống như lợi kiếm bắn về phía Lăng Hi, lạnh lùng nói: "Ta cho ngươi một cơ hội, rút khỏi nơi này! Bách Thảo Đường ta không chào đón người Lăng gia ngươi!"

"Ha ha!" Lăng Hi cười ha ha hai tiếng, "Triệu chương quý, chỉ sợ rất nhanh Bách Thảo Đường các ngươi sẽ đổi chủ, lúc trước là Cổ Nhược Vân trước ước hẹn một tháng, chính là ta làm người tương đối thiện lương, sợ một tháng thời gian nàng trưởng thành quá chậm, cho nên lại thêm vào hơn một tháng, chỉ là Bách Thảo Đường các ngươi ngu xuẩn cho rằng một phế vật sẽ đạt được thắng lợi, còn dùng toàn bộ Bách Thảo Đường làm tiền đặt cược, các ngươi đã muốn nhét Bách Thảo Đường vào trong tay ta như thế, làm sao ta có thể không thỏa mãn các ngươi? Yên tâm, ở dưới sự quản lý của ta, Bách Thảo Đường sẽ càng phú cường (giàu có + mạnh mẽ) hơn trước kia!"

Kỳ thực, nếu không có Luyện Khí Tông làm chỗ dựa, dù thế nào Lăng Hi cũng không dám làm ra chuyện như vậy, nhưng phía sau hần đường đường là Luyện Khí Tông! Cho dù thế lực sau lưng Bách Thảo Đường cường thịnh hơn nữa, như thế nào có thể so sánh với Luyện Khí Tông?

"Bách Thảo Đường ta chưa từng đáp ứng qua điều kiện vô lễ như thế!"

Triệu chương quý sắc mặt cực kỳ khó coi, bàn tay gắt gao nắm chặt, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Thế nào? Các ngươi là nhìn thấy thực lực hiện giờ của ta cho nên sợ hãi?" Lăng Hi 'xuy' một tiếng cười.

Nghe được lời nói của hần, mọi người mới đưa ánh mắt về phía Lăng Hi, lúc nhìn đến thực lực của hần trong phút chốc đám người bỗng ồn ào nghị luận.

"Vô Già sơ cấp? Lăng Hi thế mà lại đã đột phá Tụ Khí cấp tám, tới Vô Già sơ cấp, vừa rồi ta lại có thể không thấy được?"

"Trời ạ, theo ta được biết, một tháng trước Lăng Hi mới chỉ là Tụ Khí cấp năm, nhanh như vậy đã đạt đến Vô Già sơ cấp?"

"Ta đoán chừng là Bách Thảo Đường nói mạnh miệng quen rồi, hiện giờ nhìn thấy thực lực của Lăng Hi cho nên sợ hãi, chắc chắn, nếu như vậy thì không nên đáp ứng điều kiện này, bây giờ hỏi hần còn có tác dụng gì?"

Lập tức, tất cả tầm mắt khinh thường và trào phúng đều quét về phía Triệu chương quỹ, làm Triệu chương quỹ tức đến mức hận không thể giết tiểu súc sinh trước mắt!

Ngay tại lúc hai bên có chút giằng co chưa xong, một tiếng cười khê từ phía sau truyền đến: "Triệu chương quỹ, chuyện này giao cho ta đến xử lý đi."

Đại tiểu thư?

Triệu chương quỹ hai mắt sáng lên, vội vàng quay đầu nhìn về phía Cố Nhượng Vân từ phía sau đi tới, hần há miệng thở dốc, muốn nói gì.

"Hừ, Cố Nhượng Vân, rốt cục ngươi cũng chịu đi ra!"

Lăng Hi cười lạnh một tiếng, lúc khuôn mặt âm trầm nhìn đến Cố Nhượng Vân nổi lên một cơn gió lốc: "Một khi đã như vậy, cũng là lúc chúng ta nên bắt đầu quyết đấu."

"Quyết đấu?" Cố Nhượng Vân nhẹ nhàng cười nói, "Cũng không phải là không thể được, nhưng mà hứa hẹn ngươi đáp ứng lúc đó còn tính không?"

"Hứa hẹn gì?"

"Chính là, nếu như ngươi thua trận, toàn bộ gia sản của Lăng gia đều thuộc về ta, mà ngươi, phải quỳ lạy ở trước mặt ta gọi ta là chủ nhân! Hơn nữa trước mặt mọi người nhục mạ Lăng gia lão nhân kia là một lão già súc sinh không bằng!"

"Ngươi nói hưu nói vượn (nói bậy bạ)!" Lăng Hi sắc mặt xanh mét giận dữ hét lên, "Khi nào thì ta đáp ứng qua loại điều kiện này?"

Cố Nhượng Vân nhũn nhũn mồm: "Vậy lúc nào thì ta đáp ứng qua dùng Bách Thảo Đường làm tiền đặt cược?"

"Ngươi....." Lăng Hi trong ngực có một cỗ lửa giận, không phát tiết ra thật sự không thoải mái, "Tốt! Thật sự rất tốt! Nhưng mà Cố Nhượng Vân, ngươi cho là ngươi có thể chiến thắng ta sao? Một cận bã cấp Tụ Khí, ngay cả một võ giả chân chính đều không phải! Cho dù cho ngươi một trăm cái mạng, cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của ta!"

Nói ra, cấp Tụ Khí còn không phải một võ giả, loại thực lực này căn bản chính là một cận bã!

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Tỷ thí, nghịch chuyển (tám)

Edit: kaylee

Dưới ánh mặt trời, trên khuôn mặt của thiếu nữ mang theo tươi cười nhân nhật, trong gió nhẹ, đầu tóc đen kia chậm rãi tung bay, khoe môi nàng nghiêng một độ cong nhợt nhạt, con ngươi giống như hồ nước trong suốt dừng ở trên người thiếu niên trước mặt.

"Ngươi đã thừa nhận lời hứa của ngươi, lúc đó, ngàn vạn lần đừng ăn vạ, nếu không phỏng chừng Lăng gia các ngươi cũng không còn mặt mũi nào mà tiếp tục ngồi ở Thanh Long Quốc."

"Ha ha!" Lăng Hi cười to hai tiếng, âm lãnh nói, "Cố Nhượng Vân, ta rất mong chờ lúc ngươi thua Bách Thảo Đường bởi ta, khi đó cho dù ta không làm khó dễ ngươi, sợ là đương gia (chủ) của Bách Thảo Đường cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi."

Lúc đó, toàn bộ đại lục đều sẽ không có chỗ dung thân cho Cố Nhượng Vân nàng.

Nghe nói như thế, Triệu chương quỹ liếc mắt xem thường, vẻ mặt không còn gì để nói.

Đương gia của Bách Thảo Đường? Hiện tại không phải là Cố Nhượng Vân sao? Nàng tự khó xử bản thân? Tiểu tử này xác định đầu óc không có vấn đề gì chứ?

Chỉ có La Âm có chút lo lắng, khẩn trương nhìn về phía Cố Nhượng Vân: "Cố Nhượng Vân, ngươi được không?"

"La Âm, ngươi đi bên cạnh chờ ta."

Nói xong lời này, Cố Nhượng Vân ngẩng đầu nhìn về phía Lăng Hi, hỏi: "Lăng Hi, chúng ta có thể bắt đầu sao?"

"Chờ một chút!" Lăng Hi lạnh lùng quét mắt nhìn Cố Nhượng Vân, "Vì phòng ngừa có người an gian, lần này ta cố ý mời đến người Luyện Khí Tông làm trọng tài! Thi Văn đại tiểu thư, Hồn Phi trưởng lão, kính nhờ các ngươi!"

Bá!

Tiếng nói vừa dứt, một mảnh vải trắng từ trên bầu trời nhẹ nhàng bay xuống, trong gió nhẹ xen lẫn hương thơm mê người.

Nữ tử một thân tóc đen bay lên, bạch y ****, giống như tiên nữ tuyệt sắc khuynh thành, tất cả mọi người bất giác có chút kinh diễm ngây người, cho tới bây giờ bọn họ chưa từng thấy qua nữ tử giống như tiên nữ như thế, giống như không nhiễm bụi trần, cho dù chỉ liếc mắt nhìn nhiều hơn một cái đều là khinh nhờn nàng.

Tầm mắt của Thi Vân đảo qua đám người, cũng không có phát hiện người vẫn chờ mong, bất giác khẽ nhíu mày.

"Lăng không phi hành?" Cổ Nhược Vân con người hơi hơi co rụt lại, "Không! Lăng không phi hành là năng lực tới Vô Hoàng mới có! Thực lực của nàng cũng không có cường đại đến loại trình độ này, nói cách khác nàng là học tập bí kỹ (kỹ năng bí ẩn) có thể bay được!"

Đúng lúc này, Hồn Phi cũng dẫn theo đám người Luyện Khí Tông theo sau mà tới, ánh mắt của lão bổng chốc liền cố định ở trên người Cổ Nhược Vân, 'oanh' một tiếng, một cỗ hơi thở thô bạo từ quanh thân khuếch tán ra, mang theo âm ngoan và độc ác.

"Cổ Nhược Vân, khoản nợ giữa ngươi và Luyện Khí Tông ta sau đó mới tính, hiện tại lão phu là tới chủ trì tỷ thí giữa ngươi và tiểu thiếu gia Lăng gia! Còn nữa, đao kiếm không có mất, hai bên phải ký giấy sinh tử! Sống chết đều do mệnh trời, bất luận kẻ nào cũng không được can thiệp kết quả tỷ thí!"

Sống chết đều do mệnh trời!

Mọi người chỉ nghe nói hai bên muốn tỷ thí, lại không có nghe nói sẽ ký giấy sinh tử, phải biết rằng, một khi ký giấy sinh tử, trong tỷ thí phải có một người chết mới có thể kết thúc, trừ phi là người thắng có tâm đồng tình không muốn mạng của đối phương.

Nếu không, cho dù đối phương đầu hàng, cũng không cách nào kết thúc tỷ thí.

Xem ra lúc này đây, Lăng gia là hạ quyết tâm muốn giết Cổ Nhược Vân.....

"Cổ Nhược Vân!"

La Âm quả sợ hãi, thất thanh hô: "Ngươi không thể ký giấy sinh tử, tuyệt đối không thể!"

"Ký đi, ngươi mau ký đi, Cổ Nhược Vân, loại phế vật giống ngươi đây tồn tại chỉ ném mặt mũi của Cổ gia, vẫn là đã chết tương đối sạch sẽ!"

Trong đám người, Cổ Phán Phán âm độc nhìn Cổ Nhược Vân, trong lòng hung hăng nói.

Nếu không phải tại nàng, bản thân sẽ không bị phụ thân trách cứ, mẫu thân cũng sẽ không thể suýt chút nữa bị huỷ!

Tất cả tất cả đều là tiểu tiện nhân này làm hại!

Nàng sớm đã đáng chết! Loại người lục thân không nhận, tội ác chồng chất giống nàng, lưu lại nơi này chính là làm hại thể nhân, nếu Lăng Hi giết nàng, coi như là trừ hại vì đại lục!

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Tỷ thí, nghịch chuyển (chín)

Cổ Nhược Vân không nói gì, nhàn nhạt nhìn về phía Hồn Phi đứng ở trước mặt.

"Cổ Nhược Vân, có phải ngươi sợ hãi hay không?" Lăng Hi ha ha cười phá lên, âm lãnh nói, "Yên tâm đi, nếu ngươi sợ hãi, vậy thì nhận thua trước, còn có thể giữ lại tính mạng của ngươi, chẳng qua đường đường nữ nhi của Cổ Thiên lại có thể sẽ là tính tình yếu đuối này, ngươi quả thực làm cho huynh trưởng của ngươi mất mặt, may mà cha nương ngươi chết sớm, nếu không cũng sẽ bị ngươi chọc tức chết!"

Lăng Hi nói rất là thông khoái, nhưng không có phát hiện hơi thở trên người Cổ Nhược Vân từng chút lạnh xuống.

"Rất nhanh ngươi sẽ hối hận vì lời nói này của ngươi!"

Nàng ngừng đầu, đôi mắt vốn trong suốt vào lúc này tràn đầy lạnh lẽo: "Giấy sinh tử này, ta ký!"

"Hối hận?" Lăng Hi khinh thường bĩu môi, "Đến lúc đó ngươi hối hận không biết là ai! Cổ Nhược Vân, ngươi không có cha nương, cho nên, ta không trách ngươi cuồng vọng như vậy, dù sao không ai dạy ngươi làm người phải khiêm tốn." (L: chắc mất 1 đoạn, chị Vân nói tên Lăng Hi sẽ hối hận khi ký

giấy sinh tử ~ à, Lăng Hi có cha có nương nhưng chắc cũng chưa được dạy làm người phải khiêm tốn nha ~)

Hắn không tin, bản thân đã đột phá đến cảnh giới Võ Giả, còn có sợ hãi nữ tử này?

Hồn Phi nhìn hai người, nói: "Giấy sinh tử hai người các ngươi đã ký, kế tiếp liền bắt đầu trận đấu."

Trước khi tới, Luyện Khí Tông cũng đã chuẩn bị tốt giấy sinh tử, hai người quét mắt nhìn nội dung trên trang giấy, đều thật sảng khoái ký tên của bản thân ở cuối cùng.

La Âm vội vã muốn tiến lên, lại bị người vây xem chen xuống phía sau, chỉ có thể trừng mắt nhìn.

"Cố Nhượng Vân, xem ở trên mặt mũi của Cố Sanh Tiêu, ta sẽ không làm cho ngươi chết quá khó coi."

Bá!

Lợi kiếm vừa ra khỏi vỏ, giống như một vệt ánh sáng bén nhọn áp sát Cố Nhượng Vân.

Ở trước khi kiếm quang đến ót của nàng, thân mình nàng né sang một bên, 'loảng xoảng' một tiếng, trên cửa gỗ của Bách Thảo Đường ở phía sau nhiều hơn một vết kiếm mảnh dài.

Thừa dịp lúc này, thân hình Lăng Hi lóe vài cái tới trước mặt Cố Nhượng Vân, hắn nắm chặt chuôi kiếm trong tay, một ánh sáng màu đen theo mà ra, tán mát ra một cổ hàn khí âm lãnh.

Cố Nhượng Vân không ngừng né tránh công kích của Lăng Hi, tuy rằng mỗi lần đều là hiểm hiểm tránh thoát, nhưng thực làm cho Lăng Hi tức phát cuồng.

Bản thân một người cảnh giới Võ Giả, lại có thể nhiều lần công kích đều bị người né được, nhất là nhiều người vây xem như vậy, làm cho hắn về sau còn tiếp tục lẩn lộn như thế nào?

Rất mất mặt!

"Tự Khí cấp sáu? Cố Nhượng Vân tới Tự Khí cấp sáu?"

Trong đám người truyền ra một tiếng kinh thán.

Cố Nhượng Vân này không phải bị gọi là phế vật sao? Ngán ngùng hai tháng thời gian, nàng nhưng lại tới Tự Khí cấp sáu? Ngay cả Lăng Hi đột nhiên tăng mạnh vẫn như cũ so ra kém, vẫn là làm cho người ta nho nhỏ kinh ngạc một chút.

"Một Tự Khí cấp sáu nho nhỏ, có cái gì đáng giá khiếp sợ?" Hồn Phi lạnh lùng nói, "Loại thực lực này, ngay cả tư cách tiến vào Luyện Khí Tông đều không có! Ở trong Luyện Khí Tông, cho dù là một kẻ quét rác đều là ở phía trên Võ Giả."

Thực lực cấp bậc Tự Khí, lão hoàn toàn chứng mất, sờ đi đến Thanh Long Quốc lựa chọn đệ tử, cũng chỉ là vì vị cường giả kia đến mảnh đại lục này! Chỉ là bọn hắn đi đến Thanh Long Quốc đã lâu, vẫn còn không tìm ra vị cường giả kia đến cùng là buông xuống ở trên người vị thiên tài nào.

"Cố Nhượng Vân, ngươi thích trốn như vậy, vậy hiện tại, ta liền cho ngươi không có chỗ có thể trốn!"

Lăng Hi hận nghiền răng nghiền lợi!

Đúng lúc này, khí thế trên người hắn dần dần tăng lên, toàn bộ gió lốc trên bầu trời đều bắt đầu lao về phía hắn.

"Hà?" Cố Nhượng Vân nhướng mày, lạnh lạnh nhìn Lăng Hi, "Nếu ta không có đoán sai, hắn tu luyện công pháp là....."

"Nha đầu, cẩn thận!"

Trong linh hồn bỗng nhiên truyền ra âm thanh lo lắng của Từ Tà

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Ta là người tốt

Edit: kaylee

Giờ khắc này, tất cả mọi người cảm giác được thực lực của Lăng Hi tăng trưởng.

Cố Nhượng Vân ngẩng đầu nhìn Lăng Hi trước mắt, trong ánh mắt hiện lên một tia sáng khó hiểu.

Từ lúc bắt đầu chiến đấu, nàng đã cảm nhận được tu vi của Lăng Hi quá mức phù phiếm, nói cách khác, tuy rằng hân thân là Vô Giả sơ cấp, lực lượng chân chính chỉ là ở vào khoảng Tụ Khí cấp bảy!

Nhưng mà, chẳng lẽ người cho hân công pháp tu luyện này, lại chưa nói với hân ngàn vạn lần không thể sử dụng tuyệt chiêu sao? Cho dù chiêu số Lăng Hi sử dụng hiện tại có thể khiến thực lực của hân tới Vô Giả sơ cấp chân chính, nhưng từ đây về sau, lại cũng không cách nào tu luyện.

Cũng chính là nói, hân dùng tu vi suốt đời của bản thân tăng lên lực lượng tạm thời.....

"Ha ha!" Lăng Hi điên cuồng cười hai tiếng, ánh mắt âm trầm mà ngoan độc, "Lúc trước ngươi đã có lá gan ký giấy sinh tử, cũng chính là nói, ngươi đã làm chuẩn bị tốt cho cái chết, hiện tại ta lập tức sẽ đưa ngươi đi gặp cha nương ngươi, như thế ngươi còn phải cảm tạ ta."

Dứt lời, theo kiếm quang hiện lên, thân hình của Lăng Hi đã đến trước mặt Cố Nhượng Vân.

Trên mặt của hân mang theo tươi cười dữ tợn, giống như ác ma vùng kiếm trong tay về phía nàng. Giống như muốn lập tức cắt bỏ đầu của thiếu nữ.

Đồng!

Cố Nhượng Vân tùy tay cầm lấy mộc côn (gậy gỗ) bên cạnh chắn về phía công kích của đối phương, trong nháy mắt, chấn động mãnh liệt từ trên người hai người phát ra, hình thành một con sóng ánh sáng, tất cả tạp vật chung quanh đều bị phá hủy, mặt đất đều bồi vì vậy mà bị chấn động một trận.

Máu.....

Máu đỏ tươi chảy ra từ giữa cánh tay bị đánh thương của Cố Nhượng Vân, hình thành một đường màu đỏ, từng giọt chậm rãi rơi xuống trên đất mặt, rất nhanh mặt đất xung quanh nàng bị nhuộm thành một mảnh đỏ, nhìn thấy mà ghê người.

Ánh mắt âm độc của Lăng Hi tập trung vào Cố Nhượng Vân, khinh thường hừ lạnh một tiếng, mà rất nhanh bóng dáng màu xanh kia cũng đã vòng đến sau lưng Cố Nhượng Vân.

"Cố Nhượng Vân, cẩn thận sau lưng ngươi!"

La Âm sắc mặt đại biến, khẩn trương nhìn phía sau Cố Nhượng Vân, sốt ruột hô to ra tiếng.

Giống như là cảm nhận được cái loại cảm giác bị độc xà (rắn độc) nhìn chăm chăm ở phía sau, Cố Nhượng Vân chậm rãi xoay người, trong phút chốc, một thanh lợi kiếm liền ở phía trên ót của nàng, dần dần rơi xuống cùng với giọng nói tàn nhẫn của thiếu niên.

"Si nhục ngươi từng mang đến cho ta ở trong Thiên Linh trận, bây giờ, Lăng Hi ta sẽ toàn bộ trả lại cho ngươi! Ngươi đi tìm chết đi, Cố Nhượng Vân!!!"

Ầm!

Kiếm của hân hung hăng bổ về phía ót của Cố Nhượng Vân, hiển nhiên quên mất dặn dò ban đầu của Thi Vân.

"Không tốt!"

Thi Vân khuôn mặt hơi đổi, nếu đầu óc của Cố Nhượng Vân bị hao tổn, tinh thần lực cũng sẽ biến mất tất cả, Lăng Hi ngu ngốc này! Quả nhiên là kẻ phá hoại!

Nhưng mà, cho dù nàng sốt ruột, cũng không cách nào cứu chữa.....

"Dừng tay, ngươi ***** dừng tay cho lão tử!"

Dư lão vừa chạy tới liền nhìn thấy một màn nguy hiểm này, sợ tới mức toàn bộ trái tim của ông đều run rẩy.

Xong rồi, lần này xong rồi, nếu thiếu chủ trở về biết được đại tiểu thư đã xảy ra chuyện, vậy toàn bộ Thanh Long Quốc đều sẽ phải chấn động rồi, hơn nữa sẽ máu chảy thành sông.

Phải biết rằng, lúc đó nghe nói tỷ tỷ thương yêu bản thân nhất xảy ra chuyện, thiếu chủ còn thiếu chút nữa đã đến Thanh Long Quốc gây chuyện, cuối cùng ở giữa đường bị gia chủ bắt trở về, hơn nữa còn phạt hân bế quan mấy năm!

Kỳ thực thiếu chủ không phải không tuân thủ điều ước, điều kiện tiên quyết là, người hân để ý không chết, cho nên nếu đại tiểu thư chết ở trong tay tiểu súc sinh Lăng gia, có thể nghĩ thiếu chủ sẽ nổi giận cỡ nào. Thống khổ lại mất đi người thân, cho dù là gia chủ ra mặt ngăn cản cũng không thể được.

Đều tại tiểu tạp chủng Lăng Hi đáng chết này!!!

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 73: Ta là người tốt

Edit: kaylee

Một Lăng gia nho nhỏ, như thế nào chịu được lửa giận của thiếu chủ? Ở trước lúc người Tam Đại Chế Tài tiến đến duy trì, khẳng định đã bị tiêu diệt.

Bởi vậy, đừng nhìn thiếu chủ tính cách ôn hòa nho nhã, kia chỉ là mặt ngoài mà thôi, có thể trở thành thiếu chủ của Đông Phương gia tộc, hẳn không có chút năng lực sao được?

Àm!

Ngay tại lúc Dư lão thiếu chút nữa bị dọa ra bệnh tim, trước mặt Cổ Nhược Vân bỗng nhiên xuất hiện một thanh kiếm.

Thanh kiếm kia không chói mắt, nói đúng ra, thân kiếm và chuôi kiếm đều là rỉ sét loang lổ, vừa thấy chính là một đồng sắt vụn. Mà chính là đồng sắt vụn này chặn lại kiếm của Lăng Hi.....

Không sai! Thanh kiếm sắp sửa làm cho Cổ Nhược Vân máu tươi đương trường kia, cứ như vậy bị chặn!

"Cát! Ta còn tưởng một chiêu lợi này của Lăng Hi là cỡ nào lợi hại, không nghĩ tới, lại dễ dàng bị chặn như vậy."

"Lăng Hi này tính là Vô Giả gì? Ngay cả một Tụ Khí cấp sáu đều đánh không lại, vẫn là một lần nữa quay về trong nung thai (bụng mẹ) đắp nặn một chút đi."

"Ta cảm thấy là Lăng Hi không phát ra thực lực chân chính, nếu không làm sao Cổ Nhược Vân có thể ngăn cản?"

Mọi người đầu tiên là từ trong khiếp sợ phục hồi tinh thần lại, rồi sau đó không ngừng cảm thán ra tiếng. Dù là ai cũng không tin thực lực của Cổ Nhược Vân cao hơn Lăng Hi.

Dù sao cấp bậc ở ngay trước mắt kia, để cho bọn họ tin tưởng một Tụ Khí cấp sáu có thể ngăn được công kích của Vô Giả sơ cấp, trừ phi làm cho bọn họ tin tưởng con kiến có thể giẫm chết voi.

"Ta vốn không nghĩ xuất nó ra, nhưng mà....." Cổ Nhược Vân nhẹ nhàng nở nụ cười, "Người lại bức ta đem nó ra, người nói, ta nên thế nào đối với người mới tốt đây? À, đúng rồi, vừa rồi là người muốn giết ta, đúng không?"

Lăng Hi sững sờ một chút sau đó rất nhanh đã khôi phục tâm tư, hắc cười lạnh một tiếng: "Cho dù ta muốn giết người lại như thế nào? Cổ Nhược Vân, người dám giết ta sao? Cho dù cho người một trăm lá gan, người cũng không dám đụng đến một sợi lông của ta, nếu không, chính người cũng không sống được." (L: nói hay quá ~ nói nữa đi *vỗ tay cho sự ảo tưởng*)

Dư lão bất đắc dĩ lắc lắc đầu, cho dù Cổ Nhược Vân vốn không muốn giết Lăng Hi, hẳn vừa nói lời này ra, cũng phải giết hẳn không thể nghi ngờ.

Nhưng mà.....

Ông hơi hơi nheo đôi mắt, nhìn nhìn kiếm trong tay Cổ Nhược Vân: "Thanh kiếm này, thật đặc biệt, nhưng có vẻ cũng không phải Linh Khí, không biết đại tiểu thư là từ chỗ nào có được, chắc hẳn Luyện Khí Tông cũng nhìn ra sự đặc biệt của thanh kiếm trong tay nàng."

Đối mặt với tình cảnh này, từ đầu đến cuối Hồn Phi đều thờ ơ lạnh nhạt, nhưng mà sau khi nhìn thấy kiếm trên tay Cổ Nhược Vân, mày nhẹ nhàng nhíu lại.

"Linh Khí? Không! Không phải Linh Khí, hẳn là nói, đây là một thanh phế Linh Khí!" (L: linh khí rèn không thành, bị suy yếu, tàn phế...)

Phế Linh Khí, cho dù miễn cưỡng được coi là Linh Khí, nhưng không cách nào so sánh với Linh Khí chân chính, còn không xứng tiến vào mắt Luyện Khí Tông lão.

"Phải không?" Cổ Nhược Vân nhíu mày nhìn về phía Lăng Hi, ý cười trong mắt càng sâu, "Ta đây ngược lại muốn nhìn xem, hậu quả sau khi giết người đến cùng sẽ là cái gì!"

"Vậy người liền thử xem đi!"

Lăng Hi lạnh lùng cười, thân mình như gió bay về phía Cổ Nhược Vân, ánh sáng sắc bén bắn ra bốn phía, vô cùng sắc bén và ngoan độc.

Nhưng, Linh kiếm trong tay Cổ Nhược Vân chính là nhẹ nhàng vung lên, một kiếm phong mạnh mẽ chọt trào ra, 'oanh' một tiếng liền đánh Lăng Hi lui lại

mấy bước.

Đúng vậy, nàng chỉ vung kiếm lên, không có động tác dư thừa gì.....

"Thình nói với ta, đây không phải thật sự, chẳng lẽ bảo bối ngày đó nàng có được ở trong Thiên Linh trận thật là thanh kiếm này?"

Trong đám người, phía trước vị thanh niên muốn cướp đoạt bảo vật của Cố Nhược Vân ở trong Thiên Linh trận kia hung hăng xóa mắt, vốn là lần trước hắn bị Cố Nhược Vân quét mặt mũi, trong lòng thật không thoải mái, cho nên mới đuổi theo Lăng Hi tới nơi này xem tình cảnh thiếu nữ bị đánh nằm sấp.

Không nghĩ tới, nhìn đến lại có thể sẽ là tình cảnh này.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Ta là người tốt

Edit: kaylee

Buồn cười lúc trước khi Cố Nhược Vân cho hắn đi đến lấy hắn còn hung hăng nhục nhả nàng một trận.

"Khụ khụ!"

Lăng Hi ho khan ra hai ngụm máu, ánh mắt âm ngoan gắt gao tập trung vào Cố Nhược Vân.

"Tiểu tiện nhân, ngươi ***** muốn chết!"

Xôn xao!

Vừa dứt lời, hắn lại cầm lấy kiếm nhắm về phía Cố Nhược Vân.

Cố Nhược Vân nắm chặt kiếm trong tay, chợt một con lốc từ trên Linh kiếm xuyên thấu qua khe hở bắn ra ngoài, còn không chờ Lăng Hi phục hồi tinh thần lại, một cổ uy áp vô tận sinh ra từ trên Linh kiếm, làm cho hắn lại ngã người hai giây.

Cũng ở trong hai giây này, Cố Nhược Vân đã đến trước mặt của hắn, chuỗi kiếm thật dài dùng sức đâm ở trên bụng của Lăng Hi, hắn miệng phun máu tươi, thân mình thẳng tắp ngã văng ra ngoài.

"Ngươi....."

Lăng Hi vừa mở miệng, liền nhìn thấy thiếu nữ một thân áo xanh đi tới phía bản thân.

Dưới ánh mặt trời, bóng dáng mảnh khảnh kia giống như bao phủ một tầng sáng chói, trên khuôn mặt thanh tú dương lên nụ cười nhẹ nhàng, nhưng mà, giờ này khắc này, Lăng Hi lại có một loại cảm giác ác ma cười với hắn, mao cốt từng nhiên (lông tóc dựng đứng).

"Ngươi muốn làm gì? Cố Nhược Vân, ta cảnh cáo ngươi, cô cô của ta là Quý Phi nương nương đương triều! Hơn nữa ta còn có Luyện Khí Tông làm hậu thuẫn, trước khi ngươi giết ta phải suy nghĩ thật kỹ an toàn của cuộc sống sau này của mình!"

Cảm nhận được lạnh lẽo trên cổ, Lăng Hi khản trương nhìn Cố Nhược Vân, miệng quát không lựa lời.

Nghe nói như thế, Cố Nhược Vân thu hồi kiếm.

Lập tức, Lăng Hi nhẹ nhàng thở ra, trên mặt lại mang theo một chút đắc ý.

Chỉ cần có những hậu thuẫn đó, cho nàng một trăm lá gan, cũng không dám giết hắn!

"Giết ngươi?" Cố Nhược Vân nở nụ cười, "Ta là một người tốt, làm sao có thể giết ngươi? Lăng Hi, dù sao ngươi đã là một phế vật, cho dù về sau lại tu luyện thế nào cũng vô dụng, một khi đã như vậy, ta đây khiến cho ngươi phế càng triệt để thôi, lúc đó, nếu cần ta giúp ngươi giải thoát, hay là tham sống sợ chết, từ chính ngươi làm chủ."

Khi nói lời này, Cố Nhược Vân hoàn toàn một bộ dáng ta là người tốt, hai mắt cười híp lại.

"Ngươi....."

Lăng Hi vừa nói một chữ, cổ tay đã truyền đến một trận đau đớn thấu xương, đau đến mức thiếu chút nữa thì hắn hôn mê bất tỉnh.

Đau!

Đau quá!

Trên đời này đau nhất trừ gãy xương ra, đó là đứt gân.

Mà nữ tử này, vậy mà đồng thời đánh gãy gân tay gân chân của hắn.

"A a a!"

Dưới đau đớn kịch liệt, Lăng Hi kêu lớn lên, sau khi Cố Nhượng Vân đánh gãy một chân cuối cùng của hắn, liền đau đến hôn mê bất tỉnh.

"Lăng Hi, lúc này đây, ta là báo thù vì Cố Nhượng Vân."

Cố Nhượng Vân là nàng, mà nàng, cũng là Cố Nhượng Vân.

Nhưng mà Cố Nhượng Vân trước kia chết đi, cho dù có liên quan tới Cố gia lão nhân, thì hắn lại cũng không cách nào trốn thoát trách nhiệm, mà gân tay gân chân đều đứt, cũng là trả thù tốt nhất đối với hắn.....

"Hi nhi!"

Bỗng nhiên, một tiếng rống to vô cùng tức giận truyền đến.

Lúc Cố Nhượng Vân quay đầu nhìn lại, thì nhìn thấy sau đám người là một bóng dáng thương lão chạy như điên mà đến.

Lăng Nghị hộc mắt đỏ bừng nhìn Lăng Hi ngã vào trong vũng máu, rồi sau đó ánh mắt chuyển về phía Cố Nhượng Vân, hai mắt trừng muốn nứt ra nói: "Cố Nhượng Vân, ngươi lại dám tổn thương tôn nhi của ta, hôm nay, ta muốn ngươi hoàn lại gấp trăm lần ngàn lần! Cho dù hiện tại ngươi cầu xin tha thứ cũng không có tác dụng gì!"

Chết!

Chỉ có cái chết của nàng, mới có thể bù lại thương tổn nàng gây ra cho tôn nhi!

Nghĩ đến đây, Lăng Nghị tức giận nhắm về phía Cố Nhượng Vân, sát ý khuếch tán ở dưới toàn bộ bầu trời.

Ngay tại khi lão vọt tới trước mặt thiếu nữ, một bóng sáng chắn ở phía trước nàng, nâng tay ngăn cản công kích của Lăng Nghị.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Lăng lão nhân âm hiểm (một)

Edit: kaylee

Dư lão nắm chặt nắm tay của Lăng Nghị, trong mắt ông hàm chứa một chút lạnh lùng sắc nhọn.

"Lăng gia chủ, tỷ thí giữa vân bối, ngươi một người trường bối nhúng tay, có vẻ có chút không tốt đi?"

"Cút ngay!"

Một tiếng quát lớn truyền ra từ trong miệng của Lăng Nghị, lão hận đến hai mắt đỏ bừng, giống như muốn ăn thịt người: "Ta mặc kệ tỷ thí hay không tỷ thí gì, ta chỉ biết là nàng làm cho tôn tử của ta trở thành một phế vật, vậy hôm nay nàng nhất định phải chết ở chỗ này!"

Dư lão cười ha ha hai tiếng: "Lăng gia chủ, tôn tử của ngươi học làm công pháp, cho dù là không bị người đánh phế, cũng nhất định là không thể hơn người, từ nay về sau tu vi là khó có thể tiến bộ."

Giống như tình thiên phích lịch (sét đánh giữa trời quang), trực tiếp làm Lăng Nghị ngốc ở ngay tại chỗ.

Dư lão nói cái gì? Cho dù Cố Nhượng Vân không phế Lăng Hi, hắn cũng là một phế vật?

Không!

Không có khả năng!

Thi Vân tiểu thư nói qua, mặt pháp kia không có di chứng gì, nhất định là lão nhân này vì che chở Cổ Nhục Vân mà cố ý lừa bịp bản thân.

"Người cho rằng nói những lời này ta sẽ tin tưởng sao?" Lăng Nghị lửa giận ngập trời rống lớn nói, "Ta khuyên các người vẫn là giao Cổ Nhục Vân đến trong tay ta, nếu không mà nói, đừng trách ta không khách khí! Hi nhi là độc đinh (con trai duy nhất) của Lăng gia chúng ta, nếu hắn bị phế đi, chẳng khác nào Lăng gia chúng ta tuyệt hậu! Cho nên ta cần phải làm cho nha đầu thối đáng chết kia trả giá sinh mệnh!"

Rống!

Lăng Hi cuồng nộ (tức giận điên cuồng) rít gào một tiếng, nhưng mà, hắn cũng không có đánh về phía Dur lão, cũng không có nhắm về phía Cổ Nhục Vân được Dur lão bảo hộ ở sau người.

Mà là chớp tới La Âm ở trong đám người.....

"Nguy hiểm!"

Dur lão biến sắc, ngay tại lúc ông muốn tiến lên, một đạo kinh phong dừng ở trên đầu ông, 'phịch' một tiếng, đầu của ông mềm nhũn, nặng nề té ngã trên đất.

Giờ khắc này, mộc trượng (gậy gỗ) Dur lão nắm chặt trong tay, 'lạch cạch' một tiếng, mộc trượng bị ông làm gãy thành hai đoạn, trên khuôn mặt thương lão kia đặc biệt khủng bố, khuôn mặt xanh mét nhìn người Luyện Khí Tông làm như không có việc gì, phun ra từng từ từng chữ.

"Luyện Khí Tông!"

Đúng vậy, vừa rồi nơi phát ra đạo lực lượng kia, quả thật thuộc về Luyện Khí Tông!

Chuyện làm cho ông không dự đoán được, là ở dưới ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người, Luyện Khí Tông vậy mà cũng dám âm thầm xuống tay!

Tốt!

Tốt lắm!

Khoản nợ này, Dur lão ông nhớ kỹ!

"La Âm!"

Nhìn thấy Lăng Nghị chụp tới La Âm, Cổ Nhục Vân sốt ruột la lớn.

Khả La Âm còn không có phục hồi tinh thần lại, đã rơi vào trong tay Lăng Hi.....

"Ha ha ha! Cổ Nhục Vân, người cho rằng có người Bách Thảo Đường che chở người là người có thể an toàn? Đáng tiếc người quá coi thường Lăng Nghị ta, nếu người muốn bằng hữu người an toàn, vậy bắt luận ta làm cái gì người cũng không thể phản kháng! Nếu không, ta sẽ bóp chết nàng!"

Tay của Lăng Nghị bóp thật chặt cổ của La Âm, vẻ mặt hung ác nói.

"Cổ Nhục Vân, người mặc kệ ta!" La Âm hung hăng trừng mắt nhìn Lăng Nghị, không chút sợ hãi nói, "Lăng Nghị, lão gia hỏa đáng chết không biết xấu hổ người! Là bản thân tồn tại của người muốn lập ra kẻ ước sinh tử với Cổ Nhục Vân, bản thân bị phế trách ai? Không nghĩ tới đánh nhỏ thì già đến, các người ***** còn có xấu hổ hay không?"

"Người cầm miệng cho lão tử!"

Lăng Nghị nâng lên bàn tay to hung hăng tát một cái ở trên khuôn mặt của La Âm, lạp tặc, trên khuôn mặt nhỏ nhắn nhiều hơn dấu năm ngón tay.

Nhưng mà La Âm không khóc cũng không có kêu, nàng liếm vết máu ở khóe miệng, một trong hai mắt hàm chứa đùa cợt.

"Hai người viết kẻ ước, là cường giả Luyện Khí Tông làm chứng, chẳng lẽ người không để ý tới người của Luyện Khí Tông?"

Khi nói chuyện, hai mắt của nàng quét về phía Luyện Khí Tông.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Lãng lão nhân âm hiểm (hai)

Edit: kaylee

Cho dù La Âm sớm biết rằng Luyện Khí Tông rất vô sỉ, nhưng nàng nghĩ dù sao trước mặt nhiều người như vậy, cho dù Luyện Khí Tông vô sỉ thế nào, cũng muốn giữ chút thể diện bên ngoài đi?

Đáng tiếc, nàng xem thường trình độ vô sỉ của Luyện Khí Tông.....

"Khế ước?" Hồn Phi nhìn La Âm, lạnh giọng cười nói, "Thật có lỗi, lúc trước ta là nói tỷ thí phải biết điểm dừng, tại sao lại có văn thư khế ước? Cố Nhược Vân làm trái với quy định, sẽ có người trừng phạt nàng, chỉ là Luyện Khí Tông chúng ta luôn không thích coi mạng người như cỏ rác, bởi vậy việc này tuyệt sẽ không nhúng tay!"

Đừng nói là La Âm, ngay cả những người vây xem sau khi nghe được lời nói này, đột nhiên đối với trình độ vô sỉ của Luyện Khí Tông nhìn với cặp mắt khác xưa.

Nhưng mà, bọn họ nhìn đến Thi Vân đứng ở bên cạnh Hồn Phi nhú mày, trong lòng nhưng là nhẹ nhàng thờ ra.

Thoạt nhìn việc này là Hồn Phi tự chủ trương, hiển nhiên không phải là dụng ý của Thi Vân tiểu thư. Người như Thi Vân tiểu thư chính là dịu dàng thiện lương giống như tiên nữ, làm sao có thể sẽ làm ra việc vô sỉ như thế? (L: vâng tiên nữ trong mắt các bạn chính là vô sỉ như thế đó)

"Ha ha!" Lăng Nghị điên cuồng cười hai tiếng, lửa giận trong lòng lão dâng lên cuộn cuộn, hung hăng nói: "La Âm, bây giờ ngươi còn có cái gì để nói?"

La Âm cắn cắn môi, cười lạnh nói: "Ta chỉ là không nghĩ tới Luyện Khí Tông cũng sẽ không biết xấu hổ như thế! Cho nên, ngươi muốn giết cứ giết, ta không có lời nào để nói! Dù sao một cái tiện mệnh của La Âm ta, bé nhỏ không đáng kể, ngươi muốn dùng ta đến uy hiếp Cố Nhược Vân, mơ tưởng!"

"Vây ngươi liền xem xem hảo hữu (bạn tốt) của ngươi là thế nào bị ta dẫm nát dưới chân! Ha ha!" Lăng Nghị tức giận cười bóp chặt cổ của La Âm "Hơn nữa, ngươi đừng nghĩ tự sát, ở trong tay ta, ngươi căn bản không chết được! Nếu ngươi muốn chết, chờ ta xử lý Cố Nhược Vân xong đã!"

Nói xong lời này, lão nhìn về phía Cố Nhược Vân, trong đôi mắt bắt đầu khởi động gió lốc tức giận.

"Cố Nhược Vân, ngươi không muốn bằng hữu của ngươi chết mà nói, bỏ kiếm trong tay ngươi xuống cho ta! Lại đến đứng ở trước mặt ta!"

Từ đầu tới cuối, Cố Nhược Vân đều không nói gì, trên khuôn mặt tú khuôn mặt không có biểu cảm, ánh mắt nhàn nhạt nhìn vào Lăng Nghị: "Lăng Nghị, có một số việc là ngươi không thể làm, nếu làm, ngày sau phải trả giá thật lớn cho quyết định này!"

"Hừ! Ít nói lời vô nghĩa cho lão tử, nếu như ngươi không nghe theo mệnh lệnh của ta, ta sẽ làm cho bằng hữu của ngươi chết ở chỗ này! Lập tức buông kiếm đi đến trước mặt của ta! Ta cho ngươi thời gian ba phút, nếu không, tánh mạng của bằng hữu của ngươi sẽ không còn."

Lăng Nghị gắt gao bóp cổ của La Âm, nhìn ng trong tay giống hồ sắp hít thở không thông, trong lòng vô cùng thống khoái.

"Dư lão, ông giúp ta cầm kiếm trước."

Cố Nhược Vân vung tay, quăng kiếm cho Dư lão, rồi sau đó chậm rãi đi tới trước Lăng Nghị. Từ đầu tới cuối, trên khuôn mặt tú trên kia đều không có cảm xúc dư thừa.

"Đại....." Nhìn bóng dáng của Cố Nhược Vân, Dư lão lo lắng há to miệng, nhưng lời nói kia đến bên miệng lại nuốt xuống, trong mắt mang theo tràn đầy khâm trọng.

"Cố Nhược Vân, ngươi tổn thương tôn tử của ta, hôm nay, ta sẽ làm cho ngươi lĩnh hội một chút như thế nào là địa ngục! Yên tâm, ta sẽ không cho ngươi chết thống khoái, ta sẽ chỉ làm ngươi thống khoái hơn tôn tử của ta ngàn lần vạn lần, ha ha ha!"

Àm!

Lăng Nghị một quyền nặng nề đánh vào phía trên ngực của Cố Nhược Vân, bước chân của nàng lập tức thối lui về phía sau, trên mặt đất mài ra một đường dài và sâu, mái tóc hỗn độn phân tán, che lại khuôn mặt tái nhợt.

Nàng lau vết máu ở khóe miệng, ngẩng đầu nhìn Lăng Nghị.

Tuy rằng cái gì cũng chưa nói, nhưng đùa cợt trong mắt thiếu nữ là rõ ràng như thế, không khỏi làm Lăng Nghị giận tím mặt.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 77: Thiên Bắc Dạ tức giận (một)

Edit: kaylee

"Cố Nhượng Vân, ngươi đã sắp chết đến nơi, vậy mà còn dám can rở như thế! Hôm nay, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

Àm!

Lăng Nghị ra quyền như rồng, hung hăng dừng ở phía trên ngực của Cố Nhượng Vân, trong phút chốc, thiếu nữ há miệng phun ra một ngụm máu tươi, mắt lạnh nhìn Lăng Nghị bị vây trong gió lốc tức giận.

Nhưng mà, chính là loại ánh mắt này, làm cho Lăng Nghị hận đến nghiến răng, nắm tay càng là một quyền uy mãnh hơn một quyền, đánh cho Cố Nhượng Vân không ngừng lui về sau.

Có một số người không đành lòng nhắm mắt lại, nhưng mà, trình độ chịu đánh của thiếu nữ làm cho người ta khâm phục không thôi.

Lúc này, Lăng Nghị hoàn toàn bị Cố Nhượng Vân chọc giận không nhìn thấy đối phương ném ánh mắt sai sử về phía Dư lão.

Dư lão khẽ gật đầu, tỏ vẻ bản thân hiểu ý tứ của nàng, ngay tại lúc ông muốn thừa dịp lực chú ý của Lăng Nghị đều ở trên người Cố Nhượng Vân mà muốn cứu La Âm ra, một ánh đỏ từ phía sau đột nhiên thoáng nhanh qua, giống như một tia sét bản bản về phía Cố Nhượng Vân.

"Ha ha! Cố Nhượng Vân, ngươi ngàn không nên vạn không nên thương tổn tôn nhi của ta, hiện tại ta liền cho ngươi xuống địa ngục."

Lực lượng vô cùng lớn ngưng tụ ở trên nắm tay của Lăng Nghị, trong mắt lão bốc lên lửa giận, dùng hết toàn bộ khí lực đánh về phía Cố Nhượng Vân.

"Cố Nhượng Vân, ngươi mặc kệ ta, đi mau!"

La Âm sắc mặt đại biến, vội vàng hô.

Nếu nàng (CNV) bởi vì bản thân mà chết, vậy cả đời này, nàng (LÂ) đều sẽ không tha thứ cho bản thân.....

Nghĩ đến đây, trong mắt nàng không tự chủ được mang theo sót ruột, còn có vô tận trách và hối hận..

Nhưng hôm nay Cố Nhượng Vân hoàn toàn bại lộ ở dưới tay Lăng Nghị, không chỗ có thể trốn, mắt thấy thiếu nữ sắp sửa chết thảm dưới công kích của đối phương, bỗng nhiên, một bàn tay to từ bên cạnh duỗi đến, dùng sức kéo Cố Nhượng Vân vào trong ngực.....

"Là ai dám dám ra tay cứu tiểu súc sinh này!"

Lăng Nghị giận tím mặt, ai lớn mật như vậy dám cứu người bản thân muốn giết này, quả thực là không muốn sống nữa!

Nhưng mà lúc lão quay đầu nhìn lại, không khỏi cảm thấy kinh diễm.

Lão chưa từng gặp qua tuyệt thế nam nhân như thế, hồng y tóc bạc, như tiên như yêu, khuôn mặt hoàn mỹ có thể nói là đến cực hạn, điên đảo chúng sinh. Nhưng mà, lúc này nam nhân vẫn luôn nhìn chăm chú vào Cố Nhượng Vân, trong con ngươi màu đỏ mang theo đau lòng.

"Ngươi là loại người nào?"

Rất nhanh Lăng Nghị từ trong kinh diễm phục hồi tinh thần lại, nhíu lông mày, nói: "Tiểu tử, ngươi muốn xen vào việc của người khác?"

Trên người tiểu tử này không có linh khí dao động, nhưng mà Lăng Nghị lại không có quên, vừa rồi hắn cứu đi Cố Nhượng Vân từ trong tay bản thân, nếu nói là trùng hợp, đừng nói là người khác, chính là bản thân đều không thể tin.

"Là ngươi đã thương Tiểu Vân?"

Nam nhân quay đầu nhìn về phía Lăng Nghị, mặt không biểu cảm hỏi.

"Hừ!" Lăng Nghị hừ lạnh một tiếng, "Tiểu tử, ta khuyên ngươi nhanh chóng rút đi cho ta, nếu không, tánh mạng của nữ tử trong tay ta đây sẽ không còn!"

Thiên Bắc Dạ không nói gì, chậm rãi nhìn về phía Lăng Nghị.

Trong gió nhẹ, một đầu tóc bạc kia theo gió bay múa, hồng y tung bay, lại có cảm giác yêu mị nói không nên lời.

"Tiểu Dạ?"

Cố Nhượng Vân giật mình, có chút kinh ngạc nhìn Thiên Bắc Dạ.

Không biết vì sao, lúc này tiểu Dạ cho nàng một loại cảm giác thật xa lạ, giống như thay đổi thành một người khác.....

"Tiểu tử, ngươi ***** không có nghe thấy ta nói? Một khi đã như vậy ta sẽ giết ngươi trước!"

Lăng Nghị tức giận nhắm về phía Thiên Bắc Dạ, hơn nữa còn dùng lực lượng vượt qua cực hạn, so với vừa rồi khi đánh Cố Nhược Vân tăng cường hơn rất nhiều. Hiện nhiên, đối mặt với Thiên Bắc Dạ, lão không dám có chút thả lỏng.....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Thiên Bắc Dạ tức giận (hai)

Edit: kaylee

Ầm!

Lực lượng nắm tay xuyên qua bầu trời, giống như một ngọn gió dữ dội thôi quá, chính là ngay sau đó, toàn bộ thân mình của lão đều cứng lại.....

Một chiêu mà bản thân dùng hết tất cả lực lượng có thể có, vậy mà bị nam nhân này một tay tiếp được?

Đúng vậy, hấn quả thật chỉ dùng một bàn tay, liền tiếp được công kích mạnh nhất của lão.

Trong nháy mắt, sự sợ hãi từ đáy lòng truyền ra, lan tràn ở toàn thân Lăng Nghị, lão nhìn khuôn mặt tuyệt thế của nam nhân phía sau gió lốc, há miệng thờ đốc, lại phát hiện cổ họng giống như bị một bàn tay bóp chặt, hoàn toàn phát không ra âm thanh.

Trốn!

Lăng Nghị hung hăng hít vào một hơi, hiện tại biện pháp duy nhất, chính là trốn!

Vừa suy nghĩ muốn trốn, lão đã xoay người muốn chạy, nhưng càng làm cho lão hoảng sợ còn ở phía sau.....

Giờ khắc này, thân mình của lão giống như bị trời buộc, mặc cho như thế nào dùng sức đều không thể nâng động bước chân, thật giống như bị một sợi dây thừng trời lại.....

Điều này sao có thể?

Đến cùng là nam nhân này làm như thế nào đến bước này?

Ngay tại lúc Lăng Nghị không nghĩ ra vấn đề này, bóng dáng của nam nhân giống như quỷ mị xuất hiện ở trước mặt của hấn, rồi sau đó một cái tay từ vòng hung hăng bóp chặt cổ của lão.....

Chỉ là nhẹ nhàng như vậy.....

Ba!

Cổ của lão giống như bánh quai chèo bị vặn thành một sợi dây, chợt phát ra một tiếng vang nhỏ, cổ dễ dàng bị vặn gãy, máu tươi phun ra như nước suối, làm cho hồng y vốn là tươi đẹp của nam nhân có vẻ càng yêu mị.....

Tất cả mọi người sợ ngây người, trong nháy mắt vô cùng sợ hãi chiếm cứ trái tim của mọi người, có một số người còn chịu không nổi trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Bọn họ cũng gặp qua vô số cảnh tượng đẫm máu, lại chưa từng thấy có một người trực tiếp vặn rời cổ của người khác, mà hấn, lại dùng thủ đoạn như thế.....

Nhất là người cho rằng Thiên Bắc Dạ này không có thực lực gì, càng là muốn hung hăng và miệng bản thân một cái, dù sao nếu hấn còn chưa đủ cường, người nào mới có thể gọi là cường hấn?

"Vì sao? Vì sao Cố Nhược Vân lại có vận khí tốt như vậy?"

Cố Phán Phán trong lòng tràn đầy ghen tị, kém chút làm cho nàng cả người đều điên cuồng: "Lúc trước ở hoàng cung nhìn thấy, ta cho rằng nam nhân này là một phế vật chỉ có bề ngoài! Nhưng hấn chẳng những dung mạo tuyệt thế, càng là thực lực siêu phàm, dựa vào cái gì nam nhân như vậy sẽ ở cùng Cố Nhược Vân? Nữ nhân kia có tư cách gì? Không! Cố Phán Phán ta không thể kém hơn Cố Nhược Vân nàng, từ nhỏ đến lớn, chỉ có những thứ ta không cần nàng mới xứng nhất, phàm là là ta coi trọng, đều sẽ là của ta!"

Cố Nhược Vân cũng chỉ xứng nhặt rác rưởi nàng không cần, những thứ khác đều không xứng!

Lúc này, trừ bỏ Cố Phán Phán, còn có một người trong lòng cũng tràn ngập ghen tị.

Thật hiển nhiên, người nợ chính là Luyện Khí Tông đại tiểu thư Thi Vân.

Cho dù màu mắt không giống nhau, nhưng mà, từ trước đến giờ Thi Vân vẫn tin tưởng vững chắc Thiên Bắc Dạ chính là nam nhân như thần trong cảnh trong mơ của nàng, hiện giờ nhìn thấy nam nhân mình tìm nhiều năm như vậy lại bảo vệ nữ tử khác như vậy, như thế nào nàng có thể không ăn giấm?

Nhất là, nữ nhân kia còn là Cố Nhược Vân không để Luyện Khí Tông vào mắt.....

"Tiểu Vân."

Thiên Bắc Dạ quay đầu nhìn về phía Cố Nhược Vân, sau khi thấy ánh mắt không dám tin của thiếu nữ, đáy lòng lập tức đau xót, có phải bản thân rất hung tàn, dọa đến nàng hay không?

"Tiểu Vân, thực xin lỗi, ta không cố ý xuống tay nặng như vậy, ta chỉ là nhìn thấy lão làm Tiểu Vân bị thương, rất tức giận, ta cam đoan với ngươi, về sau ta sẽ không bạo lực như vậy nữa, ta sẽ thật dịu dàng làm cho bọn họ chết, được không?"

Khi nói lời này, Thiên Bắc Dạ gắt gao nắm chặt góc áo, cầu xin nhìn Cố Nhược Vân.

Nếu Tiểu Vân không tha thứ hẳn làm sao bây giờ? Vạn nhất về sau không bao giờ để ý đến hẳn nữa.....

Không! Tuyệt đối không thể!

Chỉ cần nghĩ đến Cố Nhược Vân sẽ hờ hững với hẳn, trái tim của Thiên Bắc Dạ càng đau đớn, đau đớn giống như đã từng cũng trải qua....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Thiên Bắc Dạ tức giận (ba)

Edit: kaylee

Rốt cục Cố Nhược Vân cũng phục hồi tinh thần lại, trong nháy mắt nói: "Ngươi đang nói cái gì? Vì sao ta phải tức giận? Nhưng mà, tiểu Dạ, ta không nghĩ tới sau khi ngươi mất trí nhớ cũng sẽ có lực lượng mạnh mẽ như vậy, có thể trong nháy mắt giết Lăng Nghi."

Thiên Bắc Dạ dè dặt cẩn trọng nhìn về phía Cố Nhược Vân: "Tiểu Vân, ngươi... Không có giận ta?"

"Vì sao ta phải giận ngươi?" Ánh mắt của Cố Nhược Vân có chút không hiểu, nghi hoặc hỏi.

Giống như là từ địa ngục lên tới thiên đường, Thiên Bắc Dạ hưng phấn ôm chặt lấy Cố Nhược Vân, gắt gao ôm nàng vào trong lòng.

Như gặp điện giật, Cố Nhược Vân ngốc ở tại chỗ.

Nói thật, đối với Thiên Bắc Dạ, nàng có một loại cảm tình khó hiểu, ngay cả chính nàng cũng không biết vì sao, giống như thật tin tưởng hẳn sẽ không thương hại bản thân, loại tín nhiệm này cũng là đến mức danh kỳ diệu (không hiểu ra sao, không giải thích được), ngay cả bản thân Cố Nhược Vân cũng không rõ ràng.

Nhưng mà, ôm ấp này lại làm nàng tròn tròn mắt, từ lúc quen biết đến nay, tiểu Dạ chưa từng có qua hành động ái muội như vậy.

"Tiểu Vân, cảm ơn ngươi, vừa rồi ta nghĩ đến ngươi là vì ta rất tàn nhẫn mà tức giận, cho nên ta thật sợ hãi, sợ hãi ngươi không để ý ta," Thiên Bắc Dạ gắt gao ôm Cố Nhược Vân, tiếp tục nói, "Tiểu Vân, về sau ta sẽ không lại để cho ngươi bị thương, ta cũng sẽ không thể lại rời đi ngươi, bởi vì ta không muốn nhìn thấy ngươi đổ máu, nếu không, chỗ này của ta sẽ rất đau."

Thiên Bắc Dạ chỉ chỉ ngực của mình, khẽ nhú mày.

"Ta cũng không biết vì sao, trong lòng ta luôn luôn vướng bận ngươi, hơn nữa, cũng là ngươi đến làm cho ta thức tỉnh từ trong ngủ say, Tiểu Vân, ngươi nói có phải mệnh trung chú định làm hai chúng ta quen biết hay không?"

Mệnh trung chú định sao?

Cố Nhượng Vân chậm rãi nhắm lại đôi mắt, trong nháy mắt này, một khuôn mặt lạnh lùng xuất hiện ở bên trong đầu của nàng.....

Người kia, là người lúc trước nàng tin nhiệm nhất! Nếu không quả quyết sẽ không phó thác thân đệ đệ (em trai ruột) cho hấn chiếu cố! Nhưng cuối cùng, hấn vì tư lợi của bản thân ruồng bỏ nàng, còn tàn nhẫn tách rời Ngọc nhi.....

Hiện giờ nghĩ đến tình cảnh đó, lòng của nàng vẫn là không tự chủ được mà đau đớn, loại đau đớn này tê tâm liệt phế, chính là mấy đời đều khó có thể quên.....

"Mệnh trung chủ định?"

Đột nhiên, một tiếng cười khê truyền đến từ bên cạnh, Cố Nhượng Vân chậm rãi lấy lại tinh thần, nhìn lại phía Thi Vân đang đi tới chỗ mình.

Nhưng mà từ đầu tới cuối, ánh mắt của Thi Vân đều ở trên người Thiên Bắc Dạ.

"Kỳ thực, đôi khi cảm giác cũng không nhất định sẽ chính xác, nhất là, người từng mất trí nhớ."

Nếu nói mệnh trung chủ định, vậy cũng chỉ có nàng và hấn... Cố Nhượng Vân chỉ là một phế vật mà thôi? Như thế nào có thể kẻ vai chiến đấu cùng nam nhân này? Trừ bỏ bản thân, toàn bộ đại lục đều sẽ không có người có thể đứng ở bên cạnh của hấn.

Thiên Bắc Dạ nhíu mày, bất giác lôi kéo ống tay áo của Cố Nhượng Vân, ừ ừ khua khua nói: "Tiểu Vân, ta không thích ở nơi có quá nhiều người xa lạ, cho nên, chúng ta trở về nghỉ ngơi có được không?"

Không biết vì sao, nữ nhân trước mắt làm cho hấn có một loại cảm giác thật không thoải mái, loại cảm giác này, làm cho hấn muốn cách xa nàng.

"Được, ta cũng không thích những người này."

Cố Nhượng Vân gật gù đầu, rồi sau đó nàng giống như nhớ tới cái gì, chậm rãi đi đến bên cạnh La Âm.

"La Âm, thật có lỗi, vừa rồi vì chuyện của ta mới làm liên lụy đến người."

La Âm lắc lắc đầu: "Người phải nói xin lỗi là ta, nếu không phải ta, người cũng sẽ không....."

Chỉ cần nghĩ đến một màn mạo hiểm kia, trong lòng nàng chính là căng thẳng, nếu Thiên Bắc Dạ không tới kịp, thì cả đời này nàng cũng sẽ không thể tha thứ cho bản thân.

"Yên tâm đi, Lăng Nghị giết không được ta."

Cố Nhượng Vân cười cười, cho dù Thiên Bắc Dạ không có ra tay, nàng vẫn có át chủ bài là Tử Tà, nhưng không đến vạn bất đắc dĩ, nàng tuyệt đối sẽ không để Tử Tà hiện thân.....

"Chậm đã!"

Mắt thấy Cố Nhượng Vân sắp rời khỏi, phía sau truyền đến một tiếng nói.

Thi Vân mềm nhẹ cười: "Cố Nhượng Vân, kỳ thực ta thật kính nể người, người chẳng những vận may chiếm được phế Linh Khí kia, càng là mượn nó đánh bại Lăng Hi, cho dù thiên phú của người không đặc biệt xuất chúng, nhưng vận khí lại tốt một cách thần kỳ, nhất là....."

Nàng dừng một chút, tiếp tục nói: "Người nhặt được nam nhân mất trí nhớ này, hơn nữa dạy hấn một ít quan niệm người và hấn là mệnh trung chủ định, làm hấn rất tin người chính là người hấn muốn tìm, nhưng mà, nói dối rồi sẽ có một ngày bị vạch mặt, ta hi vọng người tự giải quyết cho tốt."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Chủ thượng (một)

Edit: kaylee

Cố Nhượng Vân vốn định xoay người rồi đi sau khi nghe nói như thế, bước chân bất giác ngừng lại, nàng khẽ dương khóe môi, một chút ý cười treo ở trên khuôn mặt thanh tú của thiếu nữ.

"Tiểu Dạ quả thật là ta nhặt được, nhưng mà ta cũng không có làm cho hấn đi theo ta, thế nào, chẳng lẽ Thi Vân cô nương quen biết tiểu Dạ?"

"Cố cô nương, ta không có ý tứ gì khác, nhưng mà thật trùng hợp, quả thật ta đã gặp qua nam nhân này, còn có một đoạn nhân duyên không nhỏ, đáng

tiếc là, hần giống như không nhớ rõ đoạn trí nhớ kia, cho nên ta mới nhắc nhớ Cố tiểu thư, nói dối thế nào, rồi cũng sẽ có một ngày bị vạch mặt."

Ngụ ý, người quen biết Thiên Bắc Dạ là nàng, lại âm kém dương sai để Cố Nhượng Vân và hần gặp nhau, mới có thể tạo nên cục diện hiện giờ.

"Lời này của Thi Vân tiểu thư là có ý tứ gì? Chẳng lẽ, nam nhân trong nháy mắt giết Lăng Nghị vừa rồi kia là nàng quen biết? Nhưng mà nam tử này từng mất trí nhớ, nên làm cho rằng nàng là Cố Nhượng Vân?"

"Đúng vậy, không nghĩ tới Cố Nhượng Vân vậy mà có thể vô sỉ đến loại trình độ này, còn nói ra lời nói dối như vậy, cũng khó trách, loại người này không có dung nhan khuynh quốc giống nàng, sao xứng đôi tuyệt thế nam nhân trước mắt?"

"Cùng Thi Vân tiểu thư đứng chung một chỗ, quả thực chính là phượng hoàng và gà rừng! Huống chi Thi Vân tiểu thư là người phương nào? Nàng chính là truyền nhân (người thừa kế) của Luyện Khí Tông, tuyệt thế thiên tài tuổi còn nhỏ cũng đã tới Võ Vương, như thế nào có thể so sánh được với nàng?"

Mọi người ào ào phát ra âm thanh, ánh mắt nhìn về phía Cố Nhượng Vân tràn ngập khinh bỉ.

Lúc này, ai cũng không có chú ý tới dưới lầu, một gã nam tử trong tay cầm quạt lông, lười nhác nằm ở phía trên ghế dựa mềm, thị nữ nha hoàn vờn quanh, hoạt sắc sinh hương.

Giờ phút này, cặp mắt phượng cầu hôn người của nam nhân kia xuyên thấu qua mọi người dừng trên người thiếu nữ ở trong đám người. Rồi sau đó nhẹ nở nụ cười, nụ cười này, tuyệt sắc vô song, thiên hạ phong hoa.

"Nàng chính là phế sãi muội muội kia của Cố Sanh Tiêu? Thú vị, muội muội này của Cố Sanh Tiêu quả thật rất thú vị, hơn nữa nàng có thiên phú hiếm thấy như vậy, lại bị cho là phế sãi."

Chắc chắn, nếu người có thiên phú bậc này là phế vật, trên đời chỉ sợ không có thiên tài.

Mọi người đều biết, võ giả tu luyện về sau cũng thì càng ngày càng khó thăng cấp, cũng có người gặp phải chút bình cảnh cả đời cũng không cách nào vượt qua, nhưng mà, trên đời một loại thiên phú, có thể không cần để ý tất cả bình cảnh, cho dù giai đoạn đầu nàng đột phá không bằng thiên tài khác, nhưng càng về sau, thiên phú của nàng cũng hiện ra càng nhiều....

Loại thiên tài này, chính là có Linh Hải rộng lớn hơn người khác rất nhiều.

Mà thật hiển nhiên, Cố Nhượng Vân chính là người có được loại thiên phú này.....

Trong mắt hiện lên một vết sáng sắc nhọn, nam nhân không tiếng động nở nụ cười: "Trên đời này người duy nhất có thể làm cho ta bội phục, chính là Cố Sanh Tiêu, không biết muội muội của hần lại là một nhân vật thế nào, nhưng mà lúc này đây, xem ra ta không có đến Thanh Long Quốc này không công."

Nghĩ đến đây, ý cười trên mặt hần càng sâu: "Thanh Y, người đi tra tất cả chuyện về Cố Nhượng Vân cho ta."

"Vâng, chủ thượng!"

Vị nữ tử áo xanh kia cầm kiếm khom người, rồi sau đó lui xuống.....

.....

Ngoài Bách Thảo Đường, Cố Nhượng Vân không nói gì, biểu cảm hồ hững kia giống như trực tiếp xem đối phương như không tồn tại.

Đúng lúc này một giọng nói làm người khó chịu chen vào.

"Cố Nhượng Vân, không nghĩ tới ngươi hèn hạ như vậy!" Hai mắt của Cố Phán Phán trừng lớn, chính nghĩa lẫn nhiên nói, bộ dáng kia thật giống như Cố Nhượng Vân là ma đầu mà người người muốn tru diệt, "Hoàn hảo gia gia có dự kiến trước, trực xuất người như ngươi ra khỏi gia môn! Nếu không mà nói, chẳng phải là bị ngươi liên lụy thanh danh của Cố gia ta?"

Nhưng mà, tiếng nói của nàng chưa dứt, bên cạnh liền truyền tới một tiếng cười lạnh trào phúng.

"Há? Cố gia ngươi còn có thanh danh? Ha ha, ta cũng là lần đầu tiên nghe thấy."

La Âm lạnh lùng cười nói: "Cố Phán Phán, nơi này không có chỗ cho ngươi xen mồm vào, tốt nhất cầm miệng cho ta, chọc giận lão nương, lão nương lập tức dùng đũa chuột thọt chết ngươi!"

"Ngươi... Ngươi....."

Cố Phán Phán tức đến mức khuôn mặt đỏ bừng, cắn chặt hàm răng mới nói ra bốn chữ.

"Ngươi không biết xấu hổ!"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 81: Chủ thượng (hai)

Edit: kaylee

"Chắc chắn, ta quả thật không biết xấu hổ, nhưng dù sao vẫn tốt hơn thánh mẫu Bạch Liên hoa! Nhưng mà bằng chỉ số thông minh của Cố Phán Phán ngươi, ngay cả loại thánh mẫu Bạch Liên hoa này cũng làm không được."

La Âm cười lạnh nhìn về phía Thi Vân ở phía trước, trên mặt tàn nhang mang theo khinh bỉ và đùa cợt, ánh mắt kia vô cùng ghét bỏ, thật giống như Thi Vân một thân bạch y như tuyết rất là dơ bẩn.

Thi Vân con ngươi hơi hơi trầm xuống, nhưng mà đối với nàng mà nói, La Âm chỉ là tiểu sư nữ nhảy nhót mà thôi, giết nàng, còn làm bản kiếm trong tay bản thân.....

Hơn nữa, sẽ có người sẽ ra mặt đối phó nàng.

Thật hiển nhiên, Cố Phán Phán chính là loại người này, nàng triệt để bị La Âm chọc giận, cả người đều giống như tiểu sư tử nổi giận giương nanh múa vuốt đánh về phía La Âm.

Phanh!

La Âm trực tiếp nâng chân lên, một cước đã đạp bay thân thể của Cố Phán Phán ra ngoài, rồi sau đó xuất ra một tấm khăn tay chà lau để hài của mình, vô cùng tiếc hận nói: "Vừa rồi ta lại có thể dùng chân đạp nàng, xem ra này đôi giày không thể dùng nữa! Vì một cước đá này, làm hỏng một đôi hài của ta, thua thiệt! Thực mẹ nó thu thiệt!"

"Ngươi....."

Cố Phán Phán tức thiếu chút nữa thì hôn mê bất tỉnh, nàng gắt gao cắn răng, dùng hết toàn bộ lực lượng nghẹn ra ba chữ: "Ngươi vô sỉ!"

Nhìn thấy biểu cảm đau lòng của La Âm, Cố Nhược Vân phì cười ra tiếng: "Lấy của cải của ngươi, mua một đôi giày không phải là đơn giản giống như ăn một miếng cơm à."

"Vấn đề quả thật là như thế, nhưng mà, tiểu tiện nhân này ngay cả một tiền đồng cũng không giá trị bằng, cho dù bán nàng, cũng mua không nổi một đôi hài của ta đây." La Âm lắc đầu thờ dài, trong mắt tràn đầy đau lòng.

Lần này, cho dù khuôn mặt của Cố Phán Phán có dày hơn nữa, cũng chịu không nổi loại nhục nhã này, trực tiếp lựa chọn hôn mê bất tỉnh.

"Chậm đã!"

Nhìn thấy Cố Nhược Vân lại muốn rời đi, Thi Vân con ngươi trầm xuống, nói: "Ngươi tính toán cứ như vậy rời đi?"

Bước chân hơi ngừng lại, Cố Nhược Vân đưa lưng về phía Thi Vân, âm thanh lạnh lùng đậm bạc, lại sắc bén giống như kiếm.

"Ngươi ngăn được ta?"

Nói xong lời này, nàng không còn lưu lại, chậm rãi bước vào Bách Thảo Đường, biến mất ở bên trong đôi mắt càng ngày càng lạnh kia.....

Thi Vân gắt gao nắm chặt tay, rồi sau đó chậm rãi thả ra, đôi mắt đẹp nhìn về phía Thiên Bắc Dạ đang định theo Cố Nhược Vân rời đi, trong ánh mắt lộ ra đau thương.

"Chàng thật sự quên ta?"

Nàng không tin, không tin nam nhân này sẽ quên nàng.

Nếu không phải kiếp trước có một đoạn nhân duyên, vậy nàng cũng sẽ không thể thường xuyên mơ thấy hắn, cho dù trong mộng bọn họ không có trao đổi gì, nhưng mà, trong cảnh trong mơ, bóng dáng nam nhân huy kiếm mà chiến lại xúc động tâm linh của nàng, làm cho nàng vẫn luôn tin tưởng nam nhân này chính là phu quân cả đời của nàng.

Vì vậy mặc kệ đối mặt với người theo đuổi vĩ đại cỡ nào, nàng đều bất vi sở động (không hề cử động).

Kiên trì đến nay, chính là vì đợi hắn xuất hiện.

Đáng tiếc, hấn xuất hiện, lại giống như không quen biết nàng.....

Nếu hai người không hề dây dưa, như thế nào nam nhân tao nhã tuyệt thế này lại hiện thân ở trong mộng của nàng?

Huống chi, Thi Vân luôn luôn tin tưởng kiếp trước kiếp này!

"Ánh mắt của ngươi thật ghê tởm!" Trong mắt Thiên Bắc Dạ hiện lên một chút chán ghét, "Thật giống như muốn coi hết quần áo của ta ra! Ngươi không phải Tiểu Vân, trừ bỏ Tiểu Vân ra, ta không hy vọng người khác liếc mắt nhìn ta nhiều một cái."

Không biết vì sao, lần đầu tiên nhìn thấy Thi Vân, trong lòng Thiên Bắc Dạ đã rất không thoải mái, thậm chí chỉ cần nàng ở trong phạm vi của hấn, còn có một loại cảm giác chán ngán.

Rất khó chịu!

"Tiểu Dạ....."

Nghe được lời nói của Thiên Bắc Dạ, Thi Vân tâm chợt đau xót, nàng muốn nói gì đó, thì một cỗ sát khí cường đại nháy mắt khóa nàng lại, trong chớp mắt, nàng giống như rơi vào địa ngục, cả người lạnh như băng.

Hơi thở tử vong bao phủ Thi Vân, làm cho sắc mặt của nàng tái nhợt, ánh mắt khiếp sợ ngó nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ lại lộ ra âm tà kia.

"Xưng hô này, ngươi không xứng!"

Lạnh.....

Thi Vân cảm giác được cả người rét run, mở miệng nhưng không cách nào nói.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Thái Tử tới chơi (một)

Edit: kaylee

Lúc này, hơi thở trên người Thiên Bắc Dạ chợt cuồng bạo, sự nóng nảy này ngay cả chính hấn đều không thể ức chế..... Nhưng mà, trừ bỏ Thi Vân ở dưới sát ý của hấn, không ai cảm nhận được tất cả những thứ này, càng là đối với Thi Vân đại biến sắc mặt mà cảm thấy mạc danh kỳ diệu (không giải thích được).

"Tiểu Dạ, ngươi còn ở bên ngoài làm gì? Còn không mau trở về?"

Đúng lúc này, một âm thanh từ phòng trong truyền ra, giống như kì tích, tất cả sát khí đột nhiên biến mất, ngập trời khí thế bắt đầu khởi động cũng bình ổn xuống, làm cho Thi Vân cảm giác được cảm thụ vừa rồi đều chỉ là ảo giác của nàng.....

Nhưng mà, nàng không biết là, chính là lời nói của Cố Nhượng Vân, cứu nàng một mạng.....

Cả người buông lỏng, Thi Vân thân mình mềm nhũn té ngã, sau lưng mồ hôi đầm đìa, yếu đuối hờn hển.

"Tiểu Vân, ta trở lại ngay đây."

Giờ phút này Thiên Bắc Dạ được đến mệnh lệnh của Cố Nhượng Vân, không bao giờ liếc mắt nhìn Thi Vân nhiều thêm một cái nữa lập tức đi đến phía trong nhà, so sánh với âm tà vừa rồi, hiện tại nam nhân còn dịu ngoan hơn con thỏ, đầu còn có một chút bộ dáng muốn giết người?

"Tiểu thư, người..." Hồn Phi kinh ngạc nhìn Thi Vân, "Ngươi làm sao?"

"Không có việc gì," Thi Vân lắc lắc đầu, nàng lau lau mồ hôi trên trán, cắn chặt răng, nói: "Hồn Phi trưởng lão, chúng ta đi."

Khi nói lời này, nàng liếc mắt nhìn phương hướng Thiên Bắc Dạ rồi đi lần cuối, trong lòng lại đau một chút.

Thiên Bắc Dạ, chàng thật bị tẩy não lợi hại như thế? Nhưng mà ta không cam lòng, không cam lòng chàng vốn thuộc về ta lại đi ôm ấp những người khác! Cho nên, ta nhất định phải làm cho chàng khôi phục trí nhớ, làm cho chàng tự tay giết Cố Nhượng Vân!

.....

Trong hậu viện, Từ Tà nhìn thiếu nữ trước mặt, mày nhẹ nhàng nhíu lại, nói: "Nha đầu, ngươi cảm giác thế nào?"

"Rất kỳ quái," Cố Nhượng Vân nhíu chặt đôi mày thanh tú: "Vừa rồi ở dưới công kích của Lăng Nghị, ta có thể chuyển hoán lực lượng trên nắm tay của lão đến trong cơ thể của ta, nếu lại bị đánh nhiều thêm vài cái, phỏng chừng ta có thể trực tiếp đột phá đến Tụ Khí cấp bảy."

Từ Tà cười cười: "Linh hồn và thân thể của ngươi đều trải qua Thượng Cổ Thần Tháp cải tạo, cho nên cường đại hơn người bình thường rất nhiều, nhưng mà ngươi phải nhớ kỹ, gặp cường giả chân chính ngàn vạn không thể miễn cưỡng, bởi vì cao thủ chân chính, vẫn là có thể nháy mắt phá hủy ngươi! Không đơn giản chỉ là bị thương như vậy!"

Ngay từ đầu, Từ Tà đã tính toán muốn rèn luyện năng, vì vậy cũng không có ra tay giúp đỡ, dù sao trợ giúp quá nhiều, không có nhiều chỗ tốt đối với nàng.....

Hơn nữa.....

Từ Tà hơi hơi nheo lại mắt tím "Nha đầu, nữ nhân tên là Thi Vân kia, ngươi phải chú ý một chút."

"Thi Vân?" Cố Nhượng Vân nghi hoặc nhìn Từ Tà, "Ngươi quen biết nàng?"

"Không!" Từ Tà lắc lắc đầu: "Ta chỉ là cảm giác được nàng rất nguy hiểm, cho nên ngươi tạm thời không cần chống lại nàng! Đương nhiên, bằng vào thiên phú của ngươi, nhiều nhất là ba đến năm năm sẽ vượt qua nàng, nhưng lúc này còn không phải lúc."

Có một số việc, hiện giờ còn không thể để cho Cố Nhượng Vân biết.

Nhưng vì sao trên người nữ nhân kia sẽ có hơi thở của hắn? Chẳng lẽ Thi Vân có quan hệ với người kia?

Nghĩ đến đây, trái tim của Từ Tà nhẹ nhàng trầm xuống, ánh mắt nhìn về phía Cố Nhượng Vân mang theo một chút phức tạp.....

"Nha đầu, thật hy vọng ngươi có thể nhanh trưởng thành một chút, bất kể là thực lực của ngươi, hay là....."

Ánh mắt tà ác quét một lần từ trên xuống dưới, khoe môi nam nhân gọi lên tươi cười tà mị, cao quý tôn hoa, điên đảo chứng sinh.

Nhưng mà.....

Cố Nhượng Vân chỉ là hung hăng trừng mắt liếc mắt nhìn hắn một cái: "Thu hồi ánh mắt tà ác kia của ngươi, ta đối với ngươi không có hứng thú gì."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Thái Tử tới chơi (hai)

Edit: kaylee

"Vậy ngươi có hứng thú với ai?" Từ Tà gọi lên khoe môi, tựa tiểu phi tiểu(cười như không cười): "Thiên Bắc Dạ? Ta đã nói qua với ngươi, tên kia không phải người tốt gì, ngươi cách hắn xa một chút mới tốt."

"Từ Tà," Nụ cười của Cố Nhượng Vân biến mất, dung nhan thanh tú ở dưới hoàng hôn bao phủ mang theo ánh chiều tà: "Ta và tiểu Dạ quen biết không lâu, nhưng ta là người đầu tiên hắn nhìn thấy, hiện giờ hắn mất đi tất cả trí nhớ, mặc kệ trước kia hắn có sai lầm gì, hiện tại hắn đều đã không nhớ rõ."

"Hắn là Thần cũng tốt, là Ma cũng thế, cho dù là hắn vừa mới dễ dàng giải quyết xong tánh mạng một người, nhưng cũng là vì bảo hộ ta, ta tin tưởng bảo hộ của hắn đối với ta không lẫn bất kỳ tạp chất nào, tất cả đều chỉ là vì, ta là người duy nhất hắn quen biết ở đây! Đúng vậy, ta là đối với hắn không đủ hiểu biết, cũng không biết quá khứ của hắn, càng là chưa từng bị người phản bội và làm hại! Nhưng, nó không có nghĩa là, ta không bao giờ nữa nguyên ý tin tưởng người khác, bất kể là đối với tiểu Dạ, hay là ngươi và La Âm, còn có huynh trưởng ta chưa từng thấy mặt kia, nếu bất luận người nào trong các ngươi gặp phải nguy hiểm, ta cũng sẽ không thể ngồi xem mặc kệ."

Có lẽ Thiên Bắc Dạ đã từng phạm phải sai lầm lớn ngập trời, nhưng hiện giờ ở trong mắt nàng, hắn chỉ là một đứa nhỏ đơn thuần mà thôi, mà trí nhớ của hắn bị phong ấn là sự thật, một người mất đi tất cả trí nhớ, đương nhiên sẽ coi người đầu tiên nhìn thấy là mẫu thân.

Cũng là bởi vì tiểu Dạ không có trí nhớ, Cố Nhượng Vân mới sẽ tin tưởng hắn, nếu không, nàng là quả quyết sẽ không để nam nhân này lại gần.

"Từ Tà, ta đã từng không thể bảo vệ tốt mẫu thân, thậm chí cuối cùng ngay cả đệ đệ sống nương tựa lẫn nhau đều không thể bảo hộ, cả đời này, ta sẽ không phạm phải sai lầm giống như vậy, chính là bởi vì ta đã từng mất đi, cho nên ta mới muốn càng thêm quý trọng người bên người."

Thiếu nữ nâng lên khuôn mặt, bên trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú chưa thoát tính trẻ con tràn đầy ánh sáng kiên định

Ánh sáng rực rỡ kia giống như làm xúc động trái tim của Từ Tà, làm trong mắt hắn xuất hiện ý cười, ngay tại lúc hắn vừa định muốn nói gì đó, bỗng nhiên trong lúc đó một chút nghiêm nghị chợt lóe lên trong đôi mắt tím.

"Có người đến đây."

Bá!

Vừa dứt lời, hắn liền hóa thành một tia sáng màu tím, biến mất ở trong sân.

Cố Nhượng Vân khẽ như rồng mây, ngẩng đầu nhìn lại, thấy Dư lão bước nhanh đi tới phía bản thân.

"Đại tiểu thư, Lãnh Ngôn Phong đến đây, điểm danh nói muốn gặp người, người xem này."

"Lãnh Ngôn Phong?" Cố Nhượng Vân sững sờ: "Thái Tử của Thanh Long Quốc, đệ tử của Luyện Khí Tông? Hắn tìm ta là muốn làm gì?"

"Lão nô cũng không rõ ràng." Dư lão lắc lắc đầu, "Đại tiểu thư, người gặp hay là không gặp? Nếu người không đồng ý gặp, ta sẽ đi từ chối ngay."

"Không cần," Cố Nhượng Vân cười lạnh một tiếng: "Ta ngược lại muốn biết, Lãnh Ngôn Phong tìm ta là có chuyện gì! Ta và hắn không có chút giao tiếp, hiện tại hắn tới tìm ta lại là vì cái gì?"

.....

Lúc này, trong hiệu thuốc Bách Thảo Đường, Lãnh Ngôn Phong bùng lên chén trà trong tay khẽ nhấp một ngụm, biểu cảm lạnh lùng giống như băng son, sau khi nhìn thấy Dư lão mang theo Cố Nhượng Vân tiến đến, trong cặp mắt lạnh lùng kia cũng không có một chút biến hóa.

"Ta chỉ là một nhân vật không có danh tiếng gì mà thôi, không biết Thái Tử điện hạ tới Bách Thảo Đường tìm ta, là vì chuyện gì? Hay là nói Thái Tử điện hạ quá mức khát nước, bên trong phủ lại không có trà ngon, cho nên trên danh nghĩa tới tìm ta, kỳ thực chỉ là muốn uống ngụm nước trà?"

Nước trà của Bách Thảo Đường đều là được trà hiếm có, đây là mọi người đều biết, mà nếu là người bình thường bị Cố Nhượng Vân nhục nhã như thế, nhất định thẹn quá thành giận, nhưng mà Lãnh Ngôn Phong không có, từ đầu đến cuối sắc mặt vẫn không thay đổi, khuôn mặt anh tuấn tràn đầy lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Thái Tử tới chơi (ba)

Edit: kaylee

"Cố Nhượng Vân, ngươi thích ta."

Không phải là câu nghi vấn, mà là câu khẳng định.

Cố Nhượng Vân không tự chủ được tròn mắt, người này cho rằng mình rất tốt sao? Nàng thích hắn? Vì sao chính nàng đều không biết?

"Cho nên....." Lãnh Ngôn Phong ngừng lại một chút: "Ngày mai, ngươi vào phủ Thái Tử."

Giọng điệu ra lệnh, làm cho Cố Nhượng Vân nở nụ cười: "Ngươi cho ta vào phủ Thái Tử? Là làm thiếp, hay là phi? Lãnh Ngôn Phong, ngươi rất ghét ta, vậy ngươi cho ta vào phủ Thái Tử lại là vì cái gì?"

Cố Nhượng Vân không phải người ngu, Lãnh Ngôn Phong rất ghét mình, một khi đã như vậy, thì vì sao hắn muốn cho nàng vào phủ.

Lãnh Ngôn Phong lạnh lùng nói: "Vi Thi Vân sư muội!"

"Thi Vân? Ngươi muốn để ta tự tới cửa, cống hiến tinh thần lực cho Thi Vân? Thật có lỗi, Lãnh Ngôn Phong, ta không có ngu xuẩn như vậy, sẽ không tự đi tìm chết!"

Một khi vỡ giả mất đi tinh thần lực trở thành kẻ ngốc, vậy cùng đã chết khác nhau ở chỗ nào?

Nghe nói như thế, Lãnh Ngôn Phong nhíu lông mày: "Ta không biết lời này của ngươi có ý tứ gì, vì sao Thi Vân sư muội phải đoạt tinh thần lực của ngươi? Cố Nhượng Vân, ta thừa nhận, ngươi rất khác trước kia, ta cũng không ghét bỏ ngươi giống như lúc trước, nhưng mà, trong lòng ta, Thi Vân sư muội mới là duy nhất, nếu ngươi rời đi nam nhân tóc bạc kia, Thi Vân sư muội sẽ không thông khổ như vậy! Từ nhỏ đến lớn ngươi đều thích ta, nếu như thế, ta đây sẽ chấp thuận nguyện vọng của ngươi, ta nguyện ý cưới ngươi làm thê tử! Điều kiện tiên quyết là, ngươi không bao giờ nữa có thể gặp mặt

nam nhân kia nữa! Nhưng mà trừ bỏ đêm tân hôn, những lúc khác ta sẽ không bao giờ chạm vào người nữa!" (L: ọc, nôn mất rồi, chịu không nổi)

Hắn vĩnh viễn sẽ không quên, năm đó mẫu thân bị người hãm hại đến chết, bản thân gặp ám sát, là một bạch y nữ tử giống như tiên nữ kia đã cứu hắn.

Vì nàng, hắn nỗ lực tu luyện, chẳng những đạt được tín nhiệm của phụ hoàng, còn tiến vào Luyện Khí Tông tha thiết ước mơ, gặp được tiên nữ trong lòng mình.....

Nhưng mà hắn hiểu rõ, tiên nữ vĩnh viễn là thần thánh không thể khinh nhờn như vậy, hắn chỉ có thể ở sau lưng đứng xa xa nhìn nàng.

Đương nhiên, với hắn mà nói, đã là đủ.

Những năm gần đây, người theo đuổi bên người Thi Vân không ít, nàng lại chỉ lo thân mình, hắn đã từng cho rằng nàng chính là thanh tâm quả dục, cho tới hôm nay mới hiểu được, nàng độc thân nhiều năm như vậy, là vì chờ đợi một người, nhưng mà trong mắt người kia lại chỉ có một nữ tử.....

Mà tiên nữ trong lòng hắn thiện lương tốt đẹp như thế, như thế nào vì hạnh phúc của mình mà thương tổn người trong lòng? Loại chuyện này Thi Vân su muội căn bản làm không được.

Cho nên, bắt đầu từ đây, hắn mới nguyện ý dùng cả đời đổi một đời miệt mài cười cho nàng.

"Chắc chắn, xem ra ta đến đúng lúc, vậy mà nghe được Thái Tử điện hạ một quốc gia vì nữ nhân của hắn mà tùy ý thương tổn một nữ tử, nhớ kỹ, nữ nhân là đề sùng (cung chiều), không phải thương (thương tổn), nhất là loại nữ nhân thoát nhìn liền cảnh đẹp ý vui này."

Giọng nói này cực kỳ yêu nghiệt, vừa nghe đã biết là dạng người gì.

Vào cửa đầu tiên là một đám thị nữ tuyệt sắc, rồi sau đó, một ghế dựa mềm màu hồng đào được nâng từ ngoài cửa nhẹ nhàng tiến vào, lập tức làm cho Cố Nhược Vân cả người lạnh run.

Nàng chưa từng nghĩ tới, trên đời này sẽ có nam nhân mặc đồ màu hồng đào tục khí, ngay cả nữ tử đều không nhất định thích hợp này, nhưng mà, chờ sau khi Cố Nhược Vân nhìn đến dung nhan kia, mới hiểu được thì ra thế gian lại có người có thể xứng đôi với màu hồng đào như thế.

Khuôn mặt mê người của nam nhân kia quả nhiên là không phân biệt được nam nữ, mắt phượng câu hồn hơi hơi nghiêng về phía trước, khuôn mặt hoàn mỹ, làn da trắng nõn, còn có xương quai xanh tinh xảo kia, không một chỗ nào không khiêu chiến lực khống chế của mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Thái Tử tới chơi (bốn)

Edit: kaylee

Nếu không là trên cổ họng có dấu kết rõ ràng, phỏng chừng Cố Nhược Vân hoàn toàn sẽ cho rằng hắn là nữ nhân.

Thật sự là rất yêu mị!

Người như vậy thân là nam nhi thân thật sự là đáng tiếc, nếu không mà nói bán vào thanh lâu hắn là có thể kiếm được không ít tiền.

Nếu để cho Tá Thượng Thần biết suy nghĩ trong lòng Cố Nhược Vân, khẳng định ngay cả xúc động giết người đều có, nữ nhân này lại có thể muốn bán hắn vào thanh lâu? Thanh lâu nào lớn mật dám thu hắn như vậy?

"Tá Thượng Thần, người không ở Chu Tước quốc của người làm Tử hoàng tử của người, tới nơi này làm gì?" Con người của Lãnh Ngôn Phong hơi hơi trầm xuống, lạnh lùng nói: "Hơn nữa, việc của ta không có quan hệ gì với người!"

"Thái Tử điện hạ nói gì vậy? Bỏ hoàng tử đến chỗ nào, chẳng lẽ còn phải xin phép người?" Tá Thượng Thần khuyếch thành cười, sau đó ném mị nhãn với Cố Nhược Vân: "Nữ nhân, ánh mắt của Lãnh Ngôn Phong có vấn đề, nếu không thì cũng sẽ không coi trọng loại người dối trá ghê tởm như Thi Vân, cho nên người vẫn là đừng đi theo hắn, cùng bỏ hoàng tử như thế nào? Cam đoan cho người ăn hương uống lạt."

Cố Nhược Vân nhìn nhìn Tá Thượng Thần: "Ngượng ngùng, ta không có hứng thú với nam nhân lớn lên giống nữ nhân, theo ta người tương đối thích hợp nói chuyện yêu đương với nam nhân, ta sẽ không lại gần một bước."

Sắc mặt của Tá Thượng Thần lập tức biến đen.

Trong phút chốc, bọn thị nữ bên cạnh hắn đều ném ánh mắt đồng tình về phía Cố Nhược Vân.

Phải biết rằng chủ thượng kiêu kị nhất chính là người khác nói hấn lớn lên giống nữ nhân, đã từng có một người chê cười hấn như thế, kết quả bị hấn chém thành mấy đoạn, từ đó về sau liền không còn có người dám nói mấy lời này.

Nhưng mà, Tá Thượng Thần hít một hơi thật sâu, ngăn chặn tức giận trong nội tâm nở nụ cười: "Nữ nhân, ta là đang giúp ngươi."

Nếu nàng không phải là muội muội của Cố Sanh Tiêu, chỉ bằng một câu nói vừa rồi của nàng, đã đủ chết mười vạn tám ngàn lần, ai bảo nàng có một thiên tài ca ca đây? Nếu bản thân động một sợi lông của muội muội tên kia, tên kia không lập tức xông tới chém hấn?

"Ngượng ngùng, ta không biết ngươi, không cần ngươi hỗ trợ." Cố Nhượng Vân sờ sờ mũi, ậm ậm nói.

Tá Thượng Thần ngăn người, nữ nhân này thực sự là muội muội đáng yêu dịu dàng theo như lời của Cố Sanh Tiêu? Nàng đáng yêu ở chỗ nào? Dịu dàng ở chỗ nào? Rõ ràng là một tiểu gia hỏa khó có thể tiếp cận.

Đương nhiên, Tá Thượng Thần không biết, ở trong mắt tất cả ca ca, muội muội đều là đáng yêu thiện lương, huống chi là Cố Sanh Tiêu thân là muội không.....

Nhớ tới biểu cảm dịu dàng mỗi lần Cố Sanh Tiêu nhắc tới nha đầu kia, Tá Thượng Thần bất giác bật cười lắc lắc đầu: "Nữ nhân, ngươi thật đúng là một con nhím nhỏ, cả người mang theo gai nhọn làm người ta không thể tới gần, ta cũng không phải người xấu gì, ngươi không cần phòng bị ta như vậy."

Cố Nhượng Vân cao thấp quét mắt nhìn Tá Thượng Thần, trong mắt mang theo cổ quái: "Phải không? Ta đây thế nào ở trên người ngươi nhìn thấy bốn chữ ta là người xấu?" (L: trung quốc là 4 chữ nha)

Tá Thượng Thần lập tức không nói được lời nào, đến cùng bản thân có chỗ nào thoát nhìn giống người xấu?

Hai người không coi ai ra gì trao đổi làm cho Lãnh Ngôn Phong tức giận, nhưng mà cho dù hấn tức giận, khuôn mặt anh tuấn vẫn chỉ là lạnh lùng quen thuộc.

"Tá Thượng Thần, Cố Nhượng Vân luôn luôn ái mộ ta, đây là việc mọi người đều biết, ta đây liền như mong muốn của nàng, cho nàng một danh phận và một đêm ân sủng, coi như là không làm thất vọng nàng, ngươi không cần đến làm rồi."

Tươi cười của Tá Thượng Thần từng chút biến mất, trong mắt lộ ra trào phúng, muội muội bảo bối của Cố Sanh Tiêu, cũng chỉ xứng một cái danh phận Thái Tử phi? Chỉ cần nàng muốn, nam nhân kia chắc chắn sẽ vì nàng đánh hạ toàn bộ thế giới làm lễ vật đưa cho nàng.

Lãnh Ngôn Phong này nhiều lắm cũng chỉ là nội môn đệ tử của Luyện Khí Tông, cũng quá để mắt bản thân. (L: a này nói chuẩn nè)

Dù sao thân phận chân chính của Cố Sanh Tiêu, ở trong Luyện Khí Tông cũng chỉ có Thi Vân và mấy trưởng lão trung tâm biết, Lãnh Ngôn Phong là tuyệt sẽ không biết được tất cả những thứ này, nếu không, quả quyết sẽ không nói ra lời nói như thế.

Lời tác giả: Đừng trách tiểu Dạ không có giết Thi Vân a a a, hiện tại hấn mất trí nhớ, giống như đứa nhỏ cái gì cũng đều không hiểu, thật giống như trẻ con chơi ở bên ngoài, mẹ ở nhà gọi hấn, hấn liền để xuống tất cả mọi chuyện mà trở về nhà, hiện tại tiểu Dạ chính là loại trạng thái này, với hấn mà nói lời nói của Cố Nhượng Vân chính là thánh chỉ, Cố Nhượng Vân gọi hấn liền chuyện gì đều ném đến sau đầu chỉ nghe được lời nói của Cố Nhượng Vân ---

Huống chi, Thi Vân không thể chết được, vì về sau nàng có thể chết thảm một chút, hiện tại không thể chết được.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Mệnh khởi Đông phương (một)

Edit: kaylee

"Hơn nữa..."

Giọng nói của Lãnh Ngôn Phong dừng một chút, đôi mắt vốn là lạnh lùng càng thêm lạnh như băng: "Ta tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào vũ nhục Thi Vân sư muội!"

"Ha ha!"

Tá Thượng Thần điên cuồng cười hai tiếng, đôi mắt phượng hơi hơi nghiêng về phía trước, trong đôi mắt hội tụ tràn đầy ý cười trào phúng.

"Ngươi duy hộ Thi Vân sư muội của ngươi, đó là vấn đề của ngươi, không có quan hệ gì với ta, nhưng mà, nha đầu kia ngươi không thể đụng vào! Nếu

không đừng trách ta không nhắc nhở ngươi một câu, nếu ngươi đừng nằng, có một người tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

Cố Nhượng Vân ngẩn người, có chút không rõ nhìn Tá Thượng Thần, hẳn nói lời này là có ý tứ gì?

"Hừ!"

Nghe vậy, Lãnh Ngôn Phong hừ lạnh một tiếng, phất tay áo, chính là khuôn mặt lạnh lùng kia vô cùng khó coi.

"Tá Thượng Thần, chuyện của Thanh Long Quốc chúng ta, không cần ngươi tới xen vào việc của người khác! Hơn nữa, Thanh Long Quốc chúng ta và Chu Tước quốc cũng không thân cận, ngươi tùy ý tới chơi không biết lại là có chuyện gì?"

Tá Thượng Thần bĩu môi, hẳn cũng không thể nói bản thân tới nơi này hoàn toàn là xuất phát từ tò mò đối với mọi mọi bảo bối của Cố Sanh Tiêu đi? Nếu không, để cho tên kia biết bản thân vụng trộm chạy tới nơi này, phỏng chừng trực tiếp sẽ làm thịt hẳn.

Nghĩ đến đây, hẳn nhẹ nhàng nheo lại con ngươi, quyến rũ nở nụ cười.

"Thái Tử điện hạ xin yên tâm đi, thêm một đoạn thời gian bốn hoàng tử thì sẽ đi báỉ phỏng hoàng đế đệ hạ của Thanh Long Quốc."

Giờ khắc này, trên người của Lãnh Ngôn Phong tản mát ra vô tận hàn khí, cặp mắt kia giống như hàn băng dừng ở phía trên khuôn mặt yêu nghiệt của Tá Thượng Thần, mặt không biểu cảm nói: "Vậy bản Thái Tử liền ở trong hoàng cung xin đợi đại giá!"

Nói xong lời này, hẳn liếc nhìn Cố Nhượng Vân lần sau cùng, giọng nói vẫn là lạnh lùng trước sau như một.

"Cố Nhượng Vân, nam nhân kia là người Thi Vân sư muội nhìn trúng, nữ tử tốt đẹp như nàng, thế gian không người có thể tranh chấp cùng, trở thành phi của ta, là lựa chọn duy nhất của ngươi, chính ngươi suy nghĩ cho thật rõ ràng, bản Thái Tử chờ đáp án của ngươi."

Dứt lời, lại không tiếp tục nói thêm gì, hẳn phẩy tay áo bỏ đi, lưu lại một bóng lưng lạnh như băng.

"Chắc chắn, Tiểu Vân Nhi, không nghĩ tới ánh mắt của ngươi kém như vậy, loại nam nhân không phẩm hạnh không dung mạo giống như Lãnh Ngôn Phong này ngươi cũng để ý?" Tá Thượng Thần dương môi nở nụ cười, có chút quên Cố Nhượng Vân mới là lần đầu tiên gặp hẳn thôi.

Cho nên, sau khi nghe thấy ba chữ Tiểu Vân Nhi kia, nàng không khỏi sợ run cả người, cả người lạnh lẽo.

"Ta quen biết ngươi sao?"

Nàng có chút không nói gì sờ sờ mũi, hỏi.

"Trước kia không biết, nhưng mà từ nay về sau đã quen biết," Tá Thượng Thần khuynh thành cười, di chuyển mắt xinh đẹp: "Nhưng, bốn hoàng tử đã sớm nghe nói qua tên của ngươi."

Ngụ ý, hẳn đã sớm từ chỗ Cố Sanh Tiêu nghe nói qua sự tồn tại của nàng.

Nhưng mà, Cố Nhượng Vân lại hiểu lầm ý tứ của hẳn.

"Hả?" Cố Nhượng Vân khước môi khẽ nhếch, không cho là đúng nói: "Thì ra ta thật sự là thanh danh lan xa, tên phế sãi này đều đã lan truyền đến Chu Tước quốc."

Lập tức, khước mắt của Tá Thượng Thần bắt giác hung hăng co rút, ha ha cười hai tiếng: "Trước kia ngươi quả thật là phế vật, chỉ sợ hôm nay sau khi ngươi chiến một trận với tiểu tử kia, sẽ không có người ở xung hô ngươi như vậy nữa, tuy rằng thiên phú của ngươi còn không tính là thiên tài gì, nhưng đối người bình thường mà nói, coi như có thể."

"Phế vật thì như thế nào, thiên tài lại như thế nào? Mặc kệ thế nhân nghị luận ta như thế nào, đều không có quan hệ gì với ta, ta không cần chứng minh vì bản thân."

Giọng nói của thiếu nữ lộ ra một loại tang thương nhìn thấu thế tục, làm cho Tá Thượng Thần bắt giác kinh ngạc há miệng thở dốc, đột nhiên, hẳn nhớ tới tin tức Thanh Y tra được, mắt phượng nhảy mắt lạnh một chút.

Hẳn không nghĩ tới, ở sau khi Sanh Tiêu rời đi Cố gia, tiểu nha đầu này vậy mà kém chút nữa đã chết một lần, mà sau khi trải qua chuyện như vậy, muốn không trưởng thành cũng khó.....

Đáng tiếc, Sanh Tiêu hiện đang bế quan tu luyện, không cách nào truyền tin tức cho hẳn, nếu không dựa theo tính cách của hẳn, sẽ lập tức trở về diệt Cố gia.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Mệnh khởi Đông phương (hai)

Edit: kaylee

"Nói, có phải hiện tại ngươi nên rời đi hay không?" Cố Nhượng Vân khẽ nhượng mảy, tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười) nhìn Tá Thượng Thần: "Hay là cần ta tiễn khách?"

Ánh mắt của Tá Thượng Thần có chút ai oán nói: "Tiểu gia hỏa, tốt xấu gì ta cũng giúp ngươi, ngươi cứ như vậy đối đãi với người trợ giúp ngươi sao?"

"Vậy ngươi muốn như thế nào?"

"À," Tá Thượng Thần ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve cằm, thân mình lười nhác tựa vào phía trên ghế, hất ném đi một cái mị nhãn với Cố Nhượng Vân, cười cực kỳ mỉa mai: "Ta cũng không muốn thế nào, nể tình vừa rồi ta giúp ngươi, tới ôm ta một cái, thế nào?"

"Được."

Cố Nhượng Vân nở nụ cười, trên khuôn mặt thanh tú tràn đầy ý cười.

Rồi sau đó, lập tức lại cất giọng, nói: "Triệu chương quý, ông qua ôm hân một cái."

Trong phút chốc Tá Thượng Thần sắc mặt đen xuống, chẳng lẽ nha đầu kia không biết bản thân có khiết phích (tính thích sạch sẽ)? Bình thường hân là tuyệt đối sẽ không để cho bất luận kẻ nào đến gần bản thân, cho dù là những thị nữ bên cạnh, đương nhiên, tiểu tử Cố Sanh Tiêu kia là ngoại lệ, mà câu nói kia của bản thân cũng chỉ là một câu nói đùa mà thôi, không nghĩ tới nàng vậy mà tưởng thật, còn để cho một lão nhân đến ôm hân.....

Mất thấy Triệu chương quý đi tới phía bản thân, Tá Thượng Thần ghé tòm thiếu chút nữa thì cả người nổi da gà, nhất là nụ cười giống như cúc hoa trên mặt kia, rơi vào trong mắt hân thấy vô cùng tà ác giống như là đại hoi lang (sói xám) nhìn thấy tiểu bạch thỏ (thỏ trắng).

"Ba ba ba!"

Đúng lúc này, những tuyệt sắc thị nữ đồng loạt rút ra trường kiếm trong tay, nháy mắt chỉ về phía Triệu chương quý đang đi tới chỗ Tá Thượng Thần, trong mắt lạnh lẽo sắc bén như kiếm, giống như có thể trong chớp mắt giết người.

Triệu chương quý chần chờ quay đầu nhìn Cố Nhượng Vân, mà lúc này, tươi cười trên mặt Cố Nhượng Vân càng sâu.

"Tứ hoàng tử điện hạ, không phải ngươi muốn ôm ấp sao? Ta muốn cho ngươi, ngươi đây lại là thái độ gì?"

Tá Thượng Thần lay động quạt lông, cười nói: "Tiểu gia hỏa, lần này tính là ta bại bởi ngươi, nhưng mà, ta không nghĩ tới, ngươi và Đông Phương thế gia còn có liên hệ, theo ta được biết, Bách Thảo Đường này giống như là thuộc về Đông Phương Thiếu Trạch, mà trước đó không lâu, Đông Phương Thiếu Trạch giống như đưa Bách Thảo Đường cho người khác, hiện giờ xem ra, người kia chính là ngươi!"

Hân không có xem nhẹ, chương quỹ của Bách Thảo Đường là nghe theo mệnh lệnh của Cố Nhượng Vân.

Xem ra lời đồn đãi cũng có rất nhiều chỗ không thật, Cố Nhượng Vân cũng không phải là dựa vào vận may có được thương hại của Triệu chương quý mà gia nhập Bách Thảo Đường, mà là, Bách Thảo Đường này chính là của nàng!

Nghĩ đến đây, Tá Thượng Thần hơi hơi nheo lại con ngươi, dương môi nở nụ cười: "Trên người của ngươi có rất nhiều bí mật, thực làm cho ta muốn khám phá tốt từng chút một."

"Vậy ngươi nhất định thất vọng rồi," Cố Nhượng Vân cười lạnh một tiếng: "Triệu chương quý, tiễn khách."

Nghe được Cố Nhượng Vân hạ lệnh đuổi khách, Tá Thượng Thần lộ ra tươi cười lười nhác: "Tiểu Vân Nhi, rồi sẽ có một ngày, ta sẽ khám phá ra toàn bộ bí mật của ngươi."

Rồi sau đó, hân nói với thị nữ bên cạnh: "Chúng ta đi thôi."

"Vâng, chủ thượng."

Bọn thị nữ ôm kiếm cung quyền, chợt nâng lên nhuyễn kiện kia, quay đầu đi đến ngoài cửa.

Ở trong nháy mắt chuyển phương hướng kia, tươi cười lười nhác ở khóe miệng Tá Thượng Thần chậm rãi biến mất, hân chậm rãi nhắm hai mắt lại, lâm vào trầm tư.

Mệnh khởi Đông phương? Chẳng lẽ người thay đổi vận mệnh của hân, thật sự sẽ ở phía Đông Phương? Nhưng sự phụ đức cao vọng trọng, lại như thế nào lừa hân?

Nghĩ đến điều này, trên mặt Tá Thượng Thần mang theo một chút cười khổ.....

"Người có thể thay đổi vận mệnh của ta, cùng vị tuyệt thế thiên tài sư phụ quan trắc kia đều ở Đông Phương, chính là Thanh Long Quốc này to lớn như thế, không biết ai mới là người ta muốn tìm....."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Mệnh khởi Đông Phương (ba)

Edit: kaylee

Lúc này, trong tòa nhà của Luyện Khí Tông, Hồn Phi sắc mặt xanh mét cực kỳ khó coi, mà Thi Vân ngồi ở một bên có chút không yên lòng, đôi mi thanh tú gắt gao nhu lại, không biết suy nghĩ cái gì.

"Tiểu thư, ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ bắt được Cố Nhượng Vân, hơn nữa sẽ hiến nàng tinh thần lực cho tiểu thư!" Lão gấu gao nắm nắm tay, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Không giết tiểu súc sinh kia, trong lòng ta không thoải mái!"

Thi Vân hai mắt tối lại, nàng chậm rãi buông chén trà trong tay, nói: "Hồn Phi, ngươi trước đừng xằng bậy, vạn nhất Tam Đại Chế Tài biết, sẽ liên lụy đến toàn bộ Luyện Khí Tông."

"Tiểu thư, chúng ta đây nên làm như thế nào? Chẳng lẽ để cho nàng tiếp tục ung dung tự tại?"

"Không!" Thi Vân lắc lắc đầu, một chút tàn nhẫn chợt lóe lên trong mắt, tiện đà nhẹ nở nụ cười: "Giết nàng không phải là không có biện pháp, dù sao Tam Đại Chế Tài quy định là không cho phép ra tay đối với kẻ yếu thực lực thấp kém, chỉ khi nào đột phá cấp bậc Võ Tướng, mới không ở trong phạm vi này, chính là chờ nàng đột phá đến Võ Tướng, ít nhất cũng cần mười mấy năm, ta chờ không nổi....."

"Hơn nữa..... Ta không muốn để cho Cố Nhượng Vân chết!" Thi Vân tươi cười lộ ra âm ngoan: "Ta muốn hấp thu toàn bộ tinh thần lực của nàng, sau đó phế đi tứ chi (hai tay, hai chân) của nàng, lại tra tấn nàng cả đời một đời! Lúc trước nàng lựa chọn dùng ngôn ngữ mê hoặc Thiên Bắc Dạ, còn làm Thiên Bắc Dạ ý lại nàng như thế, vậy nàng..... Phải vì thế mà giao ra cả đời của bản thân!"

Nhìn Thi Vân hiện tại, Hồn Phi trái tim run lên một cái.

Đừng nhìn Thi Vân tiểu thư trước mặt người khác nhu hòa như gió, kỳ thực, không ai hiểu rõ bản tính dưới mặt nạ của nữ tử này hơn lão!

Lúc trước, vì để mình đạt được cao nhất địa vị ở Luyện Khí Tông, nàng không tiếc dùng độc thủ mưu hại tỷ tỷ song sinh của mình, nữ tử lớn lên có khuôn mặt giống nàng, lại chân chính thiện lương mà thiên phú dị bẩm.....

Tuy rằng tất cả những thứ này, đều là ở dưới sự phối hợp của bản thân.

Nhưng nàng đã ngay cả tỷ tỷ song sinh của mình đều hại, vậy còn có chuyện gì là nàng làm không được?

"Tiểu thư, vậy bây giờ ngươi có biện pháp tốt gì sao?" Hồn Phi cau mày: "Có biện pháp nào, có thể tránh né cơ sở ngầm của Tam Đại Chế Tài ở đại lục, bắt tri bắt giác bắt đi Cố Nhượng Vân?"

Thi Vân cười lạnh nói: "Vì sao muốn tránh đi cơ sở ngầm của bọn họ? Lãnh Ngôn Phong là người của Luyện Khí Tông ta, nếu hắn cưới Cố Nhượng Vân, Cố Nhượng Vân sẽ thuộc về Luyện Khí Tông, chúng ta muốn giết muốn chém, người của Tam Đại Chế Tài còn quản được sao? Ta đã âm thầm để lộ ra suy nghĩ muốn cho Cố Nhượng Vân rời đi Thiên Bắc Dạ, Lãnh Ngôn Phong là người thông minh như vậy, lại si mê ta như thế, tất nhiên sẽ vì ta vượt lư qua sông! Có một người như vậy vì sao không lợi dụng cho tốt một chút? Nếu thành công, Cố Nhượng Vân còn phải cảm tạ ta, nếu không bằng vào thiên phú và tư chất của nàng, cả đời đều không đủ tư cách gả cho Lãnh Ngôn Phong!"

Chẳng sợ Lãnh Ngôn Phong không phải người Luyện Khí Tông nàng, nữ nhân kia cũng không đủ tư cách trở thành thê tử của hắn! Dù sao hắn còn có cái danh là Thái Tử của một quốc gia.

Hồn Phi kinh ngạc há miệng thờ đốc, lão luôn luôn cho rằng bản thân đã đủ ngoan độc, nhưng mà, Thi Vân tiểu thư rõ ràng còn ác độc hơn lão! Vì đạt được mục đích, hoàn toàn có thể không từ thủ đoạn!

Ngay lúc Thi Vân nghĩ như thế nào đối phó Cố Nhượng Vân, hoàng thành Thanh Long Quốc lại đưa tới một trận phong ba.

Nguyên nhân là, La Tướng Quân là phụ thân hộ nữ (che chở nữ nhi) nhất trong toàn bộ Thanh Long Quốc, cho nên, sau khi nghe nói La Âm bị Lăng Nghị bắt đi uy hiếp, lập tức giận tím mặt, chậm rãi mang theo một đám người bắt Lăng Hi tàn tật trở về, thuận tiện làm hồng linh đường bố trí tốt vì Lăng Nghị.

Chương 89: Mệnh khởi Đông Phương (bốn)

Edit: kaylee

Nữ quyến Lăng gia kêu cha gọi mẹ, Lăng gia ban đầu vô cùng rục rở trong một đêm lại trở nên thâm trầm như thế, thật làm cho người ta cảm thán.

"Quý Phi nương nương! Nhanh, chúng ta nhanh đi tìm Quý Phi nương nương!"

Nói lời này, là thân đệ đệ của Lăng Nghị, cũng đó là nhị thúc công Lăng Nhất Huy của Lăng Hi, hiện giờ Lăng Nghị đã chết, toàn bộ Lăng gia chính là lão đương gia tác chủ, chính là ngay tại lúc lão muốn đi tìm Quý Phi nương nương trợ giúp, một nữ tử áo xanh cầm trong tay lệnh bài xuất hiện tại Lăng gia.

"Chủ thượng nhà chúng ta có lệnh, việc hôm nay của Lăng gia cứ như vậy từ bỏ, không được tìm Cố Nhượng Vân và La gia gây phiền toái, nếu không tự gánh lấy hậu quả!"

Sau khi nhìn thấy lệnh bài trong tay nữ tử áo xanh, Lăng Nhất Huy không nói lên lời.

Thật sự là lão bị dọa đến đầu óc choáng váng!

Trời ạ, lệnh truy sát của Huyền Âm Điện? Chẳng lẽ nữ tử áo xanh này là người Huyền Âm Điện?

Ở trong đại lục người có thể không biết tên của bốn quốc gia, cũng có thể không rõ ràng tông chủ Luyện Khí Tông họ gì, nhưng không ai sẽ không biết Huyền Âm Điện.

Thực lực của Huyền Âm Điện này có lẽ không cường thịnh bằng Luyện Khí Tông, nhưng vì Huyền Âm Điện là nơi thừa thải sát thủ, hơn nữa bên ngoài tiếp nhận ám sát, bởi vậy làm nhiều người biết.

Nhất là, trước khi giết người thì người của Huyền Âm Điện, đều sẽ phát một cái lệnh truy sát, mà nếu bọn họ muốn đuổi giết, sẽ không có giết không được, càng quan trọng hơn là, cho đến nay, vẫn không có người biết Huyền Âm Điện ở chỗ nào.

Vì vậy người đại lục khi nhắc tới Huyền Âm Điện đều là lo lắng đề phòng.

Lão không nghĩ tới, La gia vậy mà sẽ quen biết người của Huyền Âm Điện.

Đúng vậy, ở trong lòng Lăng Nhất Huy, IL gia dám can đảm mình mục trương đảm (trắng trợn) đến Lăng gia bắt người, hoàn toàn là có hậu trường Huyền Âm Điện này! Về phần Cố Nhượng Vân, hoàn toàn bị lão bỏ qua.

Một tiểu nha đầu còn chưa có phát dục hoàn toàn, làm sao có thể quen biết chủ thượng của Huyền Âm Điện? Căn bản không có khả năng!!

"Nhị thúc công, người không thể nghe nài!" Dung nhan xinh đẹp của Lăng Ngọc mạnh mẽ biến đổi, hai mắt màu đỏ nói: "Người phải đi tìm cô cô báo thù rửa hận vì gia gia và ca ca!"

Thanh Y lạnh lùng nhìn Lăng Ngọc, một cái liếc mắt kia giống như một thanh lợi kiếm xuyên thấu lòng người, làm cho trái tim của Lăng Ngọc run rẩy, cũng không dám tiếp tục mở miệng nói chuyện nữa.

"Vị cô nương này, người yên tâm," Lăng Nhất Huy khẽ đảo mắt, nịnh nọt nói: "Đại ca của ta chết không có quan hệ với bọn họ, là hấn gieo gió gặt bão thôi, ta tuyệt đối sẽ không ghi hận bọn hấn!"

"Kẻ thức thời mới là tuấn kiệt, ta sẽ trở về bẩm báo chủ thượng."

Nữ tử áo xanh nâng kiếm trong tay, lạnh lùng nói: "Cáo từ!"

Nói xong, không cho Lăng Nhất Huy cơ hội phản ứng liền xoay người rời đi, nhìn bóng dáng rời đi của nàng, Lăng Nhất Huy trên người không tự chủ được toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

Giống như không nghĩ tới lựa chọn của Lăng Nhất Huy, trên mặt Lăng Ngọc mang theo tuyệt vọng.

Không!

Nàng tuyệt đối không thể để cho Cố Nhượng Vân và La gia tiếp tục ung dung tự tại! Nếu nhị thúc công không đồng ý ra mặt vì gia gia, vậy nàng sẽ tự

mình tiến cung đi gặp mặt nương nương, nếu không, nương nương ở tại thâm cung đại viện, căn bản không cách nào phát hiện ra tình huống bên ngoài.....

Nghĩ đến đây, trong mắt nàng xẹt qua một chút tàn nhẫn.

Cố Nhượng Vân, La Âm, các người chờ! Lăng Ngọc ta tuyệt đối sẽ không để cho các người tiêu điều tự tại! Nợ máu trả bằng máu chính là việc thiên kinh địa nghĩa! Các người phải đi địa ngục sám hối!

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Thu phục Quý Y (một)

Edit: kaylee

"Tự Khí cấp bảy."

Hồ.

Trong sân, Cố Nhượng Vân phun ra một ngụm trọc khí, mở ra đôi mắt, đúng lúc này, tiếng nói của Dư lão từ phía trước truyền đến: "Đại tiểu thư, ngoài cửa có người tìm ngài."

"Tìm ta?" Cố Nhượng Vân khẽ nhíu mày: "Ai?"

"Hắn nói bản thân họ Liễu, lúc trước từng bán tổ trạch cho đại tiểu thư."

Nghe nói như thế, Cố Nhượng Vân lập tức đứng lên, trên khuôn mặt thanh tú treo lên một chút ý cười: "Xem ra Quý Y đã đến đây, Dư lão, đi, mang ta đi gặp hắn."

Nói thật, đối với y thuật của Quý Y này, Cố Nhượng Vân thật cảm thấy hứng thú, nếu có thể thu hắn vào môn hạ, Ma tông sẽ không buồn rầu lo lắng về phương pháp kiếm tiền.

Nếu Quý Y biết được suy nghĩ trong lòng Cố Nhượng Vân, phỏng chừng sẽ lập tức đi lại giết nàng, muốn hắn đường đường Quý Y làm cho người ta nghe tin đã sợ mất mật, vậy mà sẽ trở thành một công cụ kiếm tiền?

Đây quả thực chính là đang vũ nhục nhân cách của hắn!

Ngoài cửa, Liễu tiên sinh đã đang sốt ruột chờ đợi, sau khi thấy Cố Nhượng Vân nghênh bước mà đến, ánh mắt lập tức sáng ngời, cung kính tiến lên nói: "Cố cô nương, Quý Y đã đến đây, chính là nàng nguyện ý để cho cô nương xem quá trình cứu người hay không, ta không làm chủ được."

"Yên tâm đi, cho dù nàng không để ta đến gần, ta cũng không trách người, hiện tại chúng ta đi thôi."

Cố Nhượng Vân cười cười, nói.

Nhưng mà, sau khi Dư lão nghe lời nói của hai người, vội vàng mở miệng: "Người muốn đi gặp Quý Y? Vậy ta và người cùng đi, ta nghe nói Quý Y làm việc quái đản, tính cách cổ quái, am hiểu cứu người đồng dạng cũng am hiểu dùng độc, một mình người không quá an toàn."

Cố Nhượng Vân phát tay: "Dư lão ông không cần lo lắng, ta có chừng mực, Liễu tiên sinh, làm phiền người, mang ta đi một chuyến đi."

"Được, Cố cô nương mời đi theo ta."

Liễu tiên sinh cung kính làm động tác mời.....

.....

Liễu gia.

Trong chính sảnh, một nữ tử nhẹ phẩm nước trà, động tác chậm rãi, cực kỳ tao nhã.

Một thân hồng y yêu mị đến cực điểm, dáng người xinh đẹp làm cho bất kỳ nam nhân nào nhìn thấy cũng không tự chủ được huyết mạch bành trướng, nhưng mà, chờ sau khi nhìn thấy khuôn mặt kia, huyết mạch bành trướng nháy mắt liền động lại.....

Nói như thế nào đây? Mặt của nữ tử cũng không tính là rất xấu, chỉ là một nửa bên mặt có vô số vết sẹo, thậm chí có thể nhìn thấy thịt, những vết sẹo

kéo thẳng từ dưới cằm lên tới khóe mắt, phá hủy vẻ đẹp của nữ tử.

Nghe được phía trước có tiếng bước chân, nữ tử khẽ nhủ mảy liễu, nàng nâng cằm lên nhìn qua, sau khi nhìn thấy Liễu tiên sinh khoan thai đến chậm, giọng nói rõ ràng mang theo không kiên nhẫn, nhưng mà, cho dù giọng nói của nàng có bao nhiêu không kiên nhẫn vẫn là che giấu không được kiêu mị trời sinh.

"Người này tốc độ đến thật đúng là đủ chậm, Quý Y ta muốn cứu người chính là có lòng tốt, người vậy mà còn để cho ta ở chỗ này chờ người?"

Liễu tiên sinh lau lau mồ hôi lạnh, nín nọt cười nói: "Quý Y đại nhân, xin thứ cho tại hạ đến chậm, đúng rồi, ta giới thiệu cho đại nhân ngài một người, vị này là Cố Nhượng Vân của Bách Thảo Đường, bởi vì kính ngưỡng y thuật của đại nhân, muốn đến xem một chút."

Quý Y giương mắt đảo qua dung nhan thanh tú của Cố Nhượng Vân, trên môi đỏ tươi lộ một nụ cười trào phúng: "Ta đường đường Quý Y chữa trị cho người bất luận kẻ nào đều không thể đến gần! Huống chi người muốn lên học nghệ, tiểu nha đầu, nể tình người tuổi không lớn ta sẽ tha cho người một mạng, người mau mau rời đi đi! Bằng tư chất của người còn chưa đủ tư cách trở thành đồ đệ của ta."

Tuy rằng thực lực của Quý Y không phải rất mạnh, nhưng mà, năng y thuật cao minh, cho dù là người sắp chết cũng có thể kéo trở về từ Diêm vương điện, cho nên, thế lực giống như Đông Phương thế gia và Luyện Khí Tông cũng cần cho nàng vài phần mặt mũi.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Thu phục Quý Y (hai)

Edit: kaylee

Dù sao thì ai không có lúc bệnh bực phát nặng?

Nhưng Quý Y này làm việc quái đản, không thu đồ đệ, lúc chữa trị cho người càng không thích có người xem, nếu chọc giận nàng, mặc kệ ra giá tiền cao bao nhiêu nàng cũng không chữa! Càng là không gia nhập thế lực gì.

Cố Nhượng Vân nở nụ cười: "Thì ra đường đường Quý Y cũng chỉ là người biết một chút lòng gà vô tội, ta vốn còn tưởng rằng có bao nhiêu bản lĩnh, không nghĩ tới chỉ là thể nhân khoác lác quá lợi hại, cho dù người muốn nhận ta làm đồ đệ, ta cũng sẽ không nguyện ý."

"Phanh!"

Quý Y đột nhiên vỗ bàn đứng lên, vết sẹo trên mặt vụn vụn vào nhau, dữ tợn khủng bố: "Con nhóc, người thật to gan! Cũng dám trào phúng y thuật của ta? Lúc Quý Y ta công thành danh toại, người còn không biết đang làm gì!"

"Hả? Phải không?" Cố Nhượng Vân nhủ mảy cười nói: "Người đã lợi hại như vậy, vì sao ngay cả vết sẹo trên mặt người cũng chữa không được?"

Vết sẹo trên mặt Quý Y, là đau nhức trong cuộc đời nàng, hiện giờ nghĩ đến vẫn không ngừng lo lắng như cũ, nhưng khi đó y thuật của nàng còn yếu kém, có thể chữa hết nọc độc cảm nhiễm trên miệng vết thương, nhưng không cách nào khôi phục dung mạo ban đầu, hiện giờ ngay cả y thuật tinh tiến không ít, cũng đã trôi qua lâu như vậy, miệng vết thương đều biến chất, nàng kia còn có thể tiêu trừ được?

Cho nên, khi miệng vết thương bị Cố Nhượng Vân nhắc lại, khuôn mặt nháy mắt trở nên xanh mét, sát ý chợt tán phát ra, khuếch tán ở trong toàn bộ đại sảnh.

Liễu tiên sinh nóng nảy: "Cố cô nương, người đừng lại đắc tội Quý Y đại nhân, nếu nói thêm gì nữa, bệnh của nàng dâu ta đây sẽ ngâm nước nóng (bị nhỡ, ý chỉ không được chữa trị)."

Hắn hồi hận, thật sự hối hận.

Sớm biết rằng Cố Nhượng Vân sẽ nói loại lời này, thì không nên mang nàng đến, theo tính tình của Quý Y đại nhân, nếu chọc giận nàng, cho dù nàng không giết người, cũng sẽ không thể lại chữa bệnh.....

"Người không cần lo lắng, cho dù Quý Y không chữa bệnh cho phu nhân của người, ta cũng sẽ trả lại người một phu nhân khỏe mạnh," Cố Nhượng Vân cười cười: "Huống chi, ta xem Quý Y này cũng không có bản lĩnh gì, nếu không ngay cả vết thương trên mặt bản thân đều trị không hết."

"Ha ha ha!"

Quý Y điên cuồng cười, nàng cắn chặt hàm răng, tức giận và sát ý tràn ngập ở trong đôi mắt đẹp kia.

"Tiểu nha đầu thật sự là khẩu khí lớn, lần đầu tiên ta nhìn thấy con nhóc can rở như vậy! Vết thương trên mặt ta ta quả thật trị không hết, đó là bởi vì thời

gian quá lâu, mà ngay cả ta đều trị không hết, mảnh đại lục này, không ai lại có thể trị hết."

"Phải không? Nếu, ta có thể trị hết thì sao?"

Tiếng nói lạnh nhạt của thiếu nữ làm cho Quý Y sợ run một cái, tiện đà ha ha phá lên cười: "Tiểu nha đầu, ngươi quá cuồng vọng, ta đã nói, vết thương ngay cả bản thân ta đều trị không hết, sẽ không lại có người có thể trị hết!"

Khỏe môi Quý Y mang theo một nụ cười trào phúng, ánh mắt châm chọc đảo qua khuôn mặt thanh tú của thiếu nữ, nàng cũng không biết là trên đời này có ai có y thuật có thể siêu việt hơn nàng, con nhóc chưa dứt sữa trước mắt này càng là không có khả năng!

Nhìn thấy Quý Y mắc câu, Cố Nhược Vân ý cười càng sâu: "Nếu ta có thể trị hết cho ngươi, ngươi có thể cho ta cái gì?"

"Hừ!" Quý Y hừ hừ: "Nếu ngươi chữa khỏi cho ta, ta sẽ nói cho khắp đại lục Quý Y ta không bằng ngươi."

Cố Nhược Vân mỉm cười nâng lên ngón trỏ khẽ lắc một cái ở trước mặt Quý Y, lắc đầu nói: "Không, ta không cần ngươi nói những lời này, ngươi vẫn là đệ nhất đại lục, nhưng mà, ta muốn từ đây về sau ngươi chỉ nghe mệnh lệnh của một mình ta, hiến cuộc đời của ngươi cho ta, vĩnh viễn không được rời bỏ phản bội! Nếu ngươi dám thề, ta dám chứng minh với ngươi."

Quý Y giật mình, cho tới bây giờ nàng đều hướng tới tự do, luôn cự tuyệt lời mời của tất cả môn phái, hiện giờ tiểu nha đầu này muốn làm cho nàng nguyện trung thành?

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Thu phục Quý Y (ba)

Edit: kaylee

"Thế nào? Không dám sao?" Cố Nhược Vân nhún vai: "Ta vốn cho rằng đường đường Quý Y lá gan sẽ lớn hơn bất luận kẻ nào, không nghĩ tới một tiền đặt cược nhỏ nhỏ đã dọa lui, nếu như vậy thì coi như xong, ta đây cáo từ trước."

Khi nói lời này, Cố Nhược Vân lắc lắc đầu, một mặt tiếc hận.

Mất thấy Cố Nhược Vân muốn rời đi, Quý Y cắn răng một cái, nói: "Hừ, ai nói ta sợ hãi? Trừ phi là đại la thần tiên đến đây, nếu không không ai có thể tiêu trừ vết sẹo trên mặt ta, ngươi một con nhóc cho dù có bản lĩnh lớn cỡ nào cũng không có khả năng! Được, điều kiện của ngươi ta nhận! Nếu ngươi trị hết vết sẹo trên mặt ta, từ đây về sau ta sẽ chỉ nghe mệnh lệnh của ngươi, nếu ruộng bỏ ngươi, cam nguyện đoạn tử tuyệt tôn xuống mười tám tầng luyện ngục trọn đời không được siêu sinh."

Đừng xem nhẹ lực lượng lời thề, ở trong đại lục tràn ngập dấu vết của Thần này, không ai sẽ vi phạm lời thề phát ra, nếu không sau này phát sinh chuyện gì sẽ hối hận không kịp.

Lúc trước có một gã cường giả vi phạm lời thề, kết quả, chính là ứng theo những gì trong lời thề, hấn đứt tay đứt chân, hơn nữa còn hôi phi yện diệt (tan thành mây khói) ở dưới thiên lôi.

Cho nên, một khi nói ra lời thề, nhất định phải thực hiện!

Cố Nhược Vân bước chân dừng một chút, xoay người nhìn biểu cảm nghiêng răng nghiêng lợi của Quý Y, nàng nở nụ cười, nụ cười kia có cảm giác âm mưu đạt được.

"Viên Mỹ Dung Hoán Phu đan này ngươi ăn vào đi."

Mỹ Dung Hoán Phu đan?

Quý Y sững sốt một chút, có chút chần chờ nhìn đan được trong tay Cố Nhược Vân, cuối cùng nàng vẫn là cầm lấy viên Mỹ Dung Hoán Phu đan kia, dè dặt cẩn trọng nuốt xuống.

Kỳ thực, sở dĩ Quý Y dám dùng Mỹ Dung Hoán Phu đan, hoàn toàn là vì nàng am hiểu dùng độc, hơn nữa hiện giờ đã trở nên bách độc bất xâm, căn bản không sợ Cố Nhược Vân ám toán nàng.

"Hừ, ta ngược lại muốn nhìn xem kết cục cuối cùng của ngươi là như thế nào!"

Quý Y hừ hừ, trào phúng nói.

Nhưng mà nàng vừa dứt lời, miệng vết thương trên mặt bỗng nhiên phát ngứa, giống như là có hàng vạn con kiến cắn ở trên miệng vết thương, ngứa đến mức làm nàng nhịn không được muốn đưa tay đi gãi.

Nhưng mà, một câu nói của Cố Nhược Vân làm tay nàng đứng ở tại chỗ.

"Đừng gãi, nếu không phát sinh chuyện gì tự gánh lấy hậu quả!"

"Người." Quý Y khí phát cuồng: "Ồ tám năm trước ta cũng đã bách độc bất xâm, vì sao được của người còn có thể ám toán ta? Ta và người có cừu gì có oán gì làm cho người đặc biệt chạy tới ám toán ta?"

Thật sự là sợ, vốn cho là bản thân bách độc bất xâm, không nghĩ tới vẫn là bị nha đầu kia ám toán.

Nghĩ vậy, Quý Y giận đến nghiến răng, lại không dám lộn xộn một chút nào.

"Quý. Quý Y đại nhân, mặt của ngài." Liễu tiên sinh phát ra một tiếng kêu sợ hãi, kinh ngạc choáng váng.

"Mặt ta như thế nào?"

Quý Y nhíu mày liễu, tùy tay cầm lấy một chiếc gương, nhưng mà, vừa nhìn, nàng cả người đều sửng sốt ở tại chỗ.....

Chỉ thấy vết sẹo dữ tợn trên mặt từng chút vảy kết, sau đó bóc ra, sau khi bóc ra miệng vết thương màu hồng phấn đang lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được khôi phục màu da trắng nõn trước kia.....

Đây nhất định là nàng mất mù!

Không sai, nhất định là mất mù!

Trước không nói vết sẹo đã biến chất rất khó trị liệu, cho dù là dược đặc hiệu mạnh nhất, cũng không có khả năng nhanh như vậy nhìn thấy hiệu quả, huống chi còn là đang lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được khôi phục.

Đây là cái quái niệm gì? Quả thực muốn hù chết người!

Quý Y cả người đều đại ra, rồi sau đó một tiếng cười điên cuồng truyền ra, mang theo thống khoái chưa từng có.

"Đôi câu nam nữ các người, vì đoạt được y học bảo điển (sách quý về ngành y) sự phụ lưu cho ta, mười năm trước liền hợp lại hủy dung mạo của ta, hơn nữa còn hạ độc ở miệng vết thương của ta, muốn dùng giải dược bức bách ta giao ra bảo điển, không nghĩ tới cuối cùng ta vẫn đào tẩu được hơn nữa còn trị hết độc, mười năm, mười năm nay nhìn vết thương trên mặt đã nghĩ tới sự phản bội của các người! Nhưng mà thật không ngờ, dung mạo của ta còn có thể khôi phục thành bộ dáng như trước....."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Thu phục Quý Y (bốn)

Edit: kaylee

Hận, nàng như thế nào có thể không hận? Đôi câu nam nữ kia một người lời thề son sắt đối với bản thân mình, một người là tiểu sư muội ý lại bản thân, cuối cùng liên hợp lại phản bội nàng, chỉ vì một cái y học bảo điển, lại còn làm cho nàng không cách nào trở về Y Môn.

Cười cười, Quý Y nước mắt chảy xuống.

Nhiều năm như vậy nàng chỉ lo thân mình, không gia nhập bất kỳ môn phái nào, một là vì hướng tới tự do, hai chính là vì Y Môn là gốc rễ của nàng, thế nhưng bị hủy dung mạo, đệ tử Y Môn không có khả năng lại nhận ra nàng là truyền nhân y bát năm đó sư phụ đặc ý nhất.

Huống chi, hiện giờ Y Môn là thiên hạ của đôi câu nam nữ kia, nàng trở về chính là muốn chết!

"Nha đầu, ta tuân thủ hứa hẹn," Quý Y lau nước mắt trên mặt, trên khuôn mặt quấy rầy động lòng người kia mang theo kiên định: "Nhưng mà, ta nguyện ý làm việc cho người, cũng không muốn gia nhập thế lực của người, lúc trước sư phụ giao môn phái cho ta, ta thế nhưng không có thay ông bảo quản tốt, cho nên ngày sau có cơ hội ta phải đi về sư môn, dù sao, đó là tha thiết hi vọng sư phụ đối với ta, ta không muốn lão nhân gia ông chết không nhắm mắt!"

Cố Nhược Vân cười cười, nàng không nghĩ tới Quý Y là người trọng tình trọng nghĩa như vậy, mà người như vậy, mới là người nàng cần.

"Người nguyện ý ở bên người ta, cũng không tính vi phạm lời thề."

Quý Y trong lòng có chút cảm kích, nếu Cố Nhược Vân mạnh mẽ bắt nàng gia nhập thế lực, nàng cũng không có cách nào, cho dù ngày sau vi phạm lời thề, cũng cần phải trở về sư môn! Nhưng mà nàng (CNV) không có làm như vậy.....

Điều này cũng làm cho bất mãn trong lòng Quý Y đối với Cố Nhược Vân biến mất.

"Nha đầu, vậy viên Mỹ Dung Hoán Phu đan là người luyện chế sao?"

Quý Y một mặt chờ mong nhìn Cố Nhược Vân.

"Này....." Cố Nhược Vân sờ sờ mũi, cuối cùng vẫn là gật gật đầu.

Mỹ Dung Hoán Phu đan chính là một trong ba phương đan (nguyên liệu, cách thức luyện đan) trong tầng thứ nhất của Thượng Cổ Thần Tháp, nàng nghĩ đến lời đồn về Quý Y trên đại lục, đã sớm chuẩn bị tốt đan dược này.

Cũng may, Quý Y cuối cùng vẫn là gia nhập dưới trướng của nàng.

"Nha đầu, thật là người luyện chế?" Quý Y hai mắt sáng lên: "Nếu ta không đoán sai, đó là đan dược trong truyền thuyết? Tuy rằng đan dược này đối với tu luyện giả không có chỗ dùng gì, nhưng nữ tử trên đời vẫn là thích làm đẹp, nếu có thể lấy đan dược kia đến bán đấu giá, khẳng định có một khoản thu vào không nhỏ."

Bán đấu giá?

Cố Nhược Vân trong lòng vừa động, nàng thế nào không nghĩ đến điểm này? Nhất là, gần đây nàng có vẻ có chút thiếu tiền.....

Đừng nhìn Bách Thảo Đường vào sổ không ít, nhưng mà bồi dưỡng nhân tài cần tiêu phí càng nhiều, cho nên, nàng cần càng nhiều tiền hơn.

"Đáng tiếc," Quý Y lắc lắc đầu, tiếc hận nói: "Loại đan dược thần kỳ này, có thể luyện chế ra một viên đã xem như may mắn, dù sao đã vạn vạn năm, không có người có thể luyện chế ra những thứ này."

Nhìn khuôn mặt thờ dài của Quý Y, Cố Nhược Vân không nói gì, hai mắt suy nghĩ sâu xa.

Nhưng mà giống như nghĩ đến cái gì, quay đầu nhìn về phía Liễu tiên sinh đang đại ra ở một bên, lạnh lùng nói: "Nhớ kỹ, chuyện hôm nay không cho phép truyền ra, nếu không tính mạng của phu nhân người khó giữ được! Ta có thể cứu nàng, cũng có thể trong bất tri bất giác giết nàng! Nếu người tiết lộ một chữ, cho dù các người chạy trốn tới chân trời góc biển, cũng trốn không thoát đuôi giết của ta!"

Liễu tiên sinh không khỏi rung mình một cái, vội vàng nói: "Quý Y đại nhân ngài yên tâm, ta nhất định một chữ cũng không nói, tuyệt đối không có người biết tất cả những gì đã phát sinh hôm nay!"

Lúc này Quý Y mới vừa lòng gật gật đầu: "Hi vọng người có thể nhớ kỹ hứa hẹn của bản thân, nếu không, ta sẽ làm cho Liễu gia một nhà gà chó không yên! Hôm nay ta còn có việc, ngày mai ta lại đến giúp người trị liệu phu nhân của người."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muôn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 94: Thu phục Quý Y (năm)

Edit: kaylee

Đối với lời nói của Quý Y, Liễu tiên sinh chút không dám biểu lộ ra bất mãn, chỉ có thể cung kính hồi đáp: "Tất cả đều nghe Quý Y đại nhân."

"Nha đầu," Quý Y quay đầu nhìn về phía Cố Nhược Vân, biểu cảm mang theo một chút nịnh nọt: "Cái kia, Mỹ Dung Hoán Phu đan người là thế nào luyện thành? Có thể dạy ta hay không?"

Nếu nói, ngay từ đầu Quý Y nguyện ý nghe theo Cố Nhược Vân là vì lời thề, hiện giờ sau khi biết được viên đan dược kia chính là Cố Nhược Vân luyện chế, thái độ hoàn toàn đã xảy ra biến hóa, giọng điệu cũng không dám có một chút vô lễ nào nữa.

Mà Cố Nhược Vân thừa nhận Mỹ Dung Hoán Phu đan xuất phát từ tay bản thân, chính là vì làm cho Quý Y cam tâm tình nguyện nghe lệnh!

"Này... Phải hỏi ý kiến của sư phụ ta."

Cố Nhược Vân sờ sờ mũi, đương nhiên, sư phụ này hoàn toàn là không giống như ý nghĩa bình thường, nhưng mà Quý Y không hoài nghi chút nào, lấy

số tuổi của Cố Nhượng Vân không có sự phụ, làm sao có thể luyện chế ra đan dược trong truyền thuyết?

Mà xem xét theo tuổi, sự phụ của nàng nhất định là lão yêu quái sống rất nhiều năm.... (L: vì đan dược thất truyền đã lâu đó)

"Nếu không, nha đầu nguoi thu ta làm đồ đệ đi, có Quý Y ta làm đồ đệ của nguoi, nguoi cũng có thể thật tự hào." Quý Y ha ha cười, hiển nhiên ở trong mắt nàng, Cố Nhượng Vân chính là một khối thịt béo lớn.

Cố Nhượng Vân nhìn khuôn mặt tươi cười nịnh nọt của Quý Y, nhún vai nói: "Y thuật của nguoi không đủ tinh tiến, không cách nào làm đồ đệ của ta."

Nếu lời này nói ra từ trong miệng người khác, Quý Y khẳng định cười nhạt, nhưng nha đầu kia là loại người nào? Nàng chính là thiên tài luyện chế ra đan dược! So sánh với nàng, y thuật của bản thân quả thật quá kém.

Sau khi nói xong lời này, Cố Nhượng Vân liền cáo từ với Liễu tiên sinh: "Chuyện của ta đã hoàn thành, hôm nay thật cảm ơn sự dẫn dắt của nguoi, cáo từ."

Dứt lời liền xoay người đi đến ngoài cửa.

Nhìn đến Cố Nhượng Vân sắp đi mất, Quý Y rốt cuộc không thêm quan tâm rụt rè, vội vàng đuổi theo.

"Tiểu sự phụ, đợi ta với, người đợi ta với." (L: chuyển xưng hôn cung kính hơn)

.....

Lúc này, hoàng cung đại viện, Lăng Quý Phi lười nhác nằm ở trên ghế quý phi, có chút không chút để ý hỏi cung nữ bên cạnh.

"Hôm nay sau khi bệ hạ hạ triều đi nơi nào?"

Cung nữ cung kính đáp: "Nghe nói hình như là Tứ hoàng tử Chu Tước quốc tới chơi, bệ hạ đi tiếp đãi hần."

"Tứ hoàng tử Chu Tước quốc?" Lăng Quý Phi nhướng mày, đúng lúc này, một giọng nói truyền vào từ ngoài cửa.

"Quý Phi nương nương, Lăng gia nhị tiểu thư Lăng Ngọc tiến đến cầu kiến."

"Lăng Ngọc nha đầu?" Lăng Quý Phi có chút đầu đầu day day huyết thái dương: "Nha đầu thích gây chuyện kia, không ít lần trêu chọc phiền toái cho Lăng gia, không biết hôm nay lại tới vì cái gì? Người tới, tuyên năng tiến vào."

Tiếng nói vừa dứt, một tiếng khóc cùng với một làn gió thơm từ ngoài điện đánh tới.

Lăng Ngọc bỗng chốc gục ở trong ngực Lăng Quý Phi, thê thê thảm thảm nói: "Cô cô, người phải làm chủ vì gia gia và ca ca!"

"Gia gia và ca ca của nguoi xảy ra chuyện gì?"

Lăng Quý Phi nhíu đôi mi thanh tú, hỏi.

Bởi vì bệ hạ không thích hậu cung phi tử hỏi đến việc bên ngoài, vì vậy sau khi tiến vào hậu cung chẳng khác nào ngăn cách với bên ngoài, càng là không có gì tin tức truyền vào.....

Cho nên, Lăng Quý Phi còn không biết Lăng gia.

"Cô cô, gia gia bị Cố Nhượng Vân hại chết! Nàng còn làm hại ca ca tàn tật, hơn nữa còn bị La gia mang đi!"

"Nguoi nói cái gì?"

Lăng Quý Phi đột nhiên đứng lên, nắm chặt nắm tay, từng câu từng chữ hỏi: "Nguoi vừa rồi nói, có phải sự thật hay không?"

"Là thật," Lăng Ngọc khóc vô cùng đáng thương: "Cố Nhượng Vân để cho người bên người nàng đánh chết gia gia, chính nàng còn phỉ đi ca ca, nhưng mà nhị thúc công vậy mà không muốn báo thù vì gia gia và ca ca, sau khi gia gia đi, ông ta đoạt quyền, còn cho người ta giám thị ta, không cho ta vào cung thông báo với cô cô, ta là thật vất vả tránh đi cơ sở ngầm chạy tiến vào."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 95: Lòng tham của Lăng Ngọc (một)

Edit: kaylee

Lăng Quý Phi chậm rãi nhắm lại đôi mắt, nắm tay càng nắm càng chặt, dung nhan cao quý kia của nàng bất tri bất giác vắn vẹo, thật lâu sau, nàng mới mở đôi mắt ra, thờ phào một ngụm trọc khí.

"Tốt cho một La gia, tốt cho một Cố Nhượng Vân! Các ngươi thật sự là làm cho bản cung nhìn với cặp mắt khác xưa, biết rõ phụ thân có nữ nhi là bản cung đây tồn tại, vậy mà còn dám thương hại lão nhân gia hử! Một khi đã như vậy thì cũng đừng trách bản cung báo thù vì phụ thân!"

"Cô cô."

Lăng Ngọc nâng lên hai mắt đầm lệ mơ hồ, thê thê thăm thăm nhìn Lăng Quý Phi.

"Ngọc Nhi, ngươi đi truyền ý chỉ của bản cung, để Cố Nhượng Vân đến gặp mặt ta!"

Lăng Quý Phi lạnh lùng nói.

Ở trong triều, La Tướng Quân rất được bệ hạ coi trọng, cho dù nàng thân là Quý Phi, cũng không cách nào xuống tay với Tướng Quân tay cầm quyền cao. Nhưng Cố Nhượng Vân thì khác, cho dù Bách Thảo Đường quyền thế rất lớn, nhưng nàng chỉ là một học đồ nho nhỏ bên trong đó mà thôi, Triệu chương quỹ Bách Thảo Đường là người cực hiểu lí lẽ, thế nào cũng sẽ không thể vì một học đồ nho nhỏ mà đối địch với toàn bộ Thanh Long Quốc.

"Vâng, cô cô."

Lăng Ngọc trong lòng vui vẻ, đáy mắt hiện lên một chút ngoan độc.

Cố Nhượng Vân, lúc này đây cho dù ngươi có một trăm cái mạng cũng không đủ để giết! Chỉ cần có ý chỉ của cô cô, đừng nói là một học đồ nho nhỏ ngươi, chính là Bách Thảo Đường chỉ cần ta muốn cũng có thể thu vào dưới trướng. (L: ảo tưởng quá lớn ~)

Thật hiển nhiên ở trong lòng Lăng Ngọc, cho dù Bách Thảo Đường cường đại, cũng chỉ là một thương hộ nhỏ bé mà thôi, không cách nào đối địch với hoàng quyền.

.....

Trong ngự thư phòng.

Tá Thượng Thần nằm ở phía trên ghế dựa mềm, biểu cảm lười nhác mà không tập trung, đôi mắt phượng chứa ý cười yêu mị, hai mắt ngay cả cũng không liếc mắt nhìn hoàng đế bệ hạ ngồi trên thượng vị kia một cái.

"Tá Thượng Thần, ngươi thân là Tứ hoàng tử Chu Tước quốc, đây chính là lễ nghi của ngươi?" Lãnh Ngôn Phong nhẹ nhàng nhíu mày, trên khuôn mặt lạnh lùng xẹt qua một chút lãnh ý và khinh thường rõ ràng.

Nghe nói như thế, Tá Thượng Thần nở nụ cười.

Nụ cười kia, phong hoa tuyết đại, thiên hạ vô song, đừng nói là nữ nhân, chính là nam nhân cũng không kiềm chế được mà kinh diễm thật sâu.

"Thái Tử điện hạ, bốn hoàng tử quen tùy tâm sở dục (làm theo ý mình) rồi, quả thật không hiểu lễ giáo gì, nếu bởi vậy mà không xứng nói chuyện với bệ hạ quý quốc, vậy bốn hoàng tử trước hết cáo từ rồi đi."

Nói xong lời này, Tá Thượng Thần đứng lên khỏi ghế dựa mềm muốn rời đi, hoàng đế Lãnh Vô Cảnh bỗng nhiên mở miệng gọi đừng bước chân của hửn.

"Chậm đã!"

"Thế nào? Là các ngươi nói bốn hoàng tử không hiểu lễ giáo, chẳng lẽ còn muốn ngăn cản bốn hoàng tử rời đi?"

Tá Thượng Thần vung ra quạt lông, tươi cười đầy mặt nói.

Lãnh Vô Cảnh khẽ nheo mắt lại, hửn tự nhận là nhìn người vô số, nhưng chỉ có nam tử yêu nghiệt một mặt tươi cười duy độc trước mặt này, lại từ đầu đến cuối làm cho hửn nhìn không thấu.....

Hửn (TTT) giống như đó là một cái mê cung, tràn ngập nguy hiểm, đồng thời cũng làm cho hửn (LVC) kiêng kị không thôi.....

Không sai, là kiêng kị!

Ngay cả Lãnh Vô Cảnh cũng không biết vì sao bản thân thân là bệ hạ của một quốc gia, sẽ vì một thanh niên hơn hai mươi tuổi mà kiêng kị như vậy!!

"Tứ hoàng tử, ngươi cứ việc nói thẳng đi, ngươi từ Chu Tước quốc đến Thanh Long Quốc ta, đến cùng là vì chuyện gì!"

"À," Tá Thượng Thần vuốt ve cằm, lười nhác cười: "Vì một người."

"Ài."

"Cố Nhượng Vân!"

Cố Nhượng Vân?

Lãnh Vô Cảnh sùng sốt một chút, gần đây cái tên Cố Nhượng Vân này thường xuyên truyền vào trong tai của hắn.

Không nghĩ tới, Tá Thượng Thần tới nơi này là vì nàng?

"Hừ!"

Lãnh Ngôn Phong hừ lạnh một tiếng, mặt không biểu cảm nói: "Tá Thượng Thần, theo ta được biết, hình như ngươi và Cố Nhượng Vân cũng không quen biết."

"Trước kia chúng ta quả thật không quen biết," Tá Thượng Thần nhíu mày: "Nhưng mà, ta đã sớm nghe nói qua tên của nàng, từ thật xa đến đây chỉ là vì thấy mặt nàng mà thôi, buồn cười là một tuyệt thế thiên tài, vậy mà lại bị các ngươi nói thành phế vật, nếu không phải bản hoàng từ từ ứng phó đến đây một chuyến, cũng sẽ không biết thế gian lại có người có thiên phú như thế."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Lòng tham của Lăng Ngọc (hai)

Edit: kaylee

Giống như là nghe được lời nói không thể tưởng tượng nổi nào đó, Lãnh Ngôn Phong sùng sốt một chút, đột nhiên, nam nhân từ trước đến nay khuôn mặt luôn lạnh lùng không tự chủ được gọi lên một chút tươi cười.

Nhưng mà nụ cười kia, thấy thế nào đều mang theo châm chọc.

"Một nhân vật nhiều năm như vậy còn ở cấp Tụ Khí, vậy mà sẽ là thiên tài trong miệng ngươi, thì ra Chu Tước quốc các ngươi đã xuống dốc như vậy, nếu nhân vật như vậy đều có thể trở thành thiên tài, vậy có phải tất cả mọi người của Chu Tước quốc các ngươi đều đang ở cấp Tụ Khí hay không?"

Đừng nói là Lãnh Ngôn Phong, ngay cả Lãnh Vô Cảnh cũng cảm giác được lời nói của Tá Thượng Thần rất là buồn cười.

"Lời này của Tứ hoàng tử là nói đùa, loại thực lực như nàng này nếu có thể coi là thiên tài, thì Thi Vân cô nương tuổi còn trẻ đã đến đạt Võ Vương lại là cái gì đây?" Lãnh Vô Cảnh buồn cười lắc lắc đầu, không biết đến cùng Tứ hoàng tử này từ nơi nào nhìn ra Cố Nhượng Vân là thiên tài, lời nói dối này, cũng nói rất rõ ràng.

Tá Thượng Thần nở nụ cười: "Theo bản hoàng tử biết, Thi Vân đã hai mươi, mà Tiểu Vân Nhi mới chỉ mười lăm mà thôi, ta dám cam đoan, năm năm sau, thành tựu của nàng đương nhiên sẽ không kém hơn Thi Vân!"

"Cam miệng!"

Ngay lập tức, Lãnh Ngôn Phong vẻ mặt lạnh xuống, con ngươi đen giống như hai thanh kiếm sắc bén, lạnh lùng nhìn Tá Thượng Thần: "Ngươi không có tư cách thảo luận thiên phú của Thi Vân sư muội! Hơn nữa đừng lấy phế vật Cố Nhượng Vân kia so sánh với Thi Vân sư muội! Nàng không xứng! Đừng nói là năm năm, chính là mười năm, hai mươi năm, thậm chí ba mươi năm, nàng đều tuyệt đối không có khả năng vượt qua Thi Vân sư muội!"

Thi Vân chính là thần trong lòng hắn, cũng là tất cả tín ngưỡng của hắn, vì vậy hắn kiên quyết sẽ không để cho bất luận kẻ nào nhục nhã Thi Vân sư muội!

"Phong nhi," Lãnh Vô Cảnh quét mắt nhìn Lãnh Ngôn Phong, lại chuyển ánh mắt về phía Tá Thượng Thần: "Tứ hoàng tử không biết có nguyện đánh cược với ta? Cho dù cho Cố Nhượng Vân nhiều cơ hội và thời gian hơn nữa, nàng cũng không có khả năng siêu việt hơn Thi Vân cô nương."

"Thật có lỗi," Tá Thượng Thần khoé môi khẽ nhếch, tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười): "Bản hoàng tử đối với kết cục đã xác định không có chút hứng thú đánh cược, hơn nữa, Thanh Long Quốc các ngươi cũng không có khả năng xuất ra tiền đặt cược bản hoàng tử cảm thấy hứng thú."

Sắc mặt của Lãnh Vô Cảnh mạnh mẽ trầm xuống, cho dù Tá Thượng Thần làm cho hắn vô cùng kiêng kỵ, nhưng hắn tốt xấu gì cũng là vua của một nước, bị phớt lờ mặt mũi như vậy, trong lòng vô cùng không thoải mái.

"Bản hoàng tử tới nơi này cũng chỉ là muốn để cho bề hạ cảnh cáo nhi tử tốt của ngươi một chút, đừng tiếp tục dây dưa Cố Nhượng Vân nữa, hắn không

xứng với thân phận của nàng, mà đã nói đã xong, cũng là lúc bốn hoàng tử nên cáo từ."

Nói xong lời này, hắc lười nhác đuối thắt lưng lười, mặt mày như là lơ đãng đảo qua trên mặt lạnh như băng của Lãnh Ngôn Phong, ý cười trong đôi mắt phượng kia càng sâu.

Cố Sanh Tiêu, ta bảo vệ muội muội của ngươi như vậy, không biết ngươi nên như thế nào cảm tạ ta đây?

Giống như là nhìn thấy Cố Sanh Tiêu một mặt mang ơn đứng ở trước mặt bản thân, Tá Thượng Thần ha ha phá lên cười: "Thanh Y, chúng ta đi thôi, đi Bách Thảo Đường, ta muốn đi đùa giỡn Tiểu Vân Nhi nhà ta một chút."

"Vâng, chủ thượng."

Thanh Y mặt không biểu cảm ôm quyền, nàng nhìn nam tử mỹ hoặc lười nhác kia, đáy mắt hiện lên một chút bất đắc dĩ.

Nàng theo chủ thượng nhiều năm, đối với tính kiết phích (thích sạch sẽ) của chủ thượng cũng rõ như lòng bàn tay, cho dù là cởi áo tháo thắt lưng, hắc cũng không để cho bất luận kẻ nào hỗ trợ, cho dù là mẫu phi của hắc cũng không thể tới gần hắc.

Mà chỉ ở trước mặt nam nhân kia, hắc mới có thể kẻ vai sát cánh, mới có thể cười vui vẻ như vậy, tự tại như vậy.....

Nghĩ đến đây, trong lòng Thanh Y có chút xót xa, nàng làm bạn với chủ thượng nhiều năm, cũng yên lặng yêu hắc nhiều năm, nhưng mà, bất kể là làm bạn bao lâu, cũng đánh không lại loại tình cảm một năm của chủ thượng và vị nam nhân kia.....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Lòng tham của Lăng Ngọc (ba)

Edit: kaylee

"Đại tiểu thư, rốt cục người đã trở lại."

Trong sân, Dư lão đang lo lắng đi qua đi lại, bỗng nhiên thấy Cố Nhượng Vân nghênh bước mà đến, trái tim kia cuối cùng cũng buông xuống.

"Đại tiểu thư, vị này là....."

Bỗng nhiên, ông nhìn thấy nữ tử tuyệt diệu theo sát sau lưng Cố Nhượng Vân, không tự chủ được ngăn người.

"Nàng?" Cố Nhượng Vân liếc mắt nhìn nữ tử phía sau: "Nàng chính là Quý Y, nhưng mà về sau liền là thuộc hạ của ta."

"Cái gì?"

Dư lão khiếp sợ trừng lớn mắt.

Đại tiểu thư vừa nói gì đó? Quý Y bị nàng thu vào dưới tay? Đại lục không người không biết tính cách kỳ quái của Quý Y, cho tới bây giờ đều là độc lai độc vãng, cho dù là lúc trước Luyện Khí Tông muốn mời nàng gia nhập cũng bị nàng cự tuyệt.

Nhưng mà, cho dù cao ngạo như Luyện Khí Tông, cũng không dám minh mục trương đảm (trắng trợn) bức bách Quý Y.

Có thể thấy được địa vị của Quý Y ở trên đại lục.....

"Người Đông Phương gia tộc?" Con người của Quý Y đảo qua từ trên người Dư lão, không hề chút nào xem thường: "Nhưng mà thoát nhìn địa vị của người ở Đông Phương gia tộc cũng không cao, nếu không thì cũng sẽ không bị phái đến chỗ này."

"Vệ Y Y," Cố Nhượng Vân nhướng mày, thẳng hô tên của Quý Y, nói: "Dư lão coi như là người thế hệ trước của Đông Phương thế gia, cũng giúp ta không ít việc, cho nên không được quá đáng với ông."

Nhìn thấy Cố Nhượng Vân bảo vệ bản thân, trong lòng Dư lão mạnh mẽ xuất hiện cảm động, thiếu chủ quả nhiên là không có nhìn lầm người, chính là, làm cho Dư lão kinh ngạc là, đối mặt với quát lớn của Cố Nhượng Vân, Quý Y vậy mà không có tức giận!

Phải biết rằng, Quý Y tính tình vốn nóng nảy, càng miễn bàn là bị người giáp mặt khiển trách.

"Dư lão, tiểu Dạ hắc đi chỗ nào?"

Cố Nhượng Vân khẽ nhủ này, bình thường nếu nàng ra ngoài trở về, Thiên Bắc Dạ đương nhiên là người đầu tiên xuất hiện ở trong tầm mắt của nàng, nhưng lần này thế mà lại không nhìn thấy bóng dáng của hắn.

"Đại tiểu thư, trình tự sang tên tổ trạch của Liễu gia đã hoàn thành, Thiên Bắc công tử đi sửa sang lại phòng giúp đại tiểu thư, tạm thời không ở trong Bách Thảo Đường."

"Phải không?" Cố Nhượng Vân nhẹ nhàng vỗ về cằm, mỉm cười: "Đã như vậy, hôm nay ta đây liền chuyển qua, cũng an bày tốt mọi người của Ma tông, Vệ Y Y, ngươi theo ta đi."

"Vâng, Vân Nhi sư phụ."

Quý Y câu môi cười, trong ánh mắt câu hồn giống như hồ ly hàm chứa nồng đậm ý cười, âm thanh yêu mị tận xương.

Vân Nhi sư phụ?

Dư lão tròng lớn mắt, mới vừa rồi ông không có nghe lầm đi, Quý Y gọi đại tiểu thư là sư phụ?

Ách.....

Nhưng không đợi Dư lão phản ứng lại, hai bóng dáng kia đã biến mất ở giữa tầm mắt của ông.

.....

Người của Ma tông đã ở trong tổ trạch đợi Cố Nhượng Vân, nhưng mà sau khi Cố Nhượng Vân mang theo Vệ Y Y xuất hiện, tất cả mọi người cảm giác xương cốt tê dại, cho dù hiện tại Quý Y đã gần ba mươi, lại bởi vì dùng Mỹ Dung Hoán Phu đan, thoát nhìn giống như là hơn hai mươi, một cái nhún mày một nụ cười đều giống như hồ tiên, trong yêu mị lộ ra mê hoặc.

Nhưng mà, sau khi nghe nói từ nữ tử mỹ mạo này chính là Quý Y tiếng tăm lừng lẫy đại lục, tất cả mọi người đều không bình tĩnh.

Xem ra vẫn là chủ tử nhà mình có bản lĩnh, ngay cả Quý Y những người khác trị không được cũng bị nàng thu vào dưới trướng, ngày sau còn sẽ lo lắng trong Ma tông không có cao thủ sao?

Nhất là Tầm Phong, lúc ban đầu hắn còn châm chọc khiêu khích Cố Nhượng Vân, hiện tại cảm thấy có bao nhiêu may mắn mới có thể đi theo chủ tử này, ngày báo thù cũng là sắp tới.

"Tầm Phong, Mạc Vũ, tình huống cụ thể của Ma tông các người an bày một chút, nếu có chỗ không rõ thì thỉnh giáo Quý Y là được, nàng có kinh nghiệm hơn các người, mặt khác, ta muốn bề quan một tháng, trong một tháng này, ai cũng đừng quấy rầy ta."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Lòng tham của Lăng Ngọc (bốn)

Edit: kaylee

"Vâng, chủ tử."

Hai người Tầm Phong và Mạc Vũ cùng lúc chấp tay, cung kính hồi đáp.

Bởi vì Cố Nhượng Vân chuyển ra Bách Thảo Đường, vì vậy Lăng Ngọc và Tá Thượng Thần đều đến vô ích, Tá Thượng Thần cũng không nói thêm gì, xoay người liền rời đi, nhưng mà Lăng Ngọc cũng không có dễ đuổi như vậy.

"Ta mang theo ý chỉ của nương nương, lập tức để Cố Nhượng Vân đi ra tiếp chỉ!"

Nàng cao ngạo cầm, ánh mắt thêm nhỏ dãi dừng ở phía trên phần lớn được liệu quý báu trong Bách Thảo Đường.

Nếu, nàng có thể có được Bách Thảo Đường này, Thái Tử điện hạ nhất định sẽ nhìn nàng với cặp mắt khác xưa, lúc đó, nàng sẽ thuận lý thành chương trở thành Thái Tử phi, Hoàng hậu nương nương mẫu nghi thiên hạ ngày sau.

"Nàng không ở trong Bách Thảo Đường chúng ta, ngươi tới sai nơi."

Dư lão sắc mặt trầm xuống, mặt không biểu cảm nói.

"Ta mặc kệ nàng ở nơi nào, lập tức làm cho nàng lăn ra đây gặp ta!" Lăng Ngọc lạnh lùng cười: "Trừ phi, nàng muốn cãi lại ý chỉ của nương nương! Đến lúc đó, cho dù Bách Thảo Đường các người cũng che chở không được nàng! Mặt khác, nương nương còn mang đến ý chỉ, Bách Thảo Đường bao che hung thủ sát hại gia gia của ta, tội đáng chết! Nhưng mà nương nương nhân từ, chỉ cần các người giao ra Bách Thảo Đường, tạm tha tánh mạng của các người."

Đương nhiên, lời nói cuối cùng hoàn toàn là chủ ý của bản thân Lăng Ngọc.

Dù sao nàng nhìn trộm Bách Thảo Đường cũng không phải một ngày hai ngày, lại như thế nào không mượn cơ hội này thu Bách Thảo Đường vào trong túi? Cho dù cuối cùng nương nương trách tội xuống, nàng lại hiển được liệu trân quý trong Bách Thảo Đường cho nương nương, đương nhiên có thể đánh tan bất mãn trong lòng nàng.

Lăng Ngọc nghĩ quả thật rất tốt đẹp, đáng tiếc, khi làm sẽ không dễ dàng như vậy.

"Ha ha," Dư lão cười lạnh hai tiếng: "Nha đầu, người tuổi không lớn, giọng điệu nhưng là thật can rở, hôm nay lão phu muốn ở trong này nhìn xem, người là thể nào diệt tánh mạng của chúng ta!"

Ông sống nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu tiên gặp được tiểu nha đầu can rở như vậy, cho dù hiện tại Bách Thảo Đường thuộc về Cố Nhượng Vân, nhưng mà bản thân tốt xấu vẫn là người Đông Phương gia tộc, một chất nữ của Quý Phi nhỏ nhỏ, cũng muốn giết ông?

Ha ha, đây quả nhiên là buồn cười đến cực điểm!

"Lão bắt từ, người chỉ là một hộ thương nhân nhỏ bé mà thôi, cũng dám đối địch với hoàng quyền? Cô cô của ta là Quý Phi đương triều, làm sao sẽ sợ hãi một hộ thương nhân nhỏ nhỏ người? Ta khuyên người vẫn là giao Bách Thảo Đường ra đây, nếu không, phỏng chừng người cũng không muốn sống yên ở Thanh Long Quốc."

Lăng Ngọc đó có thể thấy được ở trong Bách Thảo Đường Dư lão có quyền cao chức trọng, vì vậy đương nhiên coi ông là chủ sự chân chính phía sau màn của Bách Thảo Đường! Về phần Cố Nhượng Vân, nàng không hề nghĩ ngợi, một tiểu nha đầu mà thôi, lúc Bách Thảo Đường thành lập nàng còn không có sinh ra đâu.

"Tốt, rất tốt, ha ha!" Dư lão giận dữ quá hóa cười, một đôi mắt phun ra ra lửa giận: "Hôm nay ta ngược lại muốn nhìn, người là thể nào làm cho ta không cách nào sống yên ở Thanh Long Quốc!"

"Xem ra người thật đúng là rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt."

Lăng Ngọc cười lạnh một tiếng, phát phát tay, nói với người phía sau: "Người đâu, bắt lão bắt từ không biết điều này tới gặp Quý Phi nương nương."

Nhưng mà, ở trong khoảnh khắc câu nói kia nói ra, bóng dáng của lão giả bỗng nhiên biến mất, chờ khi ông lại xuất hiện, đã đến trước mặt Lăng Ngọc.....

Lăng Ngọc còn chưa có phản ứng lại, bàn tay của Dư lão đã hung hăng dùng ở phía trên ngực của nàng, 'phịch' một tiếng toàn bộ thân thể đều bay ngược ra ngoài, rồi sau đó, một giọng nói tràn đầy sát khí đột nhiên rơi vào trong tai.

"Cút cho ta!!!"

Lão giả phát phát tay áo, trên khuôn mặt già nua tràn đầy lạnh như băng.

"Khụ khụ!" Lăng Ngọc ho ra hai ngụm máu tươi, cắn chặt hàm răng, từng từ từng chữ nói, "Lão bắt từ, người chờ cho ta, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người!"

Nói xong lời này, nàng vội vàng đứng lên, vội vàng xám xịt chân nắn chạy về phía trước.....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Võ Giả sơ cấp (một)

Edit: kaylee

Một tháng sau.

Trong phòng, rèm cửa khẽ lay động, gió xuân ấm áp vuốt ve khuôn mặt thanh tú của Cố Nhượng Vân.

Nàng giống như là đang ngủ, khẽ nhắm mắt, một đầu tóc đen vòng quanh khuôn mặt của thiếu nữ, an tường mà mê người.

Lúc này, trong Thượng Cổ Thần Tháp, nam thân một thân áo bào màu tím viền vàng không gió tự bay, hai tay chấp sau lưng, mắt tím mỉm cười nhìn thiếu nữ xuất hiện ở trước mặt bản thân, bên môi khẽ nhếch lên một độ cong nhỏ.

"Nơi này, nơi này chính là tầng thứ hai của Thượng Cổ Thần Tháp, người có thể ở trong này đạt được ban thưởng vì người đột phá Vô Giả."

Tầng thứ hai của Thượng Cổ Thần Tháp, ngay cả Cố Nhượng Vân còn không biết sẽ tặng nàng cái gì, nhưng mà thế nào cũng không có khả năng kém hơn đan phương của tầng thứ nhất.

"Đây là..... Đan phương của Tụ Linh đan?"

Tụ Linh đan, xem như là bản nâng cấp của Tụ Khí đan, tỷ như nói, người dùng ở Vô Tướng cao cấp giống như Dư lão kia, thông qua Tụ Linh đan là không cách nào thành công đột phá, điều này cũng là lý do vì sao lúc trước nàng không cho Dư lão dùng Tụ Khí đan.

Nhưng mà, nếu có Tụ Linh đan liền không giống, đan dược này cũng có tác dụng đối với tu luyện giả (người tu luyện) cấp bậc Vô Tướng! Hơn nữa có thể thành công khiến cho hắn đột phá!

Nghĩ vậy, Cố Nhượng Vân trong lòng căng thẳng.

Tuy rằng hiện tại nàng đã có Bách Thảo Đường và Ma tông này, nhưng mà, còn không có một cường giả chân chính, nếu Dư lão có thể trở thành Vô Vương, ở trong Thanh Long Quốc, hoàn toàn có thể hoành hành.

"Xem ra tầng thứ hai này cũng là ba đan phương, phân biệt vì Tụ Linh đan, Hồi Huyết đan và Phục Linh đan."

Mọi người đều biết, vô giả là dùng linh lực để chiến đấu, nếu linh lực hao hết, chờ đợi vô giả chính là nguy hiểm trí mạng, cho nên Phục Linh đan chính là dùng để khôi phục linh lực của vô giả, về phần Hồi Huyết đan, tên như ý nghĩa, chính là dùng để trị liệu thương thế.

Cố Nhượng Vân dè dặt cẩn trọng thu đan phương, cười cười, nói: "Ta còn đang lo thế nào làm Dư lão đột phá, không nghĩ tới đã chiếm được đan phương của Tụ Linh đan, hả?"

Bỗng nhiên, Cố Nhượng Vân cảm giác được thanh phế Linh Khí nhất được kia sinh ra một trận dị động, sau đó 'hư' một tiếng bay ra, dừng đứng ở trước mặt của nàng.....

"Từ Tà, đây là có chuyện gì? Phế Linh Khí đã mất đi linh lực rồi, vì sao còn có thể....."

Từ Tà không nói gì, hai mắt thật sâu nhìn chăm chăm phế Linh Khí, hắn trầm mặc một lúc lâu, có chút thông thả mở miệng nói: "Nha đầu, người thử đưa linh lực của bản thân đến phía trên phế Linh Khí."

"Được."

Cố Nhượng Vân khẽ gật đầu, tay ngọc chậm rãi dùng ở mặt ngoài phế Linh Khí, rồi sau đó nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Một dòng linh khí theo lòng bàn tay dùng tốc độ cực kì thông thả chảy xuôi đến phía trên phế Linh Khí, lại bị phế Linh Khí chậm rãi tiếp nhận rồi, đúng lúc này, một luồng ánh sáng mãnh liệt từ trên phế Linh Khí bắn ra, bao phủ toàn bộ Thượng Cổ Thần Tháp.....

"Đây..... Đây là có chuyện gì?"

Giờ phút này, Cố Nhượng Vân ngây ngẩn cả người, nàng hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

"Xem ra ta đoán không sai," Từ Tà cười cười: "Nha đầu, Thượng Cổ Thần Tháp tầng thứ hai này còn cho người một loại năng lực, hẳn là dưỡng khí!"

"Dưỡng khí? Có ý tứ gì?" Cố Nhượng Vân chớp mắt, mê mải nhìn nam nhân miệng cười tà mị kia.

Từ Tà dương môi cười khê: "Đơn giản mà nói, người có thể ở đưa linh lực vào trong vũ khí, dùng như linh khí, đương nhiên, thanh kiếm trong tay người chỉ là Đê Giai Linh Khí thôi, nếu muốn trở thành Trung Giai và Cao Giai Linh Khí, lấy thực lực hiện tại của người còn không được, còn Thần Khí trong truyền thuyết kia, cần phải tài liệu có rèn Thần Khí, nhưng mà ở lúc người vừa cất bước còn có một thanh Linh Khí chân chính, đối với trưởng thành ngày sau của người cũng có ưu việt rất lớn."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Vô Giả sơ cấp (hai)

Edit: kaylee

Trái tim của Cố Nhượng Vân trong nháy mắt ngừng nhảy lên, nàng kinh ngạc nhìn Linh Khí trong tay mình, thật lâu đều không có lấy lại được tinh thần.

Lời này Từ Tà là có ý, chỉ cần về sau bản thân nguyện ý, Linh Khí muốn bao nhiêu có bấy nhiêu? Phải biết rằng, cho dù là ở trên Đông Nhạc đại lục, Linh Khí cũng là tồn tại cực kì hiếm thấy, huống chi là Tây Linh đại lục điều kiện mọi mặt đều không bằng Đông Nhạc đại lục này?

Cho dù là trong Luyện Khí Tông, cũng chỉ có Tông chủ mới có được một thanh Đê Giai Linh Khí, tức thì được trân quý giống như bảo bối.

Nếu bản thân có thể chế tạo ra vô số thanh Linh Khí, này ý nghĩa gì? Ý nghĩa là ở không lâu sau, nàng sẽ có một đội quân cường đại nhất!

"Nha đầu, thời gian không nhiều lắm," Từ Tà xoa xoa đầu của Cố Nhượng Vân, trong đôi mắt vô cùng tà khí ở trong khoảnh khắc này xuất hiện một chút sầu lo: "Ngươi phải dùng tốc độ nhanh nhất trưởng thành lên, chỉ có ngươi trưởng thành càng nhanh, thực lực của ta mới khôi phục càng nhanh."

"Từ Tà....." Cố Nhượng Vân ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của Từ Tà, nàng cắn cắn môi mòng, hỏi: "Kẻ thù của ngươi đến cùng là ai? Mà kẻ địch về sau ta phải đối mặt, là ai?"

Từ Tà cúi đầu, cười nhìn về phía trước mặt thiếu nữ: "Nha đầu, có một số việc hiện tại ta không cách nào nói cho ngươi, hiện giờ ta chỉ có thể cho ngươi một hứa hẹn, chờ sau khi ngươi trở về Đông Nhạc đại lục, hơn nữa báo thù cho mẫu thân đệ đệ kiếp trước của ngươi xong, ta sẽ nói cho ngươi biết tất cả mọi chuyện."

Nghe vậy, Cố Nhượng Vân giật mình: "Được, ta rất nhanh sẽ báo thù! Đến lúc đó, ngươi phải nói cho ta biết tất cả mọi chuyện, bao gồm thân phận của Thiên Bắc Dạ."

"Một lời đã định."

Ý cười trên mặt Từ Tà càng đậm, nhưng mà ở trong đôi mắt tím kia bất tri bất giác hàm chứa tràn đầy sùng nịch.

.....

Cố Nhượng Vân vừa rời khỏi Thượng Cổ Thần Tháp, cũng cảm giác được một luồng hơi thở ấm áp từ phía trước truyền đến, lập tức, trong lòng nàng hiện lên một hồi chuông báo, đột nhiên mở mắt, nhìn cũng không nhìn liền một quyền đánh qua.....

Phanh!

Một quyền chính giữa mắt, đôi phương ủy ủy khuất khuất ngồi ở trong góc, trong đôi mắt hàm chứa hơi nước kia tràn ngập lên án, giống như Cố Nhượng Vân gây ra tội ác tày trời gì với hắn.

Nhưng mà, kết hợp với dung nhan tuyệt thế kia, thấy thế nào cũng đều đẹp mắt, chính là bốn chữ khuynh quốc khuynh thành này, cũng không đủ dùng để hình dung vẻ đẹp kinh thế kia.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là xem nhẹ vòng đen quanh mắt.....

"Tiểu Dạ?"

Cố Nhượng Vân chớp mắt: "Mắt của ngươi làm sao?"

Mắt của hắn làm sao? Còn không phải kiệt tác của nàng?

Môi đỏ mọng của Thiên Bắc Dạ mím lại, ủy khuất giống như nàng dâu nhỏ: "Ta đến gọi ngươi rồi giường, nhưng mà....."

Nghe nói như thế, Cố Nhượng Vân đột nhiên nhớ tới hành động vừa rồi của mình, có chút ngượng ngùng sờ sờ cái mũi: "Thật có lỗi, ta không biết là ngươi, đúng rồi, vừa rồi làm sao ngươi không tránh?"

"Tránh?" Thiên Bắc Dạ cau mày: "Ta không biết tránh thế nào."

"Ách....."

"Ta chỉ sẽ phản kháng."

Nói đến đây, Thiên Bắc Dạ ngẩng đầu nhìn về phía Cố Nhượng Vân.

Có lẽ ở trong đầu của hắn không có hai chữ né tránh này, cho nên, hắn cũng làm không ra loại hành động này, với hắn mà nói, ai dám thương hắn, hắn liền giết kẻ đó, làm sao có thể né tránh?

"Vậy vì sao ngươi không phản kháng?"

Cố Nhượng Vân có chút không rõ hỏi, dựa theo thực lực giết Lăng Nghị của Thiên Bắc Dạ, nếu hắn không đồng ý, bản thân căn bản là không gây được

một chút thương tổn nào cho hấn.

Thiên Bắc Dạ nghĩ nghĩ, lúc đầu nói: "Ta không thể phản kháng, lúc ta phản kháng không chế không được lực lượng của mình, sẽ làm người bị thương."

Vì thế, hấn là cam tâm tình nguyện chịu cú đâm này?

Cố Nhược Vân kinh ngạc há miệng thờ đốc, trong lúc nhất thời lại không biết nói cái gì mới tốt.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muôn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Võ Giả sơ cấp (ba)

Edit: kaylee

"Tiểu Vân, có phải ta nói sai hay không?"

Nhìn thấy Cố Nhược Vân trầm mặc, Thiên Bắc Dạ trong lòng bất giác hoảng hốt, dè dặt cẩn trọng hỏi.

Cố Nhược Vân lắc lắc đầu, ánh mắt có chút phức tạp: "Tiểu Dạ, lúc trước vì sao người muốn bảo hộ ta ở dưới công kích của Lăng Nghi? Vì sao phải đối với ta tốt như vậy?"

"Không biết," Thiên Bắc Dạ nhìn khuôn mặt thanh tú của thiếu nữ, mắt đỏ kiên định, "Chính là từ lần đầu nhìn thấy người, ta liền nghĩ phải bảo vệ người."

Cố Nhược Vân đáy lòng run lên, chậm rãi nhắm đôi mắt lại.

Chẳng bao lâu trước, có người cũng từng nói phải bảo vệ tốt nàng, kết quả thì sao? Nàng bởi vì tin sai hấn, gián tiếp hại chết đệ đệ.....

"Tiểu Dạ, ta đã ở nơi này không sai biệt lắm đã hơn một tháng, cũng không biết mọi chuyện của Bách Thảo Đường có yên ổn hay không, cho nên hiện tại ta muốn đi Bách Thảo Đường một chuyến trước."

Thiếu nữ mở mắt, khuôn mặt thanh tú hiện lên một chút tươi cười.

Mẫu thân, Ngọc nhi, ông ngoại..... Mọi người yên tâm, sẽ có một ngày, ta sẽ giết đến Đông Nhạc đại lục, dùng máu tươi của kẻ thù, tưới con đường ta trở về.....

"Mặt khác, tiểu Dạ, người giúp ta một việc....."

.....

Bách Thảo Đường, một mảnh yên tĩnh.

Từ một tháng trước sau khi Lăng Ngọc bị Dư lão đánh đuổi, thì không còn có người đến tìm phiền toái, thế cho nên làm cho người ta quên đi sự tồn tại của nàng.....

Lúc này, trong đường, sau khi Triệu chương quỹ liếc mắt một cái nhìn thấy Cố Nhược Vân đi vào, trong lòng lập tức vui vẻ, vội vàng nghênh đón: "Đại tiểu thư, ngài đã tới?"

"Ừ, Dư lão đâu?"

Cố Nhược Vân quét mắt nhìn bốn phía, cũng không nhìn thấy bóng dáng của Dư lão.

"Đại tiểu thư, hiện tại Dư lão không ở trong Bách Thảo Đường, muốn lão nô đi gọi một tiếng hay không?"

"Được, người đi gọi Dư lão đến, đã nói ta có việc gấp tìm ông, còn có....." Cố Nhược Vân tùy tay vút ra một tờ giấy, nhàn nhạt nói: "Dùng tốc độ nhanh nhất mang được liệu trên tờ giấy này đến cho ta."

"Vâng, đại tiểu thư."

Triệu chương quỹ nhìn nhìn được liệu Cố Nhược Vân cần, trong lòng có chút kinh ngạc, nhưng không có nói gì cả, cung kính lui xuống.

Chính là trong lòng hấn rất tò mò, những được liệu đại tiểu thư muốn đều vô cùng trân quý, có một số được liệu trăm năm mới sinh trưởng, nàng cần dùng tới làm cái gì? Chỉ là lấy thực lực của Bách Thảo Đường, không đến một lát đã đưa được liệu tới trước mặt Cố Nhược Vân.

Theo đến còn có Dư lão.....

"Ta phải rời khỏi một lát, Dư lão, người đi phòng ngoài chờ ta, mặt khác, không cho phép bất luận kẻ nào tiến đến quấy rầy."

Nói xong lời này, nàng liền xoay người đi đến hậu viện.

Tuy rằng Triệu chương quỹ và Dư lão rất tò mò, nhưng không có bất luận kẻ nào nảy sinh nghi ngờ đối với mệnh lệnh của Cố Nhượng Vân.....

Thượng Cổ Thần Tháp, sau khi Cố Nhượng Vân tiến vào tháp, lập tức trực tiếp hỏi: "Tư Tà, được liệu dùng để luyện chế Tụ Linh đan đã lấy đến đây, kế tiếp có phải chúng ta sẽ bắt đầu luyện chế hay không?"

Tư Tà cười cười: "Tụ Linh đan này và Tụ Khí đan có hiệu quả như nhau, cho nên, đối với người mà nói chẳng phải đặc biệt khó khăn, được rồi, hiện tại người có thể thử một chút....."

"Được."

Cố Nhượng Vân khẽ gật đầu, rồi sau đó tầm mắt liền đặt ở phía trên đỉnh lò.....

Mặt trời chiều ngả về tây.

Lão giả giống như một pho tượng điêu khắc đứng ở ngoài cửa, vẫn không nhúc nhích, nhưng mà đại tiểu thư đã vào nhà một ngày, trong một ngày đều không có động tĩnh gì, cũng không biết đến cùng là tình huống gì.....

Ngay tại lúc ông không rõ đến cùng Cố Nhượng Vân tìm ông là có chuyện gì, cửa phòng phía sau chậm rãi bị đẩy mở ra, rồi sau đó truyền đến giọng nói thanh thúy của thiếu nữ.

"Dư lão, ông vào đây đi."

"Vâng, đại tiểu thư."

Nghe nói như thế, Dư lão xoay người đi vào trong phòng, nhìn thiếu nữ đứng ở giữa phòng ở, biểu cảm cung kính nói: "Không biết hôm nay đại tiểu thư tìm ta là vì chuyện gì?"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Võ Giả sơ cấp (bốn)

Edit: kaylee

"Dư lão, ông ăn đan dược này vào đi."

Nàng mở ra tay, trong phút chốc, một viên đan dược tròn xoe màu xanh xuất hiện ở trong lòng bàn tay của nàng.

"Đây là....." Dư lão có chút kinh ngạc.

Tụ Khí đan? Nhưng không phải đại tiểu thư đã nói, Tụ Khí đan không có gì trợ giúp với loại bình cảnh này của bản thân sao?

Không!

Không đúng!

Dư lão nhíu mày, đây không phải Tụ Khí đan, linh lực ẩn chứa trên đan dược này, nồng đậm hơn Tụ Khí đan.....

Giống như là biết nghĩ hoặc trong lòng Dư lão, Cố Nhượng Vân môi mỏng hé mở, nhẹ nhàng phun ra ba chữ: "Tụ Linh đan."

"Tụ Linh đan?"

Nghe ba chữ kia, Dư lão trong lòng run lên, ông run run vờn tay của mình, cảm viên đan dược màu xanh kia, rồi sau đó chậm rãi để vào trong miệng.....

Bỗng nhiên, một cỗ linh khí vô cùng nồng đậm từ chung quanh không ngừng bốc lên, nếu nói Tụ Khí đan mang đến hiệu quả là nồng đậm sương mù, hiện

giờ Dư lão, đã bị bao vây ở giữa tầng sương mù kia, thậm chí ngay cả một sợi tóc đều nhìn không thấy.

Đúng lúc này, linh khí theo kinh mạch chảy vào Linh Hải, bình cảnh đang bế tắc ở trong Linh Hải bị linh khí xông đến làm rung động.

Dư lão mừng như điên, trời mới biết, đã bao nhiêu năm ông không có loại cảm giác này? Ban đầu ông cho rằng bản thân cả đời sẽ ở Võ Tướng cao cấp, không nghĩ tới còn có cơ hội đột phá đến Võ Vương.....

Đây... Đây quả thực chính là kỳ tích!

Nghĩ đến đây, Dư lão vội vàng khoanh chân tu luyện, giành giật từng giây tu luyện, không muốn lãng phí một phần một giây.....

Cố Nhục Vân nhìn Dư lão bị sương mù màu xanh vây quanh, trong ánh mắt xẹt qua một chút trầm tư, nhưng ở thời khắc như thế, bên ngoài Bách Thảo Đường lại truyền đến một hồi âm thanh ồn ào, làm mây của nàng không tự chủ được mà nhúu lại.

"Bên ngoài phát sinh chuyện gì?"

Nàng nhìn Dư lão, trầm mặc một lúc lâu, nói: "Dư lão sẽ không cách nào đột phá ngay lúc này, ta đi ra xem trước."

Nói tới đây, nàng liền không có lại liếc mắt nhìn Dư lão một cái nào nữa, xoay người đi ra ngoài.....

Lúc này, trên đường cái, Lăng Ngọc hai tay chống nạnh, căm tức nhìn mọi người trước mặt, trong lòng càng là hận nghiêng răng nghiêng lợi, nàng vĩnh viễn sẽ không quên, một tháng trước, chính là Bách Thảo Đường đáng chết này đánh nàng ra cửa, hơn nữa không chút lưu tình làm mặt của nàng quét rác!

Thật giận là, sau khi biết được những lời bản thân nói ở ngoài Bách Thảo Đường, cô cô cũng hung hăng mắng nàng một trận, ngay cả dượng đều muốn hỏi tội nàng, nếu không phải cô cô cầu tình, phỏng chừng nàng sớm đã trở thành tù nhân rồi.

Nàng không rõ, Bách Thảo Đường này không phải chỉ là một hộ thương nhân thôi sao, có gì đặc biệt hơn người, chẳng lẽ ngay cả quyền thế của cô cô đều không có tác dụng sao?

Nhưng mà, hiện tại nàng không cần sợ hãi.

Nghĩ đến người phía sau mình, Lăng Ngọc nâng cằm lên, cao ngạo nói: "Để Cố Nhục Vân và lão già tên là Dư lão kia ra đây nhận lấy cái chết!"

Triệu chương quỹ vừa định nói chuyện, lại bỗng nhiên nhìn thấy Cố Nhục Vân đi ra từ trong Bách Thảo Đường, hần há miệng thờ đốc, cuối cùng vẫn là ngậm miệng lại.

"Cố Nhục Vân, ta cho rằng ngươi sẽ ẩn núp ở dưới sự che chở của Bách Thảo Đường, không nghĩ tới sau khi ngươi trốn một tháng lại có thể dám đi ra!" Lăng Ngọc cười lạnh một tiếng, trong mắt mang theo ngọn lửa thù hận: "Ngươi giết gia gia và huynh trưởng của ta, làm hại ta cửa nát nhà tan, hôm nay, ta muốn dùng máu của ngươi để tể linh hồn của bọn họ."

Một tháng trước Lăng Ngọc bị Dư lão đánh ra nàng có biết đến, hiện giờ nhìn thấy nàng ta dám tới cửa lần nữa, Cố Nhục Vân không tự chủ được mà nhúu mày, rồi sau đó chuyển tầm mắt về phía nam tử mặc áo bào đen đứng sau lưng nàng ta.

Nam tử mặc áo bào đen kia toàn thân đều bị bao phủ ở trong áo choàng, chính là ngay cả mặt cũng thấy không rõ, nhưng mà.....

Cố Nhục Vân cười lạnh, khó trách Lăng Ngọc dám can đảm tiến đến Bách Thảo Đường, thì ra là có nam nhân này làm chỗ dựa.

Võ Vương!

Không nghĩ tới, Lăng Ngọc có thể tìm đến một Võ Vương, phải biết rằng thực lực Võ Vương này, hoàn toàn có thể xưng bá ở Thanh Long Quốc.....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Võ Vương đối Võ Vương (một)

Edit: kaylee

Đúng lúc này, ánh mắt của nam tử mặc áo bào đen dừng ở trên người Cố Nhục Vân.

Trong nháy mắt kia, máu tươi cả người Cố Nhượng Vân đều đọng lại, giống như là có một con độc xà quấn quanh ở trên cổ của nàng, lập tức có một cảm giác hít thở không thông truyền đến, loại cảm giác này làm cho nàng thật không thoải mái.

"Cố Nhượng Vân!" Hai mắt của Lăng Ngọc từng chút lạnh xuống, cười lạnh nói: "Lúc này đây, cho dù là người tránh ở phía sau Bách Thảo Đường, cũng vẫn trốn không thoát trừng phạt!"

Nữ nhân này phải chết!

Trong mắt hiện lên một chút tàn nhẫn, Lăng Ngọc trên mặt cười lạnh càng sâu.

Nghĩ đến đây, nàng lui về sau mấy bước, cung kính nhìn phía nam tử mặc áo bào đen phía sau: "Tái tiên sinh, xin nhờ ngài."

"Ừ."

Trong miệng nam nhân mặc áo bào đen phát ra một âm thanh khàn khàn, ánh mắt giống như độc xà tập trung vào Cố Nhượng Vân, rồi sau đó một cỗ uy áp cường đại phát ra từ trên người của hắn, ở dưới cỗ uy áp kia, thân mình của Cố Nhượng Vân run rẩy một chút, trong mắt xẹt qua một chút lạnh lùng sắc bén.

"Lăng Ngọc," Bỗng nhiên, Cố Nhượng Vân nở nụ cười, nụ cười lộ ra ý tứ hàm xúc không rõ: "Ta thật sự rất bội phục người, đúng là có thể tìm được một Võ Vương tới làm chỗ dựa cho người."

Bá!

Sau khi lời nói này của Cố Nhượng Vân nói ra, ánh mắt của nam nhân mặc áo bào đen giống như hai thanh kiếm sắc bén, vọng tưởng xuyên thấu thân thể của thiếu nữ.

Bất luận như thế nào, hắn cũng thật không ngờ, Cố Nhượng Vân sẽ nhìn thấu thực lực của hắn.

Phải biết rằng, đối với võ giả mà nói, chỉ có tới cấp bậc đó, mới có thể được biết lực lượng tương ứng mà cấp bậc đó có, bởi vậy trừ phi Cố Nhượng Vân trở thành Võ Vương, nếu không tuyệt đối sẽ không biết thực lực của hắn đến cùng tới trình độ gì!

Nhưng mà, nàng chỉ cần dựa vào uy áp của bản thân, đã nhìn thấu cấp bậc của hắn, đây là chuyện làm hắn chẳng thể nghĩ tới.

Dù sao lần này vụng trộm đến Thanh Long Quốc, nếu để cho những người đó biết mà nói, như vậy.....

Nghĩ đến điểm này, sát khí trên người nam tử mặc áo bào đen càng đậm, ánh mắt vô cùng âm trầm.

Nam tử mặc áo bào đen không biết là, tuy rằng thực lực hiện tại của Cố Nhượng Vân mới đến Võ Giả, nhưng kiếp trước nàng chính là cường giả Võ Tôn, đã gây người ở cấp bậc Võ Vương này nhiều năm, làm sao có thể không biết thực lực chân chính của nam nhân mặc áo bào đen?

"Cường giả Võ Vương? Trời ạ, Lăng Ngọc thế mà lại có thể tìm được một gã cường giả Võ Vương."

"Theo ta được biết, đệ nhất cao thủ của Thanh Long Quốc chúng ta, vị thích khách Cơ Vô Tình đến vô ảnh đi vô tung kia cũng chỉ là Võ Tướng cao cấp, hiện tại lại xuất ra một gã Võ Vương, đây là muốn nghịch thiên sao?"

"Xem ra lúc này đây Lăng gia muốn quật khởi....."

Nghe âm thanh kinh thán của mọi người, trên mặt của Lăng Ngọc hiện lên một nụ cười cao ngạo.

Kỳ thực, nàng cũng không biết lai lịch của nam tử mặc áo bào đen này, bởi vì ban đầu là hắn tìm được nàng trước, muốn mượn danh nghĩa của Lăng gia giết Cố Nhượng Vân, nhưng mà vậy cũng không cách nào ngăn lại người khác cho rằng nam nhân trước mắt là người Lăng gia.....

"Lăng Ngọc, ta ngược lại thật ra rất tò mò, người là từ chỗ nào tìm đến Võ Vương." Cố Nhượng Vân thu liễm lạnh lẽo sắc bén trong mắt, khóe môi gợi lên một chút tươi cười, ý cười trong suốt hỏi.

Lăng Ngọc vừa định nói chuyện, bên cạnh lại đột nhiên truyền đến tiếng nói trầm thấp khàn khàn của nam nhân mặc áo bào đen: "Người là đang trì hoãn thời gian?"

Nghe nói như thế, Cố Nhượng Vân tươi cười càng sâu.

Đúng vậy! Nàng quả thật là đang trì hoãn thời gian.

Chỉ cần chờ Dư lão đột phá xong, có thể đủ chiến thắng nam nhân trước mắt.....

"Tốt, Cố Nhượng Vân, người lại có thể muốn kéo dài thời gian," Lăng Ngọc đột nhiên phản ứng đi lại, ngón tay ngọc chỉ vào nàng tức giận nói: "Người cho là loại thời điểm này còn có ai có thể tới cứu người? Bách Thảo Đường? Hay là nam tử tóc bạc cũng không biết là người dùng thủ đoạn gì thông đồng? Ta nói cho người, mọi người ở trước mặt cường giả Võ Vương đều là cận kề, lúc này đây, không có bất luận kẻ nào có thể giúp được người."

Chương 104: Võ Vương đối Võ Vương (hai)

Edit: kaylee

Cố Nhượng Vân mỉm cười, mắt trong veo nhìn nam tử mặc áo bào đen đứng ở phía trước: "Mặc kệ ta có phải không phải đang trì hoãn thời gian, nhưng mà ngươi trước khi giết ta, hẳn là vẫn nên nói với ta tên của ngươi đi?"

"Tên của ta?" Nam tử mặc áo bào đen cười lạnh một tiếng: "Tên của ta, ngươi không xứng biết! Cố Nhượng Vân, cho dù ngươi kéo dài thời gian thế nào cũng không có tác dụng, không có người có thể cứu được ngươi."

"Ai nói không có người có thể cứu được nàng?"

Bỗng nhiên, tiếng gầm giận dữ truyền đến từ phía sau Cố Nhượng Vân, rồi sau đó mọi người liền nhìn thấy cha con La gia mang theo mấy vạn tinh binh từ trong đám người đi tới, giống như là thương lượng tốt, tất cả mọi người nhường ra một con đường, để cho bọn họ có thể thuận lợi tiêu sái đến bên cạnh Cố Nhượng Vân.

Trong phút chốc, mấy vạn tinh binh rút ra vũ khí, bao vây Lăng Ngọc và nam tử mặc áo bào đen.

"La Tướng Quân," Về mặt của Lăng Ngọc có chút khó coi: "Ngươi thân là đại tướng một quốc gia, lại có thể lấy việc công làm việc tư, dùng quân đội hoàng gia quan báo tư thù!"

La Tướng Quân 'bá' một tiếng rút ra đại đao, 'phanh' một tiếng cắm vào trong đất trước mặt, hân thân mang khô giáp, uy phong凛凛, giống như một pho tượng chiến thần che ở trước mặt Cố Nhượng Vân.

"Ai nói bản Tướng Quân lấy việc công làm việc tư, quan báo tư thù? Bản Tướng Quân là đang bảo hộ Thanh Long Quốc!" Hắn cười lạnh nhìn nam tử mặc áo bào đen: "Một người không biết lai lịch lẫn vào Thanh Long Quốc ta, thân là Tướng Quân của Thanh Long Quốc, đương nhiên phải tra ra manh mối của việc này, ai biết hắn có phải hay không gây tổn hại đến an toàn của bệ hạ! Cho nên, ở trước khi không có điều tra rõ ràng thân phận của ngươi, mời ngươi đi theo ta một chuyến."

Trên người nam tử mặc áo bào đen quanh quẩn hơi thở âm lãnh, con ngươi giống như rắn độc tập trung vào thân thể giống như một tòa núi cao của La Tướng Quân, giọng nói khàn khàn nói: "Lão phu không muốn sinh ra mâu thuẫn với quân đội một quốc gia, nếu ngươi thức thời lập tức rút lui! Nếu không mà nói, lão phu giết ngươi trước!"

Nháy mắt, sát khí sắc bén cuốn về phía La Tướng Quân.

Ở dưới luồng sát khí kia, La Tướng Quân sắc mặt trắng bệch, thân thể có chút đứng không nổi, nhưng nghĩ tới bản thân tốt xấu gì cũng là đại tướng một quốc gia, ở trước mặt nhiều dân chúng như vậy bị người đè ép xuống chẳng phải là rất khó xem? Vì vậy hắn thẳng lưng mình, thẳng tắp đứng ở trước mặt hắc bào nam nhân.

"Cố Nhượng Vân, ngươi không sao chứ."

La Âm vội vàng đi đến bên người Cố Nhượng Vân, có chút lo lắng hỏi: "Người này là loại người nào? Vì sao hắn muốn giúp Lăng Ngọc giết ngươi?"

Nàng cũng không cho rằng bằng vào năng lực của Lăng Ngọc có thể mời đến cường giả như vậy.

"Không rõ ràng," Cố Nhượng Vân lắc lắc đầu: "Hồi thờ trên người hắn thật xa lạ, ta cũng chưa từng thấy, cho nên không biết mục đích của hắn là cái gì."

La Âm vỗ vỗ bả vai của Cố Nhượng Vân, lời thề son sắt cam đoan nói: "Mặc kệ như thế nào, ngươi yên tâm, nơi này tốt xấu gì cũng là Thanh Long Quốc, cha ta cũng là một trong hai Tướng Quân, binh lực trong tay không thể yếu hơn lão bát tử Cố gia kia, còn không có người dám can đảm giết người ở Thanh Long Quốc trước mặt cha ta."

"Vậy nhưng chưa hẳn."

Trong mắt Cố Nhượng Vân lộ ra ngưng trọng: "Thực lực của đối phương quá mạnh mẽ, mà đối với loại cường giả ở cấp bậc này mà nói, binh lực dù nhiều cũng không có tác dụng gì."

Những người chưa đến cấp Võ Vương là tuyệt đối không biết chỗ khủng bố của thực lực này, cho dù là đối mặt với trăm vạn hùng binh, hắn đều có thể giết sạch sẽ. Nhưng mà, vì cứu bản thân, cha con La gia không tiếc trở mặt với cường giả Võ Vương, vẫn là làm cho trong lòng nàng tràn ngập cảm động.

Nhưng mà, chỉ cần La Tướng Quân có thể quán hấn kéo dài thời gian, vậy có hi vọng chuyển bại thành thắng.....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Võ Vương đối Võ Vương (ba)

Edit: kaylee

Nhưng mà.....

Cố Nhược Vân hơi hơi nheo mắt lại, dùng linh hồn truyền âm nói: "Từ Tà, nếu lát sau cha con La gia có nguy hiểm, cũng đừng để ý nhiều như vậy, cứu người quan trọng hơn, tuy rằng ta muốn dùng bọn họ quán cường giả Võ Vương kéo dài thời gian, nhưng mà, ta không hy vọng cha và nữ nhi bọn họ bởi vì ta mà gặp phải nguy hiểm gì, cho nên, đến lúc đó xin nhờ ngươi."

Nếu có thể, Cố Nhược Vân là không tính toán dùng Từ Tà chiến đấu, trừ phi đến tình huống không thể cứu vãn được.

Trong linh hồn, yên lặng một lát, rồi sau đó truyền ra giọng nói tà mị của nam nhân: "Được, ta hiểu được....."

.....

"Ha ha!"

La Tướng Quân cười to hai tiếng: "Kỳ thực, bản Tướng Quân cũng không muốn cùng ngươi là địch, hiện tại chỉ cần ngươi cùng ta đi một chuyến, chờ sau khi ta điều tra rõ thân phận của ngươi, đương nhiên sẽ thả ngươi."

"Hừ!"

Hai mắt của nam nhân mặc áo bào đen lạnh xuống, âm trầm nói: "Xem ra, ngươi là rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, ngươi bảo vệ nàng như thế, vậy..... Lão phu cũng chỉ có thể ngươi về Tây thiên trước."

Bá!

Thân thể của nam nhân giống như quỷ mị nhanh chóng lao về phía La Tướng Quân, giọng nói âm lãnh kia giống như ngay ở bên tai.

"Một Võ Tướng sơ cấp, cũng dám can rở ở trước mặt lão phu, hiện tại lão phu ngược lại muốn nhìn xem, ngươi có thực lực gì mang lão phu đi!"

Nhưng mà, hấn còn chưa đi tới trước mặt La Tướng Quân, đã bị quân đội hoàng thành ngăn cản đường đi.....

"Một đám kiến hôi, cút cho lão phu!"

Ầm!

Một tiếng hét giận dữ từ trong miệng nam tử mặc áo bào đen truyền ra, đâm vào ngực của mọi người, giống như là bị tảng đá đánh trúng, mọi người hung hăng ngã văng ra ngoài, rồi sau đó máu tươi từ trong mũi miệng chảy ra, bộ dáng kia đặc biệt dọa người.....

Tuy rằng sớm biết rằng thực lực của cường giả Võ Vương, nhưng mà, hiện giờ nhìn thấy đối phương chỉ rống to một tiếng đã tạo thành hiệu quả như vậy, La Tướng Quân không khỏi toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Nhưng mà, tình hình không cho phép hấn lùi bước, mà hấn cũng sẽ không lùi bước.

Cố Nhược Vân mày căng nhăn căng chặt, rừ mắt nói: "Từ Tà, ngươi làm tốt chuẩn bị xuất chiến."

"Yên tâm đi, ta đã chuẩn bị tốt, nếu hấn có nguy hiểm ta sẽ lập tức ra tay."

Tiếng nói tà khí của nam nhân chậm rãi lọt vào tai, sau khi nghe nói như thế, trái tim của Cố Nhược Vân giống như kì tích mà yên ổn xuống.

Nàng biết, có Từ Tà ở đây, tuyệt đối không có vấn đề gì.....

"Tiểu tử, ngươi cho rằng bằng vào quân đội rác rưởi này, là có thể ngăn cản được lão phu?" Nam tử mặc áo bào đen cười lạnh một tiếng, khuôn mặt âm trầm, nói: "Người lão phu muốn giết, ai đều không thể bảo vệ được! Cho nên, ta lại cho ngươi một cơ hội, lập tức cút cho ta!"

"Ha ha!"

Tiếng cười của La Tướng Quân vô cùng sáng khoái, càng là lộ ra uy vũ khí phách của quân nhân.

"Bản Tướng Quân thân nhập chiến trường, gặp được vô số nguy hiểm, nếu sợ chết, cũng sẽ không thể đứng ở địa vị này cho đến bây giờ! Ta không phải là lão thất phu Cổ gia kia, lão thất phu kia hoàn toàn là đạt được âm đức của tổ tông cùng vĩ đại của Cổ Thiên con lão mới trở thành Tướng Quân một quốc gia, nhưng ta thật là thông qua bản thân từng bước từng bước đi tới! Cho nên, ngươi cho rằng bản Tướng Quân sẽ là loại người hèn nhát ném bỏ binh lính không để ý, lâm trận lùi bước kia sao?"

Giờ phút này, hình tượng của trung niên nam nhân vô cùng cao lớn, so sánh với Cổ lão Tướng Quân nhát gan yếu đuối kia, đây mới là phong thái của danh môn đại tướng chân chính.

"Được, ngươi đã muốn chết, lão phu sẽ thành toàn ngươi!"

Ầm!

Hơi thở cường đại ầm ầm tới, làm cho thân thể của La Tướng Quân đột nhiên lui ra phía sau vài bước, một ngụm máu tươi phun ra, sắc mặt trắng bệch.

Nhưng mà, hấn vẫn là thẳng tắp đứng trên mặt đất, ngay cả chân cũng chưa từng gập khúc một chút nào.

Thân là nam nhi, hấn thà rằng đứng chết, cũng tuyệt đối không thể chịu thua ở trước mặt kẻ địch.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Võ Vương đối Võ Vương (bốn)

Edit: kaylee

"Cha!"

La Âm khuôn mặt đại biến, vội vàng buông lỏng tay của Cổ Nhưộc Vân ra, đi đến trước mặt La Tướng Quân: "Cha, người không sao chứ?"

Rồi sau đó, nàng nhìn về phía Lăng Ngọc, lạnh lùng nói: "Lăng Ngọc, ngươi cấu kết người bên ngoài, tính toán mưu hại Thanh Long Quốc hoàng triều, còn dă thương hộ quốc đại tướng, phải chịu tội chết!"

"La Âm, ngươi còn không biết xấu hổ nói, nếu không phải các ngươi, ta cũng sẽ không thể cửa nát nhà tan, thậm chí ngươi ngay cả ca ca đã tàn tật của ta đều không buông tha! Cho nên cho tới hôm nay là báo ứng, đều là trừng phạt đúng tội!" Lăng Ngọc cười lạnh nói, sát khí trong mắt dần dần dày, mang theo vô tận thù hận.

Đều là bọn hấn hại chết gia gia, mới có thể làm cho thúc công (ông chú) cảm quyền, thế cho nên bản thân mất đi địa vị và sủng ái ở Lăng gia.

Món nợ này, nàng tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha cho!

"Đó là bởi vì gia gia ngươi quá vô si!" La Âm đứng lên, có chút tức giận nói: "Nhưộc Vân và Lăng Hi đã ký giấy sinh tử, sống chết đều do trời định, chẳng lẽ hấn giết Nhưộc Vân chính là đương nhiên, Nhưộc Vân còn không có thể phản kháng lại hay sao? Nhưng mà, gia gia ngươi lại bởi vậy mà ra tay với một văn bối, thậm chí còn muốn uy hiếp tính mạng người để làm lợi thế!"

Chuyện này, ở toàn bộ Thanh Long Quốc đã không người không biết, hiện giờ nghe La Âm nhắc tới, ánh mắt nhìn về phía Lăng Ngọc lại mang theo khinh bỉ.

Đúng vậy, nếu không phải Lăng gia có sai trước, đối phương cũng sẽ không thể vì tự bảo vệ mình mà giết Lăng Nghị.

"Ngươi..." Lăng Ngọc tức đến mức mặt đỏ bừng: "Tái tiên sinh, giết nữ nhân đáng chết này cho ta!"

Nghe vậy, nam tử mặc áo bào đen nhũ mây, hiển nhiên đối với mệnh lệnh của Lăng Ngọc có chút bất mãn, nhưng mà hấn cái gì cũng không có nói, thân hình chợt lóe đã đến trước mặt La Âm.....

"Âm nhi, cẩn thận!"

Nhìn thấy một màn mạo hiểm này, La Tướng Quân rút cuộc không cố kỵ những thứ khác, đưa tay lôi kéo, bảo vệ La Âm ở trong ngực, mà lưng của bản thân lại bại lộ ở dưới công kích của kẻ địch.

Từ Tà vừa muốn ra tay, đúng lúc này, một chương phong mạnh mẽ từ trong Bách Thảo Đường xuất ra, dưới bất ngờ không kịp phòng bị 'phịch' một

tiếng dừng ở phía trên ngực của nam nhân mặc áo bào đen.

Nam nhân mặc áo bào đen lui về sau mấy bước, ánh mắt âm trầm chiếu về phía trước.

Một thân áo bào trắng, lão giả hai tay chấp sau lưng, không chút để ý từ trong được đường đi ra, trên khuôn mặt thương lão của ông mang theo vẻ tức giận: "Là ai lá gan lớn như vậy, dám can đảm gây chuyện ở Bách Thảo Đường ta!"

Giọng nói quen thuộc mà thương lão rốt cục làm trái tim của Cố Nhượng Vân thả xuống dưới, chỉ cần Dư lão xuất hiện, liền chứng minh, ông đã đột phá đến Võ Vương.....

"Võ Vương?" Nam nhân mặc áo bào đen sắc mặt âm trầm như nước, trong con ngươi đen lóe ra tia sáng không rõ ý tứ, nhưng mà, hắn cũng không có tiếp tục ra tay nữa, mà là lạnh lùng âm hiểm nhìn lão giả chậm rãi đi đến.

Không nghĩ tới Thanh Long Quốc nhỏ nhỏ này, vậy mà sẽ có cường giả Võ Vương.....

Hắn thật đúng là sợ ý.

Nhưng này lại như thế nào? Lão nhân trước mắt giống như là vừa mới đột phá đến Võ Vương, mà bản thân đã tiến vào Võ Vương ba năm, bất luận như thế nào, ông ta cũng sẽ không phải là đối thủ của mình.

"Dư lão, ông đã đến rồi?"

Cố Nhượng Vân cười nhìn về phía Dư lão: "Xem tình huống, ông giống như là thành công?"

Dư lão mỉm cười gật đầu với Cố Nhượng Vân, rồi sau đó xoay chuyển ánh mắt, dừng ở trên người Lăng Ngọc: "Tiểu nha đầu, ta đã sớm cảnh cáo ngươi, đừng đến Bách Thảo Đường nữa, xem ra, ngươi coi lời nói của ta là gió thoảng bên tai."

"Hừ!" Lăng Ngọc không cho là đúng hừ lạnh một tiếng: "Nếu không chắc chắn, ta cũng sẽ không đến chỗ này! Ngươi cho rằng bằng thực lực của ngươi có thể chiến thắng Võ Vương sao? Tuy rằng ta không biết lực lượng của ngươi, nhưng nhiều lắm cũng chỉ là Võ Tướng trung cấp, ở trước mặt Võ Vương căn bản chính là một cận bã."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107

Chương này là chương bị nhảy từ phía sau lên, nhớ không nhầm là khá xa, mà đoạn đó cũng có chương này, lee bỏ đi luôn cho liền mạch nhé ^^

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 108: Cường giả đến từ Linh Tông (một)

Edit: kaylee

Kỳ thực, đối với thực lực của Dư lão, Lăng Ngọc cũng chỉ là đoán.

Dù sao La Tướng Quân cấp bậc ở Võ Tướng sơ cấp, ngay cả hắn đều cung kính với Dư lão, chắc hẳn thực lực của Dư lão sẽ mạnh hơn hắn, mà thực lực của đệ nhất cao thủ Thanh Long Quốc là Võ Tướng cao cấp, nhưng Dư lão cũng không có nổi danh như hắn, vì vậy đương nhiên nhỏ yếu hơn hắn, vậy lão nhân kia khẳng định là ở Võ Tướng trung cấp.

Nhưng Lăng Ngọc không biết là, Bách Thảo Đường cũng không phải thuộc về Thanh Long Quốc, cho nên, Dư lão đương nhiên không có khả năng nổi danh cùng cao thủ của Thanh Long Quốc.....

"Ha ha," Dư lão giận dữ quá hóa cười, tức giận nói: "Ngươi cho rằng lần này ngươi tìm một người vội tới làm chỗ dựa cho ngươi, ta sẽ sợ các ngươi hay sao? Cố Nhượng Vân là người của Bách Thảo Đường ta, nếu các ngươi muốn động nàng, cũng phải hỏi một chút xem ta có đồng ý hay không!"

"Ngươi." Lăng Ngọc tức đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn phát xanh, hung tợn trừng mắt liếc nhìn ông một cái: "Lão bất tử, ngươi cũng sắp sống

không nổi nữa, đến loại thời điểm này còn muốn bảo hộ tiện chúng này!"

Khi nói lời này, nàng cười lạnh nhìn về phía Cố Nhược Vân: "Toàn bộ người Thanh Long Quốc, ai chẳng biết mẫu thân nàng ta lai lịch không rõ? Nàng quyến rũ Cố Thiên trở thành nhi tử (con dâu) của Cố gia lúc đó chẳng phải vì nhìn trúng thân phận và địa vị của Cố gia ở Thanh Long Quốc? Cho nên, nữ nhi nữ nhân kia sinh ra cũng đương nhiên cùng một loại tính tình với nàng, không biết xấu hổ! Nhất là Cố Nhược Vân này còn làm cho Cố Thiên đánh mất không ít thể diện, nếu ta là nàng đã sớm nhảy sông tự sát để tránh làm tổ tiên hổ thẹn!"

Dư lão sắc mặt ngày càng âm lãnh, lửa giận trên người giống như có thể thiêu đốt không khí.

Lăng Ngọc này nhục mạ ai không tốt? Lại cố tình nhục nhã hồn ngọc quý trên tay Đông Phương thế gia!

Tiểu thư nhà ông sinh ra đã cao quý, một Tướng Quân phủ nhỏ nhỏ mà thôi, nếu không phải yêu sâu sắc Cố Thiên, sao nàng có thể vì gã cho hấn mà lựa chọn rời đi Cố gia? Nhưng mà, anh hùng hảo kiệt giống như Cố Thiên, trên đời này nữ tử ái mộ hấn lại có bao nhiêu?

Những nữ tử kia ghen tị tiểu thư chiếm được một khối tình si của Cố Thiên, cho nên liền ở sau lưng chửi bới nàng, thế cho nên trong mắt thế nhân, tiểu thư chính là cái loại người vì trèo lên giường của Cố Thiên mà không từ thủ đoạn.

Nhưng mà, lấy tính tình không màng danh lợi của tiểu thư, bất luận trong mắt người trên đời nàng là cái dạng gì, nàng đều sẽ không ra mặt giải thích cho bản thân một câu nào.....

Lời đồn đãi đáng sợ, cho dù Cố Thiên bảo hộ nàng nhiều bao nhiêu, cũng ngăn không được miệng lưỡi quần chúng.

"Tốt! Thật sự tốt!"

Dư lão ha ha phá lên cười, con ngươi tràn ngập tức giận gắt gao nhìn chăm chăm Lăng Ngọc: "Lăng Ngọc, tên này ngược lại không tệ, đáng tiếc, ngươi không xứng... Đời này, có thể được xưng là Ngọc, chỉ có một người! Mà ngươi, chỉ bằng tên này, là đã đủ chết hơn một ngàn lần một trăm lần!"

Àm!

Lão giả ra quyền như gió, sắp tới trước mặt Lăng Ngọc, cũng trong nháy mắt này, uy áp cường giả Vô Vương nháy mắt phát ra, dòng khí cường đại quanh quẩn quanh thân, đè nén khiến người hít thở không thông.

Nhưng mà, ngay tại lúc công kích của Dư lão rơi xuống, một bàn tay bỗng nhiên từ bên cạnh duỗi đến, dễ dàng chặn lại nắm tay của ông.

Trong gió nhẹ, áo bào đen khẽ giương lên, nam nhân toàn thân bao phủ ở bên trong hắc ám, giọng nói dày đặc truyền ra: "Ngươi đi một bên."

Lời nói của hấn, là nói với Lăng Ngọc.

Lúc này Lăng Ngọc còn chưa có từ trong kinh ngạc phục hồi tinh thần lại, trên khuôn mặt tinh xảo khéo léo kia một mảnh trắng bệch, phía trên cái trán mồ hôi lạnh ứa ra, giống như là từ quỷ môn quan đi qua một lượt.....

"Vô Vương?"

Nam nhân mặc áo bào đen thu hồi ánh mắt, tầm mắt chuyển về phía Dư lão, lạnh lùng cười: "Không nghĩ tới Thanh Long Quốc nhỏ nhỏ này, cũng có Vô Vương tồn tại."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Cường giả đến từ Linh Tông (hai)

Edit: kaylee

Vô Vương?

Giống như là tình thiên phích lịch (sét đánh giữa trời quang), Lăng Ngọc chưa kịp hoàn hồn lại sững sờ lần nữa, nàng chớp mắt, lần đầu tiên hoài nghi thánh lực (năng lực nghe) của bản thân xuất hiện vấn đề.....

Dư lão là cường giả thực lực Vô Vương?

Vậy vì sao nàng lại chưa từng nghe nói qua? Hơn nữa, cường giả Vô Vương thông thường chỉ có địa phương kia mới có thể có được, cho dù Thanh Long Quốc thực lực không yếu, nhưng cũng sẽ không thể xuất hiện loại người có thực lực này!

"Tái... Tái tiền sinh, ngài nói hần là Võ Vương?"

Lăng Ngọc hung hăng nuốt nước miếng, cứng ngắc quay đầu nhìn về phía Dư lão.

Nam tử mặc áo bào đen không nói gì, ánh mắt u ám khủng bố, giống như rắn độc.

"Lão già kia, ngươi một người vừa đột phá Võ Vương là không cách nào chiến thắng lão phu. Nhưng mà, lão phu cũng không muốn chiến đấu với ngươi, ngươi tránh ra! Chờ sau khi lão phu giết nữ tử kia thì ta sẽ rời đi nơi này."

Dư lão cười lạnh một tiếng: "Nàng đã là người của Bách Thảo Đường ta, ta sẽ không để cho người ta động nàng một phân một hào (*)? Muốn giết nàng? Có thể, ngươi trước hết bước qua thi thể của lão phu đi!"

(*) một phân một hào: ở đây, “phân” và “hào” là đơn vị đo; “phân” là một phần mười (của một đơn vị đo lường nào đó); “hào” là một phần nghìn, mi-li (của một số đơn vị đo lường). Câu nói ý chỉ không để cho bất kỳ ai động đến CNV một chút nào

Nam tử mặc áo bào đen hơi hơi nheo lại đôi mắt, lạnh lẽo nói: "Nếu đây là lựa chọn của ngươi, lão phu thành toàn ngươi!"

Đột nhiên, thân thể của nam nhân biến mất giống như quỷ魅, khi lại xuất hiện, đã vòng đến phía sau Dư lão. Tốc độ của hần quá nhanh, căn bản không cho đối phương cơ hội phản ứng.....

Rồi sau đó, một thanh kiếm tản ra ánh sáng bén nhọn xuất hiện ở trong tay hần.

"Cẩn thận!"

La Âm kinh hãi kêu một tiếng, phải biết rằng, hiện tại Dư lão đã là toàn bộ hi vọng của bọn họ, tuyệt đối không thể xuất hiện sai lầm gì.

Mà từ đầu tới cuối, La Tướng Quân đều không nói gì, hần chỉ là như có đăm chiêu đánh giá Dư lão, giống như đang suy xét cái gì.....

Đúng lúc này, Dư lão sau đầu giống như có thêm một đôi mắt, ở lúc trường kiếm rơi xuống, bước chân của ông chợt lóe liền theo vòng qua bên cạnh nam tử mặc áo bào đen, thân thể thương lão chợt xuất hiện ở ngoài mấy thước.

"Ta vừa đột phá Võ Vương lại như thế nào? Ta thiếu hụt hơn ngươi, chỉ là sự khống chế đối với thực lực này mà thôi, cũng sẽ không yếu hơn ngươi nhiều lắm, nhưng mà, ta thật muốn biết, vì sao ngươi muốn tánh mạng của nàng? Theo ta được biết, một Lăng gia nho nhỏ, mời không nổi cường giả như ngươi vậy!"

Trên người nam tử mặc áo bào đen bao phủ khí lạnh, hần cũng không có trả lời lời nói của Dư lão, mà là lại triển khai một đợt công kích mới.....

"Hai Võ Vương chiến đấu, chắc chắn, loại trường hợp lớn này có lẽ cả đời chúng ta cũng không thấy được."

"Nhanh, nhanh thừa dịp giờ phút này quan sát cho thật kỹ, nói không chừng chiến đấu giữa bọn họ có thể mang đến ưu việt rất lớn cho chúng ta sau này."

Đám người khôi phục bình tĩnh từ xô xao ban đầu, tất cả mọi người lui ra phía sau mấy thước, lưu lại không gian đủ chiến đấu cho hai người, rồi sau đó lặng lẽ nhìn cuộc chiến đấu có lẽ cả đời cũng không nhìn thấy này.....

Phanh!

Bang bang phanh!

Không trung va chạm đột nhiên nổi lên, chiến đấu vô cùng kịch liệt, lại đánh cho khó phân giải, La Tướng Quân khẽ nhíu mày, quay đầu nhìn về phía Cố Nhượng Vân: "Nhượng Vân nha đầu, ngươi thấy thế nào?"

Cố Nhượng Vân vuốt ve cằm, như là thì thào lầm bầm: "Dư lão vừa mới đột phá, thực lực còn không có củng cố tốt, hơn nữa..... Ông khuyết thiếu kinh nghiệm đối chiến với Võ Vương, cho nên, rất nhanh ông sẽ bị rơi vào thế hạ phong (thế yếu)."

Đúng lúc này, Dư lão đã dần dần chống đỡ không được, bất luận như thế nào, một người vừa đột phá cảnh giới Võ Vương, vẫn là không cách nào cùng so sánh với cường giả đã vào thực lực Võ Vương vài năm.

Ông lau lau mồ hôi lạnh trên trán, thân mình chợt lóe lại công kích về phía người trước mặt.....

"Không được, tiếp tục như vậy tuyệt đối không được," Cố Nhượng Vân con ngươi tối sầm lại, giống như là hạ một cái quyết định rất lớn, hít vào một hơi thật sâu, nói: "Dư lão, thanh kiếm này ta cho ông mượn dùng một chút!"

Khi nói chuyện, nàng trực tiếp đem Linh Khí ra, quăng đến trước mặt Dư lão.....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Cường giả đến từ Linh Tông (bốn)

Edit: kaylee

Linh Khí.... Đây chính là uy lực của Linh Khí.

Người vốn rơi vào thế hạ phong, một khi có được Linh Khí, thì lực lượng sẽ tăng trưởng lên mấy lần.

Hắn hung hăng cắn răng, không cam lòng mà âm độc nhìn khuôn mặt thương lão của Dư lão, âm lãnh nói: "Người xác định vì bảo vệ nha đầu này mà đối địch với ta?"

"Đúng vậy," Dư lão cười lạnh một tiếng: "Nàng là người của Bách Thảo Đường, ta đương nhiên muốn bảo vệ nàng."

"Được, tốt lắm!" Nam tử mặc áo bào đen âm trầm nói: "Vậy người cũng biết ta là người nào?"

"Không biết, cũng không cần thiết biết."

Dư lão nâng đầu, không cho là đúng nói một câu.

"Hừ! Ta đây có thể nói cho người, tất cả những gì người làm hôm nay, cho dù là hậu trường của người cũng không thể nào cứu được người! Thế lực của ta, là bất luận như thế nào các người đều không thể trêu chọc vào! Người nhất định sẽ phải trả giá lớn vì hành động ngày hôm nay!"

Nam tử mặc áo bào đen nghiêng răng nghiêng lợi, giọng nói khàn khàn kia giống như chân đấm nát lá cây, khó nghe đến cực điểm.

"Không sai, thế lực kia, Bách Thảo Đường quả thật chiêu không thể trêu vào, nhưng có một người, lại trêu chọc nổi các người."

Một tiếng nói yêu nghiệt chậm rãi rơi vào biển người, có thể là tò mò, tất cả mọi người quay đầu nhìn lại.

Vì thế, nhuyển khiếu được một đám tuyệt sắc nữ tử nâng xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người.

Nhưng thấy bên trên nhuyển khiếu, nam nhân tay cầm quạt lông, lười nhác mà tản mạn nằm ở phía trên cổ khiếu, một thân áo bào màu đỏ, làm tôn lên khuôn mặt xinh đẹp yêu mỹ giống như nữ nhân càng thêm giống như mười dặm hoa đào, xinh đẹp không gì sánh nổi.

Mà một người nam nhân đẹp đến loại trình độ này, thật đúng là làm cho người ta sợ run.

Giờ khắc này, hơi thở trên người nam tử mặc áo bào đen chợt biến hóa, dưới áo bào đen khuôn mặt cũng từ khiếp sợ biến thành kinh ngạc, cuối cùng chính là tràn ngập ý muốn rút lui.

Tá Thượng Thần, vì sao người kia lại ở chỗ này?

Nếu hắn ở chỗ này, như vậy, người kia nhất định sẽ biết.....

"Xem ra chủ tử nhà ta thật là xem nhẹ người, Cố Nhược Vân! Nhưng mà người chờ, mạng của người tuyệt đối sẽ không lâu dài, mà tất cả những điều này cũng không trách được những người khác, chỉ do thừa mạng của người không tốt thôi! Cáo từ!"

Tuy rằng trong tay Dư lão nắm giữ Linh Khí, nhưng hắn đã đến từ thế lực kia, cũng không có khả năng không có một con át chủ bài, nhưng nếu như Tá Thượng Thần ở trong này, vậy bất luận như thế nào hắn cũng giết không được Cố Nhược Vân.....

Cho nên, lúc này đây chỉ có thể thất bại mà về, nếu như chủ tử biết Tá Thượng Thần chen vào một chân, hẳn là sẽ không trách cứ hắn.

Nghĩ đến đây, nam tử mặc áo bào đen không biết ở trong tay bóp nát một cái gì đó, thân mình bỗng nhiên biến mất trong nháy mắt, vô tung vô ảnh.

"Truyền tông thạch?"

Cố Nhược Vân con người co rụt lại, năng giống như đã đoán được thân phận của nam tử mặc áo đen kia.

"Tái đại nhân, Tái đại nhân ngài đợi ta với!"

Mất thấy thân thể của người mặc áo bào đen biến mất, Lăng Ngọc quýnh lên, vội vàng la lớn, đáng tiếc, trên bầu trời một mảnh yên tĩnh, không ai trả lời nàng.

Sắc mặt của nàng nháy mắt trắng bệch, thân mình nhẹ nhàng run rẩy.

"Người gọi là Lăng Ngọc?" Tá Thượng Thần nở nụ cười: "Người nói, bốn hoàng tử nên như thế nào đối với người đây?"

Lăng Ngọc không khỏi rùng mình một cái, nàng nhìn mắt phượng mỉm cười của Tá Thượng Thần, không biết vì sao, sự sợ hãi tràn ngập ở trong lòng.

"Người... Người muốn làm gì? Cô cô của ta là hoàng phi đương triều, người không thể làm cái gì với ta!"

Đối với lời đồn đãi về Tá Thượng Thần, Lăng Ngọc vẫn là nghe nói qua.

Nghe nói Tứ hoàng tử Chu Tước quốc này chẳng những lớn lên giống nữ nhân, còn cực kỳ hảo sắc, nếu không bên người sẽ không có nhiều tuyệt sắc thì nữ như vậy, cho nên, theo Lăng Ngọc, Tứ hoàng tử khẳng định muốn khinh bạc nàng!

Không! Lòng của nàng chỉ thuộc về Thái Tử điện hạ, nếu để cho những người khác đụng tới nàng, vậy nàng thà rằng chết!

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: Cường giả đến từ Linh Tông (năm)

Edit: kaylee

Thật rõ ràng, Tá Thượng Thần từ trong mắt Lăng Ngọc thấy được suy nghĩ của nàng, mày liễu khẽ nhíu lại, một chút chán ghét chợt lóe lên từ trong mắt phượng của hắn, cười lạnh nói: "Có phải người suy nghĩ quá nhiều hay không? Bốn hoàng tử luôn luôn thích sạch sẽ, nữ tử xấu xí giống như người vào không nổi mắt của bốn hoàng tử."

"Người...." Lăng Ngọc tức đến mặt đỏ bừng, hoàn toàn quên hiện tại bản thân ở hoàn cảnh nào, tức giận nói: "Người vừa mới nói cái gì? Người cho rằng chính người lớn lên rất đẹp sao? Một đại nam nhân, lại lớn lên có khuôn mặt nữ nhân, quả thực chính là mất mặt xấu hổ! Bốn tiểu thư còn chứng mất người đấy!"

Xong rồi!

Thanh Y trong lòng kinh hô một tiếng, đồng tình nhìn Lăng Ngọc.

Chủ thượng kiêng kị nhất chính là người khác nói hắn lớn lên giống nữ nhân, đương nhiên, Cố Nhược Vân là ngoại lệ, cũng là người duy nhất nói hắn giống như nữ nhân không bị hắn làm thịt.

Ai bảo người này có một ca ca là chí hữu (bạn thân) đồng sinh cộng tử của chủ thượng? Hắn như thế nào sẽ thương hại muội muội của Cố Sanh Tiêu?

Cho nên, những người khác sẽ không có vận tốt như vậy.....

"Người vừa mới nói cái gì?" Tá Thượng Thần tươi cười từng chút biến mất, trên khuôn mặt tuyệt thế tràn đầy âm trầm khủng bố nói không nên lời.

"Tá Thượng Thần, người là Tứ hoàng tử Chu Tước quốc, ta là chất nữ của Quý Phi Thanh Long Quốc, người có thể làm cái gì với ta? Ta nói người lớn lên giống nữ nhân thì thế nào? Người chẳng lẽ còn có thể giết ta? Trừ phi người muốn khiến cho hai nước giao chiến!"

Lăng Ngọc hung hăng cắn răng, vẫn là một bộ dáng không ai bì nổi kia.

Nếu nói lời này là Dư lão, nàng còn sợ hãi, dù sao đối phương cũng là một gã cường giả Võ Vương, cùng cường giả Võ Vương là địch, nàng không dám! Đáng tiếc, Tá Thượng Thần chỉ là Tứ hoàng tử Chu Tước quốc, không cách nào xuống tay với chất nữ của Quý Phi Thanh Long Quốc, nếu không hai nước nhất định sẽ giao chiến!

Cố Nhược Vân lắc lắc đầu, Lăng Ngọc này thật đúng là một đại tiểu thư bị nuông chiều hư, nếu Tá Thượng Thần chỉ là một hoàng tử, lại có thể nào một câu nói dọa lui cường giả Võ Vương?

"Ha ha!"

Tá Thượng Thần cười nhẹ hai tiếng, rồi sau đó môi đỏ mọng khẽ mở, nhẹ nhàng nói ra hai chữ, lại giống như một tảng đá nặng áp ở trên người đối phương.

"Quý xuống!"

Phanh!

Hai chân Lăng Ngọc giống như bị ngàn cân đè nặng, hung hăng quỳ gối xuống trước mặt Tá Thượng Thần, nàng ngẩng đầu, hoảng sợ nhìn chằm chằm khuôn mặt xinh đẹp của nam nhân.

Nàng muốn dùng sức nâng chân lên, lại phát hiện thân mình giống như dính vào trên đất, ngay cả động một chút đều động không được.....

"Chất nữ của Lăng Quý Phi?" Tá Thượng Thần cúi đầu cười, nâng tay phất phất áo bào màu đỏ, lại ngồi ở phía trên nhuyễn kiệu, hần nhẹ lay động quạt xếp, cười lạnh nói: "Cho dù là Lăng Quý Phi tự mình đến đây, bản hoàng tử muốn giết người, dám ngăn cản? Cho dù là bản thân nàng, bản hoàng tử muốn giết thì giết! Ai có thể ngăn cản bản hoàng tử? Bệ hạ Thanh Long Quốc sao? Thật có lỗi, cho tới bây giờ hần cũng không xứng được bản hoàng tử để vào mắt!"

Khí phách, ngông cuồng!

Nam nhân khỏe mỗi mím cười, thần thái lười nhác mà tàn mạn, nhưng mà giờ phút này, cũng rất cuộc không có người dám coi khinh nam nhân diện mạo giống như nữ nhân này.

"La Tướng Quân!" Lăng Ngọc vội vàng nhìn về phía La Tướng Quân, nói: "Người thân là đại tướng một quốc gia, chẳng lẽ muốn nhìn ta bị người giết? Ta là hoàng thân quốc thích, hoàng đế bệ hạ là dượng của ta, người phải ngăn cản hần!"

La Tướng Quân lạnh lùng nhìn Lăng Ngọc: "Chỉ có chất nữ của Hoàng Hậu, mới có thể gọi bệ hạ là dượng, người chỉ là chất nữ của Quý Phi thôi, còn không có tư cách tự xưng là hoàng thân quốc thích! Huống chi, là người cầu kết ngoại tặc trước, mưu hại người kia trước."

"Này không giống nhau," Lăng Ngọc quýnh lên: "Tuy rằng Cố Nhượng Vân đã từng là tôn nữ của Tướng Quân, lại bị Cố gia từ bỏ, cho nên chết thì chết mà cô cô của ta là Quý Phi nương nương, huyết thống của ta là tôn quý, chỉ là một dân đen có thể so sánh được sao?"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112: Cường giả đến từ Linh Tông (sáu)

Edit: kaylee

La Tướng Quân hừ một tiếng, ở trong Thanh Long Quốc ai chẳng biết nói bảo bối hần yêu nhất chính là nữ nhi của mình? Gia gia của Lăng Ngọc thiếu chút nữa giết tâm can bảo bối của hần, hần còn ở loại thời điểm mấu chốt này cứu nàng? Vậy hần xác định vững chắc là kẻ điên!

"Âm nhi, xem ra nơi này không có chuyện gì, chúng ta đi."

Nghe được lời nói của La Tướng Quân, ánh mắt của La Âm dừng ở phía trên khuôn mặt thanh tú của Cố Nhượng Vân, nàng cầm tay của thiếu nữ, nói: "Nơi này xem ra không có chuyện gì, ta và phụ thân về Tướng Quân phủ trước, nếu quả thật có tình huống gì người nhớ đi tìm chúng ta."

"Cám ơn."

Cố Nhượng Vân không nói thêm gì, nhưng mà, tất cả cảm động đều hòa trong hai chữ này.

Lúc này đây, La gia vì nàng xem như là địch với cường giả đại lục! Tương đương là bất cứ giá nào, cho nên tình này ý này nàng nhớ kỹ.....

Người dệt hoa trên gấm (*) cũng không hiếm lạ, nhưng mà, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi (**) cũng là ít lại càng ít.....

(*) dệt hoa trên gấm: ví với việc làm cho sự vật càng đẹp hơn

(**) đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi: (ví với việc giúp đỡ vật chất cho người khác, khi họ đang cần

"Phụ thân," La Âm mỉm cười đi tới chỗ La Tướng Quân: "Chúng ta về nhà đi."

"Được!" La Tướng Quân vung bàn tay to lớn, lớn tiếng quát: "Lăng gia Lăng Ngọc cầu kết người bên ngoài muốn mưu hại triều ta, may mắn có Tứ hoàng tử Chu Tước quốc nhìn thấu, bản Tướng Quân phải đi ngay hồi bẩm bệ hạ, các vị tướng sĩ đều theo bản Tướng Quân tiến đến điện thánh!"

Theo âm thanh thô cuồng khí phách của nam nhân chậm rãi rơi xuống, một đường hi vọng cuối cùng trong lòng Lăng Ngọc cũng tan biến, thân mình của nàng mềm nhũn nằm sấp trên mặt đất, trên khuôn mặt khéo léo lộ ra vẻ tuyệt vọng.....

Xong rồi, toàn bộ đều xong rồi.....

Nghĩ đến gia gia chết thảm, bản thân từ thiên kim tiểu thư tôn quý lưu lạc cho tới nông nổi bây giờ, trong lòng nàng liền tràn ngập oán hận.

"Ha ha ha!"

Bỗng nhiên, nàng điên cuồng cười phá lên, một đầu tóc rối bay giống như kẻ điên, trong mắt bắn ra tia sáng ngoan độc mang theo thù hận.

"Cố Nhượng Vân, trên đời thế nào có loại nữ nhân tàn nhẫn vô tình như ngươi đây? Ngươi hủy toàn bộ Lăng gia chúng ta! Lăng Ngọc ta lại thế, cho dù là thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

Tả Thượng Thần đẩy mắt hiện lên một tia sang sắc bén, sau đó nở nụ cười: "Thành quỷ? Thật có lỗi, ở trong tay bản hoàng tử, cho tới bây giờ đều sẽ không có cơ hội thành quỷ!"

Nói xong, bàn tay hần vung lên, một ngọn lửa màu đỏ bắn ra từ tay áo của hắn, nháy mắt chạm ngay tại trên người của Lăng Ngọc.....

Đau!

Loại đau đớn này, như là đang xé rách linh hồn.

"A a a!!!"

Bên trong ngọn lửa đỏ, khuôn mặt của Lăng Ngọc vặn vẹo, giống như là đang thừa nhận đau đớn thật lớn.....

Loại đau đớn này giằng co thật lâu. Ngay tại khi tất cả mọi người không nhẫn tâm xem, thân thể mới vừa rồi đứng ở bên trong ngọn lửa đỏ kia từng chút biến thành tro tàn, biến mất vô tung vô ảnh ở ngọn lửa, thậm chí ngay cả linh hồn đều không có để lại, cả người nàng đều bị xóa sạch khỏi thế giới này.

Trái lại nam tử vừa rồi nhẫn tâm giết người, trước sau như một mặt như hoa đào, phong lưu phóng khoáng, khóe môi của hắn lộ tươi cười lười nhác mà yêu mị, coi như cái gì cũng chưa xảy ra nhẹ lay động quạu lông.

"Bản hoàng tử đã sớm nói, ngươi không có cơ hội thành quỷ," Tả Thượng Thần khóe môi khẽ nhếch, rồi sau đó, ở ngay trước mắt bao người vẫy vẫy tay với Cố Nhượng Vân, tươi cười đầy mặt nói: "Tiểu Vân Nhi, ngươi một tháng này thật đúng là làm cho bản hoàng tử chờ thật lâu, nhanh tới để bản hoàng tử ôm một cái, cũng giải tưởng niệm bản hoàng tử đối với ngươi."

Cố Nhượng Vân trừng mắt, khóe miệng run rẩy một chút, nói: "Tứ hoàng tử, ngươi có thể đứng đắn một chút hay không?"

"Thế nào?" Tả Thượng Thần khóe mắt ngả ngón, mắt phượng hàm chứa tươi cười câu người: "Tiểu Vân Nhi nhà ta là ghét bỏ ta không đủ đứng đắn? Vậy... Ngươi muốn ta đứng đắn như thế nào đây?"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 113: Cường giả đến từ Linh Tông (bảy)

Edit: kaylee

Cố Nhượng Vân có chút không biết nói gì, người này có thể bình thường một chút không? Chính là đối với Tả Thượng Thần, nàng cũng không có nhiều cảm giác không tốt lắm, dù sao nàng có thể cảm nhận được, nam nhân trước mắt chính là miệng thiếu đòn mà thôi. (L: ý nói là anh TTT này hay nói những lời làm người ta muốn đánh đó)

"Được rồi, chúng ta nói chính sự đi, có phải ngươi biết người vừa rồi hay không?"

Lời nói của thiếu nữ làm cho tươi cười trên mặt nam nhân yêu nghiệt chậm rãi biến mất, cặp mắt phượng nhẹ nhàng nheo lại, khuôn mặt tinh xảo hoàn mỹ giờ lên cười lạnh.

Chính là rất nhanh, hắn đã thu liễm gió lốc bắt đầu khởi động trong mắt, nhẹ nhàng hít vào một hơi thật sâu, nói: "Tiểu Vân Nhi, chúng ta đổi cái địa phương lại nói."

"Được."

Trong mắt Cố Nhượng Vân xét qua một chút kinh ngạc, lại cũng không nói thêm gì: "Vậy đi địa bàn của ta đi."

.....

Trong sân, gió xuân nhẹ thổi, lá liễu nhẹ bay.

Vệ Y Y giống như không nhìn thấy ánh mắt khiếp sợ của người khác, ở bên cạnh Cố Nhượng Vân vội trước vội sau, bụng trà rót nước, nếu người không biết, còn tưởng rằng nàng là tiểu nha hoàn của Cố Nhượng Vân.

Tả Thượng Thần thu hồi ánh mắt kinh ngạc, dương môi cười: "Tiểu Vân Nhi, không nghĩ tới bản lĩnh của ngươi lớn như vậy, ngay cả Quỷ Y Vệ Y Y trong truyền thuyết đều thu vào trong môn, xem ra ta thật đúng là xem nhẹ ngươi."

Đến cùng là ai ở bên ngoài nói nàng là phế vật?

Ngươi là thiên tài, vậy ngươi có thể làm cho Quỷ Y cam tâm tình nguyện hầu hạ ngươi sao?

Huống chi, nha đầu kia còn là muội muội của Cố Sanh Tiêu, muội muội của tên kia làm sao có thể sẽ là một phế vật? Ngẫm lại thì căn bản không có khả năng.

"Là chính nàng muốn đi theo ta," Cố Nhượng Vân nhẹ nhàng nhấp một ngụm nước trà, rồi sau đó buông chén trà, nói: "Hon nữa, Vệ Y Y không phải thuộc hạ của ta, nàng chỉ là đến giúp ta làm việc thôi, sư môn của nàng chỉ có một, đó chính là Y Môn."

"Xem ra ngươi có biết chuyện của Y Môn, Tả Thượng Thần khẽ cười nói: "Vậy ngươi cũng hẳn là biết tình huống của nàng, hiện tại Vệ Y Y là đối tượng truy nã của Y Môn, mặc dù Y Môn không có cường đại như Linh Tông, nhưng mà thực lực vẫn là có thể đánh đồng cùng Luyện Khí Tông, hiện tại người sư môn đều biết nàng trốn đi y học bảo điển, cho nên nàng lại cũng không cách nào về địa phương kia, hon nữa Vệ Y Y đã từng trúng độc, ngay cả hiện tại độc tố đã giải, nhưng mà vẫn là làm cho thực lực của nàng giảm xuống rất nhiều, ngươi cùng với nàng nhất định có phiền toái không đếm được."

Cố Nhượng Vân có chút sừng sốt: "Chuyện của Quỷ Y, Y Môn cũng không biết, vậy vì sao ngươi lại biết nàng chính là Vệ Y Y bị Y Môn truy nã kia?"

"Trên đời này không có chuyện bốn hoàng tử không biết, nhưng mà....." Hắn ngừng lại một chút, cười nói: "Thân phận của Quỷ Y cho dù là những người đó đoán cũng có thể đoán được, dù sao trừ bỏ người có được y học bảo điển ai còn có thể có y thuật xuất thân nhập hóa như thế? Về phần người Y Môn không có tìm đến, hoàn toàn là vì mấy năm nay Y Môn gặp phiền toái, các nàng không cách nào phân thân."

Vệ Y Y trầm mặc một lúc lâu, hỏi: "Ngươi vừa rồi nói ta bị truy nã, là chuyện gì xảy ra?"

Năm đó, một đôi gian phu dâm phụ kia muốn thương tánh mạng của nàng, kết quả nàng chạy thoát đi ra ngoài, rồi khỏi mảnh địa phương kia đi tới Thanh Long Quốc, cho nên sau này đã xảy ra cái gì, nàng là hoàn toàn không biết.

"Nữ nhi của môn chủ đời trước bị si ngốc, nghe nói là có ngươi làm, cho nên ngươi bị Y Môn truy nã, hạ lệnh truy nã này chính là tiểu sư muội của ngươi, cũng chính là môn chủ hiện nay của Y Môn."

"Ngươi nói cái gì?"

Vệ Y Y cả người đều kích động, không thể tin được lắc lắc đầu: "Không có khả năng! Làm sao tiểu Đồng có thể si ngốc? Đây tuyệt đối không có khả năng!"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Cường giả đến từ Linh Tông (tám)

Edit: kaylee

Cho dù nữ nhân Thiên Âm đệ tiện kia vì y học bảo điển ra tay với mình, nhưng mà tiểu Đồng là nữ nhi duy nhất của sư phụ, làm sao ả có thể xá xuống tay với nàng? Phải biết rằng, năm đó nếu không có sư phụ, phỏng chừng bọn họ tuổi nhỏ đều đã chết ở trong tay đạo phi!

Tả Thượng Thần liếc mắt nhìn Vệ Y Y: "Nàng si ngốc là sự thật, hon nữa ta có thể nói cho ngươi, là tiểu sư muội của ngươi làm, trong thiên hạ này, không có chuyện bốn hoàng tử không rõ ràng."

Hận!

Vô tận hận ý giống như con kiến gặm cắn trái tim của Vệ Y Y, làm cho đôi mắt của nàng đỏ lên.

Kỳ thực, so với thù hận, càng nhiều hơn chính là tự trách.

Năm đó nàng bị đôi gian phu dâm phụ kia bắt đi, là tiểu Đồng nghe lén được bọn họ nói chuyện, mới biết được tất cả những gì nàng gặp phải, hon nữa thiết kế cứu nàng ra, nếu không nàng căn bản trốn không thoát. Nhưng mà tiểu Đồng luyện tức Y Môn, không đồng ý rời đi cùng nàng.

Lúc đó, nàng còn đáp ứng tiểu Đồng, chờ sau khi thực lực của nàng khôi phục, chắc chắn trở về sư môn, cùng nàng cùng nhau vạch trần những người đó.

Ai biết vừa đi chính là mười năm.....

Nàng vốn cho rằng, đôi gian phu dâm phụ kia sẽ nhớ kỹ tình nghĩa của sư phụ, sẽ không làm khó tiểu Đồng, không nghĩ tới nàng thật sự là đánh giá bọn họ quá tốt.....

Tiểu Đồng vẫn là gặp phải bất trắc, nàng lại bởi vì việc năm đó mà thực lực rút xuống nghìn trượng, rốt cuộc không thể quay về Y Môn.....

"Thiên Âm, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi! Sư phụ đối chúng ta ân trọng như núi, vậy mà hòn ngọc quý duy nhất trên tay ông, ngươi lại làm cho nàng trở nên si ngốc! Rồi sẽ có một ngày, ta sẽ giết tới Y Môn, mang theo tiểu Đồng rời đi! Chính là bây giờ còn không phải lúc....."

Vệ Y Y hít vào một hơi thật sâu, bình ổn lại áy náy trong lòng, cắn chặt hàm răng từng từ từng chữ nói.

Thiên Âm không có giết tiểu Đồng, nói cách khác tạm thời tiểu Đồng không có nguy hiểm, hay là, ả còn muốn lợi dụng tiểu Đồng dẫn nàng đến, mà hiện giờ điều nàng có thể làm chính là tăng lên thực lực, tranh thủ sớm ngày trở về báo thù!

Tả Thượng Thần tán thưởng cười nói: "Tiểu Vân Nhi, Quỷ Y này quả thật không sai, rất có đầu óc, cũng không xúc động, biết phạm vi năng lực của bản thân, sẽ không lỗ mẫm, thích hợp cho ngươi sử dụng, như vậy ta cũng yên tâm."

Nói thật, hẳn nói ra chuyện này, chính là vì khảo nghiệm Vệ Y Y, nếu nàng vì sự vọng động của bản thân mà đưa tới nguy hiểm cho Cố Nhược Vân, vậy hẳn tuyệt sẽ không nương tay!

Nếu ai mang đến nguy hiểm cho nàng, vậy hẳn..... Đương nhiên sẽ giết người nọ!

Vệ Y Y đương nhiên không biết bởi vì quyết định này, nàng nhặt trở về một cái mệnh, nếu không, cho dù là có gặp phải nguy hiểm lớn thế nào, Tả Thượng Thần cũng không có khả năng để cho nàng lưu lại.....

"Tả Thượng Thần, có phải ngươi nên nói một chút với ta thân phận của người mặc áo bào đen kia hay không?" Cố Nhược Vân khẽ nhủ mảy, quay đầu nhìn về phía Tả Thượng Thần: "Đừng nói với ta ngươi không biết hẳn."

Nghe nói như thế, tươi cười của Tả Thượng Thần lại biến mất, khuôn mặt lạnh xuống.

"Người kia... Đến từ Linh Tông!"

Linh Tông?

Trái tim của Cố Nhược Vân nhảy mất run rẩy một cái, kinh ngạc nhìn khuôn mặt tinh xảo giống như yêu nghiệt của nam nhân.

"Ngươi nói, hẳn là người của Linh Tông? Chẳng lẽ là ca ca gặp chuyện gì? Nếu không, vì sao người Linh Tông muốn giết ta?"

Tả Thượng Thần cười khỏ một tiếng: "Linh Tông loại địa phương này không khác thế tục ở chỗ nào, tranh chấp quyền lợi, tranh chấp địa vị, những người đó không đòi phò được ca ca của ngươi, đương nhiên muốn tìm đến uy hiếp của hắn, mà ngươi, chính là uy hiếp duy nhất của hắn!"

Cố Nhược Vân nắm chặt nắm tay, đòi trước, nàng không cách nào bảo hộ người nhà, đòi này, nàng tuyệt đối sẽ che chở người thân duy nhất trên đời này.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Cường giả đến từ Linh Tông (chín)

Edit: kaylee

"Tiểu Vân Nhi, ngươi không cần quá mức lo lắng." Về mặt của Tả Thượng Thần là kiên định chưa từng có qua, còn có tín nhiệm đối với nam nhân kia: "Nếu giống như là lời nói của hắn, thì không có vấn đề gì! Huống chi, nếu hắn có thể có nguy hiểm, những người đó cũng sẽ không tới tìm ngươi, dù sao có thể làm cho hắn tạm thời rời đi Linh Tông chỉ có một phương pháp duy nhất, chính là bảo bối muội muội của hắn xảy ra chuyện không may."

Cố Nhược Vân gật gật đầu: "Ta hiểu rõ, chỉ có ta cường đại lên, mới có thể không trở thành uy hiếp của hắn. Nhưng mà, Tả Thượng Thần, ngươi quen biết ca ta?"

"Chúng ta là sinh tử chi giao (bạn chí cốt, bạn sống chết)."

Một câu nói, nói rõ quan hệ của hai người.....

Cố Nhượng Vân rót cục minh bạch, vì sao Tá Thượng Thần lại giúp đỡ nàng, càng là trong lời nói để lộ ra thân thiết, tất cả đều là vì, hắn và ca ca là sinh tử chi giao!

"Tá Thượng Thần, ta tin tưởng ngươi," Nàng ngẩng đầu, ánh mắt kiên định mà chân thật đáng tin: "Người hắn tin, ta liền tin."

Càng là rõ ràng nói cho hắn biết, nàng tin tưởng hắn, cũng chỉ là vì Cố Sanh Tiêu.....

"Tiểu Vân, ta đã trở về! Những thứ ngươi muốn ta cũng đã lấy trở lại cho ngươi."

Bỗng nhiên, tiếng nói ngừng lại, cặp mắt đỏ như máu kia của Thiên Bắc Dạ gắt gao nhìn chăm chăm Tá Thượng Thần so với nữ nhân còn muốn xinh đẹp hơn kia, một đầu tóc bạc nhảy mắt bay lên, giờ khắc này, giống như là gặp tình địch, một thân lực lượng cường đại kia của hắn bùng lên thế nào cũng dùng không được.

Cùng lúc đó, Tá Thượng Thần cũng thấy được Thiên Bắc Dạ.....

Nói thật, trước lúc nhìn thấy Thiên Bắc Dạ, Tá Thượng Thần luôn luôn cho rằng dung mạo của bản thân là thiên hạ vô song (độc nhất trên đời), nhưng hôm nay mới biết được, có một người nam nhân, có thể tập hợp tốt hai chữ thần ma này tại một thân, bất luận kẻ nào ở bên người của hắn đều chỉ có thể trở thành một người làm nền.

Một đầu tóc bạc kia giống như thần linh cao cao tại thượng, làm cho người ta có một loại cảm giác không thể khinh nhờn, chính là bộ quần áo màu đỏ kia lại giống như là người bò ra từ trong địa ngục, nhiễm rất nhiều máu tươi.....

Cường!

Không sai, đối với nam nhân này, Tá Thượng Thần trong lòng chỉ có một chữ như vậy.

Làm sao bên người Cố Nhượng Vân có thể có một nam tử cường đại như thế? Xem ra phải để Thanh Y đi thăm dò một chút thân phận của hắn.....

"Tiểu Dạ, ngươi đã trở lại?"

Nhìn thấy nam nhân xuất hiện, Cố Nhượng Vân kinh ngạc ngược mắt nhìn lại.

Chính là trong một cái chớp mắt, lực lượng cường đại mà âm trầm trên thân nam nhân đột nhiên biến mất, không khí khôi phục yên bình, rồi sau đó khuôn mặt tuyệt mỹ kia chuyển hướng về phía thiếu nữ, trong con ngươi màu đỏ bắt đầu nổi lên ủy khuất, giống như một tức phụ nhỏ (cô vợ nhỏ) hỏi: "Tiểu Vân, nữ nhân này là ai?"

Nữ nhân?

"Khụ khụ!" Cố Nhượng Vân thiếu chút nữa bị nước miếng của bản thân làm sặc, ho khan mãnh liệt, Tá Thượng Thần bộ dạng thật đẹp, còn là loại vẻ đẹp nhu hòa, khó trách tiểu Dạ cho rằng hắn là nữ nhân, thật sự là trừ bỏ cấu tạo khác biệt của phương diện nào đó trên thân thể, người này không có gì khác nữ nhân.

Tá Thượng Thần khuôn mặt đen lại, nheo lại hai mắt nhìn về phía Thiên Bắc Dạ, khóe môi khẽ nhếch: "Nếu ta là nữ nhân, vậy..... Tiểu Vân Nhi sẽ là nam nhân, Tiểu Vân Nhi, tính cách ngươi cường thế như vậy, ta xem chúng ta cũng là rất xứng đôi, không bằng tụ lại làm một đôi như thế nào?"

Giờ khắc này, Cố Nhượng Vân rõ ràng cảm nhận được trên thân nam nhân bên cạnh bắt đầu khởi động lực lượng, biết nếu không nói cái gì đó, người này khẳng định sẽ đại khai sát giới ở trong viện của mình.

Kia tuyệt đối không phải đùa giỡn.

"Ngượng ngùng, Tứ hoàng tử, ta đối với nữ nhân có bộ dạng rất xinh đẹp không có hứng thú." Cố Nhượng Vân ho khan hai tiếng, nói.

"Vì sao?"

Tá Thượng Thần nhún mày hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Phé Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 116: Lòng trả thù của nam nhân (một)

Edit: kaylee

"Người không nghe nói qua hồng nhan họa thủy sao?" Cố Nhược Vân tròn mắt: "Nữ nhân càng xinh đẹp càng họa thủy, nhất là loại phóng đảng không kiềm chế được giống người."

Phóng đảng không chịu nổi?

Nữ nhân này vậy mà nói bản thân phóng đảng không kiềm chế được?

Tả Thượng Thần hận nghiêng răng nghiêng lợi, nếu nàng không phải là muội muội của Cố Sanh Tiểu, nếu đổi thành một người khác, bằng vào những lời này đã đủ chết một trăm lần.

"Chủ tử."

Đúng lúc này, Tầm Phong từ ngoài sân đi đến, hẩn nhìn nhìn Tả Thượng Thần và Thiên Bắc Dạ, rồi sau đó nói với Cố Nhược Vân: "Thái Tử đến đây."

"Lại là hẩn?"

Không đợi Cố Nhược Vân nói chuyện, Tả Thượng Thần đã nhủu mày lại, trên khuôn mặt tinh xảo yêu mị giờ lên một nụ cười lạnh: "Người này là **** sao? Người khác đã ghét bỏ hẩn như vậy còn gắt gao dính lại."

Cố Nhược Vân khẽ nhếch khóe miệng, tuy rằng lời nói của Tả Thượng Thần quá mức thô tục, nhưng nói cũng là sự thật.....

Đang nói, Lãnh Ngôn Phong một thân cẩm y hoa phục từ ngoài sân đi đến, sau khi khuôn mặt lạnh lùng nhìn thấy Tả Thượng Thần đứng ở chỗ này bất giác hiện lên một chút không kiên nhẫn, nhưng hẩn cũng không nói thêm gì, tầm mắt lạnh nhạt lạnh lùng nhìn thiếu nữ.

"Chuyện kia người suy nghĩ thế nào rồi?"

"Chuyện gì?" Cố Nhược Vân cười dựa vào ghế dựa, nhướn mày hỏi: "Không biết lần này Thái Tử diện hạ không thành mà đến, theo như lời là chuyện gì?"

Lãnh Ngôn Phong nâng lên khuôn mặt tuấn mỹ, con ngươi đen thâm thúy không nhúc nhích nhìn chăm chăm khuôn mặt mỉm cười của thiếu nữ trước mắt: "Người biết ta là vì chuyện gì, Cố Nhược Vân, ta chỉ cho người một lần cơ hội, nếu người gả cho ta, cho dù ta sẽ không cho người vinh sủng, nhưng mà người lại có thể có được thân phận Thái Tử phi của một quốc gia, chẳng những về sau không cần sợ hãi Cố gia, còn có thể làm cho bọn họ dựa vào hơi thở của người mà sống, như thế, còn chưa đủ sao?"

"Ha ha," Cố Nhược Vân cười nhẹ hai tiếng, trong mắt mang theo vẻ trào phúng: "Người chừng nào thì thấy ta sợ hãi Cố gia?"

Nói tới đây, nàng đứng thẳng dậy, ngừng lại một chút, tiếp tục nói: "Không bao lâu sau, ta sẽ làm cho người Cố gia hối hận vì những gì đã làm, nhưng cũng không mượn dùng lực lượng của bất luận kẻ nào! Nói thật, vị trí Thái Tử phi của một quốc gia này, còn không xứng làm cho ta để vào mắt."

Nàng muốn là cái gì? Vượt lên trên tất cả muôn dân!

Đừng nói là Thái Tử phi, cho dù là đưa ngôi vị hoàng đế cho nàng, nàng cũng không cần.

Đối với nàng mà nói, Thanh Long Quốc quá nhỏ, nhỏ đến chưa không nổi nàng, mà thứ nàng vốn muốn lại là đại lục bao la kia!

"Cố Nhược Vân!"

Lãnh Ngôn Phong gắt gao nắm chặt nắm tay, trong miệng hơi thở nháy mắt lạnh xuống, thậm chí người ở chung quanh hẩn đều có thể cảm nhận được hàn khí lạnh như băng kia.....

"Là người xem thường địa vị Thái Tử phi, hay là quá đề cao chính người? Người không phải Thi Vân sư muội, với nàng mà nói, không có chuyện gì nàng làm không được, nhưng người không có thiên phú của nàng, không có thực lực và bối cảnh của nàng, người chính là nhân vật ở tầng thấp nhất trên đại lục mà thôi! Cho dù là có được Bách Thảo Đường che chở, người cũng không phải người của Bách Thảo Đường! Nếu người muốn có được chuyên sủng của ta, tuyệt đối không có khả năng, cho người địa vị Thái Tử phi đã là cực hạn ta có thể làm được."

Theo Lãnh Ngôn Phong, Cố Nhược Vân nói những lời này, mục đích chỉ là muốn sủng ái của hẩn.

Nhưng mà, toàn bộ yêu cầu của hẩn đều cho Thi Vân, rốt cuộc chưa không nổi bất luận kẻ nào.....

Ngay tại lúc hẩn vừa dứt lời, không khí chợt ngưng đọng lại, đè nén hít thở không thông. Nhưng ở dưới không khí khản trương như thế, một tiếng ‘phốc xuy’ chợt vang lên, đánh vỡ ác liệt giờ phút này.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117: Lòng trả thù của nam nhân (hai)

Edit: kaylee

"Ta chưa từng gặp qua ai không biết xấu hổ như vậy, hôm nay nhưng là làm cho ta có thêm kiến thức," Vệ Y Y che môi cười duyên, mặt mày hàm chứa châm chọc: "Người khác đều nói vị trí Thái tử của ngươi không xứng được nàng để vào mắt, ngụ ý, chính là nàng không thích ngươi, vì sao ngươi còn muốn mặt dày mày dạn cho rằng người ta muốn đặt được chuyên sủng của ngươi như vậy? Chuyên sủng của ngươi đáng giá sao?"

Vệ Y Y thật sự nhìn không được muốn tròn tròn mắt, nàng quen biết nhiều người như vậy, lại chưa từng gặp qua vô sỉ như vậy, nhất là, tên vô sỉ này còn là Thái tử của một quốc gia.

Thật không biết là thế nào đảm nhiệm được chức vị Thái tử này, không có ánh mắt như vậy.

Cố Nhượng Vân sẽ hiếm lạ một vị trí Thái tử phi? Loại thiên tài này có thể luyện chế ra Mỹ Dung Hoán Phu đan giống như nàng, thả tới thế lực nào đều sẽ không bạc đãi nàng, nhất là, phía sau nàng còn có một sự phụ thân bí.

Cho nên, người tự cho mình là tốt đẹp này đến cùng là từ chỗ nào đến?

Tuy rằng Lãnh Ngôn Phong là nội môn đệ tử của Luyện Khí Tông, nhưng dù sao không có lịch duyệt (hiểu biết thông qua những trải nghiệm khác nhau) của Tá Thượng Thần, đương nhiên không có nhận ra Vệ Y Y chính là Quỷ Y, chỉ cho rằng là một tiểu nha hoàn bình thường.

"Xem ra ngươi ở Bách Thảo Đường đãi ngộ cũng không tệ, nếu không thì cũng sẽ không có nha hoàn hầu hạ, càng có thể mua được sân lớn như vậy, nhưng mà, Cố Nhượng Vân, dù sao thì Bách Thảo Đường cũng không phải là của ngươi, mà nếu như ngươi trở thành Thái tử phi ngày sau là có thể trở thành mẫu nghi thiên hạ, huống chi ngươi đã từng thường xuyên xuất hiện ở trước mặt của ta, hiện tại ta muốn cưới ngươi, ngươi lại cùng ta chơi lạt mềm buộc chặt (vờ tha để bắt)?"

Cố Nhượng Vân khuôn mặt lạnh xuống, đương nhiên, khuôn mặt của Thiên Bắc Dạ và Tá Thượng Thần cũng không dễ nhìn.

Nhất là Thiên Bắc Dạ, nhưng hần cái gì cũng không có làm, đôi mắt đỏ khát máu không biết nghĩ đến cái gì.....

"Xem ra Thái tử của một quốc gia nghe không hiểu tiếng người," Cố Nhượng Vân cười lạnh đứng lên, nhìn hần, từng từ từng chữ nói: "Ta không thích ngươi, đối với vị trí Thái tử phi cũng không có hứng thú! Ngươi đã thích Thi Vân sư muội kia của ngươi, vậy ngươi đi cưới nàng đi, về phần ta..... Nói thật, Lãnh Ngôn Phong, ngươi ở trong mắt ta, cùng một người qua đường Giáp không khác nhau ở chỗ nào! Nếu nói quan hệ duy nhất, vậy chính là, ngươi là người Luyện Khí Tông, mà ta cùng với Luyện Khí Tông nhất định là kẻ thù!"

Bởi vì, đối với người muốn giết hại nàng, nàng đều không có ấn tượng tốt.

Huống chi, nếu ngày đó không có Luyện Khí Tông, La Âm cũng sẽ không thể rơi vào trong tay Lăng Nghị.....

Lãnh Ngôn Phong không nói gì, từ đầu đến giờ con ngươi đen vẫn ngắm nhìn dung nhan thanh tú của thiếu nữ.

Nàng thay đổi.

Đúng vậy, quả thật là thay đổi.....

Thiếu nữ đã từng luôn có bộ dạng khiếp nhược kia, không biết khi nào trở nên kiên cường như thế, đồng dạng cũng chói lọi như vậy.....

Không tự chủ được, Lãnh Ngôn Phong nhớ tới trận chiến giữa Cố Nhượng Vân và Lăng Hi ngày đó, trận chiến ấy, nhất định làm cho nàng bỏ đi tên phế vật.

"Tầm Phong, tiễn khách! Nơi này không chào đón người hoàng gia."

Cố Nhượng Vân phất tay áo ngồi xuống, vẻ mặt lạnh nhạt nói.

Nhìn thấy xem thường trong mắt nàng, Lãnh Ngôn Phong trong lòng bỗng nhiên cảm thấy có chút không thoải mái, tuy rằng hần không thích Cố Nhượng Vân, nhưng mà với hần mà nói, có một người ái mộ bản thân, cũng có thể tăng vọt tâm hư vinh của hần.

Nhưng mà, hiện giờ, trong mắt của nàng, rõ ràng không có bóng dáng của hần.....

Chẳng lẽ nàng thật sự không muốn gả cho hần?

Không! Hần cần phải cưới Cố Nhượng Vân, một là vì hứa hẹn đối với Thi Vân sư muội, hai chính là, vì trả thù nàng! Trả thù tất cả những lời nàng nói với hần ngày hôm nay!

Nghe đến đây, Lãnh Ngôn Phong lại cũng không nói thêm gì, nói thẳng: "Bản Thái Tử trước cáo từ, chính là ngày sau sẽ tiếp tục đến bái phỏng."

Dứt lời, hắn không có lưu lại, phẩy tay áo bỏ đi, chẳng bao lâu đã biến mất ở trong tầm mắt của mọi người.....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118: Lòng trả thù của nam nhân (ba)

Edit: kaylee

"Tiểu Vân Nhi, ngươi sẽ không đến cuối cùng lại yêu hắn đi?"

Tả Thượng Thần khẽ nhướn mày, tươi cười đầy mặt nhìn Cố Nhượng Vân.

Cố Nhượng Vân trực tiếp ném cho hắn một ánh mắt xem thường: "Ngươi cho rằng ánh mắt của ta sẽ kém như vậy?"

"Nói cũng đúng." Tả Thượng Thần vuốt cằm, cười nói: "Bên cạnh ngươi có một nam nhân ưu tú như ta, làm sao có thể coi trọng loại cận kề kia?"

Lập tức, trên trán Cố Nhượng Vân xuất hiện ba đường hắc tuyến.

"Kỳ thực, ngươi và Lãnh Ngôn Phong không khác nhau ở chỗ nào, vô sỉ, tự kỷ giống nhau."

"Tiểu Vân Nhi, ngươi lời này nói sai rồi, tuy rằng ta tự kỷ, nhưng ta có tư cách, Lãnh Ngôn Phong hắn có cái gì? Không có gì cả còn tự cho là đúng như vậy," Hiển nhiên, đối với Lãnh Ngôn Phong, Tả Thượng Thần trong lòng có rất nhiều bất mãn: "Nếu không phải ta tạm thời không muốn quá mức phô trương, hôm nay ta sẽ không để cho hắn đứng thẳng rồi đi nơi này."

Làm sao loại cận kề kia có thể có thể xứng đôi với bảo bối muội muội của Cố Sanh Tiêu? Nếu hắn dám tiếp tục đến đây dựa vào, vậy bản thân liền thay Cố Sanh Tiêu dạy dỗ người kia một chút, làm cho hắn có chút tự hiểu lấy mình.....

.....

Hôm sau.

Sáng sớm, Cố Nhượng Vân tỉnh lại từ trong một trận đánh nhau, nàng vừa mở hai mắt, liền nhìn thấy Từ Tà và Thiên Bắc Dạ đang đánh nhau ở phòng của nàng, lập tức sắc mặt đen xuống.

"Hai người các ngươi đang làm gì?"

Nghe được tiếng của nàng, hai người đồng thời ngừng lại, đồng thời lấy tốc độ nhanh như vậy đi tới bên người của nàng. (L: tốc độ nhanh như lúc ngừng lại đó)

"Nha đầu, hắn ở lúc ngươi ngủ xâm nhập phòng của ngươi, khẳng định không có ý tốt."

Từ Tà hơi hơi nheo lại đôi mắt, trên khuôn mặt tuấn mỹ tà mị tràn đầy địch ý.

Hắn nhưng là chưa quên chuyện người này đã từng làm.

Cho dù nha đầu tin tưởng hắn, bản thân lại không thể không phòng bị hắn.....

"Một con phượng hoàng nhỏ, một ngày nào đó, ta muốn đốt sạch toàn bộ lông của ngươi!"

Thiên Bắc Dạ trong mắt chợt lóe qua một tia sáng khát máu, mặt không biểu cảm nhìn về phía khuôn mặt tuấn mỹ đang đen lại của Từ Tà.

"Vậy ngược lại muốn nhìn xem ai chết trước!"

Từ Tà cười lạnh một tiếng, nói.

Mắt thấy hai người thiếu chút nữa lại đánh lên, Cố Nhượng Vân thật sự nhịn không được hét lớn một tiếng: "Đủ rồi, các ngươi xong chưa! Mới sáng sớm, có thể để cho ta yên tĩnh một chút hay không?"

"Tiểu Vân."

Lúc nhìn về phía Cổ Nhược Vân, trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Thiên Bắc Dạ tràn đầy ủy khuất, mắt đỏ khát máu cũng trở nên đáng thương hề hề: "Là hấn ra tay với ta trước....."

"Kia còn không phải là bởi vì ngươi thừa dịp nha đầu ngủ say vụng trộm đi đến?" Từ Tà lạnh lùng nhìn Thiên Bắc Dạ: "Có ta ở nơi này, ngươi đừng mơ tưởng thương tổn nàng!"

Thiên Bắc Dạ rất là ủy khuất, hấn chính là muốn thừa dịp Tiểu Vân ngủ say, vụng trộm thân nàng một ngụm mà thôi.

Đúng vậy, chính là thân nàng một ngụm.

Môi của Tiểu Vân mềm mại như vậy, hấn đã sớm muốn làm như vậy.

Ai biết con phượng hoàng nhỏ này chạy đến quấy nhiễu chuyện tốt của hấn.....

"Từ Tà, ngươi đi về trước," Cổ Nhược Vân xoa xoa huyệt thái dương phát đau: "À, đúng rồi, ngày hôm qua ta để cho tiểu Dạ đi hơn một ngàn dặm ở đào một ít khoáng thạch, cho nên, hiện tại ngươi có thể bắt đầu bố trí trận pháp, làm cho người ngoài vào không được."

Ở trước khi nàng bế quan chưa ra, Từ Tà đã nói hấn có thể ở chung quanh sân bố trí trận pháp, bất kể là ai không có người dẫn dắt sau khi đi vào trận pháp đều sẽ bị vây ở trong đó, cho nên, nàng mới có thể để cho Thiên Bắc Dạ giúp nàng đi lấy nguyên liệu bố trí trận pháp.

Bởi vì đường sá quá mức xa xôi, chỉ có thực lực của Thiên Bắc Dạ mới có thể đủ nhanh để qua lại.

"Được, ta đây hiện tại là có thể bố trí trận pháp, sau khi có trận pháp này, bất luận kẻ nào đều không thể tiến vào, cũng có thể phòng ngừa có người ám sát."

Từ Tà liếc mắt nhìn Thiên Bắc Dạ, cho dù không có lại nói thêm cái gì, trong cặp mắt tím kia vẫn là mang theo tràn đầy địch ý.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 119: Lòng trả thù của nam nhân (bốn)

Edit: kaylee

"Sư phụ, sư phụ, tin tức tốt, tin tức vô cùng tốt."

Đúng lúc này, cửa phòng ‘phịch’ một tiếng bị đẩy mở ra, Vệ Y Y hưng phấn vọt tiến vào, ở trong phút chốc nàng đi vào cửa, không tự chủ được rung mình một cái.....

Lạnh.

Rất lạnh.....

Vệ Y Y nhin không được xoa xoa cánh tay, kinh ngạc nhìn hai người đứng ở trong phòng.

Loại thời điểm này Thiên Bắc Dạ ở trong phòng của sư phụ làm cái gì? Hơn nữa, còn nhiều thêm một nam nhân tà mị.....

"Nha đầu, chừng nào thì ngươi thu một đồ đệ?" Từ Tà nhướng mày, tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười) nhìn Cổ Nhược Vân.

Cổ Nhược Vân nhún vai: "Mặt dày mày dạn đưa lên cửa."

Vệ Y Y quả thật là mặt dày mày dạn đưa lên cửa, Cổ Nhược Vân thầm nghĩ thu nàng làm thuộc hạ, nhưng sau khi biết viên đan được kia chính là Cổ Nhược Vân luyện chế, thì không để ý sự phản đối của nàng mà gọi nàng là sư phụ, cuối cùng Cổ Nhược Vân cũng mặc kệ nàng.

"Ha ha," Vệ Y Y ha ha cười: "Sư phụ, vị này là ai?"

"Hấn chính là người dạy ta thuật luyện đan."

Thuật luyện đan của nàng, quả thật là Từ Tà dạy, cho nên lời này cũng không có nói sai.....

"Vậy hấn chẳng phải là sư công của ta?" Vệ Y Y hai mắt sáng lên, thật sâu đánh giá Từ Tà.

Theo lý thuyết, sư công hấn là một lão nhân tóc bạc, vì sao lại còn trẻ như vậy? Chẳng lẽ đây là lão yêu quái sống mấy ngàn năm hơn nữa dung nhan

không già trong truyền thuyết?

Hơn nữa, nam nhân trước mắt quá mức thâm trầm thần bí, lực lượng của hắn giống như là một vòng lốc xoáy, làm cho nàng thế nào cũng nhìn không thấu.....

Hiển nhiên ở trong lòng Vệ Y Y, cho Từ Tà một cái định vị như vậy.

"Ta và nha đầu không phải là quan hệ thầy trò, ngươi không cần gọi ta là sư công."

Nói xong lời này, Từ Tà quay đầu nhìn Cổ Nhược Vân, nói: "Nha đầu, hiện tại ta phải đi bố trí trận pháp cho ngươi, như vậy, cho dù ta tiến vào trạng thái hôn mê cũng có thể an tâm một ít."

"Được, vậy ngươi đi đi."

Cổ Nhược Vân khẽ gật đầu, nói.

Nhìn bóng dáng dần đi xa của nam nhân, Vệ Y Y quay đầu nhìn về phía Cổ Nhược Vân: "Sư phụ, này....."

"Từ Tà không thích cùng người quá mức thân cận, ngươi không cần gọi hắn như vậy, đúng rồi, vừa rồi ngươi nói có tin tức tốt gì muốn nói cho ta?"

Vừa nói đến việc này, Vệ Y Y liền hưng phấn lên, đôi mắt mị hoặc hàm chứa tràn đầy ý cười, vui sướng khi người gặp họa nói: "Sư phụ, ngươi biết không, ngự thư phòng hoàng cung bị người đốt, hơn nữa, Thái Tử Lãnh Ngôn Phong bị phế."

"Bị phế?" Cổ Nhược Vân sợ run một cái.

"Chính là..... Phương diện kia không được."

"Khụ khụ!" Cổ Nhược Vân mãnh liệt ho khan hai tiếng, nhưng mà trong hai mắt kia cũng là tụ tập một chút ý cười: "Ý của ngươi là nói, Lãnh Ngôn Phong không thể ‘hành người’ được? Đây là có chuyện gì?"

"Ta cũng không biết, nghe bên ngoài nói, theo lý thuyết loại chuyện này hoàng cung hẳn là che giấu, hiện tại lại bị tất cả mọi người biết, càng buồn cười là, ngay cả bộ dáng của hung thủ Thái Tử cũng không có nhìn thấy, người nói có phải là làm lòng người quá sáng khoái hay không? Ta sớm nhìn tên kia khó chịu, nếu không phải vì không muốn gặp rắc rối ngày hôm qua đã phế đi hắn!"

Vệ Y Y nói rất là hăng hái, trong lòng càng là hưng hăng xả ra một ngụm ác khí.

"Lãnh Ngôn Phong bị phế hẳn là không phải trùng hợp," Cổ Nhược Vân nhướng mày, theo bản năng quay đầu nhìn về phía Thiên Bắc Dạ ở bên cạnh: "Tiểu Dạ, tối hôm qua ngươi đi đâu?"

Thiên Bắc Dạ sắc mặt đỏ lên, cúi đầu không dám nhìn Cổ Nhược Vân liếc mắt một cái: "Không... Không phải là ta làm."

Một câu nói này, thế nào cũng không có sức lực.

Ngày hôm qua hẳn cũng là tức quá mức nghĩ buổi tối đi dạy dỗ Lãnh Ngôn Phong một chút, vừa khéo nhìn thấy Lãnh Ngôn Phong áp ở trên người một nữ tử, cho nên liền... Liên cắt của hắn, nhưng mà không nghĩ tới chuyện này đã bị Tiểu Vân biết.

Tiểu Vân sẽ thấy hắn thế nào?

Nếu để cho Tiểu Vân biết bản thân thấy Lãnh Ngôn Phong và một nữ nhân lăn lộn trên giường, sẽ không tức giận?

Thiên Bắc Dạ càng nghĩ càng khẩn trương, chỉ sợ Cổ Nhược Vân sẽ ghét bỏ hắn nhìn một màn không nên nhìn.....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Hội đấu giá khiếp sợ bốn nước (một)

Edit: kaylee

Nhưng mà thật hiển nhiên, Cổ Nhược Vân cũng không nói thêm gì, nàng rất nhanh đã chuyển ánh mắt về phía Vệ Y Y, trầm mặc một lúc lâu, nói: "Vệ Y Y, ngươi giúp ta đi tìm Dư lão đến, ta muốn thương lượng với ông một việc."

Nếu muốn đứng vững bước chân ở phiên đại lục này, thế lực là rất quan trọng, nhưng nếu tài chính không đủ chống đỡ, cũng không cách nào phát triển

lên, cho nên, hiện tại nàng cần bắt đầu vơ vét của cái vì bản thân.....

Lúc này, phía trên nhuộm sạm màu vàng, Lãnh Ngôn Phong sắc mặt suy yếu mà tái nhợt, môi mỏng khẽ mím lại thành một độ cong lạnh cứng, hơi thở lạnh như băng trên người cũng đủ đông lạnh người chung quanh thành băng.

"Lãnh Ngôn Phong, ngươi có thấy tướng mạo của đối phương hay không?" Hồn Phi cau mày, hỏi.

Lãnh Ngôn Phong lắc lắc đầu: "Người kia tốc độ quá nhanh, ta căn bản thấy không rõ, chính là đêm qua phụ hoàng đã hạ lệnh nói bất luận kẻ nào đều không thể nói ra ngoài, nhưng hôm nay lại không biết vì sao toàn bộ người Thanh Long Quốc đều biết đến."

Phanh!

Một quyền nặng nề rơi ở trên bàn, Lãnh Ngôn Phong sắc mặt càng âm lãnh, đáy mắt mang theo sát khí không chút nào che giấu.

"Nếu để cho ta biết người kia là ai, ta sẽ làm cho hắn. Hối hận sinh ra ở trên đời này!"

Đối với một người nam nhân mà nói quan trọng nhất chính là nỗi đời tông đường, nhưng hôm nay, bản thân lại hoàn toàn bị hủy, điều này làm cho hắn như thế nào chịu được? Càng làm cho hắn sụp đổ là, toàn bộ người Thanh Long Quốc đều biết hắn bị phế.

"Phong nhi, thương thế kia của ngươi chẳng phải không thể trị."

Hồn Phi nhìn Lãnh Ngôn Phong: "Trên đời này có một người, đừng nói là gốc rễ bị phế, cho dù cánh tay của ngươi bị chặt đứt, nàng cũng có biện pháp giúp ngươi nối lại."

"Ai?"

Lãnh Ngôn Phong hô hấp căng thẳng, con ngươi gắt gao nhìn chăm chăm Hồn Phi.

"Quý Y!" Hồn Phi nhàn nhạt nói, rồi sau đó mày bắt giác nhíu lại: "Nhưng mà Quý Y này làm việc kỳ quái, nàng không người trong lòng, cho dù ngươi cho nàng vô số bảo bối nàng cũng không cứu, càng quan trọng hơn là, hành tung của Quý Y luôn luôn rất khó đoán biết, trừ phi nàng muốn xuất hiện, nếu không không ai có thể biết nàng ở chỗ nào."

Nghe nói như thế, trong mắt Lãnh Ngôn Phong hiện lên một chút kinh ngạc.

"Sư phụ, ngay cả Luyện Khí Tông đều tìm không thấy nàng sao?"

Hồn Phi lắc lắc đầu: "Quý Y chưa bao giờ sẽ ngốc ở một chỗ quá hai ngày, vì vậy cho dù vừa tìm được chỗ nghỉ chân hiện tại của nàng, đợi người chạy trở về báo tin nàng đã rời đi, hơn nữa, Quý Y và Y Môn còn có quan hệ không giải được!"

"Sư phụ, ta không thể cứ tiếp tục như vậy, bất luận như thế nào ta đều phải tìm được Quý Y, làm cho nàng giúp ta khôi phục bình thường."

Lãnh Ngôn Phong con ngươi trầm xuống, trên khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng tràn đầy thần sắc kiên định.

"Yên tâm đi, mặc kệ thế nào, ta đều sẽ giúp ngươi tìm được Quý Y! Đến lúc đó ngươi nhớ thái độ tốt một chút, dù sao Quý Y không phải người bình thường, cho dù là Luyện Khí Tông chúng ta, không đến vạn bất đắc dĩ cũng không muốn động nàng, nếu không sẽ đắc tội rất nhiều người."

Phải biết rằng Quý Y đi lại trên giang hồ nhiều năm như vậy, cứu người vô số, nếu thực cường bức Quý Y, sợ là sẽ có rất nhiều người tìm đến bọn họ tính sổ.

Nhưng hôm nay Hồn Phi không biết là, Lãnh Ngôn Phong đã sớm đắc tội Quý Y, hơn nữa còn đắc tội gắt gao, muốn làm cho Quý Y chữa trị cho hắn, căn bản là không có khả năng! Mà đến một khắc kia, Lãnh Ngôn Phong mới vì hành vi vài ngày trước đó của bản thân mà cảm thấy vạn phần hối hận, thậm chí ngay cả xúc động giết bản thân đều có.....

"Vâng, sư phụ."

Lãnh Ngôn Phong nhẹ buông xuống con ngươi, trong con ngươi đen hiện lên một chút thâm trầm, không biết suy nghĩ cái gì.....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 121: Hội đấu giá khiếp sợ bốn nước (hai)

Edit: kaylee

"Thiếu chủ, chuyện người giao phó đã xong xuôi."

Lúc này, trong biệt viện, Thanh Y cung kính đứng ở trước mặt nam nhân một thân áo đỏ: "Hôm nay trải qua người của chúng ta tuyên truyền, tất cả mọi người biết tối hôm qua có người đi thiên Lãnh Ngôn Phong, hiện tại Thanh Long Quốc không người không biết."

"Tốt, tốt lắm!"

Tá Thượng Thần nở nụ cười, nụ cười này, mùi đậm hoa đào tất cả đều nở rộ, mũi hoặc động lòng người.

"Tên kia chính là đi thiên Lãnh Ngôn Phong, này còn chưa đủ, ta phải ở phía sau trợ giúp một chút, làm cho Lãnh Ngôn Phong thân bại danh liệt, cũng không còn có cơ đi tiếp cận Tiểu Vân Nhi."

Nghĩ đến đây, tươi cười trên mặt Tá Thượng Thần càng sâu, đẹp không sao tả xiết.

Kỳ thực, tối hôm qua hắn vốn có suy nghĩ giống như Thiên Bắc Dạ, muốn đi dạy dỗ Lãnh Ngôn Phong một chút, không nghĩ tới bị tên kia đoạt trước, còn thật hết giận thiên hắn, đương nhiên đối với Tá Thượng Thần mà nói, Lãnh Ngôn Phong chết vì sĩ diện, không làm cho hắn thân bại danh liệt thế nào không làm hắn thất vọng?

Ai bảo người này dây dưa ai không tốt, lại muốn đi quán quít lấy Tiểu Vân Nhi nhà hắn, Tiểu Vân Nhi nhà hắn cũng là hắn (LNP) có thể xứng sao?

"Hiện tại phủ Thái Tử có hành động gì?" Tá Thượng Thần cười lạnh một tiếng: "Dựa theo tính cách của Lãnh Ngôn Phong, tuyệt đối sẽ không buông tay bản thân."

Thanh Y cúi đầu, cung kính hồi đáp: "Hồi bẩm chủ tử, nghe nói hiện tại người của Luyện Khí Tông và mọi người phủ Thái Tử xuất động, tìm kiếm tung tích của Quý Y Vệ Y Y."

"Ha ha," Tá Thượng Thần cúi đầu cười, trong mắt phượng hàm chứa ý cười châm chọc: "Bọn họ thế mà lại muốn tìm Quý Y cứu trợ? Nếu để cho Lãnh Ngôn Phong biết nữ tử từ bị hắn gọi là tiểu nha hoàn ngày hôm qua chính là Quý Y, có phải hắn sẽ có một loại xúc động muốn khóc hay không? Thanh Y, người tiếp tục chú ý tình huống bên kia, lại có chuyện gì mà nói đến báo cho ta biết."

"Vâng, chủ tử."

Thanh Y lĩnh mệnh lui xuống.

Ở sau khi nàng rời khỏi, Tá Thượng Thần khẽ dương lên khuôn mặt giống như yêu nghiệt, mắt phượng khẽ híp lại nhìn không trung: "Tiểu Vân Nhi, lúc này đây, ta trợ giúp người như vậy, người lại nên như thế nào cảm tạ ta đây?"

.....

Người Luyện Khí Tông không phải ngồi không, chỉ cần thời gian nửa ngày, đã tra được đoạn thời gian trước Quý Y xuất hiện tại Thanh Long Quốc cứu mạng người, chính là Liễu tiên sinh cần tuân phân phó của Quý Y, không dám lộ ra hành tung, cho nên liền nói sau khi nàng trị liệu xong đã rời đi.

Điều này cũng là tác phong làm việc vốn có của Quý Y, bởi vậy bọn họ nhưng là cũng không có hoài nghi.

Ngay tại lúc người của Luyện Khí Tông và phủ Thái Tử xuất động tìm kiếm Quý Y, một tin tức kinh người truyền bá ở trong bốn nước.

Bởi vì, ở ít ngày sau Bách Thảo Đường sẽ tổ chức một hội đấu giá, lúc đó sẽ mời người các quốc gia tới tham gia. Nghe nói tại hội đấu giá kia, sẽ xuất hiện đan dược thất truyền đã lâu trên đại lục!

Tuy rằng chỉ là Mỹ Dung Hoán Phu đan loại đan dược không liên quan đến tu luyện này, vẫn là đưa tới một trận chấn động, vô số thế lực cao tầng không ngại ngàn dặm xa xôi chạy tới Thanh Long Quốc, mục đích đều chỉ có một!

Đó chính là, đan dược!

Chỉ muốn được đến đan dược này, nói không chừng bọn họ có thể nghiên cứu ra thành phần trong đó, tiện đà luyện chế ra loại đan dược này! Dù sao hiện giờ trên đại lục, ngay cả một đan phương đều không có.

Bởi vậy, Thanh Long Quốc hồi lâu không có náo nhiệt qua, vậy mà so với bốn nước cử hành cuộc thi đấu thanh niên luận võ còn muốn náo nhiệt hơn.

Mà nơi cử hành hội đấu giá lần này, Bách Thảo Đường lại là yên tĩnh khác thường, bất luận các thế lực lớn muốn đến tìm hiểu tình huống, bọn họ vẫn luôn không có để lộ ra một chút tin tức, cho dù là số lượng đan dược, hay là đan dược từ đâu đến, đều không có người biết.....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Hội đấu giá khiếp sợ bốn nước (ba)

Edit: kaylee

Ngay tại lúc tất cả mọi người đặt ánh mắt ở Bách Thảo Đường, Cổ gia đương nhiên cũng không ngoại lệ. Lúc này, trong đại đường Cổ gia, Cổ nhị gia nhìn lão gia tử ngồi ở ghế trên, nói: "Phụ thân, tuy rằng Mỹ Dung Hoán Phu đan này đối với tu luyện giả mà nói cũng không quan trọng, nhưng mà, hiện tại đã có rất nhiều người đều đang đánh chú ý lên nó, ngay cả Mai Phái cũng không ngoại lệ, hôm qua trưởng lão Mai Phái tới tìm ta, nghe nói Cổ Nhựt Vân làm việc ở Bách Thảo Đường, chỉ cần chúng ta đi hỗ trợ hỏi thăm một chút tin tức, sẽ đưa ta một khối đê phẩm linh thạch."

Ở trên đại lục, linh thạch chia làm bốn phẩm, phân biệt là đê phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, cực phẩm.

Những mạch khoáng linh thạch cơ bản đều bị mấy thế lực lớn trên đại lục phân chia, là dùng để bồi dưỡng đệ tử, phải biết rằng trong một khối đê phẩm linh thạch ẩn chứa linh lực, có thể nháy mắt làm một gã Võ Giả sơ cấp thăng cấp đến trung cấp. Cho nên, mấy thế lực lớn kia tài tử mới xuất hiện lớp lớp.

Mà Mai Phái cũng chỉ có mấy chục khối đê phẩm linh thạch như vậy mà thôi, hiện giờ vậy mà nguyện ý lấy ra đổi một cái điều kiện, có thể thấy được là hạ vốn gốc.....

"Mai Phái?" Lão gia tử trầm mặc một lúc lâu, nói: "Tuy rằng Mai Phái này không có cường đại như Luyện Khí Tông, nhưng thực lực cũng không nhỏ yếu, nhất là, bên trong Mai Phái đệ tử trưởng lão đều là nữ tử, nhưng mà ta nghe nói chương môn Mai Phái tướng mạo xấu xí kì dị, khó trách nàng muốn có được Mỹ Dung Hoán Phu đan, càng là hạ vốn gốc như vậy, đáng tiếc Cổ Nhựt Vân đã không tiếp nhận Cổ gia chúng ta, ta lại thế nào lấy được tin tức từ chỗ nàng?"

Cổ nhị gia con người hơi hơi trầm xuống, mỉm cười nói: "Phụ thân, Vân Nhi tuổi quá nhỏ, khó tránh khỏi có chút tùy hứng, hiện tại tức giận của nàng cũng tan biến không sai biệt lắm, người tự mình đi một chuyến, chẳng lẽ nàng có thể nhìn gia gia của mình một nhọc như vậy à, hơn nữa, Vân Nhi luôn luôn chú trọng tình thân, chúng ta có thể dùng phu thê Cổ Thiên đến cảm hóa nàng, chắc hẳn nàng sẽ hiểu khổ tâm của chúng ta."

"Được!"

Lão gia tử vỗ bàn đứng lên, nói: "Vậy bản Tướng Quân sẽ tự mình đi đi một chuyến, chẳng lẽ nàng còn không cho gia gia mặt mũi?"

Dù sao, đê phẩm linh thạch kia đối với lão thật sự là mê hoặc quá lớn, lớn đến mức làm cho lão không cách nào chống cự, hiện giờ cũng chỉ có thể lại buông mặt mũi đi cầu nàng.....

Lúc này, trong Bách Thảo Đường, Cổ Nhựt Vân đang nói với Dư lão về các hạng mục công việc quan trọng của hội đấu giá, bỗng nhiên một tiếng thông truyền từ ngoài cửa truyền đến.

"Dư lão, người Cổ gia tiến đến cầu kiến."

"Cổ gia?" Dư lão nhíu mày, không kiên nhẫn nói: "Ta đã phân phó qua người Cổ gia đến tất cả đều không gặp! Loại thời điểm này bọn họ đến tuyệt đối không có chỗ hay gì."

"Nhưng mà, Cổ lão Tướng Quân nói có chuyện quan trọng muốn gặp Nhựt Vân tiểu thư, nói là về phu thê Cổ Thiên....."

Trong nháy mắt, Cổ Nhựt Vân con người hơi hơi nheo lại, một chút lạnh lẽo chợt lóe nhanh qua trên mặt, cười lạnh nói: "Cho lão đi vào đi, ta ngược lại muốn nhìn xem lão có thể nói ra cái gì."

Phải biết rằng ở trong lòng nàng, phu thê Cổ Thiên chính là nghịch lân của nàng, quyết không cho phép bất luận kẻ nào thuyết tam đạo tứ, thật hiển nhiên, lúc này đây Cổ gia lão gia tử là đụng đến mông của lão hổ, triệt để chọc giận Cổ Nhựt Vân.

"Ai," Dư lão bất đắc dĩ lắc lắc đầu, cười khổ một tiếng: "Thật không biết những người Cổ gia này có đầu óc hay không, đến lúc này còn muốn đến nói quan hệ với người, hơn nữa ngàn không nên vạn không nên kéo phu thê Cổ Thiên vào, đại tiểu thư, lần này người tính toán làm như thế nào?"

Cổ Nhựt Vân cười cười, nụ cười kia lộ ra hàn khí dày đặc.

"Cho bọn họ hi vọng, lại làm cho bọn họ tuyệt vọng!"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 123: Hội đấu giá khiếp sợ bốn nước (bốn)

Edit: kaylee

Ở dưới sự dẫn dắt của nô bộc (người làm), Cố lão gia từ mặt cao ngạo xuất hiện ở trước mặt Cố Nhượng Vân, nhưng mà sau khi nhìn thấy Dư lão ngồi ở bên cạnh nàng thì sững sốt một chút, khuôn mặt cao ngạo vội vàng đổi thành tươi cười nịnh nọt.

"Dư lão, thì ra ngài cũng ở nơi này."

Thật rõ ràng, đối với Dư lão thân là Võ Vương, trong lòng lão gia tử vẫn là có rất nhiều kính sợ.

Dư lão 'hừ' một tiếng, con mắt cũng không có liếc mắt nhìn Cố lão gia tử một cái, giống như trước mắt chỉ là một vũng ****, ô nhiễm ánh mắt của ông.

"Nói đi, người tới tìm Cố nha đầu là có chuyện gì?" Dư lão giọng nói lạnh lùng, không nề tình nói.

"Này....."

Cố lão gia tử có chút chần chờ nhìn Dư lão: "Dư lão, ta có thể một mình nói chuyện với nàng hay không."

"Thế nào? Chẳng lẽ có cái gì mà ta không thể nghe sao?" Dư lão rút cục nhìn về phía Cố lão gia tử, nhưng mà, ánh mắt lại giống như đao sắc nhọn: "Thì ra lão phu ở địa bàn của mình, sẽ nhận được ghét bỏ như vậy, người nhưng là người duy nhất muốn xua đuổi lão phu, Cố lão đầu, không biết là ai cho người là gan lớn như vậy!"

Trong phút chốc, Cố lão gia tử sắc mặt thay đổi, khúm núm không biết nên nói cái gì, dù sao nếu Dư lão ở trong này, thì có rất nhiều lời lão không thể nói với Cố Nhượng Vân.....

Nhưng từ đầu đến cuối lão cũng không rõ, Cố Nhượng Vân và Dư lão có quan hệ gì, vì sao ông ta bảo vệ nàng như thế?

"Vân Nhi," Nghĩ vậy, lão gia tử nhìn về phía Cố Nhượng Vân, về mặt từ ái nói: "Con đã rời nhà đi nhiều ngày như vậy, gia gia rất nhớ con, con cũng đã thật lâu không đi xem nơi ở lúc còn sống của cha nương con rồi, nơi đó mỗi ngày ta để cho nô bộc quét dọn, cho dù con dọn vào ở cũng không có vấn đề gì. Hơn nữa, cha nương con hẳn là cũng không hi vọng con xa lạ với chúng ta như vậy."

Đột nhiên, một tầm mắt lạnh lẽo giống như kiếm sắc bắn vào thân thể của Cố lão gia tử, làm cho lão nhìn không được rung mình một cái, có chút khiếp sợ ngẩng đầu, lập tức, con người sắc bén giống như hàn sương kia của thiếu nữ rơi vào trong mắt lão.

Đây..... Đây vẫn là tôn nữ phế vật của mình sao? Ánh mắt như vậy làm cho lão đã trăm lần trải qua sa trường cũng không khỏi kinh sợ.....

Khi nào thì nàng đã xảy ra biến hóa lớn như vậy?

Hẳn là từ sau khi bản thân trọng đánh nàng.....

Trong lúc vô ý, nhất cử nhất động mấy ngày nay tới giờ của Cố Nhượng Vân đều tiến vào trong óc của lão, thế cho nên làm cho lão phát giác, thì ra thiếu nữ trước mắt không bao giờ là tiểu nha đầu tùy tiện xoa nắn lúc trước nữa.....

Đáng tiếc, lão phát hiện quá muộn, đến cuối cùng hối hận không kịp.....

"Người có chuyện gì thì nói thẳng đi, tới nơi này không phải là vì muốn có được Mỹ Dung Hoán Phu đan à?" Cố Nhượng Vân cười lạnh một tiếng, nói: "Có thể! Ta có thể làm cho Bách Thảo Đường cho người một viên, nhưng mà..... Người phải tìm được thi cốt (thi thể, xương cốt) của phu thê Cố Thiên cho ta, nếu không, ta là tuyệt đối sẽ không cho các người cơ hội!"

Vốn Cố lão gia tử còn về mặt kinh hi, phải biết rằng Mai Phái chỉ yêu cầu lão có được tin tức của Mỹ Dung Hoán Phu đan, không nghĩ tới có thể dễ dàng có được đan dược, kể từ đó Mai Phái tất nhiên sẽ vô cùng cảm tạ hắn.

Nhưng mà, sau khi nghe được lời nói, Cố lão gia tử ngây ngẩn cả người.....

Thi cốt của phu thê Cố Thiên? Điều này sao có thể? Bọn họ đã chết nhiều năm như vậy, còn thế nào tìm được thi cốt?

"Này... Vân Nhi, con không phải là đang ép buộc làm khó người khác sao?" Cố lão gia tử khó xử nói: "Thi cốt của bọn họ nói không chừng sớm đã bị Linh Thủ ăn, căn bản là không tồn tại, ta thế nào tìm thi cốt cho con? Con đòi yêu cầu có thể chứ? Cho dù con muốn làm cho ta giao Cố gia cho con, ta cũng sẽ không cự tuyệt."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 124: Hội đấu giá khiếp sợ bốn nước (năm)

Edit: kaylee

Cố Nhượng Vân bĩu môi, nếu điều kiện này thật dễ dàng đạt thành, vậy nàng cũng không có khả năng nói ra.

"Ta đây cũng không có biện pháp," Cố Nhượng Vân nhún vai: "Tuy rằng ta là người của Bách Thảo Đường, nhưng mà chỉ là một tạp dịch nho nhỏ mà thôi, không có quyền gì, chỉ sợ không giúp được người."

Không có quyền lợi gì?

Lão gia tử thực hận không thể phun nàng một mặt nước miếng, nếu nàng và Bách Thảo Đường không có quan hệ gì, làm sao Dư lão có thể sẽ năm lần bảy lượt không để ý nguy hiểm cứu nàng? Đừng nhìn nha đầu kia không có dung nhan khuynh thế khuynh thành gì, nhưng mà bộ dạng cũng là vô cùng thanh tú xinh đẹp, nói không chừng như vậy là Dư lão thích ăn nhất. (L: ý nói loại hình như CNV là loại hình Dư lão thích, 2 người có quan hệ mờ ám đó ~)

Nếu Dư lão có thể biết ý nghĩ trong lòng của lão gia tử, phỏng chừng ngay cả xúc động đánh người đều có.

"Này..." Lão gia tử chần chờ một lúc lâu, vẫn là hạ quyết tâm, nói: "Đi đi, ta đáp ứng yêu cầu của con, đến lúc đó chúng ta một tay giao đan (đan dược) một tay giao thi (thi thể)."

"Được," Cố Nhượng Vân cười cười: "Chờ sau khi hội đấu giá kết thúc người tìm đến ta, ta sẽ cho người thứ người muốn."

Nghe nói như thế, lão gia tử trong lòng đột nhiên vui vẻ, càng thêm kiên định suy đoán trong lòng bản thân.

Xem ra nha đầu kia quả thật cùng Dư lão có một chân, nếu không làm sao có thể làm chủ trân bảo trong Bách Thảo Đường?

Lão đã nói, lúc trước vì sao Bách Thảo Đường muốn thu lưu một phế vật, không nghĩ tới vẫn còn có loại quan hệ này, thật sự là tri nhân tri diện bất tri tâm (biết người biết mặt không biết lòng), nếu như Cố Sanh Tiêu trở về nhìn thấy, phỏng chừng sẽ bị tức chết.

Về phần vì sao lão gia tử không hề nghĩ rằng địa vị của Cố Nhượng Vân cao hơn Dư lão, hoàn toàn là vì thân phận cường giả Võ Vương của Dư lão quá mức dọa người, cho dù Cố Nhượng Vân nàng thoát khỏi tên phế sãi, lại có tư cách gì làm cường giả Võ Vương nghe theo mệnh lệnh của nàng?

Nhìn bóng lưng kích động rời đi của Cố gia lão nhân, Dư lão nhũn lòng mày: "Đại tiểu thư, người thật sự cho lão Mỹ Dung Hoán Phu đan?"

Cố Nhượng Vân nhún vai: "Đương nhiên là..... Già."

Lão gia hỏa này ngàn không nên vạn không nên dùng phụ mẫu nàng nói chuyện, nếu không, nàng cũng sẽ không tính kế (*) lão như vậy.....

(*) tính kế: nguyên văn là “âm”, nghĩa là “âm hiểm, nham hiểm, ngầm ngầm sau lưng” mà lee để là “tính kế” cho nó hay hay nhé, nghĩa cũng tựa tựa nhau à ^^

"Đại tiểu thư, người....." Dư lão kinh ngạc trừng lớn mắt, kinh ngạc nhìn tươi cười trên khuôn mặt thiếu nữ, bỗng nhiên, cười ‘ha ha’ hai tiếng: "Người thật sự quá âm hiểm! Cùng cha người quả thực chính là một cái khuôn mẫu ẩn ra."

Tính khí này, tính cách này, hoàn toàn giống Cố Thiên như đúc.....

Nói bọn họ không phải là cha và nữ nhi, phỏng chừng không người tin tưởng.

.....

Đại đường Cố gia, Cố nhị gia hai tay chấp sau lưng, sốt ruột đi qua đi lại, đúng lúc này, đột nhiên phát hiện lão gia tử nghênh bước mà đến, sau khi thấy trên khuôn mặt già nua của lão gia tử không chút nào che giấu đắc ý, trong lòng vui vẻ: "Cha, thành công?"

Lão gia tử khuôn mặt kiêu căng, tràn đầy tự đắc nói: "Bản Tướng Quân ra trận, sao có thể thất bại? Cố Nhượng Vân đã đáp ứng đưa ta một viên Mỹ Dung Hoán Phu đan, chỉ là....."

Vốn Cố nhị gia nghe nói như thế lập tức trong lòng mừng như điên, nhưng kế tiếp, sắc mặt nháy mắt liền ảm đạm.

"Chỉ là nàng cần thi cốt của phu thê Cố Thiên."

Thi cốt của phu thê Cố Thiên?

Này đều đã qua mười mấy năm, lại đi nơi nào tìm kiếm? Phỏng chừng cho dù tìm được cũng chỉ là hai bộ xương đã hư thối mà thôi.....

"Phụ thân, nàng đây không phải là ép buộc làm khó người khác sao? Chúng ta đi nơi nào tìm hai bộ thi cốt cho nàng?"

Lão gia tử âm hiểm cười: "Ta cũng không nói muốn tìm hai bộ thật sự cho nàng, tùy tiện đi bắt tha mà đều có thể chuyển về hai bộ, chỉ cần chúng ta hành động bí mật một ít, nàng sẽ không biết, huống chi có phụ thân nào nguyện ý để cho một bộ thi thể lai lịch không rõ tiến vào phần mộ tổ tiên của nhà mình? Cho nên, Cố Nhược Vân là tuyệt đối sẽ không hoài nghi lai lịch của hai bộ thi cốt kia!"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 125: Hội đấu giá khiếp sợ bốn nước (sáu)

Edit: kaylee

Cố nhị gia vốn cho rằng bản thân đã đủ ngoan độc, không nghĩ tới lão gia hỏa này còn độc hơn hẳn, vậy mà loại chuyện để cho người khác giả mạo nhĩ tử của mình tiến vào phần mộ tổ tiên này cũng làm được.

Nhưng hiện giờ cũng chỉ có một biện pháp như vậy.....

"Được, phụ thân, hiện tại ta đây liền phái tâm phúc đi tìm, trước hội đấu giá nhất định phải tìm được hai bộ thi cốt phù hợp."

.....

Trong khoảng thời gian này, trên ngã tư đường Thanh Long Quốc thường thường xuất hiện một đội ngũ do Võ Tướng dẫn dắt, ngay cả cường giả Võ Vương hiếm thấy cũng không dám trở nên không hề thừa thốt nữa, phải biết rằng bình thường Thanh Long Quốc, Võ Tướng cũng chỉ có hai ba người như vậy mà thôi.

Nhưng mà, mục đích của mọi người đều thật rõ ràng, đó chính là Bách Thảo Đường.

Vì thế hoàng đế Thanh Long Quốc ừ ừ, ngay cả người được phái đi tìm hung thủ thương hại Thái Tử đều triệu trở về, sợ người nào đó không chú ý mà đắc tội vị Võ Vương nào đó khiến cho dẫn lửa đốt người, đó là cường giả đó hẳn đắc tội không nổi, người ta tùy tay một cái là có thể hủy diệt giang sơn hán vật và đánh hạ.....

Lúc này, cửa hội trường, Cố Phán Phán khéo léo hiểu ý người đứng ở bên cạnh một vị thanh niên, mắt to ngập nước tò mò nhìn biến người trước mắt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lớn cỡ bàn tay tràn đầy mong ngóng và sùng kính.

Theo lý thuyết, loại người thân phận giống nàng, là không có tư cách tham gia hội đấu giá lần này, nhưng nàng vận khí tốt, vừa tiếp cận được Thiếu chủ Tàn Môn Tàn Lạc, cũng có thể mượn cơ hội lần này thể diện một lần.

Nhưng mà lại vào lúc này, một tiếng nói quen thuộc từ bên cạnh truyền đến, chậm rãi tiến vào trong tai nàng.....

"Không nghĩ tới hội trường của Bách Thảo Đường này bố trí khí phái như vậy, đúng rồi, Cố Nhược Vân, ngươi không đi hỗ trợ thật sự có thể chứ? Dư lão sẽ không trách ngươi sao?"

Cố Nhược Vân?

Cố Phán Phán sững sờ một chút, quay đầu nhìn lại, lập tức khuôn mặt làm cho nàng hận nghiêng răng nghiêng lợi xuất hiện ở trong mắt nàng.

Vì sao nữ nhân này sẽ xuất hiện ở nơi này? Theo lý thuyết nàng hẳn là ở trong hội trường hỗ trợ mới đúng, đây mới là việc một của một tạp dịch nho nhỏ.

Chỉ thấy La Âm liú riu nói cái gì đó ở bên tai thiếu nữ, mà từ đầu đến cuối thiếu nữ lại ôm tay nhẹ nhàng mỉm cười, một thân quần áo màu xanh nhạt, bên trên điểm tuyết từng mảnh từng mảnh lá màu xanh lục, tươi mát thoát tục, giống như ngăn cách dòng người ở ngoài.

Nhìn thấy khuôn mặt thanh tú của thiếu nữ, Cố Phán Phán gắt gao nắm chặt đôi bàn tay trắng như phấn, nàng không rõ, ngăn ngừa thời gian không thấy, làm sao Cố Nhược Vân có thể có biến hóa lớn như vậy? Một thân khí thế kia làm người đổ kỵ không thôi!

"Phán Phán, ngươi quen biết nàng?" Tàn Lạc theo ánh mắt của Cố Phán Phán, quay đầu nhìn về phía thiếu nữ nhẹ nhàng cười khanh khách, trong mắt xẹt qua một tia sáng khác thường.

Cho dù nữ nhân này không có dung mạo tuyệt thế gì, nhưng không có gì đáng chê trách, là nữ nhân có khí thế xuất sắc nhất hẳn từng gặp qua. Mà dung nhan ôn hòa kia, chỉ có khi trang mới có thể theo năm tháng gia tăng rồi gia tăng.....

Cố Phán Phán hiển nhiên phát hiện tia sáng kỳ lạ trong mắt Tàn Lạc, gắt gao nắm chặt góc áo, nói: "Nàng là nữ nhi của đại bá ta, chính là đáng tiếc, nàng quá mức phản nghịch, không hiểu tôn trọng lão nhân, còn tuyên bố rời đi gia môn tiến vào Bách Thảo Đường trở thành một tiểu tạp dịch."

Khi nói đến hai chữ 'tạp dịch' này, Cố Phán Phán cố ý nâng cao giọng.

"Tập dịch?" Tần Lạc có chút thất vọng.

Đây chỉ là một tiểu tập dịch mà thôi, nói đến cùng, không khác nha hoàn ở chỗ nào, đều là nhân vật bị vấy ở tầng thấp nhất, cho nên loại cảm giác vừa rồi kia, chỉ là sai lầm của hắn mà thôi.....

"Ồ?"

La Âm hiển nhiên phát hiện Cổ Phán Phán, kinh ngạc một tiếng: "Cổ Phán Phán, thế nào tiểu tiện nhân ngươi này còn chưa có chết? Nhưng lại đến nơi này, chẳng lẽ ngày đó là ngươi giả bộ bất tỉnh?"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 126: Hội đấu giá khiếp sợ bốn nước (bảy)

Edit: kaylee

"Ngươi mới đã chết đấy!" Cổ Phán Phán tức đến mức mặt đỏ bừng: "La Âm, ngươi nhìn bộ dáng kia của ngươi một cái, khuôn mặt tàn nhang, làm cho người ta ghê tởm! Khó trách nhiều năm như vậy cũng không có nam nhân coi trọng ngươi, tuổi lớn như vậy còn chưa có lập gia đình cũng không ngại dọa người, chẳng lẽ lần này ngươi vì nóng lòng đạt được nhân duyên, cho nên đã đánh chủ ý lên Mỹ Dung Hoán Phu đan? Ta khuyên ngươi vẫn là bớt chút tâm tư đi, cho dù ngươi chiếm được Mỹ Dung Hoán Phu đan cũng sẽ không có nào nam nhân coi trọng ngươi đâu!"

Cổ Phán Phán khuôn mặt hèn mọn đảo qua khuôn mặt nhỏ nhắn đầy tàn nhang của La Âm, trào phúng nói.

"A phi!" La Âm nhỏ một ngụm nước bọt trên đất, cười lạnh nói: "Nam nhân lão nương coi trọng sẽ không nông cạn như vậy, nếu chỉ là vì bề ngoài kia mới thích ta, chờ ngày nào đó ta hoa tàn ít bướm (*) tất nhiên sẽ bị vứt bỏ! Lão nương chính là đến giúp vui, Mỹ Dung Hoán Phu đan gì đó căn bản là không cần! Nhưng mà, Cổ Phán Phán, ngươi quả thật có bộ dạng rất xinh đẹp, nếu ta là nam nhân ta cũng sẽ thật động tâm với ngươi."

(*) hoa tàn ít bướm ví với người phụ nữ già bị ruồng bỏ, như viên ngọc không còn đáng giá

Nghe nói như thế, Cổ Phán Phán dương dương tự đắc nâng lên cằm tuyết trắng, một mặt kiêu căng nhìn La Âm, chính là sau đó La Âm chuyển giọng, tiếp tục nói: "Nhưng mà ngươi không nội hàm, không tu dưỡng, không thực lực, không thiên phú, nếu ta là nam nhân, chờ ngày nào đó ngươi hoa tàn ít bướm sẽ một cước đạp ngươi một lần nữa tìm người khác, đến lúc đó, ngươi liền cùng quả dưa chuột của ngươi qua cả đời đi."

"Ngươi..... Ngươi....."

Cổ Phán Phán sắc mặt càng đỏ, hai mắt giống như có thể phun ra ra lửa giận, nằng nặc một lúc lâu, mới nằng nặc ra mấy chữ: "Ngươi không biết xấu hổ!"

Một nữ nhân làm sao có thể làm như không có việc gì nói ra loại lời nói tà ác này? Rất không biết xấu hổ!

La Âm liếc mắt xem thường: "Ta chỉ là nghe nói dưa chuột có thể làm đẹp, cho ngươi ăn dưa chuột cả đời, ta có ý tốt suy nghĩ cho ngươi như vậy, ngươi còn mắng ta không biết xấu hổ? Ngươi nhưng là nói xem, ta nơi nào không biết xấu hổ?"

Lúc này đây, Cổ Phán Phán trực tiếp bị tức khí huyết không thông, thiếu chút nữa bị ngẹn khí tức ở ngực kia làm nghẹn chết.

Tần Lạc vẽ mặt hồ nghi nhìn Cổ Phán Phán, cũng thật muốn biết vì sao nàng mắng La Âm không biết xấu hổ.

"Tần đại ca," Cổ Phán Phán thật vất vả mới hồi phục tinh thần lại, cắn chặt môi quay đầu nhìn về phía Tần Lạc, nói: "Ta chỉ là vì La Âm so sánh bản thân là nam nhân, mới mắng nàng không biết xấu hổ, cũng không có bởi vì cái gì khác."

Nghe nói như thế, Tần Lạc mới thu nghỉ hoặc trong lòng, ánh mắt chuyển về phía La Âm, nhíu mày nói: "Ngươi là loại người nào?"

"Bồn cô nương họ La tên Âm, nữ nhi của La đại Tướng Quân! Chỉ là hôm nay thật sự là đại khai nhãn giới (mở rộng tầm mắt), không nghĩ tới có nam nhân có thể ngu xuẩn đến loại trình độ này, giải thích như vậy, ngươi cũng tin?"

La Âm khinh bỉ cười một tiếng, ánh mắt đảo qua trên mặt Tần Lạc, ghê tởm giống như là xem một đồng rác.

"Hừ!" Tần Lạc 'hừ' lạnh một tiếng: "Nữ nhi của một Tướng Quân Thanh Long Quốc, không biết là ai cho ngươi tư cách tới tham gia hội đấu giá lần này? Trong tay ngươi có thiệp mời Bách Thảo Đường phát ra sao? Cho rằng nịnh bợ người bên trong Bách Thảo Đường thì có thể đi vào bên trong? Đáng tiếc, nữ tử bên cạnh ngươi kia chỉ là một tạp dịch nho nhỏ, không làm chủ được, cho nên, ta khuyên ngươi vẫn là rời đi chỗ này, miễn cho đến lúc đó người của Bách Thảo Đường tự mình ra đuổi bọn ngươi đi, lúc đó, mặt mũi trên người các ngươi chỉ sợ cũng không có đẹp để như vậy."

Từ đầu tới cuối, Tần Lạc đều không có liếc mắt nhìn Cố Nhục Vân nhiều thêm một cái.

Lấy thân phận của Cố Phán Phán, tuy rằng không có tư cách trở thành thê tử của hắn, nhưng mà có thể gả làm thiếp của hắn, về phần Cố Nhục Vân, nàng đã bị xóa tên trên gia phả (gia phả) Cố gia, nói cách khác, ngay cả thân phận ẩm giường cho hắn cũng không đủ!

Một tạp dịch nho nhỏ, làm sao có thể được hắn để vào trong mắt?

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127: Hội đấu giá khiếp sợ bốn nước (tám)

Edit: kaylee

"Nơi này xảy ra chuyện gì?"

Lúc ở bên ngoài nói nhao nhao nghị luận, thì một giọng nói thương lão tử trong hội trường truyền ra, rồi sau đó, ở dưới ánh mắt của mọi người, Triệu chương quý một thân trường bào làm từ sợi lụa đắt tiền mà đến, sau khi nhìn thấy khuôn mặt không chút biểu cảm kia của Cố Nhục Vân thì sùng sốt một chút, rồi cau mày nhìn về phía hai người Tần Lạc và Cố Phán Phán.

"Các ngươi có thể nói cho ta biết, ở ngoài Bách Thảo Đường ta tụ tập nhiều người gây chuyện, là có ý gì hay không?"

Tần Lạc sắc mặt thay đổi, cho dù hắn cao tới đầu ngao, hiện tại cũng là có việc cầu người, đối với chương quý của Bách Thảo Đường là không dám tự cao tự đại một chút nào.

"Triệu chương quý, kỳ thực không có chuyện gì. Ngươi suy nghĩ nhiều, chúng ta cũng nên đi vào."

"Phốc xuy." Một tiếng cười khê đột nhiên truyền đến, La Âm nhin không được cười 'ha ha' hai tiếng: "Không có chuyện gì? Chắc chắn, vậy vừa rồi là ai vũ nhục Cố Nhục Vân là một tạp dịch nho nhỏ? Còn phát ngôn bừa bãi muốn làm cho người của Bách Thảo Đường đuổi hai người chúng ta đi! Thì ra chỉ cần là người có quan hệ với Cố Phán Phán, thì đều vô liêm sỉ như vậy, lời nói đã nói qua trong chớp mắt đã không thừa nhận."

Triệu chương quý sắc mặt rất là khó coi, đứng nhìn ở bên ngoài tất cả mọi người cho rằng Bách Thảo Đường là Dur lão định đoạt, kỳ thực, chủ nhân chân chính chính là Cố Nhục Vân, ngay cả Dur lão đều đối nàng nói gì nghe nấy? Người này, còn muốn làm cho Bách Thảo Đường đuổi nàng đi?

"Tần công tử, lời này của ngươi không khỏi quá mức bừa bãi đi? Thì ra đây chính là giáo đường (bồi dưỡng văn hóa đạo đức) của Tần gia! Xem ra địa phương nhỏ như Bách Thảo Đường ta đây thật sự dung không nổi những đại phật các ngươi, mời trở về đi!"

Cố Phán Phán sắc mặt từ kinh ngạc lúc ban đầu trở nên vô cùng khó coi, nàng cười lạnh nói: "Triệu chương quý, ngươi chỉ là một chương quý nho nhỏ mà thôi, ngay cả Dur lão đều không nói gì, ngươi dựa vào cái gì làm cho ta rời đi? Đây chính là đạo đãi khách của Bách Thảo Đường các ngươi? Vì một Cố Nhục Vân mà đối đầu với Tần Môn, ngươi cho rằng điều này thật sự đáng giá sao? Hôm nay ngươi làm cho ta rời đi, ta vẫn cứ không đi, ngươi có thể làm gì ta?"

Lúc này Cố Phán Phán nghiêm nhiên quên, vì Cố Nhục Vân, Dur lão chẳng những đối nghịch với Luyện Khí Tông, còn đại chiến với cường gia Võ Vương, chẳng lẽ ông còn có thể để ý một Tần Môn?

Nhưng mà theo Cố Phán Phán, đây chỉ là quyết định của riêng Triệu chương quý, phải biết rằng, Bách Thảo Đường có thể quyết định chỉ có Dur lão, Dur lão không có phát biểu ý kiến, hắn dựa vào cái gì tự mình chủ trương?

"Phán Phán!" Khuôn mặt của Tần Lạc trong phút chốc đại biến, có chút hối hận mang theo Cố Phán Phán tới tham gia hội đấu giá.

Ai biết nữ nhân này không có đầu óc như vậy, tuy rằng Triệu chương quý không phải người có quyền uy cao nhất trong Bách Thảo Đường, nhưng loại chuyện này vẫn là có thể quyết định được, đặc biệt rõ ràng thật không sáng suốt.....

"Tần đại ca....."

Cố Phán Phán còn muốn nói gì, nhưng sau khi nhìn thấy sắc mặt khó coi của Tần Lạc, tất cả lời nói đều nuốt xuống, chỉ đứng ở bên cạnh hắn hung hăng trừng mắt nhìn hai người Cố Nhục Vân và La Âm.

"Triệu chương quý, chuyện này ta quả thật có chỗ không đúng, nhưng bọn họ không có sai lầm sao?" Tần Lạc có chút tức giận nói: "Các nàng mở miệng vũ nhục người của ta, rõ ràng là không để ta vào mắt, hơn nữa lần này Tần Môn ta từ thật xa tới tham gia hội đấu giá, Triệu chương quý, ngươi ngăn chúng ta ở ngoài cửa giống như có chút không quá phúc hậu đi?"

Tần Lạc luôn luôn cao ngạo, không nguyện ý nhượng bộ cầu người, nhưng mà hắn cũng không tính toán đắc tội Triệu chương quý, chỉ cần Triệu chương

quy có thể cho hắn một cái công đạo, vậy chuyện này sẽ không tính toán nữa.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 128: Hội đấu giá khiếp sợ bốn nước (chín)

Edit: kaylee

Triệu chương quý 'hừ' lạnh một tiếng, nói: "Các ngươi là muốn ta nói lần thứ hai phải không? Lập tức từ Bách Thảo Đường rút đi, nếu không ta không để ý làm cho người của ta đánh đuổi bọn ngươi ra bên ngoài."

Nghe nói như thế, Tần Lạc khuôn mặt xanh mét, nhưng mà hắn hiểu rõ Triệu chương quý nói ra đương nhiên sẽ làm, nhưng nếu bản thân tay không mà về, phụ thân nhất định sẽ trách cứ hắn!

Tất cả những thứ này đều là vì tiện nhân Cổ Phán Phán này, nếu không phải nàng gặp phải chuyện, làm sao bản thân có thể bị đuổi ra ở trước công chúng? (L: hứa theo nó rồi đồ tội cho nó ~ đàn ông hèn ~)

Lúc này, tất cả mọi người chuyển ánh mắt về phía này, ở dưới ánh mắt của nhiều người như vậy, Tần Lạc thấy vô cùng xấu hổ.

"Hừ, chúng ta đi!"

Hắn rút cuộc ở không được, vội vàng dẫn theo người Tần Môn rời khỏi Bách Thảo Đường, về phần Cổ Phán Phán gây họa, hiển nhiên đã không xứng đứng ở bên người của hắn.....

"Tần đại ca!"

Cổ Phán Phán sốt ruột dậm dậm chân, oán hận trừng mắt nhìn Cổ Nhược Vân: "Các ngươi chờ cho ta! Một ngày nào đó, ta sẽ làm cho ngươi quỳ rạp xuống nhận sai trước mặt của ta!"

Nói xong lời này, nàng cũng không có mặt mũi ở lại, ở trước lúc Triệu chương quý ra lệnh liền vội vàng đi ra ngoài, biến mất ở bên trong tầm mắt.

Nhìn thấy hai người rời đi, người vây xem cũng đều tản ra, Triệu chương quý bước nhanh đi đến trước mặt Cổ Nhược Vân, mỉm cười nói: "Đại tiểu thư, Dư lão đã an bày vị trí cho hai người, hai người đi theo ta đi."

Đại tiểu thư?

La Âm ngăn người, vì sao Triệu chương quý lại gọi Cổ Nhược Vân là đại tiểu thư?

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Cổ Nhược Vân cũng không nghĩ tới Triệu chương quý sẽ hô lên xưng hô này, nhưng mà chuyện này sớm muộn gì La Âm cũng biết, cho nên nàng cũng không nói thêm gì, chỉ là gật gật đầu: "Đi trước dẫn đường đi."

"Vâng, đại tiểu thư mời đi theo ta."

.....

Lần này tới tham gia hội đấu giá, thấp nhất cũng là môn phái tam lưu (hạng ba), ngay cả thân là tam lưu, nhưng so sánh với hoàng quốc vẫn là trên một bậc, cho nên, các vương tôn quý tộc cáo mượn oai hùm ở Thanh Long Quốc lúc trước, giờ phút này chỉ có thể ngồi ở đại sảnh chật chội, lại không ai dám nói một chữ 'không'.

Đột nhiên, một bóng dáng kinh diễm hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Nam nhân cả người mặc quần áo màu đỏ, tay cầm quạt lông, mặt như hoa đào, mắt phượng giống như trăng, khỏe mỗi hắn hàm chứa tươi cười, đôi mắt hơi hơi nheo lại khẽ đảo qua đám người, sau khi nhìn thấy Cổ Nhược Vân theo sát Triệu chương quý tiến vào ghế lô mới thân nhiên cười.

"Thần ca ca, ngươi đợi ta với, ta thật vất vả mới từ Chu Tước quốc đến nơi đây, vì sao ngươi không nói chuyện với ta?"

Bỗng nhiên, một giọng nói mang theo oán trách truyền đến từ phía sau nam nhân, làm cho mày đẹp kia của hắn không tự chủ được nhăn lại, trên mặt rõ ràng mang theo không kiên nhẫn.

"Chỗ này không phải là chỗ để ngươi ngây ngô, ngươi vẫn là nhanh chóng trở về Chu Tước quốc, đừng đến quấy rối lấy ta."

Tả Thượng Thần quét mắt nhìn thiếu nữ mặc áo hồng phía sau, giọng nói có chút không được tốt lắm.

"Thần ca ca....." Tô Tô đưa tay muốn bắt được vạt áo của Tả Thượng Thần, nhưng còn không có tiếp xúc đến hần, đối phương đã rất chán ghét một chưởng gạt tay của nàng ra, giọng nói không chút nề tình.

"Tô Tô, ngươi biết, ta không thích người khác chạm vào ta."

Tô Tô ngậy ngậy cả người, ở trong mắt to giống như thủy tinh chứa nước mắt ủy khuất, nói: "Thần ca ca, ta nghe nói, người ở trong Thanh Long Quốc năm lần bảy lượt bảo vệ một nữ nhân, hơn nữa nữ nhân kia còn là phế vật mới tới Võ Giả sơ cấp, Tô Tô kém năng chỗ nào? Bất luận gia thế hay là thực lực, nữ nhân kia cũng không bằng ta, mà ta còn đuổi theo Thần ca ca đến Thanh Long Quốc, vì sao trong mắt Thần ca ca lại không có Tô Tô?"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Hội đấu giá khiếp sợ bốn nước (mười)

Edit: kaylee

Trên mặt Tả Thượng Thần không có cột nhà thường thấy, mắt phượng lạnh lùng từ phía sau đảo qua trên người thiếu nữ, nhàn nhạt nói: "Tô Tô, nàng không phải người có thể so, hơn nữa người cũng đừng đắc tội nàng, nếu không, ta bảo vệ không được người."

Tô Tô ánh mắt mang theo kinh ngạc, như là không dám tin nhìn Tả Thượng Thần, trong mắt hàm chứa bi thống (bi thương + thống khổ).

"Thần ca ca, từ nhỏ đến lớn người vẫn luôn bảo vệ ta, hiện tại, người vì nữ nhân khác cảnh cáo ta? Nếu ta làm sai chỗ nào, người nói với ta được không? Ta có thể sửa."

"Không, người không có sai," Tả Thượng Thần lắc lắc đầu, thu hồi quạt lông, nói: "Nhưng ở trong lòng ta, người vĩnh viễn là muội muội của ta, nhưng cho dù là muội muội, ta cũng không hy vọng người cách ta quá gần, hiện tại ta chỉ là suy nghĩ cho an toàn của người, để người đừng đi trên chọc nàng, nếu không hậu quả kia người chịu không nổi."

Muội muội?

Không!

Nàng muốn không phải là làm muội muội của hần, mà là thê tử của hần! Chẳng lẽ nhiều năm như vậy, Thần ca ca vẫn luôn không hiểu tâm tư của nàng sao? Vì sao hần đối bất luận kẻ nào đều có thể chuyện trò vui vẻ, duy chỉ đối với nàng, lại tàn nhẫn như thế?

Tô Tô nuốt xuống chua xót trong miệng, giọng lên hai mắt đầm lệ mơ hồ, trên mặt trẻ con đáng yêu mang theo ý cười: "Thần ca ca, Tô Tô đã rõ, ta chỉ là muốn đi theo Thần ca ca mà thôi, không có mục đích gì khác."

Tả Thượng Thần nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường của Tô Tô, không có lại nói thêm cái gì, nhưng mà, hần không có đi về phía ghé lỗ của bản thân, mà là đi tới phía Cổ Nhược Vân.....

"Tiểu Vân Nhi, ta muốn đến chỗ của ngươi chen lấn một chút, không biết ngươi có nguyện ý hay không."

Nghe thấy giọng nói yêu mị kia, Cổ Nhược Vân ngừng lại một chút, ngẩng đầu nhìn lại, ánh mắt dừng ở phía trên khuôn mặt yêu nghiệt cười cực kì đáng đánh đòn kia của nam nhân.

"Tứ hoàng tử, hôm nay thế nào ngươi không để cho nhóm thị nữ của ngươi nâng?" Cổ Nhược Vân nhướn mày, phải biết rằng, mỗi lần Tả Thượng Thần xuất hiện đều là ngồi ở bên trong nhuyễn kiệu, lại từ tuyệt sắc thị nữ nâng, cho nên đây cũng là lần đầu tiên nhìn thấy hần đi tới xuất hiện ở trước mặt của nàng.

"Ta còn tưởng rằng ngươi là tàn tật, không thể đi bộ."

Tả Thượng Thần không cho là đúng nhún vai, đối với miệng lưỡi của Cổ Nhược Vân này hần là đã sớm biết, mắng người đến không lưu tình chút nào, nhưng điều này không có nghĩa là Tô Tô có thể khoan dung cho người vũ nhục nhân vật kính ngưỡng nhất trong cảm nhận của nàng.

"Ngươi là loại người nào! Dựa vào cái gì nhục nhã Thần ca ca? Cho dù Thần ca ca để cho người ta nâng cũng không có quan hệ gì với ngươi."

Tô Tô tức đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, tức giận trừng mắt nhìn Cổ Nhược Vân, nhưng mà ánh mắt nàng không có lực sát thương gì, mà như là một đứa nhỏ giận dỗi.

"Nhục nhã hửn?" Cổ Nhược Vân dương môi cười, tầm mắt đảo qua trên khuôn mặt của nam nhân: "Tả Thượng Thần, ta đây là đang nhục nhã ngươi sao?"

"Khụ khụ!"

Tả Thượng Thần ho khan hai tiếng, ý cười trong mắt phượng càng sâu: "Tiểu Vân Nhi là ăn ngay nói thật, cũng không có đang nhục nhã bản hoàng tử, nếu đây là nhục nhã, vậy bản hoàng tử nhưng là nguyện ý bị Tiểu Vân Nhi ngươi nhục nhã nhiều vài lần."

Khi nói lời này, Tả Thượng Thần chớp chớp mắt với Cổ Nhược Vân, biểu cảm kia hoàn toàn chính là một bộ dáng cầu chà đạp.

"Thần ca ca!" Tô Tô dậm chân vài cái, có chút không cam lòng trừng mắt nhìn Cổ Nhược Vân, nàng không rõ đến cùng nữ nhân không có lễ phép này có cái gì tốt, vậy mà làm cho Thần ca ca từ nhỏ làm bạn với nàng (TT) lớn lên vì nàng (CNV) không tiếc vứt bỏ bản thân.

Hơn nữa, thực lực của nàng quá kém.

Một Võ Giả sơ cấp mười lăm tuổi, ở Thanh Long Quốc có lẽ coi như không tệ, nhưng nếu bằng thực lực này muốn đứng ở bên người Thần ca ca, vậy quả thực là ý nghĩ kỳ lạ.....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Hội đấu giá khiếp sợ bốn nước (mười một)

Edit: kaylee

"Các vị, hoan nghênh các ngươi đường xa mà đến tham gia hội đấu giá của Bách Thảo Đường chúng ta."

Đúng lúc này, ở ngoài ghé lộ, truyền đến giọng nói thương lão của Dư lão.

Giọng nói của ông rõ ràng mang theo kích động: "Các ngươi đại khái cũng biết vật phẩm sắp sửa bán đấu giá của hội đấu giá lần này! Đúng vậy, chính là đan dược trong truyền thuyết! Đan dược thứ này, hiện giờ cũng chỉ có một ít trong lăng mộ của cường giả vạn năm trước mới có thể lấy đến mấy viên, cái khác đều đã biến mất ở bên trong sông dài lịch sử, nhưng lần này, Bách Thảo Đường chúng ta vận đặc biệt tốt, ngoài ý muốn tìm được một ít Mỹ Dung Hoán Phu đan."

Mọi người hô hấp căng thẳng, không chuyển mắt nhìn chằm chằm lão giả ở trung tâm phòng đấu giá, sợ bỏ lỡ một câu nói của ông.

"Mọi người đều biết, Quý Y nổi tiếng đại lục trên mặt mang theo vô số vết sẹo, ngay cả chính nàng đều vô dược khả y (không thuốc chữa), nhưng thật may mắn, Bách Thảo Đường chúng ta dùng Quý Y làm thí nghiệm, thành công trị vết thương trên mặt nàng."

Dư lão càng nói càng hưng phấn, ông giống như đã thấy được tiền đồ tốt đẹp của bản thân.

"Quý Y? Là Quý Y có thể chữa trị bạch cốt, hoạt tử nhân kia?"

"Trời ạ, Quý Y vậy mà cũng dùng Mỹ Dung Hoán Phu đan? Ta vốn đang ôm thái độ nửa tin nửa ngờ đối với đan dược này, nếu quả có Quý Y làm mẫu thí dụ, vậy cho dù táng gia bại sản ta cũng muốn có được nó."

Đang ở lúc người khác nói lời này, Vệ Y Y người mặc quần áo màu đỏ thắm ở dưới ánh mắt kinh diễm của mọi người đi vào hội trường.

Khuôn mặt trứng ngỗng (*) kia của nàng có vẻ đặc biệt quyến rũ, môi đỏ mọng cười yếu ớt, làn da trắng nõn trong sáng thuần khiết, hoàn mỹ không có một chút khuyết điểm, mà giữa một nụ cười một cái nhăn mày kia tất cả đều lộ ra phong tình.

(*) khuôn mặt trứng ngỗng: lee nghĩ nó cũng như mặt trái xoan á, hình dáng giống giống nhau, đều ý chỉ mặt đẹp

Một nữ tử thật giống hồ ly tinh.

Trong phút chốc nhìn thấy Vệ Y Y, trong lòng mọi người đều là kinh diễm, ánh mắt lại cũng không cách nào rời khỏi khuôn mặt của nữ tử.....

Cho dù không có một vết sẹo, nhưng mà người đã từng gặp qua Vệ Y Y vẫn là có thể nhận ra nàng chính là Quý Y kia!

Loại tư thái này, không có ai có thể giả mạo.

"Quý Y nàng thật sự xóa hết vết sẹo....."

"Lúc trước, miệng vết thương trên mặt Quý Y có kịch độc, hơn nửa thời gian trôi qua thật lâu, phải biết rằng, loại miệng vết thương hai năm không có khép lại, về sau đều sẽ không có cơ hội khép lại, không nghĩ tới nàng có thể khôi phục đến loại trình độ này, xem ra Mỹ Dung Hoán Phu đan này là thật."

"Nàng dâu của ta yêu đẹp nhất, nếu có thể đem Mỹ Dung Hoán Phu đan này cho nàng, nói không chừng nàng có thể khôi phục dung nhan tuổi trẻ....."

Ở bên trong đan dược, chia làm Chủ đan dược và Phó đan dược, nói như vậy, tu luyện thăng cấp hay là chiến đấu cần là Chủ đan dược, mà loại đan dược giống như Mỹ Dung Hoán Phu đan này không có quan hệ với võ giả, chính là Phó đan dược.

Nhưng đừng xem nhẹ lực lượng của Phó đan dược, phải biết rằng, nữ nhân càng cường đại càng thích chung diện, có một số nữ nhân vì dung nhan càng là nguyện ý táng gia bại sản, cho nên ngay từ đầu Cố Nhược Vân đã không lo lắng thị trường của Mỹ Dung Hoán Phu đan.

"Thần ca ca, qua vài ngày chính là ngày sinh của Thái hậu nương nương, nếu đưa Mỹ Dung Hoán Phu đan này cho bà, bà nhất định sẽ rất vui vẻ." Tô Tô hai mắt sáng lên nhìn Dư lão, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải có được Mỹ Dung Hoán Phu đan.

Tả Thượng Thần nhú mày, cười nhìn Tô Tô: "Tô Tô, nếu ngươi cần Mỹ Dung Hoán Phu đan này, không cần thiết đi cách khác, hiện tại bên cạnh ngươi đã có một người có thể cung cấp cho ngươi."

"Cái gì?" Tô Tô sùng sốt một chút, không hiểu nhìn Tả Thượng Thần.

Tả Thượng Thần liếc mắt nhìn Cố Nhược Vân, trong mắt phượng hiện lên một tia sáng khác thường: "Tiểu Vân Nhi chính là lão bản phía sau màn của Bách Thảo Đường, ngươi muốn, ngươi có thể đi cầu nàng, nói không chừng nàng tâm tình cực tốt còn có thể bán cho ngươi một viên."

Tô Tô bỗng chốc trừng lớn mắt.

Cố Nhược Vân là lão bản phía sau màn của Bách Thảo Đường? Điều đó không có khả năng! Theo điều tra của thủ hạ của nàng, nữ nhân này chỉ là một tạp dịch nhỏ của Bách Thảo Đường mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Thiên Thành, Hạ gia (một)

Edit: kaylee

La Âm cũng ngăn cản cả người, dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn Cố Nhược Vân, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Khó trách Triệu chương quý gọi nàng là đại tiểu thư, thì ra nàng lại là lão bản phía sau màn của Bách Thảo Đường, nhưng thế nào nàng lại không biết chuyện này? Hơn nữa, khi Bách Thảo Đường thành lập, hình như nàng còn không có sinh ra.....

Cố Nhược Vân nhú mày, thật hiển nhiên, nàng đối với việc Tả Thượng Thần làm bại lộ bản thân rất là bất mãn, ánh mắt nhàn nhạt đảo qua khuôn mặt yêu nghiệt của nam nhân.

"Nếu không phải nể tình ngươi là bằng hữu của ca ta, chỉ bằng lời nói mới rồi của ngươi, ta đã làm cho Dư lão đuổi ngươi ra ngoài."

Tả Thượng Thần sờ sờ mũi, trên khuôn mặt lộ ra một chút tươi cười chua xót.

Còn không phải là hấn lo lắng Tô Tô xem thường Cố Nhược Vân rồi sau đó làm ra chuyện gì đó sao? Nhưng mà mặc kệ có lý do gì, hấn không có trải qua sự cho phép của đối phương đã nói ra thân phận của nàng, này quả thật là lỗi của hấn.

Tô Tô há miệng thờ dốt, muốn nói cái gì đó, lại ngượng ngùng nói ra.

Lúc này, trong hội trường, giọng nói của Dư lão lại vang lên.

"Các vị, nếu không có vấn đề gì mà nói, vậy kế tiếp liền bắt đầu lần bán đấu giá này của chúng ta! Lúc này đây bán đấu giá Mỹ Dung Hoán Phu đan tổng cộng có năm viên, mỗi người nhiều nhất chỉ có thể đạt được một viên, mà viên đan dược thứ nhất giá khởi điểm là một vạn kim tệ."

Theo tiếng nói của Dư lão rơi xuống, toàn bộ hội trường lặng ngắt như tờ, sau đó, một trận tiếng huýt sáo tranh đoạt lấy thế sét đánh không kịp bưng tai vang lên.

"Mười vạn (100.000) kim tệ!"

Ầm!

Tất cả mọi người đều bị âm thanh trung khí mùi phần này làm chấn động, phải biết rằng, mười vạn kim tệ, cũng đủ một tiểu gia tộc trung lưu sống hai năm, hiện giờ, lại chỉ là giá khởi điểm của đan dược này.

"Phách Chấn Thiên, người phụ nữ kia của người đã hoa tàn ít bướm (*), người còn tiêu nhiều tiền như vậy ở trên người nàng làm gì? Không bằng lại đổi một *****, đan dược này để cho chúng ta đi, ha ha!"

(*) hoa tàn ít bướm ví với người phụ nữ già bị ruồng bỏ, như viên ngọc không còn đáng giá (cái này lee giải thích rồi nè, thôi kệ, cứ giải thích lại ^o^)

Trung niên nam tử một thân áo xanh cười 'ha ha' đứng lên, không chút cổ kị Phách Chấn Thiên trợn mắt nhìn.

"Hừ!" Phách Chấn Thiên 'hừ' lạnh một tiếng: "Đan dược này ta còn muốn có được!"

"Vậy ngưng ngưng, ta cũng cảm thấy thật hứng thú đối với đan dược này, cho nên, ta ra hai mươi vạn kim tệ!"

.....

Trong ghế lô, Tá Thượng Thần cười khẽ tựa vào phía trên lưng ghế dựa, trên khuôn mặt so với nữ nhân còn muốn xinh đẹp hơn kia mang theo tươi cười lười nhác thích ý, hần giống như biết Cố Nhược Vân đối với những thế lực trên đại lục không có hiểu biết, cho nên ở bên cạnh nhẹ giọng giải thích nói: "Người trên mặt có một vết sẹo kia là Phách Chấn Thiên thống lĩnh thế lực ngầm của Thiên Thành Huyền Vũ Quốc, mà ở Huyền Vũ Quốc, thế lực của Thiên Thành còn lớn mạnh hơn một quốc gia, cho nên có thể tương tượng được địa vị của Phách Chấn Thiên, chỉ là, Phách Chấn Thiên này còn là một thế nô (*) nổi tiếng!"

(*) thế nô: nô lệ của vợ, ý chỉ yêu chiều, tôn trọng, nghe theo lời vợ, coi vợ là nhất đó ~

Cố Nhược Vân nhũn mày, ánh mắt dừng ở trên người Tá Thượng Thần.

Tá Thượng Thần vung ra quạt lông, cười khẽ tiếp tục mở miệng: "Ta đoán là, lúc này đây Phách Chấn Thiên tới nơi này, cũng là vì mua Mỹ Dung Hoán Phu đan cho thế tử của hần, về phần người tranh chấp với hần, là chương quầy tiệm bán thuốc lớn nhất Thiên Thành, mục đích của hần đoán chừng chính là mua Mỹ Dung Hoán Phu đan về làm trấn điểm chỉ bảo (bảo vật của cửa hàng), nhằm thu hút người đến mua."

Thiên Thành?

Cố Nhược Vân trầm mặc một lúc lâu, hỏi: "Đến cùng thì Thiên Thành là thế lực gì, thế nào ta không nghe nói qua?"

"Ở trong Huyền Vũ Quốc, Thiên Thành là thế lực có quyền uy nhất, nếu hoàng thất Huyền Vũ Quốc muốn thay đổi triều đại, chỉ được đại thần ủng hộ cũng là không được, cần phải có được sự đồng ý của Thiên Thành, cho dù là sắc lập Thái Tử đều là Thiên Thành trợ giúp hoàng thất quyết định, cho nên, Thiên Thành là tồn tại cao nhất ở Huyền Vũ Quốc."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Thiên Thành, Hạ gia (hai)

Edit: kaylee

Cố Nhược Vân có chút kinh ngạc, mặc dù ở trong Thanh Long Quốc cũng có thế lực cường đại hơn hoàng thất, nhưng mà, để cho thế lực kia quyết định vị trí Thái Tử thuộc về ai, loại chuyện này nàng cũng chưa nghe bao giờ.

Đến cùng thì Thiên Thành thần bí kia là loại địa phương nào?

"Người có thể tiếp tục nói với ta về tình huống của Thiên Thành hay không?" Cố Nhược Vân có chút hưng phấn hỏi.

"Có thể," Tá Thượng Thần mắt phượng mỉm cười: "Nắm trong tay toàn bộ Thiên Thành chính là phủ Thành chủ Hạ gia, nghe nói tiểu thiếu gia Hạ gia từ nhỏ thân thể yếu đuối nhiều bệnh, còn bị khẳng định là không cách nào sống quá mười lăm tuổi, nhưng ở mấy tháng trước, bệnh của tiểu thiếu gia Hạ gia đột nhiên chuyển tốt, tu vi cũng là đột nhiên tăng mạnh, loại tình huống này nhưng là không khác người lắm."

Nói tới đây, hần hơi hơi nheo mắt lại, nghiêm cẩn đánh giá thiếu nữ trước mắt.

Theo tin tức Thanh Y truyền lại, trước kia Cố Nhược Vân quả thật là một phế sài yếu đuối, tất cả thay đổi đều là sau khi chết rồi sống lại.....

"Tiểu thiếu gia Hạ gia kia, hần tên gọi là gì?" Cố Nhược Vân trái tim không chịu khống chế nhảy lên, nàng hít vào một hơi thật sâu, hỏi.

"Hạ Lâm Ngọc."

Àm!

Giống như một tia sét nổ tung ở trong lòng của Cố Nhượng Vân, toàn bộ thân thể của nàng đều run rẩy, vội vàng đưa tay che miệng, nước mắt từ giữa khe hở chậm rãi chảy ra.

Ngọc nhi.....

Là hấn sao? Sê là hấn sao?

Chẳng lẽ hấn thật sự còn sống ở trên thế giới này?

Đời trước, hấn là người nàng nguyện ý trả giá sinh mệnh để bảo vệ, cuối cùng, hấn vẫn là ở dưới ánh mắt của bản thân bị chặt bỏ tứ chi, tàn nhẫn mà chết, đó là loại đau tê tâm liệt phế cỡ nào?

Mà không thể bảo vệ người bản thân để ý, cũng là chuyện nàng hối hận cả đời!

"Nhượng Vân, ngươi làm sao vậy?" La Âm ngây ngốc nhìn Cố Nhượng Vân, không rõ chân tướng hỏi.

Ở bên trong ấn tượng của nàng, Cố Nhượng Vân chưa từng có rời đi Thanh Long Quốc, lại làm sao có thể quen biết tiểu thiếu gia Hạ gia ở Thiên Thành? Nhưng vì sao sau khi nghe thấy tên của Hạ Lâm Ngọc, Cố Nhượng Vân sẽ kích động như thế?

"Ta không sao."

Giọng nói của La Âm làm cho Cố Nhượng Vân phục hồi tinh thần lại, lúc này nàng mới phát hiện tất cả mọi người dùng ánh mắt khác thường nhìn nàng, nàng vội vàng lau nước mắt, cười khẽ nói.

Tá Thượng Thần hơi hơi nhíu mày, như có điều dăm chiêu nhìn Cố Nhượng Vân, thật lâu sau, mới nói: "Tiểu Vân Nhi, Thiên Thành ngăn cách với ngoại giới (thế giới bên ngoài), người bên ngoài không cách nào đi vào, trừ phi có lệnh bài của Thành chủ Thiên Thành."

"Cám ơn."

Cố Nhượng Vân nhẹ nhàng gật đầu, cảm kích cười.

Nàng thật cảm tạ Tá Thượng Thần tự nói với mình tất cả những thứ này, bất luận tiểu thiếu gia Hạ gia có phải Ngọc nhi hay không, nàng đều phải đi Thiên Thành nhìn xem.

"Nếu ngươi muốn cảm tạ ta mà nói, đến cho ta ôm một cái."

Tá Thượng Thần lười nhác mở ra hai tay, đợi thiếu nữ ngã vào lòng.

Nhưng mà, lời nói của Tá Thượng Thần, làm cho Tô Tô bất mãn dậm chân: "Thần ca ca!"

Thần ca ca luôn luôn không thích người khác đụng tới hấn, nhưng hôm nay, vậy mà muốn ôm một nữ nhân khác.

Điều này làm cho nàng bất giác sinh ra cảm giác xót xa, ánh mắt nhìn Cố Nhượng Vân lại tràn ngập địch ý.

Đúng lúc này, lần bán đấu giá đầu tiên đã xong, cho dù Phách Chấn Thiên có nhiều tiền tài hơn nữa, cũng so ra kém người thân là lão bản của tiệm bán thuốc lớn nhất Thiên Thành, cho nên cuối cùng lấy giá ba trăm vạn kim tệ thành giao.

Đương nhiên bởi vì là lần đầu, còn có rất nhiều người không ra tay, dù sao kế tiếp còn có bốn viên, làm gì vừa mới bắt đầu đã tiêu phí giá cao cạnh tranh?

Nhưng mà bởi vì tất cả mọi người ôm loại suy nghĩ này, cho nên sau đó mới hối hận đã buông tha cho lần bán đấu giá đầu. Dù sao, lần kia xem như là giá thấp nhất trong lần bán đấu giá này.

"Tốt lắm, kế tiếp chúng ta bắt đầu lần bán đấu giá thứ hai, lần này giá bán đấu giá thấp nhất là ba trăm vạn (300.000) kim tệ!"

Àm!

Đám người chột ‘oanh’ bắt đầu chuyển động, giá quy định của lần bán đấu giá này, lại là giá thành giao của lần trước?

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 133: Bán đấu giá giá trên trời (một)

“Các vị, hiện tại các người có thể bắt đầu đấu giá.”

Dur lão giả hoạt cười, nếu không có chút thủ đoạn, thế nào có thể bóc lột những thế lực này? Đương nhiên, đây vẫn là phương pháp Cổ Nhược Vân dạy ông, nếu không những lần đấu trước bọn họ khẳng định không dùng hết toàn lực.

Sau khi mọi người yên lặng một lúc lâu, lại bộc phát ra âm thanh tranh đoạt ồn ào, chỉ vì bọn họ hiểu rõ, nếu lần này không lấy được đan dược, kế tiếp giá phải trả sẽ rất cao.

“Bốn trăm vạn kim tệ!”

Phách Chấn Thiên cắn chặt răng, hiển nhiên vì có được niềm vui của nàng dâu, hắn cũng coi như là liều mạng.

Nhưng mà, những người khác lại không cho là đúng, thế tử của hắn đã là viên ngọc vàng lớn tuổi, mà hắn thân là thống lĩnh thế lực ngầm, làm gì e ngại một lão thái bà như thế?

“Sáu trăm vạn kim tệ.”

Một giọng nói xinh đẹp chậm rãi vang lên, mang theo âm điệu quyến rũ động lòng người: “Mỹ Dung Hoán Phu đan này ta muốn, không biết các vị có thể tặng cho tiểu nữ hay không? Tiểu nữ vô cùng cảm kích.”

“Ha ha, Xà Cơ người xinh đẹp nổi tiếng thiên hạ, vì sao lại muốn tranh đan dược này với chúng ta? Chẳng lẽ người muốn cho nam tử khắp thiên hạ đều thua ở dưới váy thạch lưu của người?”

Nữ tử xinh đẹp che môi cười: “Ta cảm thấy thật hứng thú với thuật luyện đan, chính là muốn nghiên cứu đan dược này một chút mà thôi, huống chi, ai lại sẽ ghét bỏ bản thân xinh đẹp đâu? Người nói phải không?”

Lúc này đây, ngay từ đầu Dur lão không tính toán bức những thế lực này ra tay, cho nên, sắc mặt của Phách Chấn Thiên có chút khó coi, trên trán mồ hôi lạnh ứa ra, phải biết rằng, cho dù tài phú thế lực của hắn không kém, nhưng so sánh với nhiều môn phái gia tộc cường đại khắp thiên hạ như vậy, vẫn là yếu hơn một bậc.

Rất nhanh, lần bán đấu giá này đã bị Xà Cơ lấy giá hai ngàn vạn kim tệ mua được, một màn rung động như thế, làm cho La Âm ngồi xem trong ghế lô trực tiếp chặc lưỡi.

“Một viên đan dược, hơn nữa chỉ là đan dược đối dung nhan của nữ nhân, lại có thể bán hai ngàn vạn! Đây là tiền tài cả đời chúng ta cũng kiếm không được.”

Nghe nói như thế, từ đầu đến giờ Tô Tô vẫn không nói gì rốt cục đã mở miệng: “Cho dù mảnh đại lục này là cường giả vi tôn, nhưng cho dù là cường giả cũng thích chung diện, bọn họ càng là bỏ được hạ tiền vốn ở phương diện này, cho nên một viên Mỹ Dung Hoán Phu đan bán ra giá này cũng không kỳ quái.”

Nghe vậy, Cổ Nhược Vân liếc mắt nhìn Tô Tô một cái, nhưng cũng không nói thêm gì.

Chỉ một lát sau, viên đan dược thứ ba và thứ tư phân biệt lấy giá năm trăm ngàn và một triệu bán đi, đương nhiên, Phách Chấn Thiên đau buồn đấu giá vẫn như cũ không có cơ hội đạt được đan dược, trên mặt của hắn không tự chủ được sinh ra một chút sốt ruột, trong nắm tay nắm chặt tràn đầy mồ hôi.

“Còn có một viên đan dược cuối cùng, bất luận như thế nào ta đều phải lấy được nó!”

Hít vào một hơi thật sâu, trong mắt Phách Chấn Thiên mang theo kiên quyết.

“Kế tiếp, là một viên đan dược cuối cùng của hội đấu giá lần này của chúng ta.”

Dur lão ‘ha ha’ cười, hiển nhiên rất hài lòng với thành quả hôm nay, đứng nhìn Bách Thảo Đường thu vào rất cao, nhưng mà cũng không cách nào một ngày vào sổ một triệu, nha đầu kia quả thật là trò giỏi hơn thầy, ông có một loại dự cảm, tương lai không xa, thành tích của nàng tất nhiên sẽ siêu việt hơn Cổ Thiên.

“Giá đan dược lần này bắt đầu giá ba trăm vạn kim tệ như trước, đương nhiên, đây có lẽ là một viên Mỹ Dung Hoán Phu đan cuối cùng trên đời, các người phải nghĩ cho rõ ràng, bỏ lỡ lúc này đây, về sau nói không chừng sẽ không có cơ hội.”

Dur lão chỉ là nói có lẽ, cũng không có nói nhất định, lời nói của ông vẫn là lưu đường sống, nhưng mà, ở trong tai mọi người, lại nghe thành bỏ lỡ lần này, về sau sẽ không có cơ hội có được Mỹ Dung Hoán Phu đan nữa.

Trong lúc nhất thời, đám người bắt đầu sôi nổi lên.

Chương 134: Bán đấu giá giá trên trời (hai)

Edit: kaylee

"Ta ra tám trăm ngàn kim tệ!"

Phách Chấn Thiên vẫn là người đầu tiên mở miệng, nhưng mà tám trăm ngàn kim tệ này đã xem như là toàn bộ tài chính hắn có thể điều động, cao hơn giá này, sẽ không có cách nào thừa nhận.

"Một triệu một ngàn vạn kim tệ."

Một tiếng nói nhàn nhạt vang lên.

Phanh!

Phách Chấn Thiên hai chân mềm nhũn, té ở trên ghế, trên trán của hắn tràn đầy mồ hôi, thân mình giống như bị hư thoát.

Tả Thượng Thần lười nhác cười, mắt phượng cười nhìn Cố Nhược Vân, nụ cười mười dặm hoa đào này, xinh đẹp làm cho người ta không thể thu hồi ánh mắt.

"Tiểu Vân Nhi, đối với đơn cược này, ta cũng thật cảm thấy hứng thú, không biết ngươi có thể đồng ý để cho ta tham dự đấu giá hay không."

Cố Nhược Vân lườm hắn một cái: "Ngươi có tiền ta sẽ theo ngươi, dù sao ta không chê tiền nhiều."

"Một triệu hai ngàn kim tệ."

Ngoài ghế lộ lại truyền ra một giọng nói, Tả Thượng Thần không có lo lắng một chút nào, nói thẳng: "Hai triệu kim tệ!"

"Ba....."

"Năm triệu!"

Người nọ còn chưa nói hết câu, đã bị Tả Thượng Thần làm nghẹn ở trong cổ họng.

Hít!

Mọi người đồng thời hít vào một ngụm khí lạnh, đừng xem bọn hắn cũng rất nhiều tiền, nhưng bỗng chốc vận dụng nhiều kim tệ như vậy vẫn là thật khó khăn. Tên kia đến cùng là loại người nào? Vậy mà có thể hào phóng ném năm triệu!

"Năm triệu kim tệ lần một, năm triệu kim tệ lần hai, năm triệu lần ba, thành giao!"

Đồng!

Giải quyết dứt khoát!

Dư lão tâm đều phấn chấn lên, vẻ mặt kích động.

Kia nhưng là năm triệu kim tệ nha, cho dù là thế lực như Đông Phương gia tộc, cũng đủ sống mười năm, có thể tưởng tượng được năm triệu kim tệ này là giá trên trời ra sao!

Mà lần bán đấu giá hôm nay, nhất định sẽ được ghi vào sử sách! Thậm chí rất nhiều năm sau còn được thế nhân truyền lưu.....

Lúc này, trong phòng thuê, Cố Nhược Vân vuốt cằm, ánh mắt âm hiểm nhìn chằm chằm Tả Thượng Thần.

Nhìn thấy ánh mắt tà ác của nàng, Tả Thượng Thần vội vàng che ngực: "Tiểu Vân Nhi, ngươi muốn làm gì? Đây là trước mặt mọi người, có vẻ có chút không tốt đi? Lão ca của ngươi sẽ làm thịt của ta."

Cố Nhược Vân nhin không được liếc mắt xem thường: "Ta chỉ là đang nghĩ, ngươi nhiều tiền như vậy, nên thế nào lừa ngươi vài lần mới tốt."

La Âm vốn còn đang ở bên trong khiếp sợ sau khi nghe thấy đối thoại của hai người, mạnh mẽ phục hồi tinh thần lại, một phát bắt được bả vai của Cố

Nhược Vân, cả người tức giận không thôi.

"Đó là năm triệu kim tệ! Một viên đan dược của người bán năm triệu kim tệ, quả thực không có thiên lý! Nói, đan dược này người là từ đâu có được?"

Làm sao La Âm có thể không kích động? Năm triệu kim tệ, cho dù là quốc khố cũng không có nhiều tiền như vậy đi?

Huống chi, còn chưa có tính giá thành giao của bốn viên đan dược phía trước.

Không biết quốc khố của bốn nước cộng lại, có phải không nhiều bằng kiếm được một ngày hôm nay của nàng hay không.....

"Nhặt được."

Cố Nhược Vân nhún vai: "Chỗ này ta còn có một viên đan dược nhặt được, người muốn hay không? Vừa khéo đền bù một trăm kim tệ mấy tháng trước người cho ta mượn kia."

Nhặt được? Nhặt muối người (một câu chữ bậy)!

La Âm vừa định mắng to ra tiếng, đã bị đan dược trong tay Cố Nhược Vân hấp dẫn ánh mắt.

Mà hai người Tá Thượng Thần và Tô Tô cũng chuyển tầm mắt về phía Tụ Khí đan. Dựa theo cảm giác của bọn họ, đan dược trong tay Cố Nhược Vân so với Mỹ Dung Hoán Phu đan bán đấu giá tốt hơn rất nhiều.....

"Tiểu Vân Nhi người thật đúng là bất công," Tá Thượng Thần bĩu môi, ai oán nói: "Vì sao ta mua đan dược mất năm triệu kim tệ, nàng chỉ cần một trăm? Tâm thiên vị này cũng quá rõ ràng, không công bằng!"

Hắn trời sinh tương đối dễ dàng bị người lừa sao?

Cố Sanh Tiêu là như thế này, ngay cả muối của hắn cũng là như thế này.....

Tá Thượng Thần càng nghĩ càng cảm thấy bất công, ánh mắt nhìn về phía Cố Nhược Vân, giống như nàng là đồ khốn khiếp ném phu quên tử (ném chồng quên con).

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Bán đấu giá giá trên trời (ba)

Edit: kaylee

Cố Nhược Vân nhún vai: "Người tiền nhiều người ngốc, không lừa người thì lừa ai?" (L: ý CNV là TTT là người có nhiều tiền mà lại không thông minh cho lắm nên dễ lừa đây *cười lắc lè*)

Nghe nói như thế, Tá Thượng Thần nhìn không được run rẩy khoe miệng một chút, tuy rằng năm triệu kim tệ này đối với hắn mà nói quả thật không tính là cái gì, nhưng mà, có ai sẽ trắng trợn nói ra loại lời nói này?

"Tứ hoàng tử, La Âm, ta còn có việc, rời đi trước."

Khi nói lời này, Cố Nhược Vân đứng lên, lười nhác ngáp một cái, rồi sau đó đi đến phía cửa ghế lô, nhưng mà nàng còn chưa có đẩy cửa rời đi, đã bị giọng nói sau đó ngăn cản bước chân.

"Người thật là lão bản phía sau màn của Bách Thảo Đường?"

Hai mắt của Tô Tô gắt gao nhìn chăm chăm Cố Nhược Vân: "Theo ta biết, ở trước lúc người còn chưa có sinh ra Bách Thảo Đường đã tồn tại."

Bất luận như thế nào, nàng cũng không thể tin, thiếu nữ trẻ tuổi trước mắt này chính là lão bản phía sau màn của Bách Thảo Đường, thật sự là rất không thể tin được.

Cố Nhược Vân đưa lưng về phía Tô Tô, cười cười: "Một quốc gia tồn tại càng lâu, cũng sẽ thay đổi triều đại, không phải sao?"

Những lời này, tương đương cam chịu thân phận lão bản Bách Thảo Đường của nàng.

Nhưng mà, ở sau khi lời nói này rơi xuống, nàng liền đẩy cửa ghế lô đi ra ngoài.

Tô Tô nhìn phương hướng rồi đi của Cổ Nhược Vân, trong mắt mang theo phức tạp, vốn cho rằng nữ nhân Thần ca ca bảo vệ là phế vật không có chỗ nào tốt, dù sao nàng đến nơi đây nghe được chính là những điều này, nhưng nếu nàng chính là lão bản thần bí của Bách Thảo Đường, vậy tất cả đều không giống những lời đồn kia.

Cho dù Bách Thảo Đường thay đổi triều đại, nhưng nếu nàng không có bản lĩnh, thì thế nào có thể làm cho những người đó thần phục?

"Tô Tô, ta đã sớm nói, chớ chọc nàng."

Tả Thượng Thần yêu nghiệt cười, lười nhác dựa lưng vào ghế, giọng nói miễn cưỡng.

Tô Tô nha đầu kia bản tính không xấu, chỉ vì từ nhỏ bị nuông chiều cho nên có chút tùy hứng, hẳn cũng không hy vọng nàng đắc tội Cổ Nhược Vân, cho nên mới sẽ cố ý nói những lời này cho nàng nghe.

"Thần ca ca, nàng đã lợi hại như vậy, vì sao không đồng ý để những người khác biết thân phận của nàng? Nếu những người đó biết được nàng chính là lão bản phía sau màn của Bách Thảo Đường, cũng sẽ không luôn đi trêu chọc nàng."

Tô Tô chớp mắt to trong veo như nước, nghi hoặc không hiểu hỏi.

"Cánh chim chưa cứng, che giấu ánh sáng, nhưng mà nàng ở trước mặt bằng hữu lại rất chân thành, điều này cũng là điểm ta thường thích." Tả Thượng Thần lười nhác mở miệng, phía trên dung nhan tuyệt thế khuynh quốc khuynh thành giống như hoa đào mang theo tươi cười yếu ớt.

Nếu thế nhân biết được Mỹ Dung Hoán Phu đan xuất ra từ trong tay nàng, hơn nữa nàng còn có thể xuất ra đan dược càng thêm trân quý, thậm chí ngay cả Quỷ Y đều cam tâm tình nguyện thần phục, vậy khắp đại lục đều sẽ bị làm cho rung chuyển một hồi.

Nhưng nàng rõ ràng không muốn như thế.....

Ít nhất ở trước lúc cánh chim chưa cứng, cần giấu tài.

.....

Trong đại sảnh, Phách Chấn Thiên nhìn dòng người đi ra hội trường, trên khuôn mặt thâm thúy kia mang theo thất vọng, ngay tại lúc hắn muốn xoay người rồi đi, một giọng nói gọi dừng bước chân của hắn.

"Phách bang chủ, lão bản nhà chúng ta mời người đi một chuyến."

Phách Chấn Thiên sững sốt một chút, quay đầu nhìn Dư lão, trong mắt mang theo nghi ngờ: "Dư lão, vì sao lão bản của các người tìm ta?"

"Phách bang chủ đi sẽ biết."

Dư lão nhàn nhạt cười, nói thật, ngay cả ông cũng không biết Cổ Nhược Vân tìm Phách Chấn Thiên đến cùng là vì cái gì.

"Vậy làm phiền người."

Phách Chấn Thiên phục hồi tinh thần lại, cung kính chấp tay, nói.

"Mời."

Nghe vậy, Dư lão đưa tay làm tư thế mời, rồi sau đó mang theo Phách Chấn Thiên đi đến phòng tiếp khách.

Nhưng mà, sau khi Phách Chấn Thiên nhìn thấy thiếu nữ đội ở trong phòng tiếp khách cả người giật mình một cái, kinh ngạc không chút nào che giấu xuất hiện ở trên khuôn mặt khi phách kia.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 136: Bán đấu giá giá trên trời (bốn)

Edit: kaylee

Hắn thế nào cũng không nghĩ tới, lão bản của Bách Thảo Đường sẽ là một thiếu nữ tuổi trẻ như thế, cũng rất khó tưởng tượng, chính là nàng tổ chức hội đấu giá đan dược đủ khiến sợ cả đại lục lần này.

Thật sự là, nàng quá trẻ tuổi!

Trẻ tuổi đến mức làm cho người ta không dám tin.

"Người chính là lão bản của Bách Thảo Đường?" Phách Chấn Thiên rất nhanh đã đi ra từ trong kinh ngạc, dùng giọng nói xen lẫn hoài nghi hỏi.

"Đúng vậy."

Cố Nhượng Vân ý cười trong suốt nhìn Phách Chấn Thiên, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua chén trà trên bàn: "Dư lão, châm trà cho hần."

"Không cần." Phách Chấn Thiên phát tay, trực tiếp hỏi: "Cô nương, chúng ta mở cửa sổ nói lời nói thẳng, người tìm ta đến cùng là vì chuyện gì?"

"Cũng không có gì, chỉ là ta thật thương thức cách làm người của Phách bang chủ, cho nên muốn giúp người một chút mà thôi, người không phải là cần Mỹ Dung Hoán Phu đan sao? Ta có thể tặng người một viên."

"Cái gì?"

Phách Chấn Thiên khiếp sợ trừng lớn mắt, có chút không dám tin nhìn Cố Nhượng Vân.

Nàng vừa mới nói cái gì, có thể tặng bản thân Mỹ Dung Hoán Phu đan? Đây tuyệt đối không phải là mình đang nằm mơ? Hơn nữa, nàng làm như vậy là có mục đích gì?

"Cô nương, người là một người làm ăn, người làm ăn vĩnh viễn sẽ không để cho mình chịu thiệt, cho nên ta muốn biết, vì sao thiên hạ sẽ có com trưa miễn phí."

Nhìn ánh mắt nghi hoặc của Phách Chấn Thiên, Cố Nhượng Vân nở nụ cười.

Nàng quả thật có mục đích của mình, ai bảo Phách Chấn Thiên là người Thiên Thành, nếu về sau tiến vào Thiên Thành, nói không chừng có lúc còn cần hần giúp. Hơn nữa Mỹ Dung Hoán Phu đan nàng tùy tay là có thể luyện chế ra, dùng một viên đan dược không cần đổi một cái nhân tình, đáng giá!

Đương nhiên, ở trước lúc không có biết rõ ràng thân phận của Hạ Lâm Ngọc, bất luận như thế nào nàng cũng sẽ không nói ra mục đích của mình.

"Phách bang chủ người suy nghĩ nhiều, ta chỉ là nghe nói người có loại tình nghĩa không rời không bỏ đối với thê tử của người, bởi vậy đan dược này cũng không phải là tặng cho người, mà là thê tử của người! Thế nhân đều nói Phách Chấn Thiên vô cùng yếu đuối, ngay cả một nữ nhân cũng sợ, nhưng người thân là thống lĩnh thế lực ngầm của Thiên Thành, làm sao lại có thể chân chính sợ hãi một thiếu nữ tử? Không có yêu, tại sao e ngại? Tình nghĩa như thế, chính là người ngoài đều vì vậy mà cảm động, nếu không phải phần thâm tình này của người, ta cũng sẽ không đưa đan dược cho người."

Nghe nói như thế, Phách Chấn Thiên biểu cảm nhu hòa xuống.

Tất cả mọi người cho là hần yếu đuối, lại chỉ có thiếu nữ trước mắt, mới rõ ràng vì sao hần sợ thê tử.

Chính là vì yêu khắc sâu, hần mới cam tâm tình nguyện trở thành một người bị thê tử quản nghiêm.

"Cô nương, người nói không sai, ta quả thật rất yêu thê tử của ta, nàng làm bạn với ta từ lúc hai bàn tay trắng đến bây giờ, càng là gặp phải vài lần sinh tử, nhưng hiện tại sự nghiệp của ta như mặt trời ban trưa, nàng lại hoa tàn ít bướm, hơn nữa bên ngoài nói bóng nói gió, trở nên thật không có tự tin, ta muốn có được Mỹ Dung Hoán Phu đan, cũng không phải ta thích nữ tử tuổi trẻ xinh đẹp, mà là muốn làm nàng có được tự tin."

Chỉ cần nhắc tới thê tử của mình, trong mắt Phách Chấn Thiên đều tràn đầy dịu dàng.

Cố Nhượng Vân cười cười: "Phách bang chủ, ta có thể cung cấp Mỹ Dung Hoán Phu đan cho người, nhưng người cho rằng, thật có thể bằng vào đan dược là có thể khôi phục tự tin của nàng? Duy nhất có thể làm cho nàng có được tự tin, chỉ có Phách bang chủ người, người có thể dùng hành động của bản thân biểu lộ rõ cho nàng cho thấy, mặc kệ nàng xinh đẹp như thiên tiên, hay là hoa tàn ít bướm, nàng cũng là nữ nhân người yêu sâu nhất đời này."

Một câu nói, giống như thể hồ quán đỉnh (*), Phách Chấn Thiên đột nhiên tỉnh ngộ.

(*) thể hồ quán đỉnh: ví vói Phật pháp tối cao, kiểu như được ngộ đạo đó, hiểu ra chân lý ^^

Đúng vậy, tuy rằng bản thân cũng đủ sủng ái đối với nàng, nhưng rất nhiều lúc đều bận việc chính sự, thế cho nên có người ở bên tai nàng nói gì đó đều không thể kịp thời xử lý, mới có thể làm cho nàng càng ngày càng khuyết thiếu tự tin..

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 137: Cố Nhượng Vân âm hiểm (một)

Edit: kaylee

"Cô nương, đa tạ lời nói hôm nay của ngươi, làm cho ta hiểu rõ bản thân nên làm như thế nào."

Phách Chấn Thiên cảm kích cười, chấp tay với Cố Nhược Vân: "Nếu không có ngươi, có lẽ ngay cả bản thân ta đều chui rúc vào bên trong sừng trâu, hiện tại ta nghĩ thông suốt, như vậy cáo từ, nếu về sau cô nương có thể đi Thiên Thành, đừng quên chỗ ta làm khách! Ha ha!"

Nói tới đây, Phách Chấn Thiên hào sảng cười to hai tiếng, xoay người muốn rời khỏi, đúng lúc này, giọng nói của thiếu nữ kéo lại bước chân của hắn.

"Chậm đã!"

Phách Chấn Thiên dừng một chút, quay đầu nhìn về phía khuôn mặt thanh tú của thiếu nữ, hỏi: "Cô nương còn có việc sao?"

Cố Nhược Vân nở nụ cười, trong con ngươi đen lộ ra sự tin và lạnh nhạt: "Phách bang chủ, gần đây có phải ngươi cảm thấy thân thể không thoải mái hay không? Bụng bên trái có lúc cảm thấy đau đớn?"

"Này....." Phách Chấn Thiên ngây ngốc nhìn Cố Nhược Vân: "Làm sao ngươi biết được?"

"Bởi vì ta học qua y thuật, cho nên có thể nhìn ra được tật bệnh của ngươi, hơn nữa, cổ của ngươi đã nhẹ biến thành màu đen, tinh khí không đủ, đây là dấu hiệu trúng độc, cũng may chính là độc mãn tính (độc tác dụng chậm), hơn nữa phát hiện sớm, cho nên cũng không có gì đáng ngại."

Từ lần đầu tiên nhìn thấy Phách Chấn Thiên, Cố Nhược Vân đã biết hắn trúng độc! Hơn nữa là độc cực kì hiếm thấy!

Mà thật hiển nhiên, từ trong mắt Phách Chấn Thiên nhìn ra nghi ngờ, Cố Nhược Vân cũng không nói thêm cái gì, nói thẳng: "Nếu Phách bang chủ không tin, có thể đi chỗ y sư xem một chút, ta cũng chỉ là nhắc nhở ngươi một câu mà thôi, được rồi, ta một mình, Dư lão, tiễn khách đi."

"Vâng."

Dư lão làm động tác mời, nói: "Phách bang chủ, xin mời."

Phách Chấn Thiên gật gật đầu, ở dưới sự dẫn dắt của Dư lão đi ra.

Nói thật, ở trên đại lục này, rất nhiều người đều là tin là có, không tin là không, huống chi loại người đạt đến địa vị như Phách Chấn Thiên này, cho nên hắn quyết định sau khi trở về tìm người xem xét thân thể của mình một chút.

Nếu thật sự trúng độc, vậy.....

Nghĩ đến đây, một chút ý lạnh từ trong mắt hắn chợt lóe lên, rồi sau đó không tiếng động nở nụ cười lạnh.

"Nếu ta thật sự trúng độc, nếu để cho ta tra ra là ai làm, ta đương nhiên làm cho hắn chết không chỗ chôn!"

.....

Trong Bách Thảo Đường, Dư lão vừa đưa Phách Chấn Thiên ra ngoài rồi quay trở về, đúng lúc này, người Cố gia nâng một bộ cang đi đến, nơi đi ngang qua đều bị mùi tanh tươi xông vào mũi, làm tất cả mọi người bất giác nhíu mày.

"Vân Nhi."

Cố lão gia từ cột nhà tiến lên, nói: "Thị cốt của phụ mẫu con ta đã tìm được, chính là hi vọng các ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng."

Nói xong lời này, lão xoay người nâng tay về phía người hầu nâng cang ở sau lưng, ý bảo bọn họ xốc lên vải bó trắng.

Ở trong nháy mắt vải bó trắng được xốc lên, hai khuôn mặt không thể coi là mặt xuất hiện ở trước mắt của nàng, thân thể hư thối này chỉ còn lại có xương trắng, hơn nữa còn có dấu vết bị ma thú cắn, nhất là, trong thi cốt có sâu ròi màu trắng ngọa ngậy làm cho người ta nhìn không được mao cốt tưng nhiên (sồn gai ốc).

"Cố Thiên công tử, còn có....."

Ngọc Nhi tiểu thư?

Dư lão nhìn hai bộ thi cốt vô cùng thê thảm này, thân mình nhìn không được nhẹ nhàng run rẩy, nếu không phải vì ngại ở đây quá nhiều người, phỏng chừng ông đã sớm chạy đến bên cạnh hai thi thể khóc rống lên.

Rất nhiều người không đành lòng quay đầu đi, ai có thể nghĩ đến, Cố Thiên công tử đã từng quát mắng phong vân, sau khi chết lại trở nên thê thảm như thế?

Vì sao người Cố gia không sớm chút tìm được bọn họ?

Trong lòng mọi người cũng không khỏi có chút khinh thường, tài cán của Cố Thiên đã từng gia mang đến ích lợi cho Cố, lúc đó chính là tất cả mọi người đều đón ý nói hòa hân, ở sau khi hân chết, ngay cả thi thể cũng không có người đi thu, cho đến loại trình độ hư thối này.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Cố Nhược Vân âm hiểm (hai)

Edit: kaylee

Giờ khắc này, không ai hoài nghi người Cố gia lấy thi thể kia giả mạo Cố Thiên, dù sao Cố Thiên vẫn là huyết mạch của Cố gia, cho dù Cố lão gia tử vô si, cũng quả quyết không có khả năng để cho người không liên quan tiến vào từ đường của Cố gia! Đó hoàn toàn là đại nghịch bất đạo!

Ngay cả Dư lão cũng là rất tin không nghi ngờ.....

Trong toàn bộ Bách Thảo Đường, từ đầu đến giờ chỉ có Cố Nhược Vân sắc mặt nhàn nhạt, cái gì cũng không có nói, làm cho người ta nhìn không thấu đến cùng nàng đang nghĩ cái gì.

"Vân Nhi, yêu cầu của con ta đã làm được rồi, không biết ước định lúc đó của chúng ta....."

Cố lão gia tử khản trương nhìn Cố Nhược Vân.

Phải biết rằng, Mai Phái sở dĩ không tham dự lần đấu giá này, chính là vì lão đã hứa hẹn, bản thân có thể từ Bách Thảo Đường lấy đến một viên Mỹ Dung Hoán Phu đan. Nếu nhiệm vụ này không có hoàn thành, có thể tưởng tượng được lửa giận của Mai Phái.

"Người trở về đi," Cố Nhược Vân ngẩng đầu, mặt không biểu cảm nói: "Chờ sau khi ta xác định thân phận của hai người kia xong mới cho người đan được."

Vừa nghe lời này, Cố lão gia tử giận tím mặt: "Cố Nhược Vân, lời này của ngươi là có ý tứ gì? Là nói ta tùy tiện tìm hai bộ thi cốt lừa gạt ngươi? Dù thế nào, Cố Thiên cũng là nhi tử của ta, ta cũng đau lòng hân! Làm sao có thể để cho người khác giả mạo hân táng nhập Cố gia ta? Đây quả thực là vũ nhục đối với Cố gia ta!"

Lời nói này, lão nhân nói là lời nói chính nghĩa, thật giống như Cố Nhược Vân trở thành người xấu tội ác tày trời, người người muốn chém giết.

Nhưng mà, Cố Nhược Vân nở nụ cười.

Không biết vì sao, nhìn thấy tươi cười của nàng, tâm của lão nhân bỗng nhiên run rẩy một chút, dần dần dâng lên cảm giác bất an.

"Ta đây có thể hay không hỏi ngươi, hai người kia chỉ còn lại có một đồng thi cốt, ngươi lại là thế nào nhận ra bọn họ là phụ mẫu của ta? Hay là nói, ngươi sớm biết rằng thi cốt của bọn họ ở chỗ nào, lại cố ý không cho bọn họ tiến vào mộ viên (nơi chôn cất của gia tộc)? Như thế thì ngươi lại là có ý gì?"

Lão gia tử bị nghẹn đến sắc mặt đỏ bừng, há mồm, ngay cả một câu phản bác đều nói không nên lời.

Mà nghe thấy câu hỏi của Cố Nhược Vân, Dư lão đột nhiên tỉnh hồn lại, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm hai bộ thi thể trước mắt, đột nhiên la hoảng lên: "Không! Bọn họ không phải là phụ mẫu Cố Thiên! Xương cốt của Cố Thiên đã từng bị thương, vẫn luôn không có phục hồi như cũ, tuy rằng hai bộ thi cốt này đã hư thối, nhưng thật rõ ràng trên xương cốt không có dấu vết bị thương gì, cho nên ta xác định, hân không phải là Cố Thiên!"

Trong đó một người không phải là Cố Thiên, vậy cũng chứng minh một người khác cũng không phải Đông Phương Ngọc.....

"Cái gì? Lời này của Dư lão là có ý tứ gì? Hai bộ thi cốt này không phải là phụ mẫu Cố Thiên?"

"Ta thật đúng là xem thường trình độ vô si của Cố gia lão nhân, vì đạt tới mục đích, ngay cả nhi tử của mình cũng có thể tìm người giả mạo, loại chuyện này cũng là người có thể làm được sao?"

Trong Bách Thảo Đường mọi người không có rời đi nghe được lời nói của Dư lão, đều là ném ánh mắt khinh bỉ về phía Cố lão gia tử.

Cố lão gia tử nhìn ánh mắt kia mà trong lòng bốc hỏa, hung hăng cắn răng, nói: "Lời này của các ngươi là có ý tứ gì? Cố Nhược Vân, không phải là ngươi cố ý lừa gạt ta chứ?"

Lão đã nhìn ra, Cố Nhược Vân căn bản không muốn cho lão đan dược, tất cả tất cả, đều là đang đùa giỡn lão!

"Lừa ngươi?" Cố Nhược Vân nhũn mày cười khê: "Ngươi cho rằng ta có thời gian rồi đi đùa giỡn ngươi? Ta chỉ là muốn bức ngươi giao ra thi cốt của

phụ mẫu ta mà thôi, cũng làm cho hai người bọn họ an tâm, không nghĩ tới người lại tùy tiện tìm hai bộ lừa gạt ta, người xác định đây là ta đang đùa giỡn người?"

Đúng vậy, nàng quả thật là đang đùa giỡn lão, nhưng nàng không ngu ngốc đến mức thừa nhận điều này.

"Ha ha!" Cô lão gia tử điên cuồng cười, cắn chặt hàm răng, hung tợn nói: "Cố Nhược Vân, ta thật sự là xem thường nữ nhân ngươi! Ngay cả Dư lão của Bách Thảo Đường cũng có thể bị ngươi thông đồng, chính là ngươi vì tư dục (ham muốn cá nhân) mà dụ dỗ một lão nhân, hơn nữa còn dựa vào danh nghĩa của hần cáo mượn oai hùm, ngươi không biết là xấu hổ sao? Thế nào mà tiểu tử Cố Thiên kia lại sinh ra thứ không biết xấu hổ như ngươi! Nếu sớm biết rằng ngươi sẽ như vậy, ta nên giết ngươi từ lúc ngươi còn nhỏ! Cũng tốt hơn để ngươi đại nghịch bất đạo như hiện tại! Làm cho Cố gia ta hổ thẹn!"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Cố Nhược Vân âm hiểm (ba)

Edit: kaylee

Giống như sét đánh ngang tai, tất cả mọi người không dám tin nhìn Cố Nhược Vân và Dư lão.

Khó trách mấy lần nàng gặp phải nguy hiểm, Dư lão đều liều mình cứu giúp, thì ra bọn họ dĩ nhiên là loại quan hệ này, nữ nhân này không biết xấu hổ như thế, ngay cả một lão nhân lớn tuổi hơn gia gia của nàng cũng dụ dỗ!

Quả thực là hổ thẹn vì phu thê Cố Thiên!

"Thúi lắm!"

Dư lão luôn luôn chú trọng hình tượng ở vào thời điểm này rốt cục nhìn không được nói ra một câu thô tục, ngay tại lúc ông muốn ra tay dạy dỗ lão tiểu tử này, bên cạnh vuren ra một cái tay ngọc, ngăn cản động tác của ông.

Cố Nhược Vân ánh mắt vô cùng sắc bén, giống như một thanh lợi kiếm xuyên thủng thân thể của Cố lão gia tử.

Sau đó, nàng mở miệng, chính là trong giọng nói kia lộ ra một cỗ uy áp vô hình.

"Ta nể mặt ca ca của ta, ngay từ đầu, không có ý định đuổi tận giết tuyệt, nhưng tất cả những thứ này, đều là ngươi đang ép ta! Từ đây về sau, Bách Thảo Đường xếp Cô gia vào sổ đen, bất luận người Cố gia có ốm đau thương tàn gì, tất cả y sư cũng không được ra tay tương trợ, nếu không chính là đối địch với Bách Thảo Đường! Không phải ngươi vừa mới nói ta dựa vào danh nghĩa của Dư lão cáo mượn oai hùm sao? Hiện tại ta đây liền cáo mượn oai hùm cho ngươi xem!"

Kỳ thực, Cố Nhược Vân chẳng phải không nghĩ đến diệt Cố gia, chỉ là như thế này ắt phải bại lộ quá lớn, huống chi, nàng thích đuổi tận giết tuyệt, Cố gia nhị gia còn có một đứa con ở ngoài, chờ sau khi hần trở về, mới có thể nhổ tận gốc!

Hơn nữa làm cho bọn họ cho rằng bản thân là dựa vào danh nghĩa của Dư lão tác uy tác phúc (làm mưa làm gió), cũng tốt hơn biết được nàng chính là chủ tử chân chính của Bách Thảo Đường.....

Dư lão đồng tình liếc nhìn Cố lão gia tử, lão gia hỏa này đắc tội đại tiểu thư, thật dễ dàng tưởng tượng được ngày sau này của lão sẽ có thể thảm cỡ nào.

.....

Ở ngoài trang viên, đoàn người dừng bước chân.

Những người đó rõ ràng mặc quần áo của hoàng cung, bên hông còn đeo một khối ngọc bội, liếc mắt một cái là có thể thấy được lai lịch của bọn họ.

"Theo thám tử hồi báo, Quý Y xuất hiện ở trên hội đấu giá của Bách Thảo Đường, sau đó có người một đường đi theo tới nơi này, hiện tại chỉ có Quý Y mới có thể cứu Thái Tử điện hạ, chúng ta tiên lễ hậu binh (*), nếu nàng không đồng ý ra tay lại mạnh bạo với nàng."

(*) tiên lễ hậu binh = lễ trước binh sau: trước tiên dùng đạo lý thuyết phục sau đó mới dùng đến áp lực

Trung niên nam tử dẫn đầu mặt mày trầm xuống, đôi mắt ung sắc bén, hần phát phát tay: "Đi, chúng ta đi vào nơi này!"

Kỳ quái.

Ngay sau khi bọn họ vừa bước vào cửa lớn, lại phát hiện đi như thế nào đều ở tại chỗ, giống như lâm vào trong một cái mê trận, tìm không thấy cửa đột

phá cũng bước không ra.

"Thống lĩnh, cái này làm sao bây giờ?"

Nghe nói như thế, tên trung niên nam tử kia nhủ mảy: "Nếu ta không có đoán sai, đây là một trận pháp! Không nghĩ tới trong viện Bách Thảo Đường thế mà lại sẽ thiết trí trận pháp, ta thật đúng là sơ suất! Nhưng nếu tìm không thấy Quý Y, chữa trị không xong Thái Tử điện hạ, căn cơ của toàn bộ hoàng tộc đều sẽ dao động."

Đúng lúc này, một loạt âm thanh rối loạn truyền đến, lúc mọi người ở đây ngẩng đầu nhìn lại, sắc mặt bỗng đại biến.

Chỉ thấy chỗ không xa, vô số binh lính huy kiếm vọt tới phía bọn họ, cho dù là ở trong trận pháp, cảm giác đau đớn này vẫn là thật sự.....

Ngoài trận pháp.

Vệ Y Y ngồi ở một bên, cắn hạt dưa phẩm rượu ngon, vô cùng hăng hái xem một đám ở tại chỗ huy kiếm chém lung tung mấy người kia, nếu có người không biết nội tình thấy được một màn như vậy, phỏng chừng sẽ bị dọa choáng váng.

Thật sự là rất thần quái (thần kỳ + quái dị)! Bên người bọn họ rõ ràng không có người nào đối chiến, trên người lại nhiều thêm một vết thương, còn là không có bất kỳ dấu hiệu gì.

"Ồ dưới trận pháp của Tử Tà đại nhân, chỉ bằng mấy kẻ hỗn tạp các ngươi đây còn có thể đi ra? Nhưng lại muốn để ta chữa bệnh cho Thái Tử điện hạ gì kia! Chẳng lẽ thực cho rằng Quý Y ta ai cũng sẽ cứu trị? Loại người tự kỷ bừa bãi giống hần, ta là người đầu tiên không trị!"

Nhất là, Thái Tử kia thế mà lại nói nàng là nha hoàn.....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Cố Nhược Vân âm hiểm (bốn)

Edit: kaylee

Nghe đến đây Vệ Y Y chính là lửa giận đầy mình, hận không thể chém mất đao ở trong ngực của tiểu tử thối kia.

Lúc này, bên trong khách điểm, Cố lão gia tử sợ hãi rụt rè nhìn nữ tử sắc mặt cực kỳ khó coi trước mặt, có chút sợ hãi nói: "Trưởng lão, chuyện này.... Chuyện này không liên quan đến ta, đều là nha đầu thối Cố Nhược Vân kia, đều là sai lầm của nàng, là nàng lừa gạt ta!"

Mai trưởng lão sắc mặt lạnh như băng, trên người tản mát ra vô tận hàn sương, tay của nàng nặng nề dừng ở phía trên cái bàn, 'đùng' một tiếng, cái bàn bị nàng chụp thành hai đoạn, cũng sợ tới mức Cố lão gia tử run rẩy vài cái.

Giờ khắc này, Cố lão gia tử trong lòng mắng Cố nhị gia cho gần chết, đều là tai họa tiểu tử đáng chết kia gây ra, nếu không làm sao bản thân có thể sẽ khúm núm với một nữ nhân?

"Cố Tướng Quân, lúc trước nhi tử của ngươi đáp ứng qua ta, chỉ cần các ngươi tìm về thi cốt của phu thê Cố Thiên, có thể được đến một viên Mỹ Dung Hoán Phu đan, đan dược này là Môn chủ nhà chúng ta cần, kết quả các ngươi là hao tâm tổn trí làm việc vì Mai Phái chúng ta như thế này? Ngay cả hai bộ thi cốt đều tìm không thấy?"

Cố lão gia tử quả nhiên là có nỗi khổ mà không nói được, lúc trước bọn họ không có tìm được thi cốt của phu thê Cố Thiên, hiện tại đã qua hơn mười năm, muốn làm cho bọn họ đi chỗ nào tìm?

"Mai trưởng lão, ngài nghe ta giải thích, ngay từ đầu, Cố Nhược Vân không có ý định cho ta đan dược, nàng làm như vậy là cố ý lừa gạt ta! Lúc trước chúng ta bởi vì một chuyện nào đó động đến không thoải mái, cho nên, nàng cố ý làm như vậy để cho Mai Phái các người sinh ra hiểu lầm với Cố gia, cho tới bây giờ Cố gia chúng ta luôn là toàn tâm toàn ý đối với Mai Phái, tuyệt đối không có xảy ra chuyện không có hết sức lực làm việc!"

Hiện tại loại thời khắc này, lão gia tử chỉ có thể đẩy toàn bộ trách nhiệm lên người Cố Nhược Vân, thậm chí có thể mượn dùng tay của Mai Phái trợ giúp lão xử lí nha đầu kia.

Lại ngay lúc này, một nữ tử Mai Phái từ ngoài cửa đi đến, khom người nói: "Trưởng lão, Triệu chương quỹ Bách Thảo Đường cầu kiến."

"Cho hần đi vào." Mai trưởng lão nhủ mảy nói.

Người Bách Thảo Đường?

Lão gia tử ngẩn người, còn chưa có phản ứng lại, Triệu chương quỹ một thân áo tang từ ngoài phòng đi đến.

"Mai trưởng lão, lần này ta tới nơi này, là thay thế Nhục Vân cô nương đưa đồ vật cho trưởng lão." Triệu trưởng lão không có chần chừ, nói thẳng vào vấn đề: "Tuy rằng Cổ gia lão nhân cố ý dùng hai cô thi thể giả mạo phu thê Cổ Thiên, nhưng mà, trước hội đấu giá Nhục Vân cô nương vẫn là hội Dư lão muốn một viên Mỹ Dung Hoán Phu đan tính toán dùng để đổi thi cốt của phu thê Cổ Thiên, không nghĩ tới, ai....."

Vừa nghe Mỹ Dung Hoán Phu đan còn có một viên, ánh mắt của Mai trưởng lão lập tức sáng ngời, hô hấp đều dồn dập lên.

Triệu chương quỹ lại thở dài một tiếng: "Ban đầu là vì Nhục Vân cô nương tương nhớ tình cảm phụ mẫu, mới dùng đan dược làm điều kiện, hiện tại Cổ gia lại làm ra loại chuyện này, vốn đan dược này không nên lấy ra."

Nói tới đây, Triệu chương quỹ rõ ràng nhìn thấy Mai trưởng lão vẻ mặt khảng khái đứng lên, hần cười ở trong lòng, tiếp tục nói: "Nhưng Cổ gia phạm sai lầm, không nên để Mai Phái gánh vác, cho nên, Nhục Vân cô nương tính toán dùng giá thành giao lần thứ hai của hội đấu giá trận thứ lần này để Mai Phái mua đan dược này."

Kỳ thực, Cổ Nhục Vân làm như vậy cũng là có nguyên nhân.

Với nàng mà nói, một viên Mỹ Dung Hoán Phu đan, tùy tay là có thể luyện chế một lò, mà dùng một viên đan dược vô dụng đổi đến hai ngàn vạn kim tệ và tính kế Cổ gia, đáng giá!

"Người nói là thật sự?" Mai trưởng lão trên mặt mang theo vui sướng.

Đối với Mai Phái mà nói, hai ngàn vạn kim tệ không tính là cái gì, nhưng nếu như đến phòng đấu giá, cho dù có hai ngàn vạn kim tệ, cũng không nhất định có thể mua được Mỹ Dung Hoán Phu đan.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Ba năm (một)

Edit: kaylee

"Nhục Vân cô nương không giống người nào đó, nói không giữ lời," Triệu trưởng lão quét mắt nhìn Cổ lão gia tử sắc mặt tái nhợt, cười lạnh một tiếng: "Nhưng mà, Mai trưởng lão, ta khuyên người một câu, Cổ gia lão nhân này thích nhất là châm ngòi thổi gió (đổ thêm dầu vào lửa), bịa đặt, hi vọng người không tin lời một phía của lão, ngay cả tìm thi thể giả mạo nhi tử nhà mình lão cũng có thể làm được, còn có cái gì làm không ra?"

Mai trưởng lão có chút xấu hổ, nếu không phải Triệu chương quỹ xuất hiện, phỏng chừng bản thân thật đúng là tin lời nói của Cổ lão gia tử, càng là sẽ sinh ra thù hận với Cổ Nhục Vân, nói không chừng còn sẽ làm ra chuyện gì đó.....

"Triệu chương quỹ, người trở về nói cho Nhục Vân cô nương, Cổ Thiên đã từng là anh hùng trong cảm nhận của mọi người, thân là nữ nhi của Cổ Thiên, ta tin tưởng nàng nhất định sẽ trở giỏi hơn thầy, về sau nếu có rảnh, hoan nghênh nàng đến Mai Phái chúng ta làm khách."

"Ta sẽ nói lại với Nhục Vân cô nương, cáo từ."

Triệu chương quỹ chấp tay, xem cũng không liếc mắt nhìn Cổ gia lão nhân một cái nào đã xoay người rời đi.

Ngay tại sau khi hắn rời đi, lão gia tử cảm giác được một đôi con ngươi lạnh như băng nhìn chăm chú vào bản thân, lão cứng ngắc quay đầu, nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Mai trưởng lão, hoảng sợ há miệng thở dốc: "Mai trưởng lão, người nghe ta giải thích, sự thật không phải như thế....."

"Vậy người nói với ta, chân tướng mọi chuyện là cái gì?" Mai trưởng lão cười lạnh một tiếng: "Chính người hành sự bất lực (không tận lực làm việc), vậy mà còn trốn tránh đổ hết trách nhiệm lên người một nữ tử vô tội, nếu không phải vừa rồi Triệu chương quỹ đến đưa đan dược, phỏng chừng bản trưởng lão đã tin lời nói của người!"

Chỉ cần nghĩ tới lão tạp mao (*) này coi mình là hầu tử (con khi) mà đùa giỡn, Mai trưởng lão trong lòng lửa giận ngập trời, ánh mắt sắc như kiếm lạnh như băng giống như có thể xuyên thủng thân thể của đối phương.

(*) lão tạp mao, tiểu tạp mao: là xưng hô mang ý khinh thường, ghét bỏ

"Mai trưởng lão, ta....."

"Đủ!" Mai trưởng lão lạnh giọng đánh gãy lời nói của lão: "Vốn Mai Phái chúng ta còn muốn giúp đỡ Cổ gia các người một chút, là bản thân các người không nắm chắc cơ hội cho tốt! Hơn nữa, đẩy bản thân vào chỗ vạn kiếp bất phục!"

Lạnh.....

Lão gia tử cảm giác được cả người lạnh như băng, giống như rơi vào hầm băng, lão há mồm muốn muốn tiếp tục giải thích, trong cổ họng lại phát không ra một chút âm thanh.

"Cổ Tướng Quân, người trở về đi, từ đây về sau Mai Phái chúng ta, không lại hoan nghênh người Cổ gia! Hôm nay ta tạm thời không lấy mạng của người, nhưng nếu sau này để cho Mai Phái ta phát hiện một người Cổ gia nào, ta đây sẽ phát hiện một người một người! Phát hiện một đôi giết một đôi, cho nên ngày sau các người đừng lại xuất hiện ở trong tầm mắt của ta! Nếu không, đừng trách ta không khách khí, cút!!!"

Một chữ 'cút', làm thân thể của lão gia tử chấn động lui lại sau mấy bước, trong mắt lão lộ ra tuyệt vọng.

Thiên hạ to lớn, ai biết người Mai Phái sẽ xuất hiện ở chỗ nào, chỉ cần bị Mai Phái nhìn thấy, người Cổ gia sẽ đánh mất tánh mạng, vậy chẳng khác nào về sau làm cho mọi người Cổ gia đừng ra khỏi cửa.

Nói không chừng, Mai Phái sẽ cố ý xuất hiện tại cửa Cổ gia, sau đó giết chết người Cổ gia.

Nhưng mà, lão gia tử rõ ràng suy nghĩ quá nhiều, Mai Phái mọi người bề bộn nhiều việc, nào có nhiều thời gian đi trả thù một nhân vật nhỏ bé như lão như vậy? Còn cố ý đi tới cửa Cổ gia? Lão gia hỏa này cũng xem trọng mình quá mức.

"Mai trưởng lão, xin ngài thủ hạ lưu tình."

Lão gia tử run rẩy ôm nắm tay, tóc bạc ở hai bên thái dương có vẻ vô cùng đáng thương.

Mai trưởng lão sắc mặt nháy mắt trở nên không kiên nhẫn, hét lớn một tiếng: "Người còn không cút, ta làm cho người rốt cuộc cút không ra."

Ầm!

Dòng khí cường đại giống như một nắm tay, một quyền đánh lão gia tử bắn ra ngoài, rồi sau đó cửa phòng đóng lại, ngăn cách tiếng cầu xin tha thứ của lão nhân ở bên ngoài.....

Cổ gia lúc này đây, rõ ràng là chôn sống bản thân, càng là đắc tội Mai Phái thật sâu.....

Bạn đang đọc truyện *Phé Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 142: Ba năm (hai)

Edit: kaylee

"Tiểu thư, người cảm thấy chúng ta có nên ra tay đoạt lấy viên Mỹ Dung Hoán Phu đan kia hay không?"

Trong phòng nghị sự, Hồn Phi quay đầu nhìn Thi Vân, giữa mặt mày mang theo tham muốn không chút nào che giấu.

Một viên Mỹ Dung Hoán Phu đan, vậy mà có thể chụp đến giá trên trời năm triệu, nếu là thuộc sở hữu của Luyện Khí Tông, ngày sau sẽ không cần lo lắng về tài chính.

Thi Vân không nói gì, nàng hơi hơi ngẩng đầu, trên khuôn mặt thuần mỹ (thanh khiết đẹp đẽ) giống như tiên nữ hiện lên một tia sáng khác thường: "Bách Thảo Đường có thể lấy ra Mỹ Dung Hoán Phu đan, nói không chừng cũng sẽ có đan dược khác, Hồn Phi trưởng lão, những thứ kia bất luận như thế nào chúng ta cũng phải lấy được!"

Cường đại!

Chỉ có nàng trở nên càng cường đại hơn, mới có thể cướp nam nhân kia về!

Đúng lúc này, đệ tử Luyện Khí Tông đứng ở ngoài cửa vội vàng báo lại: "Tiểu thư, Hồn Phi trưởng lão, đã xảy ra chuyện! Luyện Khí Tông đã xảy ra chuyện!"

"Cái gì!"

Thi Vân bỗng chốc đứng lên, hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

"Trong khoảng thời gian này Tông chủ cũng không ở trong Luyện Khí Tông, cho nên, đêm qua có một đội nhân mã thừa dịp bóng đêm công kích Luyện Khí Tông, vừa rồi bỏ câu đưa tin truyền thư từ Luyện Khí Tông, làm cho tiểu thư trở về chủ trì!"

Thi Vân sắc mặt có chút khó coi: "Biết là ai làm sao?"

"Hình như là..... Người Đông Phương gia tộc."

Đông Phương gia tộc?

Thi Vân cười lạnh một tiếng: "Xem ra, có một số người cảm thấy rất nhàm chán, cho nên muốn gây chuyện, Hồn Phi trưởng lão, một khi đã như vậy, chúng ta đây hãy đi về trước, chờ sau khi chuyện xử lý xong, lại trở về!"

"Được, vậy Lãnh Ngôn Phong thì sao? Muốn ta đi tìm hắn hay không?"

"Không cần! Chúng ta đang vội, trước hết mặc kệ hắn."

Chính yếu là, mỗi lần nàng nhìn thấy ánh mắt ẩn tình đưa tình của nam nhân kia liền cảm thấy ghê tởm, hận cho rằng hắn là ai vậy? Một nội môn đệ tử của Luyện Khí Tông thôi, thiên phú lại thấp hơn nàng nhiều như vậy, ngay cả tư cách ở bên người nàng đều không có! Nếu không phải nể tình hắn còn có chút tác dụng, đã sớm một cước đá văng nam nhân này!

.....

Lúc này, trong Bách Thảo Đường, Cố Nhượng Vân buông cái gì đó ở trong tay, mày nhẹ nhàng nhướng lên, ánh mắt dừng ở trên người Dư lão: "Ông là nói, những người Luyện Khí Tông đó rốt cục đi rồi."

"Đúng vậy," Dư lão gật gù đầu: "Khoảng thời gian trước, ta đã nói tình huống bên này cho thiếu chủ, thiếu chủ nói hắn sẽ nghĩ biện pháp xử lý, xem ra Luyện Khí Tông rồi đi gấp như vậy, hẳn là thiếu chủ làm cái gì đó."

Dù sao có Luyện Khí Tông ở trong này, cũng quá không an toàn, ai biết người vô si này sẽ làm xảy ra chuyện gì.

Mà hiện giờ Cố Nhượng Vân còn đang trong giai đoạn trưởng thành, còn chưa có hoàn toàn trưởng thành, căn bản không phải là đối thủ của những người Luyện Khí Tông đó. Nhưng mà ông tin tưởng, đợi một thời gian, nàng khẳng định có thể siêu việt hơn những người đó.....

"Tốt, tốt lắm!" Cố Nhượng Vân nở nụ cười: "Người Luyện Khí Tông đi rồi, hiện tại ta đây cũng có thể yên tâm phát triển thể lực của ta, ba năm, ta muốn dùng thời gian ba năm để phát triển, ba năm sau, hai chữ Ma Tông này, chắc chắn sẽ xuất hiện ở trong tai thể nhân."

Ngọc nhi, đệ chờ, ba năm sau, ta sẽ đi tìm đệ!

Nghĩ đến đây, ánh mắt của thiếu nữ càng kiên định.....

.....

Thời gian như nước, năm tháng như trôi đưa.

Đối với tu luyện giả mà nói, ba năm thời gian cũng là chột lóe rồi biến mất. (L: ý nói trôi qua rất nhanh)

Ở trong ba năm này, một thể lực tên là Ma Tông lặng yên quật khởi, không ai biết Tông chủ của Ma Tông kia là nam hay là nữ, cũng không có người biết Ma Tông đến cùng là ở địa phương nào, nhưng không có gì đáng trách, chỉ cần thể lực tâm hoài bất quỷ (lòng mạng điều ác) đối với Ma Tông, đều sẽ bị tiêu diệt trong một đêm, vì vậy Ma Tông tâm ngoan thủ lạt (lòng dạ độc ác) dần dần xâm nhập lòng người, mà tên Tông chủ Ma Tông trong truyền thuyết kia, cũng bị thể nhân xưng là —— Ma Đế!

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 143: Cố Hướng Lâm trở về (một)

Edit: kaylee

Trên đường nhỏ rừng rậm quanh co chạy dài, một đám người ra roi thúc ngựa chạy như điên tới Thanh Long Quốc cách đó không xa, chỉ thấy người dẫn đầu đám người kia là một thanh niên tuổi không lớn, ước chừng hơn hai mươi tuổi, bộ dáng rất là tuấn tú, thoạt nhìn không giống như là loại người kinh nghiệm sa trường.

"Tà hộ pháp, rất nhanh sẽ tới Thanh Long Quốc, chúng ta có cần tăng tốc độ nhanh hơn hay không?"

"Được! Nhiệm vụ lần này cũng đủ lâu, nhưng mà hiện tại rốt cục cũng có thể trở về đi."

Trên khuôn mặt của thanh niên nam tử được xưng là Tà hộ pháp lộ ra một chút tươi cười yếu ớt, lúc này đây hắn được chủ tử phái đi làm một việc, kết quả vừa đi chính là nửa năm, không biết các huynh đệ Ma Tông thế nào.

Đúng lúc này, phía sau một luồng cát bụi đuổi theo mà đến, rồi sau đó liền nghe được một tiếng hét lớn truyền đến: "Người phía trước, tất cả nhường đường cho chúng ta!"

Thanh niên nhủ mảy, còn không có chờ hắn phản ứng lại, một roi từ bên cạnh hung hăng quất qua, muốn đánh ngã hắn từ trên ngựa xuống, nhưng mà, còn không có quất đến thân thể của thanh niên, đã bị hắn dùng lực túm được, người nọ trực tiếp từ trên tọa kỵ (vật cưỡi) lăn xuống dưới.

"Hu!"

Trong nháy mắt đó, tất cả mọi người kéo chặt dây cương, ngừng lại.

Chỉ thấy từ phía sau mọi người mặc quần áo màu xanh chạy nhanh đến, dưới người cưỡi Tật Phong Lang, tất cả đều là vẻ mặt cao ngạo, không ai bì nổi.

"Người Thanh Phong phái?"

Đáy mắt Tầm Phong xẹt qua một chút khác thường, ánh mắt lạnh lùng nhìn những người trước mắt: "Không biết các ngươi ngăn cản ta là vì chuyện gì?"

Nếu so sánh Thanh Phong phái này với Đông Phương thế gia thì thế lực kém hơn không chỉ một bậc, nhưng mà, dù sao cũng là một môn phái, mọi người đều biết, phạm là môn phái thành lập đều phải có cường giả Võ Vương tọa trấn, nhất là Thanh Phong phái này còn có hai cường giả Võ Vương, ở tục giới này luôn luôn tác uy tác phúc (làm mưa làm gió) quen rồi.

"Tiểu tử thôi, không nhìn thấy thiếu công tử của chúng ta ở trong này à? Còn dám cản đường của chúng ta! Không đánh ngươi ta mẹ nó đánh ai?"

Nam tử bị Tầm Phong kéo ngã xuống đất vội vàng bò lên, trào phúng nhìn Tầm Phong: "Hơn nữa, tọa kỵ của các ngươi đều keo kiệt như vậy, chắc hẳn cũng chỉ là người thường ở tục giới này, thật không biết các ngươi từ đâu đến mà can đảm nhìn thấy thiếu công tử nhà chúng ta cũng không nhường đường!"

Khi nói lời này, nam nhân quay đầu nhìn về phía thanh niên tuần lã dừng lại cách đó không xa.

Thanh niên và Tầm Phong tuổi không chênh lệch lắm, ngũ quan khắc sâu, mặt như đao tước, chính là trong ánh mắt kia lại thường thường mang theo xu lợi, phá hủy dung nhan có thể xem là tốt kia.

"Cố Hướng Lâm!"

Tầm Phong con ngươi hơi hơi lạnh lùng, theo lý thuyết, hắn là không nên biết thiếu công tử của Thanh Phong phái, nhưng thật sự không có cách nào, Cố Hướng Lâm này là thân ca ca (anh ruột) của Cố Phán Phán! Nói cách khác, hắn là đường ca của Cố Nhượng Vân! Bản thân không có cách nào không biết hắn!

Hơn nữa thật không ngờ, hắn sẽ trở thành thiếu công tử của Thanh Phong phái.

Mấy năm trước hắn có nghe nói nhi tử độc nhất của Môn chủ Thanh Phong phái bị người giết hại, Thanh Phong phái mất đi truyền nhân, vì thế Môn chủ đã giao Thanh Phong phái cho nghĩa tử (con nuôi, con đỡ đầu) của mình, hắn không ngờ rằng, nghĩa tử này chính là Cố Hướng Lâm!

Xem ra không lâu sau, toàn bộ Thanh Long Quốc sẽ nổi lên một cơn gió bão.....

Cố Hướng Lâm nhân nhật quét mắt nhìn Tầm Phong, cho dù hắn mặt mày bình thản, nhưng mà, Tầm Phong vẫn là đó có thể thấy được một chút khinh miệt trong mắt hắn.

"Quên đi, nơi nào cũng có chướng ngại, chúng ta không cần thiết so đo với một số người thấp kém, miễn cho hạ thấp thân phận của mình" Hắn phát tay, nói: "Đi thôi, ta đã có thật nhiều năm không về nhà, cũng không biết mấy năm nay trong nhà thế nào, cho nên hiện tại nhanh chóng lên đường đi."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 144: Cố Hướng Lâm trở về (hai)

Edit: kaylee

"Hừ!"

Nam nhân hung hăng trừng mắt nhìn Tầm Phong: "Tình người vận khí tốt, thiếu công tử không so đo, nếu có lần sau, cẩn thận đầu trên cổ người!"

Dứt lời, hần thả người nhảy ngồi lên lưng sói, ‘giá’ một tiếng chạy về phía trước, phía sau bụi đất bắn tung tóe lên.

"Tà hộ pháp, này....."

Nhìn thái độ của những người này, người bên cạnh Tầm Phong dùng ánh mắt dò hỏi nhìn về phía hần: "Cứ để cho bọn họ đi sao?"

Giọng nói này làm Tầm Phong phục hồi tinh thần lại, hần vừa định nói chuyện, đột nhiên, ‘huru’ một tiếng, một ánh sang màu trắng xẹt qua phía chân trời, rồi sau đó một con sói trắng xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

Con này sói rất là xinh đẹp, da lông màu tuyết trắng mềm mại tỏa sáng, một đôi đôi mắt vô cùng có linh khí đang tò mò đánh giá nhóm người này.

Nhưng mà, cho dù con sói này đẹp thế nào, thân là lang tộc bên trong Linh Thú, đều có lực công kích rất lớn!

"Tà hộ pháp, cẩn thận!"

Mọi người quá sợ hãi, vội vàng rút ra vũ khí, cảnh giác nhìn Tuyết Lang.

Giờ khắc này, ai cũng không có chú ý tới ánh mắt của Tầm Phong bắt đầu chuyển động.

"Các người đều buông vũ khí cho ta!" Hần hét lớn một tiếng, rồi sau đó ánh mắt dừng ở trên người Tuyết Lang, có chút hưng phấn nói: "Thiên Lang, người ở chỗ này, có phải chủ tử cũng ở chỗ này hay không?"

Những người khác có lẽ không biết, nhưng mà, hần lại ở một năm trước, sau khi chủ tử đột phá đến Vô Tướng, tận mắt thấy con Tuyết Lang này đi ra từ trong phòng của chủ tử.....

Ngay từ đầu hần còn tưởng rằng con Tuyết Lang này là muốn thương hại chủ tử, nhưng mà chủ tử lại nói cho hần biết, con Tuyết Lang này là Linh Thú nàng vừa mới khế ước được!

Ở trong đại lục, nhân loại và Linh Thú là có thể đạt thành quan hệ khế ước, cùng chiến đấu, lại có một điều kiện tiên quyết, cần phải có được sự đồng ý của Linh Thú, nếu Linh Thú không đồng ý, thì không có cách nào hoàn thành khế ước giữa một người một thú.

Mà Linh Thú luôn cố chấp, thà chết không theo càng là vô số, cho nên bình thường có rất ít người có thể khế ước Linh Thú.

"Bao Bao, trở về."

Vào giờ phút này, một tiếng nói quen thuộc từ phía sau truyền đến, chợt nhìn thấy Tuyết Lang chạy vội về phía sau, đầu nhỏ giống như làm nũng cọ cọ vào đuôi của thiếu nữ, một bộ dáng cầu âu yếm.

Ánh mắt của mọi người nhìn về phía nó chạy đến, sau khi nhìn thấy thiếu nữ đứng ở đó, ánh mắt không tự chủ được sáng ngời.

"Chủ tử!"

Vì sao chủ tử lại ở chỗ này? Hơn nữa còn quen thuộc với con sói kia như vậy.

"Đã trở lại?" Cố Nhượng Vân cười khê với mọi người, nói: "Nhưng mà, các người đều đứng ở chỗ này làm cái gì?"

"Chủ tử," Tầm Phong trầm tư một lúc lâu, ngẩng đầu nhìn Cố Nhượng Vân: "Chúng ta vừa mới gặp Cố Hường Lâm, nổi lên một ít tranh cãi, hơn nữa, hần trở thành thiếu công tử của Thanh Phong phái."

Cố Hường Lâm?

Ngón tay thon dài của thiếu nữ nhẹ vuốt qua da lông mềm mại của Tuyết Lang, trầm mặc một lát, nói: "Thanh Phong phái giống như có hai cường giả Vô Vương, hai người đều là Vô Vương sơ cấp, nhưng mà, cho dù hần trở thành thiếu công tử của Thanh Phong phái, cũng không cải biến được cái gì, mặt khác, Tầm Phong, người lại đi làm một chuyện cho ta."

Nàng hơi cúi đầu, nói nhỏ vài câu ở bên tai của Tầm Phong, dứt lời, Tầm Phong kinh ngạc nhìn khuôn mặt thanh tú của thiếu nữ, chấp tay, nói: "Thuộc hạ tuân mệnh!"

.....

Cố gia.

Sau khi biết được tin tức Cố Hường Lâm trở về, tất cả mọi người chạy đến cửa nghênh đón, trong đó đặc ý nhất chính là Cố Nhị phu nhân, nhi tử nhà mình đã trở lại, đến lúc đó xem còn có ai dám khi dễ nàng! Nhất là tiểu tiện nhân Cố Nhượng Vân kia, ý vào có Dư lão làm chỗ dựa lại như thế nào? Đến lúc đó không phải là phải ngoan ngoãn trở về dập đầu nhận sai với bản thân?

Lúc đó, nàng nhất định phải buộc tiểu tiện nhân nhục mạ thân nương (mẹ ruột) của ả kia, nếu không, sẽ cho ả đẹp mắt! (L: lee để bà ta gọi CNV là ả để thể hiện rõ sự thù hận ~)

Nghĩ đến đây, trên mặt Nhị phu nhân mang theo cao ngạo, giống như là tất cả mọi người đều thần phục dưới chân của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145: Yến hội phong ba (một)

Edit: kaylee

Trong đại viện Cố gia, ánh mắt của Cố Hường Lâm nhìn chung quanh toàn bộ tiền viện, đột nhiên, hắn trông thấy mọi người từ tiền sảnh bước đến, mặt mày cao ngạo chậm rãi bình thân xuống, đi nhanh tiến lên nói: "Gia gia, phụ thân, mẫu thân, muội muội, ta trở về, vài năm nay trong nhà có khỏe không? Đúng rồi, Cố Nhượng Vân đâu? Ta trở về thế nào mà nàng không đi ra nghênh đón?"

Nói tới đây, Cố Hường Lâm cau mày lại.

Đối với Cố Nhượng Vân, trong lòng hắn có chính là khinh thường! Cho dù Cố Sanh Tiêu mọi chuyện áp bản thân một đầu lại như thế nào? Muội muội này còn không phải phế vật vô dụng? Nếu không phải nể tình ở trong thân thể nàng chảy máu của Cố gia, phỏng chừng đã sớm bị trục xuất đi.

"Hừ!"

Lão gia tử 'hừ' lạnh một tiếng, oán hận nói: "Miễn bàn súc sinh kia!"

"Như thế nào?" Cố Hường Lâm có chút kinh ngạc, phải biết rằng, mặc dù là lão gia tử không thích Cố Nhượng Vân, cũng sẽ không nhục mạ nàng như vậy, xem ra những năm gần đây mình không ở nhà, Cố gia đã xảy ra chuyện gì đó hắn không biết.

Lão gia tử vốn tâm tình tốt ở sau khi nhắc tới Cố Nhượng Vân đột nhiên đại biến, sắc mặt xanh mét nói: "Nữ nhân kia đại nghịch bất đạo, chẳng những phát ngôn bừa bãi thoát ly quan hệ, càng là thiết kế hãm hại chí thân huyết mạch, cuối cùng còn loạn thông đồng quan hệ nam nữ, không biết xấu hổ dục đồ một lão nhân so với ta tuổi còn lớn hơn! Ta coi như không có tồn nữ này!"

Rồi sau đó, lão gia tử nói từng chuyện đã xảy ra ở ba năm trước cho Cố Hường Lâm, đương nhiên, là sau khi thêm mắm thêm muối, lão nói bản thân Cố gia rất là vô tội, Cố Nhượng Vân lại trở thành một bạch nhãn lang không biết tri ân báo đáp, sau khi vào được Bách Thảo Đường đã một cước đá văng Cố gia, còn muốn đuổi tận giết tuyệt.

"Loại nghịch nữ này, ở lúc vừa ra đời ta nên bóp chết nàng!" Lão gia tử hung tợn cắn răng, "Cho dù ta không thích nàng, cũng không làm ra chuyện gì thương hại nàng, dù sao nàng vẫn là thân tôn nữ của ta! Chẳng sợ ta bất công Phán Phán, cũng không từng để nàng bị đối, không từng đã thương qua nàng, càng là ở thời điểm nàng không ai dạy dỗ còn muốn đi dạy nàng, nàng lại làm cái gì, khi ta có việc tìm nàng hỗ trợ, nàng lại có thể làm cho người ta quăng ta ra bên ngoài!"

Lão gia tử quả thật không có đánh Cố Nhượng Vân bị thương, mà là tươi sống đánh chết nàng! Nếu không phải là nàng đoạt cổ thi thể này, chỉ sợ trên đời không còn có người tên là Cố Nhượng Vân này.....

Cố Hường Lâm nhíu mày: "Cố Nhượng Vân này rất kỳ quái, phụ mẫu nàng chết sớm, gia gia và nhị thúc nhị thím của nàng chính là trưởng bối, nhưng nàng vậy mà đối đãi trưởng bối như vậy! Gia gia, có một câu nói nói rất hay, huynh trưởng như cha, huynh trưởng của nàng cũng không ở chỗ này, vậy do đường huynh ta đây thay thế cha nàng dạy dỗ nàng thật tốt, làm cho nàng hiểu rõ cái gì là kính già yêu trẻ!"

Nếu nói những lời kia là những người khác, Cố Hường Lâm còn không nhất định sẽ tin tưởng, nhưng hắn cũng là từ trong miệng lão gia tử nghe được, từ nhỏ đến lớn, lão gia tử chính là cao lớn nhất trong cảm nhận của hắn, cho nên, đối với lời nói này, hắn không thể nghi ngờ.

"Lâm nhi, người và loại tiểu súc sinh này nói nhảm nhiều làm cái gì? Trực tiếp làm cho người Thanh Phong phái đi giết nàng là được, làm gì vẽ vờ thêm chuyện?" Nhị phu nhân cảm giận nói.

Nàng thật hận không thể hung hăng rạch mấy dao lên trên khuôn mặt kia! Để giải mối hận trong lòng!

Cố Hường Lâm nhìn mẫu thân nhà mình, chậm rãi mở miệng: "Nương, bất luận như thế nào, Cố Nhượng Vân cũng là huyết mạch của Cố gia, nàng không niệm tình thân, chúng ta không thể làm như vậy, vừa vặn lần này ta trở về cần đón gió tẩy trần, ta thân là thiếu công tử của Thanh Phong phái, lúc đó sẽ có rất nhiều thế lực tiến đến bái phỏng, như vậy đi, ta sẽ cho nàng một tấm thiệp mời, cũng cho nàng đi đến trông thấy trường hợp lớn, chờ nàng gặp được loại trường hợp này, phỏng chừng sẽ biết trở lại Cố gia đối với nàng có bao nhiêu ưu việt."

Nói đến đây, giữa mặt mày của hắn có đắc ý không chút nào che giấu, hiển nhiên đối với bản thân có tin tưởng rất lớn.

Chương 146: Yên hội phong ba (hai)

Edit: kaylee

"Cái gì?" Nhị phu nhân trực tiếp nhảy dựng lên: "Con nói để cho tiểu súc sinh kia tới đón gió tẩy trần cho con? Lâm nhi, con là thân phận gì? Thiếu công tử của Thanh Phong phái, nàng lại tính là cái gì? Một tiện nhân dựa vào lão nhân thượng vị! Nàng xứng đến đón gió tẩy trần cho con sao? Ta ngại nàng bước vào Cổ gia đều là vũ nhục đối với Cổ gia ta!"

Như trước đây, Nhị phu nhân còn sẽ không nói loại lời nói này, nhưng mà hiện tại, nhi tử của nàng đã trở thành thiếu chủ của Thanh Phong phái, nàng có thể không kiêu ngạo sao? So sang với nhi tử vĩ đại nhà mình, nhà đầu Cổ Nhưộc Vân kia quả thực chính là bùn, dơ bẩn không chịu nổi!

"Được rồi, người bớt tranh cãi đi," Lão gia tử bắt mắt nhìn Nhị phu nhân, trước kia lão đã không đồng ý để nữ nhân này tiến vào Cổ gia, nếu không phải nể tình nàng sinh một nhi tử không tệ, đã sớm đuổi nàng ra khỏi nhà, quả thực giống như một phụ nhân chanh chua không từng trải việc đời: "Tất cả mọi chuyện đều nghe Hưởng Lâm an bày, một nữ tặc nhân gia (phụ nhân nhà người, phụ nữ có chồng), thì đừng có xen mồm vào."

Nghe được lời của lão gia tử, Nhị phu nhân không cam lòng ngậm miệng lại, trong lòng rất là tức giận bất bình, loại tiểu súc sinh không có nhân tính không tình thân này, có tư cách gì tham dự đại yến đón gió tẩy trần của nhi tử bảo bối của nàng?

Đương nhiên, Nhị phu nhân chưa từng có nghĩ tới, lúc trước bọn họ là thế nào khi để Cổ Nhưộc Vân, ngay từ đầu lúc Cổ Sanh Tiêu còn ở nhà, còn không có quá phận, nhưng Cổ Sanh Tiêu chân trước mới vừa đi, bọn họ liền ngày một nghiêm trọng, cuối cùng càng là vì một người ngoài nhân đánh chết người không hề sai lầm là nàng.

Cho nên bọn họ còn muốn Cổ Nhưộc Vân đối bọn họ có tình thân thế nào?

Nhưng mà, người giống như Nhị phu nhân, vĩnh viễn sẽ không nghĩ đến sai lầm của bản thân, theo nàng, bản thân không có sai, có sai sẽ chỉ là những người khác!

.....

"Tiểu Vân."

Cổ Nhưộc Vân vừa bước vào trang viên, một bóng dáng màu đỏ giống như quỷ mỵ liền từ cách đó không xa bay nhanh mà đến, một đầu tóc bạc như tiên như ma, làm cho khuôn mặt tuyệt thế kia càng thêm đẹp mắt, nam nhân bộ dáng rất là ủy khuất, tội nghiệp nhìn Cổ Nhưộc Vân.

"Tiểu Vân, lúc người không ở đây, bọn họ đều ức hiếp ta."

"Ức hiếp người? Ai?" Cổ Nhưộc Vân nhíu mày, hỏi.

"Tá Thượng Thần," Thiên Bắc Dạ ủy ủy khuất khuất nói: "Hắn nói nam nữ có khác, làm cho ta đứng suốt ngày đi theo người, còn nói cái gì bảy tuổi bắt đồng tịch (bảy tuổi không cùng bản), nếu ta ở cùng với người sẽ xúc phạm tới người, Tiểu Vân, có phải ta thật sự không thể ở cùng với người hay không?"

Nhìn bộ dáng đáng thương của nam nhân, Cổ Nhưộc Vân tâm tê rần, theo nàng, Thiên Bắc Dạ chính là một đứa nhỏ yếu ớt, cần phải dụng tâm bảo vệ tâm linh còn nhỏ của hắn, cho nên, trong lòng nàng đối với Tá Thượng Thần không tự chủ được sinh ra một chút cảm xúc bất mãn.

Giờ này khắc này, Cổ Nhưộc Vân đang suy nghĩ thế nào dạy dỗ Tá Thượng Thần một chút, không chút nào chú ý tới tia sáng chột lóe lên ở đáy mắt của nam nhân trước mặt, thoáng qua rồi biến mất, nhanh đến mức làm cho người không thể bắt giữ.....

Không có biện pháp, vì đuổi đi yêu nghiệt luôn vây quanh quần quýt kia, chỉ có thể làm như vậy.

Nếu như đối phương là loại nhân vật như Lãnh Ngôn Phong, hắn (TBD) có thể trực tiếp ra tay làm cho hắn (TTT) cũng không dám đến đây dựa nữa, nhưng mà thoát nhìn quan hệ của yêu nghiệt kia và Tiểu Vân cũng không tệ, nếu bản thân đánh hắn, Tiểu Vân nhất định sẽ giận hắn.....

Đúng lúc này, Triệu chương quý bước nhanh đi đến, nói: "Đại tiểu thư, Tứ hoàng tử tiến đến cầu kiến."

Nghe vậy, Cổ Nhưộc Vân rất nhanh nói ra một câu: "Không gặp!"

Cho nên lúc này đây Triệu chương quý ngậm ngẫn cả người, quan hệ của tiểu thư và Tứ hoàng tử cũng không tệ, lần này vậy mà gặp cũng không gặp?

"Tiểu Vân Nhi, ta là có chỗ nào chọc giận người à? Người đối với ta oán khí sâu như vậy? Ngay cả cửa cũng không cho ta vào."

Chương 147: Yên hội phong ba (ba)

Edit: kaylee

Bỗng nhiên, một giọng nói bất đắc dĩ từ phía sau truyền đến, rồi lập tức nhìn thấy một bóng dáng màu hồng đào bước nhanh đi tới, trên khuôn mặt như hoa đào mang theo ai oán.

Bản thân giống như không có làm cái gì đi? Vì sao hôm nay nha đầu kia tuyệt tình như vậy?

"Tứ hoàng tử, nơi này của ta cửa quá nhỏ, cung nghênh không nổi đại giá của ngươi."

Cố Nhược Vân lạnh mặt: "Hơn nữa, chuyện của ta cũng không tới lượt Tứ hoàng tử ngươi tới thuyết tam đạo tứ, hôm nay nếu không phải nể tình ngươi là bằng hữu của huynh trưởng ta, đã sớm đánh ngươi ra!"

"Tiểu Vân Nhi, cho dù ngươi tuyệt tình đối với ta như vậy, nhưng ít nhất cũng phải để cho ta biết lý do chứ?"

Tả Thượng Thần rất là ủy khuất, hần suy nghĩ một lúc lâu, cũng không biết đến cùng bản thân làm sai chỗ nào rồi.

Cố Nhược Vân cười lạnh một tiếng: "Tả Thượng Thần, ngươi chạy đến địa bàn của ta, làm cho ta người rời đi từ bên ngươi ta? Ngươi dựa vào cái gì khoa tay múa chân đối với chuyện của ta? Chỉ bởi vì ngươi là bằng hữu của huynh trưởng ta?"

Nghe nói như thế, Tả Thượng Thần kinh ngạc há miệng thở dốc, cuối cùng bất đắc dĩ cười.

"Tiểu Vân Nhi, ngươi hiểu lầm ý tứ của ta, ta dùng ba năm thời gian, đi thăm dò thân phận của nam nhân này, cũng là hoàn toàn không biết gì cả, ta hoài nghi hần đến bên cạnh ngươi là có mục đích gì đó, làm như vậy cũng là vì tốt cho ngươi, chẳng lẽ ta sẽ hại ngươi hay sao?"

Tả Thượng Thần quả thật là lo lắng vì an toàn của nàng, nhưng mà.....

"Tả Thượng Thần, ta biết rõ là ngươi đang lo lắng cho an toàn của ta, nhưng ta tin tưởng Thiên Bắc Dạ, hần tuyệt đối sẽ không hại ta!"

Loại tín nhiệm này, ngay cả chính nàng cũng không biết sao lại thế này.

Lúc trước nàng cũng tin tưởng Lục Trầm, nhưng mà, kể từ lúc đối phương dùng kiếm chỉ vào nàng nàng lại không cách nào tin tưởng hần như trước. Nhưng hiện giờ, bất kể là Thiên Bắc Dạ hay là Tử Tà, nàng đều là không hề giữ lại tín nhiệm, chẳng sợ bọn họ chỉ kiếm vào trái tim nàng, nàng cũng tin tưởng, bọn họ là tuyệt sẽ không thương tổn nàng.

Dù sao tín nhiệm Cố Nhược Vân đối với bọn họ không giống như là đối với Lục Trầm, đều không phải thành lập ở dưới hoa ngôn xảo ngữ (lời ngon tiếng ngọt) và thời gian, mà là phát ra từ nội tâm tin tưởng bọn họ.

Cho dù, chỉ quen biết gần ba năm!

Tả Thượng Thần khẽ neho mắt lại, mắt phượng nghiêm cẩn đánh giá Thiên Bắc Dạ.

Hần thật không biết vì sao Tiểu Vân Nhi tin tưởng nam nhân này như vậy, còn là một người ngay cả thân phận cũng không có.....

Đột nhiên, nam nhân ném ánh mắt tới phía mình, cặp mắt đỏ kia giống như bị hấn nhuộm đỏ làm Tả Thượng Thần nội tâm trầm xuống, giống như có một đôi tay hung hăng nắm chặt trái tim của hần, khó chịu không cách nào hô hấp.

Mạnh!

Thực lực của nam nhân này rất mạnh! Hơn nữa không biết vì sao, lực lượng của hần còn không chỉ có như thế, che giấu quá sâu.

Tả Thượng Thần thật sự không rõ vì sao nam nhân này lại xuất hiện ở bên người Cố Nhược Vân, hần có mục đích gì?

Hơn nữa, chỉ có tay nhiễm vô số máu người, mới có thể gây cho người ta loại cảm giác huyết tính này. Nhưng mà cố tình một người nam nhân như vậy, khi đối mặt với Cố Nhược Vân, hoàn toàn là một bộ dáng nàng đầu nhỏ ủy ủy khuất khuất, các loại giả bộ đáng thương bán manh (ra vẻ đáng yêu), không hề có chút khí thế của cường giả.

"Tứ hoàng tử, ta không hy vọng ngươi lại nói những lời nói như vậy, nếu không, cho dù chúng ta đã từng là bằng hữu, ta cũng sẽ không thể khách khí với

ngươi!" Cổ Nhược Vân nhìn Tá Thượng Thần, nhàn nhạt nói.

Nàng trời sinh bao che khuyết điểm, Thiên Bắc Dạ là người bên người nàng, thì tuyệt đối không cho phép những người khác nói hấn một chữ 'không'! (L: chắc là ý nói không cho phép nói xấu đó ~)

"Tiểu Vân Nhi, ngươi thực bất công," Tá Thượng Thần phiết phiết môi, trong mắt đầy ai oán: "Ngươi bảo vệ hấn như vậy, thật là làm cho ta hăm mộ ghen ghét! Khi nào thì ngươi cũng bảo vệ ta như thế."

Cổ Nhược Vân trực tiếp ném cho hấn một ánh mắt xem thường: "Chờ sau khi ngươi chết, ta sẽ đi báo thù cho ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Yến hội phong ba (bốn)

Edit: kaylee

Trong nháy mắt, khuôn mặt kia của Tá Thượng Thần đen xuống, nha đầu kia, thế mà lại nguyên rủa hấn?

Đột nhiên, hấn nở nụ cười, nụ cười kia mùi đậm hoa đào, tao nhã ngàn vạn.

"Vì có được sự bảo vệ của Tiểu Vân Nhi, đột nhiên cảm thấy, chết giống như cũng không phải thống khổ như vậy."

Đúng lúc này, Triệu chương quý do dự một lúc lâu ở bên cạnh nhìn thấy đại tiểu thư nhà mình thư bị người đùa giỡn, vội vàng hiện ra giảng hòa: "Đại tiểu thư, vừa rồi có một việc còn không có bẩm báo với người, Nhị thiếu gia Cổ gia Cổ Hưởng Lâm đã trở lại, Cổ gia sắp sửa đón gió tẩy trần vì hấn còn đưa thiệp mời tới cho người, không biết đại tiểu thư muốn đi hay không?"

Tá Thượng Thần có chút bất mãn, hung hăng trừng mắt nhìn Triệu chương quý, thật hiển nhiên rất không thích việc hấn đột nhiên chen vào.

"Đi!" Cổ Nhược Vân cười lạnh một tiếng: "Vì sao không đi? Triệu chương quý, ngươi đi thông báo cho Vệ Y Y, đến lúc đó làm cho nàng cùng ta cùng đi."

"Vâng, đại tiểu thư."

Triệu chương quý cung kính chấp tay, chậm rãi lui xuống.

Nhìn thấy lão gia hòa này cuối cùng cũng đi rồi, Tá Thượng Thần muốn nói gì đó, lại bị Cổ Nhược Vân đánh gãy.

"Từ hoàng tử, ta muốn đi tu luyện, nếu ngươi không có việc gì thì trở về đi."

Tá Thượng Thần nhún vai, cười cười: "Ngươi muốn tu luyện mà nói ta sẽ không quấy rầy ngươi, à, đúng rồi, một tháng trước Cổ Sanh Tiêu đã xuất quan, ta đã nói cho hấn mọi chuyện về ngươi."

Lập tức, Cổ Nhược Vân dừng lại bước chân rồi đi: "Ý của ngươi là, ca ca sẽ về đến?"

"Ta không rõ," Tá Thượng Thần lắc lắc đầu: "Ở phần cuối cùng, ta nói cho hấn biết ngươi ở nơi này không có chuyện gì, ta cũng tạm thời sẽ lưu lại, mà bên kia hấn là không cách nào rời đi, bởi vì một khi đi rồi, sẽ có người lợi dụng sơ hở, đến lúc đó sẽ không cách nào thu thập."

Tuy rằng Tá Thượng Thần không nhìn thấy biểu cảm của Cổ Nhược Vân, nhưng cũng có thể cảm nhận được thất vọng chợt lóe lên trong lòng nàng.

Đã bao nhiêu năm, Cổ Sanh Tiêu rời đi đã bao nhiêu năm? Nàng cũng có bao nhiêu năm không nhìn thấy người thân duy nhất trên đời này của mình. Nhưng chỉ có thực lực của hấn càng cường đại, mới có thể bảo vệ mọi người mình thương yêu nhất, cũng mới có thể báo thù rửa hận vì phụ mẫu.....

Có lẽ chỉ có Tá Thượng Thần mới biết được những năm gần đây Cổ Sanh Tiêu tưởng niệm nàng cỡ nào, quần áo lúc trước Cổ Nhược Vân tự tay may giúp hấn càng là bảo bối của hấn, đã từng có người khi chiến đấu với hấn không cẩn thận làm rách bộ quần áo kia, kết quả Cổ Sanh Tiêu giận dữ, trực tiếp chém cánh tay của người nọ thành mảnh nhỏ.

Sau này, hấn vì không làm cho quần áo nhận đến hư hao, đã thay nó ra, tùy thân mang theo, một khi tưởng niệm nàng sẽ lấy ra, mà nhiều năm như vậy hấn sợ đi có thể lần lượt sống sót ở hiểm cảnh, có chỗ đứng hấn chính là Cổ Nhược Vân.

Hấn sợ nếu mình chết, mọi người chẳng những lẻ loi hui quạnh, còn có thể chịu đủ ức hiếp.

"Ta hiểu rõ," Cổ Nhược Vân cười cười, quay đầu nhìn về phía Tá Thượng Thần: "Ngươi giúp ta truyền một phong thư cho ca ca, nói ta ở nơi này tốt

lắm, làm cho hắn không cần về tìm ta, chờ thực lực của ta cũng đủ cường đại, ta sẽ đi tìm hắn."

Nói xong lời này, nàng không có tiếp tục lưu lại, xoay người đi về phía phòng của mình, chậm rãi đóng cửa phòng, cũng cách trở tầm mắt của Tá Thượng Thần.....

.....

Đoạn thời gian này, phủ Cố Tướng Quân đông như trẩy hội.

Trên cơ bản người Thanh Long Quốc đều biết Nhị thiếu gia Cố gia Cố Hường Lâm trở thành thiếu chủ tử của Thanh Phong phái, vì thế, ban đầu khinh thường Cố gia mọi người lại cũng không cách nào thanh cao, phía sau tiếp phía trước đi nịnh nọt.

Cố lão gia tử rất đặc ý, từ ba năm trước sau khi bị Mai Phái để lại lời nói ác độc, liền không còn có náo nhiệt qua như vậy, tất cả những thứ này đều quy hết công lao cho tôn tử vĩ đại của bản thân kia.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149: Yên hội phong ba (năm)

Edit: kaylee

Ở trong tiếng nịnh bợ của mọi người, yến hội ngày nào đó rốt cục đã đến.

Ban đêm, ánh trăng như nước, ngoài cửa Cố gia đã đỗ vô số xe ngựa xa hoa, nhưng vẫn còn có người liên tiếp đi đến.

Nghe tiếng khen tặng này, Cố lão gia tử đã sớm cười đến mức ánh mắt híp lại thành một khe hở, trên khuôn mặt thương lão tràn đầy cao ngạo và đặc ý, thật giống như những người này đều chỉ xứng ngưỡng vọng Cố gia bọn họ.

Đúng lúc này, một chiếc xe ngựa tương đối bình thường dừng lại ở cửa, sau khi nhìn thấy dấu hiệu trên xe ngựa, ánh mắt của mọi người cũng bắt gặp chuyển qua, ngay cả mọi người quay chung quanh ở bên người lão gia tử cũng ngừng nịnh nọt.....

"Là người Bách Thảo Đường! Lấy quan hệ hiện tại của Bách Thảo Đường và Cố gia, vì sao lại tới nơi này?"

"Ha ha, người đây cũng không biết, mặc dù Bách Thảo Đường có một cường giả Vô Vương tọa trấn, nhưng Cố Hường Lâm là thiếu công tử của Thanh Phong phái, mà Thanh Phong phái kia có hai Vô Vương, người nói Bách Thảo Đường có thể không khản trương sao? Ta đoán rằng lần này là tới giảng hòa, mà Cố Nhượng Vân của Bách Thảo Đường lại là người Cố gia, Dư lão sẽ không không lợi dụng quan hệ này?"

Nói đến Cố Nhượng Vân, tất cả mọi người là thôn thức không thôi.

Không nghĩ tới Cố Thiên anh hùng hào kiệt như vậy, sẽ sinh ra nữ nhân không biết xấu hổ như vậy! Vậy mà vì tư lợi (lợi ích cá nhân) của mình mà dụ dỗ một tao lão nhân (người già mục nát?), quả thực là hủy một đời anh danh của Cố Thiên!

Hơn nữa, chuyện này là từ trong miệng Cố gia lão nhân nói ra, căn bản không có khả năng là giả, khó trách lúc trước Cố lão đầu muốn đuổi nàng ra khỏi gia môn! Loại nữ nhân không biết xấu hổ này, đặt ở bên trong nhà bọn họ, bọn họ cũng không cần!

"Người đã đến rồi?"

Lão gia tử lạnh lùng nhìn Cố Nhượng Vân đi xuống xe ngựa, dương lỗ mũi, mắt cao hơn đầu nói.

Lần đầu tiên, bởi vì Đông Phương gia tộc, lão tiến đến bái phỏng (thăm hỏi), lại bị nữ nhân này đuổi ra! Lần thứ hai, vì có được Mỹ Dung Hoán Phu đan, lão lại hạ thấp tư thái, nhưng mà Cố Nhượng Vân thì sao? Thế mà lại ở sau cùng còn hung hăng lừa gạt lão!

Nhưng phỏng chừng bản thân nha đầu kia cũng không nghĩ tới, Cố gia còn có một ngày xoay người!

Cho dù không có Cố Sanh Tiêu và nàng, bản thân còn có một tôn tử vĩ đại!

Ha ha ha!

Nghĩ đến đây, lão gia tử ở trong lòng sáng khoái cười to hai tiếng, lão giống như đã nhìn thấy cảnh tượng Cố Nhượng Vân và Dư lão tư thái hèn mọn quỳ gối ở trước mặt bản thân khản cầu tha thứ.....

Thoải mái!

Vô cùng thoải mái!

Ba năm đè nén này, lão chưa từng có lúc nào thoải mái như vậy!

"Gia gia, khách nhân đến đây mà nói thì đi vào trước đi."

Đúng lúc này, Cố Hường Lâm từ một bên đi tới, nói: "Về phần còn người chưa có đến, để cho đệ tử Thanh Phong phái ở đây nghênh đón."

"Được, được được được."

Lão gia tử 'ha ha' cười hai tiếng: "Hường Lâm, con cũng có rất nhiều năm không gặp Cố Nhượng Vân, hiện tại nàng đã ở trong này, đương nhiên, nếu không có sự rộng lượng của con, nàng cũng không có tư cách đứng ở chỗ này."

"Cố Nhượng Vân?" Cố Hường Lâm nhú mày, rồi sau đó quay đầu nhìn phía thiếu nữ áo xanh đứng ở dưới ánh trăng kia.

So với vài năm trước, thiếu nữ trở mã càng thêm duyên dáng yêu kiều, da trắng như ngọc, diện mạo thanh tú, cho dù không có cái loại xinh đẹp tuyệt thể điên đảo chúng sinh kia, nhưng thoát nhìn vô cùng thoải mái, nếu nói Thi Vân của Luyện Khí Tông giống như là Bạch Liên hoa (hoa sen trắng) dịu dàng thanh khiết xinh đẹp, vậy thì thiếu nữ trước mắt liền giống như thanh trúc (trúc xanh) kia, thanh lệ thoát tục, sừng sững không ngã.

Cố Hường Lâm có chút kinh ngạc, đây vẫn là Cố Nhượng Vân thân hình đơn bạc, tính cách yếu đuối lúc trước kia sao?

Vì sao vài năm thời gian, nàng giống như đã thay đổi thành một người khác, trên người không còn bóng dáng đã từng có.....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 150: Thân phận của Quỷ Y được làm sáng tỏ (một)

Edit: kaylee

Cố Hường Lâm trong mắt hiện lên một chút kinh diễm sau đó bình tĩnh lại, giọng nói đậm mạc kiều căng nói: "Cố Nhượng Vân, chuyện đã xảy ra những năm gần đây ta cũng không muốn quá mức so đo với ngươi, hiện tại chỉ cần ngươi dập đầu nhận sai với gia gia, ta nể tình ngươi tuổi trẻ khinh cuồng, không đáng so đo."

"Phốc xuy."

Nghe nói như thế, nữ tử yêu mị đứng ở bên cạnh Cố Nhượng Vân kia nhìn không được cười ra tiếng, ánh mắt dụ dỗ giống như là sẽ câu tâm hồn người, xinh đẹp độc nhất vô nhị.

"Ngươi cười cái gì?"

Cố Hường Lâm gắt gao cau mày, nữ nhân này bộ dạng quả thật mạo mỹ, lại không phải là loại hình hấn thích.

Nhất là, nàng cũng dám ở đây cười nhạo hấn.

"Ta cười đường đường thiếu công tử Thanh Phong phái, lại ở chỗ này bức bách một thiếu nữ tử yếu đuối cơ khổ không nơi nương tựa, thật không biết hôm nay ngươi phát thiệp mời cho nàng, đến cùng là mời nàng tới tham gia yến hội, hay là uy hiếp nàng?"

Vệ Y Y khuôn mặt treo nụ cười, trong lòng lại là tràn đầy ý lạnh, buổi yến hội này rõ ràng chính là Hồng Môn Yến, nhưng mà, nếu bọn họ muốn đối phó sư phụ, vậy thật sự là ý nghĩ kỳ lạ.

Không có vạn toàn nắm chắc, làm sao nàng có thể sẽ tới tham gia Hồng Môn Yến?

Cố Hường Lâm đáy mắt càng lạnh như băng: "Ngươi là loại người nào, đây là địa bàn của Cố gia ta, không phải là người tạp vụ (*) nào cũng có thể tiến vào!"

(*) tạp vụ: người không có chức vụ nhất định

"Ha ha," Vệ Y Y cười nhẹ hai tiếng, khóe môi hàm chứa tươi cười như có như không: "Cố gia các ngươi giống như không nói không cho đồ nhi đi theo sư phụ tiến vào, Cố Nhượng Vân là sư phụ của ta, ta đi theo nàng, là đương nhiên."

Sư phụ?

Mọi người ngẩn ra, có chút kinh ngạc nhìn Cổ Nhục Vân.

Rồi sau đó một âm thanh trào phúng bỗng nhiên truyền đến, mang theo châm biếm: "Cổ Nhục Vân, không nghĩ tới ba năm không thấy, ngươi bắt đầu thu đồ đệ, nữ nhân này sẽ không phải là theo ngươi học tập thể nào dù đồ nam nhân đi? Ta xem cũng có khả năng, tuy rằng Dur lão tuổi không nhỏ, nhưng dù sao cũng là chủ tử của Bách Thảo Đường, đi theo ông ta cũng sẽ không thể chịu thiệt, ha ha."

Cổ Phán Phán ở một bên nghiêng răng nghiêng lợi, bên trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tràn đầy ghen tị và phần hận (tức giận + căm hận).

Thật giống như Cổ Nhục Vân là kẻ thù không đội trời chung với nàng.

Vệ Y Y ánh mắt u ám, một tia sáng lạnh xẹt qua đáy mắt, nàng chậm rãi nâng bàn tay lên, một đạo linh lực dần dần ngưng tụ ở trong lòng bàn tay của nàng, đúng lúc này, một bàn tay từ bên cạnh duỗi đến, nhẹ nhàng bắt được bàn tay của nàng.

"Hôm nay các ngươi là tìm ta tới tham gia yến hội, vẫn là khôi phục vấn đề?" Cổ Nhục Vân lạnh lùng cười, mắt trong veo đảo qua trên người từng người trước mặt: "Nếu các ngươi không chào đón, ta đây trước hết cáo từ."

Nói xong lời này, nàng lôi kéo Vệ Y Y xoay người liền muốn rời đi.

Nhưng mà, loại cơ hội tốt như vậy này, làm sao lão gia tử có thể buông tha cho, lão vội vàng trừng mắt nhìn Cổ Phán Phán, sau mới chuyển mắt về phía Cổ Nhục Vân, ôn hòa nói: "Hôm nay là yến hội đón gió tây trần của tôn tử ta, các ngươi đều đừng đứng, đi vào ngồi trước đi."

Có lời nói của lão gia tử, Cổ Phán Phán cũng không dám lại nói thêm cái gì, nhưng mà ánh mắt nhìn Cổ Nhục Vân và Vệ Y Y vẫn là mang theo khinh miệt, thật giống như hai nữ nhân kia là thứ gì đó dơ bẩn, liếc mắt nhìn một cái đều ô uế mắt của nàng. (L: ờ, hẳn là thế, nhìn chán rồi mới liếc một cái ô uế mắt, không biết ai mới là thứ dơ bẩn đâu ~)

Phòng yến hội, là dựa theo địa vị của mỗi người mà an bài chỗ ngồi, bởi vậy Cổ Nhục Vân và Vệ Y Y bị an bài ở một góc không thu hút.

Tuy là góc, nhưng cũng có thể thu toàn bộ đại sảnh vào trong mắt.

Thật hiển nhiên là lão gia tử cố ý an bài, chính là vì làm cho Cổ Nhục Vân thấy rõ ràng địa vị hiện tại của Cổ gia.

"Tướng Quân đại nhân, thiếu công tử, trưởng lão Thiên Lô phái Lô Tri mang thiệp mời đến bái phỏng."

Đột nhiên, một tiếng thông dẫn từ bên ngoài phòng yến hội truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151: Thân phận của Quỷ Y được làm sáng tỏ (hai)

Edit: kaylee

Tổ tôn (ông cháu) Cổ gia hai mắt sáng lên, phải biết rằng, Thiên Lô phái thực lực không phân cao thấp với Thanh Phong phái, nhất là chương môn của Thiên Lô phái, nghe nói gần đây đã đột phá đến Vũ Vương trung cấp, làm cho bọn họ không thể không coi trọng.

"Thiên Lô phái?"

Vệ Y Y ngồi ở trên bàn tiệc nhú mày: "Người Thiên Lô phái cũng tới rồi?"

"Ngươi quen biết?" Cổ Nhục Vân quay đầu nhìn về phía Vệ Y Y, hỏi.

Vệ Y Y nhún vai: "Chương môn Thiên Lô phái đã từng tìm ta trị thương qua, cho nên coi như là quen biết, mà một năm trước ta đi ra ngoài làm việc đi ngang qua Thiên Lô phái, sau đó bị chương môn Thiên Lô phái biết được, mời ta đi làm khách, nhưng mà ta cự tuyệt, không nghĩ tới lại ở chỗ này gặp phải Lô trưởng lão của Thiên Lô phái."

Đang nói, liền nhìn thấy một lão giả mặc quần áo màu tím cười đi đến chỗ Cổ Hưởng Lâm, nhưng mà, vừa bước vào phòng yến hội Lô trưởng lão bắt gặp nhìn thấy có một tầm mắt nhìn thẳng bản thân, làm cho ông không tự chủ được nhìn qua.

Vừa nhìn lại, mạnh mẽ ngăn cả người, đáy mắt hiện lên một chút khiếp sợ.

Phải biết rằng một năm trước biết được Quỷ Y sẽ đi ngang qua Thiên Lô phái, là Lô trưởng lão tự mình dẫn người đi mời, chính là lúc đó Quỷ Y tương đối với, đã cự tuyệt, không nghĩ tới cách xa nhau một năm, lại ở chỗ này gặp phải.

Vốn Lôi trường lão còn không thể nào để mắt Cổ gia, một phủ Tướng Quân tục giới mà thôi, có tài đức gì có thể làm cho ông để vào mắt? Nhưng ông không thể không nể mặt mũi của Thanh Phong phái, thế này mới tới tham gia yến hội của một Tướng Quân phủ tổ chức.

Nếu Tướng Quân phủ này ngay cả Quý Y đều có thể mời đến, vậy chắc chắn bản thân sẽ nhìn bọn họ với cặp mắt khác xưa.....

"Cổ Tướng Quân, vị cô nương này các người là thế nào mời?"

Kỳ thực, Lôi trường lão muốn hỏi là, đến cùng các người dùng phương pháp gì mời Quý Y tới. Đừng nói là Thiên Lôi phái bọn họ, cho dù Luyện Khí Tông cũng không có mặt mũi lớn như vậy.

Dù sao chẳng sợ thực lực của Quý Y không phải đứng đầu, nhưng mà nàng là người có thể đoạt mệnh với Diêm Vương! Trên đại lục có ai sẽ không phát sinh bực phát bệnh nặng? Đắc tội nàng, chẳng khác nào đắc tội Diêm Vương.....

Nhưng mà thật hiển nhiên, Cổ lão gia từ hiểu lầm ý tứ của ông, còn tưởng rằng Lôi trường lão là đang trách cứ vì sao trường hợp trang trọng như vậy lại mời nữ nhân như vậy. Cho nên vội vội vàng vàng mở miệng giải thích.

"Ngài nói nàng à? Nàng là đồ đệ của tôn nữ ta, chỉ là....."

Ban đầu lão gia từ muốn nói ra chuyện Cổ Nhược Vân bị bản thân đuổi ra khỏi Cổ gia, như vậy Lôi trường lão sẽ không bởi vì bất mãn nữ nhân giống như nữ tử thanh lâu này tới làm bẩn yến hội, nhưng lão còn chưa nói xong, Lôi trường lão đã vội vã đi về phía Vệ Y Y.

"Ha ha, Quý Y, thật sự là rất khéo, thế mà lại có thể ở trong này gặp người."

Lời nói của lão gia làm cho tiếng nói chuyện của Vệ Y Y và Cổ Nhược Vân ngừng lại, nàng quay đầu nhìn về phía Lôi trường lão, nhàn nhạt gật gật đầu: "Là rất khéo."

"Vị cô nương này là....."

Lôi trường lão tươi cười mang theo nịnh hót, ánh mắt lại quét về phía Cổ Nhược Vân.

Vừa rồi Cổ lão gia từ nói tôn nữ của lão là sư phụ của Quý Y? Nói như thế, y thuật của vị cô nương này còn mạnh hơn Vệ Y Y? Vậy đến cùng nàng cao minh đến tình trạng gì? Vệ Y Y có thể mạnh mẽ đoạt mệnh từ trong tay của Diêm Vương, vậy nàng sẽ không có thể khiến người phản lão hoàn đồng (người già trẻ lại) đi? (L: ting ~ đoán chuẩn rồi ~ dùng 1 viên Mỹ Dung Hoán Phu đan là trẻ lại mà ~)

"Vị này là sư phụ của ta."

Vệ Y Y mỉm cười, nói.

Quả thế!

Lôi trường lão hưng hăng hít một ngụm khí lạnh, có thể làm cho Quý Y cũng cam tâm tình nguyện cúi đầu, thực lực của cô nương trẻ tuổi này mạnh bao nhiêu?

Mà từ sau khi người Thiên Lôi phái tiến vào Cổ gia, ánh mắt của mọi người đều đặt ở trên người bọn họ, hiện tại lại nghe thấy mấy người này gọi Vệ Y Y là Quý Y, lập tức cảm thấy một tia sét đánh ngang qua, thiếu chút nữa bị hù chết!

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152: Thân phận của Quý Y được làm sáng tỏ (ba)

Edit: kaylee

Nữ nhân vẫn luôn đi theo bên cạnh Cổ Nhược Vân kia, chính là Quý Y có thể chữa bách cốt, hoạt tử nhân theo lời đồn đãi trên đại lục?

Tuy rằng Quý Y đã từng xuất hiện qua trên hội đấu giá, nhưng mà, không có thể lực và kinh tế nhất định là vào không được hội đấu giá kia! Cho nên cũng khó trách ở sau khi Vệ Y Y xuất hiện không ai nhận ra nàng chính là Quý Y.

"Gia gia, ông ta, ông ta đang đùa à?"

Cổ Phán Phán môi run rẩy, khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt, tay nàng gắt gao lôi kéo ống tay áo của Cổ lão gia từ, run run rẩy rẩy hỏi.

Nữ tử bị nàng nói là theo Cổ Nhược Vân học tập như thế nào dù dễ nam nhân sẽ là Quý Y? Mà phế vật như Cổ Nhược Vân lại là sư phụ của Quý Y? Không! Nàng tuyệt không tin tưởng điều này! Cổ Nhược Vân chỗ nào cũng sai như vậy, làm sao Quý Y có thể bái nàng làm sư?

So sánh với Cổ Phán Phán không dám tin, Cổ Hường Lâm chính là đen mặt, cho dù ba năm trước Thanh Phong phái cũng phái người tới tham gia hội đấu giá, nhưng người tới chẳng phải là hắn, cũng không phải một đệ tử nào ở đây, cho nên hắn cũng không biết Cổ Nhược Vân sẽ có quan hệ với Quý Y.

"Cổ Sanh Tiêu, mọi thứ ngươi đều mạnh hơn ta, nhưng chỉ có một thứ ta vượt qua ngươi! Chính là muội muội của ta ưu tú hơn muội muội của ngươi! Lúc trước Cổ Nhược Vân cũng chỉ là một phế vật mà thôi! Điểm này, ngươi vĩnh viễn cũng không cách nào vượt qua ta! Nhưng hôm nay....."

Hiện giờ, Phán Phán vẫn là thiên kim tiểu thư được gia tộc bảo vệ, mà nữ nhân kia đã trở thành sư phụ của Quý Y!

Nghĩ đến đây, Cổ Hường Lâm nắm chặt quyền, con ngươi âm trầm lạnh lùng nhìn thẳng Cổ Nhược Vân.....

"Đúng rồi," Lôi trưởng lão giống như nghĩ tới cái gì, quay đầu hỏi: "Cổ Tướng Quân, vừa rồi ngươi muốn nói với ta cái gì?"

So sánh với khinh thường ban đầu, hiện giờ trong giọng nói của Lôi trưởng lão không tự chủ mang theo một chút cung kính.

Nguyên nhân là, lão nhân này là gia gia của sư phụ Quý Y, chỉ dựa vào điểm này ông đã không cách nào coi thường.

"Không, không có gì."

Lão gia tử sắc mặt tái nhợt lắc lắc đầu, hiện tại lão có thể nói cái gì? Nói bản thân sớm trực xuất Cổ Nhược Vân khỏi gia môn sao? Trừ phi lão choáng váng mới có thể nói ra loại lời nói này, về phần Cổ Nhược Vân, cho dù không thừa nhận thân phận của mình, cũng sẽ không thể ở trong yến hội làm cho lão khó chịu.

"À, như vậy à," Lôi trưởng lão cười 'ha ha' hai tiếng: "Cổ Tướng Quân, tôn nữ của ngươi có thể được Quý Y bái làm sư, khẳng định nàng có chỗ hơn người, hơn nữa, ta thật hâm mộ ngươi có một tôn nữ ưu tú như vậy!"

Lời nói của ông vừa mới nói ra, làm cho giọng nói hoảng sợ của Cổ lão gia tử không tự chủ được truyền tới.

"Lôi trưởng lão, ông sai lầm rồi, ta không phải là tôn nữ của Cổ gia, ta chỉ là nữ nhi của Cổ Thiên mà thôi, ở ba năm trước, Cổ gia đã trực xuất ta thân là phế vật khỏi gia môn, cho nên ta và Cổ gia cũng không có quan hệ gì."

Thiếu nữ biểu cảm nhậm, giống như chính là đang kể lại một việc râu ria.

Khuôn mặt tươi cười của Lôi trưởng lão từng chút biến mất, giờ khắc này, lão gia tử rõ ràng cảm giác được thái độ của lão gia trước mắt lạnh nhạt xuống.

"Phế vật? Trực xuất khỏi gia môn?" Lôi trưởng lão lạnh lùng nói: "Như vậy mà nói, nàng sẽ không tính là người Cổ gia?"

Lão gia tử sắc mặt tái nhợt há mồm, đã không có sức lực giải thích, thật lâu sau, lão mới cứng rắn nghẹn ra vài từ: "Thiên phú của nàng quá kém, mười bốn tuổi mới chỉ trở thành Tụ Khí cấp hai....."

Tuy rằng sau này một đường đột phá, không đến một năm thời gian đã đạt đến Vô Giả, nhưng lúc trước phế vật như vậy, bất luận kẻ nào cũng không có khả năng lưu nàng lại.

Lôi trưởng lão có chút kinh ngạc, mười bốn tuổi Tụ Khí cấp hai, loại thiên phú này là cận bã đến không thể cận bã hơn, bất giác quay đầu nghiêm cẩn đánh giá Cổ Nhược Vân, càng xem càng mê mẩn càng chặt.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 153: Thân phận của Quý Y được làm sáng tỏ (bốn)

Edit: kaylee

"Cổ gia lão nhân, có phải ngươi cho rằng ta ngu ngốc hay không? Hiện tại bộ dáng của nha đầu kia thoát nhìn cũng chỉ mười bảy mười tám tuổi, nói cách khác, trong thời gian ba bốn năm, nàng từ Tụ Khí cấp hai đột phá đến Vô Tướng cao cấp?"

Ba bốn năm từ Tụ Khí cấp hai tới Vô Tướng cao cấp, trừ bỏ mấy thế lực Linh Tông kia, còn có ai có thể nuôi dưỡng ra loại thiên tài này?

Lão nhân này, rõ ràng là coi bản thân là hầu tử (con khi) mà đùa giỡn!

Ông có thể không tức giận sao?

Cổ lão gia từ nét mặt già nua có chút cứng ngắc: "Lôi trưởng lão, có phải ngươi nhìn lầm hay không?"

Vốn lão nhân chính là nhắc nhở Lôi trưởng lão một chút, làm cho ông ta nhìn lại một lần, không nghĩ tới một câu nói này, nháy mắt làm Lôi trưởng lão xù lông.

"Lời này của ngươi có ý tứ gì? Ngươi là nói Lôi mỗ ta mắt mờ? Ngay cả thực lực của người khác đều thấy không rõ? Nếu ngươi không tin ta, cho tôn tử của ngươi đi mời chưởng môn Thanh Phong phái đến! Hơn nữa ta muốn hỏi hần đây là ý tứ gì, ta là đến làm khách, thế mà lại có người sẽ chất vấn ta."

Lôi trưởng lão thân là trưởng lão Thiên Lôi phái, luôn nói một không hai, lão gia hỏa này chỉ là một phế vật không có tác dụng mà thôi, ngay cả lời nói của ông cũng chất vấn! Mà Cổ Hưởng Lâm ông cũng ít nhiều có chút khinh thường, phải biết rằng, hần chỉ là nghĩa tử của môn chủ Thanh Phong phái mà thôi, danh không chính ngôn không thuận, bản thân cũng không coi là gì, nếu không phải môn chủ ra lệnh, ông cũng sẽ không tới tham gia yến hội này.

Nhưng mà, Cổ Nhược Vân ngược lại là thật không ngờ Lôi trưởng lão sẽ nhìn thấu thực lực của nàng, như thế làm cho nàng kinh ngạc một chút.

"Lôi trưởng lão tu luyện công pháp là thiên nhân (mắt thần), cho nên, không có thứ gì ông nhìn không ra."

Giống như biết nghĩ vấn của Cổ Nhược Vân, Quý Y ở nàng bên cạnh giải thích nói.

Nghe vậy, Cổ Nhược Vân mới gật gật đầu, nàng vừa rồi còn kỳ quái vì sao Lôi trưởng lão sẽ nhìn thấu thực lực của nàng, không nghĩ tới là vì thiên nhân.

"Cổ Tướng Quân, lần sau ngươi kiểm soát thì tìm một cái cơ hoàn hảo một chút, loại chuyện này dù là ai cũng không tin tưởng, huống chi có thể được Quý Y bái làm sư, y thuật của nàng tất nhiên còn mạnh hơn Quý Y đại nhân, mà Cổ gia các ngươi lại coi nàng như phế vật mà ném đi, nếu ta có một tôn nữ như vậy, khẳng định coi như bảo bối mà bảo vệ, bỏ được lấy ra?"

Lôi trưởng lão thật không rõ động cơ của Cổ gia lão gia tử, tôn nữ ưu tú như vậy làm sao lão lại có thể vứt bỏ được? Ngược lại coi người vô dụng là bảo bối?

Nghe nói như thế, cổ họng của lão gia tử giống như bị một bàn tay bóp chặt, phát không ra tiếng, khuôn mặt già nua của lão vô cùng tái nhợt, không có một chút huyết sắc.

Lúc này, các tân khách trong phòng yến hội giống như là phục hồi tinh thần lại, lập tức phát ra từng tiếng nghị luận.

"Cổ Nhược Vân lại có thể là sư phụ của Quý Y? Quý Y này địa vị cao như vậy, đại lục ai không phải cho nàng vài phần mặt mũi? Có đồ đệ như Quý Y, nàng còn cần bán đứng thân thể dụ dỗ Dư lão của Bách Thảo Đường sao? Càng buồn cười là, Cổ Phán Phán còn nói xấu Quý Y là theo Cổ Nhược Vân học tập làm thế nào dụ dỗ lão nhân."

"Chuyện này chúng ta cũng chỉ là nghe Cổ gia lão nhân nói qua mà thôi, hơn nữa Dư lão bảo vệ Cổ Nhược Vân, mới tin lời đồn này, thật hiển nhiên là Cổ lão đầu không ăn được nho thì nói nho còn xanh, cố ý hãm hại Cổ Nhược Vân, mà Dư lão sở dĩ bảo vệ nàng, tất nhiên là xem ở trên mặt mũi của Quý Y."

Tiếng mọi người châu đầu ghé tai truyền vào trong tai của Lôi trưởng lão, ông có chút không dám tin mở to hai mắt.

Đây mẹ nó vẫn là chuyện người làm sao? Vậy mà vu hãm nàng bán đứng thân thể dụ dỗ lão nhân của Bách Thảo Đường? Nàng cần phải làm như vậy sao? Lây thân phận của Quý Y, mặc kệ đi nơi nào đều sẽ trở thành y sư ngự dụng (bác sĩ được vua dùng).

Đợi chút!

Bách Thảo Đường?

Đột nhiên, Lôi trưởng lão nhớ tới ba năm trước Bách Thảo Đường tổ chức hội đấu giá khiếp sợ thế nhân kia, ánh mắt nghi hoặc chuyển về phía Cổ Nhược Vân.

Nàng có thể làm cho Quý Y bái sư, tất nhiên y thuật cao minh! Tỷ như nói, thuật đổi dung nhan.....

Vì thế, hội đấu giá ba năm trước, có phải có liên quan với cô nương này hay không?

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Nam nhân đeo mặt nạ thần bí (một)

Edit: kaylee

Trong lúc nhất thời, suy nghĩ của Lôi trưởng lão xoay chuyển liên tục.

Đúng rồi, nếu hội đấu giá kia không có quan hệ gì với nàng, làm sao Quý Y mất cao hơn đầu có thể sẽ báii nàng làm sư? Hơn nữa, đừng quên, chính là Mỹ Dung Hoán Phu đan chữa hết vết thương trên mặt Quý Y.

Trời ạ, cứ như vậy, nói cách khác vị cô nương này sẽ luyện chế đan dược?

Kỳ thực mặc kệ hội đấu giá có liên quan với Cố Nhượng Vân hay không, Thiên Lôi phái cũng phải tạo quan hệ tốt với nàng, bởi vì, chỉ bằng nàng là sư phụ của Quý Y, cũng đủ rồi!

Ngay tại lúc Lôi trưởng lão nghĩ thế nào làm quen với Cố Nhượng Vân, một tiếng thông báo đột nhiên truyền đến, đánh gãy suy nghĩ của mọi người.

"Tướng Quân đại nhân, Thiên Long môn, Bách Hoa cung, Phong phủ các thế lực lớn tiến đến bãi phòng."

Vừa nghe lời ấy, Cố lão gia từ đột nhiên phục hồi tinh thần lại, trên khuôn mặt thương lão mang theo vẻ vui sướng.

Cho dù bên cạnh Cố Nhượng Vân người có Quý Y và Lôi trưởng lão thì thế nào? Lần này thế lực Cố gia chúng ta mời lại không chỉ có một Thiên Lôi phái, đợi đến lúc này, người sẽ biết lực kêu gọi của Cố gia rất mạnh mẽ!

Nghĩ đến đây, lão hưng phấn nói: "Hương Lâm, chúng ta đi đón khách nhân đường xa mà đến này đi."

Nhìn tổ tôn Cố gia đi ra khỏi cửa phòng, Lôi trưởng lão nhú mày, đáy mắt hiện lên một chút kiên quyết: "Nhượng Vân cô nương, Quý Y đại nhân, các người yên tâm, bất luận như thế nào, Thiên Lôi phái chúng ta đều sẽ đứng ở phía các người."

Một câu nói này, đã chứng minh đội ngũ Lôi trưởng lão đứng.

Chê cười, mặc dù đối địch nhiều thế lực như vậy lại như thế nào? Quý Y và Nhượng Vân cô nương là thế nào ông cũng không thể đắc tội! Nếu không về sau khẳng định hối hận, hướng chi, năm đó nếu không có Quý Y đại nhân cứu giúp, môn chủ sớm đã chết, ông lại có thể nào vong ân (quên ơn).

"Đa tạ," Vệ Y Y yêu mị cười: "Ân tình của Lôi trưởng lão Vệ Y Y ta nhớ kỹ, nhưng mà, ta không tin Cố gia lão nhân có bản lĩnh làm cho nhiều thế lực như vậy ra tay vì lão, nhiều lắm là đến nhục nhã chúng ta một chút mà thôi."

Nói thật, Vệ Y Y nhưng là đoán đúng rồi, Cố lão đầu thế nào cũng không có năng lực làm cho một ít môn phái đứng ở phía lão, có thể làm chỉ là muốn khoe ra một chút năng lực của bản thân ở trước mặt Cố Nhượng Vân.

Trừ điều này ra, lão còn có bản lĩnh gì?

Đang nói, Cố lão gia từ mang theo một đám người từ ngoài cửa đi đến, trên mặt kia, rõ ràng mang theo tươi cười đắc ý.

"Đúng rồi, Cố Tướng Quân, ta có một việc muốn hỏi người," Tả hộ pháp của Thiên Long môn đột nhiên dừng bước chân, quay đầu nhìn về phía lão gia tử: "Nghe nói Cố gia các người có một cô nương tên là Cố Nhượng Vân, có phải như thế hay không?"

"Hả? Thiên Long môn cũng muốn tìm Cố Nhượng Vân?" Một nữ tử khuôn mặt xinh đẹp cười yếu ớt thản nhiên, ý cười trong suốt nói: "Vừa vặn, Bách Hoa cung ta cũng muốn tìm nàng."

"Ha ha, đây thật sự là đúng dịp."

Nói lời này, là nhị công tử Phong phủ Phong Lôi, hắc sang sảng cười to hai tiếng, nói: "Người hai người các người muốn tìm, trùng hợp là Phong phủ ta muốn tìm, Tướng Quân, Cố Nhượng Vân nàng ở đâu?"

Cố Tướng Quân ngây ngẩn cả người, thế nào mà ba vị này vừa tới đều muốn tìm Cố Nhượng Vân? Chẳng lẽ nữ nhân này ở bên ngoài trêu chọc chuyện gì, người ta tới cửa trả thù?

"Này....." Cố lão gia tử có chút khó xử: "Người ba vị muốn tìm quả thật là huyết mạch của Cố gia ta, nhưng mà lúc trước đã bị ta trục xuất khỏi gia môn, mặc kệ nàng ở bên ngoài làm chuyện gì, đều không liên quan tới Cố gia ta, oan có đầu nợ có chủ, nàng ngay tại kia, các người tự đi tìm nàng đi thôi."

Tuy rằng sau khi ba người nghe được lời nói của lão sùng sốt một chút, nhưng mà, lúc trông thấy Cố Nhượng Vân và Quý Y chuyện trò vui vẻ, lập tức ném lời nói kia ra sau đầu, bước nhanh đi đến phía nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 155: Nam nhân đeo mặt nạ thần bí (hai)

Edit: kaylee

Nhận thấy được mấy người đi tới phía mình, Cố Nhược Vân bắt giác nhíu mày, trong mắt mang theo một tia sáng sáng rọi.

"Chắc hẳn vị này chính là Nhược Vân cô nương."

Phong Lô dương khuôn mặt anh tuấn hào sảng cười: "Ta là Phong phủ Phong Lô, ngưỡng mộ đại danh của Nhược Vân cô nương đã lâu, cố ý tiến đến bái phỏng, thỉnh cô nương đừng trách móc."

Ngụ ý, Phong Lô ta không phải đến đón gió tẩy trần vì Cố Hường Lâm, ta là vì gặp Cố Nhược Vân mà đến, không có quan hệ gì với các người.

Đừng nói là những người khác, ngay cả Cố Nhược Vân cũng ngại ngần cả người, ở trong trí nhớ của nàng bản thân cũng không có bất kỳ giao tiếp gì với Phong phủ, hơn nữa, Phong phủ cách Thanh Long Quốc rất xa, nói là ngưỡng mộ đại danh, có vẻ càng không thể!

Ngay từ đầu Cố Phán Phán đã nhìn trúng Phong Lô, hẳn chẳng những anh tuấn tiêu sái, còn là Phong phủ nhị công tử, chẳng những bề ngoài giá trị cao, quyền thế càng là cường đại, nhưng mà vì sao tất cả nam nhân vĩ đại đều nhìn trúng tiểu tiện nhân Cố Nhược Vân kia?

Nghĩ đến đây, Cố Phán Phán ghen tị nắm chặt nắm tay, tức giận nhìn khuôn mặt thanh tú lạnh nhạt kia của thiếu nữ.

"Khanh khách," Nữ tử yêu mị của Bách Hoa cung cười duyên hai tiếng, nói: "Phong Lô công tử, để người giành trước như thế, Nhược Vân cô nương, ta cũng ngưỡng mộ đại danh của người đã lâu, cho nên đã sớm muốn đến thấy phương nhan (mặt đẹp, cách nói lịch sự)."

Khi nói lời này, nàng nghiêm cẩn đánh giá Cố Nhược Vân.

Đây là người vĩ đại nhân kia làm cho nàng đến bảo vệ hôm nay? Chắc chắn, không biết tiểu nha đầu này thế nào kéo lên quan hệ với thế lực kia, nhất là, người nọ còn là người có khả năng tương lai nổi nghiệp nhất thế lực kia, nhưng mà vị đại nhân kia đáp ứng hứa hẹn, nếu bảo vệ nàng an toàn, ngày sau sẽ cho Bách Hoa cung bọn họ một danh ngạch tiến vào địa phương kia tu luyện.

Tuy rằng chỉ là một danh ngạch, nhưng cũng là thứ rất nhiều thế lực tranh đoạt, thật sự là rất mê người.

Giờ khắc này, sắc mặt của Cố lão gia từ lại thay đổi.

Ban đầu lão tướng Cố Nhược Vân đắc tội người những thế lực này, cho nên cố ý tiến đến trả thù, khả năng nghĩ tới, nữ nhân này chẳng những mạo danh kỳ diệu (không hiểu ra sao) trở thành sư phụ của Quý Y, còn kéo lên quan hệ với những thế lực này.

Phải biết rằng, thực lực của những thế lực này đều không phân cao thấp với Thanh Phong phái!

"Các người không lầm chứ? Cố Nhược Vân chỉ là một phế vật mà thôi? Có thanh danh gì có thể cho các người ngưỡng mộ đã lâu? Nàng chính là một tiện nhân dựa vào dụ dỗ lão nhân để bảo vệ mình!"

Cố Phán Phán hoàn toàn bị buộc điên rồi, miệng không đắn đo rống to ra tiếng.

Nàng thế nào cũng không tin, phế vật bị bản thân ức hiếp mười mấy năm này, cứ như vậy không có dấu hiệu nào mà xoay người!

Loại tương phản mãnh liệt này thật sự làm cho nàng không chịu nổi, thật giống như bản thân ban đầu là phú ông trăm vạn, đối phương là nô lệ của nàng, lại ở một ngày kia đối phương xoay người làm chủ, bản thân trở thành nô lệ.

Như thế nàng có thể nào chịu được?

"Phán Phán!"

Cố Hường Lâm sắc mặt đại biến, vội vàng quát, phải biết rằng, những người này không phải là Cố gia có thể đắc tội nổi, nàng bỗng chốc tất cả đều đắc tội, cho dù là Thanh Phong phái cũng bảo vệ không được nàng.

Nghĩ đến đây, Cố Hường Lâm bắt giác nhìn về phía Cố Nhược Vân, hai mắt âm trầm.

Nữ nhân này không biết dùng gian kế gì trở thành sư phụ của Quý Y, hẳn thật sự là xem nhẹ nàng, về phần phản ứng của mấy môn phái này, phỏng chừng cũng là bởi vì Quý Y.

Dù sao trừ bỏ Quý Y ra, nàng đã không có hậu thuẫn mạnh hơn.

Nhưng mà, đối với đường muội Cố Nhược Vân này, Cố Hường Lâm tự nhận là vô cùng hiểu rõ, nàng không có khả năng biết y thuật gì! Cho dù sau này có kỳ ngộ gì đó, cũng không cách nào ở trong vài năm đã vượt qua Quý Y, khả năng duy nhất chính là, nàng (CNV) dùng lời nói lừa gạt nàng (VYY).

Mà như muốn lật lại thế cờ, thì phải vạch trần kẻ giả dối này.

Chương 156: Nam nhân đeo mặt nạ thần bí (ba)

Edit: kaylee

Cố Hương Lâm ánh mắt vừa chuyển, nhìn về phía Cố Nhượng Vân, khí định thần nhân nói: "Nhượng Vân muội muội, chúng ta quen biết nhiều năm như vậy, thế nào mà ta chưa bao giờ biết ngươi biết y thuật? Nếu không có thực học, chỉ dựa vào miệng lưỡi lưu loát mà trở thành sư phụ của Quý Y, sớm muộn gì cũng sẽ chịu thiệt."

Khi nói lời này, nam nhân lắc đầu về mặt lo lắng, thật giống như là một ca ca tốt quan tâm muội muội.

Đáng tiếc, người ở đây, lại có bao nhiêu không biết tranh cãi giữa Cố Nhượng Vân và Cố gia này? Cố Hương Lâm ước gì nàng chết sớm, lại làm sao có thể sẽ để ý nàng sẽ chịu thiệt hay không?

"Sư phụ của Quý Y?" Phong Lôi sừng sốt một chút, có chút kinh ngạc nhìn Cố Nhượng Vân, đột nhiên phá lên cười: "Ha ha, thì ra Nhượng Vân cô nương còn là sư phụ của Quý Y, tuổi trẻ như thế có loại y thuật này, làm chúng ta cũng hổ thẹn không bằng."

Nếu nói, ngay từ đầu bọn họ trợ giúp Cố Nhượng Vân là vì vị đại nhân kia dặn dò, hiện giờ, lại thật sự muốn tạo mối quan hệ với nàng, dù sao có ai không có lúc sinh mệnh bị đe dọa? Đến lúc đó phần giao tình này sẽ trở thành thuốc tốt cứu mạng.

Rất nhiều năm sau, phỏng chừng Phong Lôi cũng sẽ không thể nghĩ đến, chính bởi vì quyết định hôm nay của hắn, mới ở lúc Phong phủ nguy nan nhất còn sống.

"À, đúng rồi," Phong Lôi giống như nghĩ đến cái gì, quay đầu nhìn về phía Cố lão gia tử sắc mặt xanh mét: "Ta nhớ được mới vừa rồi giống như ngươi nói người trực xuất Nhượng Vân cô nương khỏi gia môn, có phải có chuyện như vậy hay không?"

"Này..... Này....." Lão gia tử giọng nói đều run rẩy: "Phong Lôi công tử, trong đó là có hiểu lầm, ngươi trước hết nghe ta giải thích."

"Hừ!"

Phong Lôi hừ lạnh một tiếng: "Hiểu lầm? Ngươi chính miệng nói sẽ có hiểu lầm gì? Hơn nữa xem ra, hôm nay Cố gia các ngươi không quá hoan nghênh ta đến, một khi đã như vậy, ta đây cáo từ!"

Dứt lời, ánh mắt của hắn lại dừng ở trên người Cố Nhượng Vân: "Nhượng Vân cô nương, nếu nơi này có người khi dễ ngươi, có thể đến nói với Phong Lôi ta, hiện tại ta rời đi trước, ngày mai tự mình đi Bách Thảo Đường báo phẫn, nhưng mà, có Quý Y làm đồ đệ của ngươi, chắc hẳn không ai sẽ không cần mệnh đi đắc tội ngươi, ha ha!"

Quý Y là nhân vật hạng nào? Cao thủ nàng từng cứu cũng không ít, chỉ cần nàng ra lệnh một tiếng, cho dù là ở ngoài vạn dặm (*), những người đó cũng sẽ tới trợ giúp nàng một tay.

(*) dặm: đơn vị đo độ dài, 1 dặm = 1/2 km

"Chờ một chút."

Mất thấy Phong Lôi sắp sửa xoay người rời đi, Cố Nhượng Vân đột nhiên đứng lên, gọi dừng bước chân của hắn.

Trên mặt của nàng mang theo mỉm cười, mắt trong veo như nước, bên môi ý cười dạt dào, làm cho người ta không biết đến cùng kể tiếp nàng muốn nói cái gì.

Đợi đến khi mọi người dừng tầm mắt ở trên khuôn mặt thanh tú của nàng, nàng mới không nhanh không chậm nói: "Hôm nay thừa dịp các môn các phái đều ở trong này, ta đại biểu Bách Thảo Đường tuyên bố một việc."

Thiếu nữ dừng một chút, tiếp tục nói: "Không biết các ngươi có còn nhớ rõ hội đấu giá ba năm trước kia hay không?"

Hội đấu giá ba năm trước, chấn kinh thế nhân, bọn họ muốn không biết cũng không được.

Chính là không biết hiện tại Cố Nhượng Vân nhắc tới hội đấu giá kia lại là vì cái gì?

Nghĩ tới đây, mọi người châu đầu ghé tai, trong ánh mắt tràn đầy nghi hoặc.

Mà ở dưới ánh mắt không hiểu của mọi người, Cố Nhược Vân chậm rãi mở miệng.

"Khoảng thời gian trước, rất may mắn, Bách Thảo Đường chúng ta lại chiếm được một ít đan dược, cho nên, lần này sẽ đặt ở trong Bách Thảo Đường buôn bán, lần này không phải là tình thế bán đấu giá, mà là công khai ghi giá! Nhưng mà, bởi vì số lượng rất ít, danh ngạch có hạn, nếu như có cần ở ba ngày sau đi Bách Thảo Đường mua đan dược trước!"

Ầm ầm ầm!

Giống như tình thiên phích lịch (sét đánh giữa trời quang), trong nháy mắt tất cả mọi người sững sờ ở tại chỗ.

Nàng vừa rồi nói cái gì? Bách Thảo Đường muốn bán Mỹ Dung Hoán Phu đan? Không phải là lỗi tai của mình xuất hiện vấn đề gì chứ? Mỹ Dung Hoán Phu đan vậy mà còn có thể tồn tại?

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 157: Nam nhân đeo mặt nạ thần bí (bốn)

Edit: kaylee

"Nhược Vân cô nương, người nói là thật sao?"

Trong yến hội, một trung niên nam tử bụng lớn phệ nộ nuốt nước miếng, trong ánh mắt mang theo kinh hi (ngạc nhiên + vui mừng), nhưng mà sau đó giống như nghĩ tới cái gì, có chút không quá xác định hỏi: "Mua đan dược cần yêu cầu gì sao?"

Tỷ như nói, thân phận linh tinh.

Cố Nhược Vân quét mắt nhìn trung niên nam tử, ý cười trong suốt nói: "Trình Tề Tướng xin yên tâm, đan dược là tôi trước được trước, không có yêu cầu gì, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là các người phải có đủ kim tệ, dù sao giá của đan dược Bách Thảo Đường cũng không rẻ, nếu kim tệ không đủ, có thể dùng vật phẩm ngang giá trao đổi."

Lời nói này của nàng, tương đương cho mọi người một phần bảo đảm, phải biết rằng, hội đấu giá lần trước đó quan viên hoàng thành là không có tư cách tham dự, cho nên trong lòng đương nhiên là có chút lo lắng.

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi."

Trung niên nam nhân trong lòng vui vẻ, rõ ràng nhẹ nhàng thở ra, ánh mắt nhìn Cố Nhược Vân cũng mang theo khen tặng.

Về phần Cố Hường Lâm nhân vật chính đêm nay, đã bị tất cả mọi người vứt bỏ đến sau đầu, giống như đều quên mất nhân vật này.....

Cố Hường Lâm mắt lạnh nhìn những người nịnh nọt quay chung quanh ở bên cạnh Cố Nhược Vân kia, trong lỗ mũi phát ra một tiếng hừ lạnh khinh thường, hẳn không tin, đan dược gì đó thật sự thần kỳ như vậy!

"Còn có, đêm nay ta còn có một việc muốn tuyên bố," Tiếng nói của Cố Nhược Vân dừng một chút, ánh mắt đảo qua trên người từng người một, cuối cùng dừng lại ở trên người tổ tông Cố gia, rồi sau đó nàng lạnh lùng cười, ánh mắt như đuốc, lộ ra rét lạnh: "Từ đây về sau, nếu có người có quan hệ với Cố gia còn có Thanh Phong phái, đừng nghĩ từ trong Bách Thảo Đường mua một viên đan dược! Bất luận ngày sau mắc phải bệnh nặng gì, Quý Y đều cự tuyệt trị liệu!"

"Người cho rằng người là ai? Dựa vào cái gì đại biểu Bách Thảo Đường?" Cố Phán Phán chịu không nổi loại chênh lệch này, điên cuồng rống lớn lên: "Hơn nữa vừa rồi lời nói của ca ta các người đều không có nghe rõ sao? Nữ nhân này có mấy cân mấy lượng không có ai rõ ràng hơn Cố gia chúng ta! Nàng tùy tiện lừa dối mấy câu các người đã tin rồi à? Thật sự là một đám ngu ngốc."

Khi Cố Phán Phán nói lời nói này, sắc mặt người Cố gia đều đồng loạt thay đổi, tuy rằng vừa rồi Cố Hường Lâm cũng vạch trần Cố Nhược Vân không có thực học gì, cũng không từng đắc tội những người khác, mà lời nói của nàng lại nhục mạ tất cả mọi người.

Cho nên, hiện tại khuôn mặt của mọi người ở đây đều rất là khó coi, không quá thân thiện nhìn chằm chằm người Cố gia.

Hiển nhiên Cố Phán Phán không có phát hiện điều này, nàng từng bước tới gần Cố Nhược Vân, nghiêng răng nghiêng lợi, hận muốn chém nữ nhân trước mặt thành tám khối.

"Cố Nhược Vân, người xem cho thật kỹ xem người có bao nhiêu keo kiệt, nhất là chiếc xe ngựa bên ngoài kia, rách tung toé, loại đồ vật này đi ngang qua bên người ta ta đều cảm thấy là đang vũ nhục ta! Người xem tọa kỵ của ca ta bọn họ, kia mới là uy phong lẫm lẫm chân chính! Ngay cả tọa kỵ của huynh trưởng ta đều có thể như thế, người tự xưng là sư phụ của Quý Y, ngồi xe ngựa keo kiệt như vậy? Thật sự là cười chết người."

Nói xong lời này, nàng 'ha ha' phá lên cười: "Tuy rằng ta chưa từng thấy qua Quý Y, nhưng mà cũng biết nàng tướng mạo xấu xí, nhưng mà, ba năm phía trước, nàng không biết từ nơi nào tìm đến một thanh lâu nữ tử đến hội đấu giá nói đây là Quý Y được Mỹ Dung Hoán Phu đan chữa khỏi, ai sẽ tin? Trừ những kẻ ngu các ngươi, còn ai sẽ tin?"

"Im miệng!"

Cổ lão gia tử vốn muốn ngăn cản lời nói của Cổ Phán Phán, nhưng bị một hơi thở cường đại bao phủ lại, thế nào cũng nói không ra lời, cho đến vừa rồi, sau khi hơi thở cường đại kia biến mất, lão mới có thể nâng tay, một cái tát hung hăng đánh ở trên mặt của Cổ Phán Phán.

Bạn đang đọc truyện *Phé Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 158: Nam nhân đeo mặt nạ thần bí (năm)

Edit: kaylee

Nhất thời, Cổ Phán Phán bị đánh đến mất nỏ đom đóm, chậm rãi hồi phục tinh thần lại, không hiểu nhìn lão gia tử.

"Gia gia, vì sao người đánh ta?"

"Ngu xuẩn, nguoi rất ngu xuẩn!"

Lão gia tử tức giận, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép (*) nói.

(*) chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: ví với việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn

Cổ Phán Phán này khác với Cổ Nhược Vân, từ nhỏ bị lão chiều hư, có chút không biết trời cao đất rộng, hơn nữa, nàng tự nhận là có Cổ Hường Lâm làm chỗ dựa, ở trong này không ai dám làm gì nàng?

Cho dù là thế lực như Phong phủ kia, cũng quyết không có khả năng có thực lực đối nghịch với Thanh Phong phái.

Đương nhiên, nếu không có huynh trưởng Cổ Hường Lâm này, nàng cũng không dám vũ nhục mọi người ở đây.

Nhưng không nghĩ tới, gia gia vậy mà cho nàng một cái tát ở trước mặt nhiều người như vậy, điều này làm cho Cổ Phán Phán rất là ủy khuất.

"Lôi trưởng lão, Phong Lôi công tử, tiểu nữ không hiểu chuyện, xin các ngươi đừng trách móc."

Lão gia tử lau lau mồ hôi lạnh trên trán, ngượng ngập nói.

"Hừ!" Lôi trưởng lão hừ lạnh một tiếng: "Vừa rồi ta không để nguoi ngăn cản nữ nhân này, chính là muốn nghe xem nàng sẽ nói cái gì, quả nhiên là làm cho chúng ta mở mang tầm mắt, thân phận của Quý Y cũng là nàng có thể hoài nghi? Hay là nói, ánh mắt của mọi người chúng ta đều có vấn đề?"

Cổ Phán Phán môi nhẹ nhàng run rẩy, sắc mặt tái nhợt nói không nên lời, chính là ánh mắt của nàng rất là không cam lòng, gắt gao nhìn chăm chăm Cổ Nhược Vân.

"Tốt lắm, diễn xem đủ, chúng ta cũng cần phải trở về."

Đúng lúc này, Cổ Nhược Vân chậm rãi đứng lên, cười khẽ mở miệng: "Hôm nay, ta chỉ là thừa dịp yến hội đón gió tẩy trần này đến tuyên bố hai chuyện như vậy mà thôi, chuyện của chúng ta đã xong xuôi, vậy cũng là lúc nên rời đi, Vệ Y Y, đi thôi."

"Vâng, sư phụ."

Vệ Y Y đứng lên, rồi sau đó ném một ánh mắt quyến rũ tới Cổ Hường Lâm, dụ dỗ cười: "Cô công tử, không biết nguoi đối với yến hội hôm nay có vừa lòng hay không? Ha ha ha!"

Dứt lời, nàng cười to hai tiếng, đuổi theo bước chân của Cổ Nhược Vân rời khỏi phòng yến hội.

Nhìn hai bóng dáng kia biến mất ở dưới ánh trăng, Cổ Hường Lâm nắm chặt nắm tay.

Hai người kia là cố ý! Cố ý muốn ở trên yến hội làm cho bọn họ xấu mặt! Tất cả tất cả, đều ở bên trong kế hoạch của bọn họ!

Không sai, Cổ Hường Lâm quả thật đoán đúng rồi, mục tiêu của Cổ Nhược Vân bọn họ cũng không ở chỗ lấy tánh mạng của bọn hắn, mà là muốn quấy

rời ở trên yến hội, không hơn. Có gia một lòng muốn nhục nhã bọn họ, nhưng lại quên, người thích nhục nhã người khác chính là người thường bị nhục nhã nhất.

Làm cho bọn họ không ngờ rằng là, sẽ ở trên đường nhảy ra Lôi trưởng lão những người đó, nhưng mà những người này xuất hiện, nhưng là trợ giúp bọn họ thực hiện được mục đích.

Nghĩ đến sắc mặt vừa rồi của những người đó, Vệ Y Y đã cảm giác thật thoải mái!

"Vệ Y Y, đã ba năm."

Dưới ánh trăng, thiếu nữ dừng bước chân, ánh trăng phản chiếu bao phủ thân thể của nàng, tỏa ra ánh sáng trong trẻo lạnh lùng.

"Trong ba năm này, ta trưởng thành không ít, không cần cất dấu thực lực giống như trước kia, ba năm giấu tài, cũng là lúc chúng ta xuất hiện ở trong mắt thế nhân," Nàng khẽ nhủ mảy: "Chính là, trong ba năm, vẫn là tra không được vì sao năm đó sẽ phụ mẫu ta mất đi tung tích."

Nàng nói là mất đi tung tích, cũng không phải là bỏ mạng (đã chết).

Không biết vì sao, Cổ Nhược Vân có một loại cảm giác, phu thê Cổ Thiên còn sống! Hơn nữa, trong ba năm loại cảm giác này càng ngày càng mãnh liệt!

Vệ Y Y trầm mặc một lúc lâu: "Sự phụ, trong ba năm thám tử Ma Tông luôn luôn ở bên ngoài tra chuyện đã xảy ra mười mấy năm trước, tuy rằng còn không có tra đến tất cả chân tướng, nhưng mà gần đây vẫn là có một chút manh mối, Cổ Thiên đại nhân bọn họ mất tích, giống như có liên quan tới Cổ gia nhị gia!"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 159: Nam nhân đeo mặt nạ thần bí (sáu)

Edit: kaylee

Phanh!

Một nắm tay hung hăng dừng ở trên cây bên cạnh, Cổ Nhược Vân cười lạnh một tiếng: "Lúc trước Đông phương thiếu chủ đã nói cho ta biết, chuyện này Cổ gia thoát không khỏi quan hệ! Nếu để cho ta biết ai âm toán bọn họ, ta lấy linh hồn của ta thề, tất nhiên làm cho hắn mất hồn mất vía, trọn đời không được siêu sinh!"

Vệ Y Y có chút chần chờ: "Sự phụ, chúng ta có cần bắt Cổ gia nhị gia tới thẩm vấn một lần hay không?"

"Không cần," Cổ Nhược Vân cảm giác cổ họng có chút khô, giọng nói khàn khàn nói: "Người cho rằng bằng vào lực lượng của tên kia, có thể đối phó được phụ mẫu ta? Phía sau hắn khẳng định có người hỗ trợ! Ở trước lúc tra ra thân phận của người kia, ta tạm thời không muốn đá thảo kinh xà (bứt dây động rừng), điều này cũng là nguyên nhân vì sao ba năm này ta chỉ tìm chút phiền toái cho Cổ gia mà vẫn luôn không có chân chính ra tay."

Chuyện không chắc chắn, Cổ Nhược Vân chưa bao giờ sẽ làm.

Đã làm, thì phải trăm thảo trừ căn!

Bất luận như thế nào, nàng cũng sẽ không đẩy bản thân vào cảnh nguy hiểm!

"Ai?"

Bỗng nhiên, Cổ Nhược Vân mặt mày nhăn lại, ánh mắt sắc bén nhìn về phía phía sau một cây cổ thụ: "Các hạ không cần che giấu hơi thở của bản thân, xuất hiện đi, ta đã cảm nhận được tồn tại của ngươi!"

Vệ Y Y sùng sốt một chút, theo ánh mắt của thiếu nữ nhìn qua.

Chậm chạp, phía sau cổ thụ đi ra một người. (L: ai đây các bạn? Đoán ra chưa nào?)

Đó là một nam nhân đeo mặt nạ, cặp mắt lãnh khốc dưới mặt nạ màu đen kia giống như ung báo trong đêm đen, làm cho người ta không chỗ che giấu, nhưng mà, sau khi nhìn đến thiếu nữ một thân áo xanh kia, trong mắt lạnh mạnh mẽ xuất hiện một chút dịu dàng, cũng là chợt lóe rồi biến mất.

Cổ Nhược Vân nhíu mày, không biết vì sao, ánh mắt của nam nhân này rất là quen thuộc, nhưng nghĩ không ra gặp qua ở nơi nào.

"Người là ai? Có phải chúng ta đã từng gặp nhau hay không?"

Nam nhân há miệng, giống như có vô số lời nói muốn kể ra với nàng, cuối cùng vẫn là nuốt toàn bộ lời nói xuống, giọng nói lãnh khốc mà khàn khàn từ trong cổ họng chậm rãi phát ra.

"Không có."

Cố Nhượng Vân cười lạnh một tiếng: "Nếu là không có, vậy vì sao người phải đi theo ta?"

Sau khi nói xong lời này, nàng đột nhiên thấy hắc y nam nhân ánh mắt lạnh như băng vọt lại, trong ánh mắt kia rõ ràng mang theo sát khí.

"Sư phụ, cẩn thận!"

Mắt thấy nam nhân đến trước mặt Cố Nhượng Vân, Vệ Y Y sắc mặt đại biến, cấp tốc đánh về phía Cố Nhượng Vân, dung nhan yêu mị mang theo tức giận, đến cùng nam nhân này là người nào? Vì sao muốn giết hại sư phụ?

Nhưng mà, ngay tại lúc nam nhân tới trước mặt Cố Nhượng Vân, lại đưa tay kéo, gắt gao kéo nàng vào trong ngực, rồi sau đó nâng tay chặn, lập tức, Vệ Y Y nghe được 'phù phù' một tiếng, một bóng dáng từ trên bầu trời đêm té xuống.

Người nọ mặt lộ vẻ hoảng sợ, ngạc nhiên nhìn chằm chằm nam tử bảo vệ Cố Nhượng Vân ở trong ngực.

Vì sao, vì sao hắn sẽ phát hiện bản thân?

Sau khi thấy một màn như vậy, trái tim của Vệ Y Y rốt cục thả xuống, xem ra nam nhân này không phải là muốn giết Cố Nhượng Vân, mục tiêu chân chính của hắn là sát thủ giấu ở trong trời đêm.....

"Nói, người là ai? Ai phái người tới!" Nam nhân cả người tràn ngập sát khí, ánh mắt lãnh khốc lạnh lùng nhìn sát thủ.

"Người không cần hỏi," Cố Nhượng Vân lắc lắc tay, nói: "Hắn là người Thanh Phong phái, phỏng chừng là Cố Hường Lâm phái tới, sau khi ta ra khỏi Cố gia thì đi theo ta, vừa rồi ta và Vệ Y Y nói những lời này cũng là cố ý cho hắn nghe, chính là muốn xem xem khi nào thì hắn ra tay với ta."

Giống như một chậu nước lạnh, đổ xuống trên đầu người này, làm cho thân mình của hắn nhịn không được mà run rẩy.

Nàng biết, nàng vậy mà đều biết..... Ở lúc bản thân bắt đầu đi theo nàng, nàng cũng đã biết toàn bộ, nói cách khác, ngay từ đầu, nàng không có ý định làm cho hắn còn sống trở về.....

Nữ nhân này, đến cùng đáng sợ cỡ nào?

Phải biết rằng bản thân tu luyện chính là công pháp ẩn nấp hơi thở, nam nhân đeo mặt nạ trước mắt thực lực quá mức cường đại, nhìn thấu hắn còn có thể lý giải, vì sao nàng sẽ nhận thấy được hơi thở của bản thân?

Lúc này đây Thiếu công tử, là trêu chọc loại kẻ địch như thế nào?

"Người..... Người đến cùng là ai?" Hắn nhìn Cố Nhượng Vân, run run rẩy rẩy hỏi ra một câu.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 160: Diên Niên Ích Thọ đan (một)

*) Diên Niên Ích Thọ đan = đan được kéo dài tuổi thọ

Edit: kaylee

"Sư phụ, người này xử trí thế nào?"

Vệ Y Y ánh mắt lạnh xuống, trong lòng có chút ảo não, sát thủ Thanh Phong phái một đường theo bọn họ, nàng vậy mà không có phát hiện, nếu không phải sư phụ cảm giác nhạy bén, có lẽ đã bị hắn ám toán thành công.

Cố Nhượng Vân giương mắt nhìn người trước mặt, mặt không biểu cảm hỏi: "Cố Hường Lâm cho người đi theo ta, không chỉ là ám toán ta đơn giản như vậy đi? Nếu không người cũng sẽ không thể luôn luôn che dấu không ra tay, nói đi, đến cùng hắn có mục đích gì?"

"Đừng hỏi ta, ta sẽ không nói, muốn giết muốn chém tùy các người!"

Sát thủ đi ra từ trong hoảng sợ, cắn chặt khớp hàm, thấy chết không còn nói.

"Người muốn chết?"

Cố Nhược Vân nở nụ cười.

Không biết vì sao, nhìn thấy nụ cười của nàng, thân mình của sát thủ run lên, một loại sợ hãi phát ra từ nội tâm xuyên thấu qua linh hồn, chỉ một lát sau vật áo đã bị mồ hôi làm ướt sũng.

Thiếu nữ không có nói chuyện, toàn bộ bầu trời đêm đều yên lặng xuống, yên tĩnh có chút đáng sợ, loại cảm giác này làm cho sát thủ càng lo lắng không yên, quả thực so với lăng trì (*) còn khó chịu hơn.

(*) lăng trì: hình phạt thời xa xưa, trước tiên là chặt bỏ tay chân, sau đó mới chặt đầu

Thật lâu sau, giọng nói trong trẻo kia mới chậm rãi truyền ra từ trong miệng thiếu nữ: "Biết vì sao ta cố ý để cho người nghe được ta và Vệ Y Y nói chuyện sao?"

Sát thủ sửng sốt một chút, không rõ chân tướng nhìn Cố Nhược Vân.

Chẳng lẽ không phải là nàng muốn thông qua đoạn đối thoại này làm cho mình không cần thận bại lộ hơi thở? Không! Không đúng, ngay từ đầu nàng đã nhận ra tất cả, căn bản không cần dùng thủ đoạn gì để phát hiện sự tồn tại của hắn.

"Bởi vì....." Cố Nhược Vân mỉm cười nhìn nam nhân, giọng nói của nàng giống như ác ma địa ngục, từng bước một chỉ dẫn người khác bước vào vực sâu trốn không ra kia: "Ta cần người giúp ta làm một chuyện, nói đúng ra, ta muốn người về Cố gia làm gian tế cho ta, tra ra đến cùng là phụ mẫu ta bị ai làm hại."

"Người mơ tưởng!"

Sát thủ kích động lớn tiếng hô lên, hắn tuyệt đối sẽ không khuất phục nữ nhân này!

"Kia nhưng là không phải do người."

Từ đầu đến giờ trên khuôn mặt thanh tú của thiếu nữ vẫn lộ vẻ mỉm cười: "Bao Bao, kế tiếp nên để người phát uy, cũng làm cho người Thanh Phong phải xem xem cái gì mới là tọa kỵ Linh Thú chân chính!"

"Ngao ô!"

Một tiếng sói rống chột vang lên ở trong bóng đêm yên tĩnh, sợ tới mức sát thủ thiếu chút nữa nằm sấp xuống.

"Sói..... Vì sao ở nơi này sẽ có sói?"

Hắn thì thầm tự nói, sắc mặt tái nhợt, ngay tại khi ánh mắt của hắn nhìn thẳng vào Cố Nhược Vân, giống như nhìn thấy chuyện khủng bố gì đó, hai mắt trợn lên, hoảng sợ nói không nên lời.

Dưới ánh trăng, một con sói trắng như tuyết đứng ở bên cạnh thiếu nữ, uy phong凛凛, giống như một pho tượng thần thủ hộ bảo vệ người nó muốn bảo vệ.

"Linh Thú!"

Sát thủ sắc mặt tái nhợt muốn lui về phía sau, phải biết rằng, tuy rằng tọa kỵ của Thanh Phong phái cũng là Linh Thú, nhưng chỉ là Linh Thú cấp thấp nhất mà thôi, rất dễ thuần phục, nhưng mà bây giờ thì khác, bây giờ nhất định là rất khó thuần hóa, càng khó khế ước với nhân loại.....

Nhất là, thực lực của con này sói vô cùng cường hãn! Kائن là không phân cao thấp với Môn chủ Thanh Phong phái bọn họ!

Mà Môn chủ Thanh Phong phái bọn hắn là cường giả Vô Vương nha! Đến cùng là tiểu nha đầu này dựa vào năng lực gì thuần hóa con sói này?

"Lúc này đây thiếu chủ hắn trêu chọc loại kẻ địch gì cho Thanh Phong phái?" Hắn khuôn mặt vô cùng tái nhợt, thân mình nhẹ nhàng run rẩy, vẻ mặt tuyệt vọng và suy sút: "Xong rồi, lần này Thanh Phong phái là triệt để thua ở trong tay thiếu chủ."

"Rống."

Bao Bao gầm nhẹ một tiếng, ngay từ đầu sát thủ còn tưởng rằng đối phương là đang cảnh cáo bản thân, nhưng sau đó lại đột nhiên phát hiện không thích hợp, hắn có thể cảm nhận được linh hồn của chính mình giống như bị giam cầm, thế nào cũng tránh không thoát.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 161: Diên Niên Ích Thọ đan (hai)

Edit: kaylee

Dần dần, đôi mắt hoảng sợ kia trở nên đại ra vô thần, đờ đẫn như là một con rối gỗ.

"Người tên là gì?"

Giọng nói của Cố Nhược Vân giống như có ma lực, làm cho người nọ ngoan ngoãn mở miệng: "Bẩm báo chủ nhân, thuộc hạ tên là Lý Thành."

"Lý Thành phải không? Hiện tại người có thể trở về đi, thời thời khắc khắc giám sát Cố gia nhị gia, có động tĩnh gì thông qua linh hồn truyền âm nói với ta."

Lý Thành là bị Bao Bao khống chế được, mà trong cơ thể Bao Bao lại tồn tại quan hệ khế ước với Cố Nhược Vân, cho nên có thể thông qua linh hồn truyền âm truyền lời. Đương nhiên, bằng vào thực lực hiện giờ của Bao Bao, chỉ có thể khống chế linh hồn dưới Võ Vương.

"Sư phụ, Bao Bao còn có loại năng lực này?" Vệ Y Y kinh ngạc tròng lớn mắt đẹp, lại có chút không hiểu hỏi: "Đã nó có loại lực lượng này, vì sao không trực tiếp khống chế Cố gia nhị gia, hỏi ra chuyện chúng ta muốn biết."

Cố Nhược Vân lắc lắc đầu: "Thực sự đơn giản như vậy, ta đã sớm làm, sau lưng Cố gia nhị gia có một thể lực thần bí, nếu ta khống chế linh hồn của hắn, những người đó khẳng định sẽ phát hiện, rất không an toàn, hiện tại ta chỉ muốn tìm ra thể lực kia đến cùng là đến từ phương nào! Có thù hận gì với phụ mẫu của ta."

"Sư phụ, có phải người nên cảm tạ Cố Hường Lâm đưa một người tới cho người hay không?" Vệ Y Y chớp mắt, cười hi hi nói, thật hiển nhiên, hôm nay nhìn thấy người Cố gia xấu mặt, tâm tình của nàng vô cùng khoái trá.

Cố Nhược Vân mỉm cười: "Đúng rồi, vừa rồi."

Nàng vừa định xoay người tìm nam nhân đeo mặt nạ lãnh khốc kia, lại phát hiện phía sau mình trống rỗng, nơi nào còn có bóng dáng của đối phương?

"Sư phụ," Vệ Y Y chần chờ hỏi: "Nam nhân kia, hắn có lai lịch thế nào?"

"Không rõ ràng."

Cố Nhược Vân lắc lắc đầu: "Nhưng mà hắn cũng không có ác ý gì."

Không chỉ có như thế, ngay cả Cố Nhược Vân cũng không biết vì sao, ở lúc nam nhân kia bảo vệ nàng ở trong ngực, không tự chủ được có một loại cảm giác thật an toàn, thật an tâm.....

"Quên đi," Cố Nhược Vân thu hồi ánh mắt: "Vệ Y Y, chúng ta đi thôi."

Ở trước khi rời đi, nàng giống như là có cảm giác được cái gì, lại nhìn về phía cổ thụ vừa rời nam nhân ẩn nấp.

Cho đến hai bóng dáng chậm rãi biến mất, phía sau cổ thụ, nam nhân mặc quần áo màu đen mới chậm rãi đi ra, môi mím khe khẽ, giống như là bị khóa mỗi lạnh lẽo cứng rắn giương lên một đường cong, mà con người đen kịt vẫn luôn ngóng nhìn bóng lưng rời đi của thiếu nữ, mạnh mẽ xuất hiện ra vô tận dịu dàng và sùng nịnh.

"Thực xin lỗi, Vân Nhi, hiện tại ta vẫn không thể nhận lại muội, hi vọng muội có thể tha thứ cho ta."

.....

Ba năm trước, hội đấu giá kia chấn kinh vô số người, cho nên, lúc nghe nói Bách Thảo Đường sắp sửa lấy Mỹ Dung Hoán Phu đan ra buôn bán, lập tức làm cả Thanh Long Quốc đều gió nổi mây phun, tất cả quan to quý nhân đều bắt đầu chuẩn bị tiền tài, chỉ vì Mỹ Dung Hoán Phu đan trong Bách Thảo Đường.

Cho dù những người này không cần Mỹ Dung Hoán Phu đan kia, nhưng mà chỉ dựa vào hai chữ 'đan dược' này, chính là rất nhiều người tranh đến rách đầu cũng muốn có được.

Nhưng mà, chờ sau khi đám người tới Bách Thảo Đường, cũng là vô cùng yên tĩnh, có thể là sợ tranh cãi quá mức ầm ĩ sẽ bị người Bách Thảo Đường đuổi đi ra ngoài.

"Các vị, hôm nay người không sai biệt lắm đều đến đông đủ," Triệu chương quỹ ho khan vài tiếng, cười tủm tỉm nói: "Bởi vì chúng ta chuẩn bị đan dược không nhiều lắm, cho nên, cũng chỉ có hai mươi người có thể đạt được đan dược, ở đây đã có hai mươi người, tới trễ liền không có danh ngạch, nhưng

mà, hôm nay chúng ta lấy ra bán không chỉ có Mỹ Dung Hoán Phu đan, còn có Diên Niên Ích Thọ đan."

Theo tiếng nói của Triệu chương quỹ phát ra, trái tim của mọi người đều không tự chủ được mà nhảy lên.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 162: Diên Niên Ích Thọ đan (ba)

Edit: kaylee

Bọn họ vốn cho rằng Mỹ Dung Hoán Phu đan đã đủ quý trọng rồi, không nghĩ tới vẫn còn có Diên Niên Ích Thọ đan!

Phải biết rằng, tuy rằng Quỷ Y có thể hoạt tử nhân, cũng lắm là ở lúc đối phương còn có một hơi thở chưa khỏi thương thế của hắn, cũng không thể làm tăng thêm tuổi thọ! Cho nên, có thể tưởng tượng được, Diên Niên Ích Thọ này đan là cỡ nào nghịch thiên!

"Triệu chương quỹ, ngươi..... Ngươi nói là thật sao?"

Trong đám người, một thanh niên tiểu hóa (?) run run hỏi.

Triệu chương quỹ nhìn nhìn Cố Nhược Vân ngồi ở một bên, sau khi nhìn thấy đối phương gật gật đầu, mới khẳng định nói: "Đương nhiên là thật, ta lấy danh dự của Bách Thảo Đường cam đoan, lời này tuyệt không nói dối!"

Nghe nói như thế, thanh niên tiểu hóa kích động khóc lên: "Thật tốt quá, gia gia của ta được cứu rồi, gia gia của ta được cứu rồi!"

Mà lúc này, sau khi nghe được chuyện khiếp sợ như thế, mọi người cũng bất chấp nơi này là địa bàn của Bách Thảo Đường, tập thể ồ ào lên, giọng điệu và thần thái kia rõ ràng đều mang theo phần chấn.

Nếu chuyện này là thật, phỏng chừng lúc này đây so với hội đấu giá ba năm trước còn muốn oanh động hơn!

"Diên Niên Ích Thọ đan? Ha ha, nếu thật sự có thể kéo dài tuổi thọ của người, vậy chẳng phải là nghịch thiên sửa mệnh?"

Bỗng nhiên, một tiếng cười lạnh từ ngoài cửa truyền đến.

Triệu chương quỹ nhướng mày, giương mắt nhìn lên, nhìn thấy Cố Hường Lâm mang theo người Thanh Phong phái từ ngoài cửa đi đến.

Những người đó đều là khuôn mặt không tốt, hiển nhiên là tới gây chuyện.

"Triệu chương quỹ, chúng ta đều là người tu luyện, người tu luyện kiêng kỵ nhất chính là nghịch thiên sửa mệnh!" Cố Hường Lâm cười lạnh một tiếng: "Nghịch thiên sửa mệnh, nhất định sẽ thừa nhận thiên kiếp, ta không tin tưởng có người ngu như vậy, vì kéo dài một ít thứ không liên quan đến tánh mạng người mà cam nguyện mất hồn mất vía, cho nên, những đan dược này đều là giả! Quan trọng là, mọi người đều biết, đan phương đã biến mất ở trong lịch sử, quá khứ tương lai vô số người muốn nghiên cứu ra đan phương đều thất bại, bởi vậy có thể đủ biết trên đời này tuyệt đối không có Luyện Đan Sư tồn tại!"

Từ lúc bắt đầu tu luyện, sự phụ của hắn đã nói với hắn, ngàn vạn không thể nghịch thiên sửa mệnh, nếu không tất nhiên mất hồn mất vía ở dưới thiên kiếp, vạn kiếp bất phục! Hắn mới không tin những lão nhân kia sẽ không hiểu đạo lý này, bởi vậy, những đan dược đó tuyệt đối không có khả năng là Diên Niên Ích Thọ đan!

Lúc mọi người ở đây hai mặt nhìn nhau, một tiếng cười khê chậm rãi truyền đến: "Đan dược vốn chính là thứ nghịch thiên, nhưng mà, lại không có nghĩa là Luyện Đan Sư phải gặp thiên kiếp! Nghịch thiên sửa mệnh, là mạnh mẽ dùng thủ đoạn sửa lại mệnh cách của một người, nhưng mà đan dược chỉ là mượn dùng ngoại lực làm ra một ít thay đổi đối với thân thể mà thôi, về phần lời nói cuối cùng của ngươi..... Ai có thể cam đoan, nhiều năm trôi qua như vậy, không có ngoại lệ xuất hiện?"

Cố Hường Lâm hai mắt âm trầm, lạnh lùng nhìn Cố Nhược Vân: "Nhược Vân muội muội, ngươi thật muốn giúp đỡ Bách Thảo Đường đối đầu với người trong nhà?"

"Người trong nhà?" Cố Nhược Vân nở nụ cười, tươi cười kia tràn đầy trào phúng: "Thật có lỗi, người nhà của ta chỉ có phu thê Cố Thiên và Cố Sanh Tiểu, mà các ngươi, chỉ là người xa lạ có quan hệ huyết thống mà thôi."

"Tốt! Tốt lắm!" Cố Hường Lâm cười lạnh một tiếng: "Hi vọng ngươi sẽ không hối hận vì lời nói hôm nay! Nhưng mà, mặc kệ hôm nay ngươi nói cái gì, ta cũng sẽ chứng minh cho mọi người Bách Thảo Đường chỉ là kẻ lừa đảo! Tất cả đan dược này đều là giả!"

Giả?

Nghe vậy, mọi người bắt đầu châu đầu ghé tai, nghị luận ào ào.

Lúc trước hội đấu giá của Bách Thảo Đường thành công bọn họ cũng đều xem ở trong mắt, hiện giờ nói Diên Niên Ích Thọ đan là giả, bọn họ thế nào cũng không thể tin, nhưng mà thiếu công tử Thanh Phong phái đã có tin như vậy, có phải trong tay có chứng cứ gì hay không?

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 163: Diên Niên Ích Thọ đan (bốn)

Edit: kaylee

"Các vị, để nghiệm chứng đan dược thật giả, chúng ta đã mời một người đến chứng minh, hiện tại liền để cho ông đi vào đi."

Triệu chương quỹ ho khan hai tiếng, cười tủm tỉm nói.

Mà đám người vốn đang huyền não sau khi nghe thấy lời nói đó nháy mắt liền yên tĩnh xuống, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía cửa. Sau đó, theo một tiếng ho nhẹ vang lên, một cái lão giả chống gậy trượng chậm rãi đi vào Bách Thảo Đường.

Lão giả kia tuổi già sức yếu, cần người nâng mới có thể đi đường, khuôn mặt già nua giống như là vỏ cây khô nứt ở cùng một chỗ, rõ ràng thoát nhìn đã là ngọn đèn hết dầu, không sống được bao nhiêu lâu nữa.

"Kia không là Thái Phó đại nhân sao?"

"Thái Phó đại nhân này chỉ là một người bình thường, vốn không thể sống lâu lắm, hiện giờ cũng đã chín mươi tuổi, trước đó không lâu Ngự Y đã chẩn đoán qua cho ông, không quá ba tháng sẽ đi về cõi tiên, Bách Thảo Đường tìm ông đến đây, chẳng lẽ Diên Niên Ích Thọ đan là thật?"

Ở trong Thanh Long Quốc, Thái Phó vẫn là rất có uy vọng, mặc dù ông không có bước vào con đường tu luyện, nhưng mà tri thức uyên bác, phẩm hạnh đoan chính, nếu là dùng ông đến chứng minh, là không thể tốt hơn.

"Ha ha, ban đầu ta cho rằng bản thân chỉ có thể sống ba tháng nữa, không nghĩ tới người Bách Thảo Đường sẽ để cho ta tới thí nghiệm Diên Niên Ích Thọ đan, thật sự là làm cho ta thụ sủng nhược kinh (vừa mừng vừa lo)."

Thái Phó giọng nói thông thả, mỗi một câu nói đều phải thở dốc một chút, giống như một đoạn nói này đã dùng hết toàn bộ lực lượng của ông.

Triệu chương quỹ cũng không nói thêm gì, trực tiếp làm cho người ta đưa đan dược cho Thái Phó.

Thái Phó cười cười, có chút cố hết sức nâng lên cánh tay, run rẩy để đan dược vào trong miệng.

Về mặt của ông thật bình tĩnh, bình tĩnh không có một chút gợn sóng.

Giờ khắc này, tất cả mọi người là không chuyển mắt nhìn chăm chăm Thái Phó, sợ bỏ lỡ cái gì.

Cổ Hướm Lâm hơi hơi nheo mắt lại, đáy mắt xẹt qua một tia sáng khác thường.

Nếu đan dược này nghiệm chứng thất bại, Bách Thảo Đường tất nhiên sẽ thân bại danh liệt (mất hết danh dự), mà ngược, đan phương của đan dược này bản thân là thế tất yếu lấy được đến tay!

"Các ngươi mau nhìn."

Bỗng nhiên, một tiếng nói tràn đầy khiếp sợ chợt vang lên.

Sau đó, tất cả mọi người cảm nhận được trên người Thái Phó nổi lên biến hóa vi diệu.....

Nói như thế nào đây? Mặt ông vẫn là khuôn mặt kia, nếp nhăn tóc bạc không thiếu mấy may, nhưng mà, hơi thở chứa đầy tử khí trên người ban đầu lại chậm rãi biến mất, ông vốn cần dựa vào gậy trượng mới có thể đi lại, cũng ở dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người quảng đến một bên.

"Ha ha ha!"

Ông lên tiếng phá lên cười, tiếng cười kia cũng không có suy yếu lúc ban đầu, cả người đều vô cùng có tinh thần: "Kỳ tích, đây thật là kỳ tích! Ta cho rằng ta đã sắp chết, không từng dự đoán được còn có thể sống tạm thêm vài năm! Càng quang trọng hơn là vậy mà có thể ném được đan dược mà người thế gian đều tha thiết ước mơ, đủ, cả đời này ta đã đủ!"

Nói xong, Thái Phó kích động, lão lệ tung hoành.

Àm!

Đám người chột bạo phát lên, ánh mắt mọi người đều là không thể tin, còn có kích động không chút nào che giấu kia.

Trời ạ, Diên Niên Ích Thọ đan loại nghịch thiên này, thật đúng là tồn tại! Giúp một người sắp chết kéo dài tuổi thọ, đây vốn là chuyện căn bản không có khả năng làm được! Cho dù loại người giống như Quý Y có thể đoạt mạng người với Diêm vương kia cũng làm không được!

Mà trong Bách Thảo Đường này, lại có người có thể luyện ra loại đan dược thần kỳ này!

"Các vị," Triệu chương quý nở nụ cười, nói: "Diên Niên Ích Thọ đan này trong cuộc đời mỗi người chỉ có thể dùng một viên, hơn nữa mỗi một viên chỉ kéo dài tuổi thọ được có mười năm! Nói cách khác, mười năm sau ngươi vẫn là sẽ chết!"

Tuy rằng nói chỉ có mười năm thời gian, nhưng mà, vẫn là đủ làm mọi người điên cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 164: Diên Niên Ích Thọ đan (năm)

Edit: kaylee

Phải biết rằng, một võ giả sau khi tới Võ Vương, là có thể gia tăng trăm năm tuổi thọ, nếu là một Võ Tướng cao cấp vừa khéo tới bên cạnh đột phá, lại tuổi thọ đã hết, vậy chính là hồi thiên vô thuật (không cách nào xoay chuyển trời đất), nhưng một khi có thêm mười năm tuổi thọ làm cho hắn có cơ hội đột phá, vậy chẳng khác nào lại gia tăng thêm trăm năm nữa, cho nên có thể tưởng tượng được tầm quan trọng của mười năm tuổi thọ này đối với một võ giả.

Cố Hường Lâm không nói gì, ánh mắt lại chuyển động không ngừng, hiển nhiên là đang nghĩ thế nào thu đan phương của đan dược vào tay!

Không nói mười năm tuổi thọ kia, nếu có thể luyện chế Diên Niên Ích Thọ đan, không biết có thể vì hắn mời chào bao nhiêu tài phú?

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn vừa động, nói: "Triệu chương quý, ta nghĩ muốn gặp chủ tử nhà các ngươi, hiện tại có thể không xin hắn đến gặp?"

Nghe vậy, Triệu chương quý sững sờ một chút, hiện tại chủ tử của Bách Thảo Đường chính là đại tiểu thư, nhưng mà giống như hiện giờ đại tiểu thư còn không muốn để cho người khác biết quan hệ của nàng và Bách Thảo Đường, cho nên bản thân khẳng định không thể bán đứng nàng.

"Ngượng ngùng, Cố thiếu gia, chủ tử chúng ta không muốn gặp người, huống chi, ngươi không phải là luôn miệng nói Bách Thảo Đường chúng ta bán đan dược giả gạt người sao? Một khi đã như vậy, ngươi còn muốn gặp chủ tử chúng ta làm cái gì?"

Trên mặt Triệu chương quý mang theo trào phúng, khinh thường nói.

Cố Hường Lâm cũng không buồn bực, giọng nói nhàn nhạt: "Triệu chương quý, phiền toái ngươi đi thông báo một tiếng, nói thiếu chủ Thanh Phong phái Cố Hường Lâm cầu kiến."

"Ha ha!" Nghe vậy, Triệu chương quý cất tiếng cười to: "Cố Hường Lâm, ngươi muốn dùng Thanh Phong phái đến áp người? Đáng tiếc, ta còn không để Thanh Phong phái bọn ngươi vào mắt! Mời trở về đi!"

Nghe nói như thế, Cố Hường Lâm sắc mặt có chút khó coi, khuôn mặt hắn mang theo một tia cười lạnh, mặt không biểu cảm nói: "Ta gọi ngươi một tiếng Triệu chương quý, là xem ở trên mặt mũi của Bách Thảo Đường, nhưng mà, ngươi còn không có tư cách nói chuyện với ta, mau làm chủ tử nhà các ngươi đi ra! Chỉ có hắn mới xứng đứng ở trước mặt của ta!"

Xoát!

Sau khi Cố Hường Lâm nói ra lời này, tất cả mọi người Thanh Phong phái phía sau hắn đồng loạt rút ra vũ khí, như hổ rình mồi nhìn Triệu chương quý về mặt trào phúng.

Giống như chỉ cần công tử nhà mình ra lệnh một tiếng, sẽ làm cho người trước mắt máu tươi tại chỗ.

"Người Thanh Phong phái, quả nhiên là uy phong."

Nhưng vào lúc này, Cố Nhược Vân vẫn luôn ngồi ở một bên xem diễn rối cục đứng lên, ý cười trong suốt nói: "Không nghĩ tới một thiếu công tử danh

không chính ngôn không thuận của Thanh Phong phái các người, so với Nhị thiếu gia chính quy của Phong phủ còn uy phong hơn, chắc chắn, thật đúng là làm người ta nhìn với cặp mắt khác xưa."

Mọi người đều biết, Cố Hường Lâm chỉ là nghĩa tử của Môn chủ Thanh Phong phái, cho nên là danh không chính ngôn không thuận, mà lời nói này, trùng hợp chọc đến chỗ đau của hắn, lập tức làm khuôn mặt kia lạnh xuống.

"Đường muội, đây chính là thái độ người nói chuyện với đường ca? Hiện tại Lôi trưởng lão những người đó cũng không ở trong này, người cho rằng có bao nhiêu người có thể bảo vệ được người? Quý Y sao? Tuy rằng Quý Y y thuật tinh thông, nhưng mà thực lực có vẻ không cao, người muốn dựa vào nàng là vô cùng sai! Bách Thảo Đường các người chỉ có một Võ Vương, nhưng Thanh Phong phái đã có hai người, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt! Đừng làm ra chuyện làm cho mình hối hận cả đời!"

(*) kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt: lời khuyên người khác nên nhận ra thực tế mà thay đổi quan điểm

Cố Hường Lâm có ý tốt khuyên giải nói, về mặt kia, để cho người không biết thấy hoàn toàn sẽ cho rằng là một ca ca tốt quan tâm muội muội.

Nhưng mà.....

Cố Nhượng Vân nở nụ cười: "Cố Hường Lâm, người muốn gặp chủ tử của Bách Thảo Đường là vì đan phương của Diên Niên Ích Thọ đan? Nói thẳng là được rồi, làm gì lãng phí thời gian?"

Tuy rằng Cố Hường Lâm quả thật là có loại suy nghĩ này, nhưng bị người nói toạc ra vẫn là có chút xấu hổ, rồi sau đó chính nghĩa lẫn nhiên nói: "Ta không biết người và gia gia có ân oán gì, nhưng Cố Hường Lâm ta vẫn luôn coi người là muội muội mà đối đãi, đan phương đối với mọi người trên đại lục mà nói đều là cực phẩm trân bảo, đến lúc đó sẽ có rất nhiều cường giả muốn cướp đoạt, người thân là người của Bách Thảo Đường, rất không an toàn, vì an toàn của người lo lắng, ta mới muốn từ Bách Thảo Đường tiếp nhận đan phương, gánh vác tất cả nguy hiểm cho người."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 165: Cố Nhượng Vân âm hiểm (một)

Edit: kaylee

Cố Hường Lâm một phen lời nói quên mình vì người này rơi vào trong tai mọi người, hơn nữa biểu cảm ác liệt kia, làm cho người ta căn bản là không cách nào hoài nghi dụng ý của hắn, dù sao hắn khác với Cố nhị gia, cho dù lòng tham, cũng sẽ không có biểu lộ gì ở trên mặt.

Chỉ là.....

Cố Nhượng Vân nở nụ cười, trong mắt là tràn đầy trào phúng: "Có phải ta đây còn phải cảm tạ người thay ta thừa nhận nguy hiểm này hay không?"

"Đương nhiên."

Cố Hường Lâm nâng khuôn mặt cao ngạo: "Nhượng Vân muội muội, hiện tại Bách Thảo Đường cao điệu như vậy, người có nghĩ tới bọn họ sẽ gặp hiểm cảnh (tình cảnh nguy hiểm) thế nào hay không? Người đừng tưởng rằng ba năm này Bách Thảo Đường các người bình yên vô sự, đã đại biểu cho sau này cũng sẽ không có người đến cường đoạt đan phương! Đó là bởi vì ba năm này các thế lực đều đang chuẩn bị một chuyện, không ai có thời gian để ý tới Bách Thảo Đường các người! Huống chi Mỹ Dung Hoán Phu đan cũng không có lực hấp dẫn gì, nhưng mà, lúc này đây, Diên Niên Ích Thọ đan xuất thế, ắt sẽ đưa tới vô số thế lực tranh đoạt, người thân ở trong Bách Thảo Đường, muốn yên thân, hoàn toàn không có khả năng!"

"Hơn nữa....." Cố Hường Lâm ngừng lại một chút, lãnh cười nói: "Thanh Phong phái chúng ta cũng sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy! Nhượng Vân muội muội, người cho rằng một Bách Thảo Đường nho nhỏ có thể so sánh với Thanh Phong phái? Ta là nể tình người là huyết mạch của Cố gia mới có ý tốt khuyên bảo, nếu đổi thành những người khác, nghĩ cũng đừng nghĩ!"

Thật hiển nhiên, nếu hôm nay không lấy được đan phương của Diên Niên Ích Thọ đan, Cố Hường Lâm không tính toán rồi đi nơi này! Bất luận dụ dỗ hay đe dọa, bọn họ phải gọi ra đan phương (tức là nhìn thấy đan phương)!

"Người nói rất đúng, Bách Thảo Đường chúng ta quả thật không phải là đối thủ của Thanh Phong phái các người."

Vốn mọi người cho rằng lấy tính tình của Cố Nhượng Vân, tất nhiên là thà chết không theo, không nghĩ tới nàng đột nhiên nói ra một câu nói như vậy, bất ngờ không kịp đề phòng, tất cả mọi người đều sửng sốt một chút, kinh ngạc nhìn khuôn mặt thanh tú của thiếu nữ.

Giờ khắc này, không ai phát hiện, lúc thiếu nữ rũ mắt xuống, trong mắt hiện lên một chút giả dối.

Rồi sau đó, nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, trong đôi mắt trong veo như nước kia mang theo một chút khiếp đảm, yếu ớt nói: "Kỳ thực, đan phương không ở trên tay Dư lão, lúc đó là vì trong tay ta có đan phương này, Dư lão mới nhận ta, nếu người muốn đan phương mà nói trực tiếp hỏi ta muốn thì tốt rồi,

tục ngữ nói, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, ta cũng không muốn đối đầu với Thanh Phong phái các người, cho nên nếu các người không làm khó ta, ta sẽ giao đan phương cho người."

Chuyện này là ở bên trong dự kiến của Cố Hường Lâm.

Mấy ngày nay hần suy nghĩ rất nhiều, đường đường Bách Thảo Đường vì sao phải bảo vệ nữ cô nhi (bé gái mồ côi) Cố Nhược Vân này như vậy, sao Quý Y cao ngạo lại nhận người không có học qua y thuật như nàng làm sư?

Rõ ràng chỉ có một nguyên nhân, chính là trong tay Cố Nhược Vân nắm giữ thứ gì đó hai người kia tha thiết ước mơ.

Thứ kia, chính là đan phương trong truyền thuyết!

Thật không biết nữ cô nhi Cố Nhược Vân này gặp vận **** gì, lại có vận may có được đan phương, dùng cái này áp chế Dư lão và Quý Y! Mà đan được của Bách Thảo Đường cũng khẳng định là xuất từ tay Quý Y, trên đời này trừ bỏ nàng, lại có ai có thể nhanh như vậy đã học xong thuật luyện đan?

"Nhược Vân muội muội, người yên tâm, chờ ta lên làm chủ môn Thanh Phong phái nhân, ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi người." Cố Hường Lâm nở nụ cười, hần chẳng thể nghĩ tới mọi chuyện lại dễ dàng như vậy.

Là ai nói nha đầu Cố Nhược Vân kia xương cốt biến cứng rắn? Kia chính là có Dư lão và Quý Y làm chỗ dựa, hiện giờ vừa nghe nói có rất nhiều người sẽ đến tranh đoạt đan phương, nàng lập tức sợ, nếu không, sẽ ngoan ngoãn giao đan phương ra.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 166: Cố Nhược Vân âm hiểm (hai)

Edit: kaylee

"Người Thanh Phong phái thật sự là vô sỉ, lại có thể dùng những lời này đến hù dọa một tiểu cô nương, nhưng lại uy hiếp nàng! Chắc chắn, xem ra người Cố gia vô sỉ đều là di truyền."

Thấy một màn như vậy, tất cả mọi người lắc lắc đầu, đối với cách làm của Thanh Phong phái càng thêm khinh thường.

Chỉ có Triệu chương quý đồng tình nhìn Cố Hường Lâm.

Tính cách của đại tiểu thư nhà mình hần không có thể không biết sao, khi nào thì nàng chịu thua? Hiện tại chịu thua, chính là chứng minh có người sẽ bị nàng hãm hại.

"Sau khi ta đây đem đan phương cho các người, các người sẽ không tìm ta phiền toái đi?" Cố Nhược Vân sợ hãi nhìn Cố Hường Lâm, yếu ớt nói một câu.

Lúc này nàng, đầu còn lúc uy phong như ở trên tiệc tối trước kia?

Nhưng mà Cố Hường Lâm không có hoài nghi một chút nào, dù sao ở tiệc tối có Lôi trưởng lão giúp đỡ nàng, nàng mới có thể thái độ cường ngạnh, lại nhắc đến, nha đầu kia cũng chỉ là bất nạt kẻ yếu mà thôi, hướng chi, lời nói kia của bản thân hần là dọa đến nàng.

Bất luận như thế nào, Cố Nhược Vân cũng chỉ là một tiểu cô nương mười mấy tuổi, không có trải qua sóng gió, lúc nghe nói rất nhiều cường giả sẽ tới tìm nàng phiền toái, nàng như thế nào sẽ không sợ hãi?

"Nhược Vân muội muội, người yên tâm, ta có thể thề với người, sau khi người giao đan phương cho ta, ta có thể cam đoan an toàn của người." Cố Hường Lâm khoe môi khê dương lên một độ cong, nếu tặng đan phương cho nghĩa phụ, vậy vị trí người nối nghiệp này của bản thân sẽ ngồi thật vững chắc.

Cố Nhược Vân nhũu mày trầm mặc một lúc lâu, giống như có chút luyến tiếc, từ đầu đến cuối nàng vẫn là thở dài một tiếng, từ trong vạt áo lấy đan phương ra.

Sau khi Triệu chương quý nhìn thấy động tác của nàng thì sững sốt một chút, bởi vì hần biết đại tiểu thư có một không gian trữ vật thần bí, bình thường đều là từ trong không gian kia lấy ra vật phẩm, hiện tại lại từ trong vạt áo lấy ra, thật giống như là..... Sớm có chuẩn bị?

Chẳng lẽ nàng đã sớm đoán được hành động của Cố Hường Lâm?

Nghĩ đến đây, Triệu chương quý ánh mắt càng thương hại, phỏng chừng Cố Hường Lâm vĩnh viễn cũng không biết, hần sớm đã nhảy vào cái bẫy mà đại

tiểu thư đã sớm đào sẵn.

"Đây là đan phương," Ánh mắt của Cố Nhượng Vân rất là không nỡ, nhưng mà cuối cùng vẫn là cắn chặt răng, đưa đan phương cho Cố Hường Lâm: "Ngươi phải nhớ kỹ những gì ngươi nói, sau khi ta giao đan phương cho ngươi, Thanh Phong phái không được tìm ta phiền toái, ta nhất gan, không chịu nổi sợ hãi."

Ánh mắt của Cố Hường Lâm rơi trên đan phương trước mắt, hô hấp của hắn không khỏi căng thẳng, kích động vươn tay, trong nháy mắt nắm chắc đan phương kia, một hơi thở cổ xưa đập vào mặt, làm cho trái tim của hắn đập dồn dập lên.

Giờ khắc này, hắn có một loại xúc động cất tiếng cười to.

"Đan phương, ta rốt cục có được đan phương, đan phương mọi người tha thiết ước mơ hiện tại ở trên tay ta, ha ha ha!"

Kích động mãnh liệt, làm hắn không có chú ý tới khúc môi giờ lên kia của Cố Nhượng Vân.

Nếu không mà nói phỏng chừng hắn sẽ một lần nữa cân nhắc một lần.

"Nhượng Vân muội muội, hôm nay ngươi đã làm một chuyện thật chính xác! Cả đời này, đều sẽ không hối hận! Chúng ta đi!"

Hiện tại hắn muốn nhanh chóng thông báo chuyện này cho nghĩa phụ, nghĩa phụ tất nhiên sẽ rất hưng phấn.....

Trong phút chốc người Thanh Phong phái rời đi Bách Thảo Đường, toàn bộ Bách Thảo Đường đều yên tĩnh xuống, thật lâu sau, một âm thanh không hiểu vang lên ở trong đám người.

"Nhượng Vân cô nương, ngươi cứ như vậy giao ra đan phương sao? Đan dược của chúng ta đây."

"Ta cũng không có cách nào," Cố Nhượng Vân thở dài một tiếng, biểu cảm rất là bất đắc dĩ, "Thanh Phong phái thực lực cường đại, lấy thực lực hiện tại của Bách Thảo Đường còn không có khả năng đánh thắng được Thanh Phong phái, hơn nữa, ta cũng chỉ là một nhân vật nhỏ bé mà thôi, như thế nào tranh đoạt cùng người Thanh Phong phái? Cho nên ta cũng là thật bất đắc dĩ, nhưng mà các vị có thể yên tâm, Bách Thảo Đường sẽ tiếp tục buôn bán đan dược, bằng vào danh ngạch các ngươi đặt được là có thể được mua đan."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 167: Cố Nhượng Vân âm hiểm (ba)

Edit: kaylee

Nghe nói như thế, mọi người mới yên tâm, dù sao nếu đan phương bị Thanh Phong phái cướp tới tay, bọn họ là tuyệt không có cơ hội mua đan dược!

Nhưng mà, Vệ Y Y vẫn luôn không có mở miệng phát biểu một câu thật sự nhịn không được trợn mắt xem thường.

Nhân vật nhỏ bé?

Không dám tranh đoạt cùng Thanh Phong phái?

Nàng xác định là đang nói bản thân? Người khác không biết át chủ bài của Cố Nhượng Vân, chẳng lẽ nàng còn không biết sao? Không nói hai nam nhân thực lực cường đại nàng giấu ở hậu viện kia, bằng vào Linh Thú Bao Bao cấp bậc Võ Vương phỏng chừng có thể xâm nhập Thanh Phong phái đi?

"Khụ khụ!" Triệu chương quý cũng bị lời của nàng dọa đến, mạnh mẽ ho khan hai tiếng, biểu cảm xấu hổ nói: "Các vị, ta có thể cho các ngươi thời gian chuẩn bị một chút tiền tài, trong vòng một tháng tới đây mua đan dược, quá một tháng, danh ngạch của các ngươi sẽ thuộc về những người khác, hiện tại các ngươi có thể đi về trước."

Mọi người đứng lên, ào ào cáo từ rời đi, còn có một số đã chuẩn bị đủ tiền trực tiếp mua đan dược, về phần những người khác, còn cần đi gom góp một chút tiền tài.

Rất nhanh, toàn bộ Bách Thảo Đường chỉ còn lại ba người Triệu chương quý, Cố Nhượng Vân và Vệ Y Y.

"Đại tiểu thư, người thực sự, lại có thể cho Cố Hường Lâm một đan phương giả, chờ hắn phát hiện cũng đã không còn kịp rồi." Triệu chương quý cười 'ha ha' hai tiếng, về mặt sùng bái nhìn Cố Nhượng Vân.

Cố Nhượng Vân cười cười: "Ai nói với ngươi đan phương kia là giả?"

"Ách."

Triệu chương quỹ ngây ngẩn cả người, hần luôn luôn cho rằng Cố Nhược Vân là dùng đan phương giả lừa gạt Cố Hường Lâm, nhưng không nghĩ tới, nàng thế mà lại thật sự giao đan phương cho hần.

"Ba năm trước bán đấu giá Mỹ Dung Hoán Phu đan, sở dĩ không có đưa tới một ít thể lực dìm ngó, giống như là bị một ít thể lực mạnh mẽ ngăn chặn, cho nên cũng không có truyền đến địa phương xa hơn, tỷ như Y Môn kia cũng không biết Thanh Long Quốc có Mỹ Dung Hoán Phu đan ra đời. Nhưng bọn họ có thể để chúng ta an ổn ba năm đã không dễ dàng, nếu là lúc này đây Diên Niên Ích Thọ đan bị truyền đi ra ngoài, Vệ Y Y, người nói sẽ có kết quả gì?"

Vệ Y Y trầm ngâm một lúc lâu: "Tuy rằng Diên Niên Ích Thọ đan cũng không phải đan được trợ giúp võ giả tu luyện, nhưng tốt xấu gì cũng là hai chữ 'đan được' này, thể lực giống như Y Môn kia, chỉ cần có đan được xuất hiện, bọn họ là tuyệt đối sẽ không bỏ qua! Lúc đó, sẽ gặp phải rất nhiều cường giả đuổi giết! Hơn nữa đan phương giả có thể lừa gạt Thanh Phong phái, nhưng đối với loại thể lực giống như Y Môn này là không có tác dụng!"

Lúc trước, sư phụ cho nàng y học bảo điển, đã bị đòi cầu nam nữ Y Môn kia hăm hại, hướng chỉ, trong tay Cố Nhược Vân còn là đan phương, làm sao các nàng có thể sẽ bỏ qua?

"Đúng vậy," Cố Nhược Vân gật gật đầu: "Ta lấy Diên Niên Ích Thọ đan ra bán, là vì Ma Tông phát triển cần rất nhiều kim tệ chống đỡ, đan được là phương pháp giúp ta tụ tập tiền tài nhanh nhất, nhưng mà, đây là một khối khoai lang phòng tay, có người nguyện ý nhận vì sao ta không nhường cho hần?"

Lời nói này, nói thật có đạo lý, Triệu chương quỹ lại luôn cảm thấy còn có chút vấn đề, hần trầm mặc một lát, hỏi: "Đại tiểu thư, vậy vạn nhất người Thanh Phong phái nghiên cứu ra đan phương, vậy."

"Ta cho hần đan phương quả thật là thật, chỉ là đã biến đổi trình tự được liệu một chút, hướng chỉ, luyện đan nếu không có người chỉ đạo, cho bọn hần mấy trăm năm thời gian, cũng không có khả năng nghiên cứu ra, nếu là không cẩn thận một cái cang sẽ bị nổ tan xương nát thịt!"

Nếu không cũng sẽ không nhiều năm như thế cũng không ai có thể luyện chế ra đan được! Đây không phải chỉ vì khuyết thiếu đan phương, cang là bởi vì bọn họ không biết như thế nào luyện chế!"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 168: Cố Nhược Vân âm hiểm (bốn)

Edit: kaylee

Những điều luyện đan cần chú ý quá nhiều, lúc trước nếu không có Từ Tà ở bên cạnh chỉ đạo, nàng cũng sẽ không thể nhanh như thế học được. Vạn vạn năm qua, thuật luyện đan thiếu hụt, cũng không phải là bởi vì không có đan phương, dù sao một Luyện Đan Sư cường đại là có thể tự nghĩ ra đan phương!

"Đại tiểu thư, nhưng mà vạn nhất người thể lực này nghiên cứu không ra đan phương, muốn bắt người đi thì làm thế nào?" Triệu chương quỹ vẫn là có chút lo lắng, ánh mắt sâu lo hỏi.

Cố Nhược Vân không cho là đúng cười cười: "Khi đó đã là năm sáu năm sau, năm sáu năm thời gian, cũng đủ ta xưng bá đại lục! Lúc đó, ai còn có thể bắt ta? Hơn nữa, bằng vào chỉ số thông minh của Cố Hường Lâm, nhất định sẽ cho rằng những đan được kia là Vệ Y Y luyện chế, mà ta chỉ là nắm giữ đan mới làm cho Vệ Y Y cam tâm tình nguyện buông cao ngạo! Thể lực này tạm thời không dám động Vệ Y Y, cho nên ta cũng có đủ thời gian để chuẩn bị!"

Nói thật, một Thanh Phong phái, Cố Nhược Vân cũng không để vào mắt.

Nhưng mà thể lực cường đại trên đại lục có rất nhiều, tỷ như Luyện Khí Tông và Y Môn, còn có nhóm thể lực càng cường đại hơn giống như Linh Tông.

Nàng không thể không cẩn thận một chút!

Đã có Cố Hường Lâm nguyện ý thay nàng gánh vác nguy hiểm, nàng không có đạo lý cự tuyệt.

Triệu chương quỹ cười khổ một tiếng: "Đại tiểu thư, người thật đúng là tâm tư cẩn thận kín đáo, Cố Hường Lâm cũng thật sự là đủ ngu ngốc, trước công chúng muốn cướp đoạt đan phương, không lâu sau chắc chắn sẽ hối hận."

"Nếu không phải trước mặt mọi người, ta sẽ không cho hần," Cố Nhược Vân giương khóe môi: "Nhưng mà, có một câu nói Cố Hường Lâm nói đúng, cho hần đan phương ta quả thật sẽ không hối hận, nhưng hần có hối hận hay không ta cũng không biết. Hiện tại tất cả thể lực đều biết đan phương bị

Cố Hường Lâm cướp đi, cho nên trong mấy năm tới là không có người đến tìm Bách Thảo Đường phiền toái."

Nghe vậy, Triệu chương quỹ càng đồng tình Cố Hường Lâm, đây có tính là tự tìm đường chết hay không? Có lẽ không lâu sau, Cố gia và Thanh Phong phải đều sẽ không thái bình.....

.....

Từ sau khi những người đó rời đi Bách Thảo Đường, Diên Niên Ích Thọ đan đã bị truyền ra ngoài, rất nhiều người chưa kịp đặt được danh ngạch trong lòng càng là ảo não, phải biết rằng mười năm tuổi thọ đối với bọn họ mà nói cho dù là một triệu kim tệ cũng không mua được.

Cho nên, hiện giờ một danh ngạch đều đã bị giao đến giá trên trời, đương nhiên, không có bao nhiêu người nguyện ý bán danh ngạch thật vất vả mới có được, chỉ có một hai người nhu cầu cấp bách thiếu tiền mới đi Bách Thảo Đường xếp hàng trước từ sáng sớm, chỉ vì một danh ngạch ít lại càng ít.

Chính là đáng tiếc, mặc kệ bọn họ đến xếp hàng sớm cỡ nào, phía trước đều là một hàng dài giống như đội ngũ, thậm chí còn có rất nhiều người từ địa phương rất xa tới, chỉ vì một danh ngạch có thể mua đan được kia.....

Lúc này, trong thư phòng, Cố Hường Lâm nắm chặt lệnh bài trong tay, dùng âm thanh kích động nói: "Nghĩa phụ, ta có một tin tức tốt muốn nói cho người, phế vật kia của Cố gia chúng ta không biết từ nơi nào có được một đan phương, dưới sự dụ dỗ đe dọa của ta đoạt lại từ trong tay nàng, đang muốn hiếu kính nghĩa phụ ngài."

Nếu quả có người ở trong này, tất nhiên sẽ cảm thấy khiếp sợ, bởi vì trong toàn bộ thư phòng, chỉ có một mình Cố Hường Lâm, vậy hẳn lại là đang nói chuyện với ai?

Sau khi yên lặng thật lâu, trong lệnh bài truyền ra một âm thanh trung khí mười phần: "Người nói là thật sự?"

"Thiên chân vạn xác!" Cố Hường Lâm ngăn chặn trái tim run rẩy, nói: "Ta tận mắt thấy một lão giả đèn đã cạn dầu sau khi dùng đan được kia liền tràn ngập sinh khí, vốn Ngự Y chẩn đoán ông chỉ còn có một tháng tuổi thọ, bây giờ còn có thể sống thêm mười năm!"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 169: Cố Nhược Vân âm hiểm (năm)

Edit: kaylee

Thư phòng lại yên tĩnh, một lúc lâu sau, giọng nói của trung niên nam nhân lại vang lên, lúc này đây, hô hấp của hắn rõ ràng dồn dập lên.

"Đan phương này người trước cất kỹ, chờ sau khi người trở về lấy ra đưa cho ta."

"Vâng, nghĩa phụ!"

Cố Hường Lâm rất là kích động, hẳn có thể tưởng tượng được tình cảnh bản thân có được toàn bộ tín nhiệm của nghĩa phụ, bị bổ nhiệm làm thiếu chương môn.....

Đúng lúc này, ngoài cửa phòng truyền đến một hồi tiếng đập cửa, Cố Hường Lâm nhú mày, chặt đứt trò chuyện với trung niên nam nhân, rồi sau đó ngẩng đầu nhìn lại, sau khi nhìn thấy Cố nhị gia đi vào thư phòng, mày nhú chặt mới lỏng ra.

"Phụ thân, người tìm ta có chuyện gì không?"

"Này....." Cố nhị gia xoa nắn nắm tay, ha ha cười nói: "Ta nghe nói con đoạt được hai đan phương từ chỗ Cố Nhược Vân?"

Cố Hường Lâm gật gật đầu, nghi hoặc nhìn Cố nhị gia: "Đúng vậy, đây là ta muốn tặng cho nghĩa phụ thể hiện sự trung thành, có đan phương này, ta sẽ có thể trở thành người nối nghiệp của Thanh Phong phái."

"Xuân, người thật sự là ngu xuẩn!"

Cố nhị gia có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Thanh Phong phái có gì đặc biệt hơn người? Ngay cả Đông Phương thế gia đều so không được, ta ngược lại thật ra quen biết người của một thế lực, thế lực kia thực lực rất mạnh! So với Đông Phương thế gia và Luyện Khí Tông cường đại hơn rất nhiều, nếu tặng đan phương cho thế lực kia, Cố gia chúng ta sẽ có rất nhiều ưu việt."

Mười mấy năm trước, hắn trợ giúp thế lực kia ám toán Cố Thiên, chỉ là sau cùng bởi vì không có nhìn thấy thi thể, cho nên dưới sự giận dữ thế lực kia đã rút về ưu việt đã từng cho hắn, hơn nữa mười mấy năm qua trừ bỏ để cho hắn giám thị Cố Sanh Tiêu và Cố Nhược Vân, liền không còn có động tác khác, nếu bản thân tặng đan phương cho hắn, bằng vào lực lượng của thế lực kia, tùy tiện cho chút ưu việt là đủ hắn tác uy tác phúc (làm mưa làm gió)

ở Thanh Long Quốc.

Nghĩ đến đây, Cố nhị gia nhếch khóe môi, cười hì hì nhìn Cố Hường Lâm.

Cố Hường Lâm nhú mày: "Phụ thân, người nói thể lực kia là....."

"Này, kỳ thực ta cũng không rõ ràng," Cố nhị gia lắc lắc đầu, vẻ mặt kính sợ nói: "Tuy rằng ta không biết thể lực kia là đến từ chỗ nào, nhưng ta lại biết thể lực kia rất cường đại! Tỷ như nói, loại thể lực giống Thanh Phong phái, một người ở địa phương kia tùy tiện đến là có thể san toàn bộ Thanh Phong phái thành bình địa, con ngắm lại xem, đây là cần bao nhiêu lực lượng mới có thể làm được?"

Cố Hường Lâm trong lòng run lên, tùy tiện một người có thể san bằng Thanh Phong phái? Trong thiên hạ, có được loại thực lực này phỏng chừng cũng chỉ có ba thể lực kia.....

Làm sao phụ thân có thể sẽ quen biết loại cường giả này? Chẳng lẽ hẳn là vì lừa đi đan phương của bản thân mới nói những lời này?

Cân nhắc lợi hại, Cố Hường Lâm chậm rãi mở miệng: "Phụ thân, ta muốn trông thấy người thể lực kia, nếu thể lực kia thực sự có loại bản lĩnh này, ta nguyện ý dâng ra đan phương."

Cố nhị gia biết nhi tử nhà mình không tin bản thân, nhưng hẳn cũng không buồn bực, dù sao nếu đạt được ưu việt này, ngay cả Đông Phương thế gia hẳn cũng có thể không lại sợ hãi! Hơn nữa nhục nhã Đông Phương Thiếu Trạch mang đến cho hắn ngày đó, hẳn (Cố nhị gia) cũng muốn trả lại cho hắn (ĐPTT)!

"Được, ta mang con đi gặp người thể lực kia, chỉ là chuyện này con ngàn vạn không thể để cho gia gia của con biết."

Nếu không, lão nhân kia khẳng định sẽ biết nguyên nhân cái chết của Cố Thiên.....

Tuy rằng lão nhân kia luôn vì tư lợi, nhưng mà đối với nhi tử Cố Thiên này quả thật là vô cùng coi trọng, dù sao mười mấy năm trước, Cố Thiên chính là thiên tài có thể đếm được trên đầu ngón tay! Có hắn ở, ai dám không cho Cố gia mặt mũi?

Nhưng từ sau khi hắn bỏ mình, Cố gia không ít lần chịu nhục nhã ức hiếp, loại chênh lệch này làm cho lão nhân thiếu chút nữa thì điên rồi, hẳn thể nào có lá gan để cho lão biết là bản thân trợ giúp những người đó hại chết Cố Thiên?

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 170: Đan phương đưa tới phân tranh (một)

Edit: kaylee

Cố Hường Lâm không nói gì, đi theo ra ngoài, nếu thể lực kia thực sự cường đại như phụ thân nói, vậy bản thân giao cho hắn một đan phương lại ngại gì? Dù sao hiện tại trong tay hắn có hai tờ.

.....

Lúc này, trong mật thất, trên hai vách đá ánh nền lay động lúc sáng lúc tối.

Cố nhị gia cung kính đứng ở trước mặt lão giả mặc áo bào xám, vẻ mặt tràn đầy hèn mọn.

Tên lão giả kia như là giấu ở bên trong sương mù đen, khuôn mặt thoát nhìn mông mông lung lung, mặc cho Cố Hường Lâm quan sát thể nào cũng không thể thấy rõ dung nhan kia.

Lão giả giống như cảm nhận được ánh mắt đánh giá kia, lập tức một cỗ hơi thở cường đại đè ép đi về phía Cố Hường Lâm, làm cho trong lòng hắn bất giác rung mình, vội vàng cúi đầu, cũng không dám liếc mắt nhìn nhiều thêm một cái nào nữa.

Nhưng mà, chỉ bằng một cái liếc mắt mơ mơ hồ hồ này, Cố Hường Lâm có thể đủ biết thực lực của lão giả trước mắt rất là cường đại!

Thậm chí cường đại đến thái quá!

Khó trách phụ thân sẽ nói ra lời nói như vậy, nếu có thể có được sự chỉ điểm của lão, đừng nói là thiếu chương môn của Thanh Phong phái, cho dù tự lập môn phái cũng không có vấn đề gì.

"Cố gia tiểu tử, hôm nay ngươi tìm ta đến là vì chuyện gì?" Giọng nói của lão giả rất là trầm thấp, lại lộ ra uy nghiêm không thể kháng cự: "Hay là nói, chuyện ta cho ngươi làm đã làm xong?"

Cố nhị gia ha ha cười: "Đại nhân, lần này đến đây là có thứ tốt muốn hiếu kính cho ngài."

"Hà?" Lão giả nghi hoặc nhìn Cố nhị gia, âm thanh lạnh lùng nói: "Ngươi hẳn là biết, thứ tầm thường ta nhìn không vào mắt, cho nên, nếu thứ ngươi muốn hiếu kính cho ta không ào được mắt của ta, hậu quả chính ngươi rõ ràng!"

Không tự chủ được, Cố nhị gia mồ hôi lạnh chảy xuôi xuống dưới, cắn chặt răng, nói: "Đại nhân, thứ ta muốn hiến cho ngươi tuyệt đối có thể lọt vào mắt của người, bởi vì, đây là đan phương con ta hao hết thiên tân vạn khổ (trăm cay nghìn đắng) mới đoạt được từ trong tay những người khác!"

Đan phương.....

Hai chữ này giống như một đạo sấm sét, hung hăng rơi vào trong tai lão giả.

Tuy rằng Cố nhị gia thấy không rõ về mặt của lão, nhưng giờ khắc này, rõ ràng cảm giác được không khí chung quanh đều nặng nề hơn, thật lâu sau, tiếng nói trầm thấp của lão giả mới lại vang lên: "Ngươi nói là thật sự?"

"Thiên chân vạn xác."

Cố nhị gia lau lau mồ hôi lạnh trên trán, ném ánh mắt tới phía nhi tử của mình, rồi sau đó, ở dưới hô hấp nặng nề của lão giả, Cố Hường Lâm chậm rãi đi tới trước mặt của lão.

"Đại nhân, đây chính là đan phương ta thu hoạch."

Cố Hường Lâm trên mặt không còn cái loại cao ngạo khi đối mặt với những người khác, cung kính đưa đan phương cho lão giả, tay tiếp nhận đan phương của lão giả áo xám đều mang theo run rẩy, thật rõ ràng cảm xúc khó bình ổn trong lòng.

Giống như trải qua một thế kỷ, lão giả mới chậm rãi mở miệng: "Là đan phương, đây quả thật là đan phương, hơi thở cổ xưa trên mặt này cũng không thể làm giả! Không nghĩ tới sau vạn vạn năm, vậy mà còn có thể có đan phương hiện thân! Cố gia tiểu tử, ngươi không thể không có công nha!"

Hiện tại, cho dù Cố Hường Lâm nhìn không thấy biểu cảm của người mặc áo bào màu xám, cũng có thể tưởng tượng được trên gương mặt kia mang theo vui sướng và kích động thế nào! Bất luận cao thủ cường đại cỡ nào, ở tiền mặt đan phương đều sẽ lộ bản tính như nhau, thậm chí liều đến người chết ta sống!

"Đại nhân, cũng chỉ có cường giả như ngài mới xứng có tuyệt thế trân bảo như vậy," Cố nhị gia nịnh nọt cười nói: "Chính là, sau khi người luyện chế thành công đan dược có thể đưa ta một viên hay không? Ta cũng muốn sống lâu thêm mười năm "

Người mặc áo bào xám gật gật đầu, lạnh lùng nói: "Ta có thể cho ngươi hứa hẹn này, chỉ là, đan dược đã thất truyền rất nhiều năm, nếu muốn luyện chế thành công, ta ít nhất cũng phải mất mười năm thời gian để nghiên cứu đan phương! Mặt khác, trên người các ngươi còn có một đan phương khác có phải cũng hẳn là nên dâng lên hay không?"

Khi nói chuyện, ánh mắt của lão dừng ở trên người Cố Hường Lâm.

Đột nhiên, thân mình của Cố Hường Lâm run rẩy một chút, trong mắt mang theo hoảng sợ.

Một đan phương khác là hẳn muốn giao cho nghĩa phụ, hơn nữa trước đây đã hứa hẹn, lúc này lấy ra, vậy nghĩa phụ khẳng định sẽ trách tội hắn!

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171: Đan phương đưa tới phân tranh (hai)

Edit: kaylee

"Thế nào? Chẳng lẽ lão phu không xứng có được một tờ đan phương khác?"

Lão giả áo xám nhân nhật nhìn Cố Hường Lâm, giọng nói rõ ràng trầm xuống: "Xem ra, chân thành của Cố gia các ngươi cũng chỉ có như vậy!"

"Đại nhân, ta có thể thề với người, chân thành ta đối với người thiên địa chứng giám, tuyệt không hai lòng." Cố nhị gia vội vàng vàng ném một ánh mắt sai sử về phía Cố Hường Lâm: "Mau giao đan phương Mỹ Dung Hoán Phu đan cho đại nhân."

"Nhưng mà....." Cố Hường Lâm trong lòng run lên: "Ta đáp ứng nghĩa phụ tìm được một đan phương vì hắn rồi, nếu hai đan phương đều lấy đi, ta như thế nào giao phó với nghĩa phụ?"

Dựa theo tính tình của nghĩa phụ, đương nhiên sẽ nổi trận lôi đình, lúc đó, nếu vị đại nhân này không đồng ý chỉ điểm hắn, vậy hi vọng cuối cùng cũng bị giết.

"Hừ!" Lão giả áo xám hừ lạnh một tiếng, độ ẩm chung quanh nhảy mắt âm trầm xuống: "Cố Minh, ngươi nói đan phương kia là nhi tử của ngươi trăm phương nghìn kế đạt được dùng để hiếu kính ta, nhưng ta thấy cũng không phải như thế. Bây giờ ngươi còn có cái gì để nói?"

Cố Minh rõ ràng chính là tên của Cố nhị gia, lúc này, nghe được lời nói của lão giả áo xám, hắn sợ tới mức hết hồn, sợ lão giả trước mắt này có một chút bất mãn sẽ làm cho mình hô phi yên diệt (tan thành khói bụi).

"Đại nhân, người phải tin tưởng ta, đời này ta chỉ đổi nguyên trung thành với đại nhân ngài, những người khác đều không xứng!"

Giống như sợ lão giả áo xám không tin lời nói của bản thân, Cố nhị gia bước đi đến trước mặt Cố Hường Lâm, ánh mắt chợt sắc bén lên, uy hiếp nói: "Nhi tử, ta là lão tử của ngươi, vậy ngươi cái gì đều phải nghe ta, cho dù hiện tại ngươi được Môn chủ Thanh Phong phái thu làm nghĩa tử, vậy cũng là ta sinh! Hiện tại ta liền mệnh lệnh ngươi giao đan phương cho ta ra đây! Vị đại nhân này thực lực rất là cường đại, mấy trăm Thanh Phong phái đều không bằng, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn nghe lời, khẳng định không thể thiếu ưu việt của ngươi."

Trong một cái chớp mắt, ánh mắt của Cố Hường Lâm trầm xuống, gắt gao nắm chặt nắm tay.

Nói thật hắn quả thật rất muốn đạt được sự ưu ái của vị cao thủ này, nhưng mà, hắn làm việc luôn luôn bảo thủ, sẽ không để cho mình đến một đường sống cũng không lưu lại, nếu thật sự giao đan phương ra, vậy thế tất yếu là trở mặt với nghĩa phụ.

Cố Hường Lâm hỏi hận.

Hắn hỏi hận đã vội vội vàng vàng nói tin tức tốt này cho nghĩa phụ.

Nếu như nghĩa phụ không biết hắn đạt được đan phương, có lẽ hiện giờ cũng sẽ không thể bị vây trong hoàn cảnh lưỡng nan.

Nhưng mà, hắn cũng hiểu rõ, đối với cao thủ mà nói, người giống hắn chỉ giống như con kiến mà thôi, muốn giết thì giết, nếu bản thân thật sự không giao ra đan phương, chỉ sợ ngay cả mặt thất cũng đi ra không được.....

Nghĩ đến đây, Cố Hường Lâm hít vào một hơi thật sâu, thông thả đưa tay vào trong vạt áo, rồi sau đó ở dưới cái nhìn chăm chú của lão giả áo bào xám, lấy ra đan phương cổ xưa kia.

Ánh mắt của hắn tràn đầy gầy dựa và không nở, nhưng mà cuối cùng vẫn là giao đan phương đến trong tay lão giả áo bào xám.

Khoảnh khắc đan phương bị tiếp nhận, hắn cảm giác được cả người đều thiếu chút nữa hư thoát, thân mình mềm yếu dựa vào vách tường sau lưng, chậm rãi nhắm lại đôi mắt, không bao giờ liếc mắt nhìn đan phương rồi đi từ trong tay bản thân một cái nào nữa.....

"Không sai," Lão giả áo bào xám thu đan phương vào vạt áo, vừa lòng gật gật đầu: "Nể tình cuối cùng ngươi vẫn là giao ra đan phương, lão phu liền tha thứ ngươi giấu diếm lúc ban đầu! Ưu khuyết điểm bù nhau, ta liền không trừng phạt các ngươi."

Ưu khuyết điểm bù nhau?

Này có ý tứ gì?

Cố Hường Lâm trừng lớn mắt, ngạc nhiên nhìn lão giả áo bào xám.

"Ngươi nói ưu khuyết điểm bù nhau? Ta phạm vào sai gì? Cuối cùng biến thành ưu khuyết điểm bù nhau? Ưu việt đâu? Ưu việt sau khi ta giao đan phương cho ngươi đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 172: Đan phương đưa tới phân tranh (ba)

Edit: kaylee

"Ưu việt?" Lão giả áo xám cười lạnh một tiếng: "Ngươi có được hai đan phương lại chỉ giao cho ta một tờ, còn muốn ưu việt? Ta không có ra tay giết ngươi đã là nể mặt hai đan phương này rồi! Cố Minh, ngươi dạy nhi tử thế nào? Vậy mà mở miệng đòi ưu việt với lão phu?" (L: haha ~ ngu chưa ~)

Phù phù!

Cố nhị gia sợ tới mức quỳ xuống, run run rẩy rẩy nói: "Đại nhân, con ta đầu óc có chút vấn đề, xin ngươi đừng so đo với hắn, hắn không có tâm, chúng ta

vốn chính là phục vụ vì đại nhân, cho nên hai đan phương này giao cho đại nhân ngài là đương nhiên, căn bản không cầu có ưu việt gì."

"Hừ!" Lão giả áo xám lạnh lùng nói: "Ta đi về nghiên cứu đan phương trước, nếu không có việc gì đừng gọi ta, còn có, đừng quên nhiệm vụ lúc trước lão phu giao cho ngươi."

Cố nhị gia thân mình khẽ run lên, vừa muốn nói gì, bóng dáng của lão giả chậm rãi trở thành nhạt ngay tại trong tầm mắt của hắn, cho đến biến mất không thấy.

Từ đầu tới cuối, Cố Hường Lâm gắt gao nhìn Cố nhị gia, ánh mắt kia mang theo thất vọng còn có đau đớn thật sâu.

"Lúc trước người nói với ta, nếu giao đan phương cho lão sẽ mang đến cho ta ưu việt không đếm được? Nhưng mà, ta đã giao đan phương ra ngoài, vì sao một chút ưu việt đều không có cho ta?"

Nghe nói như thế, Cố nhị gia liền tức giận nói: "Nếu không phải ngươi ỷ vào một tờ tới cuối cùng, cũng không đến mức làm cho ta cũng không chiếm được ưu việt! Vị đại nhân này tính tình vốn lớn, chỉ cần có một điểm làm cho lão không vừa lòng, lão sẽ phù định hứa hẹn lúc trước! Cho nên, còn không phải đều là chính ngươi làm hại?"

Lúc trước, hắn trợ giúp người này âm toán Cố Thiên, chỉ là vì không tìm được thi thể của Cố Thiên, lão đã thu hồi hứa hẹn ban đầu.

Cho nên nếu không có Cố Hường Lâm che giấu, cũng sẽ không có loại kết quả này.

Tất cả đều là sai lầm của hắn! (L: đồ tội cho nhau làm gì ~ tham thì thâm ~ người ta cũng đâu có ý định cho lợi ích gì ~ ngu thì chết.v)

Đúng lúc này, Thông Tín lệnh bài trong tay Cố Hường Lâm truyền đến một tiếng nói trung khí mười phần: "Lâm nhi, ta cảm thấy đan phương đặt ở chỗ con cũng không an toàn, cho nên, lát nữa ta phái một ồ cao thủ tiến đến tiếp ứng con. Đây, Lâm nhi, con nghe được ta nói chuyện sao? Lâm nhi."

Giọng nói của nam nhân vang lên bên tai, Cố Hường Lâm lại vẫn luôn không có trả lời, hắn nhanh nắm chặt Thông Tín lệnh bài, bên môi lộ tươi cười chua xót.

Lúc này đây, hắn thật là nhắc tăng đá đập chân mình!

Chẳng những tổn thất hai đan phương, lại còn, mất đi tín nhiệm của nghĩa phụ.

"Cố Nhượng Vân, đây đều là do nàng hại ta!"

Không sai, đều là nữ nhân kia!

Nếu lúc đó nàng không giao đan phương cho bản thân, cuối cùng sẽ không có loại kết quả này! Tất cả tất cả đều là nàng làm hại!

"Thiếu công tử, thiếu công tử, việc lớn không tốt!"

Ngay tại lúc hắn vừa bước chân ra khỏi mật thất, đột nhiên một âm thanh vội vã truyền tới, chợt nhìn thấy một gã đệ tử thở hồng hển chạy tới, sốt ruột nói: "Thiếu công tử, hiện tại đại lục đều truyền khắp, nói thiếu công tử cướp được hai đan phương, hiện tại cao thủ vô số thế lực đều chạy tới bên này."

Ông!

Cố Hường Lâm đầu óc trực tiếp nổ tung, mồ hôi lạnh theo thái dương rơi xuống, hắn chỉ cảm thấy muốn ngất đi, tay chân không có sức lực, thiếu chút nữa thì tê liệt ngã xuống đất.

"Xong rồi, lúc này đây, ta hoàn toàn xong rồi. Là ai? Là ai truyền tin tức này ra ngoài?"

Cố Nhượng Vân!

Bỗng nhiên, Cố Hường Lâm nhớ tới khuôn mặt thanh tú kia, hận nghiêng răng nghiêng lợi!

Trừ bỏ Bách Thảo Đường, ai còn có thể truyền bá tin tức nhanh như vậy?

Khó trách lúc đó nàng tốt như vậy giao ra đan phương, thì ra là âm toán hắn ở chỗ này!

Tốt, rất tốt! Cố Nhượng Vân, tất cả những thứ này đều là ngươi đang ép ta! Ta tuyệt đối sẽ không để ngươi sống dễ chịu!!

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 173: Đan phương đưa tới phân tranh (bốn)

Edit: kaylee

"Vệ Y Y, người có cảm thấy gần đây cao thủ đến Thanh Long Quốc có chút nhiều hay không?"

Trên ngã tư đường, Cố Nhược Vân nhìn cường giả giấu ở trong đám người, mày khê nhíu, khóe môi hàm chứa nụ cười tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười).

"Khanh khách, " Vệ Y Y che miệng cười duyên, mắt đẹp long lanh: "Này còn không phải là bởi vì khoảng thời gian trước Cố gia Cố Hường Lâm từ trong tay người đoạt đi đan phương sao, hiện tại tin tức này không biết bị ai truyền ra ngoài, cho nên rất nhiều cường giả đến đây, mục đích chính là Cố gia! Có thể tưởng tượng được, từ nay về sau, Cố gia sẽ không thái bình."

Vệ Y Y nói không sai, từ sau khi tin tức bị người có tâm truyền bá ra ngoài, thường xuyên có người nửa đêm xâm nhập Cố gia muốn trộm đi đan phương! Làm toàn bộ Cố gia nhà cửa không yên, Cố lão gia từ từng thử thả lời nói đan phương bị người lấy mất, nhưng mà, không ai tin tưởng, bởi vì không ai tận mắt thấy được, cho nên người bị đan phương mê hoặc vẫn như cũ liên tiếp không ngừng.

Đương nhiên, thời kì này, Bách Thảo Đường vẫn là cứ theo lẽ thường buôn bán đan dược, nhưng mà, không ai đặt ánh mắt ở trên người Bách Thảo Đường, dù sao ở trong mắt mọi người, trợ giúp Bách Thảo Đường luyện chế đan dược chính là Quý Y trong truyền thuyết, không ai muốn đắc tội nàng, so sánh tương đối mà nói, vẫn là Cố gia tương đối dễ nấn bóp.

Thẳng đến giờ phút này, Cố Hường Lâm mới biết được cướp đi đan phương là chuyện ngu xuẩn cỡ nào!

Ban đầu hẳn còn tưởng rằng bằng vào thực lực của Thanh Phong phái, mặc dù là rất nhiều người thấy màn này vẫn là không ai dám truyền ra ngoài, nhưng cuối cùng làm cho mọi người đều biết.....

Lúc này, ngoài cửa Bách Thảo Đường, một âm thanh kiều ngạo không kìm nén rơi vào trong tai Cố Nhược Vân cất bước mà đến.

"Tiểu khát cái từ đâu đến, còn không mau rút đi! Đừng làm cản trở đường của Thái Tử nhà chúng ta!"

Thái Tử?

Lãnh Ngôn Phong?

Cố Nhược Vân mạnh mẽ nhíu mày, ngẩng đầu nhìn lại, liền gặp một gã thị vệ đập một tiểu khát cái cả người bắn hể hể lăn ra ngoài, rút kiếm chỉ về phía mọi người chờ ở trước cửa Bách Thảo Đường, lạnh lùng nói: "Thái Tử chúng ta ở nơi này, người không phận sự toàn bộ tránh ra!"

Ra lệnh một tiếng, người chung quanh gặp người hoàng tộc không thể trêu vào, vội vàng phân tán ra.

Duy chỉ tiểu khát cái vừa rồi bị đập một chân lại bò lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn bắn hể hể lộ ra một đôi con ngươi tàn nhẫn: "Ta muốn gặp Quý Y!"

"Hừ!" Thị vệ hừ lạnh một tiếng, trường kiếm chỉ về phía tiểu khát cái, lạnh giọng nói: "Hôm nay Quý Y chỉ gặp một mình Thái Tử điện hạ! Những người khác, toàn bộ rồi đi nơi này, nếu không, đừng trách ta kiếm hạ vô tình!"

Từ đầu tới cuối, Lãnh Ngôn Phong đều không có nói một câu, giống như đồng ý hành vi của thị vệ.

Tiểu khát cái cắn cắn môi, quật cường nói: "Ta muốn gặp Quý Y, chỉ có nàng có thể giúp ta!"

"Tiểu tử, có phải ngươi nghe không hiểu lời nói của ta hay không?" Thị vệ bước nhanh tiến lên, một tay tóm vạt áo của tiểu khát cái nhấc lên, hung tợn nói: "Thái Tử chúng ta ở nơi này, ngươi cho là Quý Y sẽ quan tâm loại tiểu khát cái ngươi này? Quý Y chữa bệnh đều thu phí xa xỉ, ngươi muốn gặp nàng, cũng có đủ kim tệ sao? Vẫn là chạy nhanh đi tìm nước tiểu soi xem bản thân là đức hạnh gì đi! Cút!"

Phanh!

Thị vệ dùng sức vung, quăng tiểu khát cái ra ngoài.

Nhưng mà, đau đớn trong dự đoán không có xuất hiện, tiểu khát cái đâm vào một lồng ngực mềm mại, chợt một mùi hương thơm ngát thanh nhã chậm rãi tràn ngập chớp mũi, làm cho người ta vô cùng thư sướng.....

Thiếu nữ giọng nói nhàn nhạt, lại lộ ra trào phúng: "Thái Tử điện hạ thật đúng là uy phong, chính là có phải ngươi uy phong nhằm chỗ rồi hay không? Nơi này là địa bàn của Bách Thảo Đường, huống chi, khi nào thì Quý Y đáp ứng muốn gặp ngươi?"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 174: Đan phương đưa tới phân tranh (năm)

Edit: kaylee

Đối với Lãnh Ngôn Phong mà nói, giọng nói này rất là quen thuộc, giống hệt như ba năm trước kia.

Hắn hơi ngại ngùng đầu, con người lạnh lùng xuyên thấu mọi người dừng ở phía trên khuôn mặt thanh tú của thiếu nữ.

Ba năm thời gian, làm thiếu nữ bỏ đi non nớt ban đầu kia, trở nên càng thanh lệ động lòng người.

Hơn nữa, hắn thế nào cũng thật không ngờ, nữ nhân năm đó bị bản thân gọi là nha hoàn, vậy mà chính là Quý Y người người vừa kính vừa sợ, mà đã từng phế vật, sẽ trở thành sự phụ của Quý Y!

Nghĩ đến đây, Lãnh Ngôn Phong ánh mắt lộ ra phức tạp: "Cố Nhượng Vân, ta thật không ngờ, người sẽ có quan hệ với Quý Y."

"Chuyện người không nghĩ tới còn rất nhiều," Cố Nhượng Vân cười lạnh một tiếng: "Nhưng mà, Thái Tử điện hạ, nếu người muốn tìm Quý Y chữa khỏi tật xấu không thể giao hợp của người, thật có lỗi, đừng nói Quý Y trị không được, cho dù có thể trị, cũng sẽ không thể giúp người!"

Lãnh Ngôn Phong ánh mắt u ám một chút, mặt không biểu cảm nói: "Các người không xem một chút, vì sao biết không thể trị?"

"Phốc xuy!"

Bỗng nhiên, một tiếng cười từ bên cạnh truyền đến, Vệ Y Y khoé mắt ngả ngón, mị nhãn như tơ nói: "Thái Tử điện hạ, ta tốt xấu gì vẫn là một nữ tử trong sạch, người làm cho ta thay người trị liệu công cụ nối dõi tông đường? Ta chuẩn xác nói cho người, nếu ba năm trước người có thể đến cầu ta, ta ngược lại thật ra còn có thể trị, hiện tại đã qua ba năm, cho dù Y Tiên giáng thế, cũng không thể nào cứu được người!"

Quang trọng nhất là, cho tới bây giờ nàng cũng không có ý định chữa khỏi cho hắn.

Vệ Y Y bĩu môi, nàng nhưng là chưa từng quên lúc trước người này vì tư lợi của bản thân tới đây đưa sự phụ! Nếu chữa cho hắn, không phải là tìm phiền toái cho sự phụ à? Không thể được! Loại chuyện phản nghịch này nàng tuyệt đối không thể làm!

"Người thật không chữa cho ta?" Lãnh Ngôn Phong con người nhảy mắt lạnh xuống, bước vài bước tới gần Vệ Y Y, hơi thở hắn thờ ra đều lộ ra hàn ý, lạnh lùng nói: "Quý Y, hiện tại ta không phải là Thái Tử của một quốc gia, ta là nội môn đệ tử của Luyện Khí Tông, như thế, người vẫn là không đồng ý trị liệu thân thể tật bệnh thay ta sao?"

"Không trị được!"

Vệ Y Y dương đầu, cười lạnh nhìn Lãnh Ngôn Phong.

Thế nhân ai chẳng biết Quý Y nàng tính tình cô quái? Người không muốn chữa, cho dù thiên vương lão tử đến đây, nàng cũng không chữa! Huống chi chỉ là một nội môn đệ tử của Luyện Khí Tông mà thôi.

"Tốt!"

Lãnh Ngôn Phong hít vào một hơi thật sâu, giọng nói càng lạnh như băng: "Hi vọng người. Đừng hối hận! Chúng ta đi!"

Nói xong lời này, hắn cũng không quay đầu lại rời khỏi nơi này, chỉ là đôi tay kia lại không tự chủ được nắm chặt, trong mắt lạnh tràn ngập hàn ý.....

Ở sau khi hai người rời khỏi, Cố Nhượng Vân mới đánh giá tiểu khát cái phía trước.

Hắn tuổi không lớn, ước chừng khoảng mười tuổi, mặc một thân quần áo rách tung toé, khuôn mặt đen như mực, như là che một tầng bụi đất, thân mình nhỏ nhỏ rất là gầy yếu, giống như một trận gió có thể thổi bay, nhưng mà, trong hai mắt to kia mang theo quật cường, còn có sắc bén và khí phách thuộc về vương giả.

Rất khó tưởng tượng ánh mắt như vậy là đến từ một đứa nhỏ khoảng mười tuổi.

"Người chính là Quý Y?" Ánh mắt của tiểu khát cái nhìn chằm chằm Vệ Y Y, trong mắt không vui không buồn, thậm chí ngay cả loại kích động nhìn thấy Quý Y giống như những người khác kia cũng không có, chính là thật bình thản nhìn chăm chú vào nàng: "Ta nghe nói Quý Y xuất hiện ở trong Bách Thảo Đường Thanh Long Quốc, cho nên mới một đường chạy lại đây, không nghĩ tới thật sự thấy được người, như vậy, ta liền được cứu rồi!"

Vệ Y Y nhú mày, vừa định muốn cự tuyệt xin giúp đỡ của tiểu khát cái này, chỉ là, lời của nàng vừa đến bên miệng, một bên liền truyền đến giọng nói mang theo ý cười của Cố Nhượng Vân.

"Vệ Y Y, đứa trẻ này rất có ý tứ, người nói đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 175: Thu phục Bạch Hổ (một)

Edit: kaylee

Vệ Y Y ngăn người, nghe được Cố Nhượng Vân nói như vậy, tiểu gia hỏa mới dừng tâm quan sát người trước mắt.

Chỉ thấy trên mặt bị bụi bẩn che kín kia của tiểu khát mang theo khăn trang và lo lắng, nắm tay nhỏ nhỏ gắt gao nắm chặt, quật cường mà kiên cường nhìn hai nữ tử phía trước.

"Đây là, hả?"

Vệ Y Y đột nhiên như là phát hiện cái gì, kinh ngạc mở to hai mắt nhìn: "Trong thân thể của tiểu tử này giống như bị phong ấn lực lượng cường đại gì đó, chính là luồng lực lượng kia cần dựa vào việc hấp thu linh lực trong cơ thể hắc để sống, cho nên qua nhiều năm như vậy thực lực của hắc mới có thể thấp kém như vậy, đáng tiếc thiên phú tốt như vậy."

Nói tới đây, Vệ Y Y tiếc hận lắc lắc đầu.

"Không!" Cố Nhượng Vân lắc lắc đầu: "Ồ trong cơ thể của hắc cũng không phải là lực lượng bị phong ấn, mà là một Linh Thú! Ta đoán rằng khi còn nhỏ tiểu gia hỏa này gặp phải thương nặng, vốn nên tuyệt mệnh, nhưng không biết là ai chộp tới một Linh Thú như vậy ký túc ở trong cơ thể của hắc, mới làm cho hắc có thể tiếp tục kéo dài mạng sống, chính là người nói không sai, linh lực của tiểu gia hỏa này tương đối đặc thù, cho nên nếu bồi dưỡng mà nói tuyệt đối là nhân vật thiên tài có thể đếm được trên đầu ngón tay, thành tựu sẽ không thấp hơn cha ta! Nếu không, con Linh Thú này cũng sẽ không thể lựa chọn cứu hắc."

Đương nhiên, những lời này đều là Từ Tà thông qua linh hồn truyền âm nói cho nàng.

Nhưng mà ngay cả như thế, vẫn là làm cho nam hài (bé trai) kinh ngạc nhìn nàng một cái, đáy mắt lộ ra ao ước.

"Các người có biện pháp có thể giúp ta hay không? Ta nghe nói Quý Y không gì làm không được, cũng chỉ có Quý Y có thể cứu ta! Nếu vẫn luôn tiếp tục như vậy, cả đời ta cũng không có khả năng cường đại, các người giúp giúp ta."

Vệ Y Y nở nụ cười: "Tiểu gia hỏa, ta là người, không phải thần, ta cũng không phải không gì không làm được, nói thật cho người biết, vấn đề của người ta thật sự không có cách nào, dù sao thương thế của người cũng không phải là bệnh! Người muốn ta giúp người thế nào?"

Chính yếu là, đối với Linh Thú sống nhờ ở trong cơ thể của tiểu khát cái, Vệ Y Y trong lòng có chút sợ hãi, theo bản năng cũng không dám nhận sự cầu xin giúp đỡ của hắc.

Tiểu khát cái có chút thất vọng cúi đầu, Quý Y đã là hi vọng cuối cùng của hắc, nhưng cuối cùng ngay cả một tia hi vọng cuối cùng này đều mất đi rồi, chẳng lẽ hắc phải thành phế vật vĩnh viễn sao?

Không!

Tuyệt đối không được! Nếu là hắc không cách nào tăng lên thực lực, vậy gia tộc sẽ nguy ở sớm tối.....

"Kỳ thực, muốn cứu hắc, cũng không phải là không có biện pháp."

Bỗng nhiên, một tiếng nói tà mị xuyên thấu qua linh hồn của Cố Nhượng Vân truyền ra, giống như ngay ở bên tai.

Cố Nhượng Vân nhú mày: "Người có biện pháp nào?"

"Rất đơn giản," Từ Tà giống như rất là khinh bỉ đối với những lời này của Cố Nhượng Vân, "Người thu phục con Linh Thú kia trong cơ thể của hắc không phải là được rồi sao? Tuy rằng thực lực hiện tại của con Linh Thú này chẳng phải rất mạnh, nhưng tốt xấu gì cũng đã từng là một trong bốn Thần Thú - Bạch Hổ."

Àm!

Cố Nhượng Vân giống như bị một tia sét đánh trúng, kinh ngạc mở to hai mắt.

Từ Tà vừa nói gì đó? Một trong bốn Thần Thú - Bạch Hổ?

Phải biết rằng, lúc ban đầu mãnh đại lục này hình thành, là do bốn Thần Thú thống lĩnh, phân biệt vì Thanh Long, Chu Tước, Bạch Hổ, Huyền Vũ, ngay từ đầu, bốn thú thủ ở bốn phía, để bảo vệ vận mệnh của đại lục, sau này bốn thú lại mặc danh kì diệu (không hiểu sao) mà biến mất, cũng không có người nhìn biết được tung tích của bọn họ.

Hơn nữa, bốn đế quốc của Tây Linh đại lục này lấy tên của bốn Thần Thú, chẳng lẽ trong đó có liên quan gì?

"Nha đầu, hiện giờ tốt xấu gì ngươi cũng là chủ nhân của Thượng Cổ Thần Tháp, tuy rằng bốn Thần Thú thực lực cường đại, nhưng đây cũng chỉ là đối những người khác mà thôi, ở thời kỳ ta cường thịnh, là bọn họ toàn bộ đều lên, cũng sẽ không thể là đối thủ của ta, chính là đáng tiếc hiện giờ thực lực của ta tổn hao nhiều, cho nên nếu thu phục Bạch Hổ, đối với con đường kế tiếp của ngươi cũng an toàn rất nhiều."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 176: Thu phục Bạch Hổ (hai)

Edit: kaylee

Cố Nhượng Vân đã hoàn toàn sợ ngây người.

Bốn thú toàn bộ đều lên cũng đánh không lại Từ Tà? Vậy thời kì cường thịnh Từ Tà là cường đại cỡ nào?

"Sư phụ, xảy ra chuyện gì?"

Vệ Y Y nghi hoặc nhìn về phía Cố Nhượng Vân, chớp mắt, không hiểu hỏi.

"Không có việc gì," Cố Nhượng Vân lắc lắc đầu, tầm mắt dừng ở bên trên khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo thất vọng của tiểu khát cái: "Tiểu gia hỏa, có lẽ con Linh Thú trong cơ thể của ngươi kia ta có thể giúp ngươi giải quyết."

Giọng nói lạnh nhạt của thiếu nữ hung hăng đâm vào trong lòng của tiểu khát cái, hấn vội vàng nâng cằm lên, mắt to quật cường gắt gao nhìn chăm chăm Cố Nhượng Vân, một khắc kia, ngay cả hô hấp đều dồn dập lên.

"Ngươi..... Ngươi nói là thật sự?"

Những năm gần đây, phụ thân không biết tìm bao nhiêu người hỗ trợ, nhưng những người đó đều không hề biện pháp lấy đi Linh Thú trong cơ thể hấn, hiện giờ chỉ có một mình Cố Nhượng Vân nói năng có biện pháp trợ giúp hấn.....

Điều này làm cho tâm của hấn giống như tro tàn lại cháy sinh động hấn lên.

"Ta có thể giúp ngươi là có thể, nhưng ta có hai yêu cầu," Cố Nhượng Vân đẩy mắt hấn lên một tia sáng bén nhọn, ý cười trong suốt nhìn tiểu khát cái: "Thứ nhất, Linh Thú trong cơ thể ngươi thuộc về ta, thứ hai, ngươi, cũng thuộc về ta!"

Tiểu khát cái sững sốt một chút, rồi sau đó trầm mặc xuống.

Thật lâu sau, hấn mới lại ngẩng đầu lên, ánh mắt tỏa sáng như chớp như không nhìn Cố Nhượng Vân.

"Yêu cầu thứ nhất của ngươi, nói thật, những năm gần đây, cũng có rất nhiều cao thủ muốn thu phục Linh Thú trong cơ thể ta, đáng tiếc đều thất bại, thậm chí rất nhiều người đều bị Linh Thú phản phệ, về phần yêu cầu thứ hai....." Tiểu khát cái có chút chần chờ: "Ta cần hỏi cha ta một chút."

"Có thể."

Cố Nhượng Vân gật gật đầu: "Ta cho ngươi thời gian suy nghĩ, nếu ngươi theo ta, ta chẳng những cam đoan Linh Thú trong cơ thể ngươi sẽ không tổn thương ngươi, càng sẽ làm ngươi dùng tốc độ nhanh nhất trưởng thành đến trình độ không người có thể đánh được!"

Nói thật, lấy thiên phú của tiểu khát cái, năng chỉ cần bồi dưỡng thêm một chút, là có thể trở thành cường giả uy chấn bốn phương!

Đương nhiên, năng nguyện ý giúp hấn, trừ bỏ coi trọng con Bạch Hổ kia ra, đối với thiên phú của tiểu gia hỏa cũng thật cảm thấy hứng thú, dù sao loại tuyệt thế thiên tài này, không ai sẽ dễ dàng buông tha cho.....

"Đoạn thời gian này ta sẽ thương lượng với phụ thân, cho nên, trong lúc này có thể ở tại nơi này của các ngươi sao?" Tiểu khát cái cắn chặt môi, có chút khẩn trương hỏi.

"Có thể thì có thể, nhưng mà....." Cố Nhượng Vân nở nụ cười: "Có phải ngươi còn có chuyện gì không có nói cho chúng ta biết hay không? Tỷ như nói,

nhìn khí chất người chính là thể gia công tử, như thế nào lưu lạc tới tình cảnh như bây giờ?"

Tiểu khát cái không nghĩ tới Cổ Nhục Vân sẽ hỏi cái vấn đề này, nhưng mà trầm mặc một lát, mới nói: "Ta là nam nhi duy nhất của gia tộc, cho nên cũng là truyền nhân trong nhà, gia tộc bọn ta có một gia tộc đối địch, nếu gia tộc kia biết ta tìm đến Quý Y cứu trợ, nhất định sẽ nghĩ biện pháp ngăn cản ta, vì thế phụ thân chỉ có thể vụng trộm đưa ta đi, vì không để cho gia tộc kia hoài nghi, không có cách nào phải bất luận kẻ nào bảo vệ ta, hơn nữa dặn ta trừ lúc khẩn cấp, bình thường không cần trò chuyện với hắn, ta không có thực lực gì, bởi vậy chỉ có thể lưu lạc cho tới tình cảnh bây giờ, cũng may rốt cục ta đã tìm được Quý Y, cũng có biện pháp cứu trị....."

Tiểu khát cái vẻ mặt kích động, tiểu tỷ tỷ này được Quý Y gọi là sư phụ, y thuật nhất định rất mạnh, làm cho hắn không tự chủ được nguyện ý tin tưởng nàng.....

"Ừ." Cổ Nhục Vân khẽ gật đầu, nói: "Vệ Y Y, người dẫn hắn đi tắm rửa, hơn nữa đổi một bộ quần áo, sau đó lại mang đến gặp ta."

Nói xong lời này, nàng cũng không quay đầu lại tiêu sái vào Bách Thảo Đường.....

--- -----

Ps tác giả nói: Chờ thu xong Bạch Hồ, thì đến lượt Thanh Long, lúc đó thể lực bên người nữ chính cũng tăng trưởng rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 177: Thu phục Bạch Hồ (ba)

Edit: kaylee

Rất nhanh, Vệ Y Y đã đưa tiểu gia hỏa tắm rửa xong tới trước mặt Cổ Nhục Vân.

Tiểu gia hỏa mặc một thân tơ lụa, ánh mắt thật to ngây ngốc nhìn Cổ Nhục Vân, khuôn mặt sau khi rửa sạch kia trắng trắng non mềm, ngũ quan thanh tú đáng yêu, thật rõ ràng là một tiểu chính thái quý khí mười phần.

"Sư phụ, bộ dạng của tiểu gia hỏa này ngược lại không tệ, sau khi lớn lên khẳng định là một nam tử tuấn mỹ, nếu không người thu hắn làm nam sủng đi." Vệ Y Y yêu kiều nở nụ cười, còn không quên nâng tay nhéo nhéo da thịt giống như có thể bầm ra nước.

Tiểu chính thái có chút tức giận, lại sợ Cổ Nhục Vân không ra tay chế phục Linh Thú trong cơ thể hắn, cho nên chỉ có thể ỉn nhẫn, tha thiết mong ngóng nhìn thiếu nữ ngồi ở ghế tựa.

"Ta vừa rồi nói với phụ thân, hắn cho phép ta đáp ứng điều kiện của người, đương nhiên điều kiện tiên quyết là, người phải chữa khỏi cho ta."

Nói tới đây, tiểu chính thái cắn chặt môi, bộ dáng kia, hiển nhiên là một bộ dáng gấp ****.

"Nếu người chữa khỏi ta, ta sẽ thuộc về người, người muốn thế nào ta cũng sẽ không phản kháng."

Nghe nói như thế, Vệ Y Y nhưng là ngây ngẩn cả người, nàng vừa rồi chỉ là thuận miệng đùa giỡn hai câu mà thôi, không nghĩ tới tiểu gia hỏa này tương thật, nếu để cho hai nam tử hậu viện kia của sư phụ biết bản thân vậy mà giúp sư phụ thu nam sủng, vậy.....

Nghĩ đến hậu quả, Vệ Y Y không khỏi mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Bất kể là Thiên Bắc Dạ hay là Tử Tà, đều là một tiểu nhân vật như nàng không thể trêu vào.....

"Người yên tâm đi, ta không có hứng thú phương diện kia, chỉ là ngày sau hi vọng người có thể trở thành trợ lực một phương của ta đây," Cổ Nhục Vân nhàn nhạt cười: "Hiện tại, ta muốn bắt đầu trị liệu thân thể cho người."

Vừa rồi Tử Tà đã nói cho nàng, Bạch Hồ sở dĩ tránh ở trong thân thể của tiểu chính thái, là vì cần thông qua linh khí trong cơ thể của hắn để khôi phục thương thế trong cơ thể, nếu nàng có thể lấy ra thứ gì đó cản hấp dẫn Bạch Hồ, nàng sẽ dễ dàng thu phục hơn.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là, nàng phải khơi thông được với Bạch Hồ.....

Điểm này, Tử Tà không cách nào giúp nàng, nàng phải tự mình hoàn thành.

Nhưng mà, lời nói của Cổ Nhục Vân làm cho tiểu gia hỏa không khỏi nhẹ nhàng thờ ơ, hắn nhẹ nhàng cắn môi hồng, nói: "Ta gọi là Bách Xuyên, nếu người chữa khỏi, ta nhất định sẽ hết lòng tuân thủ hứa hẹn, bất kể là con Linh Thú kia hay là ta, đều thuộc về người."

"Được, vậy ngươi ngồi xuống đi."

Dứt lời, Cổ Nhược Vân mỉm cười với Bách Xuyên, liền khoanh chân mà ngồi, rồi sau đó, ở lúc đối phương ngồi xuống trước mặt của nàng, một tia linh thức từ trên lưng gầy yếu của tiểu gia hỏa chui vào, nổi thẳng đến Linh hải.

Lập tức, một hồ nhỏ màu lam xuất hiện ở trong tầm mắt của Cổ Nhược Vân.

Linh hải của Bách Xuyên không có mệnh môn bát ngát như của nàng, nhưng mà so sánh với người bình thường vẫn là rất rộng lớn, nhưng mà, ở giữa hồ nhỏ kia hình thành một cơn lốc xoáy, hấp thu cả hồ nước.....

Rất nhanh, hồ nước kia trở nên khô cạn.

"Quả thế!" Cổ Nhược Vân búng tỉnh đại ngộ: "Bạch Hồ cư trú ở trong linh hải của Bách Xuyên, thông qua linh khí trong linh hải để khôi phục thực lực của chính mình, cũng chính là bởi vì linh khí Bách Xuyên hấp thu đều bị nó dùng hết, cho nên mới không cách nào đột phá."

Ngay tại lúc nàng muốn làm cho linh thức tiến vào linh hải, một lực lượng vô hình phá không mà đến, ‘oanh’ một tiếng đánh lên linh thức của nàng.

Trong phòng, Cổ Nhược Vân sắc mặt tái nhợt, mồ hôi đầm đìa, nàng cắn chặt răng, cũng không có thu hồi linh thức của bản thân, mà là tiếp tục quan sát hồ nước kia.

"Là người phương nào lớn mật như thế, vậy mà tới đây quấy rầy thanh tu (yên tĩnh tu luyện) của ta?"

Một tiếng quát lạnh từ trong linh hải truyền ra, mang theo một cỗ uy áp mãnh liệt.

Rồi sau đó, một bóng dáng mặc quần áo thanh lịch màu vàng từ trong linh hải đi ra, mỗi bước đi giống như đều mang theo một trận gió, tung bay ở trong gió nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 178: Thu phục Bạch Hồ (bốn)

Edit: kaylee

Nữ tử khuôn mặt đẹp đẽ, vẻ mặt lạnh nhạt, giống như là một đóa hoa cúc nở rộ ở vùng núi sâu, hương thơm mê người.

Nhưng đây chỉ là bề ngoài mà thôi, nữ tử giữa mặt mày tràn đầy lãnh ngạo (lạnh lùng + cao ngạo), ẩn đằng sau là khí phách vương giả.

"Ngươi chính là Bạch Hồ Vân Dao?"

Giọng nói của Cổ Nhược Vân xuyên thấu qua tầng tầng sương trắng, truyền vào trong tai thanh nhĩ của nữ tử.

Nữ tử khẽ cười một tiếng, nói: "Vân Dao..... Ha ha, tên này đã có rất nhiều năm không ai xưng hô, tiểu nha đầu, ngươi có biết đây là chỗ nào hay không? Ngươi tới nơi này làm gì?"

Cổ Nhược Vân cười cười, đáp lại: "Ta biết ngươi sống nhờ ở trong thân thể của đứa nhỏ tên là Bách Xuyên, cần thông qua linh khí của hắn để tẩm bổ thân thể bị thương của ngươi, mà ta, là người hắn tìm đến thu phục ngươi."

"Thu phục ta? Ha ha."

Vân Dao nhìn không được phá lên cười, ngay cả bộ dáng cười to của nàng cũng là tao nhã cao quý như vậy, đây mới là một quý tộc chân chính.

"Tiểu nha đầu, khẩu khí thật can rở, một Võ Tướng nho nhỏ, liền dám thu phục ta? Ngươi đã biết ta là Bạch Hồ Vân Dao, vì sao dám nói khoa trương như thế? Hôm nay ta ngược lại muốn nhìn xem ngươi có bản lĩnh gì hàng phục ta!"

Bạch Hồ Vân Dao là Linh Thú huyết thống Thần Thú, mặc dù thân chịu trọng thương, nhưng thực lực cũng tuyệt không thể coi thường, mà tiểu nha đầu này mới chỉ là một Võ Tướng mà thôi, đã nghĩ muốn làm cho nàng thần phục?

Điều này không khỏi cũng quá mức buồn cười!

Ầm!

Nghĩ đến đây, Vân Dao thi triển uy áp, muốn đánh tan một tia linh thức kia của Cổ Nhược Vân, theo nàng, đây là chuyện dễ dàng, nhưng mà rất nhanh

tươi cười trên mặt nàng liền cứng ngắc.

Linh thức của đối phương rất là đậm bạc, nhưng vẫn là tồn tại trong thân thể của Bách Xuyên, mơ hồ không dứt.

"Tiểu nha đầu, xem ra ta có một chút nhìn lầm ngươi! Tuy rằng ngươi thực lực kém, nhưng nghị lực ngược lại rất không tệ, chống cự được toàn bộ uy áp của ta, nhưng mà thân thể bên ngoài của ngươi hẳn là không dễ chịu đi?"

Vân Dao nói không sai.

Uy áp của Thần Thủ Bạch Hồ quá mức cường đại, Cố Nhược Vân là cứng rắn chống lại mới không làm cho linh thức lui tán, dù sao một khi linh thức biến mất, lại đi vào sẽ rất khó khăn. Nhưng mà kể từ đó, thân thể của nàng đã bị thương không nhẹ.

Mà nếu không phải là linh thức của nàng cường đại hơn người bình thường, biến thành ngu ngốc đều có khả năng.

"Vân Dao, ngươi ở trong cơ thể của Bách Xuyên, cũng chỉ là muốn khôi phục thương thế trong thân thể của mình mà thôi, nếu ta có thể trợ giúp ngươi chữa thương thì sao?"

Cố Nhược Vân nhợt nhạt cười, tầm mắt vẫn luôn quan sát đến biến hóa trên mặt Vân Dao.

Vân Dao ngăn người, sau đó cười lạnh một tiếng: "Tiểu nha đầu, ta dựa vào cái gì tin tưởng ngươi? Nhân loại luôn luôn đều thật giả hoạt, nếu không phải sự giả hoạt của nhân loại các ngươi, ta cũng sẽ không thể bị trọng thương, nhiều năm cũng chưa thể trị tốt, càng là thất lạc với ba đồng bạn khác của ta."

Đối với nhân loại giả hoạt này, cho tới bây giờ Vân Dao đã không có cảm tình gì, hơn nữa tiểu nha đầu này vừa đến đã muốn thu phục nàng, hoàn toàn không khác nhân loại đã dùng âm mưu quỷ kế làm hại bọn họ thiếu chút nữa bị giam nhốt kia ở chỗ nào.

"Nếu như ngươi không tin, hiện tại ta có thể cho ngươi thử một chút."

Cố Nhược Vân biết Vân Dao sẽ không dễ dàng tin tưởng nàng, cho nên âm thầm chậm rãi phóng ra linh khí trong Thượng Cổ Thần Tháp.

Vô tận linh khí xuyên thấu qua tia linh thức kia truyền vào thân thể của Bách Xuyên, đi về phía hồ nước khô cạn kia.

Vân Dao thân mình mạnh mẽ bị kiềm hãm, trên mặt trừ bỏ kinh ngạc ra, còn có kích động và vui sướng thể nào cũng che giấu không được kia.

Nàng nhẹn không được nhắm hai mắt lại, nhanh chóng hấp thu linh khí Cố Nhược Vân truyền ra vào trong thân thể.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 179: Thu phục Bạch Hồ (năm)

Edit: kaylee

Một khắc kia, nàng cảm giác lục phủ ngũ tạng của bản thân đều được linh khí này dịu dàng ôn dưỡng, làm lỗ chân lông toàn thân nàng đều thư sướng không ngừng, nhẹn không được hít vào một hơi thật sâu.

Rồi sau đó, nàng mở đôi mắt, đôi con ngươi xinh đẹp gắt gao tập trung vào Cố Nhược Vân, thật rõ ràng, hiện giờ ở trong lòng nàng Cố Nhược Vân mê người hơn Bách Xuyên.

Cho dù ở trong cơ thể Bách Xuyên ngốc năm sáu năm, cũng không chữa trị thân thể nàng tốt như linh khí vừa rồi.

"Nha đầu, nói thật, linh khí ngươi chuyển vận cho ta đối với ta mà nói quả thật là rất có lực mê hoặc, nhưng Vân Dao ta cũng không đồng ý thần phục bất luận kẻ nào, nếu không lúc trước trực tiếp làm tọa kỵ cho những người đó, cũng không đến mức bị đánh thành trọng thương! Nhưng mà, ngươi cho ta linh khí khôi phục thân thể, để báo đáp, trong lúc này ta sẽ chiến đấu cho ngươi! Tuy rằng hiện tại bản thân ta bị trọng thương, nhưng chỉ cần không gặp trên Võ Hoàng đều không có vấn đề gì."

"Được."

Cố Nhược Vân trầm mặc một lúc lâu, liền đáp ứng yêu cầu của Vân Dao: "Bây giờ ngươi rời đi thân thể của Bách Xuyên trước, ta sẽ đưa ngươi đi địa phương thích hợp ngươi dưỡng thương."

Sau khi nói xong lời này, một luồng linh thức kia có chút chống đỡ không được, nàng vội vàng rút ra, dùng sức thở ra một hơi.

"Sư phụ, thế nào?"

Vệ Y Y khản trương đứng ở một bên, đang định hỏi Cố Nhược Vân kết quả, chợt nhìn thấy một đám sương mù dày đặc từ trong cơ thể của Bách Xuyên tản ra, rất nhanh đã ngưng tụ thành một nữ tử trẻ tuổi mặc váy màu vàng ở trước mặt bọn họ.

"Ra..... Đi ra."

Bách Xuyên lập tức rơi lệ đầy mặt.

Lúc hán đột phá mấy lần đều thất bại không khóc, lúc vì tìm đến Quỷ Y trải qua một đường gian khổ không khóc, thậm chí lúc nhìn thấy Vệ Y Y, cũng không có khóc..... Nhưng hôm nay, nhìn Vân Dao rời đi linh hải của bản thân, Bách Xuyên thật sự nhìn không được khóc ra tiếng.

Mặc kệ hán giả bộ thành thực thế nào cũng vẫn chỉ là đứa nhỏ lớn tuổi, nhiều năm ảm đạm như vậy ở giờ khắc này tất cả đều bạo phát, hận không thể ôm Cố Nhược Vân hung hăng thân hai ngục.

Vân Dao rời đi, nói cách khác, hán không bao giờ là phế vật nữa!

Mấy năm nay hán nhận hết ức hiếp và xem thường, làm sao có thể không kích động?

"Sư phụ, người..... Người thu phục nàng?"

Vệ Y Y không khỏi mở to hai mắt, trong lòng đối với Cố Nhược Vân bội phục không thôi, không nghĩ tới sư phụ mạnh mẽ như vậy, ngay cả con Linh Thú đều này có thể hàng phục! Hiện tại Thanh Long Quốc còn có ai dám không có việc gì kiểm chuyện tìm đến sư phụ phiền toái.

"Vân Dao, ta đưa ngươi đi dưỡng thương."

Cố Nhược Vân không nói thêm gì, trực tiếp để cho Vân Dao tiến vào Thượng Cổ Thần Tháp, dù sao trong Thượng Cổ Thần Tháp có Tử Tà, cũng không lo lãng nàng sẽ tạo nên gió lốc gì.....

Về phần Vân Dao có truyền Thượng Cổ Thần Tháp ra hay không, nàng cũng không lo lắng.

Thứ nhất vì hiện tại Vân Dao không rời đi Thượng Cổ Thần Tháp, thứ hai chính là vì..... Không lâu sau, Vân Dao chính là vẫn sẽ trở thành một mảnh tương dưới trướng của nàng!

"Vệ Y Y, vừa rồi ta bị chút thương, cần khôi phục một chút, ngươi và Bách Xuyên đi ra ngoài trước, ta không cho các ngươi đi vào đừng tiến vào."

Cố Nhược Vân suy yếu nhắm hai mắt lại, khuôn mặt kia thoát nhìn vô cùng tái nhợt.

Vệ Y Y trong lòng rất là lo lắng, nhưng mà cũng biết bằng vào năng lực của sư phụ, chút thương thế nhỏ này cũng không thành vấn đề, vì vậy gật gật đầu: "Được, sư phụ, ta ở ngoài cửa chờ đợi, có việc kêu ta."

Dứt lời, nàng một tay túm Bách Xuyên còn đang khóc lớn, cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.

Khi hai người biến mất, Cố Nhược Vân mới động ý niệm, tiến vào đến trong Thần Tháp.

Từ sau khi tiến vào cánh giới Vô Giả, thì cần đột phá hai cấp lớn mới có thể mở ra một tầng của Thượng Cổ Thần Tháp, cho nên, cho đến khi Cố Nhược Vân từ Vô Giả vượt qua Vô Sĩ, tới Vô Tướng, mới có thể có được đồ được tặng và bảo vật của tầng thứ ba Thần Tháp.

Mà tuyệt lang Bao Bao và Diên Niên Ích Thọ đan, là bảo bối nàng có được ở tầng thứ ba.

Lúc này, trong Thượng Cổ Thần Tháp, một Bạch Hồ khổng lồ uy vũ tránh ở trong góc run rẩy, lông cả người đều dựng đứng, giống như chung quanh có cái gì đó đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 180: Thu phục Bạch Hồ (sáu)

Edit: kaylee

"Vân Dao thế nào biến thành bản thể? Hơn nữa trốn ở góc phòng làm gì?" Cố Nhược Vân có chút kinh ngạc, cao ngạo của Vân Dao nàng đã thấy, đến cùng là đã xảy ra chuyện gì lại có thể làm cho nàng (VD) biến thành trạng thái như thế?

Từ Tà nhìn Vân Dao: "Ta không rõ ràng, nàng vừa thấy ta thì như vậy."

Vốn Từ Tà không nói chuyện còn tốt, vừa nói chuyện Bạch Hồ thiếu chút nữa thì hoảng sợ quá mức, thân thể cao lớn kia càng run rẩy mạnh mẽ hơn.

Cố Nhược Vân tin tưởng, nếu trong Thượng Cổ Thần Tháp có một cái động, Vân Dao khẳng định sẽ lựa chọn tiến vào đi.

Loại thời điểm này, cái gì cao ngạo, cái gì mặt mũi, nàng toàn bộ đều không cần.

"Nha đầu, đến cùng ngươi đem ta tới chỗ nào? Vì sao người kia sẽ ở đây? Vì sao?" Vân Dao sợ tới mức giọng nói đều run rẩy, trong lòng mắng Cố Nhược Vân trăm ngàn lần.

Nhân loại đáng chết này, đến cuối cùng vẫn là hung hăng lừa gạt nàng.

Lại có thể đem nàng đến địa bàn của ôn thần này, hiện tại nàng có cơ hội còn có mệnh rồi đi sao?

"Ai?" Cố Nhược Vân sững sốt một chút, nàng thật sự không biết Vân Dao đang nói cái gì.

"Còn có ai?" Vân Dao vốn định trừng mắt nhìn Cố Nhược Vân, cuối cùng tiếp thu đến hơi thở âm lãnh trên người Từ Tà, sợ tới mức cúi đầu: "Ôn thần này, Thượng Cổ Phượng Hoàng Từ Tà! Ta tin tưởng ngươi như vậy, vì sao ngươi muốn lừa gạt ta? Còn đem ta tới bên người ôn thần này!"

"....."

Cố Nhược Vân hoàn toàn hết chỗ nói rồi, nàng nhìn về phía Từ Tà, nhũ mây hỏi: "Trước kia ngươi làm cái gì? Thế nào dọa Bạch Hồ Vân Dao thành bộ dáng này? Nhưng lại gọi ngươi là..... Ôn thần?"

"Ta không phải là đã nói với ngươi sao? Cho dù tứ đại Thần Thú toàn bộ đều lên, cũng không phải là đối thủ của ta, đây không chỉ có là đánh giá đối với thực lực của ta mà thôi, mà là, ở thật nhiều năm trước, bọn họ đã làm vậy qua."

Từ Tà khẽ nhún vai, không cho là đúng nói: "Sau đó ta liền tấu bọn họ một trận, sau đó bọn họ liền biến mất ở trong tầm mắt của ta, rốt cuộc không đi tìm ta."

Vân Dao thiếu chút nữa nhảy dựng lên, chỉ là tấu một trận? Không phải đơn giản như vậy? Nếu thực đơn giản như vậy, sau này bọn họ sẽ không lưu lại ám ảnh trong lòng, thế cho nên mỗi lần trước khi ra khỏi cửa đều phải tìm hiểu một chút hành tung của ôn thần này, nơi có hấn ở, bọn họ tuyệt đối sẽ không đi!

Ngay tại lúc Vân Dao nghĩ thế nào chạy trốn, đột nhiên phát hiện Từ Tà đi tới chỗ bản thân, nàng cả kinh trực tiếp đứng lên muốn chạy trốn, nhưng mà đây là địa bàn của ôn thần này, lại có chỗ nào có thể cho nàng trốn?

"Vân Dao, trên đại lục này Thượng Cổ Thần Tháp bị rất nhiều người nhìn trộm, hiện tại ngươi tiến vào chỗ này, ta thật lo lắng."

Từ Tà nhìn Vân Dao, tà mị nở nụ cười, tươi cười kia lập tức làm Vân Dao mao cốt từng cơn (lông tóc dựng đứng), sợ tới mức sắp làm cho nàng hít thở không thông.

Hiện tại Vân Dao quả nhiên là hối hận!

Cứ thành thật lưu lại linh hải không tốt à, vì một chút mê hoặc kia mà chạy vào địa bàn của ôn thần này, ngay cả mệnh đều sắp đánh mất! Sớm biết sẽ như vậy nàng vẫn là chậm rãi chữa trị thân thể là được, cũng tốt hơn là nhìn thấy ôn thần này.....

"Ngươi..... Ngươi muốn thế nào."

Vân Dao gắt gao rần rẫn, nhưng mà răng nanh kia vẫn là đang cao thấp đánh nhau, phát ra âm thanh 'khanh khách'.

"Rất đơn giản," Từ Tà nhếch môi cười: "Hai lựa chọn, thứ nhất, là ngươi hồn phi phách tán (mất hồn mất vía)! Thứ hai, khế ước với nàng! Chỉ có như thế ta mới có thể đủ tin tưởng ngươi!"

Kỳ thực, ngay từ đầu Từ Tà đã chờ ở trong này.

Nếu mới vừa rồi lúc Cố Nhược Vân và Vân Dao khơi thông bản thân phát ra âm thanh, con tiểu lão hồ này khẳng định gắt gao trốn ở trong linh hải không chịu đi ra! Cho nên, chỉ có chờ Cố Nhược Vân dụ nàng đi ra lại ném vào Thượng Cổ Thần Tháp, bản thân mới có thể uy hiếp nàng.....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 181: Thu phục Bạch Hồ (bảy)

Edit: kaylee

Con người của Vân Dao xoay tròn, nàng biết lời nói ôn thần này nói ra nhất định sẽ làm được, nhưng mà nếu để cho mình bị nhân loại nô dịch, nàng lại không tình nguyện.

"Thế nào, suy nghĩ như thế nào?" Từ Tà nhìn Vân Dao, hỏi: "Người có thể lựa chọn cự tuyệt, nhưng mà..... Hậu quả chính người rõ ràng!"

Vân Dao hung hăng cắn răng một cái, tục ngữ nói chết từ tế không bằng vẫn tiếp tục sống, bản thân không bằng đáp ứng ôn thần này trước, về sau chờ thực lực đều khôi phục lại tìm cơ hội rồi đi.

"Được, ta đáp ứng người."

Nhìn khuôn mặt không cam nguyện kia của Vân Dao, Từ Tà nở nụ cười, hẳn như thế nào không rõ ý nghĩ trong lòng Vân Dao? Đáng tiếc, cả một đời này, nàng (VD) đều không có khả năng có cơ hội thoát khỏi lòng bàn tay của nàng (CNV).....

"Nha đầu, người và nàng ký kết khế ước," Nghĩ đến đây, Từ Tà chỉ về phía Vân Dao, nói với Cố Nhượng Vân: "Chờ sau khi người khế ước nàng, nàng nhất định phải dùng sinh mệnh bảo vệ người, có nàng ở bên cạnh người, ta cũng yên tâm."

Bất luận như thế nào, thực lực của Vân Dao cũng bày ra ở đó, điều này cũng là nguyên nhân Từ Tà làm cho Cố Nhượng Vân thu phục nàng.

"Ngao ô."

Bao Bao thấy chủ nhân nhà mình thu phục một con Linh Thú, vội vàng dùng đầu cọ đuôi của nàng, giống như là đang nói chủ nhân người có người mới không cần quên ta.

"Từ Tà, cảm ơn người."

Cố Nhượng Vân mỉm cười nhìn Từ Tà, cảm kích nói: "Ở trên đường ta trưởng thành, người giúp ta rất nhiều, thậm chí lúc trước nếu không có người, ta tất nhiên là rơi vào kết cục hồn phi phách tán!"

"Ừ," Từ Tà nhẹ vỗ cằm, tươi cười và tút đánh giá Cố Nhượng Vân, ánh mắt kia thật giống như xuyên thấu qua quần áo của nàng: "Trong ba năm này người phát dục cũng không tệ, cho nên, nếu như người thật muốn cảm tạ ta, không bằng lấy thân báo đáp ta, như thế nào?"

Khi nói lời này, hắn di chuyển chân bước tới gần Cố Nhượng Vân, đẩy nàng vào góc tường, hô hấp ái muội kia đập ở phía trên cổ của nàng, ngựa ngửa.

Cố Nhượng Vân lui về sau mấy bước, lưng chạm vào tường lạnh như băng, ngượng ngùng nói: "**** khác biệt, lấy thân báo đáp chỉ sợ cũng không được."

"Nha đầu, chẳng lẽ người không biết sau khi Linh Thú có thể hóa người, sẽ không khác gì nhân loại hay sao?" Từ Tà hơi hơi nheo lại mắt tím, tà mị cười: "Nếu chúng ta sinh đứa nhỏ, nhất định là nhân loại, nếu người không tin, chúng ta có thể thử xem."

Nhìn khuôn mặt tuấn mỹ gần trong gang tấc kia của nam nhân, Cố Nhượng Vân tâm không chút rung động, khóe môi nàng gợi lên một chút tươi cười, tựa tiểu phi tiểu nói: "Dù vậy, cũng không thay đổi chuyện thực người là Phụng Hoàng, ta đối với loại không phải tộc của ta không có hứng thú gì, nếu người động dục, phải đi tìm một mẫu Phụng Hoàng, ta đối với người không có hứng thú gì."

Từ Tà sắc mặt lập tức biến đen, nha đầu kia có ý tứ gì? Chẳng những khinh bỉ hắn là Linh Thú, còn nói hắn động dục?

"Tốt lắm, nha đầu, ta không đùa người, chúng ta nói chuyện chính," Từ Tà hít vào một hơi thật sâu, hẳn thực sự tiếp tục nói tiếp sẽ bị tiểu gia hỏa này làm tức chết: "Lúc này đây ta muốn tiếp tục bế quan tu luyện, tạm thời không thể xuất hiện, có nguy hiểm gì mà nói để cho Vân Dao đi lên, đừng mạnh mẽ chống đỡ nữa."

Cố Nhượng Vân có chút ngây ngốc, nếu nàng không có nhìn lầm mà nói, vừa rồi ở trong mắt Từ Tà xuất hiện một chút đau lòng?

Người này, cũng sẽ đau lòng nàng?

Ở trong lòng nàng, Từ Tà vừa là thầy vừa là bạn, lúc nên nghiêm khắc thì vô cùng nghiêm khắc, đau lòng..... Nhưng là chưa từng xuất hiện qua.

Trong góc, Vân Dao một mình lui thành một đoàn nhìn nhìn Từ Tà, lại nhìn Cố Nhượng Vân, con người lại chuyển bắt đầu chuyển động.

Có gian tình!

Từ Tà và tiểu nha đầu này khẳng định có gian tình!

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 182: Sát thủ Huyền Âm Điện (một)

Edit: kaylee

Vân Dao trong lòng có chút khiếp sợ, theo nàng, tiểu nha đầu nhân loại này rất là phổ thông, vì sao ôn thần này coi trọng nàng? Càng là khê ước với nàng, đến cùng nàng có năng lực gì làm cho Thượng Cổ Phụng Hoàng thân phục?

"Từ Tà, ta không quấy rầy ngươi bé quan, Vân Dao, tạm thời ở trong Thượng Cổ Thần Tháp khôi phục thương thế, có cần ta sẽ để cho ngươi xuất hiện."

Cố Nhượng Vân ngáp một cái, nàng đã một ngày không có nhìn thấy tiểu Dạ rồi, tên kia phỏng chừng lại ủy ủy khuất khuất ở góc tường vẽ vòng tròn.

.....

Trong hoàng cung, nữ tử ung dung cao quý ngồi ở trên ghế quý phi, không cho là đúng thường thức móng tay, nói: "Những thứ ta muốn chuẩn bị như thế nào rồi?"

Thị vệ cung kính hồi đáp: "Bẩm báo Quý Phi nương nương, những thứ ngài muốn chúng ta đã lấy đến, hơn nữa là trưởng lão Huyền Âm Điện đưa qua, lão đã tiếp nhận nhiệm vụ của chúng ta rồi."

"Tốt, tốt lắm!" Lăng Quý Phi cười lạnh một tiếng, ngồi dậy, trong đôi mắt đẹp xẹt qua một chút ngoan độc: "Ba năm, Cố Nhượng Vân, ngươi giết người Lăng gia chúng ta đã ba năm, ba năm này không có lúc nào là bản cung không nghĩ tới này thù hận này! Nhưng mà lấy lực lượng lúc trước của bản cung không cách nào đối phó ngươi! Hiện tại bản cung dùng thời gian ba năm tìm đến một quyền công pháp trân quý, mới làm cho trưởng lão Huyền Âm Điện đáp ứng yêu cầu của bản cung! Lúc này đây, cho dù ngươi có Bách Thảo Đường che chở, cũng hẳn phải chết không thể nghi ngờ!"

Trời biết trong ba năm này nàng là như thế nào đàn độn vượt qua, ngay cả bề hạ cũng không từng nguyện ý báo thù rửa hận vì nàng! Cho nên tất cả những thứ này đều chỉ có thể dựa vào chính nàng! Nếu không, nàng cũng sẽ không thể tiêu phí ba năm thời gian đi tìm thứ có thể làm cho trưởng lão Huyền Âm Điện coi trọng.

Mà nàng, sẽ làm nữ nhân kia biết, người Lăng gia không thể dễ giết như vậy! Giết của người thân nàng, nhất định phải đi mình giới (địa phủ) thỉnh tội với bọn họ!

.....

Ban đêm, bóng đêm như nước, ánh trăng thanh lãnh từ ngoài cửa sổ rơi xuống, chiếu vào phía trên dung nhan thanh lệ của thiếu nữ.

Thiếu nữ khoanh chân ngồi ở trên giường, nhẹ nhắm mắt, nồng đậm linh khí quanh quần quanh thân của nàng, theo lỗ chân lông từng sợi từng sợi hợp lại rồi bị nhét vào trong cơ thể.

Bỗng nhiên, ngoài cửa truyền đến một dao động khác thường, làm cho thiếu nữ đang khoanh chân ngồi đột nhiên mở hai mắt, trong con ngươi thanh lãnh xẹt qua một tia sáng lạnh, nói: "Có người xâm nhập trận pháp! Không biết là ai nửa đêm tới nơi này quấy rầy!"

Trận pháp của trang viên là Từ Tà thiết trí, trừ phi tu vi đến Võ Hoàng, những người khác đều là có đến mà không có về!

Nghĩ đến đây, nàng phát tay áo đứng lên, đi nhanh ra ngoài.

"Sự phụ."

Rất xa, Vệ Y Y đã nhìn thấy Cố Nhượng Vân nghênh bước mà đến, vội vàng hô một tiếng.

Đứng ở bên cạnh của nàng là Bách Xuyên một thân cảm y, lúc này hắn đang ngai ngùng nghiêm mặt, có thể là nghĩ tới lời nói làm cho hắn làm nam sùng mà Vệ Y Y nói lúc trước, ánh mắt nhìn Cố Nhượng Vân bất giác mang theo một chút kỳ quái.

Đương nhiên, Cố Nhượng Vân cũng không có để ý đến hắn, đi thẳng đến trước mặt Vệ Y Y, hỏi: "Là ai xâm nhập trận pháp?"

"Không rõ ràng."

Vệ Y Y lắc lắc đầu: "Tên kia còn ở trong trận pháp, ta nghĩ chờ thể lực của hắn hao phí hết sau đó mới chụp hắn tới ép hỏi."

"Không cần phiền phức như vậy," Cố Nhượng Vân cười cười: "Vân Dao, ngươi đưa hắn ra đến cho ta."

Bá!

Một vết sáng bén nhọn hiện lên, sau đó một nữ tử thanh nhã mặc váy màu vàng sáng như cúc xuất hiện ở trước mắt mọi người Ma Tông, nàng một đầu tóc đen như thác nước, giờ tay nhắc chân tao nhã cao quý, giống như một tiểu thư khuê các chân chính.

Chỉ là, sau khi nhìn đến chuyện kể tiếp, sắc mặt của mọi người đều thay đổi.....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 183: Sát thủ Huyền Âm Điện (hai)

Edit: kaylee

Vân Dao thân mình chợt lóe, nhảy vào trong trận pháp, chỉ một lát, một huyết y nam tử (đàn ông mặc quần áo nhuộm đầy máu) bị nàng túm trên tay quăng tới trước mặt Cổ Nhục Vân.

"Chỉ một người?"

Vệ Y Y ngẩn người, kinh ngạc nhìn về phía Vân Dao.

Vân Dao vẫn luôn cười yếu ớt thản nhiên, nhàn nhạt nói: "Các người không phải là muốn hỏi sao? Một người là đủ, người khác, ta đều giết."

Hít!

Mọi người hung hăng hít một ngụm khí lạnh, đến cùng là nữ nhân này có lai lịch gì? Chẳng những có thể vọt vào trận pháp ở lúc trận pháp không đóng hơn nữa còn toàn thân trở ra, càng là ở trong trận pháp kia giết được kẻ địch chỉ còn lại có một người.

Quan trọng nhất là, hoàn thành chỉ trong khoảng nửa khắc (khoảng 7-10 phút)!

Khi nào thì bên người đại tiểu thư có một cường giả như vậy?

"Người Huyền Âm Điện?"

Sau khi nhìn thấy ký hiệu trên người sát thủ, sắc mặt của Cổ Nhục Vân lập tức đen xuống.

Huyền Âm Điện khác với những chỗ khác, trước khi ám sát những người khác đều sẽ che giấu tung tích thật tốt, nhưng mà bọn hắn sẽ không làm như vậy, bọn họ chẳng những mặc quần áo của Huyền Âm Điện, lại còn sẽ thông báo cho đối phương ở trước lúc ám sát, làm cho đối phương biết chuyện này là Huyền Âm Điện bọn hắn làm.

Mà chắc hẳn tới nay những người này tới đây, cũng không phải là vì giết nàng, mà là thông báo cho nàng một tiếng thuận tiện nghiên cứu địa hình.

Không nghĩ tới lại đi nhảm vào trận pháp, thế cho nên trở thành tù nhân.

"Hừ!"

Tên huyết y nam tử bị Vân Dao túm ở trên tay kia hừ lạnh một tiếng, nói: "Không nghĩ tới lúc này đây, nhiệm vụ của Huyền Âm Điện chúng ta vậy mà thất bại! Nhưng mà Cổ Nhục Vân, Huyền Âm Điện chúng ta muốn tánh mạng của ngươi, ngươi sống không được bao lâu, ha ha ha!"

Nhìn thấy Cổ Nhục Vân thay đổi sắc mặt, huyết y nam tử cười to hai tiếng, giống như thật thích thấy được vẻ mặt sợ hãi của đối phương.

Nhưng mà, hắn không biết Cổ Nhục Vân đen mặt là vì yêu nghiệt nam tử Tá Thượng Thần.

Chuyện Tá Thượng Thần thân là thiếu chủ của Huyền Âm Điện nàng biết, nhưng người này, vậy mà phái người ám toán nàng?

"Sự phụ, cẩn thận!"

Bỗng nhiên, Vệ Y Y nhìn thấy huyết y nam tử ném một con độc trùng, về phía khuôn mặt của Cổ Nhục Vân, sắc mặt đột nhiên đại biến, mà loại thời điểm này Cổ Nhục Vân còn đang suy nghĩ sâu xa, không có phục hồi tinh thần lại.....

"Cút!"

Đúng lúc này, một tiếng hét lớn từ phía sau Cổ Nhục Vân truyền đến, như kì tích, độc trùng đánh úp về phía Cổ Nhục Vân kia chợt chuyển phương hướng, một ngụm cắn ở trên cổ họng của huyết y nam tử.

"A!!"

Huyết y nam tử tê tâm liệt phế hô to lên, rồi sau đó ở dưới ánh mắt của mọi người da thịt trên người từng chút rớt xuống, cuối cùng biến thành một bãi máu.....

"Rống!"

Vân Dao rống lớn một tiếng, ở dưới ánh mắt của mọi người thân thể nhảy mất biến thành một con Bạch Hồ khổng lồ, ‘soạt’ một tiếng trốn vào trong góc, toàn bộ thân thể đều run rẩy, hoảng sợ nhìn nam tử đứng sau lưng Cố Nhượng Vân.

Lập tức, tất cả mọi người kinh hãi tròn tròn mắt, nữ tử tao nhã cao quý kia thế mà lại là một Linh Thú? Hơn nữa bộ dáng này thấy thế nào đều như là con mèo nhỏ bị kinh.

Đợi chút!

Linh Thú? Hóa người?

Hít!

Mọi người hít một ngụm khí lạnh, ánh mắt kinh ngạc chuyển về phía Cố Nhượng Vân.

Đại tiểu thư nhà mình chính là ngưu bức (ý nói mạnh mẽ), ngay cả con Linh Thú có thể hóa người này đều nghe theo mệnh lệnh của nàng, trên đời này trừ bỏ đại tiểu thư nhà mình ra, còn có ai có loại bản lĩnh này?

Cố Phán Phán có thể sao? Thi Vân có thể sao?

Đừng nhìn Thi Vân kia thiên phú rất mạnh, nhưng mà có một số điểm so với tiểu thư nhà mình vẫn là kém xa.....

"Tiểu Dạ, sao ngươi lại tới đây?"

Cố Nhượng Vân có chút kinh ngạc nhìn Thiên Bắc Dạ, kỳ thực, vừa rồi Thiên Bắc Dạ tính không ra tay, vị huyết y nam tử kia cũng không thể ám toán được nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 184: Sát thủ Huyền Âm Điện (ba)

Edit: kaylee

Thiên Bắc Dạ nhũ mây, trên dung nhan tuyệt thế khuynh thành tràn đầy vẻ lo lắng, một đôi con ngươi giống như đầm máu lạnh lùng nhìn bãi máu trên đất, tóc bạc hồng y, ở dưới bóng đêm bất giác hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

"Tiểu Vân, hần muốn giết ngươi, người Huyền Âm Điện muốn giết ngươi, ta đi diệt Huyền Âm Điện được không?"

Ồ trong miệng của hần, thật giống như diệt một Huyền Âm Điện đơn giản giống như ăn cơm.

"Tiểu Dạ....." Cố Nhượng Vân nhìn đôi mắt màu đỏ của nam nhân, hơi hơi sùng sốt một chút.

"Bọn họ đáng chết! Ngươi muốn giết ngươi, đều đáng chết!"

Đúng vậy, ngươi muốn động bất cứ thứ gì của nàng, đều đáng chết!

Nếu tất cả mọi người toàn bộ đại lục muốn động nàng, vậy hần, không để ý giết hại khắp đại lục.

"Tiểu Dạ," Cố Nhượng Vân nhẹ nở nụ cười, trấn an hần như là trấn an một đứa trẻ: "Ta đây không phải vẫn tốt sao? Huống chi, có một số việc ta muốn làm rõ ràng."

Nàng muốn biết, vì sao tên yêu nghiệt kia lại phái người Huyền Âm Điện đối phó nàng.

"Được."

Thiên Bắc Dạ là hài tử rất nghe lời, nhưng mà cũng chỉ nghe lời nói của một mình Cố Nhượng Vân, những người khác nếu muốn chỉ phối quyết định của hắn, phỏng chừng ở đã táng thân trong biển máu.

"Nhưng mà, chờ sau khi ngươi làm rõ ràng, ta sẽ đi diệt Huyền Âm Điện, được không?"

Hắn nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là không muốn buông tha Huyền Âm Điện, ai bảo tên này muốn thương hại Tiểu Vân.

Cố Nhượng Vân mỉm cười, nhưng mà cũng không nói thêm gì, chợt nàng phát hiện Vân Dao tránh ở góc tường, có chút kinh ngạc hỏi: "Vân Dao, ngươi ở nơi đó làm gì?"

Vân Dao nghe được lời nói của Cố Nhượng Vân, sợ tới mức thân mình run lên, nàng đến cùng là làm chuyện xấu tám đời gì, gặp ôn thần kia còn chưa đủ, thế nào ngay cả vị này cũng xuất hiện.

Đến cùng tiểu nha đầu này là loại người nào? Vì sao nhiều cường giả như vậy đều có quan hệ với nàng?

Loại thời khắc này, Vân Dao quả thực là khóc không ra nước mắt, phỏng chừng trên đời này không có Linh Thú nào bị ai như nàng.

"Lão hồ?" Thiên Bắc Dạ nhìn Vân Dao, nhíu mày nói: "Ta không thích Hồ tộc, Tiểu Vân, ta có thể giết nàng sao?"

Vân Dao sợ tới mức thân mình run rẩy, sau đó rất là nhu thuận kêu một tiếng: "Meo."

Phù phù.

Vệ Y Y thiếu chút nữa té ngã trên đất, cái trán tràn đầy hắc tuyến, người này thật sự là Thần Thú Bạch Hồ? Phỏng chừng lá gan của Thù tộc (loài chuột) đều lớn hơn nàng.

"Tiểu Dạ, ngươi và Hồ tộc có cừu oán?" Cố Nhượng Vân kinh ngạc hỏi.

Thiên Bắc Dạ trầm mặc một lúc lâu, nói: "Chúng nó rất âm ỉ."

Được rồi!

Cố Nhượng Vân hoàn toàn hết chỗ nói với Thiên Bắc Dạ rồi, nàng quay đầu nhìn về phía Vệ Y Y, nói: "Vệ Y Y, ngươi cùng ta đi khách điểm một chút, có vẻ tên Tá Thượng Thần kia còn chưa đi, ta ngược lại thật ra cũng muốn hỏi xem đến cùng hắn muốn làm cái gì!"

"Vâng, sư phụ."

Vệ Y Y yêu mị cười, hơi hơi nheo lại đôi mắt lạnh.

Người Huyền Âm Điện muốn ám sát sư phụ, hoàn toàn xúc phạm điểm máu chốt của nàng! Cho dù Huyền Âm Điện thế lực cường đại, bọn họ cũng phải đi đòi một cái công đạo.

Trong khách điểm, Tá Thượng Thần lười nhác nằm ở phía trên ghế dựa, nhè lác lác quạt lông trong tay, bỗng nhiên, cửa phòng bị một cước đạp mở ra, chợt một bóng dáng thanh lệ xuất hiện ở trong mắt hắn.

"Tiểu Vân Nhi, ngươi trẻ như vậy tìm đến bốn hoàng tử, là muốn đến ám giết sao?"

Tá Thượng Thần yêu nghiệt cười, ánh mắt mang theo ái muội nhìn về phía thiếu nữ xâm nhập trong phòng, chậm rãi đứng lên.

Cố Nhượng Vân đen mặt: "Tá Thượng Thần, người Huyền Âm Điện ngươi đến ám sát ta, có phải nên cho ta một cái công đạo hay không."

Kỳ thực, lấy sự cẩn thận của nàng mà chỉ mang theo Vệ Y Y đã xông vào, là vì trong lòng vẫn là có tín nhiệm đối với Tá Thượng Thần, dù sao quen biết ba năm, Tá Thượng Thần không giống người sẽ làm ra loại chuyện này.

Nhưng mà, sát thủ đến từ Huyền Âm Điện cũng là sự thật, bất luận chân tướng như thế nào, đều phải làm cho Tá Thượng Thần đi thăm dò!

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 185: Tá Thượng Thần tức giận (một)

Edit: kaylee

"Tiểu Vân Nhi, ngươi là đang trêu đùa ta sao?"

Tả Thượng Thần nhin không được nở nụ cười, nụ cười kia khuynh quốc khuynh thành, tao nhã vô song.

Ngay cả Cố Nhược Vân cũng không thể không thừa nhận, mặc dù là quen biết ba năm, mỗi lần nhìn thấy người này đều kinh diễm như khi mới gặp.

Nhưng mà, một người nam nhân yêu diễm đến loại trình độ này, làm cho nữ tử khắp thiên hạ đều có vẻ xấu xí.

"Bốn hoàng tử là ăn no rừng mỡ mới làm cho Huyền Âm Điện ám sát ngươi? Hơn nữa, nếu ngươi đã chết, vậy huynh trưởng ngươi còn không lập tức lật trời?"

Quan trọng nhất là, hắn không có lý do gì muốn giết Cố Nhược Vân, cho nên nói người Huyền Âm Điện muốn ám sát nàng, kia căn bản là không có khả năng!

Bá!

Một trường kiếm lạnh như băng đặt tại trên cổ Tả Thượng Thần, Vệ Y Y khóe môi hàm chứa tươi cười yêu mị, trong mắt mang theo ý lạnh: "Thích khách đến ám sát lần này quả thật là người Huyền Âm Điện các ngươi, Tứ hoàng tử, kính xin ngươi cho chúng ta một cái công đạo!"

"Làm càn!"

Thanh Y nhìn thấy hành vi của Vệ Y Y, sắc mặt mạnh mẽ phát lạnh, vừa định rút kiếm, nhưng mà, Tả Thượng Thần lại nâng nâng tay, ngăn lại động tác của nàng.

"Thanh Y, ngươi lui ra."

Tươi cười yêu nghiệt trên mặt hắn từng chút biến mất, mắt phượng câu người hơi hơi nheo lại, hỏi: "Tiểu Vân Nhi, các ngươi nói là sự thật?"

Dựa theo tính cách của Cố Nhược Vân, không có nắm chắc, nàng căn bản là sẽ không tìm tới cửa.

Cho nên nói, Huyền Âm Điện quả thật là có người muốn ám sát nàng!

Nghĩ đến đây, Tả Thượng Thần trong lòng bất giác mạnh mẽ xuất hiện ra một cỗ lửa giận, đến cùng là tên hỗn đản đáng chết nào làm ra loại chuyện này! Còn làm hại bản thân gánh tội! Nếu để cho hắn biết là ai làm, không bằm thây vạn đoạn tên kia không cách nào tiêu trừ tức giận trong lòng hắn!

"Tứ hoàng tử, ngươi cho là thế nào?" Cố Nhược Vân nở nụ cười: "Nếu không phải là trong trang viên của ta thiết trí trận pháp, phỏng chừng ta rất nhanh sẽ đầu thân hai nơi! Ngươi nói đến cùng là chúng ta nói thật hay là giả?"

Nghe được Cố Nhược Vân xưng hô bản thân là Tứ hoàng tử, Tả Thượng Thần biết nàng tức giận, nhưng nàng nói cũng là sự thật, nếu Huyền Âm Điện muốn giết người, một người không được sẽ phái càng nhiều người đi hơn, thế sống chết không nghĩ, mà lấy lực lượng hiện giờ của Cố Nhược Vân quả thật không cách nào so sánh với những lão bất tử kia của Huyền Âm Điện.

Cho nên, nàng tức giận cũng là, dù sao mọi người thiếu chút nữa thì không hiểu sao mà chết đi, có thể không tức sao?

"Tiểu Vân Nhi, ta là oan uổng." Trên khuôn mặt yêu nghiệt của Tả Thượng Thần tràn đầy ủy khuất: "Ta thật sự không biết chuyện này, ngươi chỉ cần cho ta thời gian, ta sẽ cho ngươi một cái công đạo."

Cố Nhược Vân trầm mặc một lúc lâu, ý bảo Vệ Y Y thu trường kiếm lại, trên khuôn mặt thanh tú nhẹ nhàng cười khanh khách.

Chính là nhìn thấy tươi cười kia, Tả Thượng Thần bất giác rung mình một cái.

"Tứ hoàng tử, phiền toái ngươi nhanh chóng tra ra người làm chủ phía sau màn của chuyện này, nếu không, nếu lan đến người bên người ta, tuy rằng thực lực hiện tại của ta còn chưa tới đạt tới trình độ mạnh mẽ, nhưng mà, tin tưởng ta, rồi sẽ có một ngày, ta sẽ đảo điên toàn bộ Huyền Âm Điện!"

Tả Thượng Thần thân mình nhẹ nhàng chấn động, mắt phượng sâu thẳm chăm chú nhìn bóng dáng đơn bạc của thiếu nữ trước mặt, giờ khắc này, trên người thiếu nữ khí phách lộ rõ vô cùng, quân lâm thiên hạ.

Hắn tin tưởng, Cố Nhược Vân có năng lực này.

Một phé vật hơn ba năm trước mới chỉ là Tụ Khí cấp hai, vậy mà ở trong ba bốn năm ngắn ngủn tới trình độ hiện giờ!

Phỏng chừng cũng chỉ có thiên tài bên trong mấy cái thế lực kia mới có loại thiên phú này.

Nhưng mà, so sánh với thiên tài này, linh hải rộng lớn khôn cùng trong thân thể của Cố Nhược Vân, tu luyện đột phá so với người bình thường, còn muốn khó khăn hơn rất nhiều! Mà dưới tình huống như vậy, nàng còn có thể đột phá nhanh như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 186: Tá Thượng Thần tức giận (hai)

Edit: kaylee

Kia không phải là thiên tài trong thiên tài thì là cái gì?

Hơn nữa, thiên phú của Cố Nhượng Vân là ở phía sau mới có thể chân chính hiển hiện ra, mọi người đều biết, thực lực càng về sau, bình cảnh cũng lại càng nhiều, ở thời điểm người khác thiên tâm vạn khổ (*) muốn đột phá bình cảnh, nàng có thể trực tiếp đột phá.

(*) thiên tâm vạn khổ = trăm cay nghìn đắng: ý chỉ quá trình làm việc cay đắng, khó khăn

Nói cách khác, Cố Nhượng Vân chỉ cần lấp đầy linh hải, là có thể đột phá, không có bình cảnh gì.

"Thanh Y, người lập tức đi thăm dò cho ta, đến cùng là ai muốn ám sát Tiểu Vân Nhi!" Tá Thượng Thần trong mắt hiện lên sát ý: "Bất kể là ai, đều bắt buộc bị ngũ mã phanh thây (**), hồn phi phách tán!"

(**) ngũ mã phanh thây = năm ngựa xé xác: hình phạt tàn bạo thời xưa, buộc đầu và tay chân vào năm con ngựa khác nhau, đánh ngựa chạy xé tan xác người bị tội

Thanh Y trong lòng phát lạnh, có chút sợ hãi nhìn khuôn mặt yêu nghiệt của Tá Thượng Thần, vội vàng cung kính nửa quỳ xuống, nói: "Thuộc hạ tuân mệnh!"

Lúc này đây, chủ thượng thật sự tức giận rồi!

Thật không biết thế nào nhiều người không có mắt như vậy, không biết có một số nhiệm vụ không thể nhận sao? Chủ thượng tức giận cũng là bọn hắn tự làm tự chịu! Ngay cả chủ thượng cũng không dám tổn thương Cố Nhượng Vân, đám người kia thật sự là to gan lớn mật!

Nếu chủ thượng không cho Cố cô nương một cái công đạo, Huyền Âm Điện là căn bản thừa nhận không nổi lửa giận của huynh trưởng nàng.....

"Nề mặt người biểu hiện cũng không tệ, lần này ta sẽ không so đo với người, nhưng nếu để cho ta biết người che chở người Huyền Âm Điện, vậy..... Làm tốt chuẩn bị cả đời kinh hồn táng đảm đi!"

Nói xong lời này, Cố Nhượng Vân liếc nhìn Tá Thượng Thần, sau đó cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.

Phía sau, Tá Thượng Thần nhìn bóng lưng mảnh khảnh của thiếu nữ, khóe miệng hàm chứa một chút cười khổ: "Tính tình của Tiểu Vân Nhi rất giống Cố Sanh Tiêu, tuyệt đối sẽ không chịu thua thiệt! Hai người bọn họ thật không hổ là một đôi huynh muội, Thanh Y, người lập tức đi thăm dò, ta cũng không muốn Tiểu Vân Nhi có hiểu lầm gì với ta."

Nhưng mà, phòng chừng trong bốn nước này, trừ bỏ nữ tử này, cũng sẽ không có người dám can đảm uy hiếp hắn.

.....

Hoàng cung nội viện, trong phòng ngủ, Lăng Quý Phi nhìn lão giả ngồi ở phía sau bình phong, lo lắng trùng trùng hỏi: "Liễu trưởng lão, ta nghe nói trong trang viên Cố Nhượng Vân kia ở có bố trí trận pháp, người Huyền Âm Điện không có sao chứ?"

Tên lão giả áo bào trắng được gọi là Liễu trưởng lão kia cao ngạo cười, nói: "Ta đã sớm thăm dò rõ ràng, cho nên trong đám người được phái đi lần này phải có một người tinh thông trận pháp, bằng vào năng lực của Cố Nhượng Vân kia, cho dù nàng có thể tìm được người thay nàng bố trí trận pháp, chắc hẳn cũng chỉ là trận pháp thông thường."

"Ta đây an tâm."

Lăng Quý Phi nhẹ nhàng thở ra, rồi sau đó trên khuôn mặt ung dung cao quý kia hiện lên vẻ ngoan độc, khóe môi nhiễm cười lạnh.

Cố Nhượng Vân, không biết sau khi người nhận được lệnh ám sát của Huyền Âm Điện sẽ có cảm tưởng thế nào, theo bản cung, phòng chừng người sẽ bị dọa đến ngất đi! Đây là kết cục người đối đầu với bản cung!

Bắt đầu từ ba năm trước, bản cung cũng đã phát thẻ qua, không báo thù này, thẻ không làm người!

"Không tốt, Quý Phi nương nương, việc lớn không tốt!"

Bỗng nhiên, một tiếng nói vội vã từ ngoài cửa truyền đến.

Chợt một người mặc trang phục thị vệ chạy nhanh tới, vội vàng hành lễ một cái, sốt ruột nói: "Vừa rồi ta luôn luôn chú ý tình hình ở ngoài cửa, từ sau khi những người đó tiến vào trang viên thật lâu cũng không đi ra, nhưng mới vừa rồi, người ở bên trong đã ném một đồng thi thể ra ngoài, đốt ở ngoài cửa."

"Người nói cái gì?"

Khuôn mặt của Lăng Quý Phi lập tức vặn vẹo, không đợi nàng tiếp tục nói chuyện, ‘phịch’ một tiếng, lão già bên cạnh một chưởng đánh về phía cái bàn, khuôn mặt xanh mét nói: "Tốt cho một Cố Nhượng Vân, lại có thể làm nhiệm vụ của Huyền Âm Điện chúng ta thất bại! Xem ra lúc này đây, bản trưởng lão phải tự thân xuất mã (tự mình ra trận)!"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 187: Tá Thượng Thần tức giận (ba)

Edit: kaylee

Trong lòng Lăng Quý Phi vốn đang tràn đầy không thoải mái nhưng sau khi nghe nói như thế bất giác bình tĩnh xuống.

Không sai, những người đó đã chết, vẫn còn có Liễu trưởng lão cường đại, Cố Nhượng Vân là tuyệt đối không có khả năng còn sống!

"Liễu trưởng lão, trận pháp kia lợi hại như thế, ngộ nhờ sau khi Cố Nhượng Vân biết Huyền Âm Điện muốn giết nàng luôn tránh ở trong trang viên thì làm sao bây giờ?"

"Hừ!" Liễu trưởng lão hừ lạnh một tiếng: "Ta đã sớm tra qua tình huống của nàng, Cố Nhượng Vân này nhưng là người trọng tình cảm, chỉ cần ta bắt người bên cạnh nàng, không sợ nàng sẽ trốn tránh không đi ra! Đã nàng lựa chọn giết người Huyền Âm Điện ta, vậy nhất định phải vì thế mà nợ máu trả bằng máu!"

Huyền Âm Điện sở dĩ rất cường đại trong mắt người đời, chủ yếu là bởi vì Huyền Âm Điện này nếu có một người làm nhiệm vụ thất bại, vậy người mạnh mẽ hơn hẳn sẽ tiếp tục nhiệm vụ này, không chết không ngừng! Cho nên, một người nếu bị Huyền Âm Điện đưa ra lệnh ám sát, là tuyệt đối sẽ không sống quá nửa tháng!

"Vậy còn làm phiền Liễu trưởng lão."

Lăng Quý Phi trong lòng vui vẻ, mặt lộ vẻ vui mừng nói.

"Nhưng mà, Liễu trưởng lão, ông có thể đánh phế Cố Nhượng Vân rồi giao cho ta tra tấn hay không? Nàng giết nhiều người Lăng gia ta như vậy, không tự mình báo thù trong lòng ta thật không thoải mái."

"Không thành vấn đề."

Liễu trưởng lão gật gù đầu: "Chờ ngày mai ta sẽ đi bắt người bên cạnh nàng, nhất định bức nàng đi ra!"

Từ đầu tới cuối, lão cũng chưa để Cố Nhượng Vân vào mắt, cho dù trong Bách Thảo Đường có Võ Vương tọa trấn, nhưng phế vật Võ Vương sơ cấp kia cũng không xứng đầu với lão!

Mà nhìn khuôn mặt tràn đầy tự tin của Liễu trưởng lão, vui mừng trong mắt Lăng Quý Phi càng sâu, nàng giống như trông thấy Cố Nhượng Vân quỳ gối trước mặt bản thân cầu xin tha thứ, quả thực chính là đại khoái nhân tâm (hả lòng hả dạ)!

"Phụ thân, Lăng Hi, Lăng Ngọc, các người chờ, ta rất nhanh sẽ làm cho kẻ thù của các người đi địa ngục chuộc tội với các người! Đến lúc đó, ta sẽ phế đi tứ chi (hai tay, hai chân) của nàng, đánh gãy gân chân của nàng, phá linh hải của nàng, làm cho nàng trở thành một phế vật mặc các người ức hiếp!"

Nghĩ nghĩ, nàng phá lên cười, trong nụ cười kia mang theo nước mắt, còn có ác độc và oán hận đối với Cố Nhượng Vân.....

Nhưng Cố Nhượng Vân lại không ngờ rằng thù hận Lăng Quý Phi đối với mình lại lớn như vậy, nhưng mà cũng đúng, toàn bộ Lăng gia trên cơ bản là bị nàng giết, Lăng Quý Phi thân là người Lăng gia làm sao có thể không ghi hận?

Chỉ là vì thế lực của Bách Thảo Đường quá mức cường đại, cho nên không dám ra tay mà thôi.

Chỉ cần cho nàng cơ hội, nàng nhất định sẽ ở sau lưng Cố Nhượng Vân hung hăng đâm một đao.

Sáng sớm, nắng sớm mới lên.

Ở ngã tư đường cách Bách Thảo Đường không xa, một tiểu thiếu niên ước chừng hơn mười tuổi tò mò nhìn quầy hàng xung quanh, bên trên khuôn mặt

nhỏ nhắn trắng nõn mang theo tò mò: "Mạc Vũ tỷ tỷ, người muốn mang ta đi chỗ nào?"

Vị nữ tử tên là Mạc Vũ kia chính là Hữu hộ pháp của Ma Tông, hiện giờ còn là đường chủ Đan đường, ở sau khi thành lập Ma Tông, Cổ Nhược Vân đã truyền thụ thuật luyện đan cho Mạc Vũ, hơn nữa giao Đan đường cho nàng quản lý.

Lúc này đây, Cổ Nhược Vân nhìn trướng cũng không chỉ là thiên phú tu luyện của Bách Xuyên, thiên phú luyện đan của hắn cũng không kém, cho nên đã giao hắn cho Mạc Vũ.

"Tiểu Xuyên, ta muốn mang ngươi về bản bộ (nơi cốt lõi, nơi đóng quân ~ đại loại vậy áL) của chúng ta, chủ tử có nhiệm vụ mới cho ngươi."

Mạc Vũ cười cười, nàng nhìn khuôn mặt phẫn nộ của tiểu chính thái, nhịn không được đưa tay nhéo một cái.

Bách Xuyên đen mặt, hắn không rõ vì sao những nữ nhân này biến thái như vậy, mỗi người đều thích xoa nắn mặt mình.....

Trừ Cổ Nhược Vân!

Trong mắt người kia chỉ có tu luyện, trừ bỏ tu luyện và phát triển thể lực của bản thân ra, không có gì khác.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 188: Tá Thượng Thần tức giận (bốn)

Edit: kaylee

Bỗng nhiên, Mạc Vũ dừng bước chân, nàng gắt gao lôi kéo tay của Bách Xuyên, ánh mắt cảnh giác nhìn lão giả ngăn cản đường đi.

Lão giả kia một thân áo bào trắng, đứng chấp tay, tiên phong đạo cốt, nhưng mà trong đôi con ngươi đục ngầu kia lại mang theo cao ngạo và ngoan độc.

"Ngươi là người phương nào?" Mạc Vũ nhíu mày, cẩn thận kéo Bách Xuyên tới phía sau mình, hỏi.

Lão giả lạnh lùng nhìn hai người, nói: "Các ngươi là người Bách Thảo Đường? Cổ Nhược Vân là gì của các ngươi?"

Chủ tử?

Mạc Vũ sợ run một chút, lão gia hỏa này là tới tìm chủ tử? Nghĩ đến đây, lòng của nàng bất giác trầm xuống: "Ngươi tìm nàng muốn làm gì?"

"Xem ra lão phu cũng không có tìm lầm," Lão giả cười cười, giọng nói lạnh lùng nói tiếp: "Một khi đã như vậy, phiền toái hai vị tới Huyền Âm Điện ta làm khách!"

Bách Xuyên cắn chặt môi, thân mình mềm yếu nhích lại gần thân thể của Mạc Vũ, trong mắt to quật cường khó tránh khỏi xuất hiện một chút kích động. Thật hiển nhiên, ngay cả hắn cũng biết là lão nhân này không có ý tốt.

"Tới Huyền Âm Điện làm khách?" Mạc Vũ cười lạnh một tiếng: "Nếu ta cự tuyệt thì sao?"

Bất luận như thế nào, Mạc Vũ cũng sẽ không để cho lão gia hỏa này dùng bản thân uy hiếp chủ tử!

Về phần vì sao nàng không phủ nhận quan hệ với Cổ Nhược Vân, chính là bởi vì Huyền Âm Điện đều đã tìm tới cửa, khẳng định đã điều tra thật kỹ càng, cho dù bản thân phủ nhận đối phương cũng không tin tưởng.

"Ha ha, đây nhưng là không phải theo ý ngươi, hôm nay ngươi là đi cũng phải đi, không đi cũng phải đi!"

Lão giả cười 'ha ha' hai tiếng, một khắc kia, vô cùng vô tận lực lượng đè ép đi tới chỗ Mạc Vũ, uy áp thuộc về Võ Vương giống như là một tảng đá nặng nề đè ở trên thân thể của nàng, lập tức làm cho khuôn mặt trắng nõn kia trở nên trắng bệch.

"Tiểu cô nương, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, chi cần ngươi đi theo ta, ta tuyệt đối sẽ không xúc phạm tới ngươi!"

Sắc mặt của Mạc Vũ tái nhợt, ánh mắt lại lộ ra đồng tình, giống như lão nhân trước mắt chỉ là một người đáng thương mà thôi.

"Ngươi muốn dùng ta uy hiếp nàng, chính là vô cùng sai, tiểu Xuyên, ngươi đi mau, đi báo tin cho nàng, nói người Huyền Âm Điện đến!"

Từ lúc bọn họ đi theo chủ tử, các nàng đã từng âm thầm thề, dùng cả đời báo đáp nàng, cho nên, làm sao bọn họ có thể cho phép có người dùng bản thân uy hiếp chủ tử?

Nhưng mà, chờ sau khi nàng hy sinh, chủ tử và bọn huynh đệ tỷ muội Ma Tông đều sẽ báo thù vì nàng.

Đến lúc đó, đáng thương chính là lão gia hỏa này.

Nghĩ đến đây, khoe môi Mạc Vũ hàm chứa trào phúng, đùa cợt trong mắt vô cùng rõ ràng.

"Đứng lại!"

Lão nhân sắc mặt lạnh lùng, thân hình hóa thành một ngọn gió đuổi theo Bách Xuyên, ‘phanh’ một tiếng, một quyền đánh vào phía trên lưng của Bách Xuyên, thân mình nho nhỏ kia đột nhiên ngã văng ra ngoài, đánh vào phía trên quầy hàng ở góc đường.

Tiểu chính thái sắc mặt tái nhợt, khoe môi mang theo tơ máu, ánh mắt quật cường hung hăng nhìn chằm chằm lão giả.

"Lão bắt tử, ngươi xuống tay với một tiểu hài tử tính là bản lĩnh gì!" Mạc Vũ đột nhiên giận dữ, thân mình đều run rẩy: "Đây là sở tác sở vi (hành động) của Huyền Âm Điện các ngươi, ngay cả tiểu hài tử nhỏ như vậy cũng không buông tha?"

Liễu trưởng lão cười lạnh một tiếng: "Ngươi muốn lừa bịp ta hay sao? Tiểu gia hỏa này có vẻ chính là người bên người Cổ Nhược Vân, vài ngày trước nàng giống như vì hấn mà trở mặt với Thái Tử Thanh Long Quốc, chắc hẳn tiểu gia hỏa này có ý nghĩa rất lớn đối với nàng, chỉ có một mình ngươi, ta còn không xác định Cổ Nhược Vân có đến hay không, nếu bắt hấn đi, ta tin tưởng nữ nhân kia tất nhiên sẽ xuất hiện!"

"Ngươi....."

Mạc Vũ tức đến mức cả người run rẩy, hiện tại nàng chỉ hy vọng có người khác có thể thấy được một màn như vậy sau đó đi thông báo cho Cổ Nhược Vân.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 189: Tá Thượng Thần tức giận (năm)

Edit: kaylee

"Tiểu nha đầu, hấn ở trên tay ta, các ngươi vẫn là đừng phản kháng, phản kháng vô dụng."

Liễu trưởng lão hơi hơi neho lại con ngươi đục ngầu, không nề tình nói.

"Không cho ngươi chạm vào hấn!"

Mất thấy Liễu trưởng lão đi về phía Bách Xuyên, đôi mắt của Mạc Vũ trở nên đỏ bừng, liễu lĩnh xông đến.

Tiểu gia hỏa này là chủ tử phó thác cho nàng, cũng chứng minh sự tin cậy của chủ tử đối với nàng, nàng không thể cô phụ một phần tín nhiệm này, cho nên cho dù liễu hết tất cả sức lực cũng sẽ không thể để cho lão gia hỏa này động hấn!

Tuyệt không thể!

"Không biết tự lượng sức mình!"

Liễu trưởng lão hừ lạnh một tiếng, khí thế trên người bùng lên, Mạc Vũ còn chưa tới trước mặt của hấn, đã nghe thấy ‘oanh’ một tiếng, thân thể mềm mại kia cứ như vậy bị đánh bay đi ra ngoài, lực lượng cường đại xuyên vào cơ thể, làm cho nàng không nhìn được miệng phun máu tươi.

Lão giả cũng không có buông tha nàng, một dòng khí sương mù giống như bàn tay của Phật Như Lai xuất hiện ở trước mặt của nàng, hung hăng đè ép xuống.

Phanh!

Đau đớn xương cốt bị nghiền nát làm cho thái dương của Mạc Vũ nổi lên gân xanh, nắm tay gắt gao nắm chặt lại thành khối, từ đầu tới cuối, nàng đều không có phát ra âm thanh, cũng không có cầu xin tha thứ, chỉ là dùng ánh mắt kia gắt gao nhìn chằm chằm Liễu trưởng lão, trong mắt tràn đầy thù hận và tức giận.

"Ngươi đã vô dụng."

Liễu trưởng lão lắc lắc đầu.

Kỳ thực, ngay từ đầu hấn là muốn dùng La Âm để uy hiếp, dù sao ai chẳng biết quan hệ giữa La Âm và Cố Nhượng Vân? Đáng tiếc trong mấy tháng này La Âm cũng không ở Thanh Long Quốc, hấn cũng chỉ có thể lui lại mà tìm mục tiêu tiếp theo.

Tuy rằng Mạc Vũ đã ở bên người Cố Nhượng Vân, nhưng mà Liễu trưởng lão vẫn là tra không ra quan hệ chân chính của bọn họ, đương nhiên không để vào mắt. Nhưng tiểu chính thái này thì không giống, Cố Nhượng Vân vì hấn, ở trước công chúng làm cho Thái Tử khó chịu, đây là chuyện rất nhiều người đều biết, nếu dùng hấn đương nhiên có thể uy hiếp được nữ nhân kia.

Nhưng mà, từ mới vừa rồi, Bách Xuyên cũng không có nói thêm một câu, chỉ dùng ánh mắt quật cường kia căm tức Liễu trưởng lão, ở giờ phút này thân mình nhỏ nhỏ là có vẻ cứng cỏi như thế.....

"Người đi với ta!"

Liễu trưởng lão nhắc nhở Bách Xuyên, nháy mắt trốn tới xa xa, trong hư không, chỉ để lại một câu vọng lại.

"Người trở về nói cho Cố Nhượng Vân, nói là..... Ta ở Lăng gia chờ nàng! Ha ha! Nếu tới muộn thì nhất xác cho tiểu tử này đi!"

.....

Trên ngã tư đường, một nữ tử cả người bị máu tươi phủ kín khó khăn bò ở trên đường, phía sau thân thể của nàng bị máu nhuộm thành một con đường máu, chính là nhìn Bách Thảo Đường ở chỗ không xa kia, con người vốn u ám của nữ tử lại dâng lên một chút hi vọng.

Bách Xuyên bị người Huyền Âm Điện bắt đi, phải đi thông báo cho chủ tử, nếu không, Huyền Âm Điện chuyện gì đều sẽ làm được!

Nghĩ như vậy, nữ tử không biết lấy đâu ra lực lượng, hai tay gắt gao bắt lấy mặt đất từng bước một bước tới phía Bách Thảo Đường.

Mắt thấy đã sắp tới Bách Thảo Đường, nàng vài lần muốn ngất đi qua đều cố gắng chống cự được, rất khó tưởng tượng, một người xương cốt toàn thân đều bị đập nát, lại là dựa vào nghị lực thế nào đi nhiều bước đường như vậy.

"Không được..... Ta tuyệt đối không thể ngất đi, nếu không, Bách Xuyên rất có khả năng sẽ có nguy hiểm!" Mạc Vũ cắn chặt môi, toàn thân đau đớn làm cho nàng ngay cả đi một bước đều là tê tâm liệt phế như vậy, giống như có dao nhỏ cắt thịt của nàng: "Còn có ba bước, còn có ba bước là đến, chỉ cần đến Bách Thảo Đường, bọn họ là có thể đi thông báo cho chủ tử....."

Huyền Âm Điện bắt đi Bách Xuyên, cũng không phải người thông báo, mục đích là tra tấn tiểu nha đầu vừa rồi dám can đảm mở miệng chống đối lão! Hơn nữa, vừa rồi nhiều người vây xem xem diễn như vậy, lại không người trợ giúp Mạc Vũ thân bị trọng thương.....

Dù sao năng lực của Huyền Âm Điện đặt tại kia, ai có lá gan lớn như vậy đối địch với lão? Kia không phải là muốn chết sao?

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 190: Tá Thượng Thần tức giận (sáu)

Edit: kaylee

"Mạc Vũ cô nương, người làm sao vậy, xảy ra chuyện gì?"

Ngay tại trong nháy mắt Mạc Vũ kiên trì không được sắp ngã xuống, một giọng nói sột ruột từ phía trước truyền đến, trái tim của nàng rốt cục thả xuống dưới, cũng bởi vì nội tâm lo lắng làm cho thân thể của nàng ngã nghiêng xuống đất.

"Nhanh, nhanh đi tìm..... Chủ tử."

Nói xong lời này, nàng khẽ nhắm mắt, máu nhiễm đỏ cả khuôn mặt, giống như mới đi ra từ huyết trì (hồ máu).

Triệu chương quỹ quá sợ hãi, vội vàng nói: "Người đâu, nâng Mạc Vũ cô nương vào Bách Thảo Đường, ta đi mời đại tiểu thư."

Thân là chương quỹ của Bách Thảo Đường, hấn thế nào không biết tầm quan trọng của Mạc Vũ đối với Cố Nhượng Vân. Nàng thân là Hữu hộ pháp của Ma Tông, ba năm trở lại đây rất nhiều lần cống hiến vì Ma Tông, có thể nói, bất kể là Tầm Phong hay là Mạc Vũ, đều được coi là lão nhân (người cũ, người ở lâu nhất) của Ma Tông.

Hơn nữa, những người khác không biết, nhưng như thế nào Triệu chương quỹ lại không biết, Mạc Vũ có thể trở thành phụ tá đắc lực của Cố Nhượng Vân, cùng Tầm Phong đã bước vào cảnh giới Vô Vương trước đây không lâu!

Có thể làm cho nàng bị thương nặng như thế, thực lực của người kia là có bao nhiêu cường đại?

Nghĩ vậy, Triệu chương quỹ rung mình trong lòng, sau khi vội vàng vàng phân phó hạ nhân nâng Mạc Vũ đi vào, ngay lập tức đi tới chỗ Cổ Nhược Vân bẩm báo, cũng may lúc này Cổ Nhược Vân cũng có tính toán đến Bách Thảo Đường, cho nên còn không có đi tới trang viên đã gặp Cổ Nhược Vân ở trên đường.

Biết được Mạc Vũ bị đánh thành trọng thương, hàn ý trên người Cổ Nhược Vân tỏa ra, nàng không nói thêm gì liền đi theo Triệu chương quỹ đi về phía Bách Thảo Đường.

Nhưng mà, sau khi nhìn thấy bộ dáng máu tươi đầm đìa của Mạc Vũ, lòng của nàng hung hăng nhúu chặt lại, rồi sau đó một cỗ lửa giận mãnh liệt bộc phát ra, làm cho trong cả phòng đều tràn ngập sát ý lạnh lẽo.

"Là ai nhẫn tâm như vậy, đánh Mạc Vũ thành bộ dạng này," Vệ Y Y trong lòng kinh hãi, nghiêm cẩn điều tra thương thế của Mạc Vũ: "Sự phụ, nàng giống như là bị một ngọn núi lớn đè ép, làm cho xương cốt toàn thân đều nát hết, hơn nữa ngay cả kinh mạch cũng bị chặt đứt, ta có thể trị liệu thương thế trên thân thể nàng, nhưng mà tổn thương kinh mạch đứt đoạn này, ta vô năng vô lực (không có năng lực)."

Cho dù Vệ Y Y được xưng là Quý Y, lại cũng không phải vạn năng, nàng có thể cứu sống người chỉ còn lại có một hơi, nhưng không cách nào làm cho một người chặt đứt kinh mạch khôi phục nguyên trạng, cho dù khôi phục cũng phải bắt đầu tu luyện lại từ đầu, này chỉ sợ là Mạc Vũ khó có thể thừa nhận.

Cổ Nhược Vân không nói gì, nàng một viên đan dược từ trong vạt áo lấy ra cho Mạc Vũ nuốt xuống, ánh mắt của nàng thật bình tĩnh, bình tĩnh đến mức giống như là yên tĩnh trước cơn bão.....

"Khụ khụ."

Mạc Vũ ho khan hai tiếng, chậm rãi mở đôi mắt, sau khi nhìn thấy Cổ Nhược Vân ở trước mặt, vội vàng mở miệng nói: "Chủ tử, tiểu Xuyên bị bọn họ bắt đi! Bọn họ muốn dùng tiểu Xuyên bức chủ tử người đi ra!"

"Bọn họ là ai?" Cổ Nhược Vân nhướng mày, ánh mắt trầm tĩnh hỏi.

Mặc dù là trên gương mặt kia không có biểu lộ gì, nhưng mà, tất cả mọi người đều biết, hiện giờ Cổ Nhược Vân rất tức giận!

Toàn bộ Ma Tông ai chẳng biết chủ tử luôn bao che khuyết điểm? Có người vì muốn bức nàng đi ra mà dùng loại phương pháp này, nàng còn có thể thờ ơ sao? Đây tuyệt đối không có khả năng!

"Là người Huyền Âm Điện!"

Mạc Vũ cắn chặt răng, nói.

"Huyền Âm Điện?" Cổ Nhược Vân cười lạnh một tiếng, trong con ngươi ẩn chứa tràn đầy gió lốc: "Tốt cho một cái Huyền Âm Điện! Vệ Y Y, người đi khách điểm bắt tên hỗn đản Tá Thượng Thần kia tới cho ta! Hồi một chút hứa hẹn đêm qua hân vừa đáp ứng đi nơi nào rồi! Hiện tại ta phải đi tìm tên Huyền Âm Điện kia! Triệu chương quỹ, người theo ta đi xem đi."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 191: Tá Thượng Thần tức giận (bảy)

Edit: kaylee

Triệu chương quỹ bất đắc dĩ lắc lắc đầu, phòng chừng nơi này cũng chỉ có chủ tử dám đối đãi với Tứ hoàng tử Chu Tước quốc như thế, đáng thương tên kia, lúc này đây tuy rằng không phải là lỗi của hắn, nhưng Huyền Âm Điện tốt xấu gì cũng có liên quan với hắn, cho nên hắn cũng không cách nào thoát khỏi quan hệ.....

Trong khách điểm, nam nhân một thân màu hồng đào, lười nhác nghiêng người dựa vào ghế dựa, hân nhìn một bàn rượu ngon món ngon trước mặt này bất giác nhếch nhếch khóe môi, trên khuôn mặt như hoa đào giờ lên nụ cười yêu nghiệt.

"Nhiều món ngon mỹ vị như vậy, nếu Tiểu Vân Nhi có thể ở đây cùng thưởng thức với ta thì hẳn là rất tốt? Đáng tiếc, ở trước lúc bốn hoàng tử không có điều tra rõ là ai muốn giết hại nàng, phòng chừng nàng sẽ không quan tâm ta....."

Phanh!

Cửa phòng bỗng nhiên bị đẩy mở ra, lập tức nam nhân nhúu mày lại, một cỗ sát khí từ trên người mạnh mẽ xuất ra, đôi mắt phượng như hoa đào kia hơi

hơi nheo lại, nhưng mà, sau khi hấn nhìn thấy nữ tử yêu mị xuất hiện ở cửa thì nụ cười trên mặt càng sâu.

Quý Y đến đây? Chẳng lẽ Cổ Nhược Vân ở phía sau nàng?

Nghĩ đến đây hấn vội vàng quét tới tới phía sau Vệ Y Y, lại không nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia.

"Người không cần nhìn, sư phụ không có tới," Vệ Y Y liếc mắt xem thường: "Tuy rằng nàng không có tới, nhưng mà, để cho ta tới thông báo với người một tiếng, người Huyền Âm Điện các người đều chọc nàng trước, cũng đừng trách nàng không nhớ tình hữu nghị giữa các người!"

Tá Thượng Thần khẽ cau mày: "Xảy ra chuyện gì?"

Tiểu Vân Nhi đã đáp ứng cho hấn thời gian, tất nhiên sẽ không lật lọng, chẳng lẽ ở giữa lại xảy ra chuyện gì?

Vệ Y Y cười lạnh một tiếng: "Trưởng lão Huyền Âm Điện các người vì muốn bức sư phụ nhà ta đi ra, đã thương người bên người nàng, hơn nữa còn bắt đi Bách Xuyên, hiện tại người của chúng ta bị lão đánh thành trọng thương, xương cốt đều nát, kinh mạch đều gãy, nửa chết nửa sống."

Lạch cạch.

Quạt xếp trong tay Tá Thượng Thần trong lúc lơ đãng rơi xuống, rơi xuống bên trong ly rượu trước mặt, trên khuôn mặt hoa đào kia của hấn đầu tiên là xuất hiện một chút kinh hoàng, sau là tràn đầy khản trương và tức giận.

"Đây là tên hỗn đản đáng chết nào làm? Rõ ràng là muốn hãm hại bốn hoàng tử bị Tiểu Vân Nhi hiểu lầm! Để cho bốn hoàng tử biết là người nào gây nên, nhất định sẽ nghiền hấn thành tro!"

Tá Thượng Thần hoàn toàn bị dọa sợ.

Tiểu Vân Nhi tức giận, vậy nên làm cái gì bây giờ? Đây đều là tại tên hỗn đản đáng chết kia! Tên hỗn đản này nếu không chết, làm sao hấn có thể thống khoái?

"Quý Y, người dẫn ta đi tìm Tiểu Vân Nhi, ta muốn giải thích rõ ràng với nàng, chuyện này thật sự không có quan hệ gì với ta, ta tuyệt không hiểu rõ tình hình, Thanh Y vừa bị ta phái về Huyền Âm Điện tra xem là ai nhận nhiệm vụ, không nghĩ tới nhanh như vậy đã xảy ra chuyện! Ta là vô tội!"

Tá Thượng Thần vẻ mặt oan ức, bản thân luôn luôn tùy tâm sở dục, muốn làm gì thì làm, không nghĩ tới ở trước mặt đôi huynh muội này, thật đúng là buông tha tất cả tôn nghiêm.....

"Người tự nói với sư phụ đi, à, đúng rồi, đã quên nói cho người, hiện tại sư phụ ta rất tức giận, người tốt nhất nên chuẩn bị sẵn sàng." Vệ Y Y cười lạnh nói.

Vừa nghe lời này, Tá Thượng Thần càng thêm khản trương: "Hiện tại người nhanh mang bốn hoàng tử đi gặp Tiểu Vân Nhi, nếu không, hậu quả thật đúng sẽ không thể tưởng tượng nổi!"

.....

Ngã tư đường phồn hoa, Cổ Nhược Vân nhanh chóng chạy vội tới Lăng gia, dọc theo đường đi, máu tươi bắt mắt trên đất kia đâm vào trong mắt, cũng đâm vào trong lòng nàng.....

Xem vết máu bị kéo thành một đường trên mặt đất kia, nàng (CNV) liền không cách nào tưởng tượng nàng (MV) đến cùng là như thế nào trở về báo tin, hơn nữa cần nghị lực như thế nào mới có thể từng bước một bỏ đi? Thời gian đó, lại trải qua đau đớn như thế nào?

Lòng của Cổ Nhược Vân thật đau! Ở trong lòng nàng, những người này đều không phải là cấp dưới tùy tiện có thể hy sinh, mà là đồng bọn cùng nàng cùng nhau thành lập toàn bộ Ma Tông! Nhưng hôm nay, người của nàng ngay ở nơi cách bản thân không xa bị người đánh thành trọng thương.

Mà nàng, còn không có phát giác.....

"Ta mặc kệ người là người đến từ cái thế lực gì, phàm là động nàng một ngón tay, ta đều phải làm cho người chịu thống khổ gấp trăm lần ngàn lần!"

Một khắc kia, sát ý trên người Cổ Nhược Vân nổi lên bốn phía, bước chân cũng nhanh hơn, giống như một trận gió nhằm phía Lăng gia.....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 192: Tá Thượng Thần tức giận (tám)

Edit: kaylee

Lúc này trong Lăng gia, Liễu trưởng lão khuôn mặt nghiêm túc ngồi ở phía trên ghế dựa, trên khuôn mặt thương lão tràn đầy lạnh lùng. Mà bên cạnh của lão, gia chủ đương nhiệm của Lăng gia Lăng Nhất Huy run run rẩy rẩy đứng ở một bên, ngay cả nhìn cũng không dám nhìn lão già khí thế cường đại này.

Ba năm trước, gia chủ Lăng gia Lăng Nghị chết ở trong tay Thiên Bắc Dạ, đệ đệ của lão là Lăng Nhất Huy đã đảm nhiệm vị trí gia chủ, ban đầu Lăng Nhất Huy là muốn báo thù cho huynh trưởng và chất nhi, nhưng mà thị nữ của Huyền Âm Điện lại xuất hiện ngăn cản, bởi vì kiêng kỵ thực lực của Huyền Âm Điện, cho nên Lăng Nhất Huy chẳng những không dám có hành động gì, thậm chí làm cho mọi người trong gia tộc không được nhắc đến việc báo thù.

Nhưng không nghĩ tới, Quý Phi nương nương lại có thể tìm trưởng lão của Huyền Âm Điện đến đây, nhưng mà cho dù như thế, Lăng Nhất Huy vẫn là cảm giác trong lòng có chút bất an, tổng cảm giác giống như sẽ xảy ra chuyện gì đó.....

"Trưởng lão đại nhân, Cố Nhượng Vân thật sự sẽ đến sao?"

Lăng Nhất Huy thấp thỏm bất an hỏi, nói thật, lão không hy vọng Cố Nhượng Vân đến, từ sau khi thiếu nữ kia thiếu chút nữa bị gia gia dùng trượng đánh chết, đã xảy ra biến hóa quá lớn, nhất là ba năm trở lại đây, vậy mà không ai có thể thăm dò nàng đến cùng đang làm cái gì.

Dù sao huynh trưởng và chất nhi đều đã chết, lão cũng không muốn lại vì thù này hận mà chôn vùi toàn bộ Lăng gia.

"Hừ!" Liễu trưởng lão hừ lạnh một tiếng, nói: "Nếu nàng muốn tính mạng của tiểu tử này, thì nhất định sẽ đến."

Khi nói lời này, con người đục ngầu của lão quét về phía tiểu chính thái bị trói chặt, âm trầm ở đáy mắt kia làm cho tâm của tiểu chính thái có chút phát lạnh, nhưng mà, trên mặt oa nhi trắng nõn đáng yêu kia không có sợ hãi gì, con người đen bình tĩnh mà quật cường nhìn chăm chăm Liễu trưởng lão.

Bách Xuyên không biết đến cùng Cố Nhượng Vân có đến hay không, dù sao lúc này đây, bọn họ phải đối mặt là quái vật lớn Huyền Âm Điện này, nếu là phụ thân ở trong này, có lẽ còn có thể cứu hấn, nhưng mà..... Cho dù Cố Nhượng Vân thân là sư phụ của Quý Y, nói đến cùng vẫn là một người bình thường mà thôi, thông thường người thường gặp được loại thế lực này cơ bản là đi đường vòng (tức là tránh xa không lại gần).

Cho nên, nàng căn bản sẽ không đến.....

Nghĩ đến đây, con người của Bách Xuyên khẽ trầm xuống, nhẹ nhàng cắn môi, trong lòng bất giác nảy lên một chút thất vọng.

Lúc trước bản thân thân là một phế vật, gia tộc đều sắp buông tay hấn, nữ nhân kia cùng hấn chỉ là bèo nước gặp nhau mà thôi, làm sao có thể vì hấn mà để bản thân rơi vào cảnh nguy hiểm.....

Bất luận ở địa phương nào, hấn vẫn luôn là một cái trói buộc tùy thời đều có thể vứt bỏ!

"Các người không cần....."

Bách Xuyên ngẩng đầu, nhìn thẳng Liễu trưởng lão, vốn muốn làm cho bọn họ không cần chờ Cố Nhượng Vân, bản thân và nàng cũng không có giao tình gì, nhưng mà lời nói của hấn còn không có nói ra hết, một giọng nói thanh lãnh từ phía sau truyền đến, làm thân mình nho nhỏ của hấn cứng lại.....

"Người Huyền Âm Điện đã muốn tìm ta, không bằng trực tiếp hẹn ta ra, các người chẳng những đã thương người của ta, cuối cùng ngay cả một tiểu hài tử cũng không buông tha! Thì ra đây chính là hành vi của người Huyền Âm Điện nào đó!"

Một thân áo xanh, tóc đen như mun, bóng dáng thiếu nữ giống như một con gió từ ngoài cửa thổi vào, mang theo hương thuốc thanh nhã an bình, thậm chí khiến tâm của người khác đều bình tĩnh xuống theo.....

Nhưng mà giờ khắc này, nội tâm của Bách Xuyên lại cuộn cuộn lên, từ đầu đến cuối hấn cũng không nghĩ tới, thiếu nữ này vẫn là tới.

Nàng tới cứu hấn!

Vì một người mới quen biết mấy ngày, nàng liền mạo hiểm lớn như vậy, mà những lão gia hỏa ở gia tộc của chính mình kia, chỉ vì bản thân không cách nào đột phá, đã muốn buông tha hấn, nếu không phải phụ thân bảo vệ hấn, phỏng chừng hấn đã sớm bị đuổi ra khỏi Bách gia.....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 193: Tá Thượng Thần tức giận (chín)

Edit: kaylee

"Triệu chương quý, người giúp ta chăm sóc hấn một chút."

Từ đầu tới cuối, Cố Nhượng Vân cũng không có liếc mắt xem Bách Xuyên nhiều một cái, nhưng mà nhìn thấy bóng dáng thanh lệ mà kiên nghị của thiếu nữ kia, tâm của Bách Xuyên mặc danh kỳ diệu (không hiểu ra sao) mà yên ổn xuống, giống như chỉ cần có nàng ở bên người, thì chuyện gì cũng không xảy ra.

"Được."

Triệu chương quý đi theo đến gât gât đầu, rồi kéo Bách Xuyên đến một bên, vô cùng lo lắng nhìn bóng dáng đứng ở phía trước.

Người mặc áo xanh, tóc đen bay lên, ánh mắt thiếu nữ dừng ở trên người lão giả trước mặt, nàng nở nụ cười: "Người là người Huyền Âm Điện?"

"Đúng vậy!" Liều trưởng lão cười lạnh một tiếng, nói: "Ta là trưởng lão Huyền Âm Điện, có người tiêu tiền mua tánh mạng của người! Tuy rằng Huyền Âm Điện chúng ta không oán không cừu với người, nhưng mà, đã tiếp nhận rồi nhiệm vụ của cố chủ, người nhất định phải chết!"

Ở trên đại lục, bình thường những người có thực lực Võ Vương sẽ không ra tay đối với người bình thường, nhất là thế lực Môn phái, càng là có Tam Đại Chế Tài nhìn chăm chăm, nhưng mà, Huyền Âm Điện này quả thật là một ngoại lệ, chỉ cần có người phát ra nhiệm vụ, nếu tiền thuê coi như có thể, bọn họ sẽ nhận! Hơn nữa, lại càng không ở trong phạm vi cai quản của Tam Đại Chế Tài.

Cho nên, Huyền Âm Điện không bó tay bó chân giống như Luyện Khí Tông, chỉ cần bọn họ muốn giết người, vậy sẽ minh mục trương đảm (trắng trợn) giết! Thậm chí trước đó còn muốn thông báo một tiếng, làm cho người sắp sửa bị giết chuẩn bị sẵn sàng.

Cố Nhượng Vân cười lạnh một tiếng: "Bách Xuyên ta mang đi, người không có ý kiến gì chứ?"

"Hấn chỉ là một công cụ mà thôi, tác dụng hết rồi, đương nhiên liền không có gì dùng nữa, nhưng mà....." Liều trưởng lão hơi hơi nheo lại đôi mắt: "Người không thể đi! Người đi rồi, nhiệm vụ của ta sẽ không hoàn thành."

Phải biết rằng, lúc này đây Lăng Quý Phi ra tiền thuê coi như không tệ, nếu không lão cũng sẽ không thể tự mình đến hoàn thành nhiệm vụ lần này.

"Yên tâm, ta không có ý định đi!" Cố Nhượng Vân tươi cười càng sâu, chính là trong đôi mắt kia lại tràn ngập sát khí: "Bởi vì chúng ta còn có một chút nợ nần không có tính toán xong!"

Nàng tới gần Liều trưởng lão, một khắc kia, sát khí toàn thân mạnh mẽ xuất ra, làm cho khuôn mặt kia của thiếu nữ có vẻ càng lạnh như băng.

"Hơn nữa người không nói ta cũng biết làm tất cả những chuyện này đều là Lăng Quý Phi, nếu không người cũng sẽ không thể xuất hiện tại Lăng gia, hiện giờ toàn bộ Lăng gia cũng chỉ có nàng có thực lực thuê được sát thủ của Huyền Âm Điện. Nhưng mà, người muốn giết ta, vậy tới tìm ta! Vạn vạn không nên đụng đến người của ta! Cho nên, người phải chết, nàng cũng phải chết!"

Bách Xuyên ánh mắt ngóng nhìn khuôn mặt tràn ngập sát ý của thiếu nữ, tâm giống như bị một cái búa tạ hung hăng gõ một cái.

Không biết vì sao, giờ này khắc này, hấn có một loại cảm giác, có lẽ, đi theo nàng, hấn sẽ không hối hận.....

Mà đến giờ khắc này, tâm của Bách Xuyên mới chính thức thần phục.

"Hừ, khẩu khí thật cuồng vọng!"

Phanh!

Liều trưởng lão sắc mặt lạnh lùng, vỗ bàn dựng lên, thả người nhảy về phía Cố Nhượng Vân, cuồng phong (gió lớn) trong nháy mắt đột nhiên nổi lên, quần áo màu xanh của thiếu nữ đứng ở dưới cuồng phong kia chậm rãi bay.

Từ đầu đến cuối nàng mặt không đổi sắc, bên môi nổi lên một chút tươi cười trào phúng.

Ý cười kia, giống như là ở cười nhạo Liều trưởng lão không biết tự lượng sức mình.....

Ầm!

Ngay tại lúc Liều trưởng lão lửa giận công tâm muốn giết Cố Nhượng Vân, trước mặt của nàng, một tia sáng màu trắng chợt bắn ra, một tiếng rít gào tức giận, làm cho Liều trưởng lão còn không có phục hồi tinh thần lại chân động lui lại mấy bước.

"Vân Dao, giết lão!"

Cố Nhượng Vân lạnh lùng nhìn Liều trưởng lão, lạnh giọng nói.

"Vâng, chủ nhân."

Bạch Hồ mở miệng lên tiếng, sau đó ánh mắt chuyển về phía Liều trưởng lão, một nụ cười châm chọc hiện lên ở khóe môi của nàng, rồi sau đó, nàng bước chân cao nhả đi về phía lão giả.....

Chương 194: Tá Thượng Thần tức giận (mười)

Edit: kaylee

Trong một cái chớp mắt kia, giống như là ở bốn phía của Bạch Hồ đều nổi lên sương mù màu trắng, trong mông mông lung lung, nàng giống như Thần Thú bước trên mây mà đến, toàn thân đều tản mát ra vô tận sức quyền rũ.

"Linh Thú? Linh Thú cấp bậc Vô Vương? Thực lực của nàng giống như không phân cao thấp với ta..... Nói cách khác, nàng cũng là Vô Vương trung cấp!"

Vô Vương trung cấp và Vô Vương sơ cấp, đừng nhìn chỉ là chênh lệch một cấp bậc, trên thực tế cũng là sai lệch quá nhiều, điều này cũng là nguyên nhân Liễu trưởng lão cũng không để Dur lão vào mắt, ở trước mặt lão, Dur lão chính là một tên cận bã, tùy tiện ngược (hành hạ).

Đương nhiên, nếu là có Linh Khí thì ngoại lệ.

Cho dù Mạc Vũ cũng là mới đột phá Vô Vương không lâu, nhưng nếu có Linh Khí chưa đã bị Liễu trưởng lão đánh bại, nhưng lúc đó không có mang Linh Khí ở trên người, cho nên ở trước mặt Liễu trưởng lão, ngay cả thực lực phản kháng đều không có.....

"Linh..... Linh Thú cấp bậc Vô Vương?"

Lăng Nhất Huy bị dọa ngã, thiếu chút nữa thì té liệt, lão đã sớm nói, huynh trưởng đều đã chết, cũng đừng nhắc đến chuyện báo thù, an an ổn ổn không phải tốt lắm sao? Quý Phi nương nương đây là phát cái thần kinh gì, phải muốn làm cho cả Lăng gia đều chết hết mới vui vẻ?

Giờ này khắc này, Lăng Nhất Huy bị Bạch Hồ Vân Dao dọa sợ ở trong lòng nghĩ Lăng Quý Phi đến chết, lão lau lau mồ hôi lạnh trên trán, cắn răng nói: "Các người nhanh đi thông báo cho Quý Phi nương nương, là Liễu trưởng lão thất bại, làm cho nàng nhanh chóng đừng có liên lụy Lăng gia chúng ta! Ta cũng không muốn cơ nghiệp của tổ tông Lăng gia đều hủy ở trong tay một nữ nhân!"

Lăng Hi muốn đánh bại Cố Nhục Vân, lại bị Cố Nhục Vân lúc đó thân là Tụ Khí cấp sáu phế đi, huynh trưởng kia của bản thân muốn báo thù vì tôn tử của lão, lại bị nam tử tóc bạc bên cạnh Cố Nhục Vân giết..... Lăng Ngọc cũng không hiểu chuyện, cấu kết ngoại nhân ám hại Cố Nhục Vân, kết quả thì sao? Còn không phải rơi xuống kết cục chết không có chỗ chôn?

Vì sao đã xảy ra nhiều chuyện như vậy mà Quý Phi nương nương vẫn là nhìn không rõ, nữ nhân kia tiềm lực vô hạn, bên người người tài ba vô số, căn bản không phải bọn họ có thể trêu chọc nổi.

Chẳng lẽ nàng còn muốn giẫm lên vết xe đổ hay sao?

Cho dù chính nàng muốn chết, cũng đừng kéo theo bọn họ! Lão chỉ muốn an ổn vượt qua cả đời! Không muốn tham dự chuyện báo thù!

Lúc trước, Lăng Nhất Huy sợ dĩ không trở thành gia chủ, là vì lão rất yếu đuối! Nhưng nơi này cũng chỉ có một mình lão xem hiểu rõ tất cả mọi chuyện! Nếu ngay từ đầu lão là gia chủ, Lăng gia cũng sẽ không thể rơi vào kết cục như thế.....

"Cố Nhục Vân, ta rốt cục hiểu rõ vì sao lại có rất nhiều người ngã quỵ trên tay ngươi, thậm chí ngay cả người Luyện Khí Tông đến cuối cùng cũng không làm gì được ngươi!" Liễu trưởng lão hơi hơi nheo mắt lại, lạnh lùng cười rộ lên: "Chính ngươi không có bản lĩnh gì, bên ngươi lại có rất nhiều người có bản lĩnh, ngay cả Linh Thú cấp bậc Vô Vương cũng bị ngươi lừa đến! Có lẽ nhiệm vụ lúc này đây quả nhiên là sợ ý của ta, nhưng mà, cho tới bây giờ người Huyền Âm Điện ta đều là thà rằng đứng chết, cũng không quý sống (ý tương tự như câu chết vinh còn hơn sống nhục ^^)! Đã nhận nhiệm vụ, bất luận như thế nào đều phải hoàn thành! Người phía trước không thể giết ngươi thành công, vậy do ta tới giết, nếu ta bất hạnh chết, kế tiếp ra tay, nói không chừng chính là chủ thượng của chúng ta! Chủ thượng của chúng ta tuổi còn trẻ, nhưng thực lực lại rất phi phàm, tự nhiên không phải là người như ngươi có thể so sánh được! Cho nên nếu chết trong tay hắn, vậy coi như là phúc khí của ngươi."

Liễu trưởng lão về mặt tự hào nói, không có chút khiếp đảm đối với Bạch Hồ Vân Dao đứng ở trước mặt.

Huyền Âm Điện chính là một đám âm hồn bất tán! Một người chết, một người khác lại lên, cho đến khi hoàn thành nhiệm vụ mới thôi, vì vậy Huyền Âm Điện ở đại lục mới có cao địa vị như vậy, thậm chí người người đều biết!

Chương 195: Tá Thương Thần tức giận (mười một)

Edit: kaylee

Mà Liễu trưởng lão vẫn luôn tin tưởng, đối mặt với một quái vật lớn cuộn cuộn không ngừng như vậy, thiếu nữ trước mắt đương nhiên sẽ cảm thấy sợ hãi!

Đáng tiếc, lão nhất định thất vọng rồi, từ đầu tới cuối về mặt của Cố Nhượng Vân đều là một mảnh nhân nhạ, đôi mắt bình tĩnh không một chút gợn sóng, thật giống như chuyện lão tự thuật căn bản không có quan hệ gì với nàng.

Cho dù Liễu trưởng lão không thừa nhận cũng không được, nếu không phải đã tiếp nhận nhiệm vụ rồi, lão khẳng định muốn thu Cố Nhượng Vân làm đồ đệ, nha đầu kia tâm tính quá mức ôn trọng, tương lai cho dù không có thành tựu như chủ thượng, cũng sẽ không thể kém bao nhiêu.

Nhưng mà, Huyền Âm Điện nhận nhiệm vụ, thì quả quyết không có đạo lý từ bỏ.

Nghĩ đến đây, trên khuôn mặt thương lão kia của lão mang theo một chút tiếc hận.....

"Lão gia hòa," Vân Dao cười cười: "Ngươi nói phí lời nhiều như vậy làm gì, lại nói nhiều nữa, hôm nay Vân Dao ta cũng muốn giết ngươi!"

"Ha ha!" Liễu trưởng lão bừa bãi cười to hai tiếng: "Ngươi đường đường là một Linh Thú chi vương (một vị vua của Linh Thú), hơn nữa còn có thể miệng nói tiếng người, vì sao phải trợ giúp một con người? Rừng rậm mới là địa phương ngươi nên ở!"

Nói thật, Liễu trưởng lão thật ghen tị Cố Nhượng Vân, dựa vào cái gì nha đầu kia chỉ là một Võ Vương, lại có thể thu phục Linh Thú có thực lực Võ Vương? Lão thật sự rất không cam lòng! Đánh với con Linh Thú này, lão là không có chút phần thắng nào!

Nhưng thẳng đến giờ phút này, Lăng Nhất Huy mới đột nhiên chú ý tới, vừa rồi con lão hổ màu trắng này vậy mà miệng nói tiếng người?

Trời ạ! Người này còn có thể lại dọa người thêm một chút hay không? Nếu không phải là trái tim của mình đủ cứng rắn, phỏng chừng đều bị bọn người kia hù chết!

"Lão nhân, ngươi đừng trì hoãn thời gian! Không bằng hiện tại chúng ta liền lên thì như thế nào?"

Vân Dao nhìn cũng không nhìn những người khác trong sân, lỗ mũi phát ra một tiếng hừ lạnh, rồi sau đó kia thân thể cao lớn kia ở trong không khí nhanh chóng xẹt qua, hồ trào hung hăng chớp tới Liễu trưởng lão.....

Con người của Liễu trưởng lão co rụt lại, 'đùng' một tiếng nâng lên trường kiếm trong tay, hồ trào hung hăng chớp vào phía trên trường kiếm, lại giống như là âm thanh hai thanh lợi khí chạm vào, lập tức ánh lửa văng ra khắp nơi, phát ra âm thanh 'tư tư'

Hai người cấp bậc Võ Vương chiến đấu, so sánh với những người khác thì phần kịch hơn rất nhiều, nhưng mà lúc này, mọi người Lăng gia không có tâm tư thương thức. (L: ý là so sánh với những cuộc chiến khác nhé)

Bởi vì, bọn họ cũng đều biết ở trong Bách Thảo Đường còn có một vị Dur lão tồn tại, có lẽ Dur lão đánh không lại Liễu trưởng lão, nhưng nếu hiện giờ dưới tình huống tăng thêm một người là ông, Liễu trưởng lão là không có phần thắng nào!

Kỳ thực, mọi người không biết là, không chỉ Dur lão là Võ Vương, Quý Y cũng sớm đã đột phá đến cấp bậc Võ Vương, hơn nữa Tầm Phong và tuyết sói Bao Bao, bên cạnh Cố Nhượng Vân Võ Vương không chỉ một hai người như vậy?

Huống chi, nàng còn có một át chủ bài cuối cùng —— Từ Tà!

Lực lượng chân chính của nam nhân kia, đến bây giờ Cố Nhượng Vân còn không có thăm dò ra, cứ nhìn thái độ của Vân Dao ở trước mặt Từ Tà là cũng có thể biết rõ, bất kể là thời kỳ hưng thịnh hay là hiện tại, hẳn đều rất mạnh!

Cường đại đến thái quá!

Ánh mắt của Cố Nhượng Vân nhìn thẳng trận chiến đấu, đáy mắt hiện lên một chút bén nhọn, có chút không nhẫn nại nói: "Vân Dao, ngươi chỉ có chút đó bản lĩnh? Giải quyết một Võ Vương trung cấp đều lâu như vậy?"

Vân Dao thiếu chút nữa thì té ngã xuống đất, nàng thật sự muốn khóc, chủ nhân của ta, ngươi nghĩ rằng ta vẫn là Thần Thú Bạch Hồ trước kia sao? Từ sau khi bị hỗn đản kia đánh bị thương ta đã không cách nào phục hồi như cũ, hiện tại ta cũng chỉ là một Võ Vương trung cấp mà thôi.

Nhưng mà bất luận như thế nào nàng cũng không thể bị chủ nhân coi khinh, nếu không, vạn nhất chủ nhân không cần nàng nữa, vậy nàng có lẽ sẽ bị Từ Tà đốt cho tan thành mây khói.

Nghĩ vậy, Vân Dao lại nhắm về phía Liễu trưởng lão.....

Lúc này, trong hoàng cung, sau khi Lăng Quý Phi nghe được truyền lời của người Lăng gia, thân thể mềm nhũn, ngồi sững ở: "Cố Nhượng Vân, chẳng lẽ bản cung thật sự giết không được người? Không, ta không tin, mặc kệ thế nào người đều phải chết!"

Nàng nhẹ nhàng nhắm lại đôi mắt, nói với gia nô quỳ gối trước mặt: "Người đi xuống đi."

"Vâng, Quý Phi nương nương."

Rất nhanh gia nô đã bị cung nữ đưa ra ngoài, toàn bộ phòng ngủ chỉ còn lại một mình Lăng Quý Phi, thật lâu sau, nàng mở mắt đẹp, nói: "Thanh Long đại nhân, năm đó ta để cho ngài tránh ở chỗ này dường như, ngài đáp ứng sẽ giúp ta làm một chuyện, vậy hiện tại, ta muốn ngài giúp ta giết Cố Nhượng Vân, được không?"

Vốn nàng là không nỡ dùng át chủ bài này, lúc này đây lại không thể không lấy ra, tất cả những thứ này đều là Cố Nhượng Vân làm hại, nàng (LQP) tuyệt đối không cách nào tha thứ nàng (CNV)!

Bạn đang đọc truyện *Phé Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 196: Thanh Long Thiên Khung (một)

Edit: kaylee

Dưới hư không, Liễu trưởng lão thối lui bước chân về phía sau, trên mặt đất mài ra một bóng dáng thật dài, lão từng ngum từng ngum thở hổn hển, ánh mắt ngưng trọng nhìn Bạch Hổ đi về phía bản thân.

Tuy rằng thực lực của Vân Dao đã giảm sút rất nhiều, nhưng tốt xấu gì cũng đã từng là Thần Thú một phương, luận kinh nghiệm chiến đấu, thì không biết nhiều hơn Liễu trưởng lão bao nhiêu lần.

Cho nên, ở phương diện cảnh giới, Liễu trưởng lão không biết bị áp chế bao nhiêu lần.....

"Ha ha," Lão nở nụ cười, nụ cười kia tràn ngập châm chọc và khinh thường: "Cố Nhượng Vân, cường giả Võ Vương Huyền Âm Điện chúng ta có nhiều đến mức người tưởng tượng không nổi! Cho dù hôm nay ta không giết được người, ngày sau người cũng sẽ gặp những Võ Vương khác đuổi giết! Người cho rằng, người thật sự có thể tránh được tai nạn này sao?"

Kỳ thực, Liễu trưởng lão nói những lời này, ý muốn chính là hù dọa Cố Nhượng Vân, ở thời điểm nàng buông cảnh giác ở thừa dịp Bạch Hổ không chú ý mà giết nữ nhân này!

Nhưng mà đáng tiếc, từ đầu tới cuối, hai mắt của Cố Nhượng Vân luôn bình tĩnh như nước, ánh mắt nhàn nhạt nhìn Liễu trưởng lão, biểu cảm kia giống như không để lời nói của lão vào mắt.

Ngay tại lúc Liễu trưởng lão muốn lại nghĩ biện pháp, giọng nói đậm đặc của thiếu nữ chậm rãi vang lên ở trong sân yên tĩnh.

"Vân Dao, trời không còn sớm, chúng ta cần phải trở về."

Ngụ ý, lão gia hỏa này phải chết rồi!

Nhưng, một câu nói này rơi vào trong tai Liễu trưởng lão, còn tưởng rằng Cố Nhượng Vân sợ sự uy hiếp của bản thân, muốn dẫn lính bỏ chạy, vừa định hừ lạnh một tiếng nói chút lời nói trào phúng, lại vào lúc này, Bạch Hổ vỗ vỗ cổ của bản thân, rồi sau đó ở thời điểm Liễu trưởng lão không có phòng bị gì vọt đi qua.....

Phanh!

Vân Dao nâng lên hồ chảo, bỗng chốc chụp bay lão nhân ra ngoài, thân thể khổng lồ hung hăng ngồi ở trên người Liễu trưởng lão, thiếu chút nữa ép lão nhân tới hộc máu.

Sắc mặt lão xanh mét, tức giận nói: "Các người phạm quy! Lại có thể một câu cũng không nói đã ra tay! Căn bản chính là không công bằng!"

Nếu không phải là mình không có phòng bị, làm sao con Bạch Hổ này có thể nháy mắt đánh bay lão ra ngoài?

Nghe nói như thế, Cố Nhượng Vân liếc mắt xem thường, nói: "Ta không phải là đã nói với Vân Dao sao? Trời không còn sớm, nên về nhà."

Lập tức, Liễu trưởng lão phun ra một ngụm máu tươi, trong đôi con ngươi đục ngầu không còn có cao lãnh (cao ngạo + lạnh lùng) lúc trước, tràn ngập tức giận, hung hăng nhìn chằm chằm Cố Nhượng Vân.

Lão quả thực bị nha đầu thối này làm tức chết!

Dù sao bất luận kẻ nào nghe được lời nói kia, đều sẽ cho rằng nàng triệu hồi Linh Thú trở về, không nghĩ tới con Linh Thú này không nói hai lời đã ra tay! Có cho người ta một cơ hội chiến đấu công bằng hay không?

"Công bằng?" Vân Dao lạnh lùng cười, tao nhả nâng nâng tay của mình, nói: "Lúc trước ngươi bắt đi người bên người chủ nhân, có thể nghĩ tới công bằng sao? Ngươi ra tay với một người thực lực không bằng ngươi, hơn nữa cũng không cho người có chuẩn bị, lại có thể tưởng tượng qua công bằng? Ở trên đời này, cường giả vì tôn (kẻ mạnh được tôn sùng)! Người thắng làm vua! Chỉ cần có thể đạt được thắng lợi, còn nói cái gì công bằng không công bằng?"

Liễu trưởng lão tức đến mức cả người run rẩy, trên thân mình giống như đè nặng một ngọn núi lớn, làm cho lão không thở nổi, hơn nữa còn động cũng động không được.....

"Cố Nhượng Vân, ngươi thật không sợ Huyền Âm Điện ta?" Lão cắn chặt hàm răng, từng từ từng chữ hỏi.

Cố Nhượng Vân quét mắt liếc lão một cái, nhàn nhạt nói: "Vân Dao, ra tay đi!"

"Vâng, chủ nhân."

Vân Dao nâng nâng móng vuốt của bản thân, khoe môi chứa nụ cười lạnh, Huyền Âm Điện kia có gì đặc biệt hơn người, phải biết rằng bên người chủ nhân có hai người kia, cho dù đến một trăm Võ Vương cũng không dễ vào mắt.

Người này thực sự cho rằng Huyền Âm Điện của lão có thể cứu lão sao?

Nghĩ đến đây, móng vuốt bén nhọn của Vân Dao chụp về phía cổ của Liễu trưởng lão, ngay tại giờ phút này, một cỗ lực lượng cường hãn cùng với tiếng rùng ngâm từ hư không truyền đến, làm cho cả bầu trời đều bị chấn động.

Móng vuốt ngừng lại tại chỗ cách cổ của Liễu trưởng lão còn có một thước, Vân Dao ngẩng đầu nhìn phía một mảnh mây đen bao phủ mà đến kia, trong một cái chớp mắt, trên mặt của nàng có kinh hi (kinh ngạc + vui mừng), kích động, còn có một chút hoài niệm.....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 197: Thanh Long Thiên Khung (hai)

Edit: kaylee

"Ai là Cố Nhượng Vân?"

Trong tầng mây, một giọng nói trầm thấp khàn khàn truyền ra, mang theo sức mạnh cường đại làm cho người ta không thể kháng cự.

Tất cả mọi người không biết đã xảy ra chuyện gì, trong mắt rõ ràng có chút sợ hãi, ngay cả Liễu trưởng lão cũng ngây ngẩn cả người, ánh mắt cảnh giác nhìn chăm chăm tầng tầng mây đen ở hư không kia.

"Không biết các hạ tới đây là vì chuyện gì?" Hai mắt của Liễu trưởng lão trầm xuống một chút, hỏi.

"Ta là tới giết Cố Nhượng Vân, những người khác không có việc gì đều rút ngay cho ta!"

Giọng nói kia tràn ngập tầng tầng sát khí, giống như một tia sét hung hăng đập vào trong lòng mọi người, ngay sau đó, một tiếng rùng ngâm từ trên bầu trời truyền ra, chấn động cả bầu trời đều run run vài cái.

Nơi này đã xảy ra một màn sớm hấp dẫn ánh mắt của những người khác, không biết khi nào, bên ngoài Lăng gia tụ lại vô số người, đều giật mình nhìn người tránh ở bên trong tầng mây trên trời.

Không, kia có lẽ cũng không phải là người.

"Lúc này đây Cố Nhượng Vân xong đời rồi, nàng lại có thể trêu chọc cường giả như vậy."

"Cường giả này thoát nhìn rất mạnh, lần này mặc kệ ai tới đều cứu không được nàng."

Mọi người đều nghe thấy rõ ràng, tiếng hô bên trong tầng mây kia rõ ràng là đến từ một con cự long, Long tộc vốn chính là loài đứng đầu sinh vật, có được lực lượng hủy thiên diệt địa, cho dù bên cạnh Cố Nhượng Vân có nhiều người tài giỏi, cũng không phải là đối thủ của con cự long này.

Vốn Liễu trưởng lão còn tưởng rằng bản thân là hắc phái chết không thể nghi ngờ, hiện giờ nghe được lời nói của Thanh Long, trong lòng bất giác vui vẻ, nói với bên trong tầng mây trên bầu trời: "Các hạ, nữ nhân ở phía trước cách ta không xa chính là Cố Nhượng Vân, cũng là người ngài muốn giết, mời ngài hiện tại giết nàng đi."

"Đa tạ."

Giọng nói trầm thấp của Thanh Long lại xuyên thấu qua tầng mây truyền ra, sau đó, ngay tại lúc tất cả mọi người nhìn chăm chăm bầu trời, một tia sáng màu xanh từ trên trời giáng xuống, mạnh mẽ đánh tới chỗ Cố Nhượng Vân.....

"Thiên Khung, nếu ngươi dám tổn thương nàng, ta không chơi với ngươi nữa!!!"

Lúc ban đầu Vân Dao còn đắm chìm ở bên trong kinh hi bằng hữu sum vầy, thế cho nên chung quanh đã xảy ra cái gì đều không rõ ràng, nhưng nàng vừa phục hồi tinh thần lại, đã thấy Thanh Long triển khai công kích với Cố Nhượng Vân, nàng lập tức nóng nảy, nếu chủ nhân xảy ra chuyện gì, hai nam nhân kia tuyệt đối sẽ không có khả năng buông tha Thanh Long!

Tên ngốc này!

Bản thân đứng ở chỗ này lâu như vậy rồi, hắn cũng không nhìn thấy nàng!

"Vân..... Vân Dao..... Là ngươi sao?"

Thật lâu sau, trong tầng mây, truyền ra một giọng nói không dám tin, giọng nói kia mang theo run rẩy, còn có vô cùng vô tận bất khả tư nghị (khó tin).....

"Đáng chết! Không còn kịp rồi!"

Mắt thấy tia sáng xanh kia đánh về phía Cố Nhượng Vân, Vân Dao lập tức sốt ruột lên, rống lên một tiếng, chợt hóa thành một tia sáng nhào về phía thiếu nữ.

Nhưng mà, tia sáng xanh kia hiển nhiên nhanh hơn tốc độ của Vân Dao, chờ lúc nàng sắp tới trước mặt Cố Nhượng Vân, thật hiển nhiên đã không còn kịp rồi.....

Trong lúc nhất thời, trong mắt nàng lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Lực lượng của Thanh Long quá mức cường đại, ở dưới lực lượng này, Cố Nhượng Vân thân là Võ Tướng là không có thực lực chống cự nào, ngay cả động đậy cũng không được..... Cho nên, Liễu trưởng lão giờ lên trời cười yên tâm.

Mặc kệ như thế nào, nhiệm vụ của lão xem như hoàn thành.

Nhưng mà, ngay tại thời khắc chỉ mảnh treo chuông, một đôi tay gắt gao ôm chặt Cố Nhượng Vân, ôm nàng vào ngực.

Một bộ áo đỏ, một đầu tóc bạc, khuôn mặt của nam nhân có thể nói là hoàn mỹ không có biểu cảm gì, trên môi đỏ mọng giống như đầm máu mang theo độ cong giết chóc, đôi mắt màu đỏ của hắn giống như là vì đã giết rất nhiều người mà biến thành màu đỏ, cả người đều lộ ra một loại hơi thở yêu dị.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 198: Thanh Long Thiên Khung (ba)

Edit: kaylee

Đây là lần thứ hai nàng nhìn thấy Thiên Bắc Dạ như thế.

Lần đầu tiên, là ở lúc nàng bị Lăng Nghị hiếp bức, lần thứ hai chính là hiện tại, hơn nữa giống như chỉ cần nàng có nguy hiểm, nam nhân này đều sẽ đến kịp thời, làm cho Cố Nhượng Vân cũng không thể không hoài nghi, có phải hắn luôn luôn đi theo nàng hay không!

Chính là không biết vì sao, hắn hiện giờ, làm cho lòng của nàng đều không tự chủ được an định xuống.

Giống như chỉ cần có hắn ở, thì sẽ không có chuyện gì không cách nào giải quyết.....

Phanh!

Tia sáng xanh hung hăng đánh vào trên người Thiên Bắc Dạ kia một thân hồng bào, sau đó, liền biến mất vô tung vô ảnh, làm cho Liễu trưởng lão bỗng

chốc khiếp sợ nói không ra lời, cả người đều choáng váng giống như một kẻ ngu.

Vì sao công kích cường đại như vậy, ở trước mặt nam nhân này, giống như là tú hoa châm (kim thoa hoa), không đến nơi đến chốn, nhẹ nhàng một chút đã cản được.....

Hơn nữa, trong cơ thể của nam nhân này có vẻ như cũng không có linh khí, lão không cảm nhận được chút dao động nào! Có thể làm cho người ta có loại cảm thụ này, hẳn nếu không phải là một phế vật, thì chính là cường đại đến mức có thể che giấu trong lực lượng cơ thể.....

Dựa theo tình hình vừa rồi đến xem, rõ ràng chính là người sau!

Thực lực của nam nhân này ít nhất cũng là ở cấp bậc Vô Hoàng!

Trái tim của Vân Dao buông xuống dưới, nhưng rất nhanh lại khẩn trương lên, nói với tầng mây: "Thiên Khung, ngươi còn trốn ở bên trong làm gì, đi ra cho ta!"

Hi vọng chủ nhân có thể xem nể mặt mình, không so đo với sai lầm Thanh Long phạm phải.....

"Vân Dao, thật là ngươi?"

Một tiếng nói kinh hãi từ trong tầng mây truyền ra, sau đó mọi người liền nhìn thấy một cự long thân thể khổng lồ màu xanh phía sau tầng mây kia, ở một khắc hần xuất hiện kia, bọn họ mới biết được như thế nào là khí phách lăng vân, quân lâm thiên hạ!

Rất nhanh, thân thể của Thanh Long ở trên bầu trời dần dần xảy ra biến hóa, ngay sau đó, một người thân thể cao to xuất hiện ở giữa không trung.

Mây đen nhanh tán, lộ ra bầu trời trong xanh.

Nam nhân mặc một bộ áo xanh, anh tuấn tiêu sái, cho dù ngũ quan không làm người ta kinh diễm như là Thiên Bắc Dạ và Tử Tà, cũng là cảnh đẹp ý vui, hẳn giống như là một cây trúc thẳng đứng, đứng ngạo nghễ phía trên bầu trời.

Chính là, sau khi nhìn đến đôi mắt của người nam nhân mặc áo xanh, Vân Dao ngây ngẩn cả người: "Thiên Khung..... Ngươi..... Đôi mắt của ngươi....."

Nam nhân ngẩng ra, cười khổ vỗ về một đôi mắt âm đạm vô sắc kia, nói: "Đôi mắt ta từ sau năm đó cũng đã mù, những năm gần đây, ta luôn luôn trốn ở đây dưỡng thương, kỳ thực ta biết, mắt ta mù, cho dù là tu luyện vạn năm, thực lực của ta cũng không có khả năng khôi phục đến thời kỳ hưng thịnh....."

Thiên Khung khác với ba thú khác, đôi mắt là nguồn suối lực lượng của hắn, nếu mất hần mù, lực lượng của hắn sẽ không cách nào đạt tới thời kỳ đỉnh núi, mà năm đó, người kia bắt hắn đi, vì bức bách hắn trở thành tọa kỵ (vật cưỡi) của bản thân mà không tiếc dùng hết khổ hình, bản thân thì chết không theo, hắn mới ở dưới con giặc dữ phế đi đôi mắt của hắn.

Đừng nhìn hắn vừa rồi thanh thế to lớn, kỳ thực, lực lượng cũng không có bao lớn, nhưng đối phó một Cổ Nhược Vân cũng là dư dả.

Nhưng mà đáng tiếc, một chiêu kia đã tiêu hao hết lực lượng hắn thật vất vả khôi phục những năm gần đây, hiện tại hắn chỉ là một phế vật! Nếu không phải là cho tới bây giờ bốn Thần Thú đều không thích thiếu người ăn tình, hắn cũng sẽ không thể tùy ý Lăng Quý Phi sử dụng tiêu hao hết lực lượng của chính mình.....

Vân Dao đi tới phía trước mấy bước, cũng ở trước mắt bao người biến thành một vị nữ tử tao nhã, rồi sau đó nàng nâng tay lên, vuốt ve dung nhan ngày nhớ đêm mong kia, bất giác rơi lệ đầy mặt.

"Thiên Khung, ngươi yên tâm, ta sẽ chữa khôi đôi mắt của ngươi, nhất định sẽ!"

Hắn đã từng ở đỉnh cao, hiện giờ có thể chịu được chênh lệch hiện tại, điều này không cách nào làm cho Vân Dao không đau lòng?

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 199: Thanh Long Thiên Khung (bốn)

Edit: kaylee

Từ đầu tới cuối, Cổ Nhược Vân đều mặt không biểu cảm nhìn hai người, trong lòng lại tâm tư xoay chuyển liên tục, nàng nhìn thế nào vẫn cảm thấy quan hệ của hai người này không chỉ có là đồng bạn..... Ngược lại có chút giống như tình lữ (người yêu).

Nếu Thanh Long có thể được thu nhận, vậy sau này nàng hoàn toàn có thể hoành hành bốn nước!

Về phần hai mất hần mù, có lẽ Từ Tà có biện pháp giúp hần khôi phục.....

Ngay tại thời điểm hai thú vì sum vầy mà mừng đến phát khóc, bỗng nhiên, một luồng sát khí từ phía sau Vân Dao truyền đến, làm cho thân thể của nàng cứng đờ.

"Vân Dao, cẩn thận!" Thiên Khung vội vàng kéo Vân Dao ra sau lưng, về mặt cảnh giác, bất luận như thế nào, hần cũng không thể lại để cho bất luận kẻ nào thương tổn nàng.

"Thiên Khung," Vân Dao lắc lắc đầu, nói: "Ta không sao, chính là ngươi có chuyện! Ở năm đó sau khi phân biệt, ta cũng thân chịu trọng thương, may mắn gặp gỡ chủ nhân hiện giờ, mới có khả năng khôi phục thương thế."

"Chủ nhân?" Thiên Khung ngăn người: "Vân Dao, ngươi là người tâm cao khí ngạo nhất trong bốn người chúng ta, làm sao có thể khuất phục một con người? Có phải bọn họ dùng cái gì bức bách ngươi hay không? Nói với ta, ta tuyệt đối sẽ không để cho bất luận kẻ nào thương tổn ngươi!"

"Thiên Khung, ngươi hiểu lầm, chủ nhân đối đãi tốt lắm, nàng chẳng những giúp ta trị liệu thương thế, cũng không từng bức bách ta làm việc không đồng ý làm. Hơn nữa, ngươi vừa rồi muốn giết chủ nhân của ta....."

Khi nói lời này, Vân Dao dè dặt cẩn trọng nhìn nam tử tóc bạc bên cạnh Cố Nhượng Vân, trái tim lại run lên vài cái.

Nàng có thể cảm nhận được trên người đối phương đang khuếch tán ra sát ý, nếu là lại để cho Thiên Khung làm chút gì đó, phỏng chừng hần sẽ lập tức hôi phi yện diệt (tan thành khói bụi) ở trong tay nam nhân kia.

"Tiểu Vân Nhi, tối nay chúng ta ăn thịt rồng được không?"

Hai mắt của Thiên Bắc Dạ dừng ở trên người Thiên Khung, giọng nói tàn nhẫn nói: "Nếu ngươi ăn con rồng này, thực lực sẽ rất nhanh đột nhiên tăng mạnh."

Thịt rồng đại bổ, là chuyện tất cả mọi người đều biết! Nhưng ở trên đại lục còn chưa có bao nhiêu người dám làm như thế! Đừng nhìn Long tộc số lượng rất thưa thớt, mỗi một con đều có lực lượng hủy thiên diệt địa!

"Chủ nhân!"

Phù phù!

Vân Dao bỗng chốc quỳ gối trước mặt Cố Nhượng Vân, không còn có một thân tao nhã cao ngạo kia.

"Thiên Khung cũng không nhận biết chủ nhân, khẳng định là bị một số người mê hoặc mới làm ra loại chuyện này, có thể nể tình vừa rồi Vân Dao liều mình muốn cứu chủ nhân mà thả hần hay không? Vân Dao đương nhiên vô cùng cảm kích, ngày sau sẽ dùng sinh mệnh nguyện trung thành với chủ nhân."

Nói thật, ngay từ đầu Cố Nhượng Vân không có ý định làm thịt con rồng này, đối với nàng mà nói, một con rồng lực lượng cường đại đối với nàng càng có lợi hơn thịt rồng bổ dưỡng, huống chi còn là Thanh Long Thiên Khung trong truyền thuyết!

Nhưng mà, làm cho nàng dễ dàng buông tha hần như vậy, chỉ sợ không dễ dàng như vậy.

Nếu không có Thiên Bắc Dạ đến kịp thời, có lẽ người chết kia sẽ là nàng!

"Vân Dao, ngươi là kẻ ước thú của ta, giúp ta là chức trách của ngươi, nhưng ngươi lại lợi dụng điểm này nói điều kiện với ta."

Giọng nói của thiếu nữ lạnh nhạt như gió, lại làm lòng dạ của Vân Dao gắt gao nhưu chặt, nàng khẽ cắn môi không nói một lời, nhưng mà ánh mắt kia lại tràn đầy cầu xin nhìn Cố Nhượng Vân.

"Vân Dao, ngươi đây là đang làm gì?" Thiên Khung ngăn ra, nói: "Ngươi không cần vì ta xin nhân loại này giúp đỡ! Nhân loại quá mức giả dối, bọn họ muốn giết cứ giết, Thiên Khung ta tuyệt đối sẽ không nhả mày!"

"Ngươi câm miệng!"

Vân Dao nóng nảy, nổi giận gầm lên một tiếng, sợ tới mức Thiên Khung vội vàng ngậm miệng lại, khuôn mặt anh tuấn tràn đầy ủy khuất.

Hần chỉ là đau lòng vì thấy Vân Dao cầu nữ nhân này mà thôi, nhưng nàng thế mà lại hung dữ với hần như vậy, hần thà rằng chết cũng không đồng ý Vân Dao khúm núm như vậy, cao ngạo như nàng, có thể nào cầu xin một người như thế.....

Hơn nữa, còn là vì hần!

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 200: Thanh Long Thiên Khung (năm)

Edit: kaylee

"Chủ nhân, nếu. Nếu ta làm cho Thanh Long ký kết khế ước với người, không biết người có nguyện ý buông tha cho hắn hay không? Hiện tại hai mắt của Thanh Long bị mù, không có lực lượng, nhưng ta tin tưởng một ngày nào đó hắn có thể khôi phục, thân là người đứng đầu bốn thú hắn nhất định có thể trở thành trợ lực lớn nhất của người, à không, là trợ lực lớn nhất trừ bỏ Từ Tà đại nhân và Thiên Bắc đại nhân ra."

Cảm nhận được ánh mắt thị huyết của Thiên Bắc Dạ và áp bách truyền ra thông qua khế ước của Từ Tà, Vân Dao yếu ớt sửa lại miệng, thế nào mà bản thân lại thiếu chút nữa quên mất hai tôn đại thần này.

Cố Nhược Vân mặt không biểu cảm, trong lòng lại sớm đã vui đến điên rồi, đây mới là kết quả nàng mong muốn nhất, đương nhiên, lời này từ Vân Dao trong miệng nói ra đưa ra hiệu quả tốt hơn rất nhiều so với mình nói.

Quả nhiên, Thanh Long một bộ dáng muốn nói cái gì lại không dám nói, biểu cảm kia vô cùng rối rắm, vẻ mặt đều là không muốn.

"Được!"

Ở dưới sự lo lắng không yên của Vân Dao, Cố Nhược Vân rốt cục mở miệng, nói: "Nề mặt người, ta cho hắn một cơ hội."

Khi nói lời này, vẻ mặt kia của nàng còn không cam tâm tình nguyện hơn Thanh Long, thật giống như là vì Vân Dao mới đáp ứng chuyện này.

Triệu chương quỹ đứng ở một bên không nhìn được run rẩy khóe miệng, vài năm ở chung hắn sớm đã hiểu biết cách làm người của Cố Nhược Vân, ngay từ đầu rõ ràng người này đã nhìn trúng Thanh Long, hiện tại lại một bộ dáng không cam không nguyện, giống như nhận lấy Thanh Long là ăn bao lớn thua thiệt.

Thiên Khung rất là ghen khuất, tốt xấu gì lúc trước bản thân cũng là Thần Thú Thanh Long uy chấn thiên hạ! Hiện giờ lại bị một nhân loại nho nhỏ ghét bỏ, còn có Thần Thú nào bị ai như hắn không?

"Tiểu Vân Nhi, người có ta còn không được sao?" Thiên Bắc Dạ đầy bụng ủy khuất nói: "Ta có thể làm bất cứ chuyện gì, cũng có thể bảo vệ người, vì sao người còn muốn nhận lấy con rồng này? Ta cho rằng, vẫn là làm cho hắn hóa thành lực lượng trong cơ thể người mới tương đối tin cậy."

Hắn không cách nào dễ dàng tha thứ người muốn thương tổn Cố Nhược Vân xuất hiện ở bên người nàng, nếu không phải là hắn luôn luôn âm thầm đi theo, có lẽ thiếu nữ này đã vĩnh viễn rời đi hắn, nghĩ đến đây, tâm của Thiên Bắc Dạ liền vô cùng căng thẳng, hơn nữa trái tim cũng đau đớn.

Cố Nhược Vân như thế nào lại không biết ý tưởng trong lòng Thiên Bắc Dạ, trong lòng nàng ảm áp, vỗ vỗ bả vai của Thiên Bắc Dạ, nói: "Tiểu Dạ, bất luận như thế nào, Vân Dao là khế ước thú của ta, ta không thể không để ý đến cảm xúc của nàng, hơn nữa chuyện này cũng không phải là lỗi của Thanh Long, ta chỉ có hứng thú đối với độc thủ phía sau màn."

Nghĩ đến đây, nàng nhẹ nhàng nở nụ cười, ánh mắt chuyển về phía Liễu trưởng lão mặt đang đại ra: "Trước đó, còn có chuyện không có giải quyết."

Liễu trưởng lão hung hăng giật mình một cái, đột nhiên phục hồi tinh thần lại, lão nhìn kia khuôn mặt khê cười kia của thiếu nữ, trong lòng không tự chủ được dâng lên một loại sợ hãi, nhưng mà lão hung hăng ngăn chặn lại, cắn răng nói: "Cố Nhược Vân, nếu như người giết ta, nhất định phải làm tốt chuẩn bị bị vô số cường giả vây giết! Hơn nữa ta nhìn ra được, con Thanh Long kia chỉ là tiếng sấm lớn hạt mưa nhỏ (ý là chỉ có thanh thế không có thực lực)! Hiện tại càng là ngay cả tiếng sấm đều không có, mà lúc trước ta cho rằng nam nhân tóc bạc bên cạnh người kia thực lực rất mạnh, hiện tại nhìn đến lực lượng chân chính của Thanh Long, rõ ràng là ta cảm giác sai lầm, hắn cũng không phải Vô Hoàng gì đó, nhiều lắm cũng không sai biệt lắm với ta mà thôi, về phần vì sao ta cảm thụ không được lực lượng của hắn, có lẽ trên người hắn mang theo bảo bối gì đó che giấu thực lực, cho nên, người lại có cái gì có thể chống cự được nhiều cường giả Vô Vương như vậy?"

Vân Dao tức giận rồi, tất cả những chuyện này đều là tai họa lão gia hỏa này xông ra! Nếu không phải vì lão và người phía sau màn kia, cũng sẽ không thể làm hại Thiên Khung thiếu chút nữa ngộ sát (giết lầm) chủ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 201: Thanh Long Thiên Khung (sáu)

Edit: kaylee

Nếu không phải chủ nhân nể mặt nàng, Thiên Bắc Dạ tất nhiên sẽ giết Thiên Khung!

Mà đầu sỏ gây nên, là bọn họ!

"Lão gia hỏa này, ta mặc kệ ngươi là cái gì mà trưởng lão Huyền Âm Điện, cũng không quản người sau lưng ngươi, hôm nay, ngươi phải chết! Nếu như ngươi không chết, quả thực là nhân thần cộng phẫn (người và thần đều tức giận)!"

Àm!

Sát ý mãnh liệt bay vọt về phía Liễu trưởng lão, nữ tử quần áo màu vàng, tao nhã phiêu dật, trên gương mặt kia tràn ngập sát khí, ngay tại lúc nàng đánh về Liễu trưởng lão, Liễu trưởng lão mắt sắc nhìn thấy một bóng dáng màu hồng đào từ ngoài sân vọt vào, kinh hi (ngạc nhiên + vui mừng) hét lớn: "Chủ thượng, cứu ta!"

Chủ thượng đến, những người này chết chắc rồi! Ha ha ha!

Nghĩ tới đây, về mặt của Liễu trưởng lão cũng trở nên dữ tợn, vô cùng khủng bố, giờ khắc này, ở trong mắt lão, nhóm người trước mắt này đều sắp trở thành người chết.....

Trên nhuyển kiệu (ghé mềm), nam nhân hé mắt phượng, khóe môi mỉm cười, trên khuôn mặt như hoa đào mang theo tươi cười mỉa mai, nhưng mà, cho dù là một đường vội vàng chạy tới, thị nữ nâng kiệu cũng là mặt không đỏ tim không loạn, trên khuôn mặt không có biểu cảm gì.

Lúc trông thấy thiếu nữ được Thiên Bắc Dạ bảo vệ ở trong ngực, trong mắt nam nhân lóe ra mấy tia sáng, cuối cùng dừng ở trên khuôn mặt vui sướng của Liễu trưởng lão.

"Chủ thượng, mau cứu ta!" Liễu trưởng lão lớn tiếng nói với nam nhân, ở trong này, nam nhân điểm lệ vô song giống như hoa đào này là cứu tinh duy nhất của lão, chỉ cần có chủ thượng ở, không ai có thể giết được lão.

Đừng nhìn Liễu trưởng lão thân là sát thủ, trong xương cũng là sợ hãi cái chết! Huống chi lão quyền cao chức trọng, có rất nhiều thứ chưa có hưởng thụ, thế nào cam tâm chết ở trong tay một tiểu nha đầu?

Nhưng mà, rất nhanh Tá Thượng Thần đã thu hồi ánh mắt, về mặt ai oán nhìn Cố Nhục Vân.

"Tiểu Vân Nhi, chuyện này không có quan hệ gì với ta, ta đã để Thanh y đi thăm dò tìm xem là ai tiếp nhận nhiệm vụ này, ai biết lão sẽ xuống tay nhanh như vậy, người này là người Huyền Âm Điện ta, ta sẽ cho ngươi một cái công đạo."

Cố Nhục Vân cười lạnh một tiếng, không nói gì, nếu là Huyền Âm Điện muốn giết hại nàng, có lẽ nàng sẽ không tức giận như thế, nhưng mà, chính là bởi vì Huyền Âm Điện, làm hại phụ tá đặc lực của nàng thân chịu trọng thương!

Đây là chuyện bất luận như thế nào nàng cũng chịu không được.

"Tá Thượng Thần, ta đã sớm nói với ngươi, Huyền Âm Điện muốn giết ta, ta cho ngươi thời gian đi tìm hung thủ! Nhưng ngàn vạn đừng nguy hại đến người bên ngươi ta, nếu không, ta chính là dùng cả mạng sống, cũng sẽ làm cho Huyền Âm Điện trả giá đại giới!"

Giọng nói kiên định của thiếu nữ dừng ở trong lòng Tá Thượng Thần, làm cho trái tim của hắn run rẩy vài cái, mắt phượng bất giác nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú kia, nàng hiện tại, cho dù thực lực còn chưa có đạt tới trình độ cao thủ, nhưng cả trái tim lại cứng cỏi không thể hơn được nữa, chính là có phong thái của phu thê Cố Thiên năm đó.....

Liễu trưởng lão ngây ngẩn cả người, kinh ngạc nhìn hành động giữa hai người, một cảm giác lạnh như băng chui vào đáy lòng, làm cho trái tim của lão lạnh đến mức run rẩy liên tục.

Chủ thượng quen biết Cố Nhục Vân? Hơn nữa xem giao tình này, giống như là còn không bình thường.....

Vậy bản thân, thế mà lại tiếp nhận nhiệm vụ ám sát bằng hữu của chủ thượng! Dựa theo tính khí của chủ thượng, lúc này đây, sợ là lão chạy trời không khỏi nắng (tai vạ khó tránh).

Nghĩ đến đây, Liễu trưởng lão mặt xám như tro tàn, môi nhẹ nhàng run rẩy, trên gương mặt tràn đầy vẻ tuyệt vọng.

Tá Thượng Thần quét mắt nhìn Liễu trưởng lão, sắc mặt trầm xuống: "Liễu trưởng lão, trước khi Huyền Âm Điện chúng ta tiếp nhận nhiệm vụ, nhất định phải điều tra rõ ràng tình huống của đối thủ, nhưng mà lần này, ngươi lại động người không nên động, ta cũng bảo vệ không được, ngươi tự kết thúc đi."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 202: Thanh Long Thiên Khung (bảy)

Edit: kaylee

Cả người của Liễu trường lão run lên, nhẹ nhàng nhắm lại đôi mắt, thật lâu sau, lão mở mắt, ánh mắt u ám nói: "Ta hiểu được, chủ thượng, ta cần cù thành khẩn vì Huyền Âm Điện cả đời, cuối cùng vẫn là rơi vào kết cục như thế, chủ thượng đã có lệnh, ta không thể không theo, chủ thượng làm cho ta tự kết thúc, đã cho ta tôn nghiêm, ta tất sẽ theo lệnh."

Nói xong, Liễu trường lão rút ra trường kiếm, đặt tại phía trên cổ của bản thân, lão lại nhắm mắt lại, lúc trường kiếm sắp sửa chém xuống, tiếng nói thanh lãnh của thiếu nữ chợt truyền đến.

"Vân Dao, ngăn lão lại!"

Bá!

Một tia sáng trắng hiện lên, trường kiếm trong tay lão 'lạch cạch' một tiếng rơi trên mặt đất, lúc lão kinh ngạc ngẩng đầu lên, thì nhìn thấy thiếu nữ khuôn mặt lạnh lùng xuất hiện ở trước mặt của lão.

"Ta không hiểu lấy ơn báo oán, cũng không hiểu người nợ ta một phần ta trả người một phần! Ta chỉ biết là, tất cả thù hận trả lại gấp bội! Không phải người làm hại Mạc Vũ tàn phế? Càng làm cho nàng thừa nhận thống khổ lớn như vậy! Nếu để cho người chết dễ dàng, ta sẽ không làm thất vọng Mạc Vũ bị người thương tổn như thế? Sao không làm thất vọng Bách Xuyên bị người bắt đi tới uy hiếp ta?"

Cố Nhược Vân cười lạnh một tiếng, lạnh lùng phân phó nói: "Vân Dao, bắt lão lại giao cho Mạc Vũ tự mình xử trí cho ta, mặc kệ là lắng trị, ngũ mã phanh thây (*), đều là lão nên thừa nhận!"

(*) lắng trị, ngũ mã phanh thây: hình phạt thời tàn bạo thời xa xưa

lắng trị: trước tiên là chặt bỏ tay chân, sau đó mới chặt đầu

ngũ mã phanh thây: buộc đầu và tay chân vào năm con ngựa khác nhau, đánh ngựa chạy xé tan xác người bị tội

Nói xong lời này, nàng nhìn về phía Tá Thượng Thần, ánh mắt lạnh nhạt: "Tá Thượng Thần, ta luôn luôn coi người là bằng hữu, cho nên, mặc dù biết Huyền Âm Điện muốn giết ta, ta cũng giao cho người, ta tín nhiệm người, bởi vì người là bằng hữu của ta, nhưng mà..... Người Huyền Âm Điện làm người bên người ta bị thương, để cho lão dễ dàng chết đi, trong lòng bản thân ta cũng không qua được, nếu Huyền Âm Điện muốn giận chó đánh mèo, thì giận chó đánh mèo một mình ta, đừng ở tổn thương người vô tội! Hơn nữa, người hẳn là biết, ta luôn là người không phạm tã a không phạm người, lão nhân này là trừng phạt đúng tội!"

"Tiểu Vân Nhi, người đây là không tin ta sao?" Tá Thượng Thần đầy bụng ủy khuất: "Ta vẫn luôn đứng ở bên phía người, vừa rồi để cho lão tự kết thúc, cũng là không muốn phiền toái mà thôi, người đã không tính toán để cho lão chết thống khoái, ta đây giao lão cho người, muốn giết muốn chém tùy người."

Nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của Tá Thượng Thần, vẻ mặt của Cố Nhược Vân buồn lòng xuống, bất luận như thế nào, hành động của Tá Thượng Thần cũng đã chứng minh rồi, mặc kệ xảy ra chuyện gì, hẳn đều sẽ đứng ở phía bên nàng.

"Cảm ơn," Cố Nhược Vân môi khẽ động: "Ta biết chuyện này không có quan hệ gì với người, cho nên, ta cũng không trách người, nhưng nếu như lại có lần sau, Tá Thượng Thần, ta chắc chắn nhất đao lưỡng đoạn (cắt đứt quan hệ) với người! Hơn nữa..... Tuyệt sẽ không bỏ qua cho Huyền Âm Điện!"

Chuyện Huyền Âm Điện xem như đã qua, kế tiếp, nàng còn có chuyện càng quan trọng cần giải quyết.....

"Tiểu Dạ, người giúp ta mang lão nhân này đi Bách Thảo Đường." Khi Cố Nhược Vân nhìn Thiên Bắc Dạ, trong mắt lộ ra một chút cười khể, sau đó nàng mới tiếp tục nói: "Vân Dao, Thiên Khung, chúng ta đi, còn có một chuyện không có giải quyết."

Giải quyết đồng lõa, kế tiếp, nên là người chủ sự phía sau màn.

Nàng không nghĩ tới, Lăng Quý Phi vậy mà sẽ ần nhẫn như thế, bất động thanh sắc ba năm, chính là âm thầm cấu kết với Huyền Âm Điện.

Nhưng nàng thế nào cũng không nghĩ tới, Tá Thượng Thần chính là chủ thượng của Huyền Âm Điện!

"Chuyện nơi này, ai cũng không được nói ra ngoài."

Ở sau khi Cố Nhược Vân rời khỏi, Tá Thượng Thần thu hồi ánh mắt, mắt phượng đảo qua trên người từng người đang kinh ngạc đến phát gốc của Lăng gia, rồi sau đó vung ra quạt xếp, cười lạnh nói: "Nếu thân phận của ta bị bại lộ ra ngoài, bốn hoàng tử chắc chắn làm cả Lăng gia bị giết!"

Lăng Nhất Huy giật mình một cái, vội vàng cam đoan nói: "Tứ hoàng tử, xin yên tâm, chúng ta cái gì cũng không biết."

Mặc cho lão nghĩ như thế nào cũng thật không ngờ, Tứ hoàng tử chính là chủ tử của Huyền Âm Điện! Khó trách lúc trước Huyền Âm Điện sẽ trợ giúp Cố Nhược Vân, thì ra là bởi vì hắn!

Nữ chính sắp rời khỏi Thanh Long Quốc ~

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 203: Ác có ác báo (một)

Edit: kaylee

"Bệ hạ, việc lớn không tốt!"

Trong ngự thư phòng, hoàng đế Lãng Mặc Hiến đang thương nghị chuyện gì đó với đại thần, đúng lúc này, một gã thái giám không có thông báo đã vừa lẩn vừa bò tiến vào, rồi sau đó sau khi nhìn thấy khuôn mặt không vui của Lãng Mặc Hiến, nhanh chóng nói: "Bệ hạ, Cố Nhượng Vân Cố gia kia đánh vào đây!"

"Cái gì?"

Lãng Mặc Hiến mặt rùng rợn giận dữ, sắc mặt xanh mét nói: "Ba năm trước, bắt luận Cố Nhượng Vân kia kiêu ngạo cỡ nào, thậm chí ngay cả người nhà Lãng Quý Phi đều giết, Trầm cũng chưa từng tìm nàng hỏi tội! Nhưng hiện giờ nàng ý vào có Bách Thảo Đường làm chỗ dựa, chính là không để Trầm và Thanh Long Quốc vào mắt như thế, Trầm muốn xem lúc này đây Bách Thảo Đường che chở nàng thế nào!"

Nói thật, cho dù Lãng gia đang không được tín nhiệm của hần thế nào đi nữa, tốt xấu gì vẫn là người thân của Lãng Quý Phi, còn là trọng thần một quốc gia, Cố Nhượng Vân nói giết liền giết, không nể mặt, cuối cùng vẫn là vì Dư lão của Bách Thảo Đường, hần mới không so đo.

Nhưng lần này cho dù là Bách Thảo Đường ra mặt, cũng không thể lại bảo vệ nàng! Nếu không làm sao Bách Thảo Đường còn sống yên trên đời này?

Hần không tin, Bách Thảo Đường sẽ vì một nữ nhân chấp nhận mệnh lệnh thiên hạ (ý là bị mọi người bàn luận, chửi bới...)!

Nghĩ nghĩ, tiếp tục nói: "Người đâu, đi gọi La Tướng Quân và Cố Tướng Quân đến đây cho Trầm! Hôm nay, Trầm nhất định muốn trị tội nữ nhân kia!"

Bắt luận như thế nào, Lãng Mặc Hiến cũng là vua của một quốc gia, bị người ức hiếp đến trên đầu, làm cho mặt mũi của hần chạy đi đâu? Cố Nhượng Vân này rất không biết tốt xấu, vậy mà ở Thanh Long Quốc cũng dám làm càn như thế!

.....

Trong hoàng thành mọi người tận mắt nhìn thấy Cố Nhượng Vân mang theo một đám người đàng đàng sát khí nhắm phía hoàng cung, trong lúc nhất thời nghị luận mờ ra, ngay sau đó, lại trông thấy hai người La Tướng Quân và Cố Tướng Quân dẫn theo quân đội cấp tốc chạy tới hoàng cung, bọn họ biết, một ngày này, hoàng thành chắc chắn là tính phong huyết vũ (gió tanh mưa máu).

Trong Ngự hoa viên, Cố Nhượng Vân lạnh lùng nhìn đại nội thị vệ vây quanh mình, bên môi nổi lên lãnh ý, mặt không biểu cảm quát lên: "Cút!"

Àm!

Một cỗ khí kình cường hãn đánh vào lồng ngực của thị vệ, trong phút chốc đám thị vệ kia đều bị đánh bay ra ngoài, miệng phun máu tươi, nhưng mà, lại có nhiều thị vệ hơn từ bốn phương tám hướng chạy tới, vây Cố Nhượng Vân ở bên trong.

Bỗng nhiên, một giọng nói uy áp khí phách từ phía sau thị vệ truyền đến, mang theo tức giận không cách nào ẩn nhẫn: "Cố Nhượng Vân, ngươi quả nhiên là thật to gan! Ta nể tình ngươi là người của Bách Thảo Đường, đối với ngươi một lần lại một lần dễ dàng tha thứ, hiện tại ngươi chính là khi quân phản thượng! Cho dù Dư lão đến đây, cũng che chở không được ngươi!"

Lạnh lùng trên người Cố Nhượng Vân càng sâu, nhưng mà khuôn mặt thanh tú kia từ đầu đến cuối vẫn nhàn nhạt, hai mắt bình tĩnh nhìn chăm chú vào một bóng dáng màu vàng sáng đi tới từ phía sau thị vệ kia.

"Ta đến đây, không có quan hệ gì với ngươi, giao Lãng Quý Phi ra đây, nếu không, ta không ngại huyết tẩy hoàng cung!"

Lãng Mặc Hiến hoàn toàn tức giận rồi, trong lòng hần mạnh mẽ xuất hiện ra vô tận lửa giận, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Cố Nhượng Vân, ngươi giết Lãng Nghị và Lãng Ngọc, phế đi một dòng độc đinh duy nhất của Lãng gia, này còn chưa tính, hiện giờ, ngươi thế mà lại có lá gan đến hoàng cung đòi người! Nếu lúc này đây Bách Thảo Đường còn che chở ngươi, vậy cũng quá không thể nào nói nổi! Ngươi cho rằng, ngươi cuồng vọng đến như thế, Dư lão còn có thể che chở ngươi giống như trước kia?"

Tốt xấu gì Lãnh Mạc Hiên này cũng là vua của một nước, sở dĩ nói ra loại lời nói này, một là bị Cố Nhượng Vân làm tức điên rồi, hai chính là, ở trong bốn nước, tất cả thế lực đều không can thiệp chuyện hoàng tộc! Đây là quy định tất cả mọi người hiểu biết, nếu không, bị ba thế lực lớn kia biết, không hay ho chính là Bách Thảo Đường!

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 204: Ác có ác báo (hai)

Edit: kaylee

"Ta nói lại lần nữa, các ngươi tránh ra cho ta!"

Cố Nhượng Vân hai mắt lạnh lùng đảo qua trên người mọi người trước mặt, mặt không biểu cảm nói.

"Tốt, thật sự tốt!" Lãnh Mạc Hiên giãn tím mặt, lạnh giọng nói: "Người đâu, bắt nữ nhân này lại cho Trẫm!"

Nghe được lệnh như thế, tất cả thị vệ đều bắt đầu chuyển động, nhưng mà còn chưa tới trước mặt Cố Nhượng Vân, cổ khí thế kia trên người nàng đã chợt phát động, làm quanh thân nàng đều nổi lên một con lốc, 'ầm ầm' một tiếng đã đánh văng tất cả thị vệ nhắm về phía nàng ra ngoài.

Dưới cuồng phong (gió lớn), tóc đen bay lên.

Tất cả mọi người ngã xuống, chỉ có bóng dáng mặc quần áo màu xanh kia ngạo nghễ đứng ở bên trong mọi người, giờ khắc này, làm cho Lãnh Mạc Hiên có một loại ảo giác, giống như đứng ở phía trước bản thân mới là vương giả chân chính! Cái loại tư thái thượng vị giả (người ở vị trí phía trên cao) này, ngay cả trên người Thi Vân của Luyện Khí Tông đều không có xuất hiện qua.

Nhưng mà, thiếu nữ giống như quân vương này, ở ba năm trước, vẫn là một phế vật mặc người dẫm đạp mà thôi!

"Cố Nhượng Vân, ngươi đây là đang làm gì?"

Đúng lúc này, một tiếng nói không dám tin truyền đến từ phía sau Cố Nhượng Vân.

La Tướng Quân thế nào cũng không nghĩ tới, người muốn giết quân vương lại sẽ là Cố Nhượng Vân, nhất thời, trong lòng hấn tràn qua một chút phức tạp, còn có thật sâu không hiểu.....

Hắn là không muốn đối đầu với Cố Nhượng Vân, nhưng mà, hấn thân là Tướng Quân một quốc gia, phải bảo vệ tốt an toàn của quân vương, nhưng mà hấn lại tin tưởng, nữ tử như Cố Nhượng Vân luôn luôn là có ân báo ân, có thù báo thù, vì sao nàng sẽ tiến vào hoàng cung?

Đây rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

"Tốt, Cố Nhượng Vân, lá gan của ngươi càng lúc càng lớn, ngay cả bệ hạ cũng dám đụng, ngươi là đang tìm cái chết!"

Khác với La Tướng Quân, Cố lão gia tử bỗng chốc đã giãn lên, bàn tay to vung lên, cắn răng nói: "Tất cả tướng sĩ nghe lệnh, bắt nữ nhân đại nghịch bất đạo này lại cho bản Tướng Quân!"

Cố Nhượng Vân, vốn ta còn không biết đối phó ngươi thế nào, hiện tại là ngươi cho ta cơ hội này, lúc này đây, xem còn có ai có thể giúp ngươi.....

Từ đầu tới cuối, Cố Nhượng Vân cũng không có liếc mắt nhìn Cố lão gia tử một cái, ánh mắt của nàng dừng ở phía trên khuôn mặt phức tạp của La Tướng Quân, nói: "Ba năm trước, ta cam đoan qua với ngươi, bất luận sau này ta trưởng thành đến trình độ nào, ta cũng sẽ không làm khó hoàng tộc, điều kiện tiên quyết là, bọn họ không có trêu chọc ta!"

Kỳ thực, Cố Nhượng Vân cũng không muốn trở mặt với La Tướng Quân.

Không chỉ vì hấn là phụ thân của La Âm, càng là bởi vì, ở lúc nàng còn nghèo túng, La Tướng Quân là một người duy nhất nói chuyện vì nàng.

Nhưng nếu La Tướng Quân ngăn cản nàng, vậy nàng cũng không có cách nào, mặc kệ như thế nào, nàng tuyệt đối không thể bỏ qua Lăng Quý Phi!

La Tướng Quân thở dài, nói: "Nhượng Vân, ngươi có thể nói với ta xảy ra chuyện gì hay không? Ta tin tưởng ngươi là nha đầu hiểu rõ lý lẽ, hơn nữa, ta cũng luôn luôn đối đãi với ngươi giống là chất nữ, nếu chuyện này lỗi không phải là ngươi, thúc thúc cũng sẽ tuân thủ lời hứa trước kia, không tham dự chuyện này!"

"La Tướng Quân, ngươi là đại tướng bản triều, có kẻ gian uy hiếp an toàn sinh mệnh của bệ hạ, ngươi muốn khoanh tay đứng nhìn?"

Cố lão gia từ cười lạnh một tiếng, lão thật vất vả mới tóm được nhược điểm của La Tướng Quân, làm sao có thể cứ như vậy buông tha cho.

Nhưng mà, nghe được lời nói kia của lão mặc cho bất luận kẻ nào cũng không thể tin lão lại là thân sinh gia gia (ông nội ruột) của Cố Nhược Vân, giọng điệu này, thật giống như Cố Nhược Vân là kẻ thù không đội trời chung với lão, hận không thể làm cho nàng chết sớm.

La Tướng Quân không để ý đến lão, hần nhìn Cố Nhược Vân, hỏi: "Nhược Vân, người nói tất cả mọi chuyện với ta, cho dù ta không làm Tướng Quân này, cũng không thể làm cho chất nữ của ta bị oan!"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 205: Ác có ác báo (ba)

Edit: kaylee

Đối mặt với La Tướng Quân, vẻ mặt của Cố Nhược Vân hòa hoãn lại, ngay tại lúc nàng vừa định mở miệng nói chuyện, mắt sắc thoáng nhìn thấy bóng dáng cao quý cất bước mà đến từ cách đó không xa.

Nàng vẫn ung dung cao nhã trước sau như một, lớp trang điểm tinh xảo che dấu khuôn mặt tái nhợt, nhưng mà lúc nhìn thấy Cố Nhược Vân thì ngừng lại một chút, trong mắt hiện lên vẻ ngoan độc.

Nữ nhân này thế mà lại không chết!

Ngay cả Thanh Long bản thân cũng mờ ra ngoài, nhưng mà, nàng vẫn còn sống! Rất không công bằng! Người ác độc giống như nàng còn không chết, quả thực không có thiên lý!

"Nô tì thỉnh an bệ hạ."

Lăng Quý Phi ý cười trong suốt tiêu sái đi đến bên cạnh Lãnh Mặc Hiên, chân thành thi lễ, nói: "Nô tì nghe nói có người muốn ám sát bệ hạ, có ý đến xem là người phương nào gan lớn như vậy!"

Khi nói lời này, đôi mắt sắc bén kia quét về phía Cố Nhược Vân, khuôn mặt ung dung cao nhã trong nháy mắt trở nên lạnh lùng, trong mắt đẹp hiện lên vẻ ngoan độc.

"Lăng Quý Phi?"

‘Xoát’ một tiếng, một ánh mắt lạnh như băng dừng ở phía trên khuôn mặt cao ngạo của Lăng Quý Phi, Cố Nhược Vân cười lạnh một tiếng: "Người tới vừa khéo! Người mua được người Huyền Âm Điện vọng tưởng giết ta, lại thương tổn đến người bên người ta, hơn nữa còn bắt cóc một đứa trẻ để uy hiếp ta, người làm người sai khiến phía sau màn, khoản nợ này, chúng ta nên thanh toán như thế nào?"

Lăng Quý Phi sắc mặt mạnh mẽ biến đổi, hung hăng trừng mắt nhìn Cố Nhược Vân, rồi sau đó nàng quay đầu nhìn về phía Lãnh Mặc Hiên, oan ức nói: "Bệ hạ, nô tì là oan uổng, những năm gần đây, nô tì luôn luôn trợ giúp bệ hạ quản lý hậu cung, làm gì có thời gian đi mưu tính việc này? Rõ ràng là Cố Nhược Vân giết phụ thân và chất nhi của ta còn chưa đủ! Càng muốn hại chết toàn bộ Lăng gia! Nữ nhân tâm tư ngoan độc như thế, nên thiên đao vạn quả, chết không toàn thây! Nếu không, phỏng chừng nàng sẽ cho rằng ở trong Thanh Long Quốc không ai có thể trị được nàng, càng là không để bệ hạ ngái vào mắt!"

Lời nói này, hoàn toàn nói đến trong lòng của Lãnh Mặc Hiên.

Hắn lạnh lùng cười, nói: "Cố Tướng Quân, La Tướng Quân, các người còn chờ cái gì? Lập tức bắt nữ nhân này lại cho Trẫm!"

"Tuân mệnh!"

Tầm mắt âm ngoan của Cố lão gia từ quét về phía Cố Nhược Vân, bên môi gợi lên một nụ cười lạnh: "Cố Nhược Vân, lúc này đây không phải ta muốn giết người, là người khinh người quá đáng, đừng trách gia gia không nhớ huyết mạch tình thân."

Nói xong lời này, lão liền chỉ huy binh lính vây quanh Cố Nhược Vân.

La Tướng Quân có chút chần chờ, cũng không có nghe theo chỉ huy.

Thấy vậy, Lãnh Mặc Hiên hoàn toàn nổi giận: "La Tướng Quân, người thật to gan, ngay cả mệnh lệnh của Trẫm cũng không tuân theo! Có phải người không muốn làm Tướng Quân này nữa hay không?"

Phù phù!

La Tướng Quân một chân mạnh mẽ quỳ rạp xuống đất, hai tay hấn cầm binh phù, cúi đầu nói: "Bệ hạ, Cố Nhượng Vân là chất nữ của vi thần, mặc dù không có tằng quan hệ này, vi thần cũng tin tưởng lời nói của nàng, việc này là Lăng Quý Phi phạm sai lầm trước, bệ hạ lại bao che cho Lăng Quý Phi, thực khó phục chúng, Cố Nhượng Vân xâm nhập hoàng cung quả thật có sai, nhưng nàng cũng là sai ở phía sau, nếu bệ hạ muốn trách tội, cũng nên xử trí Lăng Quý Phi trước! Vương tử phạm pháp cùng tội với thứ dân, hưởng chi là tẩn phi hậu cung! Nếu bệ hạ không cho ra một cái công đạo, vi thần cam nguyện giao ra binh phù, cáo lão hồi hương!"

Thật rõ ràng, hành động của La Tướng Quân đã chứng minh bất luận như thế nào hấn đều đứng ở phía Cố Nhượng Vân.

"Tốt, tốt lắm!" Lãnh Mặc Hiền giận dữ quá hóa cười: "La Tướng Quân, ngươi đã lựa chọn như vậy, Trẫm sẽ thành toàn ngươi, Cố lão Tướng Quân, ngươi cầm lấy binh phù của hấn, từ đây về sau, Tướng Quân của Thanh Long Quốc chỉ có một mình ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 206: Ác có ác báo (bốn)

Edit: kaylee

Lúc trước, sở dĩ chia binh phù làm hai phần, chính là muốn cho tả Tướng Quân và hữu Tướng Quân khắc chế lẫn nhau, nhưng tên khốn này thế mà lại dám phản bội hấn! Quả nhiên là tự làm bậy không thể sống!

"Vâng, bệ hạ."

Cố lão gia tử trong lòng vui vẻ, bước nhanh tiến lên tiếp nhận binh phù từ trong tay La Tướng Quân, lão nhìn hai tấm binh phù trong tay, nhin không được muốn ngửa đầu cười to hai tiếng.

La Hồng Thiên, chúng ta đấu nhiều năm như vậy, rốt cục ngươi cũng thua ở trong tay ta, còn là vì một tiểu súc sinh mà bị đánh bại, ha ha! Từ đây về sau, Thanh Long Quốc chỉ có ta!

"La Tướng Quân, người nghĩ kỹ sao?"

Cố Nhượng Vân nhìn bóng dáng quỳ một chân xuống của La Tướng Quân, nhẹ giọng hỏi.

"Vân nha đầu, về sau ta không bao giờ là La Tướng Quân nữa, ngươi gọi ta La thúc là được rồi," La Tướng Quân cười khổ một tiếng, nói: "Nam nhân nhất ngôn cửu đỉnh, từ ba năm trước ta đã nhìn ra nha đầu ngươi tuyệt đối không đơn giản! Sự ngày sau ngươi sẽ gây nguy hại đến Thanh Long Quốc, cho nên năm đó mới nói ra lời nói như vậy, nhưng mà, ta cũng đã từ lập ra lời thề, nếu Thanh Long Quốc có lỗi với ngươi trước, vậy La thúc nhất định sẽ đứng ở bên phía ngươi, cho nên, mặc dù giao ra binh quyền làm cho ta không nở, nhưng ta không nở cũng không phải là quyền lực, mà là huynh đệ chinh chiến sa trường kia! Hơn nữa, ta không hối hận!"

"Ha ha!" Lãnh Mặc Hiền nghe được lời nói này, ha ha phá lên cười, trong đôi mắt kia phun ra lửa giận, nói: "Thanh Long Quốc có lỗi với nàng trước? Trẫm có chỗ nào có lỗi với nàng? La Hồng Thiên, ý của ngươi là Trẫm sai lầm rồi? Trên đời này, còn chưa từng có người có thể nói Trẫm sai! Bất luận Lăng Quý Phi làm cái gì, có thể hối tội của nàng chỉ có Trẫm, ngươi lại tính là cái gì? Cố Tướng Quân, ngươi còn chờ cái gì, lập tức bắt nữ nhân này lại cho Trẫm!"

Vừa dứt lời, Cố lão gia tử liền vung lên bàn tay to, nói một chữ ‘giết’, trong nháy mắt, tất cả binh lính đều nhắm phía Cố Nhượng Vân, đằng đằng sát khí.

Ở bên trong vòng vây của mọi người, thiếu nữ quần áo màu xanh, mặt không đổi sắc, mặt lạnh nhìn mọi người giọng cao vũ khí vọt tới này.

Ầm!

Bỗng nhiên, một cỗ khí kinh cường đại từ quanh thân của nàng lan tràn ra, trên mặt đất nhấc lên một cơn gió lốc cuồng liệt, mọi người bị gió lốc này lan đến còn không có phản ứng lại, đã ‘âm ầm’ bay đi ra ngoài, cùng với đó là giọng nói khí phách lạnh nhân của thiếu nữ vang lên trong Ngự hoa viên dưới ánh trời chiều.

"Ta xem ai dám đi lên!"

Vốn Lãnh Mặc Hiền tính toán rất không tệ, mặc kệ Cố Nhượng Vân có thực lực gì, còn chưa đạt tới trình độ một người ngăn cản được vạn quân, nơi này có mấy chục vạn quân đội, cho dù là tiêu hao cũng có thể làm nàng tiêu hao đến chết.

Nhưng không nghĩ tới, nữ nhân này giống như mạnh hơn tưởng tượng của hấn rất nhiều.

Người như vậy nếu là không thành thuộc hạ, vậy..... Chỉ có thể chết!

Lăng Quý Phi lui về phía sau mấy bước, sắc mặt tái nhợt nhìn Cố Nhượng Vân, nàng gất gao cắn cắn môi, trong mắt tràn đầy ngoan độc, nếu nữ nhân này không chết, về sau nàng ngủ cũng không thể ngủ an ổn.....

"Cố Nhượng Vân, ta lại cho ngươi cơ hội buông tay chịu trói một lần nữa, nếu không, đừng trách ta không khách khí!"

Cố lão gia từ khuôn mặt đen lại, ánh mắt âm trầm nhìn Cố Nhượng Vân, sẵng giọng nói.

Dưới cuồng phong, tóc đen bay lên, làm cho khuôn mặt thanh tú của thiếu nữ càng bừa bãi khí phách, nàng khẽ nhướn mày, giọng nói lạnh lùng nói: "Cố gia..... Không cần chờ lâu lắm, sau khi ta xử trí Lăng Quý Phi, kế tiếp, liền đến lượt Cố gia các ngươi....."

"Khẩu khí thật lớn!" Cố lão gia từ cười lạnh một tiếng: "Lúc trước có Dư lão bảo vệ, ta giết không được ngươi, hiện tại ngươi cho rằng ai có thể bảo vệ ngươi?"

Bá!

Nói xong lời này, Cố lão gia từ rút ra vũ khí nhanh chóng phóng về phía Cố Nhượng Vân.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 207: Ác có ác báo (năm)

Edit: kaylee

Hắn tốt xấu gì cũng là một gã Võ Tướng sơ cấp, cho dù hiện giờ Cố Nhượng Vân cũng là một gã Võ Tướng, bản thân cũng có thể ý vào nhiều năm kinh nghiệm đấu ngang hàng, hơn nữa còn hàng nghìn binh lính, bắt một Cố Nhượng Vân nhỏ nhỏ cũng không phải việc gì khó.

Nhưng mà, ngay tại lúc Cố lão gia từ tràn đầy tin tưởng, Cố Nhượng Vân liếc mắt lờm lờm một cái.....

Chỉ một cái liếc mắt như vậy, ‘oanh’ một tiếng, lão cảm giác một cỗ lực lượng cường đại nhảy vào trong óc, trong óc nháy mắt mất đi ý thức, rồi sau đó một đạo lực lượng cường đại từ phía trước truyền đến, thân thể thương lão kia hoàn toàn không nghe sai sử ngã văng ra ngoài, nện ở trong đám người.

Cố gia lão gia từ không ai bì nổi kia, lại có thể bị một thiếu nữ, một chiêu đánh bại?

Lãnh Mặc Hiền nắm chặt nắm tay, trong lòng bàn tay tràn đầy mồ hôi lạnh, tại giờ phút này khuôn mặt anh tuấn uy nghiêm tràn đầy kinh hoàng, nếu thiếu nữ này chỉ bằng một chiêu có thể đánh bại Cố lão gia từ, vậy chứng minh, thực lực của nàng và hắn hoàn toàn không ở cùng một thứ bậc.

"Này..... Này làm sao có thể....."

Lão gia từ rốt cục phục hồi tinh thần lại, trên khuôn mặt già nua tràn đầy dữ tợn, ở trước mặt mọi người bị kẻ đã từng phế vật đánh bại, làm cho khuôn mặt già nua của lão đặt ở chỗ nào?

Nhưng mà, nghĩ đến vừa rồi thiếu nữ kia đột nhiên bùng nổ thực lực khủng bố, Cố gia lão nhân cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa.....

"Xôn xao!"

"Ào ào xôn xao!"

Đúng lúc này, một loạt tiếng bước chân truyền đến từ cách đó không xa, lúc mọi người nhìn lại, thì nhìn thấy Dư lão khuôn mặt sột rượt dẫn theo mọi người Bách Thảo Đường bước nhanh mà đến.

Sau khi Lãnh Mặc Hiền nhìn thấy những người đó, trong lòng bất giác vui vẻ, vốn hắn còn không biết chuyện này cần xử lý như thế nào, người Bách Thảo Đường đã đến, thì làm cho bọn họ quân giáo cấp dưới cho thật tốt! Dù sao Cố Nhượng Vân là Bách Thảo Đường một tay bồi dưỡng ra, bất luận như thế nào, đều phải phục tùng mệnh lệnh của Bách Thảo Đường.

Nhưng mà, Dư lão không đợi lời nói của hắn nói ra miệng, đã bước về phía Cố Nhượng Vân, về mặt khẩn trương nói: "Đại tiểu thư, ngươi không sao chứ."

Đại tiểu thư?

Đừng nói là Lãnh Mặc Hiền, chính là tất cả mọi người ở đây đều ngây ngẩn cả người.

Nếu vừa rồi bọn họ không có nghe lầm, Dư lão thân là cường giả Vô Vương, thật là xưng hô Cổ Nhược Vân là đại tiểu thư?

"Ta không sao," Cổ Nhược Vân lắc lắc đầu, nói: "Dư lão, chuyện kể tiếp ông đi giải quyết, hơn nữa, Thanh Long Quốc giống như cũng cần đổi một hoàng đế, ông có người tốt nào lựa chọn thì dìu hắn đi lên đi."

"Vâng, đại tiểu thư."

Dư lão chấp tay, cung kính nói.

Giờ này khắc này, nhìn Cổ Nhược Vân ở trước mặt Dư lão khuôn mặt vẫn lạnh nhạt, sắc mặt của Cổ lão gia từ cứng lại, toàn bộ thân mình đều run rẩy lên, khuôn mặt tái nhợt lác lác đầu: "Chẳng lẽ, năm đó nàng cũng không phải là đạt được sự thương hại của Dư lão gia nhập Bách Thảo Đường, mà là..... Nàng và Dư lão vốn chính là quan hệ chủ tớ? Nhưng Cổ Nhược Vân có tài đức gì, có thể làm cho một Vô Vương trở thành tôi tớ? Lão thiên gia quả thực chính là mắt bị mù! Nữ nhân đại nghịch bất đạo bất hiếu như nàng, nên bị một tia sét đánh chết!"

Lão không tin, không tin tất cả những thứ trước mắt này, nếu đây là thật sự..... Vậy lão khẳng định sẽ nhanh chóng chạy trốn!

"Các người dám!"

Lãnh Mặc Hiên từ trong khiếp sợ phục hồi tinh thần lại, cắn răng nói: "Bách Thảo Đường các người có năng lực gì huỷ bỏ địa vị quân vương của Trẫm? Sẽ không sợ trái với quy định?"

Cổ Nhược Vân nở nụ cười, nàng đứng ở giữa mọi người, áo xanh theo gió tung bay, trong đôi mắt trong veo tụ tập ý cười cuồng ngạo.

Kỳ thực, ở trước lúc đến hoàng cung, nàng đã để cho Triệu chương quỹ đi thông báo với Dư lão.

Hơn nữa hiện giờ cánh chim của nàng đã cứng rắn, cũng là lúc làm cho người ta biết, nàng chính là chủ tử của Bách Thảo Đường! Cũng làm cho những người đó không dám có ý đồ với nàng nữa..... Càng là muốn Cổ lão gia từ hiểu rõ, quyết định năm đó của lão, là cỡ nào sai lầm.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 208: Ác có ác báo (sáu)

Edit: kaylee

Ba năm, trong ba năm này nàng vẫn luôn đang phát triển thế lực của bản thân, hiện tại cũng đã đến lúc để cho tất cả mọi chuyện kết thúc.....

"Vân Dao, Thiên Khung!"

Thiếu nữ ngẩng đầu lên, nhàn nhạt nói: "Các người và Bách Thảo Đường cùng nhau đến hoàn thành chuyện này!"

Vừa dứt lời, hai tia sáng bắn ra, một trắng một xanh, gặp nhau ở không trung, cuối cùng phân tán ra.

Lúc Lăng Quý Phi nhìn thấy Thanh Long chiếm cứ ở trên bầu trời, sắc mặt hoàn toàn thay đổi, ban đầu nàng cho rằng Cổ Nhược Vân còn sống là do Thanh Long trái với ước định, lại thế nào cũng không nghĩ tới, Thanh Long sẽ bị nàng (CNV) thu phục.

Không!

Nàng (LQP) che miệng lui về phía mấy bước, kinh ngạc và tuyệt vọng xuất hiện ở trong đôi mắt đẹp kia.

Cổ Nhược Vân đã nhận ra động tác của nàng, cười cười, nói: "Đúng rồi, ta còn chưa cảm tạ người, nếu không có người, Vân Dao và Thiên Khung không cách nào gặp và nhận lại nhau, ta cũng không có được một trợ thủ tốt như vậy!"

Tuy rằng hiện tại thực lực của Thanh Long bị biến mất, nhưng mà, dùng để đe dọa người vẫn là rất tốt, người hoàng cung nhìn thấy một con cự long (rồng lớn) cực lớn che khuất bầu trời, trực tiếp đã bị dọa choáng váng, nơi nào còn dám có động tác gì.....

"Thanh Long Thiên Khung?"

Khuôn mặt của Lãnh Mặc Hiên bỗng nhiên trở nên tái nhợt, nếu hắn không có nghe lầm, vừa rồi Cổ Nhược Vân gọi con Thanh Long này là Thiên Khung.

"Thanh Long Thiên Khung, Trẫm đã từng ở trong sách cổ nhìn thấy qua, nghe nói con rồng này thực lực cường đại, người có được nó, chắc chắn là vương giả toàn bộ đại lục!"

Vương giả đại lục, khắc với vua của một quốc gia như hần, đó là cường giả làm cho tất cả mọi người trên đại lục thần phục!

Nhưng đến cùng hần đã làm cái gì? Vì sao vì mặt mũi nhất thời đối đầu với người như vậy?

Hần sai lầm rồi, thật sự sai lầm rồi!

Người có thể làm cho Thiên Khung cam tâm tình nguyện thần phục, là may mắn được thần chiếu cố, người như thế, chắc chắn đứng ở vị trí cao nhất trong nhân loại, mà hần, lại chỉ vì bảo vệ thể diện của mình, lại vọng tưởng giết nàng.....

Nếu có thể sớm biết điểm này, cái gì mặt mũi cái gì uy nghiêm của hoàng đế, tất cả hần đều không cần!

Kỷ thực cũng không thể trách Lãnh Mặc Hiến, sau khi Cố Nhượng Vân thu phục Thanh Long ở Lăng gia thì trực tiếp chạy đến hoàng cung, tin tức cũng chưa kịp truyền vào, làm sao hần lại có thể sẽ biết Thanh Long Thiên Khung là tọa kỵ dưới thân của thiếu nữ này?

Đương nhiên, hiện tại người càng hối hận hơn chính là Lăng Quý Phi.

Nếu không phải là mình cầu Thanh Long đại nhân đi giết nữ nhân này, nàng cũng không có khả năng thu phục hần. Nhưng nàng vẫn luôn không rõ, linh thú kiêu ngạo như Thanh Long đại nhân, vì sao phải thần phục nữ nhân ngoan độc như thế.

"Người rất hận ta?"

Cố Nhượng Vân nhìn ánh mắt oán độc của Lăng Quý Phi, nhẹ nhàng nở nụ cười: "Thật đáng tiếc, người cũng chỉ có thể hận ta, hơn nữa người hận ta nhiều như vậy, cũng không cần nhiều thêm một người là người! Dư thừa, kẻ tiếp người xử trí đi, ta không muốn nhìn thấy nàng còn sống, cũng không muốn nàng chết thoải mái."

Nói xong lời này, nàng xoay người đi đến bên cạnh La Hồng Thiên, ngừng lại một chút, nói: "La thúc, kẻ tiếp người có tính toán gì không?"

La Hồng Thiên cười khò một tiếng: "Thanh Long Quốc ta ở không được, kẻ tiếp đi một bước tính một bước đi."

Cố Nhượng Vân nghĩ nghĩ, nói: "Không biết La thúc có nguyện ý giúp ta hay không?"

"Nếu người cần, ta có thể đi giúp người."

La Hồng Thiên cười cười, hần cho rằng Cố Nhượng Vân để cho hần đi Bách Thảo Đường làm việc, mà không biết, suy nghĩ của thiếu nữ lại là ở một chỗ khác.

"Đúng rồi, nha đầu, ta có thể hỏi một câu hay không, thực lực của người là ở cấp bậc nào?"

Nghe vậy, Cố Nhượng Vân sờ sờ mũi, nói: "Tối hôm qua may mắn đột phá đến Võ Tướng cao cấp."

Rồi sau đó, ở dưới ánh mắt có chút ngáy ngốc sững sờ của La Hồng Thiên, nàng bước chân linh hoạt đi về phía ngoài cửa cung.....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 209: Báo ứng (một)

Edit: kaylee

"Các người nghe nói sao, thì ra chủ tử chân chính của Bách Thảo Đường chính là phế vật Cố Nhượng Vân bị Cố gia trục xuất kia!"

"Chắc chắn, không nghĩ tới thiếu nữ ba năm trước người người có thể ức hiếp nháy mắt trưởng thành tới trình độ như bây giờ, không biết Cố gia sẽ hối hận đến mức nào! Ha ha, ba năm thời gian, nâng từ một phế vật Tự Khí cấp hai đột phá đến Võ Tướng, ngay cả Cố Thiên cũng không có thiên tài như vậy nha."

"Các người thì tính là cái gì, ngày đó ta nhưng là ở bên ngoài Lăng gia chính mắt nhìn thấy cái loại cảnh tượng rung động nhân tâm này, bất luận tốc độ hay là năng lực đều cường hần. Bạch Hổ các người gặp qua không? Còn có Thanh Long chiếm cứ nửa bầu trời kia! Hai linh thú cường đại này, đều ở dưới trướng nàng, tuy rằng Cố Thiên đã từng là thiên tài, nhưng thành tựu vẫn còn kém rất rất xa nữ nhi của hần."

Từ sau khi sự kiện kia, tên Cố Nhượng Vân chán vang (chấn động + vang dội) toàn bộ Thanh Long Quốc, đương nhiên, khác với tên phế vật ba năm trước, nàng hiện tại, là điển hình mà tất cả phụ mẫu dùng để dạy dỗ nhi nữ (con) của mình.

Nếu nói, ở trong Thanh Long Quốc, người không biết hoàng đế tên là gì thì về tình có thể tha thứ, nhưng nếu người nói người không nghe nói qua Cố Nhượng Vân, vậy thì sẽ bị mọi người khinh bỉ! Ngay cả nàng cũng không biết, người dám nói người là người Thanh Long Quốc?

Trừ bỏ nàng, còn có ai dám công khai kêu đánh với Huyền Âm Điện? Càng là trừ nàng ra, ai có lá gan giết vào hoàng cung phé đi hoàng đế như vậy? Cho dù có thực lực, cũng sẽ không có quyết đoán như nàng.

Hơn nữa, mọi người càng là nghe nói, nguyên nhân khiến cho Cố Nhượng Vân giận dữ, là vì Lăng Quý Phi phái người ám sát nàng, kết quả lại bị thương thị nữ của nàng, nhưng nàng, vì báo thù cho thị nữ vậy mà không để ý hậu quả! Chỉ vì sự thoải mái khi báo được thù!

Lúc này, trong Cố gia, Cố Phán Phán nghe bọn nha hoàn nghị luận việc ngày ấy, khuôn mặt xinh đẹp vắn vẹo, nàng gất gao nắm chặt ống tay áo, thiếu chút nữa cắn nát một cái răng trắng.

"Mấy tiểu tiện nhân các người im miệng cho ta!"

Ánh mắt nàng lộ ra tức giận, hung hăng nói: "Về sau lại để cho ta nghe được ba chữ Cố Nhượng Vân này từ trong miệng ai, ta sẽ làm cho nàng chết không từ tế! Hiện tại nữ nhân kia thành tựu cao như vậy, cũng thoát không được thanh danh bị Cố gia chúng ta trục xuất!"

Lập tức, chúng nha hoàn đều ngậm miệng im lặng, sợ hãi đứng ở một bên, cũng không dám mở miệng nói nhiều thêm một lời nào nữa.

Nhưng mà hiện tại trong lòng Cố Phán Phán có một ngọn lửa giận, chính là cần phát tiết với người khác, mấy nha hoàn này vừa vắn vẹo vào phía trên hòng súng của nàng.

"Còn có, các người đừng quên, năm đó thừa dịp Cố Sanh Tiêu không ở nhà ức hiếp Cố Nhượng Vân cũng có phần của các người! Nàng đắc ý, các người sẽ xong đời, cho nên ta không cho phép nghe được lời khen ngợi nàng từ trong miệng các người, về sau nếu các người muốn nghị luận về nàng, phải giống như trước đây gọi nàng là phé vật!"

Không cam lòng!

Nàng thật sự rất không cam lòng, dựa vào cái gì phé vật ba năm trước cái gì cũng tệ, ở ba năm sau, lại đến trình độ làm cho nàng phải ngưỡng vọng (ngẩng cao đầu nhìn, xa xa không thể với tới)!

Lão thiên gia thật sự là rất không công bằng, nàng đại nghịch bất đạo như vậy, ngay cả gia gia cũng làm bị thương, quả thực chính là tội đáng chết vạn lần, thiên lôi đánh xuống!

Phải biết rằng, ở sau khi Cố Nhượng Vân giết vào hoàng cung, Cố lão gia từ dẫn theo hơn mười vạn đại quân tiến đến trợ giúp đã bị Dư lão bắt đi, đến nay cũng chưa trở về, Cố gia mất đi tâm phúc, như thế nào nàng có thể không lo âu?

Gió mát thổi qua, phía trên cỏ thụ trong sân, lá cây dày đặc che lấp một bóng dáng màu đen, y bào khề bay, ánh mặt trời dừng ở phía trên mặt nạ màu đen, chiếu xạ ra ánh sáng lạnh khốc.

Nam nhân đứng chấp tay, môi mím hơi mím, từ đầu đến cuối con người lãnh khốc vẫn ngóng nhìn thiếu nữ gầy chân mảnh to ở trong sân, một chút sát ý chột lóe qua trong mắt rồi biến mất.....

Hắn không nghĩ tới, vì bản thân có việc rời đi vài ngày, đã xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Phé Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 210: Báo ứng (hai)

Edit: kaylee

Lăng Quý Phi.....

Nghĩ tới nữ nhân trên chóc gây chuyện phiền toái kia, con người của nam tử tối sầm lại, may mắn nàng chết nhanh, nếu không chờ bản thân trở về, chắc chắn làm cho nữ nhân kia ném thử một chút cái gì gọi là nghiền xương thành tro!

Nhưng mà Cố gia thì hiển nhiên không có loại vận khí tốt này!

Đột nhiên, nam nhân nhớ tới đủ loại chuyện Cố gia làm mấy năm nay, hơi hơi nheo lại đôi mắt lãnh khốc, dưới mặt nạ, trên khuôn mặt anh tuấn mang theo sát khí xơ xác tiêu điều.

Vì thế, Cố Phán Phán còn chưa có đi ra từ trong nguyên rùa đối với Cố Nhượng Vân, cũng đã cảm giác được hắc phong chột lóe, vô số nắm tay nắm

chân hạ xuống người nàng.

"Cứu....."

Mạng.

Một chữ ‘mạng’ còn chưa kịp nói ra, đã đau đến mức phát không ra tiếng.

Cái loại cảm giác này, giống như xương cốt toàn thân đều bị nghiền nát, lại rất nhanh được mạnh mẽ tái tạo lại, một lần lại một lần lặp lại, đau đến mức nàng hận không thể lập tức chết đi.....

Bọn nha hoàn còn chưa kịp kêu cứu, đã cảm thấy đầu óc một mảnh tối đen, sau đó ngất đi.

"Ta vốn muốn giết ngươi, nhưng mà, tánh mạng của Cố gia các ngươi không nên do ta kết thúc, thiếu của nàng, cuối cùng phải trả lại cho nàng, đây là lợi tức ta lấy vì nàng."

Nam nhân lực đạo vừa đứng, làm cho Cố Phán Phán đau chết đi sống lại, lại choáng váng không thể ngất đi, thậm chí đầu óc còn thật thanh tỉnh cảm thụ được loại đau đớn này, nàng thật sự rất muốn loại tra tấn này mau mau qua đi.

Giống như đã trải qua một thế kỷ, lúc nàng gần như là không chịu nổi, nam nhân rút cục thu tay, ngay sau đó, không có cái loại tra tấn thống khổ này, Cố Phán Phán rút cục có thể hôn mê bất tỉnh.....

.....

So với bên ngoài tranh cãi ầm ĩ, làm người khởi xướng mọi chuyện, không chút nào không để ý đến tiếng tranh cãi ầm ĩ này, mỗi ngày như trước trừ bỏ tu luyện vẫn là tu luyện, đối với mọi người tiến đến bãi phòng đều chặn lại ngoài cửa.

Đương nhiên, Tứ hoàng tử yêu nghiệt cũng không ngoại lệ ăn nhiều lần bế môn canh.

Nhưng mà ngay tại lúc Cố Nhượng Vân tính toán tiếp tục tu luyện, sát thủ Thanh Phong phái Lý Thành đã lâu không có tin tức rút cục truyền đến tin tức.

"Chủ nhân, gần đây ta nhìn chăm chăm vào Cố gia nhị gia, bởi vậy khoảng thời gian trước nghe lén Cố gia nhị gia và Nhị phu nhân nói chuyện, biết được năm đó có một thế lực cường đại nhìn trúng tuệ căn (thiên phú, sự linh ngộ) của Cố Sanh Tiêu, muốn mang Cố Sanh Tiêu đi, phu thê Cố gia không đồng ý, thế lực kia liền ghi hận trong lòng, cho nên khiến cho Cố gia nhị gia đi ám hại hần (Cố Thiên)! Hơn nữa làm cho Cố nhị gia đưa Cố Sanh Tiêu cho hần, đáng tiếc Cố nhị gia luôn luôn không có thể hoàn thành nhiệm vụ này, gần đây hần muốn lừa gạt Cố Sanh Tiêu nói người đã xảy ra chuyện, dẫn hần (CST) trở về, sau đó sẽ giao Cố Sanh Tiêu cho người cái thế lực kia....."

Àm!

Một ngọn lửa giận từ trong lòng Cố Nhượng Vân bùng lên, lúc này nàng, sắc mặt lạnh lùng đáng sợ, trong mắt giống như bắt đầu khởi động gió lốc mãnh liệt.

Bất luận Cố gia làm chuyện gì nàng cũng có thể nhin, chỉ riêng việc xúc phạm tới người thân của nàng là tuyệt đối không thể!

Cố nhị gia chẳng những hại chết phụ mẫu của nàng, hiện giờ còn muốn lợi dụng nàng dụ huynh trưởng xuất hiện, mặc kệ như thế nào, nàng cũng sẽ không để cho âm mưu của bọn họ đạt được!

"Cố gia, vốn đang muốn cho các ngươi sống lâu thêm một đoạn thời gian, đáng tiếc....."

Cố Nhượng Vân cười lạnh một tiếng, bên môi phiếm độ cong trào phúng: "Là bản thân các ngươi đang tìm cái chết!"

Đời trước, nàng không có thể bảo vệ tốt mẫu thân, ngay cả đệ đệ sống nương tựa lẫn nhau cũng chết ở trước mặt của nàng, đời này, nàng tuyệt sẽ không giẫm lên vết xe đổ đó! Nếu ai động người thân của nàng, vậy nàng sẽ dùng máu tươi của hần rửa sạch cửa nhà!

"Lý Thành, ngươi ở nơi đó chờ, hiện tại ta lập tức đi qua."

Sát khí trên người Cố Nhượng Vân dần dần dày đặc, nhưng mà, còn không chờ nàng xuất phát, một tiếng kêu gào liền từ bên ngoài truyền vào.

"Cố Nhượng Vân, con chó nhà ngươi, lăn ra đây cho lão tử! Đừng nói hần là gia gia của ngươi, cho dù là một lão nhân gia bình thường ngươi cũng không nên đối xử với hần như vậy, ngươi còn có lương tâm hay không? Lương tâm của ngươi bị chó ăn rồi à? Tiểu súc sinh, ngươi sẽ không sợ trời biết chuyện ngươi làm mà một đạo sét đánh chết ngươi sao? Năm đó gia gia của ngươi nên ở lúc ngươi vừa sinh ra bóp chết tiểu súc sinh ngươi!"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 211: Báo ứng (ba)

Edit: kaylee

Ở ngoài trang viên, giữa đám người nhộn nhịp, một gã trung niên nam tử đang tức giận nhìn thiếu nữ cất bước dần dần đi đến từ sau viện, trong mắt phun ra ánh lửa, nhưng mà, hẳn chính là không dám bước vào trang viên một bước.

Nguyên nhân là, ngay cả người Huyền Âm Điện cũng không thể phá trận pháp, hẳn cũng không có lá gan đi ném thử một lần.

Lúc này, Vệ Y Y lạnh lùng nhìn nam nhân giống như tiểu sừ nhảy nhót trước mắt này, môi đỏ mọng dương lên một chút tươi cười trào phúng, giống như cũng không có để nam nhân này vào mắt.....

Sau đó, lúc Vệ Y Y quay đầu, thì nhìn thấy Cố Nhược Vân sắc mặt lạnh nhạt chậm rãi đi đến, nàng nhẹ nhàng nhún mào, chậm rãi đi đến chỗ Cố Nhược Vân: "Sự phụ, chuyện này để cho ta tới giải quyết là được rồi, ta đã sớm nhìn những người có mắt không trông Cố gia này mà khó chịu!"

Còn tốt ánh mắt của bản thân không sai, sớm đã đi theo Cố Nhược Vân, có lẽ, ngày bản thân báo thù cũng sắp tới.....

"Cố Nhược Vân, tiểu súc sinh nguoi, nguoi bắt đi gia gia của nguoi, là đại nghịch bất đạo, cho dù gia gia của nguoi có sai lầm lớn thế nào, hẳn thân là trưởng bối, nguoi đều phải nhường nhịn hẳn, nhưng nguoi lại làm cái gì, đừng quên, nếu không có gia gia của nguoi, sẽ không thể có tiểu súc sinh nguoi, ta chưa từng gặp qua tiểu súc sinh vong ân phụ nghĩa như nguoi, chẳng lẽ nguoi thật sự không sợ thiên lôi đánh xuống?"

Ở sân, lại truyền đến tiếng kêu gào của Cố nhị gia.

Cố Nhược Vân dừng lại bước chân, nhàn nhạt nhìn Cố nhị gia, bên môi hơi hơi nhướng lên một độ cong. Chính là đôi mắt của nàng lạnh như băng, trên khuôn mặt thanh lệ bao phủ một tầng hàn sương.

"Gia gia?" Nàng cười lạnh một tiếng: "Lão ta xứng xưng hô này? Theo năm đó lão vì một người ngoài, đánh chết người không có lỗi là ta, lão đã không bao giờ là gia gia của ta nữa, xưng hô này, lão cũng không xứng! Nhất là sau khi ta rời đi Cố gia, đã không có liên quan với các nguoi."

Khi nói lời này, nàng đi về phía trước mấy bước, khí thế toàn thân bao phủ Cố nhị gia, giọng nói thanh lãnh lạnh nhạt: "Nếu lão là gia gia của ta, rõ ràng làm việc sai cũng không phải là ta, lão lại đổ hết tất cả sai lầm đến trên đầu ta, thậm chí cho người dùng trượng đánh chết ta? Nếu lão là gia gia của ta, biết rõ Luyện Khí Tông muốn mạng của ta, còn có thể dùng danh nghĩa trưởng bối muốn đưa ta cho Luyện Khí Tông? Nếu lão là gia gia của ta, như thế nào trăm phương nghìn kế muốn ta chết!"

Cố nhị gia ngẩn ra, hẳn biết chuyện này là phụ thân làm sai, nhưng mà, đến loại thời điểm này, hẳn vẫn là muốn dùng đạo đức bức bách nàng thả Cố lão gia tử.

"Vân Nhi, gia gia nguoi là lão hồ đồ, cho nên mới phạm vào sai lầm, nguoi muốn giống như hẳn hay sao? Bất luận hẳn làm sai cái gì, trên người nguoi đều chảy dòng máu của hẳn, chẳng lẽ nguoi thật sự không thể thả gia gia nguoi hay sao?"

Giờ khắc này, tất cả mọi người sợ ngây người vì sự vô si của Cố nhị gia, không nghĩ tới lúc này, Cố gia sẽ dùng đạo đức ràng buộc nàng.

Nếu Cố Nhược Vân chính là một nữ tử yếu đuối cơ khổ không nơi nương tựa, chỉ sợ chỉ có thể tùy ý bọn họ đoán đo, thậm chí ngay cả mạng cũng không thể bảo vệ nổi! Nhưng mà, nàng bằng vào năng lực của bản thân, từng chút đi tới trình độ hôm nay.....

Cố Nhược Vân nở nụ cười, tươi cười kia mang theo bừa bãi: "Cố Nhược Vân ta rất yêu tiếc mệnh của bản thân, ai muốn làm cho ta chết, ta sẽ làm cho hẳn chết, mặc kệ hẳn là ai! Hơn nữa, mặc kệ ta làm cái gì, đều tốt hơn kẻ tự tay giết chết huynh trưởng của bản thân như nguoi, nguoi có tư cách gì dạy dỗ ta?"

Giống như sét đánh giữa trời quang, Cố nhị gia ngây ngẩn cả người.

Nha đầu kia biết Cố Thiên là bản thân hại chết? Không! Không có khả năng, trừ bỏ hẳn và thê tử của hẳn ra, không ai sẽ biết!

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 212: Báo ứng (bốn)

Edit: kaylee

Nàng nhất định là ở mô phỏng lời nói của hẳn, không sai, nhất định là như vậy.

Nghe đến đây, Cố nhị gia bình ổn xuống khăn trương trong nội tâm, sắc mặt tái nhợt nói: "Ngươi có chứng cứ gì? Ngươi dựa vào cái gì nói là ta giết chết đại ca? Ta và hân huynh đệ tình thâm, căn bản không có khả năng làm ra chuyện như vậy!"

"Phải không?"

Tươi cười trên mặt Cố Nhượng Vân càng sâu, nhưng mà, trong cặp mắt trong veo kia cũng là bình tĩnh không chút gợn sóng.

"Kỳ thực, ta đã sớm biết phụ mẫu chết có liên quan với ngươi, chỉ là ta lại cũng không biết nguyên nhân bởi vì sao, nhưng mà hôm nay ta ngược lại thật ra đã biết, tất cả nhân quả đều là vì huynh trưởng Cố Sanh Tiêu của ta, bởi vì có người muốn có được hân, cho nên, ngươi mới giết phụ mẫu của ta! Cố Thanh, ngươi nói ta nói đúng không?"

Cố Thanh chính là tên của Cố nhị gia, sau khi hắn nghe thấy lời nói của Cố Nhượng Vân, sắc mặt đột nhiên đại biến, trong ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, nhưng mà rất nhanh hắn đã khôi phục lại như ban đầu, cắn răng nói: "Ta không biết ngươi đang nói cái gì! Cố Nhượng Vân, ngươi vì đối phó Cố gia ta thật đúng là trăm phương ngàn kế, ngay cả loại lời nói này cũng có thể nói ra! Quả thực là vô sỉ đến cực điểm!"

Chỉ cần hân chết không thừa nhận, cho dù nữ nhân này đã biết tất cả cũng không có tác dụng gì.

Nàng căn bản không có khả năng có chứng cứ gì!

"Cố Thanh, ngươi cho rằng chờ cho tới hôm nay ta mới làm rõ tất cả, là vì tìm chứng cứ?" Cố Nhượng Vân hơi hơi ngược mắt, ánh mắt lạnh nhạt dừng ở phía trên khuôn mặt tái nhợt Cố Thanh: "Ngươi sai lầm rồi, ta chờ đến hôm nay, là vì muốn biết có bao nhiêu người tham dự vào chuyện này, ai là vô tội, ai lại là trừng phạt đúng tội, càng muốn biết ngươi có thâm cừ đại hận gì với phụ thân! Chứng cứ? Cố Nhượng Vân ta làm việc cần chứng cứ gì? Người nên giết, một người ta cũng sẽ không bỏ qua! Không sai, ta là lấy không ra chứng cứ làm cho những người khác tin phục, nhưng thì tính sao? Ta chỉ biết là, ta không thẹn với lương tâm!"

Tuy rằng giọng nói của thiếu nữ rất lạnh nhạt, lại hung hăng rơi vào trong lòng của mọi người.

So với Cố Thanh vẻ mặt đáng khinh, thật rõ ràng, lời nói của Cố Nhượng Vân càng dễ dàng làm cho người ta tin tưởng.

Không có chứng cứ lại như thế nào? Nàng làm việc chỉ cầu không thẹn với lương tâm, cũng không cần chứng cứ gì!

"Chúng ta thật không nghĩ tới Cố Thanh Cố gia sẽ ác độc như vậy, ngay cả thân huynh trưởng (anh ruột) của bản thân cũng có thể xuống tay! Chắc chắn, người như thế còn dám tìm tới cửa dạy dỗ người ta tôn kính trưởng bối, chẳng lẽ Cố Thiên không phải là trưởng bối của hân? Điều nói huynh trưởng như cha, hành vi của hân khác giết cha ở chỗ nào?"

"Năm đó Cố Thiên thiên tài cỡ nào, đáng tiếc tuổi trẻ mất sớm, cũng thành tiếc nuối vĩnh không cách nào biến mất trong lòng mọi người, nếu Cố gia có được Cố Thiên, căn bản sẽ không lưu lạc cho tới tình cảnh bây giờ, hơn nữa nếu Cố Thiên ở, cho dù Cố Nhượng Vân chỉ là một phế vật, cũng không ai dám bạc đãi nàng!"

"Ha ha, Cố gia hại chết Cố Thiên, còn không biết xấu hổ làm cho người ta buông tha? Ta cảm thấy Cố Nhượng Vân không có gì sai, chỉ cần là người có tâm huyết, sẽ biết báo thù vì phụ mẫu của mình! Cố Thanh có mặt mũi gì tìm đến nàng?"

Đám người vây xem bên ngoài bắt đầu nghị luận, ánh mắt nhìn về phía Cố Thiên đều mang theo hèn mọn không che giấu chút nào, có một số người càng là nhổ một ngụm nước miếng về phía, mắng ra tiếng.

Phải biết rằng, Cố Thiên là nhân vật anh hùng trong cảm nhận của rất nhiều người! Nhưng mà, anh hùng như vậy bởi vì quá mức tin tưởng người thân, bị một tiểu nhân đáng khinh hại chết, này làm sao có thể làm cho bọn họ không tức giận?

"Các ngươi không nên tin tưởng nàng, không nên tin tưởng nàng, nàng nói không phải là sự thật, không phải!!!"

Cố Thanh điên cuồng, tóc loạn thất bát tao tan tác tán ra, trong tóc hỗn loạn lộ ra ánh mắt âm độc: "Cố Nhượng Vân, ngươi chính là một tiểu súc sinh, ngươi nhất định sẽ không được chết từ từ, ha ha ha! Một ngày nào đó, trời sẽ thu thập tai họa ngươi!"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 213: Báo ứng (năm)

Edit: kaylee

"Cố Thanh, không phải ngươi muốn ta thả Cố gia lão nhân sao?" Cố Nhượng Vân nở nụ cười, tươi cười kia mang theo âm hiểm "Hiện tại ta có thể như ngươi mong muốn, thả lão về, nhưng mà ngươi đừng hối hận. Vệ Y Y, ngươi đi thông báo với Dư lão, thả Cố gia lão nhân về!"

Đối với mệnh lệnh của Cố Nhược Vân, Vệ Y Y cũng không chần chừ, bởi vì nàng biết, sau khi Cố gia lão nhân trở về còn có trò hay để xem.....

Mà bọn họ, chỉ cần ngồi xem diễn là được.

.....

Cố gia, một mảnh ồn ào.

Lão nhân một thân chật vật còn chưa kịp rửa mặt chải đầu, đã bị âm thanh tức giận bên ngoài đánh gãy.

"Người Cố gia, không phải là các người muốn làm rùa đen rút đầu trốn ở bên trong chứ? Mau đưa Cố Thanh ra đây, hần thế mà lại là hung thủ giết hại Cố Thiên! Cố Thiên đã từng trợ giúp qua lão tử, lão tử là tới đòi lại một cái công đạo vì hần!"

"Anh hùng hào kiệt như Cố Thiên ngã xuống là tổn thất của Thanh Long Quốc chúng ta, cũng là tổn thất của đại lục! Mà tạo thành loại tổn thất này chính là cậu tạp chủng Cố Thanh kia! Hần chính là tội nhân của Thanh Long Quốc! Nếu là có Cố Thiên ở, ai còn dám xâm chiếm Thanh Long Quốc? Làm sao có khối lửa chiến tranh?"

Từ sau khi Cố Thanh mang theo Cố lão gia từ chật vật chạy trốn, chuyện xảy ra trong trang viên đã lấy tốc độ nhanh nhất truyền bá ra ngoài, sau đó một số người có quan hệ tốt với Cố Thiên thì ở dưới sự sai sử của Bách Thảo Đường, trực tiếp tới cửa.

Phải biết rằng, những người này vẫn là tương đối tin tưởng Cố Nhược Vân.

Lấy thực lực của nàng muốn đối phó Cố gia chỉ là chút chuyện nhỏ, hơn nữa, dựa theo tác phong trước kia của nàng, căn bản chính là người không phân rõ phải trái! Chỉ cần nàng muốn giết người, quản người là ai, lập tức liền giết, cho nên nhìn tính cách và cách làm việc của nàng, không có khả năng oan uổng Cố gia.

Huống chi, một Cố gia, còn không đáng giá nàng hao tổn khổ tâm.

Cố lão gia từ bất giác sửng sốt một chút, sau khi lão rời đi Bách Thảo Đường thì vội vàng trở lại, cho nên không biết nghị luận bên trong hoàng thành, hiện giờ nghe được lời nói bên ngoài, buồn bực quăng tất một cái về phía Cố Thanh, tức giận quát: "Cố Thanh, là người hại chết Thiên nhi?"

Đương nhiên, Cố lão gia từ không phải loại người trọng tình nhân, nếu không cũng không có khả năng dùng những thi cốt của người khác giả mạo Cố Thiên.

Chỉ là vì, nếu Cố Thiên không có chết, lão vẫn là kia Cố gia lão gia từ được mọi người tặng bốc, đường đường Cố gia làm sao có thể lưu lạc đến loại tình trạng này?

"Phụ thân, ta oan uổng," Cố Thanh sắc mặt trắng nhợt, oan uổng nói: "Đại ca chết không có quan hệ gì với ta, là Cố Nhược Vân, là nàng châm ngòi ly gián, phụ thân, người cũng không phải không biết nàng là loại người nào, có chuyện gì là nàng làm không được?"

Những người khác tin tưởng Cố Nhược Vân, một là vì tính cách ân oán rõ ràng của nàng, thứ hai chính là vì nàng là nữ nhi của Cố Thiên, nhưng mà, Cố lão gia từ lại biết nha đầu kia âm hiểm giả dối, từ lần hãm hại Cố gia (*) lúc trước là có thể thấy được, cho nên, nói không chừng thật là muốn hãm hại Thanh nhi.

(*) Ai nhớ vụ này không? Vụ đàn được đó ~

"Phụ thân, nhị gia, nhanh đi cứu Phán Phán, Phán Phán bị bọn họ bắt đi."

Đúng lúc này, một nữ tử trung niên dáng người mập mạp khóc sụt sùi chạy vào, một tay túm ống tay áo của Cố Thanh, nói: "Đều là người, đều là tên hỗn đản người! Nếu không phải vì người, chuyện chúng ta hãm hại Cố Thiên sẽ không bị truyền ra, bởi vì hần và Cố Thiên đã từng có chút quan hệ nên đã bắt đi Phán Phán, nếu nữ nhi của ta xảy ra chuyện gì, ta không tha cho người."

Cố Thanh vốn đang nhẹ nhàng thở ra, sau khi nghe thấy lời này của Nhị phu nhân, sắc mặt 'xoát' một cái liền thay đổi, hần run rẩy môi, hận không thể một cái tát chụp chết nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 214: Báo ứng (sáu)

Edit: kaylee

"Ngu xuẩn, người đồ ngu xuẩn này!"

Hắn thật vất vả mới làm cho phụ thân không còn nghi ngờ, phụ nhân ngu xuẩn này lại không đánh đã khai, xong rồi, lúc này đây hắn là hoàn toàn xong rồi.

Kỳ thực, việc này cũng không thể trách Nhị phu nhân, nàng cũng không có đi theo Cố Thanh đi tìm Cố Nhượng Vân, hiện tại nghe được lời nói đó của những người bên ngoài, nhất định cho rằng chuyện này đã có đủ chứng cứ, thế này mới nói ra, ai có thể nghĩ đến Cố Thanh vẫn luôn mặt dày mày dạn không có thừa nhận đâu?

"Phụ thân, phụ thân, người không nên nghe phụ nhân ngu xuẩn này nói hươu nói vượn, ta....."

Đừng!

Cố lão gia từ một cái tát đánh qua, trực tiếp đánh đến Cố Thanh, nhưng này còn chưa hết giận, lão nâng chân lên hung hăng đá mấy cái ở trên người của hắn, biểu cảm hung ác kia thật giống như trên đất cũng không phải là nhi tử của mình.

"Là ngươi hại chết Thiên nhi, cũng là ngươi hại thảm Cố gia ta, nếu không phải vì ngươi, ta vẫn là đối tượng được mọi người nịnh bợ vây đỡ! Nếu không là ngươi, một cái Bách Thảo Đường nhỏ nhỏ tính cái gì! Ta muốn giết ngươi, giết nghiệt súc ngươi!"

Nghĩ đến bản thân đã từng ở địa vị cao cao tại thượng, nghĩ đến bọn quan viên nhìn thấy lão liền về mặt tươi cười, Cố lão gia từ tâm đều đang run rẩy, lão dùng bao nhiêu năm mới đi ra từ trong chuyện này? Nhưng hôm nay lại nói cho lão biết, làm hại bản thân từ chỗ cao ngã xuống, vậy mà lại là nhi tử lão vẫn luôn tin tưởng cho tới nay.

Đây thật sự là chuyện quá khó chấp nhận được.

"Cha, cha người mau cứu Phán Phán đi, nàng sẽ bị những người đó giết chết."

Thân thể mập mạp của nhị phu nhân đi đến trước mặt lão gia tử, ôm chặt lấy hai chân của lão, khuôn mặt mang theo nước mắt nước mũi: "Cha ta cầu người nể tình Phán Phán là tôn nữ của người, nhanh đi cứu nàng đi, nàng vẫn là một đứa trẻ."

"Cút!"

Cố lão gia từ bay lên một cước đạp bay Nhị phu nhân ra ngoài, gân xanh trên thái dương của lão nổi lên, nắm tay nắm 'khanh khách' vang dội: "Đừng cho là ta không biết chuyện này cũng có quan hệ với ngươi, hai người các ngươi thật ngoan (ác độc), ngay cả thân huynh đệ của các ngươi đều âm toán! Hiện tại tốt lắm, Cố Thiên không có, Cố Nhượng Vân cũng không nhận thức Cố gia, nếu Cố Sanh Tiêu biết tất cả những chuyện này, cũng sẽ không thể tha thứ Cố gia, ba thiên tài Cố gia ta đều rời đi, ha ha ha! Chỉ để lại nhóm người phế vật các ngươi!"

Hối hận.....

Hiện tại Cố lão gia tử thật sự hối hận.

Nếu năm đó lão không từ bỏ Cố Nhượng Vân, cho dù Cố Thiên chết ở trong tay Cố Thanh, vậy cũng không có quan hệ gì với lão! Lão vẫn như cũ là tôn tại cao nhất Cố gia, mà Bách Thảo Đường và Thanh Long Bạch Hồ, cũng là thuộc về Cố gia bọn họ.....

Ai có thể có thể nghĩ đến, ba năm ngắn ngủn, Cố Nhượng Vân sẽ từ phế vật biến thành vương giả quân lâm thiên hạ?

Nghĩ đến đây, lão nhân lưu lại một giọt lệ hối hận.....

"Còn có Lâm nhi, không sai, còn có Lâm nhi!"

Nhị phu nhân giống như nghĩ tới cái gì, ánh mắt mạnh mẽ sáng ngời: "Lâm nhi là thiếu chủ của Thanh Phong phái, nếu có Thanh Phong phái ra mặt, chuyện này sẽ không như vậy."

Thanh Phong phái.....

Cố Thanh và Cố lão gia tử cũng nghĩ đến thế lực này, bất giác nhìn nhau liếc mắt một cái, lão gia tử vốn đang nóng giận không tự chủ được yên tĩnh xuống.

"Thanh Phong phái là hi vọng cuối cùng của chúng ta, Lâm nhi đâu, hiện tại hắn ở chỗ nào?"

Tiếng nói vừa dứt, liền nghe được ngoài phòng truyền đến một tiếng thông báo: "Lão phu là trưởng lão Thanh Phong phái, đặc biệt phụng mệnh của Môn chủ tới đón thiếu chủ, không biết thiếu chủ ở đâu?"

"Người Thanh Phong phái?"

Cố Thanh trong lòng vui vẻ: "Thật tốt quá, người Thanh Phong phái đến, chúng ta được cứu rồi!"

Hiện giờ Cố lão gia tử bị lấy đi binh quyền, Thanh Phong phái đã là hi vọng duy nhất của bọn họ.....

Chương 215: Báo ứng (bảy)

Edit: kaylee

Trong sân, Cổ lão gia tử vừa đi ra ngoài, đã nhìn thấy một lão giả áo xám đứng ở phía trước, ở phía sau lão giả áo xám kia là một đám thanh niên nam nữ mặc quần áo thông nhất, lão liếc mắt một cái cũng có thể thấy được thân phận của những người này.

"Cổ Thanh, ngươi nhanh đi mời Lâm nhi đến."

Cổ lão gia tử ném cho Cổ Thanh một ánh mắt, phân phó nói.

Nghe nói như thế, Cổ Thanh vội vàng phục hồi tinh thần lại, bước nhanh đi tới hậu viện, không cần một lát, đã nhìn thấy một vị thanh niên anh tuấn đi theo phía sau Cổ Thanh cất bước mà đến, chỉ là sắc mặt của thanh niên kia có chút không dễ nhìn, hai mày nhíu chặt tràn đầy sầu lo.

"Thiếu chủ, lão phu phụng theo lệnh của Môn chủ tiến đến đón thiếu chủ trở về," Trong nháy mắt nhìn thấy thanh niên, lão giả cũng cùng nắm tay, rồi sau đó hỏi: "Mặt khác, Môn chủ ra lệnh cho ta cất kỹ đan phương thiếu chủ đoạt được, hiện tại thiếu chủ có thể giao đan phương ra đây."

Về mặt của Cổ Hường Lâm càng khó coi, hắn nhìn Cổ Thanh ở bên cạnh, cũng không có nói.

"Lâm nhi?" Cổ lão gia tử nhíu mày: "Mau giao đan phương ra đây đi, ở trên người vị trưởng lão này an toàn hơn."

Lão không rõ, vì sao Cổ Hường Lâm sẽ có bộ dáng khó xử, lúc trước hắn lấy được đan phương, lúc đó chẳng phải vì để lấy lòng Thanh Phong phái sao?

"Gia gia, hai đan phương kia....." Cổ Hường Lâm đứng là vẫn còn tâm hung ác, nói: "Bị phụ thân tặng người."

Lão giả ban đầu về mặt còn có ý cười sau khi nghe thấy lời nói của Cổ Hường Lâm thì cứng lại rồi, trong nháy mắt, một ngọn lửa giận từ trong lòng lão truyền ra, phải biết rằng ngay từ đầu lão đã không đồng ý một người ngoài trở thành thiếu chủ Thanh Phong phái, hiện giờ càng là nghe nói hắn tặng đan phương cho người, như thế nào có thể không tức giận!

"Cổ Hường Lâm, ngươi thật sự nghĩ rằng ngươi là thiếu chủ Thanh Phong phái chúng ta hay sao? Nếu không phải là thiên phú của ngươi cũng không tệ, mà con của Môn chủ vừa khéo gặp nạn, ngươi cũng không có được vị trí này, nhưng ngươi khen ngược, có thứ tốt không biết hiếu kính Môn chủ, còn đưa cho những người khác, ngươi có coi mình là thiếu chủ Thanh Phong phái hay không? Quả thực chính là ăn cây táo, rào cây sung!"

Lão giả tức giận rống to ra tiếng, rồi sau đó lão hung hăng vung y bào, nói: "Những người còn lại cùng ta trở về, Cổ Hường Lâm, chính ngươi ở lại đây đi, chuyện này ta sẽ bẩm báo chi tiết với Môn chủ, tự giải quyết cho tốt."

Nói xong lời này, lão cũng không quay đầu lại rồi đi.

Cổ lão gia tử hoàn toàn điên rồi, nhặt lên một cây gậy hung hăng đánh xuống trên người Cổ Thanh, muốn đánh cho hắn chết.

"Ngươi tiểu súc sinh này, đầu tiên là giết huynh trưởng của ngươi, bây giờ còn bức bách nhi tử của ngươi đưa đan phương cho những người khác! Nếu không phải ngươi, làm sao có thể xảy ra nhiều chuyện như vậy, Thanh Phong phái lại như thế nào hiểu lầm Cổ gia ta? Hôm nay ta nhất định phải đánh chết súc sinh không có nhân tính ngươi!"

Cho dù lúc trước Cổ lão gia tử bị thương nguyên khí, tốt xấu gì vẫn là một người có thực lực Võ Tướng, ở dưới cơn bùng của lão, Cổ Thanh bị đánh kêu 'ngao ngao', trốn tránh chung quanh.

Nhưng mà, Cổ Hường Lâm làm thân sinh nhi tử của hắn, lại thờ ơ nhìn tất cả những thứ này.

Nam nhân này, làm tiền đồ của hắn bị hủy!

Như thế nào hắn có thể không hận?

Từ nhỏ đến lớn, hắn khắp nơi bị Cổ Sanh Tiêu áp chế, cho nên cho tới nay hắn (CHL) đã thề muốn vượt qua hắn (CST), bởi vậy hắn nhiều lần trải qua thiên tân vạn khổ (trăm cay nghìn đắng) đạt được tín nhiệm của Môn chủ Thanh Phong phái, được hắn thu làm nghĩa tử (con nuôi), hơn nữa trở thành thiếu chủ một môn phái.....

Nhưng hiện tại thì sao? Tất cả nỗ lực của hắn đều hủy hoại chỉ trong chốc lát, lại trở thành hắn hai bàn tay trắng trước kia!

"Không có, tất cả đều không có."

Cố Hương Lâm thông khổ nhắm hai mắt lại, thịt trên mặt cũng rung động: "Nỗ lực nhiều năm của ta, bị một mình người hủy hết rồi, ha ha, sớm biết như thế, ngày đó ta không nên nghe lời người nói, đây thật đúng là, tiền mất tật mang!"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 216: Đông Phương thế gia xin giúp đỡ (một)

Edit: kaylee

So với oanh động tạo thành ở Thanh Long Quốc vì Cố Thiên chết, chuyện xảy ra kế tiếp ở Cố gia lại một lần nữa tiến vào đầu sóng ngọn gió.

Nghe nói, mấy ngày hôm trước một đám người nhảy vào Cố gia bắt đi Cố Phán Phán, sống chết chưa biết, nhưng mà kết cục khẳng định không thể tốt đẹp gì. Mà làm hung thủ hại chết phu thê Cố Thiên Cố Thanh bị Cố lão gia tử tự tay giết, bộ dáng chết cực kỳ thảm thiết, nhưng không có bất luận kẻ nào đồng tình hẳn, dù sao hẳn cũng là gieo gió gặt bão, chính là làm cho người ta thất vọng đau khổ là, giết hẳn, vậy mà sẽ là Cố lão gia tử.

Lão gia hỏa này, quả nhiên là thuộc loại lục thân (*) không nhận.

(*) lục thân: lục thân bao gồm bố, mẹ, anh, em, vợ, con

Lúc này, trong Cố gia, Nhị phu nhân sợ hãi rụt rè lui thành một đoàn, hoảng sợ nhìn Cố lão gia tử tóc mai đều bạc.

Tuy rằng Cố Hương Lâm hận chết Cố Thanh, nhưng đối với mẫu thân vẫn là tương đối có cảm tình, cho nên khi Cố lão gia tử muốn giết Nhị phu nhân, hẳn ngăn lại.

"Gia gia, chuyện này đã như vậy, chúng ta nên thương thảo một chút kế tiếp nên làm cái gì bây giờ."

Cố Hương Lâm cau mày, nói.

Nghe vậy, Cố lão gia tử mỗi một nhắm hai mắt lại.

Lão một mồi, thật sự rất mệt, mấy ngày nay, giống như bỗng chốc già đi mấy chục tuổi, lão vốn tinh thần đang tràn đầy nháy mắt trở nên suy sút như thế.....

"Làm sao bây giờ? Chúng ta còn có thể làm sao bây giờ? Hiện giờ ở dưới sự nâng đỡ của Dư lão, Thập hoàng tử đăng cơ làm đế, chúng ta đại thế đã mất, phỏng chừng cũng sống không được bao lâu."

Lão biết tính cách của Cố Nhượng Vân, nha đầu kia, là tuyệt đối không có khả năng buông tha cho lão!

Hai tổ tôn đang nói gì đó, ngoài cửa truyền đến một tiếng cười khê: "Hơn ba năm không có trở về, trong Thanh Long Quốc này nhưng là xảy ra rất nhiều biến hóa, Cố lão Tướng Quân, không, hiện tại người đã không phải là Tướng Quân, không biết nhiệm vụ ta giao cho người hoàn thành như thế nào?"

Cố lão gia tử thân mình cứng lại, lão cứng ngắc ngừng đầu, nháy mắt kia, dưới ánh mặt trời rực rỡ ngoài phòng, nam nhân một thân cảm y chậm rãi đi đến.

Trong nháy mắt nhìn thấy nam nhân, trong lòng mọi người đều xuất hiện bốn chữ, ôn nhuận như ngọc! Nam nhân này giống như một khối mỹ ngọc, ôn nhuận làm cho người ta vô cùng thư sướng! Nhưng mà, khoảnh khắc nhìn thấy khuôn mặt này, Cố lão gia tử thay đổi sắc mặt.

"Đông Phương Thiếu Trạch!"

Đông Phương Thiếu Trạch, nam nhân đã từng làm cho lão tìm kiếm Cố Nhượng Vân ở ba năm trước, hiện tại lại đã trở lại!

Hơn nữa, rõ ràng là lai giả bất thiện (người đến không có ý tốt)!

"Chuyện gần đây ở trên đường tới ta đã nghe nói," Nam nhân tay cầm quạt xếp, ôn nhuận cười: "Nghe nói, phu thê Cố Thiên là Cố gia các người hại chết?"

Khi nói lời này, ánh mắt của hắn dừng ở phía trên khuôn mặt tái nhợt của Nhị phu nhân.

Nhị phu nhân cắn chặt răng, nói: "Ai bảo tiện nhân kia dụ dỗ Cố Thiên! Thật không biết anh hùng hào kiệt như Cố Thiên, vì sao lại thích loại nữ nhân giống như hồ ly tinh kia, nữ nhân kia thật sự là không biết xấu hổ!"

Dù sao đều là chết, nàng làm gì phải nhịn xuống lửa giận và không thoải mái trong lòng?

Trong mắt của nàng, Liễu Ngọc trừ bỏ vận khí tốt ra, không có ưu điểm gì khác! Ánh mắt của Cố Thiên thật sự là kém cỏi, nữ nhân như vậy cũng thích.

Con người ôn nhu của Đông Phương Thiệu Trạch trầm một chút, trong khoảnh khắc, khóe môi mới vừa rồi đang nhếch lên, tầm mắt tràn ngập hàn ý gắt gao tập trung vào thân thể mập mạp kia: "Nàng không đủ vĩ đại, chẳng lẽ, người thì xứng đứng ở bên cạnh Cố Thiên? Nhưng các người chẳng những hại chết phu thê Cố Thiên, thậm chí thiếu chút nữa hại Vân Nhi, lúc trước ta vốn định xả giận vì Vân Nhi, ai biết tạm thời có việc, chỉ có thể rời đi Thanh Long Quốc, lại trở về, không nghĩ tới Vân Nhi quả thực không làm cho ta thất vọng, thật đúng là tra ra hung thủ hại chết bọn họ!"

Bạn đang đọc truyện *Phé Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 217: Đông Phương thế gia xin giúp đỡ (hai)

Edit: kaylee

Cố lão gia từ ngây ngẩn cả người, lời này của Đông phương thiếu chủ là có ý tứ gì? Lúc trước hắn để cho mình tìm ra Cố Nhượng Vân, nếu không sẽ huyết tẩy Cố gia, mục đích chính là mượn cơ này giúp Cố Nhượng Vân xả giận? Khó trách bọn hắn tới cửa vài lần đều ăn bế môn canh, thì ra đây đều là Đông Phương Thiệu Trạch cố ý.

"Vì sao? Vì sao người phải làm như vậy? Cho dù người và Liễu Ngọc có giao tình, nàng cũng đã chết lâu như vậy rồi, vì sao phải trợ giúp Cố Nhượng Vân như vậy?"

"Muốn biết?"

Đông Phương Thiệu Trạch tới gần Cố lão gia từ hai bước, trên khuôn mặt tuấn mỹ như ngọc mang theo tươi cười càng sâu, giọng nói của hắn ôn nhu nho nhã, cười khẽ mở miệng: "Rất đơn giản, bởi vì Liễu Ngọc, nàng họ Đông phương!"

Àm!

Một đạo kinh lôi lọt vào tai, chấn động làm đầu óc của Cố lão gia từ choáng váng.

Liễu Ngọc họ Đông Phương, này..... Lời này là có ý tứ gì?

"Nàng họ Đông phương, là người Đông Phương gia tộc ta, cũng là hòn ngọc quý trên tay cả nhà chúng ta, tỷ tỷ của Đông Phương Thiệu Trạch ta!"

Tươi cười của Đông Phương Thiệu Trạch từng chút biến mất, con người đen chặt chẽ nhìn chằm chằm nhóm người trước mắt này, không nhanh không chậm nói.

"Liễu Ngọc tên là Đông Phương Ngọc? Nàng là người Đông Phương gia tộc? Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!"

Cố lão gia từ như là bị kinh hách liên tục lui về phía sau, lão lắc lắc đầu, khuôn mặt già nua trắng bệch: "Thế nào nàng lại chưa từng có nói qua?"

Lúc trước sở dĩ lão ghét bỏ Đông Phương Ngọc, chỉ vì vậy nữ nhân kia thân phận dè dặt, lai lịch không rõ ràng, cho nên mới không muốn để cho nàng trở thành tức phụ nhi (con dâu) của bản thân, nếu không phải có Cố Thiên che chở nàng, lão tuyệt đối sẽ không để cho nữ nhân không cách nào mang đến ích lợi cho Cố gia này tiến vào gia tộc.

Ai có thể nghĩ đến, Liễu Ngọc bị lão ghét bỏ, lại là người Đông Phương gia tộc!

"Làm sao tỷ tỷ có thể nói? Nàng đã sớm biết tính cách của Cố gia, vì không để cho người liên lụy toàn bộ Đông Phương gia tộc, nàng thà rằng bị người khinh thường, cũng không đồng ý liên lụy nhà mình!"

Chỉ cần nghĩ đến cái chết của tỷ tỷ, tâm của Đông Phương Thiệu Trạch sẽ đau, ánh mắt nhìn người Cố gia tràn ngập sát ý.

"Người nói nàng không có chỗ nào vĩ đại?" Hắn quay đầu nhìn về phía Nhị phu nhân đang run rẩy, lại khinh nộ nụ cười: "Nàng là hòn ngọc quý trên tay Đông Phương gia tộc, từ nhỏ đã được bồi dưỡng tốt nhất, thiên phú cũng không kém Cố Thiên, lại cam nguyện vì Cố Thiên che giấu sáng rọi, hơn nữa nàng có dung nhan khuynh quốc khuynh thành, có ngàn vạn sủng ái, lại cũng không thị sủng mà kiêu (*), cũng không phải loại người nhát gan yếu đuối, ngược lại rất có dũng khí! Nàng là nữ nhân tốt nhất trên đời, trên đời này, cũng chỉ có Cố Thiên có thể xứng đôi với nàng! Mà người, chẳng những nhìn trộm Cố Thiên, càng là vọng tưởng so với nàng, người cho rằng bản thân có chỗ nào có thể so sánh được với của nàng?"

(*) thị sủng mà kiêu: cậy được thương yêu mà kiêu ngạo, ngang ngược

Nhị phu nhân cắn chặt môi, mới không có phát ra âm thanh.

Nàng ghen tị Đông Phương Ngọc, ghen tị phát cuồng! Cho nên mới hại chết nàng và Cố Thiên, nhưng nàng ngàn trùng vạn trùng, cũng không từng dự đoán được, nữ nhân thân phận đề hèn ở trong mắt của bản thân kia, sẽ là đại tiểu thư của Đông Phương gia tộc.....

Thậm chí thiên phú thực lực cũng có thể sánh bằng Cố Thiên?

Làm sao hồ ly tinh kia có thể vĩ đại đến loại trình độ này?

"Tốt lắm, nên biết ta cũng nói với các ngươi, kế tiếp, nên là lúc chúng ta tính sổ," Đông Phương Thiệu Trạch dương môi cười: "Cố Thiên đã chết, ta cũng không cách nào thanh toán với hắn, cho nên, tất cả mọi chuyện nhất định phải do các ngươi đến gánh vác! Ta sẽ làm cho Cố gia từ đây về sau, biến mất ở trên thế gian này!"

Tuy rằng Tam Đại Chế Tài không cho phép những thế lực bọn họ ra tay với người thường, nhưng mà, hiện ở trong này trừ bỏ vài người sắp chết ra, không có người khác ở đây, ai lại biết là hắn ra tay đây?

Hắn nhìn nhiều năm, rốt cục có thể báo thù vì tỷ tỷ và tỷ phu.....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 218: Đông Phương thế gia xin giúp đỡ (ba)

Edit: kaylee

Nhìn tươi cười ôn nhuận như ngọc trên mặt nam nhân, Nhị phu nhân chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân chui ra, trên khuôn mặt mập mạp hiện lên vẻ kích động rõ ràng, khẩn trương nói: "Ta không muốn chết, ta cầu ngươi buông tha ta đi, ta thật sự không muốn chết."

"Sớm biết hôm nay, cần gì phải lúc trước?"

Đông Phương Thiệu Trạch lạnh lùng nhìn về phía khuôn mặt tái nhợt vì sợ hãi của Nhị phu nhân, than nhẹ một tiếng: "Hiện tại các ngươi có kết quả như vậy, coi như là tự làm tự chịu, sau ngày Cố gia phạm phải sai lầm đó, đã nhất định không có kết cục tốt gì!"

.....

Không ai biết Cố gia xảy ra chuyện gì, cũng không có ai trông thấy có người tiến vào Cố gia, nhưng mà, ngày nào đó, trong Cố gia truyền đến tiếng kêu rên bi thống của Nhị phu nhân, giống như là bị thiên đạo vạn quả, ngay sau đó, toàn bộ Cố gia đều bốc lên ngọn lửa cháy hừng hực, lửa này thiêu đốt đúng một ngày một đêm, mà Cố gia không ai bị nổi kia, cứ như vậy biến mất ở trên mảnh đại lục này.....

Lúc này, trong Bách Thảo Đường, Cố Nhượng Vân đang nghe Dư lão báo cáo tình huống những ngày gần đây, đột nhiên một tiếng cười khẽ từ ngoài cửa truyền đến, giọng nói của nam nhân ôn nhuận như nước kia bỗng nhiên chậm rãi truyền đến, đánh gãy suy nghĩ của nàng.

"Vân Nhi, ba năm không thấy, không nghĩ tới con cũng đã lớn như vậy rồi, còn làm nhiều chuyện làm cho người ta nhìn với cặp mắt khác xưa như vậy."

Nghe thấy giọng nói đã cách xa ba năm, Cố Nhượng Vân nao nao, còn không chờ nàng mở miệng, Dư lão ở bên cạnh đã về mặt kính hi (ngạc nhiên + vui mừng) nghênh đón: "Thiếu chủ, người đã đến rồi?"

Đông Phương Thiệu Trạch nhẹ nhàng gật đầu, tầm mắt dừng ở phía trên khuôn mặt của Cố Nhượng Vân, trên khuôn mặt tuấn mỹ như ngọc kia giương cao tươi cười.

Không biết vì sao, mỗi lần nhìn thấy Đông Phương Thiệu Trạch, trong lòng Cố Nhượng Vân đều có một loại cảm giác thân cận, cái loại thân cận này cũng không phải xuất phát từ ý cười ôn nhuận trên mặt nam nhân, mà là..... Một loại cảm giác đến từ nội tâm.

Huống chi, nếu không có Đông Phương Thiệu Trạch, nàng cũng không cách nào trở thành chủ tử của Bách Thảo Đường, càng không thể có tốc độ trưởng thành nhanh như vậy.

"Người đã trở lại?"

Cố Nhượng Vân nhướn mày, đôi mắt mỉm cười nói.

Đông Phương Thiệu Trạch nhẹ nhàng cười cười, chỉ là trong đôi mắt kia lại hàm chứa ngưng trọng, sau khi hắn trầm ngâm thật lâu, mới nói: "Vân Nhi, có một việc, vốn không nghĩ nói cho con, ta cũng không muốn kéo con vào bên trong vụ tranh chấp này, nhưng hôm nay, ta lại không thể không nói cho con....."

"Thiếu chủ?" Dư lão ngẩn ra: "Chẳng lẽ là Đông Phương gia tộc xảy ra chuyện gì?"

Lấy sự bảo vệ của thiếu chủ đối với đại tiểu thư, nếu không phải lúc vô cùng quan trọng, là tuyệt đối sẽ không nói mấy chuyện này cho nàng, nếu không, sẽ mang đến phiền toái không cần thiết cho tiểu thư.

Cho nên, vừa nghe thấy lời nói của Đông Phương Thiếu Trạch, Dư lão đã biết Đông Phương gia tộc xảy ra chuyện ngay cả hắn cũng không cách nào giải quyết.

Cố Nhượng Vân cũng không có nghĩ nhiều, nàng cười cười, nói: "Thiếu chủ, người có chuyện gì thì cứ nói đi, ta chăm chú lắng nghe."

Nhìn khuôn mặt thanh tú của thiếu nữ, ánh mắt của Đông Phương Thiếu Trạch từng chút mơ màng: "Thật giống, khuôn mặt này của con rất giống phụ mẫu của con, kỳ thực, Vân Nhi, theo lý thuyết, con thật sự nên gọi ta một tiếng cậu (cậu)! Mẫu thân Liễu Ngọc của con, kỳ thực là Đông Phương Ngọc, là đại tiểu thư Đông Phương gia tộc ta, cũng là tỷ tỷ từ nhỏ ta đã sùng bái nhất."

Đông Phương Ngọc đã từng thiên tài như thế nào? Cho dù lấy so sánh nàng với Cố Thiên, cũng tuyệt không kém hơn, nhưng mà, bởi vì thân là đại tiểu thư Đông Phương gia tộc, từ nhỏ đã bị giấu đi, trừ bỏ những thể lực có thực lực tương đương kia, lại có người nào sẽ biết nàng là kinh thái tuyệt đỉnh như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 219: Đông Phương thế gia xin giúp đỡ (bốn)

Edit: kaylee

Kỳ thực, Cố Nhượng Vân sớm có chuẩn bị tâm lý, biết quan hệ của Đông Phương Thiếu Trạch và phụ mẫu cũng không phải đơn giản là bằng hữu như vậy, nhưng không có nghĩ đến, mẫu thân của mình sẽ là người Đông Phương thế gia!

Nhất thời, trong đôi mắt trong veo kia của nàng hiện lên vẻ kinh ngạc, nhưng chỉ lướt qua trong giây lát.

"Mẫu thân là tiểu thư Đông Phương thế gia, vì sao ta không nghe nói qua? Hơn nữa, nàng đã là người Đông Phương thế gia, vì sao Đông Phương thế gia ngay cả nàng cũng che chở không xong?"

Lúc này Cố Nhượng Vân, vô cùng bình tĩnh, bình tĩnh đến mức làm cho trong lòng Đông Phương Thiếu Trạch hiện lên một chút áy náy.

"Vân Nhi, thật có lỗi, ta không thể bảo vệ tốt mẫu thân của con, năm đó, sau khi ta biết được tin tức mẫu thân con bỏ mình, đã tới đây muốn tìm hiểu rõ nguyên nhân cái chết của nàng, nhưng ở giữa đường bị cha ta, cũng chính là ngoại công của con chặn lại bắt trở về, con hẳn là biết sự tồn tại của Tam Đại Chế Tài, phụ thân ông làm như vậy..... Cũng là sợ Đông Phương thế gia sẽ sụp đổ, tuy rằng ta cũng không đồng ý cách làm của ông."

Tỷ tỷ chết, làm phụ thân như thế nào không đau lòng? Ngay cả phụ thân đã từng rất thương thức Cố Thiên, lại vẫn luôn không đồng ý hai người bọn họ ở cùng nhau, là tỷ tỷ cố ý muốn ở cùng tình lang, còn vì vậy mà cứ thế rời đi Đông Phương gia tộc.

Nhưng phụ thân ông lo nghĩ nhiều lắm, nếu tỷ tỷ còn sống, phụ thân khẳng định sẽ dùng tất cả nghĩ cách cứu viện, nhưng mà, tỷ tỷ đã chết rồi, ông không đồng ý bởi vì chuyện này mà làm liên lụy Đông Phương thế gia.....

Cố Nhượng Vân nở nụ cười, nụ cười kia làm cho Đông Phương Thiếu Trạch đau lòng.

"Đông Phương thế gia..... Ha ha, ông ta sợ hãi quyền uy của Tam Đại Chế Tài, nên để cho thân sinh nữ nhi của mình vô tội uổng mạng, hưởng chi, qua nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ cũng không có người Đông Phương thế gia đi tìm ta, ngay cả ta bị Cố gia đánh chết, cũng chưa từng có người đến ra mặt cho ta, nếu không phải ta vận khí tốt, có lẽ..... Ta sớm đã chết."

Nói thật, đối với Đông Phương gia tộc, nàng cũng không có cảm tình gì, dù sao qua nhiều năm như vậy nàng sống thế nào tin tưởng Đông Phương gia tộc không thể nào không biết, nhưng mà như vậy thì sao? Cho tới bây giờ không ai đến ra mặt cho nàng, chưa từng có!

Nếu có một người đến, cho dù chỉ là vì nàng nói một câu, chắc hẳn Cố gia cũng sẽ không dám đối với nàng như vậy.

"Vân Nhi."

Đông Phương Thiếu Trạch trong lòng đau xót, nâng tay kéo Cố Nhượng Vân vào trong lòng, hắn gắt gao ôm thiếu nữ gầy yếu trong lòng, cúi đầu nói: "Thật có lỗi, Vân Nhi, là cậu (cậu) đã tới chậm, làm hại người chịu nhiều khổ như vậy....."

Ôm ấp ấm áp của nam nhân kia, làm cho Cố Nhượng Vân mềm lòng, mặc kệ Đông Phương gia tộc như thế nào, nam nhân trước mắt này, không có gì

đáng trách còn cho nàng rất nhiều trợ giúp.

Ân tình này, nàng nhớ kỹ.

"Đối với Đông Phương gia tộc, ta không có cảm tình, nhưng mà, người vĩnh viễn là cữu cữu của ta! Vĩnh viễn không thay đổi."

Thiếu nữ ngẩng đầu, trên khuôn mặt thanh tú tràn đầy kiên định.

Giờ khắc này, trong lòng Đông Phương Thiếu Trạch chảy qua một dòng nước ấm, hần nâng tay vuốt ve đầu của Cố Nhượng Vân, trong mắt hàm chứa tươi cười có thể làm người chết chìm.

"Vân Nhi, có lẽ gia gia của con có lo nghĩ của ông, không cách nào làm việc bản thân muốn làm, nhưng ông thật sự rất thương yêu mẫu thân của con, hơn nữa, con nhớ kỹ, về sau mặc kệ xảy ra chuyện gì, cho dù Đông Phương gia tộc không cách nào đứng ở bên cạnh con, nhưng cữu cữu sẽ vĩnh viễn giúp đỡ con."

Cố Nhượng Vân nhún vai, chớp mắt hỏi: "Đúng rồi, cữu cữu, người tìm đến ta hần là không chỉ đơn giản như vậy đi? Có phải Đông Phương gia tộc các người xảy ra chuyện gì hay không?"

Trái tim của Đông Phương Thiếu Trạch dần dần trầm xuống, nghĩ đến mấy chuyện gần đây, không tự chủ được thở dài một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 220: Đông Phương thế gia xin giúp đỡ (năm)

Edit: kaylee

"Kỳ thực cũng không phải chuyện lớn gì, chỉ là ta cảm giác được thân thể của gia gia con càng ngày càng không được như xưa, ngọn đèn sắp cạn dầu, hơn nữa hiện giờ Đông Phương thế gia là trước sau đều có địch, chẳng những phải đối mặt kẻ địch đến từ bên ngoài, hơn nữa, Còn phải phòng bị phân tranh trong gia tộc, ông dần dần có chút chống đỡ không được, nếu ông vẫn không đột phá, phòng chừng cũng chỉ có thể chống đỡ một hai năm."

Đông Phương Thiếu Trạch cười khổ một tiếng, lúc trước vì làm cho Luyện Khí Tông không có thời gian đối phó Cố Nhượng Vân, hần thật vất vả thuyết phục phụ thân đi làm chuyện này, nhưng mà hậu quả, cũng là Đông Phương gia tộc bị thương nặng.

Ba năm, suốt ba năm thời gian, Đông Phương thế gia đều vượt qua ở trong tranh đấu với Luyện Khí Tông, nếu phụ thân xảy ra chuyện gì, Đông Phương thế gia rất nhanh sẽ bị giết. Nhưng điểm này, hần cũng không có nói cho Cố Nhượng Vân, bất luận như thế nào, hần cũng không đồng ý dùng phần ân tình này ép buộc nàng.

Cố Nhượng Vân trầm mặc xuống, thật lâu sau, nàng ngẩng đầu nhìn khuôn mặt ôn nhuận của nam nhân, nói: "Ta không thích Đông Phương gia tộc, bởi vì thái độ bọn họ đối với cái chết của mẫu thân, nhưng mà, ta chấp nhận cữu cữu người, người là người Đông Phương gia tộc, vậy, Ta sẽ không để cho Đông Phương gia tộc xảy ra chuyện gì!"

Ngụ ý, nàng có thể trợ giúp Đông Phương thế gia, cũng không phải là vì cái gọi là huyết thống tình thân kia, mà là vì hần, Đông Phương Thiếu Trạch.

Đông Phương Thiếu Trạch trong lòng ấm áp, nhưng mà càng nhiều hơn vẫn là áy náy không cách nào từ bỏ kia, hần không biết nha đầu kia đã từng bị bao nhiêu khổ sở, mới làm cho tâm tính nàng trở nên vững vàng như thế. Nếu hần sớm xuất quan đến Thanh Long Quốc này, có lẽ nàng sẽ không chịu nhiều khổ như vậy.....

Nhiều năm như vậy, cũng không có người Đông Phương thế gia giúp qua nàng, cho nên, nàng không có cảm tình đối với Đông Phương thế gia cũng là có thể hiểu, nếu không phải nàng vận khí tốt, không biết chết ở trong tay Cố gia bao nhiêu lần rồi.

"Cữu cữu, lấy năng lực hiện tại của ta, không cách nào làm cho Đông Phương gia chủ đột phá, cho nên việc làm cho ông đột phá vẫn là sau này hãy nói, chỗ ta đây có một viên Diên Niên Ích Thọ đan, người cho ông ta ăn vào trước, Diên Niên Ích Thọ đan này có thể tăng thêm mười năm tuổi thọ, hiện tại ta cần phải đi một nơi khác, chờ sau khi ta hoàn thành chuyện kia, ta sẽ đi Đông Phương thế gia tìm các người."

Hiện giờ chuyện Đông Phương gia chủ gặp phải, Cố Nhượng Vân hoặc nhiều hoặc ít có thể đoán được một ít, trước kia Dư lão đã nhắc đến với nàng, sở dĩ Luyện Khí Tông không có tới gây sự với nàng, là vì Đông Phương gia tộc, không cần nghĩ, cũng biết là Đông Phương Thiếu Trạch làm vì nàng.....

Cho dù hần không có dùng chuyện này làm cho nàng nhất định phải trợ giúp Đông Phương gia tộc, nhưng Cố Nhượng Vân không phải người không biết cảm ơn, cho nên, mặc dù không có cảm tình với Đông Phương gia tộc, nàng cũng sẽ dốc hết toàn lực mà giúp trợ hần.....

Nhưng mà, sau khi nghe nàng nói lời này, Đông Phương Thiếu Trạch ngây ngẩn cả người.

Nói thật, hần tới nơi này chỉ là muốn cầu một viên Diên Niên Ích Thọ đan, chỉ cần có đan dược này, phụ thân sẽ có nhiều hơn mười năm thời gian, có mười năm này, nói không chừng có thể đủ đột phá, cho dù nghĩ đến phương diện xấu nhất, phụ thân không cách nào đột phá, nhưng cũng tranh thủ mười năm thời gian cho Đông Phương thế gia.

Nhưng mà, vừa rồi Vân Nhi nói, hiện tại nàng không có biện pháp trợ giúp Đông Phương gia chủ đột phá? Về sau nói không chừng có thể?

Nghĩ đến đây, Đông Phương Thiếu Trạch lắc lắc đầu, cười khẽ nói: "Vân Nhi, ta đây ở Đông Phương gia tộc chờ con, nhưng cứu cứu có thể hỏi con một câu hay không, sau đây con muốn đi nơi nào?"

Cố Nhược Vân khẽ rũ mắt xuống, bên môi gợi lên một chút tươi cười.

Tươi cười kia mang theo dịu dàng, chờ mong, còn có một chút cấp bách....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 221: Đông Phương thế gia xin giúp đỡ (sáu)

Edit: kaylee

Vệ Y Y ở bên cạnh ngăn ngừa cả người, nàng đi theo sư phụ đã ba năm, lại chưa từng thấy nàng lộ ra tươi cười như thế, tươi cười này, đập rung động tâm người.

"Thiên Thành, Hạ gia." Trên khuôn mặt thiếu nữ bao phủ ánh sáng nhàn nhạt, trong đôi mắt trong veo hiện lên một chút hoài niệm và áy náy.

Ngọc nhi, ba năm, hiện tại rốt cục ta cũng có thể đi tìm đệ, đệ nhất định phải chờ ta, đời này, ta sẽ không lại để cho đệ thừa nhận thống khổ giống như kiếp trước. (L: đoán ra chưa? Rõ rồi ha ~)

"Thiên Thành?" Đông Phương Thiếu Trạch nhíu mày: "Thiên Thành thực lực không kém Đông Phương thế gia bao nhiêu, Vân Nhi, ta không biết con và Hạ gia có quan hệ gì, nhưng mà, nếu có người làm khó dễ con mà nói, con để Dư lão đến cho ta biết, mặc kệ như thế nào, Hạ gia vẫn là muốn cho Đông Phương thế gia một chút mặt mũi."

"Ta hiểu rồi."

Cố Nhược Vân gật đầu, hiện tại quan trọng nhất, là nàng muốn nghĩ biện pháp đạt được lệnh bài của Thiên Thành, cho nên bất luận như thế nào, cũng phải đi Huyền Vũ Quốc trước một chuyến.....

.....

Sau khi Đông Phương Thiếu Trạch cáo từ rời đi, Cố Nhược Vân về tới trong trang viên, vừa đi vào, đã bị một bàn tay kéo vào trong ôm ấp, nam nhân một đầu tóc bạc rơi xuống, hông y giống như yêu nị tung bay ở trong gió nhẹ, hai tay của hắn gắt gao siết chặt thiếu nữ phía trước, giống như chỉ sợ nàng sẽ đột nhiên rời đi.

Cố Nhược Vân không có phản kháng, tùy ý nam nhân ôm nàng vào trong lòng, thật lâu sau, bên tai truyền đến giọng nói trầm thấp của hắn: "Người phải đi?"

"Ừ."

Cố Nhược Vân gật gật đầu, nhẹ nhàng lên tiếng.

"Ta không thể cùng đi sao?" Giọng nói của nam nhân mang theo ủy khuất, còn có ai oán thật sâu.

"Tiểu Dạ, lần này ta muốn đi tìm một người rất quan trọng đối với ta, ta rất nhanh sẽ trở về, người ở chỗ này chờ ta, được không?"

Người rất quan trọng?

Tay của nam nhân lỏng ra một chút, hai mắt u oán nhìn Cố Nhược Vân, vẻ mặt kia thật giống như Cố Nhược Vân là người ném phu quên tử (bỏ chồng quên con), trên khuôn mặt tuyệt thế khuynh thành tràn đầy ủy khuất. Không biết vì sao, nghe tới người rất quan trọng trong miệng của thiếu nữ, hắn thấy rất đau, cái loại đau này..... Giống như cũng đã từng trải qua rồi. (L: Dạ ca ghen ~)

"Tiểu Dạ," Cố Nhược Vân nhẹ nhàng cười, nói: "Lần này làm việc, ta cũng không quá xác định, lại càng không biết hắn có phải người ta muốn tìm hay không, nhưng bất luận như thế nào, ta cũng phải đi xem, ở trong lòng ta, Từ Tà và người, còn có huynh trưởng, Ngọc nhi, đối với ta đều rất quan trọng, nếu mất tích chính là một người trong các người, cho dù ta đây phải đi khắp chân trời góc biển cũng sẽ tìm bọn người trở về, lúc này đây sở dĩ không cho

ngươi đi, là lệnh bài tiến vào Thiên Thành tương đối khó có được, trừ phi là những đại gia tộc trong Thiên Thành kia, người khác từ ngoài đến, một cái lệnh bài chỉ có thể một người đi vào, nếu chỉ có một cái lệnh bài ta còn có thể nghĩ biện pháp lấy tới tay, hai cái mà nói chỉ sợ có chút khó khăn."

Thiên Bắc Dạ vốn đầy bụng ủy khuất sau khi nghe được lời nói của Cố Nhược Vân, trên khuôn mặt khuyên thế xuất trần kia gương cao nộ cười, ý tứ của Tiểu Vân là, bản thân cũng rất quan trọng đối với nàng?

"Được, Tiểu Vân, ta chờ ngươi trở về, mặc kệ là mười năm, hai mươi năm, hay là trăm năm, ta đều ở chỗ này chờ ngươi."

Cho dù là, hao hết thời gian cả đời, hấn cũng ở chỗ này chờ nàng.....

"Sur phụ, vậy chừng nào thì người đi?"

Vệ Y Y sờ sờ mũi, phỏng chừng Thiên Bắc Dạ làm kẻ địch sợ hãi kia, cũng chỉ có ở trước mặt Cố Nhược Vân, mới có bộ dáng đơn thuần này.

"Hiện tại liền đi."

Cố Nhược Vân trầm ngâm một chút, ngừng đầu nói: "Vệ Y Y, sau khi ta đi rồi, ngươi mang La thúc và La Âm về tổng bộ Ma Tông, hơn nữa an bày chức vị cho bọn họ."

Nói xong lời này, nàng ngừng đầu nhìn không trung, giữa hoảng hốt, giống như thấy được thiếu niên ngưng ngưng nở nụ cười.....

"Ngọc nhi, chờ tỷ tỷ, tỷ tỷ rất nhanh sẽ có thể tìm được đệ, từ đây về sau, tỷ đệ chúng ta không bao giờ tách ra nữa."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 222: Phế sài hoàng tử (một)

Edit: kaylee

Huyền Vũ Quốc, hoàng thành.

Phía trên ngã tư đường phồn hoa, Lâm Nhược Ảnh hai tay ôm cái ót, híp lại đôi mắt nhìn đường cái huyền ảo trước mắt, trong lòng xẹt qua một chút trầm tư.

"Hiện tại ta đã đến Huyền Vũ Quốc, không biết làm thế nào mới có thể tiến vào Thiên Thành, quên đi, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, tổng sẽ có biện pháp."

Đang nghĩ, nàng đột nhiên liếc thấy phía trước một tảng thịt vọt lại phía nàng nàng, tảng thịt kia vừa chạy về phía trước vừa quay đầu nhìn, cũng không có chú ý tới Cố Nhược Vân ở phía trước. Nếu Cố Nhược Vân có thể sớm một chút phát hiện tảng thịt kia, có lẽ còn có thể kịp thời né tránh, nhưng chờ lúc nàng phục hồi tinh thần lại, tảng thịt kia đã đến trước mặt của nàng.....

Mắt thấy tảng thịt kia sắp đánh đến, Cố Nhược Vân vội vàng hội tụ lực lượng ở phía trên thân thể của mình, vì thế, tảng thịt kia vừa tới gần Cố Nhược Vân, thì ‘ầm ầm’ một tiếng, thân thể đại khái nặng năm trăm cân (*) cứ như vậy xẹt qua một độ cong ở trên bầu trời, hung hăng ngã văng ra ngoài.....

(*) cân: đơn vị đo trọng lượng của TQ, 1 cân = ½ kg

"Phanh!"

Sau khi vật nặng rơi xuống đất, một tiếng tiếng kêu rên chột vang lên: "Ai? Là ai ***** ám toán bốn hoàng tử, ***** có phải không muốn sống hay không? Ôi, thất lưng của bốn hoàng tử, phỏng chừng gãy rồi."

Nhưng mà rất nhanh, mập mập tự xưng là bốn hoàng tử kia đã không nói chuyện nữa.

Bởi vì một đám thanh niên mặc cẩm y hoa phục phía sau thở hổn hển chạy tới, vây quanh mập mập ở giữa, người một lời ta một câu hung tợn nói.

"Bàng Nhiên, có bản lĩnh ngươi tiếp tục chạy đi, ngươi không có thực lực, nhưng bản lĩnh chạy trốn cũng không kém!"

"Thực mẹ nó đuổi chết lão tử, lúc này đây ta xem ngươi chạy chỗ nào!"

"Mập mập chết tiệt, thật không biết ngươi ăn thế nào, thấy một đồng thịt trên người ngươi ta cảm thấy vừa ghê tởm, vừa chán ngấy!"

Bàng Nhiên ‘ha ha’ cười cười, thịt trên mặt béo đều theo tươi cười của hấn run lên mấy cái.

"Các vị đại ca, các vị đại tỷ, các người nhẹ một chút, nhẹ một chút được không? Ta đã bị các người đánh người đầu gày mấy chục cân, các người hãy bỏ qua cho ta đi."

"Bỏ qua cho người? Ha ha, hôm nay chính là tâm tình ta không tốt, thật vất vả đợi người đến có thể cho ta xả hết giận, ta mẹ nó có bệnh mới sẽ bỏ qua cho người, các người đều đánh cho ta, hung hăng đánh, chỉ cần không đánh chết là được!"

Tên thanh niên đầu lĩnh kia cười lạnh một tiếng, rồi sau đó hắn nâng chân lên tính toán hung hăng đá xuống, sợ tới mức Bàn Nhiên vội vàng lấy tay che khuất hai mắt, toàn bộ thân thể đều run rẩy không ngừng.

Nhưng mà, đau đớn bên trong dự cảm kia cũng không có truyền đến, Bàn Nhiên thông thả hé ra một khe hở, dè dặt cẩn trọng nhìn ra phía bên ngoài, vì thế, hắn liền nhìn thấy cái chân muốn đạp xuống lúc trước bị một bàn tay mảnh khảnh túm giữ lại.

Ánh mắt của hắn một chút đi lên trên, lập tức, một khuôn mặt thanh tú lạnh nhạt xuất hiện ở trong mắt hắn.

Thiếu nữ túm chặt chân của thanh niên, ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng, giống như cũng không có để tức giận và ngoan độc của đối phương ở trong lòng.

Giờ khắc này, Bàn Nhiên kích động lệ rơi đầy mặt, hắn cho rằng lần này lại bị đánh, không nghĩ tới sẽ được người cứu, nàng quả thực là nữ thần của hắn, là trời cao phái tới cứu vớt hắn.

"Nha đầu chết tiệt kia, người muốn xen vào việc của người khác?"

Thanh niên mặt mày âm trầm, sắc mặt xanh mét, lạnh lùng nhìn Cố Nhục Vân.

"Ngượng ngùng, vừa rồi ta không cẩn thận đánh bay hắn, cho nên, ta nên cứu hắn một lần."

Dưới tình huống bình thường, loại việc không liên quan gì đến mình này Cố Nhục Vân sẽ không quản.

Nhưng vừa rồi, nếu không phải nàng đánh bay tên mập mập này ra ngoài, hắn cũng sẽ không bị những người này bắt được, cho nên, đây là Cố Nhục Vân thiếu hắn.

"Hừ!"

Thanh niên hừ lạnh một tiếng: "Đây là chính người muốn chết!"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 223: Phế sãi hoàng tử (hai)

Edit: kaylee

Xôn xao!

Nói xong, thanh niên liền nâng tay chụp tới Cố Nhục Vân, đáy mắt hiện lên vẻ ngoan độc, sau đó, đã xảy ra một màn làm cho tất cả mọi người khiếp sợ.

Ở lúc tay của thanh niên thủ sắp tới gần mặt của Cố Nhục Vân, thiếu nữ túm lấy chân của hắn nhấc lên, ‘xoát’ một tiếng, hung hăng ném ra ngoài, người cho rằng như vậy là đã xong? Không! Sau khi ném thanh niên ra ngoài, nàng cũng dùng một bàn tay nhấc Bàn Nhiên nặng năm trăm cân kia lên, ném về phía thanh niên.

Phốc xuy!

Thân thể gầy yếu của thanh niên kia làm sao có thể chịu nổi sức nặng của Bàn Nhiên? Trực tiếp bị ép tới phun ra một ngụm máu tươi, đầu nghiêng một cái, hôn mê bất tỉnh.

Tất cả mọi người kinh sợ! Thanh niên thì thôi đi, nhưng Bàn Nhiên là cân nặng thế nào? Thiếu nữ thoát nhìn gầy yếu này lại có thể dùng một bàn tay đã nhấc hắn lên?

Người này, là Cự Lực Thần (thần sức mạnh) chuyển thế sao? Thân thể nhỏ nhỏ kia nhưng lại có thể bộc phát ra lực lượng mạnh mẽ như vậy.

"Người không sao chứ?"

Cố Nhượng Vân vỗ vỗ tay, đi đến bên cạnh Bàn Nhiên, vươn tay về phía hắn, khẽ cười nói: "Vừa rồi thật xin lỗi, bởi vì ta đang suy nghĩ một chuyện, không nhìn thấy người tới gần, cho nên không cẩn thận đánh bay người, ta xin lỗi người vì hành vi của mình."

Bất luận như thế nào, Cố Nhượng Vân cũng không phải người không nói đạo lý, tuy rằng chuyện này là vì mập mạp không có nhìn đường, nhưng nàng cũng có sai, xin lỗi hắn cũng là nên làm.

"Này....." Bàn Nhiên sờ sờ đầu của mình, nói: "Nếu người muốn xin lỗi mà nói, thì mời ta ăn cơm đi, người mời ta ăn cơm ta sẽ tha thứ cho người."

"Được, người muốn ăn cái gì?"

"Thịt!" Bàn Nhiên ngẩng đầu, hai mắt tỏa sáng, từng từ từng chữ nói: "Ta muốn ăn thịt!"

.....

Trong tủ lâu, một bàn hỗn độn.

Cố Nhượng Vân nhìn Bàn Nhiên gió quét mây tan ở trên bàn, lập tức đầu đầy hắc tuyến, người này, đến cùng đã bao lâu không ăn cơm? Lại có thể đòi đến loại trình độ này.

"Ồi, thực thà, ta thật lâu chưa ăn thịt, cuộc sống kia, quả thực không phải cho người sống."

Bàn Nhiên một tay nắm móng heo, một tay cầm chân gà, miệng nhồi đầy thịt nướng, biểu cảm hạnh phúc và thỏa mãn kia, giống như đời này đều không có ăn qua thịt.

Thái dương của Cố Nhượng Vân co giật một cái, đỡ trán nói: "Dù sao người cũng là hoàng tử của Huyền Vũ Quốc, làm sao có thể ngay cả thịt cũng không được ăn?"

"Ừm ư!"

Bàn Nhiên nuốt đồ ăn trong miệng xuống, nói: "Nữ thần, người hẳn là đã nhìn ra, Bàn Nhiên ta chính là một đại phế vật từ đầu đến đuôi!"

Mập mạp này là một phế vật Cố Nhượng Vân quả thật đã nhìn ra, nhưng nàng không nghĩ tới sẽ có người nói bản thân như vậy.

"Sau đó thì sao?"

Cố Nhượng Vân nhíu mày hỏi.

"Sau đó cái gì?" Bàn Nhiên liếc mắt xem thường, tiếp tục nói: "Sau đó không phải là ta bị các loại khinh thường à? Nhưng mẫu hậu là nữ nhân duy nhất phụ hoàng yêu, ta lại là nhi tử duy nhất của mẫu hậu, nhưng bởi vì ta là một đại phế vật, không có khả năng kế thừa ngôi vị hoàng đế, cho nên trong lòng phụ hoàng thật áy náy với ta, liền cho ta rất nhiều tiền tiêu, ta một không cần tu luyện, hai không thích phiêu (L: khụ, chơi gái), ba không cờ bạc, nên tiền tiêu đều dùng ở tại phương diện ăn uống, kết quả, ta đã thành bộ dáng mập mạp này."

Bàn Nhiên chớp mắt, khi hắn nói lời này biểu cảm thoải mái, giống như phế vật bị tất cả mọi người khinh thường kia không phải là hắn.

"Chờ sau khi ta biến thành bộ dạng này, phụ hoàng mới hối hận, liền cấm ta tiêu tiền, còn không cho ta ăn thịt! Hắn muốn muốn cưỡng bách ta giảm béo! Hoàng gia vốn cũng rất phức tạp, bởi vì phụ hoàng sủng ái mẫu hậu, rất nhiều người đều nhìn ta không vừa mắt, bởi vậy mỗi lần bọn họ đều thừa dịp phụ hoàng không chú ý tìm người đánh ta, đừng nói nữa, thật là có hiệu quả, sau khi ta bị đánh thiệt nhiều lần, đã gây bảy mươi cân (35 kg), người có biết bảy mươi cân là cái khái niệm gì sao? Cho nên, cho dù sau này phụ hoàng biết hành vi của bọn họ, vì làm cho ta giảm béo, cũng liền mở một con mắt nhắm một con mắt, chỉ cần không đánh chết ta là được!"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 224: Phế sài hoàng tử (ba)

Edit: kaylee

Trong lúc nói đoạn lời nói này, lại một móng heo vào bụng của Bàn Nhiên, hắn lau miệng đầy mỡ, rốt cục ‘ợ’ lên no nê nói: "Ăn no, đã lâu không có ăn thống khoái (vui vẻ, thoải mái) như vậy! Kỳ thực ta bị đánh không có gì, làm cho ta thống khổ là mỗi ngày phụ hoàng đều buộc ta ăn rau xanh! Rau xanh gì đó có cái ngon gì, ghê tởm chết ta."

Trên trán Cố Nhượng Vân lập tức xuất hiện ba đường hắc tuyến, quả thực hết chỗ nói đối với phế sài hoàng tử này, đương nhiên, càng làm cho nàng

không gì để nói còn có phụ hoàng kì ba kia của hần.

Phanh!

Đúng lúc này, cửa ghé lô tủ lâu bị đá mở ra, một giọng nói kêu ngoạ truyền vào.

"Bàng Nhiên, ngươi lăn ra đây cho bản hoàng tử!"

"Má ơi!"

Bàng Nhiên sợ tới mức ném miếng xương trên tay ra ngoài, nhanh chóng chui xuống phía dưới cái bàn, nhưng mà thân thể mập mạp kia của hần căn bản nhét vào không lọt, ngược lại làm toàn bộ cái bàn đều bị ném đi.

Mà miếng xương bị hần vô ý thức ném bỏ kia, thật trùng hợp đánh tới phía tên cầm y thanh niên (thanh niên mặc áo gấm) đá mở cửa ghé lô kia, ‘phanh’ một tiếng dừng ở trên mặt của hần, sau đó chậm rãi rơi xuống đất.

Người vị béo ngậy trên mặt kia, cầm y thanh niên chỉ cảm thấy trong bụng phiền giang đảo hải (rời sông lấp biển), hận không thể phun ra thức ăn đã ăn trong mấy ngày nay, hần xanh mét cả mặt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Bàng Nhiên, phế vật ngươi! Hôm nay vì huynh sẽ dạy ngươi tôn kính huynh trưởng như thế nào! Lâm Lạc là thủ hạ của ta, ngươi đã dám đánh ngất hần, vậy hậu quả này ngươi nhất định phải thừa nhận!"

Cố Nhượng Vân nhàn nhạt liếc mắt nhìn hần, dùng chiếc đũa gấp nên một miếng xương nhỏ, ở trong lúc hần nói chuyện ‘xoát’ một tiếng ném bay nhanh về phía miệng của cầm y thanh niên.

Cầm y thanh niên còn chưa kịp ngậm miệng lại, miếng xương kia đã bay vào trong miệng của hần, một ghê tởm cảm giác lập tức từ trong bụng truyền ra, hần rút cuộc chịu không nổi chạy đến một bên nôn mửa.

Phải biết rằng, miếng xương kia là tên mập mạp Bàng Nhiên chết tiệt vừa mới cắn qua, đây quả thực là rất ghê tởm, ghê tởm hơn chỗ làm cho hần ****!

"Ngươi quá nhiều lời."

Cố Nhượng Vân nhàn nhạt liếc mắt nhìn hần, ôn hoà nói.

"Ngươi..... Các ngươi chờ cho ta, nha đầu thôi, ngươi trợ giúp tên mập mạp đáng chết này, tất nhiên sẽ phải thừa nhận hậu quả!"

Cầm y thanh niên sắc mặt càng xanh mét, hung hăng trừng mắt nhìn hai người rồi bỏ chạy ra ngoài.

Không được, hần muốn đi phun một hồi.....

Trong ghé lô, Bàng Nhiên từ trên đất bò lên, về mặt sùng bái nhìn Cố Nhượng Vân: "Nữ thần, ngươi rất suất (đẹp trai)! Nhất là câu nói kia, quả thực khốc chết người!"

"Ngươi có thể sửa lại xưng hô kia hay không?" Cố Nhượng Vân khóe miệng run rẩy một chút, bất đắc dĩ nói.

"Không được!"

Đối với chuyện này, Bàng Nhiên rất là quyết đoán lắc lắc đầu: "Ngươi là nữ thần trên trời phải tới cứu vớt ta, ta đã nhận định ngươi, từ nay về sau, Bàng Nhiên ta sẽ đi theo ngươi lăn lộn! Lục hoàng tử chó má gì đó, lão tử không hiếm lạ, lại không có thịt ăn, đi theo nữ thần ngươi mới có thể ăn thịt!"

Lục hoàng tử này hần đã sớm không muốn làm, chẳng những không có thịt ăn, còn phải bị đánh, ai thích làm thì làm đi, hần không hiếm lạ.

Nhìn vẻ mặt khát khao của Bàng Nhiên, hai mắt Cố Nhượng Vân lóe ra vài cái, hỏi: "Mập mạp, ngươi có muốn giảm béo hay không?"

"Nếu có thể ăn thịt mà nói, ta sẽ nguyện ý giảm, thịt chính là mạng của ta, nếu mạng cũng không có, ta giảm béo có ích lợi gì?"

Bàng Nhiên bĩu môi, nói.

"Ta có năng lực giúp ngươi giảm xuống, chỉ xem ngươi nguyện ý hay không."

Cố Nhượng Vân cười khẽ nhìn Bàng Nhiên, lúc này đây, nàng làm như vậy là có nguyên nhân của mình. Nếu Thiên Thành là người quyết định ngôi vị hoàng đế của Huyền Vũ Quốc, vậy nếu Bàng Nhiên quá mức vĩ đại, tất nhiên sẽ hấp dẫn sự chú ý của Thiên Thành, nói không chừng, nàng sẽ có biện pháp tiếp xúc với người Thiên Thành, tiện đà lấy được lệnh bài tiến vào Thiên Thành....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 225: Phế sài hoàng tử (bốn)

Edit: kaylee

"Có thể ăn thịt sao?"

Bàng Nhiên chớp mắt, tội nghiệp hỏi.

"Có thể," Khóe miệng của Cố Nhượng Vân hơi hơi run rẩy một chút: "Người có thể ăn thịt, nhưng mà không thể quá mức tham ăn! Sau đó căn cứ phương pháp của ta, trong vòng ba tháng, ta có thể làm cho người gầy xuống."

Lập tức, trong đôi mắt bị chen lấn không nhìn thấy rõ của mập mạp hiện lên một tia sáng, kích động đến mức cả khuôn mặt đều đỏ bừng: "Thật sự? Ta thật sự không cần ăn rau xanh không cần bị đánh có thể giảm xuống? Nữ thần, người quả nhiên là nữ thần của ta, ta yêu người chết mất."

Phanh!

Bàng Nhiên đánh về phía Cố Nhượng Vân, muốn mở ra hai tay hung hăng ôm nàng một cái.

Nhưng mà.....

Nhìn quái vật lớn đánh tới phía bản thân kia, Cố Nhượng Vân không hề nghĩ ngợi đã đạp đi ra ngoài, lập tức, thân thể mập mạp kia giống như một đường thẳng bay ra khỏi ghế lô, thật trùng hợp đánh trúng một người đi đường đi ngang qua, trực tiếp ép người nọ tới miệng sùi bọt mép, hai mắt mờ mịt.

Người đi ngang qua kia thật đúng là bị kịch, bản thân chỉ là đến ăn một bữa cơm mà thôi, liền mắc danh kỳ diệu (không hiểu ra sao) bị một ngọn núi lớn đè ép, nhất là, móng của ngọn núi lớn kia ngồi ở trên mặt của hắn, ghê tởm làm hắn thiếu chút nữa phun ra cơm ăn từ tối hôm qua.

"Này, ngưng ngưng, bốn hoàng tử không phải cố ý."

Bàng Nhiên thoải mái nhàn nhã đứng lên, thoải mái biểu đạt xin lỗi với người bị hắn ép tới hôn mê bất tỉnh, chỉ là sau khi nhìn thấy bộ dạng của người bị bản thân ép choáng váng, mặt béo đột nhiên đại biến, hắn vội vàng nhảy vào trong ghế lô kéo Cố Nhượng Vân phóng đi ra bên ngoài.

"Nữ thần, chúng ta đi mau, lần này gặp rắc rối!"

Đừng nhìn mập mạp hình thể rất lớn, chạy lên nhưng là giống như một trận gió, trong chớp mắt đã chạy khỏi lầu, phóng chừng là bình thường số lần chạy trốn quá nhiều, nên luyện ra.

"Như thế nào, xảy ra chuyện gì?"

Cố Nhượng Vân ngây ngốc nhìn Bàng Nhiên bên cạnh, hỏi một câu.

Bất kể là thanh niên gây chuyện lúc trước, hay là tên tự xưng hoàng huynh của hắn kia, nàng cũng chưa từng thấy mập mạp lộ ra biểu cảm này, chẳng lẽ người vừa rồi có lai lịch lớn?

Không biết chạy bao lâu, mập mạp rốt cục ngừng lại, hắn 'hồng học' thờ hồn hèn, lau mồ hôi trên mặt, sốt ruột nói: "Nữ thần, lúc này đây chúng ta gặp rắc rối! Xong rồi, chúng ta xong đời, nếu để cho phụ hoàng biết, khẳng định sẽ đánh chết ta!"

Bàng Nhiên trong miệng không ngừng nói xong rồi xong rồi, trên trán xuất hiện chi chít mồ hôi lạnh.

"Đến cùng là xảy ra chuyện gì?" Cố Nhượng Vân sắc mặt trầm xuống, trầm giọng hỏi.

"Chính là người vừa rồi bị ta áp đảo kia, hắn là Quốc Sư đại nhân của Huyền Vũ Quốc, nghe nói hắn trên biết thiên văn dưới biết địa lý, thậm chí có thể đoán trước cổ kim! Cho nên phụ hoàng vẫn luôn thật tín nhiệm hắn! Nhưng mà Quốc Sư này thật sự rất thần, ở trước lúc ta còn chưa sinh ra, hắn đã đoán trước được ta trời sinh là một phế vật, không nghĩ tới ta thật là một phế vật!"

Bàng Nhiên trái lại tự nói xong, không chút nào nhìn thấy khuôn mặt trầm xuống của Cố Nhượng Vân.

"Quốc Sư?" Bên môi của nàng gọi lên một chút cười lạnh, trong mắt có chút cảm xúc nói không rõ: "Tốt cho một Quốc Sư đại nhân đoán trước cổ kim! Mập mạp, nếu ta có thể nhìn thấy mẫu thân của người ở trước lúc sinh người, ta cũng có thể biết về sau người khẳng định là một phế vật."

"Nữ thần, người cũng thần như vậy?"

Bàng Nhiên vừa nghe lời này, lập tức hai mắt tỏa sáng nhìn chăm chăm khuôn mặt thanh tú của thiếu nữ.

Thần?

Cố Nhượng Vân vô sỉ cười một tiếng, trên đời này quả thật có người có thể đoán trước cổ kim, nhưng người kia, cũng không phải là tên Quốc Sư đại nhân kia.

Từ sau khi nhìn thấy Bàng Nhiên, nàng đã nhìn ra mập mạp này đã bị người hạ độc từ trong bụng mẹ, gân mạch đều bị độc tố làm bế tắc, nhưng mà người nọ rõ ràng không muốn mạng của hắn, chỉ là muốn cho hắn không cách nào tu luyện mà thôi, cho nên nói, mập mạp cũng không phải là phế vật trời sinh, hắn là bị người âm toán mới có thể như thế.

Cho nên, cái gọi là đoán trước của Quốc Sư kia lại là cái gì?

"Mập mạp, đi," Cố Nhượng Vân vỗ vỗ bả vai của mập mạp, nói: "Chúng ta đi địa bàn của người trước, đến lúc đó ta sẽ giúp người giảm bớt."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 226: Phế sài hoàng tử (năm)

Edit: kaylee

Ở Huyền Vũ Quốc, sau khi nhóm hoàng tử trưởng thành thì phải ra khỏi cung tự lập môn hộ.

Lúc này, trong phủ đệ của Lục hoàng tử, Cố Nhượng Vân đuổi người đánh nước ấm đi, lại quăng một ít thảo dược vào bên trong bồn tắm, nói với mập mạp bên cạnh: "Lát nữa người vào bên trong bồn tắm, phải ngâm đủ ba giờ mới có thể đi ra, ta nói cho người một điểm trước, những thảo dược này được tính cường bạo, nhưng mà có thể tổng ra một ít độc tố trong cơ thể người, ta cần giúp người giải độc trước, sau đó mới phân giải mờ! Nếu người nhìn không được, thì nghĩ đến những chuyện gặp phải mấy năm nay, cũng có thể suy nghĩ một chút đến thịt người thích ăn, là có thể kiên trì tiếp....."

Nói xong lời này, nàng không có cho Lục hoàng tử cơ hội nêu câu hỏi, đã đi ra ngoài.

Lúc nàng vừa đóng cửa phòng, liền nghe được bên trong truyền đến tiếng kêu rên giống như giết heo.

Ngoài cửa phòng, một đám nha hoàn tùm lại không biết ở nói cái gì đó, nhưng mà lúc nhìn phía cửa phòng khép chặt kia, trong mắt đều mang theo ý tứ hàm xúc không rõ.

Hiển nhiên không biết đến cùng điện hạ nhà mình đang làm cái gì.....

Tiếng kêu rên này một tiếng lớn hơn một tiếng, kéo dài suốt ba giờ, làm cho toàn bộ phủ đệ Lục hoàng tử đều là lòng người hoảng sợ, thẳng đến ba giờ sau, tiếng kêu giết heo kia mới ngừng lại, toàn bộ Lục hoàng tử phủ rốt cục khôi phục yên tĩnh.....

Nhưng mà, lúc nha hoàn tiến vào thu thập bồn tắm Bàng Nhiên sử dụng qua, thiếu chút nữa bị mùi thối làm hôn mê bất tỉnh, nước thuốc màu xanh ban đầu hiện giờ đã thành đục ngầu, mùi tanh tưởi tản ra. Phòng chường ngay cả bản thân Cố Nhượng Vân cũng không nghĩ tới, độc tố trong cơ thể Bàng Nhiên sẽ nhiều đến loại trình độ này.....

"Nữ thần, thuốc tắm kia của kia người đến cùng là cái gì, thiếu chút nữa chính chết ta."

Trong sân, Bàng Nhiên vừa chạy đến thì nhìn thấy Cố Nhượng Vân đang thưởng thức hoa cỏ cây cối, vội vàng ba bước thành hai bước chạy đến bên cạnh thân thể của nàng, ai oán nói.

Nếu không phải cuối cùng hắn thân thể thanh khí sáng, có lẽ còn có thể hoài nghi có phải nữ thần đang cố ý chính hắn hay không đấy.

"Mập mạp, người trước tu luyện thử xem xem."

Cố Nhượng Vân khước môi khẽ nhếch, nhàn nhạt nói.

"Nữ thần, người đang nói cái gì? Bàng Nhiên ta chính là một đại phế vật, loại chuyện tu luyện này không có quan hệ gì với ta." Bàng Nhiên 'ha ha' cười, trước kia hắn còn thử tu luyện qua, nhưng cuối cùng linh khí chạy trong kinh mạch đều bị ngăn chặn, thế nào cũng phá không tan, sau này hắn liền buông tha.

Nghe vậy, Cố Nhượng Vân nhẹ nhàng cười: "Người trước thử xem"

"Được rồi, nữ thần người đã không tin, ta đây sẽ thử cho người xem."

Nói xong lời này, Bàng Nhiên đặt mông ngồi xuống đất, bắt đầu hấp thu linh khí chung quanh, vốn hắn đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, chỉ là lại một lần nữa thất bại mà thôi, nhưng mà, cho dù sau khi linh khí trong cơ thể hắn đi tới chỗ đã từng bị ngăn chặn, vậy mà..... Ngoài ý muốn thông qua?

Bàng Nhiên chớp mắt, này..... Đây là có chuyện gì? Bản thân không phải là một phế vật sao? Đây chính là Quốc Sư đoán trước được, hơn nữa Quốc Sư còn tiên đoán qua, cuối cùng bản thân sẽ làm gì cũng sai, sau này cũng quả thế. Nhưng hiện tại lại là cái tình huống gì?

Hiển nhiên, Cổ Nhược Vân đã nhìn ra nghi hoặc trong lòng Bảng Nhiên, nhân nhát nói: "Người chẳng phải phế vật trời sinh, mà sở dĩ người không cách nào tu luyện, là vì đã bị hạ độc từ trong bụng mẹ, làm cho kinh mạch bị độc tố làm tắc nghẽn, thế này mới làm cho người không thể hấp thu linh khí! Vừa rồi ta giúp người tống độc tố ra, hiện tại người đã có thể giống như người thường."

Đầu óc của Bảng Nhiên bỗng chốc không thể xoay chuyển, nửa khắc sau, hần mới tiêu hóa xong lời nói của Cổ Nhược Vân, sau đó, hần liền tức giận rồi!

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 227: Phế sài hoàng tử (sáu)

Edit: kaylee

"Thao *****, là ai âm hiểm ngoan độc như vậy, lại có thể hạ độc hại lão tử, nếu không phải vì tên khốn kia, lão tử cũng không thể là một phế vật, nếu lão tử không phải là phế vật, cũng không có khả năng cam chịu không chịu cầu tiến! Cuối cùng làm bản thân thành bộ dáng béo chết này! Nếu để cho lão tử biết tên khốn này là ai, lão tử nhất định phải thao (*) tổ tông của hần!"

(*) khu, 'thao' là một từ chửi bậy, tương tự với '[bad word]' mà bây giờ trên mạng hay nói, thôi, m.n đừng để ý đến từ đó ~

Bảng Nhiên quả thực tức điên rồi, bộ dáng nghiêng răng nghiêng lợi kia thật giống như muốn ăn sống nuốt tươi đối phương, trời biết, những năm gần đây hần phải trải qua cuộc sống không phải người sống thể nào! Mà đầu sở gây nên chuyện này, hần tuyệt đối sẽ không bỏ qua!

"Đúng rồi, tiên đoán Quốc Sư kia đối với ta lại là chuyện gì xảy ra?" Bảng Nhiên chớp mắt, liền nghĩ tới chuyện này.

"Tên Quốc Sư kia, bình thường đi lại tương đối gần gũi với ai?"

"Khẳng định là Lâm Quý Phi nha, Quốc Sư chính là ca ca của Lâm Quý Phi, thân sinh, Đại hoàng huynh Nhị hoàng huynh và Tứ hoàng huynh của ta đều chết sớm, Tam Hoàng huynh chính là nhi tử của Lâm Quý Phi, cũng là người có khả năng thừa kế ngôi vị hoàng đế nhất, hôm nay đi tẩu lâu gây chuyện là Ngũ hoàng huynh của ta."

Sợ Cổ Nhược Vân không hiểu quan hệ giữa bọn họ, Bảng Nhiên giải thích một lần.

Mà nghe lời nói của Bảng Nhiên, Cổ Nhược Vân vuốt ve cằm, như có đắm chiêu: "Quốc Sư này cũng không đơn giản, hơn nữa hần thân thuộc với phi tử hậu cung, Tam hoàng tử lại là ngoại sanh (cháu ngoại trai) của hần, cho nên, chuyện này thật có khả năng có liên quan với hần."

"Dựa vào!" Mập mập nổi con thịnh nộ rồi: "Quốc Sư lại có thể muốn hại ta? Uống phí bình thường ta sùng bái hần như vậy! Thật sự là lăng phí cảm tình của ta!"

Quốc Sư đã định ra cho Bảng Nhiên tiên đoán hần làm gì cũng sai ở trước lúc hần sinh ra, kết quả, mập mập chết tiết này còn sùng bái hần (QS) giống như thần tượng? Không nghĩ tới không chỉ hoàng đế Huyền Vũ Quốc là người kì ba (*), mập mập càng là kì ba trong kì ba.....

(*) kì ba: lee giải thích kì ba chưa nhỉ? Kì ba là hiếm thấy, không giống bình thường, lạ lùng ngoài dự đoán của mọi người

Nàng chưa từng thấy qua người kì ba như vậy!

"Mập mập, người đi với ta," Cổ Nhược Vân nhủ mày: "Nếu người ở trong này, khẳng định sẽ có người đến quấy rầy, chúng ta phải tìm một địa phương yên tĩnh giúp người giảm béo, ba tháng sau, ta tất nhiên làm cho thịt béo toàn thân người đều giảm xuống."

.....

Phương pháp giảm béo theo như lời của Cổ Nhược Vân, lại là cầm một đồng dược liệu không biết tên để cho mập mập tắm bồn, vì thế, mỗi ngày Cổ Nhược Vân đều có thể nghe được tiếng kêu giống như giết heo của mập mập. Nhưng mà hiệu quả thật rõ ràng, ở sau mỗi lần tắm rửa, trong bồn tắm sẽ nổi lên một tảng mỡ màu vàng, đầy đều là theo lỗ chân bị tống ra ngoài.

Đương nhiên, ở trong lúc giảm béo, mập mập còn bị Cổ Nhược Vân ép buộc tu luyện.

Nhưng mà thật đáng tiếc, thiên phú của mập mập thật sự không ra gì cả, hơn nữa người lười, cho nên trong ba tháng cũng chỉ đột phá đến Tụ Khí cấp hai, đây vẫn là ở dưới tình huống Cổ Nhược Vân dùng đan dược chồng chất lên.

Cho nên, Cổ Nhược Vân đã buông tha cho tính toán làm cho hần tiếp tục tu luyện.

Nhưng mà so sánh với tu luyện, mập mập rất có tài hoa ở phương diện trị quốc, người tài giỏi như thế tương đối thích hợp trở thành đế vương của một quốc gia! Dù sao thân là hoàng đế, cũng không cần người có thực lực quá lớn, nhưng người phải có được năng lực có thể làm cho cư dân an cư lạc nghiệp, hướng chi Huyền Vũ Quốc là do Hạ gia Thiên Thành nắm trong tay, chỉ cần được Hạ gia Thiên Thành đồng ý, người có thể ngồi chắc ở trên ngôi vị hoàng đế, không ai dám mưu quyền soán vị, trừ phi người phạm vào đại sai, Hạ gia mới có thể một lần nữa lựa chọn lập đế.

Mà sở dĩ mập mập luôn luôn không lộ ra tài hoa, hoàn toàn là bị Quốc Sư nhận xét là sau này làm gì cũng sai, hấn cũng vì thế mà cam chịu.

.....

Trong ngự thư phòng, bóng dáng màu hoàng ngồi ngay ngắn ở trên long ý kia, nghiêm cẩn phê duyệt tấu chương trên bàn, hấn khi thì nhíu mày, khi thì thờ dài, mặt mày tràn đầy ưu sầu.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 228: Phế sãi hoàng tử (bảy)

Edit: kaylee

"Ba tháng, mập mập chết tiệt kia mất tích suốt ba tháng với Trẫm, chẳng lẽ là Trẫm lòng dạ quá ác độc đối với hấn, cho nên hấn rời nhà đi ra ngoài? Hay là vì nguyên nhân không cẩn thận gây tai họa nên quá mức sợ hãi mà trốn đi?" Bàng Tử Hoàng than nhẹ một tiếng, xoa xoa mi tâm, có chút đau đầu nói: "Nhưng Trẫm làm như vậy, lúc đó chẳng phải vì hấn tốt sao? Vì sao hấn sẽ không hiểu khổ tâm của Trẫm?"

Đang nói, Bàng Tử Hoàng hơi hơi ngẩng đầu lên, đúng lúc này, hấn phát hiện một bóng dáng lén lút tới gần mình, lập tức giận tím mặt.

"Người là người phương nào? Lại am hiểu ngự thư phòng, không phải là muốn ám sát Trẫm chứ? Thị vệ đâu? Tất cả đều chết rồi hay sao? Lại có thể để cho người ta xông vào!"

Dưới tức giận, Bàng Tử Hoàng trực tiếp từ sau bàn nhảy lên, một tay nhấc lên quăng tới phía thanh niên lén lút, nói cũng không nói đã trực tiếp cho một cái tát đi qua.

"Người thật to gan, một người Tự Khí cấp hai cũng dám đến ám sát Trẫm! Có phải không để Trẫm vào mắt hay không? Vừa vặn, gần đây Trẫm tâm tình buồn bực, chính là không có chỗ phát tiết, mượn người tới luyện tập!"

Bởi vì bình thường khi Bàng Tử Hoàng phê duyệt tấu chương không thích có người ở bên cạnh, nên lúc này trong ngự thư phòng chỉ có một mình hấn, cho nên cũng không quan tâm cái gì đều nói ra, hoàn toàn không chú ý đến thân phận hoàng đế của bản thân.

Bởi vì ba tháng trước sau khi Bàng Nhiên đập Quốc Sư choáng váng rồi mất tích, Quốc Sư mỗi ngày tìm đến hấn muốn người, chính là Quốc Sư này năng lực phi phạm, hấn không dám đắc tội, ghen một cỗ khí, hiện tại khen ngược, có người không muốn sống đưa lên cửa, làm sao hấn có thể sẽ bỏ qua cho bao trút giận này?

Nhưng ngay khi Bàng Tử Hoàng đánh đến thống khoái, bị tiếng gào khóc thảm thiết của thanh niên hấn bắt ở trên tay dọa ngậy người.

"Ôi, thân cha của ta, người đừng đánh con, con là nhi tử của người đó."

"Thảo nê mã (chửi bậy), người một thích khách nho nhỏ, thế mà lại dám giả mạo con của Trẫm, thế nào mà Trẫm không biết mình có một nhi tử như người!"

Bàng Tử Hoàng càng thêm tức giận, thích khách này thật to gan, bị bắt thì không cần mặt nhận gia là cha, giả mạo hoàng thân quốc thích chính là tội chết.

Nhưng mà sau khi nói ra lời này, thanh niên khóc càng thêm thảm hơn.

"Phụ hoàng, con thật là nhi tử của người, con là Bàng Nhiên đây."

"Bàng Nhiên?"

Bàng Tử Hoàng sững sờ một chút, lúc này mới tỉnh táo đánh giá thanh niên bị chụp trong tay.

Tuy rằng thanh niên này lớn lên không gầy, nhưng dáng người tốt xấu gì vẫn cân xứng, mà ngũ quan của hấn cũng không quá kỳ lạ, là loại đặt ở trong đám người sẽ không tìm được, nhưng thắng ở làn da rất trắng, đôi mắt tràn đầy ai oán nhìn Bàng Tử Hoàng.

Không thể không nói, trên người thanh niên trước mắt quả thật có vài phần bóng dáng của Bàng Nhiên, hơn nữa giọng nói kia cũng là giống nhau như đúc.....

"Người là Bàng Nhiên?" Bàng Tử Hoàng hồ nghi liếc mắt nhìn hấn một cái.

Thật sự không phải là hấn không nhận nhi tử, mà là..... Đây rất ***** dọa người!

Ba tháng thời gian, mập mập năm trăm cân chết tiệt kia đã thay đổi bộ dáng cực lớn, làm cho ai cũng không dám tùy ý nhận là quen biết.....

"Phụ hoàng à, người quên sao, con năm tuổi nhìn lên cung nữ tắm rửa, bảy tuổi còn cần bà vú ư ơ, đến mười hai tuổi vẫn lại đái dầm, con thật là nhi tử Bàng Nhiên của người."

Bàng Tử Hoàng vốn còn chưa tin nhưng nghe nói như thế, lập tức tin tưởng vững chắc người trước mắt chính là con của hấn.

Bởi vì, việc này trừ bỏ hấn và Hoàng hậu còn có bản thân Bàng Nhiên ra, không có bất luận kẻ nào biết!

Ngay cả chần đái dầm cũng là Hoàng hậu vì cứu lại mặt mũi của Bàng Nhiên mà tự tay đốt cháy, chính là cung nữ bên người hấn (BN) cũng không rõ ràng.....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 229: Phế sãi hoàng tử (tám)

Edit: kaylee

"Bàng Nhiên, ba tháng này con đi chỗ nào? Hơn nữa thế nào biến thành bộ dạng này?"

Bàng Tử Hoàng lên lên xuống xuống đánh giá Bàng Nhiên, nghi hoặc hỏi.

Bây giờ hấn còn phải tiêu hóa một chút chuyện trước mắt! Dù sao chuyện bản thân luôn luôn tha thiết ước mơ rốt cục thực hiện được, thật sự là rất khó có thể tin. Ở trong ba tháng mập mập đáng chết này, lại có thể giảm béo thành công?

Trời ạ, cho phép hấn kích động một lát trước.

"Ô ô, phụ hoàng, con làm như vậy đều là vì người nha, người có biết ba tháng này con có nhiều vất vả sao? Con vì giúp người mua một viên Diên Niên Ích Thọ đan, con từ Huyền Vũ Quốc chạy tới Thanh Long Quốc, lại vất vả mất sức chín trâu hai hổ mới đạt được Diên Niên Ích Thọ đan, bởi vậy vì đi đường hơn nửa phí sức phí công, con cứ như vậy gầy xuống."

Bàng Nhiên khóc một phen nước mắt nước mũi, một câu một chữ biên tạo (biên soạn + sáng tạo) ra trong ba tháng bản thân vất vả cỡ nào lại là trả giá đại giới bao lớn mới có được Diên Niên Ích Thọ đan, nói tóm lại chính là một câu nói, hấn (BN) thương hấn (BTH) như vậy, vì hấn, ngay cả khổ nhiều như vậy đều ăn, không có nhi tử nào hiểu thuận hơn hấn.

Bàng Tử Hoàng cũng bị lệ nóng cuộn cuộn của hấn lừa dối: "Nhi tử tốt, thật không hổ là nhi tử tốt của Trẫm, nếu lão tam lão ngũ hiểu chuyện như người, phụ hoàng cũng an tâm, đứng rồi, Diên Niên Ích Thọ đan kia ở nơi nào? Mau đem tới cho ta xem"

Khi nói lời này, ánh mắt khảm trương của hấn nhìn chăm chăm Bàng Nhiên, ngay cả hô hấp cũng dồn dập vài phần.

Cho dù hấn ở Huyền Vũ Quốc, từ lâu cũng đã nghe nói qua đại danh của Bách Thảo Đường, không nghĩ tới lại có thể may mắn có được Diên Niên Ích Thọ đan như thế, điều này sao có thể làm cho hấn không kích động?

Bàng Nhiên 'ha ha' cười, từ trong ống tay áo lấy ra một cái hộp, con mắt chuyển động vài cái: "Phụ thân, nơi này chính là Diên Niên Ích Thọ đan, nhưng mà, còn có một việc càng quan trọng con muốn nói cho người, chủ tử của Bách Thảo Đường, cũng chính là sư phụ của Quý Y nổi tiếng kia được con hao tổn tâm cơ mời tới, con xin nâng giúp xem thân thể của phụ hoàng người một chút."

Nữ thần để cho mình nghĩ biện pháp dẫn nàng ra ngoài, dùng loại phương pháp này hấn là có thể chứ, dù sao nhiệm vụ của hấn hoàn thành, kế tiếp chính là chuyện của nàng.....

"Cái gì?"

Bàng Tử Hoàng sắc mặt cả kinh, hai tay gắt gao đè lại bả vai của Bàng Nhiên, trên khuôn mặt mang theo vui sướng không chút nào che giấu.

"Người là nói chủ tử của Bách Thảo Đường? Sư phụ của Quý Y? Thiên tài luyện chế ra Diên Niên Ích Thọ đan kia? Hiện tại nàng ở chỗ nào? Nhanh! Nhanh đi mời nàng tiến vào! Không, không đúng, loại đại nhân vật giống nàng này, hấn là Trẫm nên tự mình tiến đến, người tới, mau chuẩn bị một chút giúp Trẫm!"

Nhìn phụ hoàng nhà mình luôn luôn uy nghiêm hiện tại lại có bộ dáng chân tay luống cuống, Bàng Nhiên nhin không được trọn tròn mắt, trong lòng bội phục sát đất đối với Cố Nhượng Vân.

Thật không biết khi nào thì bản thân mới có thể biến thành nhân vật giống như nàng, cho dù không phải là hoàng đế, lại có thể làm cho hoàng đế của các quốc gia đều tranh nhau gặp mặt.

"Phụ hoàng, hiện tại nàng ở bên trong phủ Lục hoàng tử của con, nếu người mang theo một đám người đi qua không phải là rất không lễ phép sao? Hiện tại hoàng nhi đi mang nàng tiến cung, chỉ là nàng là con thật vất vả mới mời được đến, phụ hoàng người đừng làm cho những người khác dọa nàng đi."

"Nhất định, nhất định."

Bàng Tử Hoàng hoàn toàn kích động đến mức khuôn mặt đỏ bừng, nếu có thể tạo mối quan hệ với Bách Thảo Đường, đừng nói là Diên Niên Ích Thọ đan, nói không chừng ngày sau còn có thể có cơ hội mua được đan được càng thêm trân quý khác.

Không sai, Bàng Tử Hoàng nói là có cơ hội mua!

Phải biết rằng, hiện giờ một cái danh ngạch của Bách Thảo Đường, ở đại lục đã bị nâng đến giá trên trời, rất nhiều người ngay cả cơ hội mua đan được đều không có.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 230: Bóng dáng quen thuộc (một)

Edit: kaylee

"Phụ hoàng, hiện tại con phải đi thỉnh nữ thần lại đây, nhưng mà người ngàn vạn đừng lộ ra biểu cảm đáng khinh kia với nữ thần của con, ngay cả con nhìn cũng nhin không được muốn chạy."

Bàng Nhiên liếc mắt xem thường, không chút khách khí khinh bỉ phụ hoàng nhà mình một phen.

Nhưng mà, sau khi nói xong câu đó, hần nhanh chân bỏ chạy, không mang theo một chút do dự nào.

Quả nhiên, ba giây sau, phía sau truyền đến một tiếng quát nổi giận: "Tiểu tử thôi, ngươi nói ai đáng khinh? Đứng lại cho lão tử!"

Bàng Tử Hoàng bị tức ngay cả hai chữ ‘lão tử’ cũng phun ra, nhưng mà, sau khi nghe nói như thế, Bàng Nhiên chạy nhanh hơn.

Đứng lại? Hần có phải ngốc đâu, không chạy khẳng định sẽ mông nở hoa (L: bị đánh nát mông đó ^^)!

"Tiểu tử thôi, tốt xấu gì Trẫm cũng là hoàng đế của một quốc gia, ngươi mẹ nó thế mà lại ngay cả một chút mặt mũi cũng không cho!" Bàng Tử Hoàng tức giờ chân, tiểu tử thôi này vậy mà mắng bản thân đáng khinh? Hần có chỗ nào đáng khinh? Có đáng khinh cũng kém tiểu tử đáng chết kia!

Hần (BTH) thề, để cho mình gặp được hần (BN), không đánh hần tới mông nở hoa, bản thân sẽ không làm hoàng đế này!

Ai khuyên cũng vô dụng!

.....

Bên trong phủ Quốc Sư, sau khi Lâm Nhạc nghe được thuộc hạ bẩm báo, hai mắt vốn đã híp lại híp càng nhỏ, còn có một tia sắc bén chợt lóe lên.

"Ngươi nói mập mập chết tiết kia đã trở lại?"

Y vĩnh viễn sẽ không quên, ba tháng trước trong tửu lâu, bản thân chịu phải cái dạng vũ nhục gì.

Mập mập chết tiết kia nhưng lại ở trước mắt bao người đặt mông ngồi ở trên người của y, nhất là thế mà lại dùng cúc hoa đối với mặt mình! Hiện giờ chỉ cần nghĩ đến cái tình cảnh kia, Lâm Nhạc vẫn có một loại xúc động xé nát mập mập chết tiết kia.

Đây là vũ nhục cho tới bây giờ y cũng chưa từng chịu qua!

"Bẩm báo Quốc Sư đại nhân, Lục hoàng tử đã giảm béo thành công, hơn nữa còn mang chủ nhân của Bách Thảo Đường đến, đây là thuộc hạ thu mua thị vệ ngoài ngự thư phòng nghe được."

Phía dưới, hộ vệ cúi đầu trả lời lời nói của Lâm Nhạc.

"Bách Thảo Đường?" Khóe môi Lâm Nhạc gọi lên một nụ lạnh, châm chọc nói: "Tuy rằng không biết mập mạp kia dùng cái phương pháp gì giảm béo thành công, nhưng mà, nói hấn kéo được quan hệ với Bách Thảo Đường, chính là một ngàn cái không có khả năng! Bách Thảo Đường là loại người bực nào? Cho dù ta chưa thấy qua chủ nhân của Bách Thảo Đường, tên thiếu nữ thiên tài chấn động bốn nước kia, ta cũng biết người như nàng như thế tất nhiên là cao ngạo tự đại, mập mạp chết tiệt kia không có chỗ nào xuất sắc, dựa vào cái gì sẽ được nàng nhìn trúng? Về phần thiếu nữ mập mạp mang về, cũng không biết là hấn từ nơi nào tìm đến đoạt niềm vui của bệ hạ! Bất luận như thế nào, ta cũng không thể để cho bệ hạ bị hấn lừa bịp!"

Một chút ngoan độc chột lóc qua trong mắt của Lâm Nhạc, nụ cười lạnh trên mặt y càng sâu.

Thật không biết thế nào mập mạp chết tiệt này lại phát điên, hấn luôn luôn đắm mình trong truy lạc, hiện tại lại có thể biết lấy lòng bệ hạ? Nhưng mà cho dù bệ hạ thích hấn, hấn cũng không có khả năng là người được lựa chọn làm hoàng đế.

Tất cả đều bởi vì, có thể làm chủ Huyền Vũ Quốc chỉ có Hạ gia Thiên Thành! Hiện giờ mập mạp chết tiệt chính là một phế vật, Hạ gia là không có khả năng để cho hấn kế thừa ngôi vị hoàng đế.

Mà này, tất cả đều là thành quả của y và muội muội Lâm phi! Đương nhiên, trong đó quan trọng nhất vẫn là vì y, nếu không phải lúc trước y tiên đoán mập mạp chết tiệt tương lai sẽ làm gì cũng sai, hấn cũng không có khả năng cam chịu, tuy rằng không biết gần đây bị cái gì kích thích bắt đầu quyết chí tự cường, đáng tiếc, hấn hoang phế hai mươi mấy năm, lại nỗ lực cũng sẽ không có cái thành quả gì.

Ngũ hoàng tử cũng là tên cận bã, kiêu ngạo ương ngạnh, không coi ai ra gì, căn bản không có khả năng trở thành đối thủ của Tam hoàng tử!

Nhưng mà, nếu không phải như vậy, kết cục của Ngũ hoàng tử tất nhiên sẽ giống Đại hoàng tử Nhị hoàng tử và Tứ hoàng tử, chết mặc danh kỳ diệu (không hiểu tại sao)!

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 231: Bóng dáng quen thuộc (hai)

Edit: kaylee

Phủ đệ của Lục hoàng tử.

Rất xa, Cố Nhược Vân đã nhìn thấy bóng dáng chạy vội về phía mình, bên môi giương lên một chút tươi cười nhợt nhạt.

"Đã trở lại? Thế nào? Phụ hoàng ngươi có vừa lòng đối với biến hóa của ngươi?"

Nghe nói như thế, Bàng Nhiên chính là đầy bụng ủy khuất, ai oán nói: "Ngươi đừng nói nữa, lại nhắc đến ta sẽ tức giận! Ta thực hoài nghi đến cùng ta có phải thân sinh (ruột thịt) của hấn hay không, lại có thể ngay cả nhi tử của mình cũng không nhận ra, ta còn chưa kịp nói chuyện với hấn, tên kia đã xông lên đánh ta một trận, mẹ nó, đau chết ta, thật không biết gần đây thế nào mà lửa giận của hấn lớn như vậy."

Cố Nhược Vân nhũu mày, tươi cười trên mặt càng sâu.

Trước kia mập mạp có hình thể năm trăm cân, hiện giờ chính là thiên tài trung đẳng, thịt béo trên người cũng biến mất sạch sẽ, nếu Bàng Tử Hoàng có thể nhận ra hấn mới là việc lạ.

"Đừng rồi," Bàng Nhiên nhớ tới cái gì, nói: "Ta đã tiến cử ngươi cho phụ hoàng của ta, phụ hoàng ta hấn muốn gặp ngươi, chỉ là lúc gặp hấn ngươi cẩn thận một chút, lão gia hỏa kia luôn luôn đáng khinh tàn nhẫn, căn bản không phải người tốt gì."

Thật hiển nhiên, đối với phụ hoàng nhà mình, trong lòng Bàng Nhiên là hoàn toàn bất mãn.

Hiện giờ chỉ cần nhắc tới tên kia, hấn đã cảm giác móng ản ản đau, hấn không thể trốn xa được chừng nào thì trốn.

Nếu hiện tại Bàng Tử Hoàng nghe được lời nói của Bàng Nhiên, đoán chừng ngay cả xúc động làm thịt hấn đều có.

Lão gia? Đáng khinh?

Có người xưng hô phụ hoàng nhà mình như hấn sao? Tốt xấu gì hấn (BTH) cũng là hoàng đế của một quốc gia, một chút mặt mũi cũng không giữ cho hấn.

"Vậy lát sau chúng ta liền tiến cung đi, mặt khác, Bàng Nhiên, ta hỏi ngươi một chuyện, ngươi có muốn làm hoàng đế hay không?"

Cố Nhượng Vân hai mắt ngóng nhìn Bàng Nhiên, một chút ánh sáng kỳ lạ chột lóe qua trong mắt, nhanh đến mức làm cho người không thể bắt giữ.

Bàng Nhiên không chút nghĩ ngợi liền lắc đầu: "Hoàng đế? Không có ý tứ, Lục hoàng tử này ta còn không muốn làm, huống chi còn là hoàng đế?"

"Nhưng mà....." Cố Nhượng Vân tạm dừng một chút, đôi mắt tràn đầy ý cười: "Làm hoàng đế có thịt ăn."

"Gi?"

Bàng Nhiên bỗng chốc mở to hai mắt nhìn, một bộ dáng vẻ tức giận: "Vừa rồi ai không cho ta làm hoàng đế? Ai không cho ta làm ta sẽ đánh kẻ đó, vị trí hoàng đế này là của ta, ai cũng không cho giành!"

Những lời này, phỏng chừng toàn bộ Huyền Vũ Quốc cũng chỉ có kẻ ngốc ngây ngô Bàng Nhiên này mới dám nói, dù sao nếu lời này bị những người khác nghe thấy, vậy không chỉ có loại kết cục ngòi tù không đâu, còn có thể bị liệt vào tội mưu quyền soán vị.

"Bàng Nhiên, chỉ cần ngươi muốn làm hoàng đế, ta có thể giúp ngươi đạt được sự chú ý của Hạ gia, chỉ là bên cạnh ngươi còn thiếu một người giúp đỡ."

Đột nhiên, Cố Nhượng Vân nhớ tới khuôn mặt nhìn qua giống như miệt mài quá độ ở trong tửu lâu kia, trong mắt hiện lên một tia sáng mịt mờ.

"Giúp đỡ, ai?" Bàng Nhiên ngây ngốc nhìn khuôn mặt thanh tú của thiếu nữ, nghi hoặc hỏi.

"Ngũ hoàng tử."

Khi nói ra ba chữ này, Cố Nhượng Vân rõ ràng nhìn thấy Bàng Nhiên ngây dại.

Cũng khó trách, dù sao Ngũ hoàng tử và hắn vẫn luôn có cừu oán, thường xuyên đuổi theo đánh hắn, nhiều năm như vậy, hắn nhưng là ăn qua không ít đau khổ của tiểu tử kia.

"Nữ thần, ngươi đang đùa à? Làm sao hắn có thể giúp đỡ ta? Thiên phú của Ngũ hoàng tử quả thật không tệ, đương nhiên, so với nữ thần ngươi vẫn là kém quá xa," Khi nói lời này, Bàng Nhiên không quên vỗ mông ngựa (nịnh bợ), sau đó nói tiếp: "Nhưng nhân phẩm của Ngũ hoàng tử ta không ra gì cả, ta thích ăn uống, hắn thích chơi đùa, thanh lâu giống như nhà của hắn, hơn nữa hắn vừa quần là áo lượt vừa kiêu ngạo, người như thế làm sao có thể giúp đỡ ta?"

Cố Nhượng Vân liếc mắt nhìn hắn: "Ngươi cho là tất cả mọi người đều giống như ngươi? Từ lần đầu nhìn thấy hắn, ta đã nhìn thấu bản chất của hắn, phỏng chừng hắn là người che giấu sâu nhất giữa các ngươi!"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 232: Bóng dáng quen thuộc (ba)

Edit: kaylee

Ẩn nhẫn cất giấu dưới vỏ ngoài quần là áo lượt kia, làm sao nàng có thể không thấy được, nếu Bàng Nhiên trở thành hoàng đế, bên người của hắn phải có một thực lực không tệ giúp đỡ.

Ngũ hoàng tử là người lựa chọn thật tốt!

Chỉ là Bàng Nhiên vẫn cảm thấy có chút bất khả tư nghị (không thể tin được), hắn sờ sờ đầu, về mặt nghi hoặc không hiểu: "Ngươi nói Ngũ hoàng tử che giấu sâu nhất? Vì sao hắn phải làm như vậy? Có khó khăn gì không thể nói cho phụ hoàng sao? Vì sao phải biến bản thân thành một người kiêu ngạo ương ngạnh?"

Mập mạp này, thật đúng là thiên chân vô tà (trong sáng thuần khiết)!

Cố Nhượng Vân lắc đầu, cho dù Bàng Nhiên bụng mang dạ chửa quốc, nhưng nếu không ai giúp đỡ, phỏng chừng rất nhanh sẽ bị người ta bán còn giúp người ta đếm tiền.

"Bàng Nhiên, tranh đấu trong hoàng cung chẳng lẽ ngươi còn không rõ ràng sao? Nếu Ngũ hoàng tử không che giấu bản thân, có lẽ hắn rất nhanh sẽ bị mất mạng giống như các hoàng tử khác của ngươi, sở dĩ hai người các ngươi còn sống, chính là bởi vì một người cam chịu vì phế sãi trời sinh, một người kiêu ngạo ương ngạnh lưu luyến bụi hoa, cho nên ngươi nhắm mắt, nếu các ngươi đều không đủ xuất sắc, vị trí Thái Tử kia còn có thể thuộc về ai?"

"Tam hoàng tử?" Về mặt của Bàng Nhiên từ xanh chuyển trắng, lại từ trắng chuyển xanh, hắn cắn chặt hàm răng, giọng nói đều có chút run rẩy: "Ngươi là nói bọn Đại hoàng tử của ta chết, có liên quan với Tam Hoàng tử còn có Lâm phi nương nương?"

Người này còn không tính hoàn toàn ngu ngốc, ý tứ trong lời nói của Cố Nhượng Vân hẳn bỗng chốc chợt nghe ra, ngay sau đó, một ngọn lửa giận từ ngực xông ra, hung hăng nói: "Tuy rằng ta chưa từng thấy Đại hoàng huynh của ta, nhưng hẳn là huynh đệ nhất mẫu đồng bào (cùng một mẹ sinh ra) của ta, ở trước lúc ta ra đời đã bị bệnh không chữa được mà chết, nhưng ta vĩnh viễn cũng sẽ không quên, bao nhiêu đêm mẫu thân nâng kiếm của Đại hoàng huynh nỉ non! Mà bao nhiêu ngày đêm phụ hoàng nhìn khuôn mặt bi thiết của mẫu hậu không ngừng thờ dài! Đại hoàng huynh chết là nỗi đau cả đời của mẫu hậu! Ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho kẻ làm mẫu hậu nỉ non rơi lệ!"

Lúc này đây, Bàng Nhiên hoàn toàn tức giận rồi, nếu những người đó chỉ làm gì đó đối với bản thân, hẳn còn sẽ không tức giận, nhưng những người đó vậy mà hại chết Đại hoàng huynh, tuy rằng hẳn không có cảm tình với Đại hoàng huynh, nhưng mà, hẳn không thể nhìn như không thấy đối với vẻ mặt âm đạm thương tâm mỗi đêm của mẫu thân.

Người làm mẫu hậu thương tâm, đều đáng chết!

"Yên tâm đi, ta sẽ giúp ngươi." Cố Nhượng Vân vỗ vỗ bả vai của Bàng Nhiên, trên khuôn mặt thanh tú bao phủ vẻ kiên định.

Bất giác, trông thấy bộ dáng vô cùng tự tin của thiếu nữ, trong lòng Bàng Nhiên liền bắt đầu tin tưởng nàng.

Không có gì, là thiếu nữ này không làm được! Chỉ cần có nàng ở, tất cả âm mưu đều sẽ ẩn trốn.

"Đi thôi."

Thu tay, Cố Nhượng Vân nhún vai, vẻ mặt cười khẽ mở miệng.

Bàng Nhiên chớp mắt, rồi sau đó nhìn thấy Cố Nhượng Vân đi đến phía cửa viện liền vội vàng đuổi theo, sợ bị nàng bỏ rơi ở phía sau.

.....

"Ngọc ca ca, ngươi đợi ta với."

Trên chợ nhộn nhịp, một bóng dáng bé bỏng bay nhanh đuổi theo thiếu niên phía trước, trên má đánh phấn kia tràn đầy ủy khuất và không cam lòng, cuối cùng nàng vẫn là cắn chặt răng đuổi theo.

"Ngọc ca ca, lúc này đây chúng ta xuất môn không phải vì tìm thân y cho Hạ thúc thúc sao? Vậy hiện tại vì sao ngươi muốn đi Thanh Long Quốc?"

La Ly không hiểu, từ nhỏ cơ thể của Ngọc ca ca đã yếu nhiều bệnh, thậm chí bị kết luận không cách nào sống quá mười lăm tuổi, nhưng ở bốn năm trước, thiếu niên thể chất vẫn luôn suy nhược ngay cả đi đều cần người nâng kia vậy mà thần kỳ bình phục lại, không chỉ có như thế, lại còn tu luyện thần tốc, thiên phú siêu nhiên, một lần hành động trở thành đệ nhất bên trong đám người trẻ tuổi của Thiên Thành.

Chỉ là, nàng và Ngọc ca ca quen biết nhiều năm, từ sau khi hẳn kháng phục, bản thân lại nhìn không thấu hẳn.

Trên người nữ thiếu niên tuấn tú ngây ngô này có nhiều bí ẩn không đếm được hơn, làm cho người ta không tự chủ được muốn tiếp cận hẳn.....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 233: Bóng dáng quen thuộc (bốn)

Edit: kaylee

Nghe được lời nói của La Ly, thiếu niên ban đầu đi ở phía trước bước chân dừng lại, hơi hơi quay đầu, trong mắt ngó nhìn người theo sát ở phía sau.

La Ly có chút ngây dại, ánh mắt si ngốc nhìn khuôn mặt tuấn tú của thiếu niên, dung nhan xinh đẹp nháy mắt trở nên phần nộn ngon miệng, nhưng lại quyết môi nói: "Ngọc ca ca, ta chỉ là lo lắng bệnh của Hạ thúc thúc, Hạ thúc thúc là thiếu chủ của Hạ gia, nếu hẳn xảy ra chuyện gì, Hạ gia khẳng định sẽ đại loạn, chúng ta vẫn là tìm thân y giúp Hạ thúc thúc trước tương đối quan trọng hơn."

Thiếu niên này tuổi ước chừng khoảng mười lăm tuổi, bộ dáng vô cùng thanh tú, ngũ quan tinh xảo giống như gấm sứ tìm không ra một chút khuyết điểm, đôi mắt của hẳn vô cùng trong suốt sạch sẽ, trong suốt đến mức làm cho bất luận kẻ nào trông thấy cũng không nhận được tim đập 'thình thịch'.

"Ta đi Thanh Long Quốc tìm một người, trừ bỏ người này, không có bất luận kẻ nào có thể trị liệu cho phụ thân, nếu ngươi muốn đi theo thì đừng nói nhiều, nếu không ta lập tức đưa ngươi về La gia."

Nghĩ đến vừa rồi ở đầu đường nghe được những lời này, tâm của thiếu niên không hiểu sao bắt đầu kích động.

Hắn chậm rãi hít một hơi, mới bình phục cảm xúc trong nội tâm.

Thanh Long Quốc, Bách Thảo Đường, Cổ Nhựt Văn.....

Tỷ tỷ, là người sao?

Đồng dạng thời gian, đồng dạng biến hóa, nếu không phải là tỷ, ta nghĩ không ra vì sao sau khi nữ tử tên là Cổ Nhựt Văn kia tỉnh dậy tính cách sẽ đại biến, bộc lộ tài năng như thế.

Ta cũng nghĩ không ra từ người ra, trên đời này còn có người nào có được bản lĩnh thông thiên triệt địa như thế, bốn năm thời gian ngắn ngủi, có thể trưởng thành cường đại như thế.....

Tỷ tỷ, kiếp trước, người vì ta ăn không ít đau khổ, cho nên, đời này nếu có thể tìm được người, thì do ta đến bảo vệ người một đời an bình. (L: 2 tỷ đệ nhà này đều muốn bảo vệ nhau 1 đời an bình ~)

Nếu ai tổn thương người một chút, ta làm cho hắn gào khóc không yên!

.....

Đầu đường, Cổ Nhựt Văn đang nói nói cười cười với Băng Nhiễm, đột nhiên, ánh mắt của nàng ngưng lại, ánh mắt gắt gao rơi ở phía trên bóng dáng đơn bạc có chút gầy phôi trước kia, một khắc kia, ngực nàng phập phồng không ngừng.

"Nữ thần, xảy ra chuyện gì?"

Băng Nhiễm kỳ quái nhìn Cổ Nhựt Văn bỗng nhiên xảy ra biến hóa, giống như hòa thượng không sờ được tóc (ý nói không hiểu gì, không có manh mối để hiểu). Nhưng mà Cổ Nhựt Văn cũng không có trả lời hắn, nhanh chóng chạy vội về phía trước, giờ này khắc này, cho dù là Băng Nhiễm sau lưng nàng, cũng cảm giác được trên người thiếu nữ mang theo khẩn trương. Còn có kích động?

Là nhìn thấy gì, sẽ làm cho người luôn luôn lạnh nhạt tự nhiên như nàng, xảy ra biến hóa lớn như vậy?

"Giá!"

Ngay tại lúc Cổ Nhựt Văn sắp chạy đến phía trước bóng dáng kia, một chiếc xe ngựa xa hoa nhanh chóng chạy qua trên đường, tro bụi bắn tung tóe ngăn cản tầm mắt của Cổ Nhựt Văn.

.....

"La Ly, ta phải đi."

Thiếu niên cũng không có phát hiện động tĩnh phía sau, trong đôi mắt trong suốt của hắn tụ tập một chút ý cười, nói: "Nếu người muốn đi cùng, vậy đi theo đi."

Nói xong lời này, thiếu niên thả người nhảy lên, bóng dáng mảnh khảnh kia hóa thành một cơn gió, phóng nhanh về phía cửa thành.

Lúc này, hắn thầm nghĩ nhanh đến Thanh Long Quốc một chút, nhanh chóng nhìn thấy người mong nhớ ngày đêm. Sau đó nói cho nàng, hắn vẫn còn sống, hơn nữa có năng lực bảo vệ nàng.

Lại không hề nghĩ tới, người hắn tâm tâm niệm, ở cách sau lưng hắn mấy thước, cách một xe ngựa.

.....

Xe ngựa ran gang qua trước mặt Cổ Nhựt Văn, ngăn cản hai người gặp nhau, làm lúc Cổ Nhựt Văn phóng qua xe ngựa, trong mắt người mờ mịt kia còn đâu bóng dáng của thiếu niên? Nhưng mà, nàng sẽ không nhận sai, người kia chính là Ngọc nhi!

"Hắn còn sống, hắn thật sự còn sống....."

Hạ Lâm Ngọc, đệ đệ duy nhất của nàng, từ nhỏ bởi vì thể chất quá kém không cách nào tu luyện mà bị tên khốn Hạ Minh kia khinh thị, cuối cùng vậy mà lạnh lùng xử tử hình hắn! Cảnh tượng ngày đó vẫn còn rành rành trước mắt, nhớ tới càng là đau tê tâm liệt phế! Nhưng làm cho nàng thật không ngờ là, không chỉ có nàng trùng sinh, đệ đệ cũng vẫn còn sống!

Nghĩ nghĩ, Cổ Nhựt Văn kích động nước mắt rơi xuống.

Đối mặt với Hạ Minh vô tình, nàng không khóc, đối mặt với Lục Trầm phản bội, nàng cũng chưa từng yếu đuối, cho dù chết, nàng cũng lựa chọn chết cường ngạnh.

Cho nên, đây là lần thứ ba nàng rơi lệ.

Lần đầu tiên, là lúc mẫu thân và một nhà ngoại công chết thảm!

Lần thứ hai, là lúc đệ đệ bị chém rời thân thể ở dưới ánh mắt của nàng!

Lần thứ ba, chính là hiện tại, biết được đệ đệ còn sống.

"Ngọc nhi, người yên tâm, chỉ cần biết rằng người còn sống, vậy chính là chân trời góc biển ta cũng muốn tìm ra người."

Bạn đang đọc truyện *Phê Sải Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 234: Không chết tử tế được? (một)

Edit: kaylee

Trong ngự thư phòng, Bàng Tử Hoàng khẩn trương đi qua đi lại, ánh mắt thường thường liếc ra ngoài cửa, nôn nóng xuất hiện ở trên khuôn mặt anh tuấn.

Mẹ nó, tiểu tử thối này đi lâu như vậy, thế nào còn chưa có trở về? Sau khi thấy hắn trở về bản thân có đánh cho hắn mông nở hoa hay không!

Đang nói, đột nhiên cửa ngự thư phòng bị đẩy mở ra, mà ở trong toàn bộ Huyền Vũ Quốc, trừ bỏ Hoàng Hậu ra cũng chỉ có một người không cần thông báo là có thể tới gặp hắn. Cho nên, Bàng Tử Hoàng trực tiếp tức giận, hét lớn một tiếng vọt qua, vì thế, Bàng Nhiên còn không biết xảy ra chuyện gì, đã bị một bàn tay nâng lên, hung hăng dừng ở trên mông của hắn.

"Tiểu tử thối, người trở về đã bao lâu? Người để cho Trầm ở chỗ này chờ người bao lâu? Người mẹ nó có phải lại chạy đi ăn vụng thịt nướng hay không? Hôm nay Trầm không đánh cho người mông nở hoa, Trầm sẽ không phải là lão tử của người!"

Từ hoàng cung đến phủ đệ Lục hoàng tử tổng cộng cũng chỉ cần nửa canh giờ mà thôi, nhưng mà người này thế mà lại đi ba canh giờ mới trở về, khẳng định là trên đường chịu không nổi mệt hoặc của tửu lâu chạy tới ăn vụng, loại chuyện này cũng không phải là chưa từng xảy ra. Chỉ cần nghĩ thấy mùi thịt, tiểu tử này có thể ngay cả bản thân là ai cũng quên.

Nhưng mà, Bàng Nhiên hoàn toàn mơ hồ, hắn không biết phụ hoàng lại đang phát thần kinh gì, hắn giống như cái gì cũng không có làm nha.

Không đợi hắn suy nghĩ cẩn thận, một cái tát mới lại hạ xuống, đau đến mức Bàng Nhiên nhảy dựng lên, vừa chạy vừa trốn nói: "Phụ hoàng, ta lại làm cái gì làm cho người tức giận như vậy? Người không phân tốt xấu đã đánh ta, ôi, phụ hoàng người đừng đánh, mông của ta cũng sắp nở hoa rồi, nữ thần, người mau cứu ta, phụ hoàng ta muốn đánh chết ta."

Trốn không khỏi bàn tay của Bàng Tử Hoàng, Bàng Nhiên cũng bắt chước cái khác, thất tha thất thểu chạy tới phía Cổ Nhục Vân.

Theo hắn, chỉ cần trốn sau lưng Cổ Nhục Vân thì sẽ không có nguy hiểm gì.

Nghe được lời này của Bàng Nhiên, Bàng Tử Hoàng mới chú ý tới Cổ Nhục Vân ở bên cạnh, hắn thu tay, khuôn mặt anh tuấn có chút xấu hổ: "Vị cô nương này chắc hẳn chính là chủ tử Cổ Nhục Vân của Bách Thảo Đường? Vừa rồi để người chê cười, thật sự là tên không nên thân này thiếu chút nữa làm Trầm tức chết."

"Này." Cổ Nhục Vân có chút ngượng ngùng nói: "Sở dĩ chúng ta tới trễ không phải vì Lục hoàng tử tham đi chơi, là ta giữa đường gặp được một cô nhân (người quen cũ), trì hoãn một chút thời gian, việc này không có quan hệ gì với hắn."

"Người có nghe hay không?"

Bàng Nhiên dò xét thò đầu ra từ sau lưng thiếu nữ, nói dối một câu, chỉ là lúc thấy Bàng Tử Hoàng trước mắt trừng mắt với hắn, vội vàng rút cổ lại.

Đúng lúc này, ngoài thư phòng truyền đến một tiếng thông báo: "Bệ hạ, Quốc Sư tiến đến cầu kiến."

Quốc Sư?

Bàng Tử Hoàng như có mây, nhân nhật nói: "Cho hắn đi vào đi."

Vừa dứt lời, cửa phòng bị một bàn tay đẩy ra, sau đó Lâm Nhạc một thân bạch y từ ngoài cửa cất bước mà vào, ánh mắt của hắn đảo qua trên mặt Bàng Nhiên và Cổ Nhục Vân, chợt cùng cùng tay với Bàng Tử Hoàng, nói: "Bệ hạ, lúc này đây vì thần tiến đến, là vì muốn bệ hạ cho vì thần một cái công đạo."

Quốc Sư có địa vị siêu nhiên ở Huyền Vũ Quốc, cũng là người thấy hoàng đế không cần hành lễ quỳ lạy.

Mà sở dĩ hắn có địa vị giống như hiện nay, không chỉ là vì hắn trên biết thiên văn dưới biết địa lý, càng là bởi vì một muội muội của Lâm Nhạc gả cho đệ tử chi thứ của Hạ gia Thiên Thành làm thiếp! Đùng nhìn người kia chỉ là một đệ tử chi thứ của Hạ gia, mà muội muội của hắn cũng chỉ là một tiểu thiếp,

ngay cả sườn phụ nhân đều không phải, nhưng mà, chỉ cần là có quan hệ với Hạ gia, chẳng sợ người chỉ là một gã sai vặt quét rác, đều sẽ không có người dám can đảm đắc tội.

Điều này cũng chính là nguyên nhân vì sao Bàng Từ Hoàng thật phản cảm Quốc Sur này, vẫn phải tôn kính hắn.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 235: Không chết tử tế được? (hai)

Edit: kaylee

"Quốc Sur, người có chuyện gì cần Trầm làm chủ?"

Kỳ thực, Bàng Từ Hoàng sớm biết mục đích tới đây của Lâm Nhạc, không phải là nhìn thấy Bàng Nhiên đã trở lại, cho nên đến tìm hắn phiền toái? Nhưng mà tiểu tử Bàng Nhiên này chỉ có bản thân mới có thể đánh chửi! Sở dĩ lúc trước mở một con mắt nhắm một con mắt nhìn những người khác bắt nạt hắn, cũng chỉ là muốn làm cho hắn giảm béo mà thôi, dù sao với thân hình mập mạp kia của hắn sớm muộn gì cũng sẽ bị bệnh không trị được.

Hiện tại hắn cũng đã gầy đi, ai dám đụng hắn (BN) một chút, hắn (BTH) sẽ đánh kẻ đó!

"Bệ hạ, Lục hoàng tử mỗi ngày đều không làm việc đàng hoàng, chỉ biết sống phóng túng, lại còn tùy ý gây chuyện ở tù lâu, nếu không phải vì thân mạng lớn, phỏng chừng đã bị hắn đặt móng ngồi chết, hơn nữa, hắn còn không được bệ hạ đồng ý đã mất tích, thật sự là đại nghịch bất đạo, càng quan trọng hơn là, hắn đánh ngất nhi tử của Hộ bộ thượng thư ở đầu đường, ngay cả huynh trưởng của mình cũng không buông tha, còn tùy tiện tìm một nữ nhân tới lừa gạt bệ hạ là cái gì mà người của Bách Thảo Đường! Quả nhiên là chê cười, làm sao đường đường người đứng đầu Bách Thảo Đường có thể tới nơi này? Bệ hạ phải lấy tội khi quân xử trí hắn!"

Ánh mắt âm ngoan của Lâm Nhạc quét về phía khuôn mặt không cho là đúng của Bàng Nhiên, một nụ cười tàn nhẫn treo trên khóe môi y.

Năm đó, nếu không phải khi hãm hại mấy người Đại hoàng tử đã khiến cho Hạ gia chú ý, y cũng không có khả năng để cho Lục hoàng tử bình an sinh ra, nhưng vì không tiếp tục chọc phiền toái, mới hạ độc khi Hoàng Hậu nương nương mang thai, cho dù không lấy tánh mạng của Lục hoàng tử, nhưng cũng có thể làm cho hắn trở thành một phế vật!

Hơn nữa một lời tiên đoán của bản thân, cả đời này, hắn đều không có khả năng xoay người!

Ai nghĩ rằng tên này bị kích thích mà quyết chí tự cường, cho dù hắn đã không có cơ hội, nhưng bản thân cũng không thể để cho hắn có lòng tin như vậy. Hắn phải cam chịu ngồi ăn chờ chết giống như trước kia!

"Hừ!"

Bàng Nhiên hừ lạnh một tiếng, nói: "Người nói nữ thần là giả mạo, người có chứng cứ gì? Chẳng lẽ người gặp qua chủ tử của Bách Thảo Đường?"

"Chứng cứ?" Trên mặt Lâm Nhạc lộ vẻ cười lạnh: "Lâm Nhạc ta nói chuyện không cần chứng cứ? Bởi vì ta là Quốc Sur, ta có thể nhìn thấu vạn vật thế gian, nhưng mà ở trong ánh mắt của ta đây, nhìn không ra nữ nhân này có quan hệ gì với Bách Thảo Đường, năng rõ ràng là giả mạo."

Khi nói lời này, y nhìn về phía Cố Nhượng Vân, hèn mọn nói: "Cô nương, người ngàn vạn đừng bị người lừa gạt tới làm loại chuyện thiếu đạo đức này, lừa gạt bệ hạ chính là tội khi quân, là bị diệt cửu tộc! Đừng vì tư lợi của bản thân mà liên lụy người nhà của người, nếu không người chính là tội đáng chết vạn lần! Hơn nữa trên đời này không có chuyện ta không biết, quá khứ và tương lai của người đều hiện ra ở trong mắt của ta đây, thậm chí ta có thể nói cho người biết về sau người sẽ xảy ra chuyện gì."

Từ đầu tới cuối, sắc mặt của Cố Nhượng Vân đều là nhàn nhạt, ánh mắt bình tĩnh nhìn Lâm Nhạc, trong đôi mắt không có chút gợn sóng nào.

Lâm Nhạc tiếp tục nói: "Về sau người gặp chuyện cực kỳ bất hạnh, cửu tộc của người vì người mà chết, chỉ có một mình người tham sống sợ chết, trải qua sống không bằng chết, bị người bán cho người khác làm thiếp, **** gặp tra tấn, cuối cùng không chết tử tế được! Cho dù là lại đầu thai làm người, cũng là kết cục không sai biệt lắm, đời đời kiếp kiếp, không được hôn phu yêu, không được người thân thương, trừ phi hồn phi phách tán, nếu không người phải trải qua cực khổ trọn đời."

Cố Nhượng Vân nở nụ cười, nụ cười của nàng mang theo ý tứ hàm xúc không rõ: "Quốc Sur đại nhân thật đúng là lợi hại, nhưng mà, người có dự đoán qua kết cục của người hay không?" (L: Vân tỷ nhắc nhở rồi mà không biết đường ~ chia buồn ~)

"Đương nhiên," Lâm Nhạc lạnh lùng nhìn khuôn mặt của Cố Nhượng Vân, nhếch môi nói: "Vận mệnh của ta, chính là dưới một người, trên vạn người! Được người sùng kính, được người cúng bái! Cho dù người hãm mộ cũng không có tác dụng, ta có hôm nay, là vì kiếp trước tích lũy vô số công đức, mà kiếp trước của người cũng là một ma nữ người người muốn tru diệt, hại nước hại dân, giết người như ngóc, cho nên, cho dù người đầu thai ngàn vạn lần, cũng sẽ không có một lần nào có kết cục tốt!"

Chương 236: Sinh nhi tử không có cục hoa (một)

Edit: kaylee

Bàng Nhiên há hốc miệng, giống như là nghe được chuyện không thể tin được nào đó. Bởi vì hắn chưa từng nói chuyện với Lâm Nhạc, cho nên không biết Quốc Sư đại nhân này sẽ tự cho rằng mình tốt như vậy? Dưới một người, trên vạn người, được người sùng kính, được người cúng bái, chắc chắn, nghe một chút xem nói gì vậy?

Trừ bỏ người da mặt dày, còn ai có thể nói ra lời nói không biết xấu hổ như vậy?

Đừng nói Bàng Nhiên, ngay cả vẻ mặt của Bàng Tử Hoàng cũng vô cùng khó coi, lúc này đây thật sự là ném hết mặt mũi! Bình thường Quốc Sư đại nhân cũng coi như ôn trọng, hôm nay phỏng chừng là chịu kích thích nghiêm trọng nào đó, thế cho nên đầu có vấn đề.

Không sai, khẳng định là như vậy.

Bàng Tử Hoàng càng ngày càng cảm thấy bản thân nghĩ thật có đạo lý, hai mắt thương hại nhìn khuôn mặt tràn đầy cao ngạo tự đắc kia của Lâm Nhạc: "Quốc Sư đại nhân, ta hiểu rõ cái loại cảm giác cục hoa của Bàng Nhiên ngồi ở trên mặt của ngươi kia, cho nên đầu của ngươi chịu kích thích cũng là đương nhiên, vừa vặn chủ tử của Bách Thảo Đường ở đây, nghe nói nàng còn là sư phụ của Quý Y, để cho nàng khám cho ngươi một chút đi, điên điên khùng khùng như vậy không tốt."

Lời nói quan tâm này rơi vào trong tai của Lâm Nhạc, lập tức làm cho khuôn mặt của y đại biến, sắc mặt nháy mắt trầm xuống, cho dù đối phương là hoàng đế của Huyền Vũ Quốc, y cũng chưa từng áp chế tức giận trong nội tâm.

"Bệ hạ, ý của ngươi là đầu óc của vi thần hỏng rồi? Còn để cho một lang băm lừa đảo tới trị liệu cho thần?" (L: tên khốn này lee edit không để kính ngữ khi xưng hô nhé ~)

Cầu hoàng đế này thế mà lại dám mắng y! Nếu không phải Hạ gia không cho phép Huyền Vũ Quốc tùy ý thay đổi triều đại, y tuyệt đối muốn giết cầu hoàng đế này!

"Ngươi thả mẹ nó rắm!"

Bàng Nhiên tức giận rồi, Cố Nhược Vân ở trong lòng hắn chính là nữ thần không gì không làm được, thần côn giả danh (tên vô lại giả danh thần thánh) lừa bịp này thế mà lại dám mắng nữ thần của hắn, chuyện này quả thực không thể nhẫn nhịn.

Vì thế, Bàng Nhiên trong mắt phun lửa chỉ ngón tay của mình vào cái mũi của Lâm Nhạc, nước miếng trực tiếp bắn ra bay đến trên mặt của đối phương.

"Ni mã (chửi bậy), chỉ là một tên thần côn mà thôi, thật sự cho rằng bản thân là thần tiên? Cho tới bây giờ bản hoàng tử còn chưa thấy qua có thần tiên lớn lên xấu giống như ngươi vậy, phỏng chừng nói ngươi là quý quái cũng là cất nhắc ngươi, ngươi không phải được xưng là trên biết thiên văn dưới biết địa lý sao? Không phải được xưng là có thể thấy quá khứ của mọi người sao? Vậy ngươi nói xem, ngày hôm qua bản hoàng tử ăn cái gì? Đi nhà xí mấy lần? Ngay cả mấy chuyện nhỏ này đều tính không ra ngươi còn dám nói bản thân có thể bấm tay là tính được? Đến đến đến, hiện tại ngươi tính cho ta một chút."

Lâm Nhạc tức đến mức cả người run rẩy, y sờ soạng nước miếng trên mặt, hung hăng trừng mắt nhìn Bàng Nhiên, quay đầu nhìn về phía Bàng Tử Hoàng, chấp tay nói: "Bệ hạ, Lục hoàng tử vũ nhục vi thần, kính xin bệ hạ làm chủ cho vi thần!"

"Hả?"

Bàng Tử Hoàng vẻ mặt kinh ngạc, biểu cảm kia giống như là vừa phục hồi tinh thần lại, nhìn không ra thiết giả: "Quốc Sư đại nhân, ngưng ngưng, vừa rồi Trẫm lên đồng (*), vừa rồi các ngươi nói gì Trẫm không có nghe rõ, có thể lặp lại một lần hay không?"

(*) lên đồng: các bạn biết mấy thầy bói hầu đồng không? Kiểu lên đồng hầu các Ngài, xuất hồn, xuất thần đó ~ nhưng đến chịu ông hoàng đế này, lên đồng cũng nói ra được:VL

Lâm Nhạc đáng chết này, bản thân đã sớm nhìn hắn khó chịu! Nếu không phải y có chút quan hệ với Hạ gia, sao hắn lại để cho tai họa này ở lại hoàng cung? Thật đúng là tự coi mình là lớn nhất, vậy mà vọng tưởng làm cho hắn xử phạt Bàng Nhiên, chắc chắn, dựa vào cái gì hắn lại trợ giúp một người ngoài bất nạt nhi tử nhà mình? Nằm mơ đi thôi.

"Ngươi. Các ngươi....."

Lâm Nhạc hít một hơi thật sâu, giờ khắc này, y cảm giác được trái tim mình đều đang run rẩy, nhưng cuối cùng y vẫn là đề xuống tức giận trong nội tâm, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm Bàng Tử Hoàng trước mặt: "Tốt, tốt lắm! Có phải bệ hạ nguoi quên Hạ gia rồi hay không, nếu Hạ gia biết nguoi là một hôn quân, có phải nguoi hoàng đế nguoi nên lập tức rời đi hay không, hừ!"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 237: Sinh nhi tử không có cúc hoa (hai)

Edit: kaylee

Nói xong lời này, y phát phát tay áo, xoay người đi đến phía ngoài ngự thư phòng, chính là khi đi đến trước mặt Cố Nhượng Vân bước chân dừng lại một chút, bên môi gọi lên một độ cong thật sâu: "Cô nương, đôi khi đi nhầm một bước, cuộc sống của nguoi đều sẽ bị hủy! Nhớ kỹ lời nói vừa rồi của ta, rất nhanh tiên đoán của ta sẽ trở thành sự thật! Vận mệnh của nguoi sẽ vì chính lựa chọn của nguoi mà trở nên vô cùng thê thảm! Cả đời đều vượt qua ở trong sự khi nhục của người khác! Ha ha."

Từ đầu tới cuối, Cố Nhượng Vân đều chưa từng mở miệng, nhưng mà một mắt nhìn về phía Lâm Nhạc kia mang theo vô tận lạnh lẽo.

"Nữ thần, nguoi yên tâm, ta sẽ không để cho nguoi bị ức hiếp không công, chờ về sau ta lên làm hoàng đế, việc đầu tiên ta làm chính là làm thịt tên Quốc Sư này."

Bàng Nhiên vỗ ngực lời thề son sắt cam đoan, hoàn toàn bỏ qua Bàng Tử Hoàng ở bên cạnh, tức đến mức Bàng Tử Hoàng trực tiếp một cước đạp qua, tức giận quát: "Tiểu tử hỗn lão, lão tử của nguoi còn chưa có chết, nguoi đã muốn làm hoàng đế, thế nào? Tính toán mưu quyền toán vị?"

Mà Bàng Nhiên bị một đá này cả người đều nhảy dựng lên, vội vàng bưng kín cúc hoa bị đạp một cái, khóc lớn cầu xin tha thứ nói: "Phụ hoàng tha mạng ~ phụ hoàng, con sai lầm rồi, con biết sai lầm rồi, đừng đạp, ôi, lại đá con sẽ biến thành không có cúc hoa, về sau người khác mắng phụ hoàng người sẽ nói người sinh nhi tử không có cúc hoa."

"Tiểu tử thối, nguoi nhớ kỹ cho ta," Bàng Tử Hoàng dùng gậy chỉ vào Bàng Nhiên, thờ hỏn hển nói: "Về sau nguoi dám nguyền rủa lão tử, lão tử đánh chết nguoi!"

Bàng Tử Hoàng bị tức xù lông, cầm lấy cây gậy bên cạnh liền một gậy đánh vào mông của Bàng Nhiên, đánh Bàng Nhiên ‘ngao ngao’ kêu đau, nhảy lên gào khóc thảm thiết ở trong phòng.

Nhìn một màn trước mắt, Cố Nhượng Vân nhàn nhạt gọi lên khoe môi, cho dù Bàng Tử Hoàng dùng gậy hung hăng đánh Bàng Nhiên, nhưng mà, nàng lại cảm nhận được một loại cảm giác rất là ấm áp. Thật giống như đây không phải là nhà đế vương, mà là một gia đình bình thường, nàng cũng là lần đầu tiên đã biết thì ra hoàng tộc cũng có tình thân.....

Đương nhiên, nàng không biết là, bởi vì vị trí hoàng đế của Huyền Vũ Quốc là do Hạ gia quyết định, mà lão gia chủ của Hạ gia lại vừa vận thật thường thức tình nhân, nên mới lựa chọn Bàng Tử Hoàng trở thành đế vương.

"Tiểu tử thối, nguoi nhớ kỹ cho ta," Bàng Tử Hoàng dùng gậy chỉ vào Bàng Nhiên, thờ hỏn hển nói: "Về sau nguoi dám nguyền rủa lão tử, lão tử đánh nguoi không xuống giường được! Hơn nữa nguoi đừng hy vọng đi tìm nguoi mẫu hậu của cáo trạng, mấy ngày nay mẫu hậu của nguoi về nhà mẹ đẻ thăm người thân đi không ở trong này, không ai có thể che chở nguoi."

Bàng Nhiên nước mắt giàn giụa ôm mông sưng đỏ, hẩn quyết định, về sau chờ hẩn lên làm hoàng đế, nhất định phải làm cho tên hỗn đản này ném thư tử tử bị đánh đòn.

Hơn nữa, một tháng không cho phép hẩn ăn thịt!

"Bệ hạ thật đúng là tình lực dư thừa."

Đúng lúc này, một tiếng cười khê từ bên cạnh truyền đến, làm cho Bàng Tử Hoàng đột nhiên phục hồi tinh thần lại, hẩn lau lau mồ hôi trên trán, về mặt quần bách nói: "Cô cô nương, đề ngài chê cười, thật sự là tên này rất không nên thân! Đúng rồi, lần này mời nguoi đến, là muốn nhờ nguoi kiểm tra thân thể của Trầm một chút, vì sao trong khoảng thời gian này Trầm luôn cảm thấy đau đầu, thậm chí tìm rất nhiều Ngự Y cũng không có tác dụng."

Khi nói lời này, ánh mắt của Bàng Tử Hoàng gắt gao nhìn chăm chăm Cố Nhượng Vân, sau khi nhìn thấy đối phương nhử mày, trong lòng bất giác ‘lộp bộp’ một cái.

Chẳng lẽ bản thân bị bệnh không trị được?

Thật lâu sau, mi tâm(*) của thiếu nữ ló lờng ra, trong mắt bắt đầu lưu chuyển tia sáng trong trẻo: "Bệ hạ, có phải nguoi chạm qua một gốc cây tên là Phục Địa Thảo hay không?"

(*) mi tâm: điểm giữa 2 đầu lông mày

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 238: Vu oan giá họa (một)

Edit: kaylee

Phục Địa Thảo?

Bàng Tử Hoàng nhíu mày, trong mắt mang theo nghi hoặc rõ ràng: "Phục Địa Thảo gì, ta không có nghe nói qua."

"Phục Địa Thảo là một loại dược liệu có độc, bình thường người chỉ cần tiếp xúc qua Phục Địa Thảo sẽ xuất hiện bệnh trạng trúng độc mãn tính, nếu ta không đoán sai, ở trong đoạn thời gian này, đã từng có người đưa cho bệ hạ một gốc cây thực vật, kết quả không tới ba ngày thực vật kia đã héo rũ, sau đó bệ hạ thường xuyên đau đầu kịch liệt, không biết có phải như thế hay không?"

Cố Nhược Vân nhàn nhạt cười, ánh mắt vẫn luôn ngóng nhìn khuôn mặt của Bàng Tử Hoàng, mà sau khi nghe thấy lời của nàng, sắc mặt của Bàng Tử Hoàng rõ ràng trầm xuống, trong mắt giống như đang nổi lên gió lốc nào đó.

Nhưng mà hắn không nói gì cả.

Hắn không nói, Cố Nhược Vân cũng không có hỏi, dù sao việc này thuộc về bí mật của hoàng cung, cho dù Bàng Tử Hoàng rộng lượng, cũng không có khả năng bại lộ chuyện trong hậu cung ở trước mặt một người ngoài.

"Cố cô nương," Bàng Tử Hoàng hít vào một hơi thật sâu, mặt mũi nặng nề hỏi: "Không biết Trẫm còn có thể cứu hay không?"

Hắn thật vất vả đợi được tiêu tử thối Bàng Nhiên này phản chấn lên, trước khi chưa bồi dưỡng hắn (BN) thành tài, hắn còn chưa muốn chết!

Cố Nhược Vân ngừng lại một chút, sau đó giờ khoe môi lên: "Cứu, nhưng là có biện pháp, chỉ là....."

Vừa nghe thấy bản thân còn có thể cứu được, trên mặt Bàng Tử Hoàng có vui sướng không che giấu chút nào, vội vàng nói: "Cố cô nương, chỉ cần người có thể cứu Trẫm, vậy yêu cầu gì Trẫm đều có thể đáp ứng người."

"Tốt!"

Trong mắt hiện lên một tia sáng bén nhọn, Cố Nhược Vân không tiếng động nở nụ cười: "Nhớ kỹ lời nói của người! lát sau ta sẽ kê một đơn thuốc cho người, người tìm người đưa dược liệu trên đó đến phủ Lục hoàng tử, sau đó ta sẽ trị liệu cho người, nhưng mà thời gian của người cũng không nhiều, tốt nhất trong vòng 3 ngày tìm được dược liệu, nếu không cứ tiếp tục kéo dài, ta cũng không dám cam đoan người có gặp phải chuyện gì hay không."

"Cố cô nương, người chỉ cần nói tên dược liệu cho ta, không cần ba ngày, ta sẽ đưa dược liệu đến cho người!"

"Vậy..... Ta sẽ ở bên trong phủ Lục hoàng tử chờ người."

Nói xong lời này, Cố Nhược Vân cảm lấy bút lông, liệt kê từng dược liệu giải độc ở phía trên, rồi sau đó liền rời khỏi nơi này cùng Bàng Nhiên. Sau khi bọn họ rời đi, sắc mặt của Bàng Tử Hoàng lập tức lạnh xuống, nhàn nhạt phân phó nói: "Người đâu, cầm đơn thuốc này đến Ngự Y viện, làm cho người ta lập tức đưa dược liệu bên trên tới phủ Lục hoàng tử, thuận tiện làm cho Lâm Quý Phi tới gặp Trẫm!"

Phục Địa Thảo.....

Nghĩ tới cái tên này, trái tim của Bàng Tử Hoàng liền lạnh xuống.

"Tốt cho một Lâm Quý Phi, các người vậy mà muốn hại Trẫm! Nếu không có tiêu tử Bàng Nhiên kia mời người Bách Thảo Đường tới, phỏng chừng ngay cả chết như thế nào Trẫm cũng không biết!" Bàng Tử Hoàng hận nghiêng răng nghiêng lợi, hắn luôn luôn nể tình Lâm Quý Phi và Hạ gia có chút thân thuộc, cho nên đặc biệt khoan dung đối với nàng! Ai biết nữ nhân kia thế mà lại muốn mạng của hắn!

Phục Địa Thảo kia chính là Lâm Quý Phi đưa cho hắn, nghe nói là để hóa giải một nhọc, ai biết hai ngày sau đã héo rũ! Lúc đó còn tưởng rằng đó là một loại thực vật không biết tên khó có thể nuôi sống, không nghĩ tới sẽ vì nguyên nhân này.

Đúng lúc này, cửa ngự thư phòng bị một cái tay ngọc chậm rãi đẩy ra, ngay sau đó một mỹ phụ (phụ nhân xinh đẹp) mặc cung trang bước sen linh hoạt đi đến, đôi mắt mênh mông sống nước hơi hơi lưu chuyển, nàng mềm nhẹ cười, đi đến bên người Bàng Tử Hoàng hành một cái lễ, giọng nói mềm mại vang lên: "Nô tì tham kiến bệ hạ, không biết bệ hạ triệu nô tì đến là có chuyện gì?"

"Dùng!"

Bàn tay to hung hăng dùng ở trên bàn, gân xanh trên thái dương của Bàng Tử Hoàng nổi lên, sắc mặt xanh mét nói: "Lâm Quý Phi, ngươi có biết tội?"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 239: Vu oan giá họa (hai)

Edit: kaylee

Lâm Quý Phi sợ tới mức lui về phía sau hai bước, mắt ngập nước kinh ngạc nhìn tuần dung (khuôn mặt tuần tú) lãnh khốc của Bàng Tử Hoàng: "Bệ hạ, không biết nô tì phạm vào tội gì, thế nhưng làm cho bệ hạ nổi giận như thế? Nếu nô tì có làm sai chỗ nào, nô tì cam nguyện bị phạt, chỉ xin bệ hạ bảo trọng long thể."

Lời nói này, nói thông tình đạt lý, trong mắt ngập nước kia toát ra vẻ thân thiết, giống như thật sự lo lắng cho thân thể của Bàng Tử Hoàng.

"Bảo trọng long thể? Ha ha!" Bàng Tử Hoàng cười 'ha ha' hai tiếng, hần nắm chặt nắm tay, mắt lạnh gắt gao nhìn chăm chăm khuôn mặt xinh đẹp kia của Lâm Quý Phi. (L: quên, chỗ để Lâm Quý Phi, chỗ lại Lâm Phi, đó là nguyên văn nhé ~)

Không thể không nói, nữ nhân này quả thật rất đẹp, Hoàng Hậu không phải một cấp bậc với nàng, nhưng mà, nàng không có trách tâm nhân hậu (lương thiện, nhân ái) của Hoàng Hậu, mẫu nghi thiên hạ, cũng không có dịu dàng nhân thực của Hoàng Hậu. Cho nên, ở trong lòng của hắn, bất luận kẻ nào đều kém Hoàng Hậu! Cho dù nữ nhân kia đẹp như thế nào!

"Lâm Quý Phi, ngươi không biết là lời này của ngươi nói thật chột dạ? Trẫm nhìn ngươi ước gì Trẫm chết sớm, để cho lão Tam đăng cơ làm đế! Nhưng mà, ngươi mơ tưởng, bất luận như thế nào Trẫm cũng sẽ không chết, cũng sẽ không thể cho âm mưu của các ngươi đạt được!"

Bàng Tử Hoàng cắn chặt hàm răng, giọng nói mang theo tức giận.

"Bệ hạ?" Lâm Quý Phi kinh ngạc ngẩng đầu, không rõ chân tướng hỏi: "Tại sao bệ hạ ngài nói ra lời ấy? Khi nào thì nô tì muốn tánh mạng của bệ hạ ngài?"

"Hừ! Đến lúc này ngươi còn giả bộ, mấy ngày trước ngươi tặng Trẫm một gốc cây thực vật, vậy Trẫm hỏi ngươi, có phải cây thực vật kia tên là Phục Địa Thảo hay không, là một loại độc dược mẫn tính!"

Trái tim của Lâm Quý Phi 'lộp bộp' một cái, ban đầu nàng cho rằng bản thân làm việc thần không biết quỷ không hay, lại không nghĩ rằng sẽ bị bệ hạ phát hiện! Xem ra lúc này đây bất luận như thế nào cũng không thể gạt được, một khi đã như vậy, vậy không bằng tiên hạ thủ vi cường (ra tay trước để chiếm lợi thế).

Nghĩ đến đây, trong mắt đẹp của Lâm Quý Phi lóe ra ánh sáng kỳ lạ, nàng nhẹ mím môi nở nụ cười: "Bệ hạ, xem ra bị ngươi phát hiện, nhưng thật đáng tiếc, đã quá chậm, nếu ngươi nguyện ý phế Hoàng Hậu đi hơn nữa tự tay giết nàng, thì nô tì sẽ nguyện ý giải độc vì bệ hạ, cho nên bệ hạ sống hay chết, là do chính bệ hạ ngươi quyết định."

Bàng Tử Hoàng hoàn toàn tức giận rồi, nếu từ đầu tới cuối người Lâm Quý Phi muốn đối phó chỉ có một mình bản thân vậy thì cũng thôi, không nghĩ tới nàng còn muốn thương tổn Hoàng Hậu!

Bởi vì thân là hoàng đế, hắn có rất nhiều chuyện thân bất do kỷ (không thể làm theo ý mình), đã thật thực xin lỗi Hoàng Hậu, hiện giờ lại có thể nào vì nữ nhân khác mà thương tổn nàng?

"Lâm Quý Phi, ngươi muốn làm Hoàng Hậu?" Bàng Tử Hoàng giận dữ quá hóa cười: "Đáng tiếc, ngay cả một ngón tay của Hoàng Hậu ngươi cũng kém! Ở Huyền Vũ Quốc chỉ có một Hoàng Hậu! Nếu nàng mất, vậy Trẫm sẽ vĩnh viễn để trống vị trí Hoàng Hậu vì nàng! Ngươi cũng đừng suy nghĩ! Càng niền bàn làm cho Trẫm tự tay thương tổn Hoàng Hậu! Hoàng Hậu là tình cảm chân thành trong lòng Trẫm, cho dù hôm nay Trẫm độc phát bỏ mình, cũng tuyệt sẽ không nghe ngươi!"

Khuôn mặt tuyệt diễm kia lạnh xuống, Lâm Quý Phi cười lạnh một tiếng, bởi vì nàng nhớ giao tình tốt đẹp từng có với Bàng Tử Hoàng, chỉ cần hắn giết đôi mẫu tử kia, nàng sẽ không quá mức so đo! Không nghĩ tới, hắn vậy mà thà rằng độc phát bỏ mình cũng không giết Hoàng Hậu, tốt, tốt lắm! Nàng sẽ làm hắn trả giá đại giới vì sự ngu xuẩn của bản thân!

"Bệ hạ, xem ra ngươi đã lựa chọn, nhưng mà không quan hệ, bởi vì rất nhanh ngươi sẽ chết bất đắc kỳ tử, hai hoàng tử khác ở Huyền Vũ Quốc một người là phế vật, một người khác mê luyện tử sắc, cũng chỉ có hoàng nhi của ta mới có thể đảm đương trọng trách! Đúng rồi, thuận tiện nói cho ngươi một chuyện, ba hoàng tử khác đều là chết ở trong tay ta và ca ca, ha ha! Nhất là Đại hoàng tử, lúc chết đặc biệt thảm, hắn còn không ngừng khẩn cầu ta, làm cho ta ngày sau sau khi đoạt quyền buông tha cho Hoàng Hậu một con đường sống, chắc chắn, làm sao ta có thể bỏ qua cho nàng? Nếu không phải nàng, ta chính là Hoàng Hậu nương nương!"

Chương 240: Vu oan giá họa (ba)

Edit: kaylee

Khuôn mặt của Lâm Quý Phi vận vẹo, biểu cảm dữ tợn, nàng điên cuồng cười lớn, không để hoàng đế trước mặt vào mắt.

"Người....."

Tay Bàng Tử Hoàng ôm ngực, con người trợn lên, giờ khắc này, hắn cảm giác được hô hấp của bản thân cũng trở nên khó khăn, con người tràn ngập sát ý gắt gao nhìn chăm chăm Lâm Quý Phi.

Cả đời này, hắn cũng chưa từng hận qua một người giống như bây giờ, phòng chừng cho dù ăn thịt của nàng, uống máu của nàng, cũng khó mà xoa dịu thù hận trong lòng hắn.

"Là người, là người làm hại Đại hoàng nhi mặc danh kỳ diệu (không hiểu ra sao) chết bất đắc kỳ tử, cũng là người hại lão Nhị và lão Tứ, Lâm Phụng Y, nếu Trẫm không bầm thây vạn đoạn người, sao có thể ăn nói với nhi tử đã chết, sao có thể ăn nói với Hoàng Hậu lấy nước mắt rửa mặt mỗi ngày?"

Một câu nói cuối cùng, hắn trên cơ bản là rống lên, chính là sau khi rống xong, một ngụm máu tươi phun ra, sắc mặt vốn là tái nhợt tại giờ phút này càng trắng bệch. Rồi sau đó, Bàng Tử Hoàng ngẩng đầu, đôi mắt gắt gao nhìn Lâm Quý Phi: "Người làm cái gì với Trẫm?"

"Bệ hạ, người cho rằng sau khi người đã biết tất cả ta sẽ để cho người còn sống? Tuy rằng quả thật ta có cảm tình với người, nhưng mà, ta còn chưa muốn chết, nếu hiện tại ta tha cho người, phòng chừng chết sẽ là ta, cho nên vừa rồi khi người đến gần ta ta đã hạ một loại kịch độc trí mạng khác ở trên người người: "Lâm Quý Phi lạnh lùng cười, u ám nói: "Mà hiện tại, người đừng hy vọng hộ vệ bên ngoài sẽ cứu người, bởi vì bọn họ sớm đã là người của ca ca ta! Người hoàng đế người làm thật vô dụng, chẳng những sinh nhi tử chết chết phế phế, ngay cả thủ hạ cũng phản bội người! Nhưng mà người yên tâm, sau khi người chết khẳng định sẽ kéo theo một cái đệm lưng, vừa rồi Lục hoàng tử đã tới đây, cho nên ca ca ta sẽ dẫn người đi phủ Lục hoàng tử bắt hung thủ giết hại bệ hạ, trả lại cho người một cái công đạo!"

Phốc xuy!

Bàng Tử Hoàng bị tức lại phun ra một ngụm máu tươi, đôi mắt bốc lửa nhìn chăm chăm Lâm Quý Phi, từng chữ từng câu nói: "Lâm Quý Phi, nếu người dám thương tổn Bàng Nhiên và Hoàng Hậu, vậy Trẫm chính là thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho người!"

Lúc này sắc mặt hắn trắng bệch khác thường, hơn nữa biểu cảm lạnh lạnh kia, nhưng là làm cho trong lòng Lâm Quý Phi sinh ra một trận kích động, chỉ là rất nhanh đã thu liễm cảm xúc, câu môi cười xinh đẹp: "Bệ hạ, người giống như quên thân phận của ca ca ta, ca ca ta là thần tiên sống được người sùng kính, người cho rằng thần tiên sẽ sợ quỷ quái? Hơn nữa, với uy vọng của ca ca ta ở trong triều, nếu hắn nói là Lục hoàng tử hạ độc người, vậy tuyệt sẽ không có người sẽ hoài nghi lời nói của hắn! Dù sao hắn thân là Quốc Sư có thể bấm tay tính toán, lời nói nói ra tuyệt sẽ không giả! Bởi vậy người cứ yên tâm đi, rất nhanh Lục hoàng tử và Hoàng Hậu đều sẽ đi xuống cùng người, ha ha ha!"

Lâm Quý Phi điên cuồng cười ha hả, vẻ mặt kia giống như là một người điên, tóc vốn tú lệ rối tung xuống, che khuất khuôn mặt điểm lệ kia.

Hoàng Hậu, qua nhiều năm như vậy ta cũng không bằng người, bệ hạ cũng luôn si tình với người! Nhưng rất nhanh nhi tử của ta chính là hoàng đế của Huyền Vũ Quốc! Lúc đó, chính là ngày chết của các người!

Giống như đã nhìn thấy tình cảnh Hoàng Hậu luôn luôn cao quý phủ phục ở dưới chân bản thân, tươi cười của Lâm Quý Phi càng thêm điên cuồng.

Cho dù hoàng đế của Huyền Vũ Quốc là do Hạ gia chọn, nhưng phạm vi lựa chọn của họ chính là ở hoàng cung, hiện giờ mấy hoàng tử Huyền Vũ Quốc chết chết, phế phế, có thể dùng cũng chỉ có nhi tử của nàng Tam hoàng tử, trừ bỏ Tam hoàng tử ra còn có ai có thể đảm nhiệm vị trí hoàng đế?

"Lâm Quý Phi, đôi câu nam nữ các người nhất định không chết từ tế được!"

Bàng Tử Hoàng oán hận rần rần, trong miệng tràn ngập vị huyết tinh, hắn biết lúc này đây bản thân thật sự sợ hãi, vậy mà một mình đơn độc triệu kiến Lâm Quý Phi, chỉ hy vọng Bàng Nhiên có thể an toàn ở dưới sự che chở của Cổ cô nương, như thế, chẳng sợ hắn không cách nào kế thừa ngôi vị hoàng đế, cũng có thể có được một đời an bình.....

Chương 241: Vu oan giá họa (bốn)

Edit: kaylee

Phủ Lục hoàng tử.

Bàng Nhiên giống như lợn chết ghé vào trên giường để cho nha hoàn thoa thuốc trên mông sưng đỏ của hắn, cảm nhận đau kịch liệt kia làm cho hắn kêu lên giống như giết heo, trong lòng hung hăng mắng Bàng Tử Hoàng một lần.

Mẹ nó, tên khốn kia cũng không biết xuống tay nhẹ một chút, quả thực là muốn đánh chết bản thân! Đến cùng hắn (BTH) có phải là thân sinh của hắn (BN) hay không?

Trong tiếng tru lên của Bàng Nhiên, ‘phịch’ một tiếng cửa phòng bị đập mở ra, làm hắn kinh ngạc nhảy dựng lên vội vàng kéo quần lên, sau đó tức giận quát với người ngoài cửa: "Các ngươi ***** không thấy được bốn hoàng tử đang cởi quần sao? Còn không lập tức rút đi cho bốn hoàng tử!"

Hít!

Bởi vì động tác kia quá mức kịch liệt, khe động vết thương trên mông Bàng Nhiên, lập tức đau nhe răng trợn mắt, tâm tình càng thêm khó chịu.

Xuất hiện ở cửa rõ ràng chính là Quốc Sư Lâm Nhạc, phía sau còn dẫn theo một đám đại nội thị vệ, ánh mắt âm trầm của y nhìn chằm chằm mông của Bàng Nhiên, hiện giờ chỉ cần nghĩ tới tiểu tử thối này đã từng dùng cục hoa kia ngồi ở trên mặt của mình, y đã hận không thể tiến lên xé nát cái mông của hắn!

"Mẹ nó!"

Trông thấy ánh mắt của Lâm Nhạc, Bàng Nhiên sợ tới mức cục hoa căng thẳng, vội vàng đưa tay che, lui lại phía sau mấy bước: "Lâm Nhạc, bốn hoàng tử không có ham mê bất lương, ngươi đừng đánh chủ ý tới bốn hoàng tử, bốn hoàng tử không có khẩu vị này, nhất là bộ dạng của ngươi xấu như vậy."

"Bàng Nhiên! Ngươi muốn chết!"

Nghe thấy lời nói vô sỉ của tiểu tử này, Lâm Nhạc cắn răng, cười lạnh một tiếng: "Ngươi trước mưu hại bệ hạ, sau lại dám làm bản thân danh của bốn Quốc Sư! Hiện tại toàn bộ phủ Lục hoàng tử của ngươi đều bị đại nội thị vệ bao vây! Ngươi có chạy được trời!"

Y đã sớm khó chịu với tiểu tử này, nếu không phải là mẫu thân đáng chết kia của hắn, làm sao muội muội của mình có thể sẽ không chiếm được vị trí mẫu nghi thiên hạ? Nhưng mà bệ hạ quá mức bất công, cho dù Tam hoàng tử vì đại thể nào, trong lòng hắn cũng chỉ có tên phế vật này! Loại phế vật vô dụng giống như hắn, sống trên đời chỉ lãng phí lương thực, chết còn có thể tiết kiệm vì quốc gia.

Nhưng mà, bệ hạ vậy mà không tiếp thụ ý tốt này của y! Uống phí y đã tận tâm tận lực vì Huyền Vũ Quốc!

"Đợi chút."

Đầu óc của Bàng Nhiên bỗng chốc không chuyển động được, hắn nghiêng đầu, nghi hoặc nhìn khuôn mặt xanh mét của Lâm Nhạc: "Vừa rồi ngươi nói là có ý tứ gì? Mưu hại phụ hoàng, phụ hoàng của ta như thế nào?"

"Hừ!"

Lâm Nhạc cười lạnh một tiếng: "Chuyện chính ngươi làm còn giả bộ như không biết? Bàng Nhiên, ngươi thật đúng là biết diễn, không đi gánh hát thật sự là đáng tiếc! Tốt, ngươi đã giả bộ không biết, vậy bốn Quốc Sư như ý nguyện của ngươi nói cho ngươi biết! Ngay tại vừa rồi sau khi ngươi và kẻ giả danh kia rời khỏi, bệ hạ đã độc phát bỏ mình! Ngươi dám nói không phải là ngươi hạ độc? Bàng Nhiên, ngươi cầu kết người ngoài mưu hại bệ hạ, phải bị tội gì?"

Vừa rồi độc muội muội hạ cho hắn là một loại kịch độc, không quá nửa canh giờ sẽ độc phát bỏ mình! Tính ra hiện tại không sai biệt lắm đã nửa canh giờ rồi, tên Bàng Tử Hoàng kia tất nhiên đã bị mất mạng!

Từ đây về sau, Huyền Vũ Quốc này chính là thiên hạ của bọn họ!

Àm!

Nhưng mà, sau khi nghe thấy lời nói của Lâm Nhạc, đầu óc của Bàng Nhiên nháy mắt trở nên trống rỗng. Trong đầu của hắn chỉ không ngừng lặp lại mấy từ.

Độc phát bỏ mình!

Không! Không có khả năng! Nữ thần nói qua, độc Phục Địa Thảo còn có ba ngày thời gian! Lúc này mới qua bao lâu, làm sao phụ hoàng có thể độc phát bỏ mình?

Nhất định là bọn họ!

Không sai! Khăng định là sau khi bản thân và nữ thần rời khỏi phụ hoàng gặp đôi huynh muội kia, sau đó lại gặp phải độc thủ! Là bọn hắc hạo chết phụ hoàng!

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 242: Vu oan giá họa (năm)

Edit: kaylee

"Lâm Nhạc con chó nhà người, lão tử muốn giết người!"

Đôi mắt của Bằng Nhiên biến thành màu đỏ, giống như hổ lang thích giết chóc đánh về phía Lâm Nhạc, giờ khắc này, trong lòng của hắn chỉ có một ý tưởng, là giết y báo thù vì phụ hoàng của hắn!

Đừng nhìn Bằng Nhiên thường xuyên mắng Bằng Tử Hoàng ở sau lưng, kỳ thực trong lòng hắn địa vị của Bằng Tử Hoàng cũng không kém mẫu hậu của hắn một chút nào, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho kẻ đã hại chết phụ hoàng!

Phanh!

Bằng Nhiên còn không có tiếp xúc đến góc áo của Lâm Nhạc, đã bị hộ vệ bên cạnh hắn một cước đạp bay ra ngoài, toàn bộ thân thể hiện ra chữ bát (八) nằm trên mặt đất, trên trán mồ hôi lạnh ứa ra, thở hổn hển.

Lần đầu tiên, hắn hối hận không có tu luyện cho tốt!

Lần đầu tiên, hắn hối hận qua nhiều năm như vậy đều không có nghe theo lời nói của phụ hoàng!

Thậm chí cuối cùng ngay cả báo thù cũng làm không được!

"Ha ha ha!"

Bằng Nhiên nở nụ cười, khuôn mặt tái nhợt kia có vẻ đặc biệt điên cuồng, đôi mắt che kín tơ máu gắt gao nhìn chăm chăm Lâm Nhạc, giống như muốn khắc khuôn mặt này vào trong đầu bản thân, để cho mình cả đời còn có thể nhớ được!

"Lâm Nhạc, người tự xưng thần tiên sống, lại làm việc mê muội quý mới có thể làm! Người hại lừa gạt nhiều năm như vậy, rồi sẽ có báo ứng!!! Người nhất định sẽ không chết từ từ được!!!"

"Báo ứng?"

Lâm Nhạc lạnh lùng cười, âm u nói: "Kiếp trước, ta tích lũy vô số công đức, đời này, ta lại tạo phúc muôn dân, chẳng những làm vô số việc thiện, càng là giết vô số người tội ác chồng chất! Cho nên, báo ứng này vĩnh viễn cũng buông xuống không đến đầu loại người tốt như ta đây! Chân chính nên có báo ứng, là loại người giết phụ (cha) người!"

Thân mình Bằng Nhiên run lên, hắn nắm chặt nắm tay, tức giận nhìn Lâm Nhạc, nhưng mà toàn thân truyền đến đau nhức làm cho hắn ngay cả lực lượng đứng lên đều không có, càng miễn bàn báo thù vì phụ hoàng.

"Bằng Nhiên, nữ nhân giả mạo Bách Thảo Đường kia ở chỗ nào?" Lâm Nhạc hơi hơi nheo lại con ngươi, bên môi hàm chứa một nụ cười lạnh: "Người đừng nghĩ chứa chấp năng, nếu không cho dù ta không xử lý, người cho rằng Bách Thảo Đường cường đại sẽ cho phép có người mạo phạm chủ tử nhà mình? Ta làm như vậy cũng là vì Huyền Vũ Quốc, nếu không lấy thế lực của Bách Thảo Đường, sẽ mang đến tai nạn cho Huyền Vũ Quốc! Ta làm như vậy cũng là vì nước vì dân! Dù sao chủ tử của Bách Thảo Đường kia nhưng là có được một con Thanh Long một con Bạch Hổ hai đại Thần Thú, nhưng lại không chỉ có như thế, Bách Thảo Đường càng là có quan hệ sâu rộng với Đông Phương thế gia, lại quan hệ tốt với rất nhiều thế lực, ngay cả Hạ gia cũng không nhất định nguyện ý ra mặt vì Huyền Vũ Quốc ở vào thời điểm này!"

Người khác không biết tình huống hiện tại của Hạ gia, làm sao Lâm Nhạc lại có thể không biết? Nghe nói thiếu chủ Hạ gia bệnh nặng trong người, tất cả mọi người Hạ gia vì bệnh của hắn mà bồn ba xung quanh, lại thế nào quản được Huyền Vũ Quốc? Cho nên, Lâm Nhạc cũng không muốn đi trêu chọc người Bách Thảo Đường! Nhất là, nữ nhân bị người coi là Ma Thần ở trong bốn nước kia!

Nếu y bắt được kẻ giả mạo người đứng đầu Bách Thảo Đường, nói không chừng còn có thể mượn chuyện này tạo mối quan hệ với Bách Thảo Đường, càng có thể muốn một cái danh ngạch mua đan được, kia nhưng là thứ có tiền cũng mua không được.

Về phần Diên Niên Ích Thọ đan Bàng Nhiên mang về cho Bàng Tử Hoàng, Lâm Nhạc cũng không có để vào mắt, dù sao bọn họ ai cũng chưa từng thấy qua đan dược, ai biết là thật là giả? Bởi vì Bàng Tử Hoàng tin tưởng Bàng Nhiên, cho nên cũng tin kẻ giả mạo kia, nhưng y không tin! Viên đan dược kia chỉ là một viên thuốc phổ thông mà thôi, hoàn toàn là Bàng Nhiên vì muốn lấy lòng Bàng Tử Hoàng mà lừa gạt hắn, không có khả năng là thật.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 243: Thần Thú Huyền Vũ (một)

Edit: kaylee

Bàng Nhiên hưng hăng nhìn chăm chăm Lâm Nhạc, tức đến mức muốn mắng chửi người, đúng lúc này, một bóng dáng thanh lệ xuất hiện ở dưới ánh mặt trời, nếu trước kia là một thân áo xanh, mái tóc như thác nước, trên mặt thiếu nữ mang theo tươi cười nhàn nhạt, một đôi mắt trong veo như nước, bình tĩnh không chút gợn sóng.

"Hả? Người xác định có thể dùng ta đi lấy lòng Bách Thảo Đường?"

Giọng nói của nàng nhàn nhạt, nghe không ra cái cảm xúc gì, chỉ là cặp mắt trong veo kia càng u ám, bên môi gợi lên một độ cong nhẹ.

Không biết vì sao, nhìn thấy Cố Nhược Vân như thế, trong lòng Bàng Nhiên trào ra một chút cảm giác nói không nên lời, nhưng mà rất nhanh y đã đè ép cảm giác kỳ quái kia xuống, lạnh giọng nói: "Người tới vừa vặn, người tới, bất kể giả mạo này cũng áp chế đi cho ta! Ta muốn đích thân đưa nàng cho Bách Thảo Đường xử trí!"

Không phải là Lâm Nhạc không tin thân phận của Cố Nhược Vân, nếu Cố Nhược Vân là một người đến Huyền Vũ Quốc, y có thể còn muốn trịnh trọng suy nghĩ một chút, chỉ tiếc, nàng là theo Bàng Nhiên đến, bằng loại vô dụng Bàng Nhiên này làm sao có thể sẽ có quan hệ với Bách Thảo Đường?

Cho nên, không cần nghĩ cũng biết nàng là giả!

Cố Nhược Vân nhìn cũng không có liếc y một cái, đi thẳng tới chỗ Bàng Nhiên nằm ngã trên đất, sau đó xuất ra một viên đan dược nhét vào trong miệng của hắn, sau khi đan dược kia vào trong thân mình, Bàng Nhiên cảm giác được cả người nhẹ nhàng khoan khoái, ngay cả cảm giác đau đớn cũng dần dần biến mất.

Thần!

Quả thực rất thần!

Hai mắt Bàng Nhiên sáng lên, nếu có này đan dược, sau này hắn sẽ không cần sợ bị đánh!

"Người muốn dẫn chúng ta đi?"

Cố Nhược Vân quay người lại, dùng giọng điệu lạnh nhạt nói: "Ta đây sẽ theo người đi một chuyến!"

Tuy rằng Lâm Nhạc cũng nhìn thấy động tác của Cố Nhược Vân, lại không nhìn thấy nàng cho Bàng Nhiên ăn cái gì, bởi vậy cũng không có để vào mắt, chính là bàn tay to vung lên, nói: "Người đâu, bắt hai trọng phạm mưu hại bệ hạ này cho bốn Quốc Sư!"

"Vâng, Quốc Sư đại nhân."

Nghe vậy, lập tức có mấy tên thị vệ tiến lên muốn bắt giữ hai người, nhưng mà, sau khi nhìn thấy ánh mắt của Cố Nhược Vân thân mình không khỏi run lên, đúng là không dám tiến lên một bước.

"Chuyện này sẽ không làm phiền Quốc Sư, bản thân chúng ta tự đi." Cố Nhược Vân nhàn nhạt cười: "Bàng Nhiên, hiện tại chúng ta phải đi hoàng cung xem tình huống của phụ hoàng người một chút, tin tưởng ta, có ta ở đây, không có vấn đề gì."

Tin tưởng ta.....

Trái tim Bàng Nhiên chấn động, ngạc nhiên ngẩng đầu ngó nhìn bóng lưng lạnh nhạt xuất trần của thiếu nữ, không biết vì sao, một câu nói này của Cố Nhược Vân, khiến cho hắn không tự chủ được mà tin nhiệm nàng.

Có nàng ở, sẽ không có vấn đề gì!

Nghe nói như thế, Lâm Nhạc 'xuy' cười một tiếng, không cho là đúng.

Muội muội hạ cho bệ hạ nhưng là kịch độc! Nửa canh giờ sẽ độc phát bỏ mình, cho dù bọn họ gặp được bệ hạ cũng sẽ không có kết quả khác! Nàng

thật đúng là tự coi mình là thần? Hiện tại chính là thần tiên giáng thế, cũng cứu không được một người đã chết.

.....

Thiên Thành, Hạ gia.

Bên trong một mặt thất cổ xưa, lão giả về mặt cung kính, trên khuôn mặt già nua tràn đầy cái loại thành kính đối với thần vật, ông thậm chí cúi thấp nửa người, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, sợ sẽ tạo thành khinh nhờn đối với thần vật.

Nếu có những người khác của Hạ gia ở trong này nhất định sẽ cảm thấy vô cùng khiếp sợ! Lão gia hỏa này là ai? Ông nhưng là gia chủ Hạ gia, nhân vật địa vị cao cả ở Huyền Vũ Quốc, trên đời trừ bỏ ba thế lực lớn kia ra, lại có ai đáng giá ông cung kính như thế? Nhưng mà, nếu nhìn thấy thứ trước mặt ông, mọi người nhất định sẽ càng thêm kinh ngạc.

Thứ kia cũng không phải là nhân loại, mà là một linh thú có đầu rắn lưng rùa, lúc này linh thú kia đang ngồi ở phía trên thần đài, cúi đầu nhìn người phía dưới.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 244: Thần Thú Huyền Vũ (hai)

Edit: kaylee

"Mấy ngàn năm, hừ! Hạ gia các ngươi thật đúng là vô dụng! Nhiều năm như vậy, cũng tìm không thấy người ta muốn tìm, nếu mấy năm này các ngươi vẫn tìm không thấy đồng bạn của ta, ta đây sẽ rời đi Hạ gia, sau này Hạ gia sống hay chết đều không có quan hệ gì với ta!"

Giọng nói kia mang theo thương lão và bất mãn, làm trên đầu Hạ lão gia tử ứa ra mồ hôi lạnh.

"Linh Tiêu đại nhân, xin ngài yên tâm, gần đây ta đã chiếm được tin tức ngài cần, chỉ cần xác nhận nữa là được."

Hạ lão gia tử không có chút bất mãn nào, phải biết rằng, sở dĩ Hạ gia ngàn năm không ngã, là bởi vì người tọa trấn sau lưng Hạ gia! Từ mấy ngàn năm trước con Linh Thú này đã tồn tại, mỗi một thế hệ truyền thừa xuống, đồng dạng, cũng chỉ có gia chủ Hạ gia mỗi đời mới có khả năng nhìn thấy nó tồn tại.

Mà nghìn năm qua, Hạ gia vẫn luôn tìm kiếm hai người, nhưng không có bất luận kẻ nào biết đến cùng bọn họ đang tìm ai! Đương nhiên, bởi vì là gia chủ Hạ gia phát đạt mệnh lệnh, không có bất luận kẻ nào dám có nghi ngờ.

Linh Thú tên là Linh Tiêu kia hừ lạnh một tiếng: "Hi vọng tin tức lần này của các ngươi có thể chuẩn xác một ít, nếu không, sau này lão phu sẽ không che chở Hạ gia an toàn!"

Nếu Bạch Hổ và Thanh Long ở trong này, tất nhiên có thể nhận ra con Linh Thú này chính là Huyền Vũ Linh Tiêu! Chỉ là đáng tiếc, hiện giờ bọn họ còn không có đi đến Hạ gia ở Thiên Thành.....

Hạ lão gia tử vừa nghe lời này lập tức nóng nảy, vội vàng nói: "Linh Tiêu đại nhân, ta nghe được tình huống mới nhất, nghe nói Thanh Long Quốc có một thế lực tên là Bách Thảo Đường, đã từng có người chính mắt nhìn thấy qua chủ tử Cổ Nhược Vân của Bách Thảo Đường triệu hồi ra một con Thanh Long và một con Bạch Hổ, ta lập tức đi mời Cổ Nhược Vân đến Hạ gia, chỉ là những lời này đều là đồn đãi, ta còn không cách nào xác định, vì không bại lộ thân phận của Linh Tiêu đại nhân, chờ sau khi ta xác định sẽ mang Cổ Nhược Vân tới gặp ngài."

Huyền Vũ Linh Tiêu trầm ngâm một lúc lâu, khẽ gật đầu: "Tốt, ta lại cho các ngươi một lần cơ hội! Nếu lúc này đây cấp tin tức sai lầm cho lão phu, vậy lão phu tức khắc rời đi Hạ gia các ngươi!"

"Xin Linh Tiêu đại nhân yên tâm, Hạ gia ta nhất định sẽ không nhục sứ mệnh."

Tâm của Hạ lão gia tử thoáng chấn động, phải biết rằng, trừ bỏ Linh Tiêu tọa trấn Hạ gia ra, còn cùng mạch máu và một nhịp thở với Hạ gia, một khi nó rời đi, từ đây về sau Hạ gia sẽ một thế hệ không bằng một thế hệ, cho đến khi bị diệt.

Vì vậy mặc kệ như thế nào, hần đều phải nhìn thấy nữ nhân tên Cổ Nhược Vân kia, để tự nghiệm chứng xem lời đồn đãi có chính xác hay không!

Dù sao thân phận của Linh Tiêu là chuyện liên quan trọng đại, trước khi không có xác định trong tay đối phương thực sự có Thanh Long và Bạch Hổ phía hay không, hần không thể dễ dàng mang người ngoài tới gặp Linh Tiêu.....

Cùng lúc đó, trong biệt viện Hạ gia, nam nhân trung niên lạnh lùng nhìn người hội báo phía dưới, âm trầm hỏi: "Ngươi là nói tiểu tử Hạ Lâm Ngọc kia và nha đầu La gia đi Thanh Long Quốc?"

"Hồi bẩm nhị gia, ta nghe nói Hạ Lâm Ngọc muốn đi Thanh Long Quốc tìm kiếm Cổ Nhược Vân Bách Thảo Đường, nghe nói Cổ Nhược Vân kia là sư phụ của Quý Y, y thuật cao minh, chắc hẳn chính là vì cứu trị bệnh của thiếu chủ mà đi." Hộ vệ cúi đầu cung kính hồi đáp.

"Ha ha."

Nghe vậy, nam nhân trung niên cười nhẹ hai tiếng, âm trầm nói: "Cổ Nhược Vân? Một con nhóc mà thôi, không biết vì sao lại làm cho Quý Y trung thành với nàng, chắc hẳn dùng không ít tâm kế, ta cũng không tin lời đồn đãi của ngoại giới, cũng không tin nha đầu kia sẽ có loại thực lực này, nhưng mà mặc kệ như thế nào, ta cũng không thể để cho huynh trưởng kia của ta có một chút cơ hội nào! Người lập tức phái cao thủ đi Thanh Long Quốc, cần phải tìm được nàng trước Hạ Lâm Ngọc!"

Đáy mắt hiện lên vẻ lo lắng, nam nhân trung niên tươi cười càng âm lãnh.

Chỉ cần tên kia chết, Hạ gia này chính là của hắn.....

Cổ Nhược Vân? Ha ha, một tiểu nha đầu mười mấy tuổi mà thôi, hắn tuyệt đối không thể để cho nàng phá hư chuyện tốt của hắn!

Kỳ thực, nam nhân trung niên cũng không lo lắng Cổ Nhược Vân, hắn lo lắng là y thuật xuất thần nhập hóa kia của Quý Y, nếu mời Quý Y đến thì có chút phiền phức! Đương nhiên, bằng vào tính cách của Quý Y, làm cho nàng ra tay rất khó! Mà nếu giết Cổ Nhược Vân, lại đổ tội lên đầu phụ tử Hạ Lâm Ngọc, chẳng sợ lão gia tử dùng bao nhiêu lợi ích, cũng mời không đến Quý Y đến trị liệu.....

Lúc này, Cổ Nhược Vân theo Lâm Nhạc đi hoàng cung cũng không biết Hạ gia có hai đội nhân mã đang tìm tung tích của nàng, đương nhiên, hai đội nhân mã kia cũng không biết, người bọn họ muốn tìm đã không ở Thanh Long, mà là ở Huyền Vũ Quốc gần trong gang tấc! Hôn nữa ngay tại trong hoàng cung ở trong phạm vi quần hạt của bọn họ.....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 245: Người Hạ gia tới (một)

Edit: kaylee

"Mẹ nó, Lâm Nhạc, lão tử cảnh cáo người tốt nhất đừng rơi vào tay của lão tử, nếu không lão tử sẽ làm người quỷ xuống kẻ gia gia, còn có nhóm chó săn các người đây, quả thực không có nhân tính, sớm muộn gì sẽ cùng một cái kết cục với kẻ giả danh Quốc Sư lừa bịp này!"

Dọc theo đường đi, Bàn Nhiên kia há mồm chửi bới, hùng hùng hổ hổ không ngừng, những người bên cạnh đó tức đến mức đều hận không thể dùng tất thối ngăn chặn miệng của hắn, chỉ là Lâm Nhạc không nói gì, bọn họ cũng không có động tác gì. Nhưng mà, cho dù những đại nội thị vệ ẩn nấp, nhưng nghe loại lời nói khó nghe như thế khuôn mặt cũng là một mảnh xanh mét.

"Hừ!"

Lâm Nhạc hừ lạnh một tiếng, không cho là đúng đắn qua khuôn mặt của Bàn Nhiên: "Hiện tại người muốn nói cái gì thì nói cái gì đi, rất nhanh người sẽ không có cơ hội nữa! Lập tức phái vào thiên lao, một khi các người bị phán tội, chính là ngày chết!"

"Ai nói với người ta muốn đi thiên lao? Lão tử là muốn nhìn phụ hoàng một chút, còn có mẫu hậu ta nàng ở nơi nào?"

Bàn Nhiên liếc mắt xem thường, loại địa phương thiên lao đó hắn sẽ không đi, hiện giờ hắn quan tâm chỉ có bệnh tình của phụ hoàng.

"Ha ha!"

Giống như nghe được lời nói rất buồn cười, Lâm Nhạc cười 'ha ha' hai tiếng, bên môi hàm chứa ý cười châm chọc: "Người còn muốn gặp bệ hạ? Nằm mơ đi thôi! Ta tuyệt đối sẽ không lại cho người tới gần bệ hạ, thiên lao mới là địa phương người nên đi nhất, còn mẫu hậu của người..... Nàng đã bị đưa vào lãnh cung, nhưng mà nếu người cầu ta, nói không chừng ta sẽ lưu một cái tánh mạng cho nàng."

"Mẹ nó!" Bàn Nhiên hoàn toàn tức giận rồi, hắn nâng lên nắm tay lập tức vọt đi chỗ Lâm Nhạc.

Người này hại phụ hoàng của hắn, còn muốn ức hiếp mẫu hậu, tội không thể tha thứ!

Nhưng mà, nắm tay kia còn không tới gần Lâm Nhạc, đã bị một bàn tay của y ngăn chặn, bên môi ý cười càng âm trầm, rồi sau đó một quyền đánh về phía bụng của Bàn Nhiên.

Giờ khắc này, từ khi rời đi phủ Lục hoàng tử Cổ Nhược Vân vẫn luôn không nói gì rốt cục có động tác.

Nàng chính là tiến lên một bước, một chương đẩy ra Bàng Nhiên, sau đó đứng ở phía trên vị trí hần vừa đứng kia, vì thế, nắm tay giống như mảnh hổ của Lâm Nhạc hung hăng dùng ở trên người Cổ Nhược Vân.

Trong lòng một số người bất giác sinh ra không đành lòng, dù sao theo bọn họ, thiếu nữ này thân hình đơn bạc, thậm chí có chút gầy, xương cốt thoát nhìn chính là yếu đuối như vậy, làm sao có thể chịu được nắm tay như vậy? Phỏng chừng nàng rất nhanh sẽ miệng phun máu tươi, ngã xuống đất bỏ mình.

Nhưng ai bảo thiếu nữ này chẳng những giả mạo đương gia Bách Thảo Đường, còn muốn liên hợp Lục hoàng tử mưu hại bệ hạ? Cho nên, tất cả những thứ này đều là nàng tự làm tự chịu!

Rất nhanh mọi người đã kinh ngạc rớt con mắt.

Theo bọn họ, thiếu nữ vốn nên phun máu bay đi lại giống như một cây tùng đứng ngạo nghễ tại chỗ, dưới gió nhẹ, tóc đen bay lên, khí thế lãng nhiên làm cho thân thể gầy yếu của nàng kia xuất hiện một chút bệch nhợt.

Mà phía trên cánh tay trắng kiện của Lâm Nhạc đã có một đường máu lan tràn mà ra, không cần một lát, máu tươi đã bao trùm cả cánh tay, giống như bị chấn động nứt ra rồi! Thị vệ vốn đang đề đao tưởng thượng (kiểu như đang tưởng tượng á) sau khi thấy một màn như vậy đều là không tự chủ được lui về phía sau hai bước, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Đến cùng cần bao nhiêu lực lượng, mới có thể làm được loại tình trạng này?

Nữ nhân này, rõ ràng chính là biến thái!

"A a a!"

Lâm Nhạc hai mắt đỏ au, nâng lên cánh tay bị thương kia lại nhằm phía Cổ Nhược Vân, tàn nhẫn trong mắt phát ra, mang theo khí thế âm độc tàn nhẫn!

Chết!

Nữ nhân này nàng phải chết! Nếu không, thật sự khó tiêu mối hận trong lòng y!

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 246: Người Hạ gia tới (hai)

Edit: kaylee

Lúc này đây, Cổ Nhược Vân không nhúc nhích chút nào, dáng người ngạo nghễ kia của nàng đứng thẳng ở dưới gió mát, trên dung nhan thanh lệ xuất trần bao phủ ánh sáng nhàn nhạt, một đôi mắt trong veo như nước, bình tĩnh không gọi sóng ngóng nhìn nam nhân kêu gào nhằm phía nàng.

Ngao ô!

Không có bất kỳ dấu hiệu nào, một con Tuyết Lang khổng lồ từ phía sau Cổ Nhược Vân chạy ra, há mồm chính là một ngụm, hung hăng cắn chân của nam nhân, răng nanh sắc bén đâm vào trong đùi của Lâm Nhạc, máu tươi theo răng của Tuyết Lang chảy xuống.

Đau đớn kịch liệt làm thân mình của Lâm Nhạc chấn động, nhưng càng nhiều hơn chính là khiếp sợ.

Linh Thú!

Trong tay nữ nhân này thế mà lại có Linh Thú!

Nhưng mà con Linh Thú này xuất hiện, cũng trùng hợp chứng minh thân phận của nàng không phải là người đứng đầu Bách Thảo Đường! Có rất nhiều lời đồn về người đứng đầu Bách Thảo Đường, nhưng đều là nàng không chế Thanh Long Bạch Hổ uy phong như thế nào, lại trước giờ đều không có nghe nói qua trong tay vị kia có một con Tuyết Lang.....

Bàng Nhiên chớp chớp mắt, quả thực muốn đứng lên hô to.

Rất khốc!

Kia nhưng là Linh Thú nha, còn là một con Tuyết Lang uy phong lẫm lẫm, hần chưa từng thấy qua Linh Thú lợi hại như vậy.

Chỉ là, sau khi nghe thấy Cổ Nhược Vân gọi tên con Linh Thú kia, biểu cảm trên mặt Bàng Nhiên lập tức rạn nứt.

Bao Bao?

Đây..... Đây là cái tên gì? Một con Tuyết Lang uy phong lẫm lẫm như vậy, lại có thể đặt một cái tên mạnh (đáng yêu) như vậy?

Kỳ thực ngay từ đầu khi Cố Nhược Vân đặt tên này cho Tuyết Lang, nó là kháng nghị, đáng tiếc kháng nghị không có hiệu quả, cuối cùng vẫn là bị định tên Bao Bao này.

"Nha đầu thối, mau làm cho sói của ngươi buông ra ta? Nếu không, đừng trách ta không khách khí!"

Lâm Nhạc đau đến mức sắc mặt tái nhợt, tức giận rống lớn nói, thân mình của y không ngừng run rẩy, theo máu chảy ra cũng càng lúc càng suy yếu.

Cho nên, một câu nói này, không sai biệt lắm dùng hết toàn bộ lực lượng của hắn.

Cố Nhược Vân kéo kép môi, lỗ tai khẽ động, nàng nở nụ cười, nhàn nhạt nói: "Đến đây."

Đến đây? Cái gì đến đây?

Bàng Nhiên ngây ngốc nhìn khuôn mặt mang theo tươi cười của Cố Nhược Vân, không rõ chân tướng chớp mắt, ngay tại lúc hắn muốn hỏi rõ xem xảy ra chuyện gì, một hồi tiếng bước chân từ phía trước truyền đến, rồi sau đó hắn nhìn thấy Ngũ hoàng huynh hoàn hảo kia của mình dẫn theo một nam nhân trung niên mặc áo giáp đi tới.

Nam nhân trung niên kia phất phất tay, mệnh lệnh binh lính phía sau ngừng lại, sau đó mới bước qua.

"Đại Tướng Quân?"

Như thế nào Đại Tướng Quân lại đến đây?

Bàng Nhiên không rõ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao Đại Tướng Quân sẽ dẫn theo nhiều người tiền tới nơi này như vậy?

Lâm Nhạc cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng tưởng tượng hành động của Cố Nhược Vân đối với bản thân, hắn vội vàng nói: "Đại Tướng Quân, mau, bắt nữ nhân này lại cho ta!"

Nhưng mà, Đại Tướng Quân nhìn cũng không nhìn y một cái, đi thẳng về phía Bàng Nhiên.

Ở dưới ánh mắt của mọi người, hắn quỳ một gối xuống đất, cung kính nói: "Lục hoàng tử diện hạ, thần đến chậm, kính xin Lục hoàng tử thứ tội!"

Nhìn một màn trước mắt, Bàng Nhiên còn chưa có phục hồi tinh thần lại, bên cạnh đã truyền đến tiếng rống giận của Lâm Nhạc: "Đại Tướng Quân, ngươi muốn thông đồng làm bậy với phản đồ này? Bệ hạ đã bị hắn ám hại, chẳng những ngươi không bắt hung thủ giết hại bệ hạ, còn muốn trợ giúp hắn, ngươi không sợ sẽ khiến cho nhiều người tức giận?"

Đại Tướng Quân liếc mắt nhìn Lâm Nhạc một cái, lạnh giọng nói: "Quốc Sư đại nhân, đến cùng là ai hại bệ hạ, chỉ sợ không ai rõ ràng hơn Quốc Sư đại nhân ngươi! Hơn nữa, Ngũ hoàng tử thấy toàn bộ quá trình chuyện này, bởi vậy mới tìm bản Tướng Quân đến! Hiện giờ ngươi có lời gì để nói?"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 247: Người Hạ gia tới (ba)

Edit: kaylee

Trong Huyền Vũ Quốc, rất nhiều người tôn sùng Quốc Sư là thần, duy chỉ Đại Tướng Quân thân là Võ Tướng chưa bao giờ để ý vào mắt.

Dưới cái nhìn của hắn Quốc Sư kia chỉ là giả danh lừa bịp mà thôi, cái gì mà biết cổ kim dự tương lai, rõ ràng là vô nghĩa! Cũng chỉ có một đám ngu ngốc mới sẽ tin tưởng lời nói của y.

"Ngũ hoàng huynh?"

Bàng Nhiên chớp mắt, không rõ chân tướng nhìn chăm chú vào Ngũ hoàng tử.

Không biết vì sao, hắn vẫn luôn có cảm giác Ngũ hoàng huynh hôm nay không giống với bình thường, lại nói không nên lời đến cùng là chỗ nào không giống.

"Đại Tướng Quân!"

Lâm Nhạc tức đến mức cả người bốc lửa, thế nhưng chân của mình còn bị Bao Bao ngâm ở trong miệng, căn bản không dám nhúc nhích, chỉ có thể dùng ánh mắt kia gắt gao nhìn chăm chăm khuôn mặt không biểu cảm của Đại Tướng Quân, sau đó quét mắt về phía Ngũ hoàng tử bên cạnh. Bỗng nhiên, y nở nụ cười, trào phúng nói: "Thì ra là thế, mấy người các ngươi thông đồng làm bậy hãm hại bệ hạ, người như thế không sợ bị tru cử tộc sao?"

Ba chữ cuối cùng, y rần rẫn nói ra!

Nhưng từ đầu đến cuối Đại Tướng Quân ngay cả mí mắt cũng không có nâng lên một chút nào, giọng nói lạnh lùng nói: "Người đâu, đề Lâm Nhạc xuống cho bản Tướng Quân, hiện tại bản Tướng Quân muốn đi gặp mặt bệ hạ!"

"Vâng, Tướng Quân đại nhân!"

Theo câu này nói ra, rốt cục Bao Bao cũng há miệng, nó nâng lên móng vuốt hung hăng vỗ, bỗng nhiên chụp bay thân thể của Lâm Nhạc ra ngoài, nặng nề dừng ở trong vòng vây của binh lính. Ở khoảnh khắc Lâm Nhạc vừa định nhúc nhích, vô số binh khí đặt ở trên người của y, làm cho y không có cách nào nhúc nhích.

Ngũ hoàng tử đi đến bên cạnh Cố Nhượng Vân, trong ánh mắt mang theo vẻ cảm kích, hần do dự nửa ngày, vẫn là nói một câu: "Cám ơn."

Lúc này đây, Bàng Nhiên hoàn toàn tròn tròn mắt, hần sờ sờ đầu của mình, nói: "Nữ thần, đây..... Đây là có chuyện gì?"

Thế nào hần lại không biết khi nào thì nữ thần quen biết Ngũ hoàng huynh?

Đương nhiên, trừ bỏ lần ở tù lâu đó!

Cố Nhượng Vân nhàn nhạt cười, cũng không có giải thích cái gì.

Sau khi nàng và Bàng Nhiên rời đi hoàng cung, nàng biết rằng với tính cách của Bàng Từ Hoàng khẳng định sẽ ép hỏi Lâm Quý Phi, cho nên, nàng đi tìm Ngũ hoàng tử. Ngay từ đầu Ngũ hoàng tử còn đang không hiểu ý đồ đến của nàng, lúc biết được Bàng Từ Hoàng sẽ gặp được nguy hiểm, hần lập tức khôi phục bản tính của mình.

Sau đó, Cố Nhượng Vân đưa cho hần một viên Giải Độc đan, làm cho hần tức khắc đi hoàng cung trước, sau khi Lâm Quý Phi và Quốc Sư rời khỏi thì cho Bàng Từ Hoàng ăn vào.

Sở dĩ nàng tin tưởng Giải Độc đan có thể có dùng được như thế, đó là bởi vì lấy thực lực của Bàng Từ Hoàng, cho dù âm thầm xuống tay bọn họ cũng không cách nào giải quyết hần, chỉ có thể dùng độc! Ngũ hoàng tử quả thật nghe được thật nhiều tin tức làm người khiếp sợ, mà sau khi huynh muội Lâm Quý Phi rời đi hần lập tức vụng trộm đi vào cho Bàng Từ Hoàng ăn vào Giải Độc đan, rồi đi tìm Đại Tướng Quân đến hỗ trợ.

Còn vì sao Cố Nhượng Vân không có nhắc nhở Bàng Từ Hoàng, chính là muốn mượn cơ hội này hoàn toàn làm cho huynh muội Lâm Quý Phi bại lộ dã tâm, như thế Bàng Nhiên mới có thể đi lên vị trí đế vương, dù sao chỉ dựa vào Phục Địa Thảo, còn không cách nào trị tội bọn họ. Nếu không bọn họ lấy cớ không biết Phục Địa Thảo, vậy Bàng Từ Hoàng cũng không có biện pháp khác.....

"Ha ha ha!"

Bỗng nhiên, một tiếng cười to từ trong miệng Lâm Nhạc truyền đến: "Các ngươi cho rằng tìm Đại Tướng Quân đến là có thể cứu các ngươi? Ngũ hoàng tử, Lục hoàng tử, không phải các ngươi quên thân phận của ta rồi chứ? Thiếu gia Hạ Vũ Hạ gia là muội tể (muội tể) của ta, các ngươi ra tay với ta, Hạ gia tất nhiên sẽ không bỏ qua cho các ngươi! Còn có Bàng Nhiên ngươi, ngươi cho rằng ngươi làm suy sụp chúng ta là ngươi có thể trở thành hoàng đế? Nằm mơ đi, không nghe nói qua nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài sao? Làm sao người Hạ gia có thể để cho một người ngoài như ngươi trở thành hoàng đế?"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 248: Người Hạ gia tới (bốn)

Edit: kaylee

Bàng Nhiên liếc mắt xem thường, bắt nạt nói: "Cái gì mà thiếu gia Hạ gia? Thân phận thiếu gia Hạ gia này cũng chỉ có dòng chính mới xứng, tên kia cũng chỉ là một người chi thứ mà thôi, đâu có thể xem như người Hạ gia, khó nghe một ít cũng chỉ là thân thích của Hạ gia mà thôi, huống chi, tên kia cũng không phải muội tể của ngươi, muội muội kia của ngươi chỉ là tiểu thiếp của hần mà thôi, quan hệ này không biết loạn đến chỗ nào đi, thông thường chỉ có ca ca của chính tề mới xứng xưng hô cữu huynh (anh vợ) này, ngươi lại tính là cái gì?"

Bàng Nhiên nói là sự thật, chỉ là sau khi nghe câu như thế, trên mặt Lâm Nhạc nổi cơn thịnh nộ, nhưng rất nhanh y chỉ cười lạnh một tiếng, đáy mắt hiện lên vẻ lo lắng.

"Bàng Nhiên, ngươi cho rằng chân tướng đơn giản như ngươi nói à, muội tể kia của ta đã sớm muốn mua một viên Diên Niên Ích Thọ đan từ Bách Thảo Đường, nữ nhân này làm cái gì không tốt, lại muốn giả mạo người Bách Thảo Đường, cho nên ta đã nói tin tức này cho hần, hiện tại phòng chừng hần cũng đã ở trên đường tới rồi, ha ha! Hần chỉ cần bắt được nữ nhân này giao cho Bách Thảo Đường, người Bách Thảo Đường ắt sẽ nhớ kỹ ân tình của hần cho hần một cái danh ngạch, ngươi cho rằng trên đời có người có thể chống cự được mê hoặc của đan dược?"

Lâm Nhạc cười lạnh một tiếng, ngay từ đầu y đã biết nếu bản thân có động tác với Bàng Nhiên, Đại Tướng Quân ngoan cố này khẳng định sẽ không ngồi xem mặc kệ, hần đã sớm nhìn bản thân khó chịu! Bởi vậy vì bảo hiểm, y đã tìm người thông báo việc này cho Hạ Vũ, quả nhiên, vừa nghe có người giả mạo đường gia của Bách Thảo Đường, Hạ Vũ lập tức không bình tĩnh, dưới cái nhìn của hần nữ nhân này là lợi thế hần để giao dịch với Bách Thảo Đường.

Chắc hẳn Bách Thảo Đường luôn cao ngạo, tuyệt đối không tha cho người mạo phạm chủ tử của bọn họ!

"Ha ha," Lâm Nhạc cười nhẹ một tiếng, lạnh giọng nói: "Bàng Nhiên, nếu ngươi không làm cho người giả mạo người đứng đầu Bách Thảo Đường, nói không chừng ta còn mời không được người Hạ gia, đây là ngươi tự tìm đường chết! Là ngươi hại chính ngươi! Ngươi cho rằng bằng lực lượng của các ngươi có thể chống cự Hạ gia? Nằm mơ đi thôi!"

Đại Tướng Quân nhú mày, lạnh lùng nhìn Lâm Nhạc, nếu người Hạ gia tham dự vào, chuyện ày, quả thật có chút phiền toái.....

"Người đâu, trước nhốt y lại cho ta."

Một lúc lâu sau, mày nhú chặt của Đại Tướng Quân ló lóng ra, lạnh giọng ra lệnh nói.

Nhưng mà, tiếng nói chưa dứt, một tiếng cười nhạo bỗng nhiên truyền đến, mang theo cao ngạo không ai bì nổi.

"Lâm Nhạc là người của ta, ta ngược lại muốn nhìn xem ai ăn gan hùm mật gấu, dám can đảm động vào y!"

Dưới bầu trời, một nam nhân trung niên mặc cẩm y hoa phục chậm rãi đi đến, dáng người tuấn mạo của hần đều tính là trung đẳng, trong mày kiểm lại lộ ra vẻ ngạo nghễ, ánh mắt có chút khinh thường đảo qua trên người những người trước mắt.

Cho dù ở Hạ gia hần không có quyền gì, nhưng mà, đối với những người khác mà nói, dòng họ Hạ này khiến cho hần có tư cách ngạo thị chúng sinh! Làm cho hần đứng ở trên đầu coi rẻ bình dân ti tiện này.

"Hạ Vũ thiếu gia."

Hai mắt Lâm Nhạc sáng lên, vội vàng nói: "Hạ Vũ thiếu gia, mau cứu ta! Lục hoàng tử và Ngũ hoàng tử liên hợp lại muốn đưa ta vào chỗ chết, Đại Tướng Quân thông đồng làm bậy với bọn họ, còn có người to gan lớn mật giả mạo người đứng đầu Bách Thảo Đường! Càng là không để Hạ gia vào mắt!"

"Vương tử hoàng thất?"

Hạ Vũ coi rẻ nhìn Bàng Nhiên và Ngũ hoàng tử, lại phát ra một tiếng nhạo báng: "Chỉ là tay sai của Hạ gia chúng ta mà thôi! Toàn bộ hoàng tộc đều phải nghe theo mệnh lệnh của Hạ gia ta? Hai hoàng tử nhỏ nhỏ các ngươi cũng dám can đảm thương tổn người của ta? Quả nhiên là to gan lớn mật! Ngay cả chó cũng học cần chủ nhân, thế đạo này thay đổi hay sao?"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 249: Người Hạ gia tới (năm)

Edit: kaylee

Sắc mặt của Bàng Nhiên và Ngũ hoàng tử đều cực kỳ khó coi, không sai, Hạ gia quả thật có thể quyết định người sở hữu ngôi vị hoàng đế, nhưng hoàng gia cũng không phải chó của Hạ gia! Trừ bỏ người sở hữu ngôi vị hoàng đế ra, việc khác đều do bản thân hoàng tộc quyết định, Hạ gia chưa từng hỏi đến. Nhưng người này vậy mà nhục nhã bọn họ như thế!

Nhưng mà, so sánh với sự tức giận của Bàng Nhiên, có vẻ Ngũ hoàng tử trấn định hơn, ánh mắt âm trầm nhìn Hạ Vũ, không có nói một câu gì.

Nhiều năm qua, hần sớm học được che giấu tất cả cảm xúc, nếu không không biết đã chết bao nhiêu lần.

Mất thấy Bàng Nhiên tức giận muốn tiến lên, Cố Nhược Vân nâng tay ngăn cản hần, rồi sau đó một đôi con ngươi thanh lãnh dừng ở phía trên khuôn mặt của Hạ Vũ, nhàn nhạt cười: "Đường như ngay cả gia chủ Hạ gia cũng không có coi hoàng tộc Huyền Vũ Quốc trở thành chó giữ cửa của ông ta, chẳng lẽ quyền lợi của ngươi ở Hạ gia còn lớn hơn gia chủ Hạ gia? Hay là nói, ngươi nhìn trộm vị trí gia chủ Hạ gia này đã lâu rồi? Tính toán bao biện làm

thay (vượt quá chức phận)?"

Nụ cười của nàng nhân nhật và hờ hững, đôi mắt lại giống như một tia sáng sắc bén nhìn thẳng Hạ Vũ.

Sắc mặt của Hạ Vũ cực kỳ khó coi, hẳn chỉ là một người chi thứ của Hạ gia mà thôi, ở trong loại đại gia tộc này không có chút địa vị, nhưng mà, lời nói của nữ nhân này không thể nghi ngờ đưa hắn lên đầu sóng ngọn gió! Nếu để cho gia chủ nghe được, ắt sẽ không làm cho hắn sống tốt! Xem ra, hắn thật đúng là xem thường nữ nhân nhanh mồm nhanh miệng này.

"Hừ!"

Trong lỗ mũi phát ra một tiếng hừ nhẹ, bên môi Hạ Vũ gọi lên một nụ cười lạnh, cao ngạo liếc mắt nhìn khuôn mặt lạnh nhạt kia của Cố Nhượng Vân, nói: "Người chính là nữ nhân giả mạo người đứng đầu Bách Thảo Đường kia? Hiện tại người cũng đã tự thân khó bảo toàn, còn muốn xen vào việc này? Quả nhiên là không biết sống chết!"

Giờ này khắc này, Bằng Nhiên nắm chặt nắm tay run rẩy, trong lòng càng nhiều hơn chính là lo lắng đối với Bằng Tử Hoàng, bọn họ ở trong này mất quá dài thời gian, không biết phụ hoàng có thể chịu đựng được hay không.

"Chúng ta đi."

Chắc là nhìn ra lo lắng trong lòng Bằng Nhiên, Cố Nhượng Vân nhân nhật quét mắt nhìn khuôn mặt cao ngạo của Hạ Vũ, lạnh lùng thu hồi ánh mắt của bản thân, giọng nói lãnh liệt phát ra: "Bao Bao, nếu có người dám can đảm ngăn cản ta, giết không tha!"

Giết không tha ——

Ba chữ này giống như một tiếng sấm, nổ vang ở dưới bầu trời, làm cho Lâm Nhạc vốn đang mang vẻ mặt ao ước lập tức mặt xám như tro tàn.

Y vốn còn tưởng rằng này kẻ giả mạo này sẽ kiêng kị Hạ gia, không nghĩ tới ngay cả mặt mũi của Hạ gia nàng cũng không cho. Xong rồi, lúc này đây bọn họ là hoàn toàn xong rồi.....

Không! Y không muốn chết!

Nhất là không muốn nghẹn khuất chết ở đây!

"Ngũ hoàng tử, Đại Tướng Quân, hai người các người liên hợp với nữ nhân này là sẽ không chết từ tế được! Ha ha, ta sớm đoán trước được vận mệnh của các người! Nếu hôm nay các người giết ta, ngày sau sẽ phải chịu thống khổ gấp ngàn lần vạn lần!"

"Còn có phản đông tướng sĩ và bọn quan viên Huyền Vũ Quốc, ở bên trong đôi thiên nhân (mắt thần) này của ta, chính là cùng Lục hoàng tử và nữ nhân này hạ độc hại chết bệ hạ! Chẳng lẽ các người muốn trợ Trụ vi ngược (*)? Lời nói của ta há có thể là giả? Nếu các người trung tâm với bệ hạ, thì cùng ta giết nữ nhân đáng giận này báo thù vì bệ hạ!"

(*) trợ Trụ vi ngược: ý chỉ giúp kẻ ác làm điều ác - Chữ Trụ trong Trụ vương, là vua Đế Tân, nhà Ân, đốt chết người trung lương, mỗ bụng nữ nhân đang mang thai, những kẻ tàn nhẫn bắt lương thì ần dụ là Trụ

"Ta đã có thể quan trắc (quan sát và đoán định) vận mệnh, ta đây cũng biết kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì, rất nhanh cường giả Bách Thảo Đường và Hạ gia đều sẽ tới đây! Nếu các người cùng ta bắt nữ nhân này, ta có thể cầu tình với bọn họ, thậm chí còn có thể chiếm được một viên đan dược từ Bách Thảo Đường cho các người! Các người tuyệt đối không nên bị lời nói của bọn họ dọa đến! Cho dù nữ nhân kia có một con Linh Thú cấp bậc Võ Vương, nhưng mà cường giả Hạ gia lập tức sẽ đến đây, các người chỉ cần chống đỡ một lát, sau này còn có vinh hoa phú quý hưởng không hết!"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 250: Người Hạ gia tới (sáu)

Edit: kaylee

Kể từ vừa rồi trong toàn bộ hành lang cũng đã tụ lại không ít người.

Có thị vệ thái giám trong cung, còn có quan viên nghe nói bệ hạ trúng độc bỏ mình tiến đến phùng!

Mà đối với những người này mà nói, lời nói của Quốc Sư đại nhân đều là chân lý, y đã nói nữ nhân kia sẽ chết, thì nhất định nàng sẽ chết! So sánh tương đối mà nói, bọn họ lại có thể kết bạn với cường giả Bách Thảo Đường và Hạ gia!

Cho nên, chỉ cần bắt nàng, thì bọn họ có thể có được vinh hoa phú quý hưởng không hết.

Ngay cả Hạ Vũ cũng cảm thấy trở trên đối với lời nói của Lâm Nhạc, nhưng nghĩ tới Cố Nhượng Vân làm bản thân khó chịu, cũng không có vạch trần y, ánh mắt lạnh lùng ngó nhìn bóng dáng dưới gió mát kia.

"Ta lấy danh nghĩa của Hạ gia cam đoan, lời nói của Lâm Nhạc đều là sự thật, nếu ai có thể bắt lấy nữ nhân kia, Hạ gia ta tất nhiên hứa hẹn cho hắn lợi ích không đếm được!"

Chiếm được lời nói của Hạ Vũ, mọi người đều là xoa tay, một đôi mắt tham lam dừng ở phía trên khuôn mặt của Cố Nhượng Vân.

"Rống!"

Bao Bao gầm nhẹ một tiếng, con người hung tàn đảo qua những người muốn tiến lên bắt người, trong mắt phát ra ánh sáng uy hiếp.

Một con Linh Thú cấp bậc Võ Vương, quả thật làm cho bọn hắn mang đến nguy hiểm rất lớn, nhưng mà nghĩ tới đan dược và hứa hẹn có được dễ như trở bàn tay, sau khi mọi người lui lại hai bước lại tiến lên.

Tham lam, có thể khiến người quên sợ hãi.

Theo bọn họ, Quốc Sư đã tiên đoán vận mệnh của bọn họ, vậy chứng minh bọn họ sẽ không gặp phải hiểm cảnh gì, ngược lại, sẽ chết là thiếu nữ này! Một khi đã như vậy, vì sao bọn họ phải lùi bước?

"Ha ha ha!"

Nhìn tất cả những thứ này, Lâm Nhạc cười 'ha ha' đứng lên, một đôi mắt dữ tợn mà độc ác, âm lãnh tập trung vào bóng hình xinh đẹp dưới gió mát kia.

"Nha đầu thối, còn nhớ rõ lời nói ta tiên đoán cho người sao? Cả nhà người đều sẽ bị người liên lụy, không chết từ tế được! Chỉ có một mình người may mắn còn sống tiếp, bị người bán cho người ta làm thiếp, cả đời gầy dựa vượt qua trong đau khổ! Rất nhanh tiên đoán này sẽ thực hiện, cho dù người có Đại Tướng Quân che chở lại như thế nào, cho dù người có một con Linh Thú Võ Vương thì như thế nào? Người còn có thể chống cự được hai quái vật lớn Bách Thảo Đường và Hạ gia kia sao?"

Chết?

Đối với nha đầu kia mà nói quá đơn giản!

Nàng dám không muốn sống trợ giúp phế vật Bàng Nhiên này, vậy nàng nhất định phải vì thế mà trả giá đại giới! Làm cho người ta biết rõ tiên đoán của y là chuẩn xác cỡ nào, nữ nhân này phải bị bán cho người khác làm tiểu thiếp!

Những năm gần đây, không phải y đều là làm như thế này sao?

Ngay từ đầu vì làm cho bản thân trở thành thần tiên sống, mỗi lần y đều sẽ đoán trước tương lai cho người, sau đó thì âm thầm biến người nọ thành giống như đúc với tiên đoán của bản thân, thậm chí vì thế vụng trộm diệt vài gia tộc! Cho dù những người đó đều là vô tội, vậy lại thế nào? Vì địa vị của y, những người đó đều là chết có ý nghĩa! (L: quá khôn nạn)

Quả nhiên, sau khi làm xong những việc đó, y trở thành Quốc Sư đại nhân người người sùng bái ở Huyền Vũ Quốc, bởi vì y tiên đoán qua vận mệnh chưa từng có sai lầm!

Lâm Nhạc dữ tợn cười, giống như đã thấy được bộ dáng vô cùng thê thảm của Cố Nhượng Vân, mà y, vẫn là Quốc Sư đại nhân cao cao tại thượng như trước, nhận thể nhân kính ngưỡng và sùng bái.

"Người xác định Bách Thảo Đường sẽ ra tay với ta?"

Ngay ở lúc Lâm Nhạc mơ tưởng hão huyền, một tiếng cười khê đột nhiên truyền đến, lập tức làm cho trái tim của y run rẩy một chút, chỉ là rất nhanh y đã bình tĩnh lại, cười lạnh một tiếng, nói: "Đương nhiên!"

"Phải không?"

Cố Nhượng Vân nhẹ nhàng cười, ngón tay nàng vuốt ve cằm: "Nhưng mà, ta chưa bao giờ biết lúc nào thì Bách Thảo Đường còn cần nghe mệnh lệnh của người, chẳng lẽ Bách Thảo Đường kia là của người?"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 251: Người Hạ gia tới (bảy)

Edit: kaylee

"Hừ, Bách Thảo Đường tự nhiên là sẽ không nghe ta! Nhưng mà, người giả mạo đương gia của Bách Thảo Đường, tội này cũng đủ người bị tru diệt một trăm vạn lần! Huống chi hiện giờ Bách Thảo Đường như mặt trời ban trưa, rất nhiều thế lực vì đan dược đều sẽ tạo mối quan hệ tốt với Bách Thảo Đường, người treu chọc thế lực khủng bố như vậy, còn muốn chỉ lo thân mình? Nằm mơ đi!"

Lâm Nhạc cười lạnh một tiếng, ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm Cố Nhược Vân, héch lên khoe miệng, nghiêm nhiên đã coi Cố Nhược trở thành một người chết.

"Người này, là ngu ngốc sao?" Bằng Nhiên khinh bỉ nhìn Lâm Nhạc, ánh mắt kia rõ ràng coi đối phương thành một kẻ ngu ngốc, ở trước mặt đương gia của Bách Thảo Đường nói lời nói này, còn nói Bách Thảo Đường muốn làm cho chủ tử của bọn họ chết một trăm vạn lần? Y xác định hôm nay y đã uống thuốc rồi?

Nói thật, đối với Cố Nhược Vân Bằng Nhiên là tin không nghi ngờ, cho nên, chưa từng có hoài nghi qua thân phận của nàng, huống chi, Cố Nhược Vân tùy tay là có thể xuất ra nhiều đan dược như vậy, trừ bỏ Bách Thảo Đường ra, trên đời còn có ai có thể có được cánh tay lớn như vậy?

Lâm Nhạc có thể sao? Hạ gia có thể sao?

Cho dù là Tam Đại Chế Tài, cũng không có khả năng có loại khí phách này!

"Khi nào nào thì ta nói qua ta muốn chỉ lo thân mình?" Cố Nhược Vân nhàn nhạt cười, "Người đã muốn gặp người Bách Thảo Đường, ta đây sẽ theo như mong muốn của người! Bao Bao, người đi Phụng Hoàng cung bảo vệ Hoàng Hậu nương nương trước."

Mẫu hậu?

Bằng Nhiên giật mình một cái, hần thế nào lại quên, hiện giờ phụ hoàng bị người hạ kịch độc, bản thân lại nguy ở sớm tối, tiện nhân Lâm Quý Phi kia tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho mẫu hậu!

"Người này là ngu ngốc sao?"

Nhưng mà, những người khác nhìn thấy hành động của Cố Nhược Vân, đều là lộ ra thần sắc không hiểu.

Con Linh Thú cấp bậc Võ Vương này, là bùa hộ mệnh của nữ nhân này, nhưng nàng vậy mà điều bùa hộ mệnh này đi rồi? Chỉ cần Linh Thú kia vừa đi, cho dù Đại Tướng Quân ở trong này cũng không làm được gì? Dù sao vị chi thứ Hạ gia kia nhưng là một gã cao thủ Võ Tướng cao cấp! Còn con hơn Đại Tướng Quân một cấp bậc!

Đại Tướng Quân hiển nhiên cũng nghĩ tới điểm này, hơi hơi nhíu mày, lại không có nói gì cả, sau đó ra lệnh một tiếng: "Chúng binh lính nghe lệnh! Bảo vệ hai vị hoàng tử và vị cô nương này an toàn!"

"Tuân mệnh?"

Giờ khắc này, chúng binh lính đều là xuất ra vũ khí, bao quanh bảo vệ ba người ở giữa.

Thấy đến một màn như vậy, Hạ Vũ khinh thường chế giễu cười một tiếng, đáy mắt xẹt qua nồng đậm trào phúng: "Một đám người con kiến! Cũng dám đối đầu với Hạ gia ta? Tốt, tốt lắm! Lát sau các người sẽ biết như thế nào là hối hận!"

Bá!

Thân mình của Hạ Vũ như tia chớp, nhanh như con sóc, trên tay bỗng nhiên nhiều ra một thanh kiếm lớn, đón đầu bổ về phía Cố Nhược Vân.

Trong mắt của hắn, nơi này có thể được cho là có uy hiếp, cũng chỉ có một mình Cố Nhược Vân!

Nhất là, vừa rồi nữ nhân này cũng dám nói xấu hắn, hắn nhất định phải làm cho nàng không chết từ tế được!

Từ đầu đến cuối khuôn mặt của Cố Nhược Vân mang theo tươi cười nhàn nhạt, thậm chí ngay cả phòng ngự cũng không có thi triển ra, đôi mắt bình tĩnh như nước, lẳng lặng đứng ở giữa mọi người, di thể mà độc lập (ở giữa đám người mà như lẻ loi). Giờ khắc này, nhược điểm toàn thân nàng đều bại lộ ở trong mắt Hạ Vũ, chỉ cần gần người, là có thể lập tức kết thúc tánh mạng của nữ nhân này.

Hạ Vũ khinh thường cười lạnh một tiếng, hắn vốn cho rằng nữ nhân này có bản lĩnh gì đó, không nghĩ tới không chịu nổi một kích như vậy, chẳng lẽ nàng không biết khi đối mặt với cao thủ phải che giấu nhược điểm hay sao? Nhưng nàng làm cái gì? Thế mà lại là lẳng lặng chờ chết!

Không sai.

Nếu khi đối mặt với cao thủ mà để lộ nhược điểm ra, vậy chính là có nguy hiểm trí mạng!

Đáng tiếc, ở trong mắt Cố Nhược Vân, Hạ Vũ cũng không phải là cao thủ gì, nàng cũng không cần phải ẩn giấu toàn thân đi.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 252: Người Hạ gia tới (tám)

Edit: kaylee

"Àm!"

Một khí kinh màu lục từ trên người thiếu nữ ăm ăm tới, ở lúc Hạ Vũ tới gần nàng, chợt đánh bay thân mình của hắn ra ngoài, giống như một vật nặng xệt qua không trung, hung hăng ngã ở trên đất.

"Này..... Khí thế này..."

Hạ Vũ còn không có suy nghĩ cẩn thận vì sao bản thân sẽ bị Cố Nhược Vân đánh bay, đã bị khí thế trên người đối phương làm cho sợ hãi, hắn kinh ngạc trừng lớn đôi mắt, không dám tin nhìn khuôn mặt lạnh nhạt tự nhiên của thiếu nữ kia, thân mình đều nhẹ nhàng run rẩy: "Cường giả Võ Vương, không sai, nàng là cường giả Võ Vương!"

"Cái gì? Cường giả Võ Vương? Không có khả năng đi, nha đầu kia mới bao nhiêu tuổi? Cường giả Võ Vương trẻ tuổi như vậy, căn bản là không có khả năng!"

"Nhưng..... Nhưng đó là Hạ Vũ Hạ gia, một gã cao thủ Võ Tướng cao cấp chính miệng nói, hơn nữa có thể bỗng chốc đánh bay hắn, trừ bỏ cường giả Võ Vương, còn có ai có thể làm được?"

Hít!

Tất cả mọi người không tự chủ được hít một ngụm khí lạnh.

Bộ dáng của cô nương này thoạt nhìn cũng chỉ có mười tám mười chín tuổi, một cường giả Võ Vương trẻ tuổi như thế, chẳng lẽ thế đạo này muốn thay đổi?

Lâm Nhạc sắc mặt xanh mét, gắt gao nhìn chằm chằm thiếu nữ vẻ mặt vân thanh phong đạm kia, hận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng càng nhiều hơn cũng là run sợ! Dù thế nào hắn cũng không nghĩ tới kẻ giả mạo này vậy mà sẽ là cường giả cấp bậc Võ Vương!

Trong mọi người, chỉ có Bàn Nhiên là mặt không đổi sắc, khinh bỉ nhìn đám người nhận đến kinh hách phía trước mắt này, hiển nhiên quên, lúc trước khi hắn trông thấy Cố Nhược Vân đột phá tới Võ Vương, phản ứng kia so còn lớn hơn bọn hắn, thiếu chút nữa thì xé thân thể của đối phương ra nhìn xem là cái cầu tạo gì.

Cần biến thái như vậy hay không?

Ba tháng thời gian, ở lúc huấn luyện Bàn Nhiên, Cố Nhược Vân cũng tiến bộ, đột phá tới Võ Vương cũng là chuyện khi đó!

"Không phải ngươi nói Bách Thảo Đường sẽ không bỏ qua cho ta sao?"

Cố Nhược Vân nhẹ nhàng cười, tươi cười kia không tự chủ được khiến cho trái tim của người ta phát ra ý lạnh, nhìn mà khiếp sợ.

Lâm Nhạc hung hăng cắn răng một cái, nói: "Cho dù ngươi là Võ Vương, trong Bách Thảo Đường cũng có được cường giả Võ Vương, huống chi ta nghe nói người đứng đầu Bách Thảo Đường có được hai đại thủ Thanh Long và Bạch Hổ, bằng vào lực lượng một mình ngươi há có thể đối kháng với loại thế lực Bách Thảo Đường này? Quả thực không biết cái gì!"

Lâm Nhạc đang đánh cuộc, y đánh cuộc Cố Nhược Vân sẽ sợ hãi thế lực của Bách Thảo Đường, chỉ cần nàng sợ hãi, vậy bọn họ sẽ còn có cơ hội.

"Thanh Long Bạch Hổ?" Cố Nhược Vân ngoáy ngoáy lỗ tai, cười khẽ một tiếng, nói: "Ngươi là đang nói hai người bọn họ sao?"

Àm!

Trong nháy mắt, trời đất ảm đạm mất màu.

Hai tia sáng chói lọi từ trong cơ thể của Cố Nhược Vân phát ra, một xanh một trắng, tương giao ở trên bầu trời. Sau đó tia sáng xanh trong đó bắn lên bầu trời, tia sáng trắng rơi xuống trên đất, đều là biến thành hai thân thể cao lớn.

Cự long màu xanh xoay quanh ở trên bầu trời, che khuất bầu trời, làm cho bầu trời ban đầu còn sáng rọi nháy mắt tràn đầy mây đen, theo một tiếng rùng rùng kia, không khí đều chấn động.

Đừng nhìn hiện tại thực lực của Thanh Long còn không có khôi phục, nhưng đừng để dọa người ngược lại không tệ, sau khi mọi người thấy thân thể khổng lồ kia trực tiếp bị dọa choáng váng, run run rẩy rẩy nói không nên lời một câu nói.

"Chính là người dám vũ nhục chủ nhân của ta?"

Vân Dao khẽ cười một tiếng, bước chân tao nhã đi đến chỗ Lâm Nhạc đang há hốc mồm, trong mắt hồ phát ra lửa giận, ở dưới mây đen dày đặc tản ra khí tràng cường đại.

Nàng đã sớm nhìn Quốc Sư chó thối này khó chịu, vậy mà muốn làm cho Bách Thảo Đường ra tay với chủ nhân? Cũng không nhìn xem chủ nhân là người phương nào! Bách Thảo Đường một tay chủ nhân phát triển lên sẽ vì nhóm người khốn kiếp này mà ra tay với nàng? Người này xác định bản thân không có vấn đề gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 253: Người Hạ gia tới (chín)

Edit: kaylee

"Thanh Long? Bạch Hổ? Trời ạ, thật là hai đại Thần Thú Thanh Long và Bạch Hổ!"

"Ta dựa vào! Có làm hay không, không phải nói chỉ có chủ tử của Bách Thảo Đường mới có được hai đại Thần Thú này sao? Hơn nữa..... Thiếu nữ mười tám tuổi, thiên tài tuổi trẻ tuyệt thế! Trừ bỏ vị Bách Thảo Đường kia ra, còn có ai có thể có được thiên phú cường hãn như vậy? Lúc này đây chúng ta bị Quốc Sư lừa thăm!"

"Quốc Sư cái gì? Kia rõ ràng chính là thần côn! Y đã có thể biết cổ kim, dự tương lai, thế nào tính không ra thân phận của đối phương? Uổng phí ta sùng bái y nhiều năm như vậy!"

Nghe âm thanh ồn ào chung quanh, sắc mặt của Lâm Nhạc chuyển từ xanh sang trắng, lại từ trắng chuyển xanh, thay đổi thất thường.

Chính là thật rõ ràng, y bị dọa đến!

Nữ nhân này vậy mà thật là vị Bách Thảo Đường kia? Bằng Nhiên có cái gì có thể kết giao với người như vậy?

Không! Y không tin!

Đây cũng không phải sự thật!

"Các người đừng nghe nữ nhân này, kia cũng không phải Thanh Long và Bạch Hổ cái gì, là nàng dùng để lừa gạt người, nàng là giả! Làm sao loại phế vật làm gì cũng sai Bằng Nhiên kia có thể quen biết người Bách Thảo Đường?"

Lâm Nhạc điên cuồng rống lớn lên.

Nhưng mà, đã không ai quan tâm y, ngay cả Hạ Vũ đã đang tìm kiếm đường lui vì bản thân.

Tất cả những chuyện này đều do tiểu tử thối Lâm Nhạc kia! Chuyện chưa tra rõ ràng đã dám đến nói cho hắn biết! Vốn hắn muốn tạo quan hệ với Bách Thảo Đường mới cam nguyện bị y lợi dụng, lần này khen ngược, trực tiếp đắc tội chủ tử của Bách Thảo Đường!

Nghĩ đến đây, cả người Hạ Vũ bốc lửa, đi đến bên người Lâm Nhạc hung hăng đập y hai chân, tức giận nói: "Lâm Nhạc, ta bị người hại rồi! Qua nhiều năm như vậy, người vì chứng minh lời tiên đoán của người chuẩn xác, hại chết bao nhiêu mạng người? Lại hại bao nhiêu gia tộc? Ta nể tình Lâm Diệp Nhi mở một con mắt nhắm một con mắt! Hiện tại rất tốt, ngay cả Bách Thảo Đường người cũng đánh chủ ý tới, người ***** bản thân người muốn chết cũng đừng liên lụy ta!"

Bá!

Trong khoảnh khắc, đám người bắt đầu sôi nổi lên, tất cả mọi người không thể tin được lời nói bản thân nghe được, ánh mắt kinh ngạc dừng ở trên khuôn mặt tràn đầy tro bụi của Lâm Nhạc.

"Vừa rồi Hạ Vũ công tử Hạ gia nói gì đó? Lâm Nhạc vì chứng minh bản thân, hại chết rất nhiều người?"

"Ngọa tào (câu chửi bậy), ta nói y thế nào mà tiên đoán chuẩn như vậy, nói người nào chết thì không đến hai ngày người nọ đã đại họa lâm đầu, nói là gia tộc nào sẽ có tai ương diệt môn, đến ngày thứ hai thì thật sự bị diệt môn, ta còn tưởng rằng y thật là thần tiên sống, thì ra nhiều năm như vậy ta đều bị lợi dụng! Cho tới bây giờ ta cũng chưa từng thấy loại người vì tư lợi này, quá mẹ nó vô si!"

Nước miếng của mọi người bay tứ tung mắng Lâm Nhạc, hiển nhiên quên vừa rồi bọn họ còn bị Lâm Nhạc mê hoặc đi đối phó Cổ Nhược Vân.

"Vân Dao, Thương Khung, người coi chừng Hạ Vũ và Lâm Nhạc cho ta, Bàng Nhiên, hiện tại chúng ta đi xem phụ hoàng của người, phỏng chừng không sai biệt lắm hẳn cũng nên tỉnh."

Cái gì?

Lâm Nhạc bỗng chốc trừng lớn mắt, kinh sợ kêu lên: "Bàng Từ Hoàng còn sống? Điều đó không có khả năng!"

Cho đến sau khi một câu nói này của y rơi xuống, mới đột nhiên giật mình nhận thấy bản thân nói cái gì, sợ tới mức thân mình run rẩy, sắc mặt tái nhợt.

"Lâm Nhạc, rốt cục người cũng thừa nhận là người hại bệ hạ?" Đại Tướng Quân cười lạnh một tiếng: "Hơn nữa, bệ hạ không chết hẳn là người rất thất vọng, đúng không? Nhưng mà bản Tướng Quân sẽ không vượt quá chức phận xử trí người, tất cả chờ sau khi bệ hạ tỉnh lại mới xử lý! Chính người tự giải quyết cho tốt đi! Hừ!"

Đại Tướng Quân vung y bào, đi theo Cổ Nhược Vân đi cung điện Bàng Từ Hoàng ở trước.

Nhất thời, Lâm Nhạc mặt xám như tro tàn, ánh mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Bỗng nhiên y giống như nghĩ tới cái gì, ánh mắt vốn mất đi ánh sáng lại sáng một chút.....

Tam hoàng tử!

Không sai, trong khoảng thời gian này Tam hoàng tử cũng không ở trong hoàng cung, chỉ cần hắn còn sống, rồi sẽ tìm được cơ hội báo thù rửa hận cho bọn y!

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 254: Người Hạ gia tới (mười)

Edit: kaylee

Phượng Tường cung,

Lâm Quý Phi ung dung đẹp đẽ quý giá ngồi ở phía trên ghế dựa, thon dài ngón tay nhẹ vỗ về bộ phượng bào màu vàng trước mặt kia, khéo môi nhếch lên một nụ cười đắc ý, mắt phượng liếc về phía nữ tử bị thị vệ ấn trên mặt đất, giọng nói rất có hương vị khiêu khích: "Thật không biết khuôn mặt này của người, làm sao có thể được bệ hạ yêu thích, ta đẹp hơn người gấp ngàn lần vạn lần, vì sao hắn chướng mắt ta? Cho dù là sủng ái ta, cũng là vì muội muội trở thành tiểu thiếp của Hạ Vũ công tử của ta kia."

Nàng thật sự không phục, Hoàng Hậu này muốn dung mạo không có dung mạo, muốn tài đức không có tài đức, ngay cả bối cảnh cũng không có, lúc trước vì sao bệ hạ phải không để ý phản đối lập nàng làm hậu.

Vị trí Hoàng Hậu này chỉ có thể là của nàng!

Xứng mẫu nghi thiên hạ, cũng chỉ có một mình nàng!

Hoàng Hậu cười lạnh ngắt đầu, ánh mắt sắc bén dừng ở phía trên khuôn mặt diễm lệ như mẫu đơn của Lâm Quý Phi: "Lâm Quý Phi, tốt xấu gì bản cung cũng là Hoàng Hậu của một quốc gia! Người dẫn người xâm nhập Phượng Tường cung, sẽ không sợ bệ hạ hỏi tội?"

"Ha ha!"

Lâm Quý Phi cười 'ha ha' hai tiếng, móng tay đỏ tươi như máu nhẹ nhàng xoa xoa hoa văn phượng hoàng phía trên phượng bào, đáy mắt mang theo ý trào phúng nồng đậm.

"Phượng bào này thật đúng là đẹp mắt, mặc ở trên người người quả nhiên là lãng phí, trong thiên hạ, cũng chỉ có ta mới có thể mặc ra hương vị của nó! Người nói phải không? Hoàng Hậu nương nương."

Nàng 'xuy' cười một tiếng, ngắt đầu nhìn dung nhan đại biến của Hoàng Hậu: "Mặt khác, bệ hạ đã băng hà, Hoàng Hậu nương nương đừng hy vọng bệ hạ tới cứu người, hơn nữa, mưu hại bệ hạ là nhi tử bảo bối Bàng Nhiên của Hoàng Hậu người, chắc chắn, Bàng Nhiên kia thật đúng là to gan lớn mật, vậy mà cấu kết người ngoài mưu hại bệ hạ, hiện giờ Quốc Sư đã dẫn người đi bắt hắn, tùy ý xử trảm!"

Àm!

Giống như sét đánh giữa trời quang, dung nhan cao quý lạnh lùng kia của Hoàng Hậu nhảy mắt trở nên trắng bệch, thân thể của nàng nhẹ nhàng run rẩy, trong con ngươi đen có đau đớn khắc sâu.

Bệ hạ quy thiên! Hơn nữa hại bệ hạ lại là Nhiên nhi?

Làm sao có thể? Đây không phải là sự thật! Tuyệt đối không phải là sự thật!

"Là ngươi!"

Bỗng nhiên, Hoàng Hậu phản ứng lại, gãy dựa muốn đánh về phía Lâm Quý Phi, trong mắt nàng mang theo lửa giận, ánh mắt kia giống như muốn ăn thịt người.

"Là ngươi hại chết bệ hạ, nhất định là ngươi! Lâm Quý Phi, ngươi thật sự là rất to gan, bệ hạ đối đãi ngươi không tệ, ngươi vậy mà hại hân! Ha ha, ngươi muốn hại chết bệ hạ và Nhiên nhi, cũng muốn giết bản cung, vậy ngươi đến đi, cho dù chúng ta đi Minh phủ vẫn là ở cùng nhau, nhưng mà ngươi, phải có độc sống quãng đời còn lại, ha ha ha!"

Hoàng Hậu điên cuồng cười phá lên, tram cài tóc trên đầu rơi xuống trên đất, tóc tai bù xù giống như là một người điên.

Nàng vẫn luôn biết Lâm Quý Phi rất yêu bệ hạ, loại yêu này không kém gì bản thân, nhưng nàng thật không ngờ là, ả sẽ vì yêu sinh hận, thương hại bệ hạ!

Con ngươi của Lâm Quý Phi trầm xuống, cười lạnh gọi lên khỏe môi: "Ngươi muốn cho ta thành toàn các ngươi? Không có khả năng! Hiện tại ta sẽ hết lần này tới lần khác không cho ngươi chết, cũng cho các ngươi thành không được một đôi uyên ương! Các ngươi lên cho ta, hung hăng đánh nàng, chắc hẳn tư vị đánh một Hoàng Hậu khẳng định rất dễ chịu!"

Nghe vậy, đám người phía sau Lâm Quý Phi kia đều xoa tay đi tới.

Những người này đều là chó săn của Lâm Quý Phi, tự nhiên nàng nói cái gì thì là cái đấy, hướng chỉ hiện giờ Hoàng Hậu gặp nạn, rất nhanh Huyền Vũ Quốc chính là thiên hạ của Lâm Quý Phi, mà việc này cũng là Hoàng Hậu và Lục hoàng tử làm sai trước, mưu hại bệ hạ, cho dù là Hạ gia cũng sẽ không thể đứng ra nói cái gì.

Nếu lúc này, còn có ai đồng tình cảnh ngộ của Hoàng Hậu?

Hướng chỉ, đánh một Hoàng Hậu cao cao tại thượng, loại tư vị này quả thực chính là một loại hưởng thụ!

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 255: Người Hạ gia tới (mười một)

Edit: kaylee

"Các ngươi....."

Nhìn người đi vào đánh mình, Hoàng Hậu hận nghiêng răng nghiêng lợi, ngay cả một chút thực lực nàng cũng không có, thế nhưng bị mấy tên thị vệ áp chế, thân mình không cách nào nhúc nhích, cho nên, chỉ dùng một đôi con ngươi sắc bén uy nghiêm kia khinh bỉ đám người đi tới phía mình.

Đám thái giám cung nữ kia bị nhìn đột nhiên phát hoảng, lại nghĩ bây giờ Hoàng Hậu chỉ là một tù nhân, cũng ý vào lá gan đi qua chỗ nàng.

Đừng!

Một cung nữ vung một cái tát ở trên mặt của Hoàng Hậu, lập tức trên khuôn mặt trắng nõn kia xuất hiện hình năm ngón tay đỏ thẫm, đau đến mức Hoàng Hậu hít vào một ngụm khí lạnh.

Mọi người thấy vậy đều hưng phấn, tất cả đều đồng loạt tiến lên, ngươi một quyền ta một chưởng đánh vào trên người Hoàng Hậu. Cho tới bây giờ bọn họ chưa từng thấy qua Hoàng Hậu cao cao tại thượng kia có dáng vẻ thê thảm như vậy, trong mắt đều mang theo hưng phấn.

Đau!

Hiện tại Hoàng Hậu cảm giác cả người đều đau, xương cốt đều sắp tan rã, nàng liếm vết máu ở khóe miệng, ánh mắt sắc bén xuyên thấu qua mọi người dừng ở trên người Lâm Quý Phi thân nhiên tự đắc kia.

"Hoàng Hậu, thế nào? Loại tư vị này không dễ chịu đi? Người luôn luôn đứng ở vị trí cao như ngươi, cũng sẽ có thời khắc hèn mọn như này? Đúng rồi, cũng không biết hiện tại Bàng Nhiên thế nào, phỏng chừng bị tống vào thiên lao, sống chết chưa biết, đương nhiên, nếu ngươi muốn gặp hắn một lần mà nói, ta có thể thỏa mãn hi vọng của ngươi, như thế nào?"

Hoàng Hậu vốn đang tức giận sau khi nghe thấy lời nói của Lăng Quý Phi, tâm mạnh mẽ trầm xuống: "Ngươi thật sự có thể để cho ta gặp Nhiên nhi?"

"Ta luôn luôn giữ lời," Lâm Quý Phi cao ngạo nâng mặt lên, cười lạnh nhìn nữ nhân phủ phục trên mặt đất, đã từ lâu, ả nằm mơ cũng muốn hung hăng dẫm nát nàng dưới chân, xé nát khuôn mặt thanh cao kia: "Chỉ cần ngươi quỳ xuống trước ta, ta chẳng những cho ngươi gặp nhi tử của ngươi một chút, nói không chừng dưới vui vẻ, còn có thể làm cho hắn sống lâu mấy tháng."

Hoàng Hậu nắm chặt nắm tay, hít sâu một hơi.

Nàng biết lời nói của Lâm Quý Phi không thể tin tưởng, nhưng hiện giờ nếu muốn nhìn thấy Nhiên nhi, ả là hi vọng duy nhất!

Vì một phần hi vọng duy nhất này, vì Nhiên nhi, cho dù làm cho nàng nhận hết vũ nhục lại như thế nào? Nàng không sợ hãi chút nào!

"Lâm Quý Phi, hi vọng ngươi có thể nhớ kỹ lời nói của ngươi, chỉ cần ta quỳ gối trước mặt ngươi, ngươi để cho ta gặp Nhiên nhi một lần."

Nàng nhẹ nhàng nhắm mắt lại, đôi lông mi phía trên dung nhan tái nhợt kia hơi hơi run rẩy, trong giây lát, Hoàng Hậu mới mở đôi mắt, ở dưới ánh nhìn chăm chú của tất cả thái giám cung nữ chậm rãi quỳ xuống.

Khuất nhục! Vô tận vũ nhục bao vây lấy trái tim của nàng, nhưng thế thì sao? Vì gặp Nhiên nhi một lần, đừng nói làm cho nàng quỳ xuống, chính là làm cho nàng đi tìm chết nàng cũng sẽ không chần chờ!

Chẳng sợ chỉ là một tia hi vọng.....

Đây là tâm của một mẫu thân, bất luận thân ở loại hoàn cảnh nào, trong lòng suy nghĩ đều là nhi tử của mình.

Hiện tại, nàng không phải là Hoàng Hậu cao cao tại thượng, mà là một mẫu thân mong nhớ nhi tử.....

"Lâm Quý Phi, bản cung như ngươi mong muốn, hiện tại, ngươi có thể để cho bản cung gặp Nhiên nhi một lần hay không?"

Giọng nói của Hoàng Hậu run rẩy, đầu ngón tay thật dài đâm sâu vào lòng bàn tay, tràn ra máu tươi đỏ tươi.

Đột nhiên, Lâm Quý Phi 'ha ha' cười phá lên, ả cười đến nước mắt cũng sắp chảy ra. (L: LQP quá khôn khiếp, L đề là ả luôn)

"Ha ha, Hoàng Hậu, ngươi cũng có một ngày này! Qua nhiều năm như vậy, vẫn luôn là ta quỳ xuống trước ngươi, vẫn luôn là ta thỉnh an với ngươi, mà ngươi ý vào sủng ái bệ hạ đối với ngươi muốn làm gì thì làm! Nhưng mà, ngươi cũng có một ngày này, tạm nhân nhượng vì lợi ích chung quỳ gối trước mặt của ta như vậy! Ngươi thực cho rằng ta sẽ để ngươi gặp phế vật Bàng Nhiên kia? Ta nói cho ngươi, ta chỉ muốn một nhà ba người các ngươi tách ra! Hôn nữa cho dù các ngươi chết, tro cốt cũng sẽ ném tới ba phương hướng khác nhau, làm cho các ngươi trọn đời không được gặp nhau!"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 256: Người Hạ gia tới (mười hai)

Edit: kaylee

Lâm Quý Phi cảm thấy trong lòng rất là thống khoái, tiếng cười cũng càng cười càng lớn, truyền khắp ở trong toàn bộ Phụng Tường cung.

Nói như thế nào đây? Người thật là dễ dàng vui quá hóa buồn, Lâm Quý Phi hiển nhiên chính là như thế.

Ngay tại lúc tiếng cười của ả còn chưa dừng lại, một tiếng rống to giống như là đến từ phía chân trời xa xôi, chấn động làm cho linh hồn của ả đều run rẩy, sau đó không đợi ả phản ứng lại, vách tường chắc chắn của Phụng Tường cung bị một bóng dáng tuyết trắng không lồ phá tan ra, móng vuốt sói bay qua, ở dưới tình huống tươi cười trên mặt ả còn chưa kịp thu lại, một cái tát đã hung hăng đánh bay ả ra ngoài.

Đùng!

Thân thể của Lâm Quý Phi đánh vào phía trên vách tường, đương nhiên, ả không có cái loại lực lượng này trực tiếp đánh vỡ vách tường như Bao Bao, nhưng mà, mượn dùng lực đạo Bao Bao đánh ra, ả đụng ra một khe hở trên vách tường, thân thể mềm mại kia được khảm ở trong khe, vừa khéo hòa hợp với toàn bộ thân thể của ả.

"Quý Phi nương nương!"

Bọn thị vệ quá sợ hãi, muốn tiến lên giúp Lâm Quý Phi, đúng lúc này, một ánh mắt âm trầm dừng ở trên người bọn họ.

"Rống."

Bao Bao gầm nhẹ một tiếng, bỗng chốc vọt đi qua, làm mọi người sợ hãi đến mức sắc mặt đại biến, không còn có người để ý tới Lâm Quý Phi, vội vàng chạy trốn chết, tốc độ kia quả thực còn nhanh hơn sấm chớp, nhìn về mặt sừng sốt của Hoàng Hậu, hiển nhiên còn chưa có từ trong biến cố kia phục hồi tinh thần lại.....

Nhưng mà, Bao Bao cũng lười đuổi theo bọn họ, thịt trên người những người này vừa bần vừa thối, quá khó ăn.

Nó bước chân, cao ngạo đi tới trước mặt Lâm Quý Phi, một ngụm cắn chân ả kéo đi đến phía trước mặt, nghỉ ngơi, Bao Bao lại quay đầu gầm nhẹ một tiếng với Hoàng Hậu, giống như là đang bảo nàng đi theo chân nó.....

Hoàng Hậu đầu vẫn là choáng váng, nhưng mà vẫn là theo Bao Bao đi ra ngoài, không biết vì sao, nàng cảm thấy con Linh Thú này sẽ không thương tổn nàng.

.....

Trong tâm cung, Bàng Nhiên thoáng cái đã nhìn thấy Bàng Tử Hoàng nằm ở trên giường, nhanh chóng xông đến, đúng lúc này Bàng Tử Hoàng từ từ tỉnh dậy, nhưng mà, vừa mở mắt hắn đã trông thấy một bóng dáng mơ hồ vọt tới phía bản thân, trong nháy mắt sắc mặt đại biến.

Hắn nhưng là chưa từng quên, vừa rồi bản thân triệu kiến Lâm Quý Phi, kết quả nữ nhân kia hạ độc hại bản thân! Chẳng lẽ độc không hạ thành, sửa thành mưu sát?

Vì thế, Bàng Tử Hoàng trực tiếp đá lên một cước, đập bay người đánh về phía mình kia ra ngoài, hô to một tiếng: "Người tới, bắt thích khách!"

Bàng Nhiên còn không biết xảy ra chuyện gì đã trúng một cước, thật trùng hợp đặt mông ngồi ở trên cây xương rồng, đau đến mức hắn kêu lên giống như giết heo, đôi mắt tràn ngập ai oán, lúc này đây hắn lại làm cái gì? Mặc danh kỳ diệu (không hiểu ra sao) đã bị đập bay, thật không biết kiếp trước bản thân tạo cái nghiệp gì, đời này mới có người như thế đến trừng phạt bản thân.

Rất bị kịch!

"Thích khách ở đâu?"

Đại Tướng Quân chậm một bước so với Bàng Nhiên, hắn mới vừa đi đến bên ngoài tâm cung chợt nghe thấy tiếng quát của Bàng Tử Hoàng, đầu tiên là vui vẻ trong lòng, chỉ là sau khi nghe tiếng quát của hắn (BTH) lập tức giận tím mặt, vội vàng mang theo binh lính thủ hạ vọt vào: "Bệ hạ, thần hộ giá chậm trễ! Không biết thích khách ở nơi nào?"

Tuy rằng Lâm Nhạc bị bắt, nhưng không nghĩ tới y còn có đồng lõa, vậy mà ở dưới ánh mắt của mình muốn mưu hại bệ hạ, quả thực là to gan lớn mật!

Nhưng mà, chờ sau khi hắn nhanh chóng bước vào trong điện thì ngây ngẩn cả người.

Hắn nhìn thấy gì?

Dáng vẻ Bàng Tử Hoàng tràn đầy tức giận muốn giết người, mà ngồi dưới đất là hoàng tử hắn luôn coi là bảo bối đang ôm mông về mặt ai oán, bên cạnh là thiếu nữ vẫn thanh phong đậm, khỏe mỗi hàm chứa ý cười nhợt nhạt, hai tay khoanh trước ngực, không khó nhìn ra trên khuôn mặt thanh tú kia mang theo ý trêu tức.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 257: Người Hạ gia tới (mười ba)

Edit: kaylee

Đây là tình huống gì? Không phải nói có thích khách sao? Thích khách lại ở chỗ nào?

"Này....." Đại Tướng Quân có chút đầu đầu hỏi: "Bệ hạ, xin hỏi thích khách hắn ở chỗ nào?"

"Thích khách? Thích khách không phải ở..... Ó, Bàng Nhiên, làm sao con lại ở trong này?"

Bàng Tử Hoàng trừng lớn mắt, ở trong này không phải hấn là huynh muội Lâm Nhạc sao? Làm sao có thể là tiểu tử Bàng Nhiên này?

Kỳ thực cũng khó trách Bàng Tử Hoàng nhận sai người, hấn vừa thức tỉnh, tầm mắt còn không có khôi phục, căn bản không có nhìn thấy Bàng Nhiên, chỉ là trông thấy một người vọt lại phía mình, mà hiện giờ thân hình của Bàng Nhiên và Lâm Nhạc lại không sai biệt lắm, hấn tự nhiên coi đối phương là Lâm Nhạc, vì thế Bàng Nhiên bị kịch trúng một cước này thay Lâm Nhạc.

"Xem ra tinh lực của bộ hạ khôi phục không tệ."

Cố Nhược Vân cười khê vuốt ve cằm: "Một cước này đã đạp bay Bàng Nhiên ra xa ba trượng (*)."

(*) trượng: đơn vị đo chiều dài, 1 trượng = 10 mét

"Ha ha."

Bàng Tử Hoàng có chút xấu hổ, nghe được lời nói của Cố Nhược Vân hấn mới hiểu được vừa mới xảy ra chuyện gì, thì ra vừa rồi bị hấn làm cho rằng thích khách là tiểu tử Bàng Nhiên này? Nhưng mà cũng lạ tiểu tử này không có việc gì đánh tới phía bản thân làm chi, nếu không phải hấn (BN), bản thân cũng sẽ không xấu mặt ở trước mặt nhiều người như vậy.

Càng nghĩ càng cảm thấy thật có đạo lý, Bàng Tử Hoàng hung hăng trừng mắt nhìn Bàng Nhiên, Bàng Nhiên sợ tới mức rụt cổ, ủy ủy khuất khuất ôm hông lui ở trong góc.

Hấn đây là lại làm sai cái gì?

"Đúng rồi!"

Bàng Tử Hoàng giống như nghĩ tới cái gì, một đám dừng ở trên giường, tức giận quát: "Đại Tướng Quân, người đi bắt hai kẻ khốn kiếp Lâm Nhạc và Lâm Quý Phi kia tới gặp Trẫm!"

"Bộ hạ."

Đại Tướng Quân nhìn Cố Nhược Vân, sau đó lại cung kính nhìn Bàng Tử Hoàng, nói: "Lâm Nhạc đã bị Cố cô nương bắt, còn Lâm Quý Phi hiện tại ở trong Phòng Tường cung, Cố cô nương đã phái Linh Thủ thủ hạ của nàng đi."

Ngay sau đó, Đại Tướng Quân lập tức nói từng chuyện đã xảy ra sau khi Bàng Tử Hoàng trúng độc cho hấn, lúc biết đôi huynh muội kia muốn hãm hại Bàng Nhiên, Bàng Tử Hoàng lập tức mặt rùng rợn giận dữ, nhắc kiếm muốn xông ra ngoài, ngay cả long bào cũng chưa kịp thay. Mà nhìn thấy Bàng Tử Hoàng như thế, mọi người bất giác trợn tròn mắt, ngay cả hấn đã đi ra ngoài cũng chưa phục hồi tinh thần lại.

Kết cục của Lâm Nhạc thật thảm! Thảm đến cực điểm! Có thể tưởng tượng được Bàng Tử Hoàng đang trong cơn giận dữ đáng sợ cỡ nào.

Về phần Lâm Quý Phi, sau khi nghe nói Cố Nhược Vân là người đứng đầu Bách Thảo Đường chân chính, trực tiếp hét lên một tiếng lập tức hôn mê bất tỉnh, trong lòng hối hận thiếu chút nữa thì ngay cả cả người à đều cắn nuốt.

Ngay từ đầu, Hoàng Hậu nương nương còn không biết đến cùng là tình huống gì, nhưng mà sau khi nhìn thấy Bàng Tử Hoàng và Bàng Nhiên bình yên vô sự rốt cục nhẹ nhàng thở ra, trong mắt không khỏi hiện lên nước mắt, hiện tại nàng đỡ xuống ung dung và cao quý, bỏ đi thân phận Hoàng Hậu nàng nhưng là một hiền thê lương mẫu dịu dàng nhân thực.

Biết được là Cố Nhược Vân cứu Bàng Tử Hoàng, nàng cảm kích giữ chặt không buông tay của Cố Nhược Vân, cũng may Bàng Nhiên kéo mẫu hậu nhà mình ra, nếu không phỏng chừng cả một ngày này nàng (HH) đều sẽ lôi kéo nàng (CNV).

Mà thực lực của hoàng cung cũng không thể khinh thường, được liệu trợ giúp Bàng Tử Hoàng giải Độc Địa Thảo chỉ dùng thời gian nửa ngày đã tìm đủ, có những dược liệu đó, Cố Nhược Vân lập tức bắt đầu giải độc vì Bàng Tử Hoàng. Nhưng mà, làm cho Cố Nhược Vân kỳ quái là, ngày đó bản thân ở hoàng cung gây ra động tĩnh lớn như thế, nhưng không có bị truyền ra, giống như có người đè ép tin tức này xuống.....

.....

Gió mát thổi nhẹ nhàng, cả người y phục đen đứng ở ngọn cây, nam nhân hai tay chấp sau lưng, sau khi đôi con người đen lãnh khốc kia nhìn thiếu nữ trong viện, bất giác hơi lên dịu dàng sùng nịch. Hấn mỗi mòng gọi cảm nhẹ nhàng giương lên, trên khuôn mặt dưới màu đen mặt nạ kia có nhu hòa chưa bao giờ có. (L: đoán xem là ai? Dễ nhận mà, đúng không?)

Nam nhân lãnh khốc khí thế cường đại này, giống như chỉ có ở vào lúc này mới có thể bao phủ áp.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 258: Người Hạ gia tới (mười bốn)

Edit: kaylee

"Muốn bảo vệ nàng, vì sao ngươi không xuất hiện trước mặt nàng, mà là luôn luôn trốn ở sau lưng?"

Tả Thượng Thần cả người màu hồng đột nhiên xuất hiện ở phía sau nam nhân, trên khuôn mặt như hoa đào mang theo tươi cười lười nhác mà tùy ý, mắt phượng của hắn như là lơ đãng đảo qua trên người nam nhân trước mặt, không ai nhìn thấy, giờ khắc này, trong mắt hắn xuất hiện một chút khác thường.

Nam nhân này, biết được Hạ gia có hai đội nhân mã đang tìm tung tích của nàng, cho nên đến tìm bản thân hỗ trợ, đè ép tin tức nàng thân ở Huyền Vũ Quốc xuống.

Cho nên, đây mới là nguyên nhân chuyện hoàng cung ngày ấy không có truyền ra ngoài.

Trừ bỏ những đương sự (người trong cuộc) đó ra, cũng không có người biết hành tung của chủ tử Bách Thảo Đường.

"Tiểu Vân Nhi nàng. Hắn là rất muốn gặp ngươi."

Tả Thượng Thần thu hồi quạt xếp, cũng thu tươi cười lười nhác quen có kia, mắt phượng nghiêm cẩn nhìn nam nhân trước mặt: "Khổ sở nàng phải chịu những năm gần đây không ai rõ ràng hơn ngươi, ngươi thật sự không tính toán xuất hiện sao?"

Nam nhân trầm mặc xuống, bất luận ánh mặt trời ấm cỡ nào, cũng không cách nào đuổi hết hàn ý lãnh khốc quanh thân hắn.

Giờ khắc này ngay cả Tả Thượng Thần cũng cảm thấy đè nén, ngực buồn phiền phát hoảng, trên khuôn mặt luôn bất cần đời có ngưng trọng chưa từng có qua.

"Ngươi."

"Bây giờ còn không đến lúc đó," Nam nhân lắc lắc đầu, trong con ngươi đen xẹt qua một chút lãnh khốc; "Ta không thể để cho bất luận kẻ nào biết ta ở chỗ này, cũng không thể làm cho người ta biết được được ở phía sau núi bệ quan chẳng phải ta! Nếu không những kẻ như hồ rình mồi kia sẽ không bỏ qua cơ hội này, hơn nữa, phía sau của ta có kẻ địch càng cường đại hơn, ở trước lúc ta không có đủ thực lực, chỉ có thể dùng loại phương pháp này bảo vệ nàng an toàn."

Tả Thượng Thần ngăn ra, sau đó lại khôi phục tươi cười lười nhác yêu mị kia, môi đỏ mọng gọi lên một độ cong mê người, hắn vung quạt xếp ra, cười như hoa đào, mười dặm hương thơm.

"Ngươi nguyện ý khuynh hết tất cả bảo vệ nàng, vậy sau này ta cũng có thể dùng mệnh bảo vệ nàng an toàn, nếu ngươi không ở, ta tuyệt sẽ không để cho bất luận kẻ nào thương tổn nàng một chút nào."

Tuy rằng hắn đang cười, nhưng đôi mắt phượng lại kiên định lạ thường.

Người mà người này muốn bảo vệ, vậy hắn chính là dùng cả sinh mệnh cũng sẽ không thể làm cho người ta động nàng một sợi lông. (L: các bạn có thấy gian tình ở đây không? Các bạn có hi vọng có cặp đam mỹ không?)

Trừ phi, là từ trên thi thể của hắn bước qua!

"Cám ơn."

Nam nhân khàn khàn nói ra hai chữ.

Cái gì là huynh đệ? Huynh đệ chính là người sẽ hợp lại toàn lực đi bảo vệ người nhà của người kia! Cho dù hắn chưa từng có nói qua loại lời nói này với Tả Thượng Thần, nhưng nam nhân này, ở trong lòng hắn chính là huynh đệ cả một đời!

"Lúc trước là ngươi đã cứu mạng của ta, nếu không có ngươi, ta không có khả năng sống đến bây giờ, vì vậy bảo vệ an toàn của nàng, là trách nhiệm của ta." Tả Thượng Thần nghiêm cẩn nói.

Nghe nói như thế, nam nhân không có lại nói thêm cái gì, đôi mắt lại dừng ở trên người thiếu nữ thanh tú trong sân, trong mắt có sùng nịch có thể làm người chết chìm.

"Vân Nhi, muội yên tâm, chờ lúc ta có đủ thực lực bảo vệ muội, ta sẽ xuất hiện ở bên cạnh muội, bảo vệ muội cả đời an bình."

.....

Nếu Cố Nhược Vân biết tin tức này là yêu nghiệt Tả Thượng Thần này đè ép xuống, nhất định sẽ hung hăng cho hắn một quyền! Phải biết rằng, sở dĩ nàng làm ra động tĩnh lớn như vậy ở Huyền Vũ Quốc, là vì dẫn người Hạ gia đến, nhưng bọn họ lại khen ngược, làm tất cả nỗ lực của nàng đều uống phỉ.

Lúc này, trong Hạ gia, bàn tay của nam nhân trung niên hung hăng chụp ở trên bàn, mắt lạnh nhìn người phía dưới: "Ta cho các ngươi tìm một người vậy

mà còn tìm không thấy! Nếu để thằng nhóc Hạ Lâm Ngọc kia tìm được trước, tất cả các người đều cắt đi làm thức ăn cho hổ lang cho ta! Ta lại cho các người thời gian nửa tháng, cần phải giết Cổ Nhựt Vân, rồi đổ trách nhiệm cho tiểu tử Hạ Lâm Ngọc kia! Ta muốn làm cho phụ tử Hạ Lâm Ngọc và Quý Y thế bất lưỡng lập (không đội trời chung)!"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 259: Người Hạ gia tới (mười năm)

Edit: kaylee

"Bẩm báo nhị gia, người của chúng ta đã đi Bách Thảo Đường Thanh Long Quốc trước, nhưng mà..... Nghe nói Cổ Nhựt Vân kia cũng không ở trong Bách Thảo Đường."

Người nọ mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, kinh hồn táng đảm đợi lời nói của nam nhân trung niên, cho dù ở bên ngoài nhị gia luôn là một dáng vẻ âm áp, nhưng chỉ bọn họ mới biết được, nam nhân này âm ngoan và độc ác tận trong xương, người đắc tội y, kết cục đều sẽ không dễ chịu!

Về mặt của Hạ Khôi âm u, bên môi gợi lên độ cong âm trầm: "Hạ Lâm Ngọc, lúc này đây, không có bất luận kẻ nào có thể cứu được phụ tử các người! Người may mắn trị thân thể bệnh lao kia của người, không có nghĩa là cha người cũng có vận khí tốt như vậy! Hạ gia..... Sớm muộn gì cũng là vật trong bàn tay ta! Tất cả đá cản đường bước chân của ta, ta đều sẽ diệt trừ sạch sẽ!"

.....

Trong tửu lâu, Cổ Nhựt Vân nhìn yêu nghiệt tươi cười lạnh lẽo nhẹ lay động quạt xếp trước mặt, có chút đau đầu xoa xoa huyệt thái dương, người này thật đúng là bám dai như đĩa, thật sự là mặc kệ đến chỗ nào cũng có thể gặp hắn.

"Thế nào? Hôm nay không để cho thị nữ của người dùng cổ kiệu nâng người sao?"

Hình như mỗi lần tên yêu nghiệt xuất hiện đều là thần thái lười nhác nằm ở trong nhuyễn kiệu, hôm nay thế nhưng lại rất hiếm khi không nhìn thấy thị nữ nâng kiệu, làm cho Cổ Nhựt Vân hơi hơi kinh ngạc một chút.

Tả Thượng Thần khẽ cười một tiếng, khuôn mặt như hoa đào giờ lên tươi cười tươi tắn, khóe môi của hắn giờ lên, nụ cười kia thật có thể nói là vô cùng tao nhã.

"Ta cũng ngẫu nhiên cần hoạt động một chút, Tiểu Vân Nhi, người nói phải không?"

Từ sau khi yêu nghiệt này xuất hiện, toàn bộ tửu lâu đều yên tĩnh xuống, nhất là nữ tử chưa lấy chồng đều là không dời mắt nổi. Bọn họ vốn tưởng rằng tam hoàng tử Huyền Vũ Quốc đã đủ đẹp, không nghĩ tới còn có nam nhân có thể đẹp đến loại trình độ này, chính là bốn chữ khuynh quốc khuynh thành này cũng khó có thể dùng để hình dung.

Mỗi cái nhăn mày, mỗi nụ cười của hắn đều có thể xúc động lòng người, đẹp điên đảo chúng sinh.

Ánh mắt của Bàng Nhiên lưu chuyển ở trên người hai người, không biết suy nghĩ cái gì, chỉ là ánh mắt bất quá kia vẫn là bán đứng hắn.

"Không biết bốn hoàng tử có thể ngồi xuống hay không?"

Tả Thượng Thần giương môi cười yếu ớt, đôi mắt phượng vẫn luôn nhìn Cổ Nhựt Vân.

"Ngồi, mau, người tùy tiện ngồi."

Còn không chờ Cổ Nhựt Vân nói chuyện, Bàng Nhiên đã vội vàng đứng lên, trên gương mặt tràn đầy tươi cười: "Tứ hoàng tử Chu Tước quốc tới nơi này, thế nào cũng là khách nhân của Huyền Vũ Quốc chúng ta, nữ thân đại nhân, người nói phải không?"

Rõ ràng, ngay từ đầu Bàng Nhiên đã nhận ra thân phận của Tả Thượng Thần!

Cái gì? Tứ hoàng tử Chu Tước quốc?

Chúng nữ vốn còn đang do dự sau khi nghe nói như thế ánh mắt lập tức sáng ngời, phải biết rằng, trong những nữ tử đó có một số đều là thiên kim quan viên, thân phận của các nàng đã chú định các nàng không thể gả cho người bình thường. Cho dù nam nhân này đẹp cỡ nào, nếu không có thân phận vẫn là không xứng với bọn họ!

Nhưng nếu đối phương là Tứ hoàng tử Chu Tước quốc vậy thì không giống.

Nếu có thể trở thành Tứ hoàng tử phi của Chu Tước quốc, vậy gia tộc của mình cũng là có thể nước lên thì thuyền lên, hưởng chi, đối phương còn là một nam tử tuyệt thế như vậy.

Vì thế, có một số nữ tử nhịn không được, đứng lên lập tức đi tới chỗ Tá Thượng Thần.

Nữ tử mặc y phục màu trắng, như hoa sen thuần khiết, thẹn thùng cúi đầu, giọng nói thanh thúy dễ nghe như chim hoàng oanh, chân thành nói: "Tứ hoàng tử điện hạ, tiểu nữ tử Tương Nhi là nữ nhi của Thừa Tướng Huyền Vũ Quốc, không nghĩ tới có thể ở nơi này thấy phong thái của Tứ hoàng tử, nếu Tứ hoàng tử không để ý, có thể để cho tiểu nữ tử ngồi chung hay không?"

Nhìn một màn trước mắt, Cố Nhượng Vân thích ý nâng chung trà lên, thoải mái nhàn nhã ở bên cạnh xem trò hay, đôi mắt trong veo tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười).

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 260: Người Hạ gia tới (mười sáu)

Edit: kaylee

Bên môi Tá Thượng Thần giương lên một chút ý cười, thần thái lười nhác ôm cái ót, mắt phượng liếc nhìn về mặt thẹn thùng của Tương Nhi, miễn cưỡng mở miệng: "Bốn hoàng tử thích một người chiếm hai vị trí."

Ngụ ý, một bàn bốn người hẳn đã chiếm vị trí của hai người, vậy nên không có chỗ ngồi của nàng.

Đáng tiếc, Tương Nhi không có nghe hiểu lời nói của Tá Thượng Thần, nàng trông thấy ở trên mặt nam nhân hiện ra tươi cười, còn tưởng rằng hắn có cảm tình với bản thân, trong lòng lập tức vui vẻ, ánh mắt liếc về phía Cố Nhượng Vân ngồi ở bên cạnh Bàng Nhiên, nói: "Vị cô nương này, có thể nhường chỗ ngồi cho ta không? Ta là nữ nhi của Thừa Tướng, nếu người tặng chỗ ngồi này cho ta, người muốn bao nhiêu Kim tệ ta đều cho người!"

Theo nàng, nữ nhân ăn mặc mộc mạc này, lại ở cùng Bàng Nhiên, tất nhiên là loại nữ nhân này vì nịnh bợ quyền quý mà bán đứng bản thân, loại nữ nhân ghê tởm này căn bản không xứng ngồi cùng một chỗ với nàng! Nếu không phải vì tạo ấn tượng tốt ở trước mặt Tứ hoàng tử Chu Tước quốc, nàng đã sớm làm cho người ta đuổi nữ nhân này ra bên ngoài!

Còn vì sao Tá Thượng Thần xuất hiện ở nơi này, từ đầu đến cuối nàng vẫn cho rằng là vì Bàng Nhiên, dù sao Bàng Nhiên cũng là Ngũ hoàng tử của Huyền Vũ Quốc, quen biết Tá Thượng Thần cũng là bên trong tình lý.

Tay của Cố Nhượng Vân ngừng lại một chút, trên khuôn mặt thanh tú tràn đầy ý cười: "Muốn ta nhường chỗ ngồi cho người, cũng không phải là không thể được, chính là giá của chỗ ngồi này có chút cao."

"Người nói đi, ta trả được giá này."

Trong mắt Tương Nhi hiện lên vẻ khinh thường, quả thế, nữ nhân này thật đúng là không biết xấu hổ, thật vì một chút ích lợi như vậy ngay cả thân thể của mình đều bán đứng.

Nhưng mà, thật hiển nhiên, Tương Nhi quên nàng là sau khi nghe thấy được thân phận của Tá Thượng Thần mới xuất hiện ở nơi này! Nếu Tá Thượng Thần không phải là Tứ hoàng tử của Chu Tước quốc, phỏng chừng nàng cũng sẽ vênh váo đắc ý cho rằng đối phương không xứng nói chuyện với nàng.

"Chỉ cần người có thể cho được giá tốt, ta sẽ bán chỗ ngồi này cho người," Cố Nhượng Vân buông chén trà trong tay, trong mắt mỉm cười nhìn biểu cảm xem thường kia của Tương Nhi, dừng một chút nói: "Giá của vị trí này, giá trị một quốc gia! Người cho ta một quốc gia, ta sẽ bán nó cho người, đây coi như là giá hữu nghị, nếu không mà nói, một trăm quốc gia ta cũng không bán."

"Người....."

Sắc mặt của Tương Nhi lập tức đại biến, nữ nhân này thật sự là rất to gan, há mồm là muốn một quốc gia, còn giá hữu nghị? Hữu nghị cái mụ! Nàng!

"Cô nương, ta có ý tốt, người nhưng lại đối đãi như thế," Hít sâu một hơi, bàn tay của Tương Nhi nắm chặt thành nắm tay, trên da thịt tuyết trắng mang theo rõ ràng vẻ giận dữ: "Người ở cùng Lục hoàng tử Bàng Nhiên của Huyền Vũ Quốc ta, không phải là muốn đi theo hắn để lấy được vinh hoa phú quý sao? Vì sao còn muốn ở trước mặt mọi người giả bộ thanh cao? Ta cho người một vạn Kim tệ, nhường vị trí này cho ta! Nếu người không dựa vào Lục hoàng tử, phỏng chừng cả đời đều kiếm không được một vạn Kim tệ này."

Nữ nhân này thật đúng là biết giả bộ! Nếu nàng không phải là loại nữ nhân ham phú quý, nàng căn bản không có khả năng coi trọng loại phế vật Bàng Nhiên kia! Nói đến cùng còn không phải Bàng Nhiên tương đối được hoàng đế sủng ái, nếu trở thành Lục hoàng tử phi có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý vô tận hay sao?

Xem ra nàng muốn đi nói cho phụ thân một tiếng, có nữ nhân cố ý đồ gây rối vọng tưởng tiếp cận Lục hoàng tử, làm cho phụ thân nhắc nhở bề hạ, miễn cho Lục hoàng tử trời sinh đơn thuần bị loại nữ nhân tâm cơ này làm cho xoay vòng quanh!

Nhưng mà, sau khi Kim Tương Nhi nói ra những lời này, sắc mặt của hai nam nhân ở đây đều thay đổi.

Bàng Nhiên tức giận vỗ cái bàn, trong mắt phun ra lửa giận, ở trong lòng hắn, Cố Nhược Vân là ân nhân của hắn, hắn tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào vũ nhục sự trong sạch của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 261: Lần đầu tiên giao phong (một)

Edit: kaylee

"Cút!"

Đúng lúc này, một âm thanh vô cùng âm trầm truyền đến từ một bên.

Tươi cười phía trên khuôn mặt tuyệt thế như hoa đào kia của nam nhân biến mất không còn dấu vết, thần thái lười nhác ban đầu cũng bị thu lại, khóe miệng mang theo cười lạnh, một đôi mắt phượng âm lãnh đảo qua trên mặt Kim Tương Nhi, ánh mắt kia giống như đang nhìn một cái rác rưởi.

"Ngươi có nghe hay không? Tứ hoàng tử bảo ngươi cút! Ngươi còn không mau cút đi!"

Ở giờ phút này Kim Tương Nhi không có nhìn về phía Tá Thượng Thần, cho nên cũng không biết những lời này của đối phương là nói với mình, còn tưởng rằng là làm cho Cố Nhược Vân cút, lập tức dùng ánh mắt khinh bỉ kia nhìn nàng.

Nhưng mà, từ đầu tới cuối, khóe miệng của Cố Nhược Vân đều hàm chứa nụ cười nhàn nhạt, cũng không hề rời đi vị trí, điều này làm cho trong lòng Kim Tương Nhi càng thêm tức giận, cho tới bây giờ nàng đều chưa từng thấy nữ tử không biết xấu hổ như thế! Tứ hoàng tử đã đuổi nàng đi rồi, nàng vậy mà còn thờ ơ!

"Này, ngươi không có nghe thấy lời nói của ta sao? Còn không lập tức cút đi! Ta thực không nhìn thấy qua nữ tử vô sỉ như ngươi vậy! Thân là nữ nhân ít nhất cũng phải biết một chút dè dặt."

Kim Tương Nhi khinh bỉ nhìn Cố Nhược Vân, trong mắt đẹp tràn đầy khinh thường, theo nàng, nữ nhân này chính là loại người vô liêm sỉ! Phòng chừng nàng cũng coi trọng Tứ hoàng tử cho nên không đồng ý rời đi! Đáng tiếc là, nếu muốn trở thành hoàng tử phi của một quốc gia, không có gia thất cường đại là không có khả năng! Tốt xấu gì mình cũng là nữ nhi của Thừa Tướng Huyền Vũ Quốc, nhưng là xứng đôi với Tứ hoàng tử thân phận cao quý.

"Nữ nhi Kim Tương Nhi của Thừa Tướng Huyền Vũ Quốc?"

Một tiếng cười lạnh trầm thấp truyền đến từ một bên, nam nhân lấy cây quạt trong tay nhấn cảm tuyết trắng của bạch y nữ tử, môi đỏ mọng giờ lên độ cong lạnh lẽo, ánh mắt kia lạnh lùng không có một chút độ ấm, ánh mắt của hắn giống như là đang nhìn một người chết.

Cố Nhược Vân lắc lắc đầu, bất đắc dĩ thở dài một tiếng, trên đời này luôn có nhiều người thấy không rõ tình thế như vậy.

"Tứ..... Tứ hoàng tử."

Kim Tương Nhi si ngốc nhìn chằm chằm khuôn mặt của yêu nghiệt này, không khỏi nhìn đến ngây người, nàng chưa từng gặp qua nam tử đẹp như thế, nếu có thể gả cho hắn, cả đời này bản thân cũng thỏa mãn.

"Ngươi thật thích bốn hoàng tử, đúng không?" Tá Thượng Thần hơi hơi nheo lại mắt phượng, một tia âm lãnh chợt lóe qua đáy mắt, hắn nở nụ cười, nụ cười kia âm trầm đáng sợ, giống như còn có lửa giận mơ hồ.

"Vâng, đúng vậy."

Kim Tương Nhi gật gật đầu, háo sắc nói: "Tứ hoàng tử, lần đầu Tương Nhi nhìn thấy người đã rất là ái mộ người, mặc dù Tương Nhi không cách nào trở thành Tứ hoàng tử phi, cũng nguyện ý ở bên cạnh Tứ hoàng tử hầu hạ Tứ hoàng tử."

"Hầu hạ ta?"

Tá Thượng Thần nở nụ cười, nụ cười kia chói mắt như thế, không khỏi lung lay ánh mắt của Kim Tương Nhi.

Ngay tại lúc nàng muốn tiến thêm một bước, giọng nói khinh thường của nam nhân truyền đến từ bên tai, nháy mắt làm cho toàn bộ thân mình của nàng

roi vào hăm băng.

"Người xứng sao?"

Người xứng sao?

Sắc mặt của Kim Tương Nhi bỗng chốc trở nên tái nhợt, kinh ngạc trừng lớn mắt đẹp, một khắc kia, nàng cho rằng điều bản thân nghe được chỉ là ảo giác mà thôi.

Nàng cũng không cầu trở thành thê tử của hắn, chỉ cần có thể làm bạn bên hắn là đủ rồi, cho dù là không danh không phận.

Nhưng hắn nói gì đó?

Nàng không xứng?

"Khuôn mặt này quả thật rất làm rung động lòng người, không thẹn danh xưng đệ nhất mỹ nữ Huyền Vũ Quốc, đáng tiếc....." Tá Thượng Thần thu hồi cây quạt, dương môi cười: "Đáng tiếc quá vô si! Có phải nữ tử Huyền Vũ Quốc đều là không biết xấu hổ như vậy hay không? Nhìn thấy một người nam nhân đã muốn cời sạch mình đưa lên cửa? Không cầu danh phận đi theo bốn hoàng tử? Người cho rằng chỉ số thông minh của bốn hoàng tử là không à? Người đến bắt chuyện với bốn hoàng tử cũng đã chứng minh người tâm cơ không thuần khiết rồi, còn muốn giả bộ thuần khiết trước mặt bốn hoàng tử! Thật có lỗi, cho dù người muốn trở thành nha hoàn thô sử của bốn hoàng tử, bốn hoàng tử đều chướng mắt."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 262: Lần đầu tiên giao phong (hai)

Edit: kaylee

Thân thể mềm mại của Kim Tương Nhi nhẹ nhàng run rẩy, nàng cắn chặt môi tái nhợt, ánh mắt ai oán ngó nhìn khuôn mặt như hoa đào trước mắt kia.

Chỉ cần là một nam nhân, đều sẽ có loại tình cảm thương hương tiếc ngọc đúng không? Nhưng vừa rồi nam nhân này lại có thể dùng loại lời nói này nhục nhã bản thân? Còn nói nàng ngay cả làm nha hoàn thô sử của hắn cũng không xứng!

Kỳ thực, lời này của Tá Thượng Thần chẳng phải chỉ vì nhục nhã nàng, hắn nói đều là sự thật! Ở trong Huyền Âm Điện, đừng nói là nha hoàn thô sử, ngay cả quét dọn nhà xí đều là cao thủ số một số hai ở trong bốn nước! Cho dù nữ nhân này có xinh đẹp, nhưng tâm cơ không thuần, thực lực quá yếu, ngay cả quét dọn nhà xí cũng không có phần của nàng!

Hơn nữa so dung nhan, hắn nhưng là cảm thấy Tiểu Vân Nhi cảnh đẹp ý vui hơn, nhất khuôn mặt thanh lệ xuất trần thoát tục, làm cho người ta nhìn thế nào cũng không ngấy.

"Tứ hoàng tử, lời này của người nhưng là nói sai rồi," Bằng Nhiên mặt cười nở hoa:

"Phần lớn nữ tử Huyền Vũ Quốc chúng ta đều là tương đối dè dặt, giống loại nữ nhân này chỉ là bộ phận nhỏ mà thôi, quả thực là sỉ nhục của Huyền Vũ Quốc chúng ta, giống như mấy đời không được thấy nam nhân, gặp một người tưởng bỏ nhào vào một người."

Thoải mái!

Hiện tại Bằng Nhiên cảm thấy vô cùng thoải mái!

Một nhà Thừa Tướng đều là nanh vuốt của Lâm Quý Phi, Kim Tương Nhi này hắn cũng đã sớm khó chịu, nhưng vẫn luôn tìm không thấy cơ hội trừ bỏ phủ Thừa Tướng.

"Hả?" Tá Thượng Thần khẽ nhíu mày liễu, tựa tiểu phi tiếu: "Vậy lần sau bốn hoàng tử xuất môn còn phải xem hoàng lịch một chút, miễn cho vận khí kém đến mức gặp nữ nhân như vậy! Quả nhiên là xúi quẩy."

Kim Tương Nhi chỉ cảm thấy tan nát cõi lòng, nàng không nghĩ tới Tứ hoàng tử lại có thể nhìn nàng như vậy! Còn nói gặp bản thân là hắn vận khí quá kém! Tốt xấu gì nàng cũng là thiên kim phủ Thừa Tướng, đừng nói là làm bạn Tứ hoàng tử, chính là trở thành chính phi của hắn đều là dư dả.

Đúng rồi! Nhất định là tại nữ nhân này! Nếu không có nàng, Tứ hoàng tử sẽ không dùng thái độ kém như vậy đối với mình!

Nghĩ đến đây, ánh mắt oán hận của Kim Tương Nhi quét về phía Cố Nhược Vân, ánh mắt kia giống như là lưỡi dao muốn cắt thân thể của nàng thành mảnh nhỏ, cuối cùng vẫn là cắn răng một cái, thu hồi nước mắt trong mắt, hơi hơi hành lễ với Tá Thượng Thần, nói: "Tứ hoàng tử điện hạ, lần này là tiểu nữ tử lỗ mãng, nhưng mà tiểu nữ tử cũng không phải người tùy tiện, hôm nay muốn cùng Tứ hoàng tử ngồi chung cũng chỉ là ngưỡng mộ sự tạo hóa của

Tứ hoàng tử, xin thứ cho tiểu nữ từ quấy rầy, cáo từ."

Nói xong lời này, nàng lập tức vội vàng đi về phía ngoài cửa, chỉ là lúc vừa đi tới cửa, một luồng gió lạnh đột nhiên truyền đến từ phía sau, giống như là có một bàn tay hung hăng dùng ở trên lưng của nàng, lập tức thân thể của nàng bay ra xa mấy thước, 'phịch' một tiếng, một ngụm máu tươi phun ra, rơi trên cây nhãn trước mặt kia.

Tả Thượng Thần như là không có việc gì thu hồi tay, âm thanh lười nhác tản mạn: "Vận khí của nàng không tệ, hôm nay tâm tình của bốn hoàng tử tốt, cũng chỉ dạy dỗ nàng một chút, nếu đổi thành lúc tâm tình của bốn hoàng tử không tốt."

Vậy nàng tất nhiên sẽ máu tươi tại chỗ!

Dù sao người có thể một tay chống đỡ Huyền Âm Điện, sao có thể là cái loại người biết nương tay? Hắn giết người luôn luôn là xem tâm tình mà quyết định.

"Tiểu Vân Nhi, chúng ta đã không gặp lâu như vậy, không bằng. Ngươi trước ôm ta một cái như thế nào?"

Thu hồi vẻ mặt lo lắng, Tả Thượng Thần lại nở nụ cười, nụ cười kia tươi như hoa, lập tức làm mọi người kinh diễm.

Chỉ là vừa rồi nhìn thấy Kim Tương Nhi chịu thiệt, lúc này đây mặc kệ mê luyện cỡ nào, không còn có người dám đi lên bắt chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 263: Lần đầu tiên giao phong (ba)

Edit: kaylee

Từ lâu ồn ào, Cố Nhược Vân bỗng nhiên cảm nhận được một tầm mắt âm độc gắt gao nhìn chăm chăm bản thân, nàng khẽ cau mày, theo tầm mắt kia nhìn qua, nhưng mà, giữa đám người, cũng không có tầm mắt nàng cảm giác được.

Chẳng lẽ, kia chỉ là ảo giác của nàng sao?

Cố Nhược Vân lắc lắc đầu, thu hồi ánh mắt, nhẹ nhàng thưởng thức nước trà trong tay, giác quan lại vẫn luôn điều tra động tĩnh chung quanh.

Giờ phút này, tất cả mọi người không có phát giác, ở bên trong ghế lô trên từ lâu, dưới hắc bào bao phủ, ánh mắt ngoan độc gắt gao xem nhìn Cố Nhược Vân chuyện trò vui vẻ với Tả Thượng Thần phía dưới, bàn tay gắt gao nắm chặt, áp chế sát ý tràn đầy trong lòng xuống.

Hắn không nghĩ tới bản thân chỉ rời đi Huyền Vũ Quốc thời gian không bao lâu, đã xảy ra biến hóa long trời lở đất! Bách Thảo Đường? Thì tính sao? Cho dù nữ nhân này quan hệ không ít với Bách Thảo Đường, vậy hắn cũng tuyệt sẽ không dễ dàng để nàng sống sót.

Bất kể là nàng, hay là Bàn Nhiên đều phải chết!

"Mẫu phi, cứu cứu, các người yên tâm, hoàng nhi nhất định sẽ tìm cơ hội báo thù cho các người! Tuyệt sẽ không để cho các người uống mạng ở trong tay tiểu nhân âm hiểm."

Hận!

Như thế nào hắn có thể không hận!

Mặc kệ mấy năm nay hắn biểu hiện vĩ đại cỡ nào, ở trong lòng phụ hoàng đều chỉ có một đứa con là Bàn Nhiên kia, hắn vĩ đại hơn Bàn Nhiên không biết bao nhiêu lần, vì sao phụ hoàng vẫn nhìn không thấy nỗ lực của hắn? Chính là mẫu phi cũng chưa từng đi vào trái tim của phụ hoàng!

Sủng ái của nam nhân kia, đã bị đôi mẫu tử này chiếm lấy! Cho nên, hắn thâm nghĩ bằng vào nỗ lực của bản thân được Hạ gia nhìn trúng, nếu hắn trở thành hoàng đế, hắn có thể quyết định sống chết của đôi mẫu tử này! Lúc đó, hắn mới có thể hung hăng ra một ngụm ác khí vì mẫu phi!

Nhưng mà, mẫu phi lại đã chết! Còn là bị nam nhân nàng yêu nhất hại chết! Nàng yêu phụ hoàng như thế, làm sao có thể sẽ cùng cứu cứu ám hại hắn? Tất cả những thứ này, nhất định đều là mẫu tử Bàn Nhiên thiết kế tốt!

Đương nhiên, ở trong việc này, Bách Thảo Đường càng là thoát không khỏi quan hệ!

"Cố Nhược Vân, hình như ta nghe nói nhị gia Hạ gia Hạ Khởi luôn luôn tìm kiếm tung tích của nàng! Nếu bán tin tức nàng ở Huyền Vũ Quốc cho Hạ Khởi, có lẽ ta có thể mượn tay Hạ gia diệt trừ hắn."

Tuy rằng Tá Thượng Thần phong bế tin tức của Cố Nhượng Vân, nhưng mà, Tam hoàng tử Bàng Phi lại đã từng gặp qua nàng ở Thanh Long Quốc, tự nhiên liếc mắt một cái đã nhận ra. Hơn nữa hẳn cho rằng cho dù Bách Thảo Đường cường thịnh cỡ nào, cũng không có khả năng so sánh với loại quái vật lớn Hạ gia kia!

Người giúp mẫu tử Bàng Nhiên, đều đáng chết!

"Bàng Nhiên, Cố Nhượng Vân, còn có người gọi là Hoàng Hậu nương nương kia, sai lầm các ngươi phạm phải, ta tuyệt đối sẽ không tha thứ! Hơn nữa, sớm hay muộn Huyền Vũ Quốc này cũng là vật trong bàn tay ta!" Bàng Phi hung tợn cắn răng, ánh mắt lạnh lùng nhìn ba người phía trước, dưới hắc bào khoe môi giờ lên một chút tươi cười.

Đại sảnh từ lâu.

Bàng Nhiên đang dùng hết toàn lực nịnh bợ Tá Thượng Thần và Cố Nhượng Vân, đột nhiên, ánh mắt hắn rung mình, kinh ngạc nhìn phía hắc bào nam tử (nam tử mặc áo bào đen) đi qua bên cạnh kia, gất gao nhủ mày.

"Bàng Nhiên, như thế nào?"

Cố Nhượng Vân phát hiện khác thường của hắn, quay đầu hỏi.

"Nữ thần đại nhân, ta vẫn luôn cảm giác bóng lưng của người này giống như Tam Hoàng huynh."

Hắn là không có khả năng đi, với thân phận hiện giờ Tam Hoàng huynh là tuyệt đối không dám ngênh ngang xuất hiện ở nơi này, có lẽ là hắn nhận sai người.

Nghĩ đến đây, hắn lắc lắc đầu: "Có lẽ là ta suy nghĩ nhiều, từ sau khi Lâm Quý Phi xảy ra chuyện, Tam Hoàng huynh đã mất tích, phụ hoàng cũng phái người ở truy tìm tung tích của hắn, lại thế nào cũng tìm không thấy, loại thời điểm này, hắn không có khả năng xuất hiện tại Huyền Vũ Quốc, dù sao Lâm Quý Phi hành thích vua là tội trăm cả nhà."

Cố Nhượng Vân không nói gì, đôi mắt trong veo lạnh lùng nhìn hắc bào biến mất phía trước, trong mắt xẹt qua lạnh lùng sắc bén.

Nếu nàng cảm giác không có sai lầm mà nói, vừa rồi ánh mắt âm độc nhìn chằm chằm nàng, chính là nam nhân này.....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 264: Lần đầu tiên giao phong (bốn)

Edit: kaylee

Thiên Thành, là thánh địa trong lòng tất cả cư dân Huyền Vũ Quốc, còn là chúa tể thay đổi vận mệnh của quốc gia, mà làm Hạ gia phù thành chủ của Thiên Thành, càng là tồn tại giống như thần trong lòng mọi người.

Nghe nói hiện giờ Hạ lão gia tử đã đến cấp bậc Võ Hoàng, phải biết rằng, ở trong bốn nước, một Võ Tướng đã có thể được tôn sùng là cường giả, nếu tới Võ Vương thì có thể đạt được đất phong, còn trở thành Vương gia khác họ, có thể nghĩ, uy vọng của Võ Hoàng trong mắt người trên đời này.

Lúc này trong Hạ gia, cũng là loạn một đoàn, nguyên nhân là, khoảng thời gian trước thiếu chủ Hạ gia đột nhiên nhiễm bệnh lạ lại phát bệnh, tiếng kêu rên bi thống vang vọng đại viện Hạ gia, thế cho nên toàn bộ Hạ gia đều bao phủ mây đen, Hạ lão gia tử càng là thương tâm muốn chết, trong nháy mắt giống như già đi rất nhiều tuổi.

Nhưng mà, lúc mọi người ở đây sốt ruột vì bệnh của thiếu chủ Hạ gia, chỉ có nhị gia Hạ gia Hạ Khởi là đáng vẻ vui sướng khi người gặp họa.

"Hừ! Hạ Tử Hi, người đều đã bệnh nặng như vậy, còn sống cũng là một loại thống khổ, không bằng chết sớm một chút mới tốt! Ngược lại lãng phí tinh lực của Hạ gia ta!" Hạ Khởi nghe tiếng kêu rên một lần lại một lần vang lên trong sân, sắc mặt hưng phấn đến mức đỏ bừng, giống như với ý mà nói, Hạ Tử Hi gặp tra tấn càng nhiều y lại càng kích động!

Bỗng nhiên, một gã hộ vệ vội vàng vàng đi đến, quỳ rạp một chân xuống đất, cung kính nói: "Nhị gia, Tam hoàng tử Huyền Vũ Quốc ở bên ngoài Thiên Thành cầu kiến."

"Tam hoàng tử Huyền Vũ Quốc?"

Hạ Khởi nhướng mày, không kiên nhẫn nói: "Không gặp!"

"Nhưng mà nhị gia, hắn nói hắn biết tin tức của Cố Nhượng Vân."

Cố Nhượng Vân?

Hạ Khởi rung mình, một chút âm u chợt lóe lên trong mắt, y trầm mặc xuống, một lúc lâu sau, nói: "Người mang theo khối lệnh bài này đi, đón Tam hoàng tử lại đây cho ta, nhớ kỹ, phải bí mật tiến hành, không thể để cho bất luận kẻ nào nhìn thấy!"

"Vâng, nhị gia."

Sau khi nói xong lời này, hộ vệ lập tức lui đi ra ngoài.

Hạ Khởi neho lại con người nhìn biến mất hộ vệ, cười lạnh một tiếng: "Hạ Lâm Ngọc, xem ra, ta tìm được Cố Nhượng Vân trước người! Yên tâm đi, đến lúc đó sau khi ta giết nàng, nhất định sẽ đổ lên trên đầu người, lúc đó người cha vô dụng kia của người hẳn phải chết không thể nghi ngờ! Sau khi hẳn chết, chính là đến lượt người! Còn có người, phụ thân thân ái của ta, người không phải yêu nhất một đôi phụ tử này sao? Hiện tại ta đây làm cho người người đầu bạc tiền người đầu xanh, làm cho người chịu thống khổ mất đi bọn họ! Cũng làm cho người hối hận không giao Hạ gia cho ta!"

Y làm nhiều như vậy, đều là bị buộc! Nếu ngay từ đầu phụ thân đã định y là gia chủ Hạ gia, thì làm sao có thể có nhiều việc như vậy? Nếu không phải như thế, y tất nhiên sẽ tương thân tương ái với đại ca kia của bản thân.

Đúng lúc này, hộ vệ mang theo Bàng Phi cả người mặc hắc bào tiến vào, lúc nhìn thấy Hạ Khởi ngồi ở ghế tựa, Bàng Phi khom người nói: "Tham kiến Hạ công tử."

"Người biết tung tích của Cố Nhượng Vân?" Hạ Khởi thu hồi về mặt âm lãnh, nhìn hắc bào nam tử phía dưới, nhẹ nhàng cười, như gió xuân.

Ở trước mắt người khác, từ trước đến nay y thật dễ dàng thu liễm cảm xúc, làm như vậy là vì một cái thanh danh.

"Phù phù!"

Đột nhiên, Bàng Phi quỳ rạp xuống đất, hẳn liên tục rơi lệ, tê tâm liệt phế khóc kể nói: "Hạ công tử, người phải làm chủ vì hoàng thất Huyền Vũ Quốc chúng ta! Mẫu phi và cữu cữu của ta luôn trung thành và tận tâm với hoàng thất và Hạ gia, nhưng mà, Hoàng Hậu nương nương cũng là tràn đầy dã tâm, nàng đã sớm mưu đồ bí mật muốn giúp phế vật Bàng Nhiên kia cướp lấy hoàng thất, hơn nữa thoát khỏi bàn tay của Hạ gia, chính là bởi vì mẫu phi ta biết được âm mưu của nàng, nàng không tiếc hạ độc hại bệ hạ hơn nữa còn giả họa cho mẫu phi ta! Đến cuối cùng, nàng còn cấu kết với Cố Nhượng Vân của Bách Thảo Đường, lòng muông dạ thú đã sớm bị người qua đường biết, kính xin Hạ công tử diệt trừ khỏi u ác tính vì hoàng thất chúng ta!"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 265: Lần đầu tiên giao phong (năm)

Edit: kaylee

Bàng Phi bộc lộ oan ức, hoàn toàn nói Lâm Quý Phi thành nữ tử vô tội, mà Hoàng Hậu nương nương và Bàng Nhiên lại là dã tâm to lớn muốn có thiên hạ, thậm chí cấu kết người ngoài, ngay cả Hạ gia cũng không đề vào mắt.

Con người của Hạ Khởi lạnh xuống, lại rất nhanh đã khôi phục bình thường, nói: "Hoàng Hậu và Bàng Nhiên thật đúng là rất to gan! Ngôi vị hoàng đế của Huyền Vũ Quốc vẫn luôn do ta Hạ gia làm chủ, khi nào thì đến lượt chính bọn họ quyết định? Tam hoàng tử, người đi về trước, lát sau ta sẽ phái người đi hoàng thất các người chủ trì công đạo cho người!"

"Đa tạ Hạ công tử, ta đây cáo từ trước."

Hạ Khởi nhẹ nhàng gạt đầu, đột nhiên trong lúc đó y giống như nghĩ tới cái gì, nói: "Đúng rồi, nghe nói hoàng tử Huyền Vũ Quốc các người đã chết rất nhiều, trừ người ra chỉ còn Ngũ hoàng tử và Lục hoàng tử, Ngũ hoàng tử kia lưu luyến nơi yên hoa, không cách nào đảm đương trách nhiệm, Lục hoàng tử Bàng Nhiên là một phế vật, nếu loại phế vật này có thể làm hoàng đế thì khát cái cũng có thể thành thần, Hạ gia chúng ta cũng không cần một phế vật, cho nên, vị trí hoàng đế của Huyền Vũ Quốc liền do người tới đảm nhiệm đi."

Bàng Phi dùng bước chân, hẳn có chút không dám tin nhìn Hạ Khởi.

Vừa rồi Hạ Khởi công tử nói gì đó? Để cho hẳn trở thành hoàng đế của Huyền Vũ Quốc? Đây rốt cuộc có phải sự thật hay không?

"Hạ công tử, người là nói....."

"Người trở về chờ tin tức tốt đi," Hạ Khởi cười cười, nói: "Hiện giờ cha ta vì việc của huynh trưởng ta mà vội đến mức đầu đầu, không có tâm tình quản nhiều chuyện như vậy, ta cũng chỉ là muốn chia sẻ giúp ông một ít, việc này ta vẫn là có thể làm chủ."

Kính hi (ngạc nhiên + vui mừng) đến quá đột ngột, trái tim của Bàng Phi đều thiếu chút nữa thì ngừng đập, một lúc lâu sau hần mới hồi phục tinh thần lại, cảm xúc vui mừng đến điên cuồng dâng lên, kích động muốn điên cuồng cười ba tiếng.

Mẫu phi, cữu cữu, các người thấy được sao? Huyền Vũ Quốc này thật vẫn là phải trở thành thiên hạ của ta! Phế vật Bàng Nhiên kia căn bản không có khả năng đấu với ta! Cho dù hần được phụ hoàng sủng ái lại như thế nào? Không có Hạ gia gặt đầu, hần là tuyệt đối không có khả năng đi lên cái vị trí kia.

Hoàng Hậu, Bàng Nhiên, các người chờ! Chờ ta đăng cơ thành đế, chính là lúc các người bị mất mạng!

"Hạ công tử, ta nhất định sẽ không cô phụ kỳ vọng của người, làm hoàng đế Huyền Vũ Quốc thật tốt."

"Ừ."

Hạ Khởi mới nhắm lại đôi mắt: "Ta mệt rồi, người có thể đi rồi."

"Vâng."

Sau khi nói xong lời này, Bàng Phi bước nhanh rời khỏi sân Hạ gia, mà ở sau khi hần biến mất, Hạ Khởi mở đôi mắt, giờ khắc này trong mắt y không còn ôn hòa vừa rồi? Trần ngập lạnh lẽo: "Tên Bàng Tử Hoàng kia tính tình rất quật cường, không cách nào trở thành một con chó đủ tư cách! So sánh ra, Bàng Phi này dễ dàng nắm trong tay hơn nhiều." (L: bị người ta coi là cho mà vẫn vui mừng được, haizz)

.....

Thư phòng Hạ gia, uy nghiêm yên lặng, Hạ lão gia từ mặc áo bào trắng đứng ở phía trước cửa sổ, chấp tay sau lưng, nhưng là rất có khí chất tiên phong đạo cốt.

Chỉ là, trên mặt ông lại lộ ra vẻ già nua, mệt mỏi hỏi phía sau người: "Còn có chuyện gì sao?"

Hạ quân gia chần chờ một lúc lâu, nói: "Gia chủ, hoàng đế Huyền Vũ Quốc gửi thư, muốn tiến cử Lục hoàng tử Bàng Nhiên trở thành đế vương đời tiếp theo."

"Bàng Nhiên?" Hạ lão gia từ nhướng mày: "Có tìm hiểu qua tin tức của Bàng Nhiên này?"

"Lão nô đã phái người tra qua, Bàng Nhiên võ đạo không được, có thể nói là một phế sài chân chính, nhưng mà, hần lại có được đạo trị quốc, trở thành một đế vương không cần thiết có thực lực quá lớn, lại phải có thể làm cho dân chúng an cư lạc nghiệp, quốc thái dân an, đây là gia chủ đã từng nói qua với lão nô, lão nô cho rằng Bàng Nhiên đủ tư cách, lúc này đây mới cả gan đến quấy rầy gia chủ."

"Hon nữa....." Hạ quân gia dừng một chút: "Ngũ hoàng tử cũng tiến cử Lục hoàng tử đảm nhiệm đế vương, hon nữa cam nguyện ở bên phụ tá, thực lực thiên phú của Ngũ hoàng tử không tệ, nếu hai người liên thủ, tất nhiên có thể làm cho Huyền Vũ Quốc càng thêm cường thịnh."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 266: Lần đầu tiên giao phong (sáu)

Edit: kaylee

Hạ lão gia từ trầm ngâm một lúc lâu, mới gật gật đầu: "Bàng Nhiên đã vĩ đại như thế, vậy chuyện này sẽ do người tới quyết định, nếu không có chuyện gì mà nói thì người lui xuống trước đi thôi, ta có chút mệt mỏi."

Nghe vậy, trên mặt của Hạ quân gia hiện lên chút chần chờ, suy xét thật lâu sau, ông mới chậm rãi mở miệng: "Gia chủ, còn có một việc, hoàng đế Huyền Vũ Quốc Bàng Tử Hoàng đưa tặng một viên Diên Niên Ích Thọ đan, chỉ là gia chủ luôn không tiếp nhận quà tặng của bất luận kẻ nào, lúc này đây lão nô mới do dự, không biết là nên trả đan được trở về cho Bàng Tử Hoàng hay là....."

Đan được!

Trái tim của Hạ lão gia từ giống như là bị một cây búa tạ hung hăng đánh trúng, tạo lên từng tầng gợn sóng, ông rút cục quay đầu, đôi mắt già nua kích động nhìn quân gia: "Người vừa mới nói cái gì? Diên Niên Ích Thọ đan?"

Hạ quân gia sững sốt một chút, từ sau khi thiếu chủ bệnh nặng, ông đã không còn nhìn thấy biểu cảm như thế của gia chủ, cho dù Diên Niên Ích Thọ đan kia vô cùng trân quý, nhưng mà bằng vào năng lực của gia chủ mua một viên từ trong Bách Thảo Đường cũng không thành vấn đề gì.

Ông cần kích động như vậy sao?

Nhưng mà, Hạ quân gia vẫn là chỉ tiết trả lời câu hỏi của Hạ lão gia tử, cung kính nói: "Hồi bẩm gia chủ, Bàng Tử Hoàng đưa tới đan dược ở trong tay lão nô, lão nô lập tức lấy ra cho gia chủ."

Nói xong lời này, Hạ quân gia mở hai tay, lập tức một viên đan dược màu lục xuất hiện ở trong tay của ông.

Đan dược kia tản ra sức sống nồng đậm, giống như vô hạn sinh mệnh vây quanh thân thể của Hạ lão gia tử, thậm chí ngay cả lỗ chân lông toàn thân đều nhẹ nhàng khoan khoái không thôi.

Tâm tình của Hạ lão gia tử bắt đầu trở nên kích động, đột nhiên trong lúc đó có một loại xúc động muốn cất tiếng cười to.

Đương nhiên, ông không phải hưng phấn vì đan dược, mà chủ yếu là Cố Nhược Vân đứng đầu Bách Thảo Đường mất đi tung tích, lấy thế lực của Hạ gia vậy mà tra không ra đến cùng năng ở nơi nào, giống hồ có một thế lực đang làm nhiễu, hiện giờ Bàng Tử Hoàng lại xuất ra Diên Niên Ích Thọ đan chỉ có Bách Thảo Đường mới có.

Này ý nghĩa là gì?

Một viên đan dược vô cùng trân quý, chính là Bàng Tử Hoàng xuất ra tích tụ trong quốc khố cũng không đủ mua được một viên, trừ phi, hấn gặp gỡ nhân vật có quyền uy nhất Bách Thảo Đường!

Mà có thể làm chủ đan dược trong Bách Thảo Đường phòng chừng chỉ có một người!

"Quân gia," Hạ lão gia tử bình định nội tâm gọn sóng, nói: "Ngươi lập tức chuẩn bị một chút cho ta, ta muốn đích thân đi xem hoàng thất Huyền Vũ Quốc!"

Hạ quân gia ngây dại, thân là gia chủ quyền cao chức trọng, nắm Thiên Thành trong tay, loại chuyện thuộc về Thái Tử hoàng thất căn bản là không cần ông tự mình đi xem, hiện giờ trong lúc thiếu chủ bệnh nặng ông vậy mà lựa chọn đi xem hoàng thất?

Chẳng lẽ, là vì Diên Niên Ích Thọ đan này?

"Vâng, gia chủ."

Hạ quân gia thu hồi nghi hoặc trong lòng, cung kính cúi nắm tay nói.

Sau đó, ở dưới ánh mắt của ông, Hạ lão gia tử cười to phát phát ồng tay áo lập tức bước nhanh đi ra khỏi thư phòng, tiếng cười to sang sảng kia vang vọng toàn bộ phía chân trời, thật lâu cũng không biến mất ở trong đại viện Hạ gia.

Thế cho nên rất nhiều người đều cho rằng gia chủ là bởi vì bị bệnh của thiếu gia kích thích, nếu không làm sao có thể ở vào thời điểm này cười to ra tiếng?

Nhưng chỉ có bản thân Hạ lão gia tử mới biết được, nếu tìm được Cố Nhược Vân, không chỉ có thể hoàn thành sứ mệnh của Linh Tiêu đại nhân, nói không chừng còn có thể chữa khỏi bệnh lạ của Hạ Tử Hi.....

.....

Trong triều đình, một mảnh yên lặng.

Ánh mắt uy nghiêm của Bàng Tử Hoàng quét về phía chúng thần phía dưới, không nhanh không chậm nói: "Các vị ái khanh, Lâm Quý Phi và Quốc Sư mưu phản, cho dù Tam hoàng tử không hề sai lầm, nhưng mà lại bởi vì mẫu thân làm phản làm cho hấn không có khả năng ở trở thành Thái Tử hoàng thất! Cho nên, Trẫm đã viết thư cho Hạ gia, đề cử Lục hoàng tử làm Thái Tử Huyền Vũ Quốc, không biết các vị ái khanh có ý kiến gì không?"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 267: Lần đầu tiên giao phong (bảy)

Edit: kaylee

Ý kiến?

Bọn họ dám có ý kiến gì?

Lâm Quý Phi hành thích vua, làm cho Tam hoàng tử bỏ lỡ vị trí Thái Tử, Ngũ hoàng tử buông tha cho trở thành Thái Tử, cam nguyện phụ tá Bàng Nhiên,

lúc này đây trong Huyền Vũ Quốc có thể đảm đương trọng trách cũng chỉ có Bàng Nhiên.

Cho nên, nghe được lời nói của Bàng Tử Hoàng, chúng thần hai mặt nhìn nhau, nhưng không có một người nói ra ý kiến phản đối.

"Tốt, đã các vị ái khanh đã không có ý kiến, vậy chờ Hạ gia quyết định!"

Bàng Tử Hoàng vừa lòng gật gật đầu, trong khoảng thời gian này Bàng Nhiên vẫn là làm cho hắn tương đối vừa lòng, không còn đi ra ngoài gây chuyện, tuy rằng thiên phú kém một chút, nhưng này cũng không phải vấn đề gì, chỉ cần có năng lực dẫn dắt Huyền Vũ Quốc đi đến đường cường đại là đủ rồi!

Để vương một giới, cần cũng không phải là thực lực cường đại, mà là quyết sách anh minh, trải qua thử thách trong khoảng thời gian này, tiểu tử Bàng Nhiên này quả thật có năng lực này, bởi vậy hắn (BTH) mới tiến cử hắn (BN) với Hạ gia.

Đúng lúc này, một tiếng cười nhẹ thanh truyền đến từ phía trước, tràn đầy lạnh lùng, hơn nữa còn lộ ra ngạo khí không ai bì nổi.

"Ha ha, phụ hoàng thân ái của ta, ngươi làm quyết định này có phải quá qua loa hay không?"

Ở ngoài triều đình, một bộ hắc bào bao phủ thân thể của nam nhân, áo choàng làm cho khuôn mặt âm nhu mang theo lạnh lẽo, bên môi của hắn gợi lên một chút tươi cười, con ngươi âm độc chặt chẽ nhìn Bàng Tử Hoàng phía trên long ý.

Ở nháy mắt trong người mặc hắc bào ngẩng đầu, khuôn mặt quen thuộc kia đột ngột ánh vào mi mắt, cũng làm sắc mặt của Bàng Tử Hoàng thay đổi: "Bàng Phi, làm sao ngươi lại ở chỗ này?"

"Ha ha, nhi thần như không ở đây, chẳng phải phụ hoàng sẽ giao Huyền Vũ Quốc cho một phế vật dùng được hay sao?" Bàng Phi cười lạnh một tiếng, con ngươi vốn ngoan độc tại giờ phút này lại tràn ngập hận ý.

Hắn (BP) hận hắn (BTH), hận hắn bất công, cũng hận hắn tuyệt tình với mẫu phi của mình!

Nhưng có tình nam nhân này lại là phụ hoàng của hắn!

Sắc mặt Bàng Tử Hoàng trầm xuống, trầm giọng nói: "Bàng Phi, mẫu phi của ngươi phạm phải tội lớn ngập trời, Trẫm nể tình ngươi chưa từng tham dự, không liên lụy ngươi, nhưng từ đây về sau ngươi sẽ trở thành một thứ dân, không phải là hoàng tử Huyền Vũ Quốc nữa!

Dù thế nào, hắn vẫn là lưu tình.

Cho dù Lâm Quý Phi làm sai nhiều chuyện cỡ nào, Bàng Phi đều là vô tội, lại là huyết mạch của hắn, hắn (BTH) có thể nào nhẫn tâm giết hắn (BP)?

"Phụ hoàng, ngươi có biết mẫu phi yêu ngươi, nàng yêu ngươi như thế làm sao lại có thể muốn giết ngươi?" Bàng Phi cười lạnh một tiếng: "Chỉ cần là người sáng suốt đều biết là Hoàng Hậu và Bàng Nhiên hãm hại mẫu phi của ta, ngươi lại thiên vị nàng! Chẳng lẽ ở trong lòng ngươi cứ không tin mẫu phi như vậy?"

"Làm càn!"

Đừng!

Tay của Bàng Tử Hoàng mạnh mẽ chụp ở trên bàn, mặt rồng giận dữ nói: "Lâm Quý Phi hãm hại Trẫm là nàng chính miệng nói, chẳng lẽ Trẫm nói cũng có giả?"

"Là thật là giả phỏng chừng trong lòng phụ hoàng ngươi rõ ràng!" Bàng Phi gắt gao cắn răng, bàn tay hung hăng nắm chặt, hắn hít một hơi thật sâu, nói: "Nếu không phải ngươi thiên vị Hoàng Hậu, là các ngươi liên hợp lại hãm hại ta mẫu phi, mẫu phi thiện lương như thế, ta tuyệt đối không tin nàng là người tội ác tày trời! Bàng Tử Hoàng, đến cùng Hoàng Hậu có cái gì, mà ngươi lại muốn giúp nàng hãm hại nữ tử làm bạn với ngươi hai mươi mấy năm? Trái tim của ngươi thật sự ác độc như vậy? Vô tình như vậy? Nếu việc này thoát không ra quan hệ với ngươi, ta là tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!" (L: vâng, mẫu phi của ngươi rất thiện lương ~)

Con ngươi tràn ngập hận ý của Bàng Phi gắt gao nhìn chằm chằm Bàng Tử Hoàng, đau lòng đến mức thiếu chút nữa thì không cách nào hô hấp, nhiều năm qua phụ hoàng thiên vị Bàng Nhiên đã là cái gai trong lòng hắn, hiện giờ hắn (BTH) lại liên hợp Hoàng Hậu hãm hại mẫu phi, tất cả chính là vì mẫu phi là chướng ngại vật giữa bọn họ.

Đáng thương mẫu phi vô tội bị người nào đó coi là cái đinh trong mắt, xử trí cho thống khoái.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 268: Lần đầu tiên giao phong (tám)

Edit: kaylee

"Bàng Phi, người rất làm càn!"

Bàng Tử Hoàng mạnh mẽ vỗ xuống bàn, tức giận nói: "Người cho rằng Trẫm sẽ không xử trí người? Nếu không phải nể tình người cũng chưa từng thông đồng làm bận với bọn họ, Trẫm là tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người!"

"Ha ha!"

Bàng Phi điên cuồng cười hai tiếng, bên môi mang theo tươi cười châm chọc: "Bàng Tử Hoàng, người cho rằng người vẫn là hoàng đế Huyền Vũ Quốc hay sao? Người vì Bàng Nhiên mà muốn tìm gia chủ Hạ gia, hiện giờ thiếu chủ Hạ gia bệnh nặng, lão nhân gia ông không rảnh quản các người, ngược lại, ta đã chiếm được hứa hẹn của nhị gia Hạ gia, ở dưới tình huống hiện giờ, y hoàn toàn có thể làm chủ được, rất nhanh ngôi vị hoàng đế này sẽ thuộc về ta! Lúc đó, các người đều là một đám tù nhân mà thôi, ha ha ha!"

Tiếng cười của hắn tràn đầy thống khoái, trong đôi mắt kia lại phun ra oán hận.

Từ nhỏ đến lớn, bản thân vì có được sự chú ý của phụ hoàng nên luôn nỗ lực như thế, chỉ vì chứng minh với hắn bản thân vĩ đại hơn phế vật Bàng Nhiên kia rất nhiều! Nhưng mà hắn (BTH) thì sao! Chẳng những không phân tốt xấu thiên vị đôi mắt từ này, hơn nữa còn cùng bọn họ cùng nhau hãm hại nhau phi! Cho nên, cho dù ngày sau Bàng Tử Hoàng sám hối, hắn cũng tuyệt đối không tha thứ cho hắn (BTH)!

Nghe nói như thế, chúng thần châu đầu ghé tai nghị luận ào ào, bọn họ không nghĩ tới hôm nay trên triều đình sẽ xảy ra một màn như thế, lại càng không từng dự đoán được, Hạ gia đã lựa chọn Tam hoàng tử làm Thái Tử.

Như vậy xem ra, Hoàng Hậu và Lục hoàng tử sẽ nguy hiểm.

"Bàng Phi, người rất làm càn!" Bàng Tử Hoàng giận dữ đứng lên, chỉ vào Bàng Phi nhục mạ nói: "Trước kia Trẫm rất dung túng người, thế cho nên người mới kiêu ngạo ương ngạnh như thế! Hiện tại Trẫm hỏi người một câu, người có biết căn bản của đế vương là cái gì không? Người lại vì sao muốn trở thành đế vương?"

Bàng Phi 'xuy' cười một tiếng, trào phúng gọi lên khước môi: "Cường giả vi tôn! Mặc kệ là đạo đế vương hay là cái gì khác, đều là cường giả làm chúa tể! Thân là một cường giả có thể có được quyền to sinh sát, muốn ai chết, kẻ đó sẽ không thể không chết!"

"Không! Người sai lầm rồi! Nếu người là một người, hoặc là một thế lực, đạo lý cường giả vi tôn này không có gì không đúng! Nhưng là đế vương thì khác, thân là đế vương cũng không cần phải tự thân cường, mà là cả quốc gia cường đại, hắn gánh vác tất cả hạnh phúc của dân chúng quốc gia! Ở trong này, cường giả vì tôn căn bản không thể thực hiện được! Huống chi, người thân là một cường giả, tùy ý sống chết của người khác thì có ý tứ sao? Lạm sát chúng sinh là có vẻ người rất cường đại? Đây chỉ có thể chứng minh người nhỏ yếu, một cường giả chân chính cũng không phải là làm cho chúng sinh sợ hãi, mà là làm cho bọn họ kính ngưỡng! Đây mới là cường giả chân chính!"

Bàng Tử Hoàng thất vọng lắc lắc đầu, cho tới bây giờ hắn (BTH) cũng không từng xem trọng qua Bàng Phi, không phải hắn (BP) không đủ thông minh cường đại, mà là, hắn chưa bao giờ coi mạng người là quan trọng! Nếu làm cho hắn trở thành đế vương, toàn bộ Huyền Vũ Quốc không biết sẽ biến thành cái dạng gì.

Mà sở dĩ hắn tương đối sùng ái Bàng Nhiên, không chỉ vì hắn là con của Hoàng Hậu, càng là bởi vì hắn không có tính khí kiêu căng của hoàng thất quý tộc, đáng tiếc trước kia tiểu tử này luôn luôn không tiến lên, bất luận hắn đánh thế nào vẫn là không tỉnh lại.

Nhưng vào lúc này, một âm thanh đáng đánh đòn từ bên ngoài triều đình truyền vào.

"Ta đã sớm đoán người mặc hắc bào thấy ở tửu lâu ngày đó là Tam Hoàng huynh, không nghĩ tới thật là hắn, nhưng mà ta không nghĩ tới hắn sẽ đến hoàng cung, còn nói ra lời nói như vậy, làm cường giả là vì làm chúa tể nắm giữ sống chết của người khác? Nếu thật là thật sự, vậy ta vẫn là làm một phế vật thì tốt hơn, nữ thần đại nhân, người nói phải không?"

Giọng nói này mang theo trêu tức rõ ràng, làm cho sắc mặt của Bàng Phi thoáng chốc âm trầm đáng sợ, lúc hắn quay đầu nhìn phía hai người từ ngoài đi vào triều đình, tức giận trong mắt càng sâu.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 269: Lần đầu tiên giao phong (chín)

Edit: kaylee

"Bàng Nhiên!"

Àm!

Một ngọn lửa giận dâng lên trong ngực Bàng Phi, ánh mắt của hắn gắt gao nhìn chăm chăm Bàng Nhiên, ánh mắt kia thật giống như muốn ăn thịt người, sau đó hít một hơi thật sâu, mới bình ổn tức giận tràn đầy trong lòng, lạnh lùng nói: "Bàng Nhiên, ngươi đừng tưởng rằng hiện tại có người Bách Thảo Đường trợ giúp ngươi là ngươi có thể tác uy tác phúc (làm mưa làm gió), ngay cả loại chuyện hãm hại mẫu phi ta cũng làm được, đáng tiếc ngươi quên, ở Huyền Vũ Quốc có quyền lợi quyết định ngôi vị hoàng đế thuộc về ai chỉ có Hạ gia! Cho dù ngươi dùng hết tâm cơ, ngôi vị hoàng đế này cũng tuyệt đối sẽ không về ngươi!"

Giờ này khắc này, Bàng Phi không chút nào để mọi người trong triều đình vào mắt, bất luận như thế nào, hắn đã chiếm được hứa hẹn của Hạ gia, vị trí đế vương Huyền Vũ quốc này rất nhanh sẽ rơi xuống trên đầu hắn.

Một khi đã như vậy, thì vì sao hắn phải sợ hãi một bại tướng dưới tay?

Bàng Nhiên nổi giận nhảy lên, chỉ vào Bàng Phi rống ra tiếng: "Bàng Phi, tiểu súc sinh ngươi này, khó trách là Lâm Quý Phi sinh! Quả nhiên mẫu tử cùng một đức hạnh, mẫu phi **** kia của ngươi giết huynh trưởng của ta, còn muốn hại chết phụ hoàng giá họa cho mẫu hậu! Ngươi còn dám phóng rắm ở trong này! Ngươi nói Hạ gia giao ngôi vị hoàng đế này cho ngươi, có bản lĩnh ngươi làm cho bọn họ đứng ra nói chuyện! Nói mà không có bằng chứng thì tính cái gì!"

Khi nói lời này, Bàng Nhiên vẻ mặt khinh bỉ, người Hạ gia cũng không phải mất bị mù, chỉ bằng vào loại đức hạnh của Bàng Phi này làm sao có thể có được sự tán thành của bọn họ.

"Ngươi" Bàng Phi lửa giận chà xát thiêu đốt, đột nhiên, hắn nở nụ cười, nụ cười kia mang theo trào phúng: "Tốt, hiện tại ta đây sẽ mời sứ giả Hạ gia ra, làm cho ngươi biết ta có đang nói dối hay không! Triệu trưởng lão, xin nhờ ngài!"

Vừa dứt lời, một giọng nói cao ngạo truyền đến từ ngoài cửa, giống như cách không truyền âm vào trong tai của mọi người, nháy mắt kia, người tu vi thấp đều là cảm giác ngực chấn động, một ngụm máu tươi thiếu chút nữa thì phun ra.

Sắc mặt của Bàng Nhiên cũng không dễ nhìn, hắn cắn chặt hàm răng nhìn về ngoài cửa, rồi sau đó thấy lão giả mặc bạch y (y phục màu trắng) từ ngoài cửa cất bước đi vào, tay áo bay bay, bạch y ****, tiên phong đạo cốt, hai tay lão chấp sau lưng, giả bộ cao thâm, nhìn lên nhưng là có dáng vẻ cao nhân đắc đạo.

"Triệu trưởng lão, thật là Triệu trưởng lão! Tuy rằng Triệu trưởng lão chỉ là một cái khách khanh (*) trưởng lão, nhưng rất được nhị gia Hạ gia Hạ Khôi coi trọng, xem ra Tam hoàng tử nói là sự thật, Hạ gia thật muốn để Tam hoàng tử kế thừa ngôi vị hoàng đế."

(*) khách khanh: thời xưa dùng để chỉ những người ở các nước chư hầu làm quan ở bản quốc, ở đây là chỉ là 1 trưởng lão khác họ, được mời về làm trưởng lão

"Lúc này đây, Hoàng Hậu và Lục hoàng tử sợ là nguy ở sớm tối."

Trông thấy bạch y lão giả tay không đi vào, các đại thần đều là châu đầu ghé tai, nhỏ giọng nghị luận.

Mà bọn họ thân là trọng thần triều đình, tự nhiên sẽ lựa chọn hình thức quan sát, Lục hoàng tử rõ ràng đầu không lại Tam hoàng tử, vì vậy rất nhanh đã có một nhóm người đứng ở phía Tam hoàng tử kia, về phần những người khác không có quyết định, chính là vì khó chịu với lời nói vừa rồi của Tam hoàng tử.

Hoàng đế quả thật có thể làm chúa tể nắm sống chết của thần dân, nhưng mà, nếu cứ không hỏi nguyên do như Tam hoàng tử, chẳng phân biệt đúng sai, chỉ nhìn người mạnh yếu, chắc chắn Huyền Vũ Quốc sẽ trải qua tình phong huyết vũ (mưa máu), thân là lão thần sao bọn họ lại muốn kết quả như vậy?

Tam hoàng tử có được tâm cường giả, nhưng mà, lại không thích hợp trở thành đế vương của một quốc gia!

"Bàng Phi, ngươi thật sự là rất to gan!"

Bàng Tử Hoàng mặt rùng giận dữ, một chương hung hăng chụp ở trên bàn, sắc mặt xanh mét nói: "Là ai cho phép ngươi đi Hạ gia?"

"Ha ha."

Bàng Phi cười lạnh một tiếng, khinh bỉ gọi lên khoe môi: "Phụ hoàng ngươi bất công như vậy, ta không tìm đường vì bản thân, chẳng lẽ còn tùy ý các ngươi bắt nạt hay sao? Hạ gia nghe nói hành ni mã (*) động đã nổi giận, ngươi nói ta không thêm đề ý sống chết của thần dân, nhưng khi nào thì ngươi đề ý qua chết sống của người bên gối? Các ngươi ở trước mắt Hạ gia làm ra loại chuyện này, còn muốn Hạ gia thờ ơ hay sao? Bàng Tử Hoàng, từ đây về sau, ta sẽ không lại nhận ngươi cha ngươi này! Ngươi cũng chỉ là tù nhân của ta mà thôi!"

(*) ni mã: tiếng chửi bậy, như kiểu mình nói hành con mẹ nó động ý

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 270: Lần đầu tiên giao phong (mười)

Edit: kaylee

Đồng!

Bàng Tử Hoàng hai chân mềm nhũn, ngã ngồi ở trên long ý, đôi mắt thất vọng nhìn Bàng Phi, chỉ là rất nhanh đã biến thành kiên quyết không thể lay động.

"Từ phi chuyện này do lão gia chủ Hạ gia tự mình ra mặt, nếu không Trầm tuyệt đối sẽ không thoái vị! Huống chi, Trầm đã đề cử Bàng Phi với Hạ gia chủ, ông không cho Trầm một đáp án, Trầm sẽ không cam lòng!"

Lần này không đợi Bàng Phi nói chuyện, lão giả áo bào trắng bên cạnh đã 'hừ' lạnh một tiếng, cao ngạo liếc nhìn Bàng Tử Hoàng ngồi trên ghế rồng, lạnh lùng nói: "Gần đây gia chủ chúng ta rất bận rộn, việc nhỏ bức này còn cần ông làm chủ? Có nhị gia là đủ rồi! Bàng Tử Hoàng, nhị gia chúng ta nghe nói ngươi ngang nhiên trợ giúp Hoàng Hậu hãm hại tần phi, đây chính là hành động của đế vương một quốc gia sao? Ngươi đã xử sự bất công như thế, vậy hoàng đế ngươi này cũng làm không được nữa, lần này tới đây, lão phu là phụng theo mệnh lệnh của nhị gia, truyền vị trí hoàng đế Huyền Vũ Quốc này cho Tam hoàng tử Bàng Phi, bất luận kẻ nào cũng không được phép dị nghị!"

Bá!

Đám người chợt bắt đầu bạo động, dù sao quyết định này của Hạ gia đến quá đột nhiên, thế cho nên làm cho người ta còn không có chuẩn bị sẵn sàng! Phải biết rằng, bình thường nếu Hạ gia có chuyện muốn thông báo hoàng thất, thông thường đều là do Hạ quân gia tiến đến, nhưng mà, thân phận của Triệu trưởng lão bày ở đây, căn bản lại không làm giả được!

Xem ra lúc này đây, hoàng thất sắp sửa có một thay đổi lớn.

Các đại thần trung tâm với Huyền Vũ Quốc không khỏi lo lắng trong lòng, không biết kế tiếp đợi dân chúng cả nước là cái dạng vận mệnh gì.

"Phốc xích!"

Nhưng ở loại thời điểm nghiêm túc này, một tiếng cười truyền đến từ một bên, sau đó Bàng Nhiên thật sự nhịn không được 'ha ha' cười phá lên, hắc chi vào Triệu trưởng lão, nước mắt đều thiếu chút nữa thì chảy ra.

"Ha ha, cười chết ta, ngươi ***** nghĩ ngươi là ai? Ngươi họ Hạ sao? Khi nào thì chuyện của Hạ gia đến lượt khách khanh trưởng ngươi này lão làm chủ? Người Hạ gia là chết hết hay sao? Thật sự là cười chết ta, thật đúng là cảm lòng gà làm lệnh tiền, ta khuyên ngươi vẫn là soi nước tiểu xem bộ dáng của bản thân thể nào đi, bộ dạng xấu không là lỗi của ngươi, đi ra giả danh lừa bịp chính là ngươi không đúng! Đây, các ngươi còn chờ cái gì? Ném kẻ lừa đảo này ra bên ngoài!"

Dứt lời, hắc còn làm khinh bỉ động tác với Triệu trưởng lão, Triệu trưởng lão tức đến mức thân mình đều run rẩy.

"Ngươi. Ngươi. Buồn cười, thật sự là buồn cười!"

Đã bao nhiêu năm?

Từ sau khi lão được Hạ gia nhận, đã bao nhiêu năm không ai dám làm càn với lão như vậy?

Tốt!

Thật là rất tốt!

Lão sẽ làm tiểu tử này hiểu rõ, cái gì là chênh lệch chân chính!

"Tiểu tử thối, đây chính là quy củ của hoàng thất các ngươi? Kiêu ngạo với chủ nhân của các ngươi như thế? Phụ mẫu của ngươi đã không dạy dỗ tốt ngươi, vậy để cho chủ nhân của ngươi là ta đến dạy ngươi làm người!"

Àm!

Khí thể mãnh liệt phát ra từ trên người Triệu trưởng lão, làm cho thân mình của Bàng Nhiên run lên, 'xoát' một cái sắc mặt trở nên tái nhợt, chỉ một lát sau trên trán đã che kín mồ hôi, thiếu chút nữa thì tê liệt ngã xuống đất.

Thật nặng!

Giờ khắc này, trên người Bàng Nhiên giống như đè nặng một ngọn núi lớn, nặng đến mức hắc hít thở không thông.

"Xôn xao!"

Bàng Tử Hoàng nhện không được đứng lên, hần vừa định mở miệng cầu tình, đã nhìn thấy một cái tay ngọc khoát lên phía trên bả vai của Bàng Nhiên, rồi sau đó sắc mặt vốn tái nhợt không có huyết sắc kia của Bàng Nhiên dần dần khôi phục hồng nhuận ban đầu.

Thấy vậy, Bàng Tử Hoàng nhẹ nhàng thờ ra, gió lạnh thổi qua, hần mới giật mình thấy bản thân ra một thân mồ hôi lạnh.

"Thì ra là khách khanh trưởng lão của Hạ gia chính là loại chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng này."

Khỏe môi Cổ Nhược Vân khẽ giương lên, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt già nua trầm xuống của Triệu trưởng lão, nhàn nhạt mở miệng: "Thứ nhất, ngay cả Hạ gia cũng không tự xưng là chủ nhân của hoàng thất Huyền Vũ Quốc, người lại có tư cách gì tự cho mình là chủ nhân? Thứ hai, phụ mẫu của Bàng Nhiên vẫn khỏe mạnh, người nói thay phụ mẫu hần dạy hần cách làm người, có phải có chút vượt quyền hay không? Chẳng lẽ phụ mẫu của người không có dạy qua người làm người phải khiêm tốn sao? Nếu không có, ta cũng không để ý dạy người một chút, thứ ba, một trưởng bối như người, bắt nạt văn bối hần đây có phải quá mức hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 271: Hạ lão gia tử tức giận (một)

Edit: kaylee

Khuôn mặt Triệu trưởng lão âm trầm đáng sợ, đôi mắt lạnh lùng quét về phía khuôn mặt thanh lệ của Cổ Nhược Vân: "Chủ nhân của Bách Thảo Đường Cổ Nhược Vân? Hừ, người còn cho rằng Bách Thảo Đường của mình rất ghê gớm, chỉ là một thương hộ mà thôi, còn không được Hạ gia chúng ta để vào mắt! Nếu người thức thời cũng đừng xen vào việc của người khác, nếu không mà nói, ta không để ý làm cho người biết người đắc tội một thế lực khủng bố cỡ nào."

Bàng Nhiên nhìn Triệu trưởng lão, ánh mắt mang theo cổ quái, phải biết rằng, hiện tại trên đại lục có bao nhiêu người muốn nịnh bợ Bách Thảo Đường? Hơn nữa hần nghe nói, thiếu chủ Đông Phương thế gia còn có quan hệ với nàng. Nếu Triệu trưởng lão là người Hạ gia cũng thôi đi. Nhưng lão chỉ là một khách khanh trưởng lão mà thôi, không biết lấy dũng khí từ đâu mà nói ra loại lời nói cuồng vọng này.

"Triệu trưởng lão, hai người bọn họ đều là tiểu bối, nếu trong lời nói có chỗ nào không đúng, kính xin Triệu trưởng lão đừng so đo với bọn họ."

Bàng Tử Hoàng hít vào một hơi thật sâu, sắc mặt không dễ nhìn nói.

Nói thật, nếu Triệu trưởng lão không phải là khách khanh trưởng lão của Hạ gia, hần đã sớm phái thị vệ đưa lão ra bên ngoài, nhưng mà hần không thể! Đây cũng không phải là hần không có dũng khí, mà là nếu làm như vậy, chắc chắn sẽ liên lụy đến rất nhiều người.

Thiên Thành Hạ gia, ở trong Huyền Vũ Quốc có địa vị cực cao, chẳng sợ chỉ là một gã sai vặt trông cửa, cũng phải làm cho đại thần trong triều tự mình tiếp đãi, huống chi còn là Triệu trưởng lão thân là khách khanh trưởng lão?

"Nếu làm cho ta không so đo cũng có thể, làm cho hai người bọn họ quỳ xuống nói xin lỗi với ta, ta sẽ tha thứ bọn họ. Hơn nữa, ở chỗ ta đây, không có nói cái gì mà trưởng bối văn bối, chỉ có cường giả và kẻ yếu, thân là kẻ yếu chỉ xứng ngưỡng vọng (ngẩng đầu nhìn lên) cường giả!"

Triệu trưởng lão cười lạnh một tiếng, ánh mắt quét về phía Cổ Nhược Vân.

Trước khi đến, lão đã điều tra quá nữ nhân này, cho dù Thanh Long Quốc đồn đãi, trong tay người đứng đầu Bách Thảo Đường có được một con Bạch Hồ và một con Thanh Long! Nhưng mà cũng chỉ là truyền thuyết thôi, huống chi, ở trong đồn đãi, thực lực của Bạch Hồ là Vô Vương trung cấp, Thanh Long chỉ có làm ra vẻ thôi, không cần sợ hãi!

Mà tốt xấu gì bản thân cũng là một gã Vô Vương cao cấp, đối phó một con Linh Thú chỉ là Vô Vương trung cấp, chẳng phải rất dễ dàng?

"Kẻ yếu chỉ xứng ngưỡng vọng cường giả, lời này nhưng là không sai!"

Cổ Nhược Vân đồng ý gật gù đầu: "Hi vọng người có thể nhớ kỹ lời nói của mình! Bao Bao, người này giao cho người."

Rống!

Một tiếng sói tru chọt truyền đến, mọi người bỗng nhiên nhìn thấy một tia sáng trắng hiện lên, thân thể khổng lồ của Tuyết Lang vọt qua chỗ Triệu trưởng lão, nháy mắt kia, khí thế trên người hiện lộ ra hết không sót chút nào, trong mắt lộ ra bản tính hung tàn.

"Vô Vương trung cấp?"

Sắc mặt của Triệu trưởng lão trầm xuống, không nghĩ tới trong tay nữ nhân này thực sự có Linh Thú Vô Vương trung cấp! Nhưng mà hiển nhiên không

phải là Bạch Hổ trong đồn đãi! Cũng đúng, dù sao Bạch Hổ cũng là Thần Thú trong truyền thuyết, làm sao có thể sẽ ở trong tay nữ nhân này?

Nhưng mà, ngày đó ở trong hoa viên, bọn quan viên nhìn thấy qua Bao Bao đại hiền hùng vĩ đều là lạnh cả người, hận không thể lập tức rời đi.

"Nữ thần đại nhân, con sói nhỏ này thắng cấp?" (L: sói nhỏ? Ôi Bàng Nhiên à Bàng Nhiên)

Bàng Nhiên chớp mắt, đôi mắt kinh ngạc nhìn Cổ Nhục Vân.

Hắn nhớ được không lâu trước Bao Bao vẫn là Võ Vương sơ cấp, nhanh như vậy đã đạt đến trung cấp?

Như vậy thì, nàng có hai con Linh Thú Võ Vương trung cấp, một con khác còn là Bạch Hổ sức chiến đấu phi thường! Lấy thực lực của Bạch Hổ, tác chiến vượt qua một cấp chẳng phải vấn đề gì.

"Ừ."

Cổ Nhục Vân sờ sờ mũi, nhàn nhạt cười: "Vừa khéo đột phá ở tối hôm qua, cho nên ta dùng nó đến thử xem."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 272: Hạ lão gia tử tức giận (hai)

Edit: kaylee

Khóe mắt Bàng Nhiên hung hăng run rẩy vài cái, hắn không nói gì nhìn khuôn mặt vân thanh phong đạm của Cổ Nhục Vân, hít vào một hơi thật sâu mới không để cho mình mắng ra tiếng.

Vận khí của người này cũng thật tốt, đầu tiên là có được một con Bạch Hổ Võ Vương trung cấp, hiện tại ngay cả Tuyết Lang cũng đột phá, quả nhiên là người so với người tức chết người!

Sắc mặt của Triệu trưởng lão khẽ biến sau đó lập tức khôi phục bình thường, hừ lạnh một tiếng, hèn mọn nói: "Một con Linh Thú vừa đột phá Võ Vương trung cấp mà thôi, chẳng lẽ còn có thể đánh bại Võ Vương cao cấp? Chính là ánh đèn, cũng dám so sánh ánh sáng với nhật nguyệt, Cổ Nhục Vân, người đã muốn chết, ta đây không để ý xử quyết con Linh Thú này xong rồi lại xử quyết người!"

Àm!

Khí thế âm âm bạo phát ra, giống như mưa rền gió dữ thổi quét tới Bao Bao, sau đó thân mình của lão hóa thành tia chớp ngay tại dưới mưa rền gió dữ kia.

Nhưng mà, ở giờ khắc này, trong mắt Bao Bao lộ ra một chút trào phúng.

Không sai, quả thật là trào phúng!

Biểu cảm nhân tính hóa như thế trực tiếp làm cho Triệu trưởng lão tức giận, con Tuyết Lang này đã chết đến nơi vậy mà còn dám kiêu ngạo như thế, quả thực là không để lão vào mắt!

"Đồ cuồng vọng!"

Triệu trưởng lão lạnh lẽo cười, quanh thân nhấc lên một cơn lốc, cả người lão đều bị vây dưới cơn lốc, áo bào trắng bay múa, mặt mày phô trương lực lượng cường đại xuyên vào trên thân kiếm, đón đầu bổ về phía Bao Bao.

Khóe môi lão chứa cười tàn nhẫn, giống như đã thấy được cảnh tượng con Linh Thú trước mặt này ngã vào trong vũng máu.

Cho dù nó là Võ Vương trung cấp lại như thế nào? Tốt xấu gì bản thân cũng là một gã cường giả cao cấp, chẳng lẽ còn sợ nó hay sao? Con Linh Thú này không muốn sống xuất hiện, hoàn toàn là hành vi tìm chết!

Trong mắt Bàng Phi cũng mang theo tươi cười, giống như nhìn thấy hắn thắng lợi ở trên triều mà phát phát tay, mà bại tướng dưới tay là Hoàng Hậu và Bàng Nhiên này lại quỳ trên mặt đất cầu hắn tha cho bọn họ một mạng.

Nghĩ nghĩ, hắn 'ha ha' cười phá lên, nước mắt đều chảy ra, thống khoái muốn rống to ba tiếng.

Nhưng mà, thật hiển nhiên, bốn chữ vui quá hóa buồn này chẳng những xuất hiện ở trên người Lâm Quý Phi, thân là nhi tử của ả, tự nhiên cũng thoát không được.....

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng nghiêm túc chợt truyền đến từ bên ngoài triều đình, làm tiếng cười của hán nghen ở trong cổ họng, lên không được xuống không được, cả khuôn mặt đỏ lên, thiếu chút nữa thì bị nghẹn chết.

"Triệu trưởng lão, người ở trong này làm gì?"

Giọng nói của lão già lộ ra tức giận và bất mãn, còn có nhiều tiếng chất vấn.

Mọi người quay đầu nhìn lại, thì nhìn thấy một bóng dáng màu xanh phá vỡ hư không, lảng không mà đến, đến bên ngoài triều đình mới chậm rãi đứng xuống, trong con người uy nghiêm mang theo khí phách chân thật đáng tin.

"Lảng không phi hành? Cường giả Võ Hoàng? Trôi ời, lại có thể là cường giả Võ Hoàng!"

Cường giả Võ Hoàng, chính là người giống như thần linh trong lòng mọi người, cao không thể với, xa không thể kịp như vậy, mà ở trong toàn bộ Huyền Vũ Quốc, cũng chỉ có một người mới có được thực lực như vậy.

Gia chủ Hạ gia, Hạ Chấn Thiên!

Trừ bỏ ông, còn có ai có thể đạt tới thực lực cao như thế?

"Gia..... Gia chủ....."

Trong nháy mắt nhìn thấy lão già, thân mình của Triệu trưởng lão run lên, thiếu chút nữa thì không khống chế được thân thể của mình, mà đúng lúc này, Bao chợt bỏ nhào về phía trước, lập tức đánh bay lão ra ngoài, 'phốc' một tiếng, máu tươi phun ra, đau đến mức lão nghe răng trợn mắt.

"Người còn biết lão phu là gia chủ?"

Hạ lão gia tử phát phát tay áo, uy áp cường đại từ trên người tán phát ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn Triệu trưởng lão sắc mặt tái nhợt té trên mặt đất, lạnh giọng nói: "Nói, là ai cho pháp người đến hoàng thất quấy rối?"

Àm!

Giọng nói của Hạ lão gia tử giống như là một tiếng sấm, nổ vang ngay tại bên tai của Triệu trưởng lão, một khắc kia, giống như có người đánh một chưởng vào ngực của lão, làm cho lão lại miệng phun máu tươi, khuôn mặt già nua trắng bệch không huyết sắc.

Cho dù là Võ Vương cao cấp, đối mặt với uy áp của cường giả Võ Hoàng, cũng không cách nào chống đỡ.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 273: Hạ lão gia tử tức giận (ba)

Edit: kaylee

Sắc mặt của Triệu trưởng lão cực kỳ khó coi, lão chẳng thể nghĩ tới gia chủ sẽ đột nhiên xuất hiện ở nơi này, không phải nhị gia nói gần đây gia chủ vội vàng chuyện của thiếu chủ, căn bản là không có thời gian để ý tới việc này sao?

Nếu không mà nói, lão quả quyết là không dám tới hoàng thất phát uy!

"Gia chủ!"

Nghĩ đến đây, Triệu trưởng lão hung hăng cắn chặt răng, nói: "Ta chỉ là nghe nói hoàng thất Huyền Vũ Quốc xuất hiện biến cố lớn, Hoàng Hậu và Lục hoàng tử mưu đồ gây rối, chẳng những vu hãm Lâm Quý Phi và Quốc Sư, hơn nữa, còn tính toán đuổi tận giết tuyệt Tam hoàng tử vĩ đại, Tam hoàng tử Bàng Phi chẳng những thiên phú dị bẩm, hơn nữa còn là lòng mang mưu lược, là người được chọn tốt nhất cho ngôi vị hoàng đế của Huyền Vũ Quốc, nếu có hán ở, là phúc của Huyền Vũ Quốc, cũng là phúc của Hạ gia, sao ta có thể nhắm mắt nhìn người tài bị người hãm hại như vậy, lúc này đây mới tự tiện chủ trương, đến thay Hạ gia bảo vệ người tài này!"

Bất luận như thế nào, Tam hoàng tử cũng là người được chọn duy nhất cho ngôi vị hoàng đế, phương diện nào hán cũng mạnh hơn Ngũ hoàng tử và Lục hoàng tử, cho nên, Triệu trưởng lão mới dám nói ra lời dõng mãnh thay đen như vậy, lão đoán rằng gia chủ sẽ không bởi vì vậy mà trách cứ lão.

Dù sao, lão làm tất cả đều là suy nghĩ vì Hạ gia!

Bàng Phi liếc mắt nhìn Bàng Nhiên bên cạnh, đáy mắt hiện lên vẻ lo lắng, sau đó mới nhìn về phía Hạ lão gia tử đón gió mà đứng, không kiêu ngạo không

siểm nịnh nói: "Hạ gia chủ, ta cũng không thừa nhận là ta có thể đảm nhiệm vị trí đế vương của một quốc gia, chỉ là Ngũ đế luân hoàn là áo lụa, mê luyến bụi hoa, còn Lục hoàng đế thì trời sinh phé sai, tâm ngoan thủ lạt, vì đạt được mục đích tuyệt không từ bỏ ý đồ, ta cũng không đành lòng nhìn Huyền Vũ Quốc rơi vào trong tay hai tên gian tặc này, mới không thể không tiếp nhận, gia chủ nhưng là yên tâm, ta tất nhiên sẽ phát triển Huyền Vũ Quốc lớn mạnh, không cô phụ sự ưu ái của gia chủ."

Trên mặt của hắn mang theo tươi cười tự tin, lời nói kia giống như Hạ lão gia tử muốn giao hoàng đế vị cho hắn, mà hắn, lại là vì không muốn để cho Huyền Vũ Quốc rơi vào trong tay gian tặc, không cô phụ sự cất nhắc của Hạ gia đối với hoàng thất, mới không thể không tiếp nhận thỉnh cầu của Hạ lão gia tử.

"Há?" Hạ lão gia tử nhú mày, ánh mắt uy nghiêm quét về phía Bàn Phi: "Ngươi là nói Lục hoàng tử tâm ngoan thủ lạt? Theo ta được biết, Lục hoàng tử trời sinh phé sai là thực, tâm ngoan thủ lạt, ngược lại là không có."

"Hạ gia chủ, những lời nói của ta mỗi câu là thật, Bàn Nhiên chỉ là che giấu quá sâu mà thôi, hơn nữa còn cấu kết người ngoài mưu hại hoàng thất Huyền Vũ Quốc, nữ nhân đứng ở bên người hắn kia chính là chủ tử của Bách Thảo Đường Thanh Long Quốc Cố Nhượng Vân, nàng hiện thân ở trong này đã là mục đích không thuần khiết, nếu không phải vì muốn đoạt được toàn bộ Huyền Vũ Quốc, thì ta không biết vì sao nàng lại trợ giúp một phé vật không hề có tác dụng mưu hại mẫu phi của ta! Huống chi, dã tâm của Bách Thảo Đường vẫn luôn thật lớn, ta đã sớm nghe nói bọn họ như hổ rình mồi đối với Hạ gia."

Bàn Phi cười lạnh một tiếng, trong con ngươi âm trầm mang theo ác độc, hắn tin tưởng, sau khi nghe xong lời nói của mình, Hạ lão gia tử là tuyệt đối không có khả năng buông tha nữ nhân xen vào việc của người khác này!

Quả nhiên, sau khi lời nói kết thúc, ánh mắt lạnh lùng của Hạ lão gia tử lập tức chuyển về phía Cố Nhượng Vân, khuôn mặt già nua mang theo lãnh tức (lạnh lùng + nghiêm túc), giọng nói nghiêm khắc nói: "Ngươi chính là Cố Nhượng Vân của Bách Thảo Đường? Ta thật đứng là ngưỡng mộ đại danh đã lâu, chỉ là không biết vì sao Cố tiểu thư lại đến Huyền Vũ Quốc ta? Ta không cho rằng nơi này có chỗ nào hấp dẫn ngươi."

Đối mặt với câu hỏi của Hạ lão gia tử, Cố Nhượng Vân vẫn luôn mặt không đổi sắc, khuôn mặt thanh lệ giờ lên ý cười nhàn nhạt, mắt trong veo như nước, khẽ cười thành tiếng: "Ta nói, ta là vì Hạ gia mà đến, người có thể tin?"

Hạ lão gia tử không tiếp tục nói chuyện, trong phút chốc, toàn bộ triều đình đều yên tĩnh xuống, yên tĩnh đến mức ngay cả tiếng tim đập của mình cũng có thể nghe được.

Bạn đang đọc truyện *Phé Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 274: Hạ lão gia tử tức giận (bốn)

Edit: kaylee

"Thật sự là ngu ngốc!"

Bàn Phi nói thầm một câu ở trong lòng, hắn vốn đang cho rằng nữ nhân này sẽ phủ nhận, không nghĩ tới nàng trực tiếp thừa nhận mục đích của mình chính là Hạ gia, đây không phải là muốn chết thì là cái gì?

"Nữ thần!"

Mất thấy sắc mặt của Hạ lão gia tử trầm xuống, trong lòng Bàn Nhiên kinh hãi, vội vàng lôi kéo ống tay áo của Cố Nhượng Vân, nhỏ giọng nói một câu: "Đối phương là Vô Hoàng, chúng ta..... Vẫn là nhịn một chút trước đi, cùng lắm thì ta không cần ngôi vị hoàng đế này, thịt nướng ta cũng không ăn, ngươi ngàn vạn đừng xúc động."

Lời nói này của Bàn Phi, hoàn toàn là không muốn để cho Cố Nhượng Vân nổi lên tranh chấp với một cường giả Vô Hoàng, một cái ngôi vị hoàng đế mà thôi, cùng lắm thì hắn không làm người hoàng đế này, vạn nhất chọc giận Hạ lão gia tử, phỏng chừng người thứ nhất chết sẽ là Cố Nhượng Vân.

Nhưng mà, từ đầu đến cuối trên mặt Cố Nhượng Vân vẫn mang theo mỉm cười, ý cười trong suốt nhìn lão nhân trước mặt.

"Ha ha!"

Mọi người ở trong không khí khẩn trương này, Hạ lão gia tử hào sảng cười to hai tiếng, vừa lòng nhìn Cố Nhượng Vân: "Không hổ là nữ nhi của Cố Thiên và Đông Phương Ngọc, không tệ, làm thật không sai! Kỳ thực ở trên đường tới ta cũng đã đoán ra mục đích của ngươi, nhưng muốn từ trong miệng của chính ngươi nghe được mà thôi, hơn nữa, có rất ít người có thể ở dưới uy áp của ta mà vẫn có thể thờ ơ, nha đầu, ta ngược lại thật ra rất thương thích ngươi, đáng tiếc tôn tử của ta còn chưa đủ thành thực, nếu không ngược lại là muốn tặng cho ngươi làm hôn phu."

Lời nói của ông giống như một tia sét, làm tất cả mọi người ở đây trợn mắt há hốc mồm.

Này..... Tình huống này là gì? Kịch tình cũng biến hóa quá nhanh đi!

Hơn nữa, ông còn trực tiếp bán tôn tử của mình?

"Này..... Không cần đâu."

Khóe miệng Cổ Nhượng Vân run rẩy một cái.

Tôn tử của ông ta? Nếu nàng nhớ không lầm, đời thứ ba của Hạ gia chỉ có một nam nhi, Hạ Lâm Ngọc!

Nếu ông đưa Hạ Lâm Ngọc cho bán thân làm hôn phu, vậy tính là cái gì? Loạn luân?

Kỳ thực, lời này của Hạ lão gia tử cũng chỉ là nói thôi, cho dù lúc trước ông đã điều tra qua tất cả những gì Cổ Nhượng Vân đã trải qua, nha đầu kia trừ bỏ vận may có được Bách Thảo Đường ra, trên cơ bản thuộc về loại dụng nghiệp bằng hai bàn tay trắng! Bách Thảo Đường có quy mô và thế lực giống như hôm nay, cũng là nàng một tay phát triển lên.

Không chỉ có như thế, Quý Y nổi tiếng đại lục là đồ đệ của nàng, hơn nữa người khác không biết nhưng làm sao ông có thể không biết, mẫu thân của nha đầu kia là hôn ngọc quý trên tay Đông Phương gia tộc, hơn nữa trên tay có khả năng có được Thanh Long và Bạch Hổ, bất luận điều kiện gì cũng có thể xứng đôi với tôn tử của ông.

Nhưng mà, ông là một gia gia khai sáng, việc tình cảm của nhi tôn (con cháu) cần chính bọn họ phát triển, ông sẽ không làm chủ giúp bọn họ.

"Hạ gia chủ, nữ nhân này không có ý tốt, ngài không thể bị nàng che mờ mắt! Chính nàng cũng nói mục đích của nàng là Hạ gia, ý tứ chính là muốn thôn tính Hạ gia! Làm sao ngài có thể để cho loại tai họa này trừ tồn tại trên đời?"

Sắc mặt của Bàn Phi thoáng chốc đại biến, hần cấn chặt hàm răng, hung hăng nhìn Cổ Nhượng Vân.

Chỉ là hần không chú ý tới, ở khi mình nói lời này Triệu trưởng lão lập tức tái nhợt mặt.

Ngu xuẩn! Thực mẹ nó ngu xuẩn! Gia chủ uy nghiêm cỡ nào? Quyết định của ông có thể cho phép bất luận kẻ nào chất vấn sao? Bàn Phi này quả nhiên là không có đầu óc, thật không biết vì sao nhị gia muốn nâng đỡ loại người ngu xuẩn này!

Sớm biết như thế, lão đã không phải nhận chuyện xấu này, thái độ của gia chủ rõ ràng biểu hiện ra thương thức đối với Cổ Nhượng Vân, hành động lúc trước của mình khẳng định sẽ làm gia chủ bất mãn!

Xong rồi! Lúc này đây bị tên ngu xuẩn này hại thảm!

Giờ khắc này, Triệu trưởng lão đã nhìn thấy Hạ lão gia tử trầm khuôn mặt già nua xuống, hình như trong mắt mang theo gió lốc kịch liệt.....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 275: Hạ lão gia tử tức giận (năm)

Edit: kaylee

"Một hoàng tử nhỏ nhỏ cũng dám nói chuyện như thế với lão phu? Đây chính là gia giáo của hoàng tử?" Hạ lão gia tử cười lạnh một tiếng: "Bàn Tử Hoàng, ngươi dạy nhi tử của ngươi như thế nào? Tâm ghen tị mạnh như thế lại tự cho là đúng, như thế nào có thể trở thành hoàng tử?"

Bàn Tử Hoàng thất vọng nhìn về phía Bàn Phi, nếu nói ngay từ đầu còn có huyết mạch thâm tình đối với nhi tử này, nhưng sau khi hần phạm phải sai lầm vừa rồi, có chỉ là thất vọng và đau lòng.

"Hạ gia chủ, Bàn Phi..... Sớm đã không phải là hoàng tử của Huyền Vũ Quốc, nên quyết định như thế nào xin Hạ gia chủ làm chủ."

Nói xong lời này, hần nhắm đôi mắt lại, không nhìn tới sắc mặt gần điên cuồng của Bàn Phi.

"Tốt!" Hạ lão gia tử quét mắt nhìn Bàn Phi, nhàn nhạt nói: "Bàn Phi, ngươi phạm phải sai lầm không thể tha thứ, phải đi hình đường của Hạ gia nhận quyết định! Ngươi cần chuẩn bị tâm lý thật tốt, còn ngôi vị hoàng đế của Huyền Vũ Quốc thì do Bàn Nhiên kế thừa."

Àm!

Giống như một tiếng sét đánh xuống, làm cho thân mình của Bàn Phi run rẩy vài cái, mẫu phi và cữu cữu chết, còn có bản thân bị đuổi ra khỏi hoàng tộc, mà kẻ thù Bàn Nhiên lại kế thừa ngôi vị hoàng đế..... Tất cả mọi chuyện dung hợp cùng nhau, rốt cục làm tâm lý phòng vệ của hần sụp đổ,

điên cuồng xông đến phía Bàng Nhiên.

"Bàng Nhiên, ngươi đi chết đi, ngươi đi tìm chết cho ta!"

"Ngươi một phế vật không dùng được mà thôi, dựa vào cái gì làm hoàng đế? Loại vô dụng giống ngươi này sớm đáng chết, ngôi vị hoàng đế là của ta, chỉ có thể là của ta, ha ha ha!"

Tóc tai hấn bù xù giống như một người điên, trong mắt tràn đầy ngoan độc, nếu để cho người không biết nhìn thấy, còn tưởng rằng Bàng Nhiên bạo cú hoa của hấn, dáng vẻ điên cuồng kia giống như hận không thể bầm thây vạn đoạn đối phương.

Nhưng mà, hấn còn chưa tới trước mặt Bàng Nhiên, đã bị Đại Tướng Quân đoạt trước một bước dùng một chiêu đánh bay ra ngoài, trong miệng phun ra máu tươi, nhiễm đỏ khuôn mặt nổi điên kia.

Không cam lòng! Hấn thật sự rất không cam lòng! Rõ ràng thắng lợi trước mắt, vì sao lại xảy ra chuyện như vậy?

Đúng rồi! Là vì Cố Nhượng Vân, nếu không phải vì nàng, mẫu tử Bàng Nhiên đã sớm chết! Nàng mới là đầu sỏ gây nên mọi chuyện!

"Thật to gan, cũng dám ra tay đả thương người ở trước mặt lão phu!" Sắc mặt của Hạ lão gia từ âm trầm giống như đêm trước mưa to, âm thanh lạnh lùng nghiêm nghị nói: "Bàng Phi, có phải ngươi cảm thấy Bàng Nhiên là một phế vật cho nên kén ngươi hay không? Nhưng mà, lão phu lại tin tưởng vững chắc hấn có thể phát triển Huyền Vũ Quốc lớn mạnh! Phế vật lại như thế nào? Hấn có năng lực thống trị thiên hạ, hấn không coi chúng sinh thành con kiến! Còn phẩm tính của ngươi, là tuyệt đối không có khả năng trở thành hoàng đế! Huyền Vũ Quốc cần cũng không phải là một cường giả, mà là người có thể làm cho Huyền Vũ Quốc trở nên mạnh mẽ!"

Thân mình của Bàng Phi dần dần mềm nhũn xuống, hấn thế nào cũng không rõ, vì sao một cường giả thành không được hoàng đế? Ngược lại là phế vật đoạt được vị trí này.....

"Ha ha!" Đột nhiên, Bàng Phi cười phá lên, tiếng cười kia tràn ngập điên cuồng: "Bàng Nhiên, ta bại bởi ngươi, bại bởi phế vật ngươi! Nhưng mà, nếu ngươi không có được sự trợ giúp của Bách Thảo Đường ngươi có thể thuận lợi như thế sao? Người đang làm trời đang nhìn, ngươi dùng mặt ngoài che mắt mọi người, nhưng rồi sẽ có một ngày, ngươi sẽ bị báo ứng! Nhất định sẽ có báo ứng! Đến lúc đó, ta sẽ làm ngươi quỳ xuống xin lỗi mẫu phi ta!"

Phốc!

Một búng máu phun ra từ trong miệng của Bàng Phi, con ngươi của hấn dần dần trừng lớn, sau đó từng chút trắng bệch, chậm rãi mất đi hơi thở.....

"Hấn làm vỡ nát tâm mạch của bản thân, không sống nổi."

Hạ lão gia từ lắc lắc đầu, giọng nói bình thản, ngay sau đó, hình như ông nhớ tới cái gì, rốt cục đặt ánh mắt ở trên người Triệu trưởng lão bị ông lãng quên đã lâu.

"Triệu trưởng lão, có phải ngươi nên cho bốn gia chủ một lời giải thích hay không?"

Triệu trưởng lão này đã đến Võ Vương cao cấp, nếu không phải là mình xuất hiện, Cố Nhượng Vân tất nhiên sẽ chết ở trong tay của lão! Phải biết rằng, nha đầu kia là người Linh Tiêu đại nhân muốn tìm, nếu đã chết, cho dù có một trăm Triệu trưởng lão cũng bồi không nổi!

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 276: Hạ lão gia tử tức giận (sáu)

Edit: kaylee

Triệu trưởng lão vốn đang muốn thừa dịp lúc Hạ lão gia tử không có chú ý trốn, lại trong giây lát nghe được lời nói của đối phương, bước chân bước ra nháy mắt đứng ở tại chỗ, khuôn mặt già nua của lão nháy mắt trở nên tái nhợt, khăn trương đến mức mồ hôi lạnh trên trán ứa ra.

"Gia chủ, ta cũng chỉ là suy nghĩ vì Hạ gia, không nghĩ nhiều như vậy."

Lão hung hăng cắn răng một cái, cứng rắn nuốt vào lời nói muốn khai ra Hạ Khởi ban đầu, bất luận như thế nào, nhị gia có ân nặng như núi đối với lão, lão là tuyệt đối không thể khai ra hấn.

"Ngươi thật sự suy nghĩ vì Hạ gia, hay là ý vào tên tuổi của Hạ gia mà tác uy tác phúc, phỏng chừng ngươi rõ ràng hơn bất luận kẻ nào! Triệu trưởng lão, nhân vật lớn như ngươi Hạ gia ta lưu không nổi, từ đây về sau, ngươi không bao giờ là người Hạ gia nữa!"

Àm!

Giống như sét đánh giữa trời quang, cả người Triệu trưởng lão đều ngây ngốc, lão chẳng thể nghĩ tới gia chủ sẽ trục xuất lão khỏi Hạ gia, loại trừng phạt này quả thực còn làm lão khó có thể chịu được hơn mười đại khổ hình.

Bởi vì một khi lão bị Hạ gia vứt bỏ, mảnh đại lục này, lập tức không còn có chỗ dung thân của lão.

"Gia chủ."

Phù phù!

Triệu trưởng lão bỗng chốc quỳ gối trên đất, lão lệ tung hoành nói: "Ta trung thành và tận tâm với Hạ gia nhiều năm như vậy, không có công lao cũng có khổ lao, hiện giờ ta chỉ là phạm vào một chuyện sai lầm mà thôi, ngài đã muốn trục xuất ta khỏi Hạ gia, gia chủ, hành vi như vậy của ngài sẽ không làm cho những người Hạ gia khác thất vọng đau khổ sao?"

Nháy mắt, một ánh mắt uy nghiêm lạnh lùng giống như lợi kiếm bắn về phía Triệu trưởng lão.

Khuôn mặt Hạ lão gia từ lạnh lùng, hai tay chấp sau lưng nói: "Bỏn gia chủ quyết định, còn cần người khác chất vấn? Nếu bất mãn với hành vi của bỏn gia chủ, có thể rời đi Hạ gia, ta tuyệt không bắt buộc!"

Ông là người đứng đầu một nhà, toàn bộ Hạ gia kia thậm chí cả Thiên Thành, cũng chỉ có ông định đoạt, chuyện ông quyết định tuyệt sẽ không thay đổi. Nếu người không vừa lòng? Có thể, vậy người lập tức rời đi Hạ gia đi.

Hạ gia lớn như vậy còn không thể thiếu một hai người như vậy sao?

Cho nên, đừng tưởng rằng dùng chuyện này là có thể uy hiếp được ông!

Triệu trưởng lão tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, đột nhiên, lão cười 'ha ha' hai tiếng, từ trên đất đứng lên, ánh mắt trào phúng đảo qua trên người Hạ lão gia từ, giọng nói tràn ngập hận ý.

"Gia chủ, vì một Bách Thảo Đường nho nhỏ, người lại trục xuất ta khỏi gia môn, ta tin tưởng một ngày nào đó người sẽ hối hận!"

Cho dù gia chủ thường thức Bàng Nhiên, cũng sẽ không vì một Bàng Nhiên mà đuổi đi một gã cường giả Võ Vương cao cấp. Phải biết rằng, trong đại lục cường giả Võ Vương cũng chỉ có nhiều như vậy thôi, huống chi lão còn là cao cấp!

Mà sở dĩ ông ta làm như vậy, không phải là vì lấy lòng chủ tử của Bách Thảo Đường, từ trong tay nàng mua đan dược à?

Mê muội lợi ích như thế, sau này thế nào có khả năng không hối hận?

"Hạ gia chủ, hi vọng đến lúc đó người đừng quỳ xuống cầu ta trở về! Hon nữa, Cố Nhược Vân, người đừng tưởng rằng lão nhân này là thật tâm giúp người, nếu trong tay người không có có mấy viên đan dược, với loại người mê muội lợi ích này làm sao có thể hội trợ người? Chờ người mất đi giá trị lợi dụng rồi, rất nhanh sẽ chết ở trong tay của hắn, ha ha!"

Triệu trưởng lão lại cười to hai tiếng, thu hồi sát khí trong mắt, lão phất tay áo xoay người rời đi, bước chân lão đảo, giống như sắp ngã sắp xuống.

"Tiểu sư nữ nhảy nhót mà thôi."

Hạ lão gia từ cười lạnh một tiếng, không cho là đúng, sau đó, ông quay đầu nhìn về phía thiếu nữ phía sau, nháy mắt kia, khuôn mặt già nua vốn đang lạnh lùng nháy mắt hòa tan, ảm áp nở nụ cười giống như hoa nở.

"Nha đầu, ta nghe nói trên tay người có hai con Thần Thú Thanh Long và Bạch Hổ, có thể gọi ra để cho lão nhân ta nhìn một cái hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 277: Hạ Khởi đối trá (một)

Edit: kaylee

Trên mặt Lão nhân không chút nào che giấu chờ mong làm tầm mắt của mọi người đều chuyển về phía Cố Nhược Vân, nhưng mà, ở trong ánh mắt của mọi người, thiếu nữ nhún vai, vân thanh phong đạm nói: "Thật có lỗi, ta không biết người đang nói cái gì."

Tuy rằng Vân Dao và Thương Khung đã hiện thân qua trước mặt người khác, nhưng mà, ai có thể chân chính đích xác định bọn họ chính là Bạch Hổ

Thanh Long trong truyền thuyết? Chỉ cần nàng không thừa nhận, mọi người chỉ coi như lời đồn.

Hơn nữa, ngay từ đầu lão nhân này đã muốn gặp hai thú, rõ ràng không có ý tốt, đánh chết nàng cũng không có khả năng thừa nhận chuyện này!

Sắc mặt của Hạ lão gia từ cứng lại, ông nhìn đáng về Cố Nhượng Vân giả vờ ngây ngốc, hung hăng hít vào một hơi, thiếu chút nữa đã nói ra mệnh lệnh của Linh Tiêu đại nhân. Nhưng mà, ông cũng không dám xác định trong tay nàng thực sự có người Linh Tiêu đại nhân muốn tìm hay không, vì an toàn, vẫn là tạm thời dừng lộ ra.

"Này, Cố cô nương, lão nhân ta không có gì ác ý, nếu trong tay ngươi thật sự có được hai Thần Thú này, không bằng lấy ra làm cho ta mở mang tầm mắt, như thế nào?" Hạ lão gia từ thật vất vả lộ ra một chút tươi cười hiền lành, giọng điệu ôn hòa nói.

Nếu để người Hạ gia thấy được một màn như vậy, phỏng chừng sẽ bị dọa ngã xuống đất, phải biết rằng, cho tới bây giờ ở trước mặt người khác gia chủ của bọn họ đều là một gương mặt, cũng chỉ có đối với tiểu công tử Hạ Lâm Ngọc mới có thể tương đối đặc biệt, nhưng hôm nay ở trước mặt nữ nhân này, ông vậy mà ôn thanh ôn ngữ?

Quả thực là mặt trời mọc từ hướng tây.

Cố Nhượng Vân chớp mắt, giống như nghi hoặc nói: "Ta quả thật có được một con rồng và một con hổ, nhưng cũng không phải là Thanh Long Bạch Hổ, đến cùng lời này là ai truyền ra? Bọn họ chính là Linh Thú bình thường mà thôi!"

Cái gì?

Nghe nói như thế, mọi người đều sửng sốt.

Một hổ một rồng kia bọn họ đều đã từng gặp qua, nhất là đáng về khi Bạch Hổ kia phát uy hiện giờ vẫn khắc sâu trong lòng người, mà lúc này Cố Nhượng Vân lại nói với bọn họ kia đều không phải là Thanh Long và Bạch Hổ trong lời đồn bên ngoài?

Cũng đúng, Thanh Long và Bạch Hổ đều là Thần Thú trong truyền thuyết, ai cũng chưa từng thấy! Mặc dù trên sách sử có miêu tả, nhưng cùng chân thật vẫn là có chút khác biệt. Nghe nói một ngum long tức của Thanh Long có thể bị hủy tất cả quốc gia, một cước của Bạch Hổ có thể san bằng núi sông, cho dù hai con Linh Thú trong tay nàng kia rất cường đại, lại vẫn không có uy lực của Thần Thú.

Nhưng bởi vì lúc đó người khác truyền như vậy, vì vậy bọn họ lập tức tin tưởng vững chắc hai con Linh Thú kia chính là hai thú Thanh Long Bạch Hổ trong bốn Thần Thú.

Hạ lão gia từ hồ nghi nhìn Cố Nhượng Vân, hiện tại ông thật sự không biết Cố Nhượng Vân là thật không có Thanh Long Bạch Hổ, hay là đang giả vờ ngây ngốc? Mặc kệ như thế nào, ông cũng phải tự mình xác nhận chuyện này.

"Tiểu nha đầu, vậy ngươi có thể không gọi hai con Linh Thú kia của ngươi ra để cho ta nhìn sao?"

"Này....." Cố Nhượng Vân sờ sờ mũi: "Bọn họ là thật không có cách nào ra ngoài."

Nàng nói là sự thật, Vân Dao tiến vào sát biên giới đột phá, hiện giờ đang ra sức đột phá, mà Thương Khung tự nhiên là làm bạn với nàng, tại loại thời khắc này hai thú đều không có khả năng xuất hiện.

"Được rồi."

Hạ lão gia từ thất vọng thờ dài, đột nhiên, ông chuyển mắt, lại giờ lên tươi cười: "Cố cô nương, không biết ngươi có hứng thú đến Hạ gia ta làm khách hay không?"

Mặc kệ như thế nào, trước phải lừa gạt nàng về rồi lại nói, chỉ có gần gũi mới có khả năng xác định hai con Linh Thú kia của nàng có phải đồng bạn Linh Tiêu đại nhân muốn tìm hay không.

"Vậy làm phiền Hạ gia chủ." Cố Nhượng Vân nhàn nhạt cười, trong con ngươi lại hiện lên một tia sáng kỳ lạ.

Nàng vốn cho rằng cho dù gặp được người Hạ gia, tiến vào Hạ gia cũng cần tiêu phí thời gian nhất định, không nghĩ tới, lại có thể dễ dàng như vậy.....
(L: 1 người muốn lừa vào, 1 người muốn tiến vào tất nhiên là vào dễ dàng rồi ~)

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 278: Hạ Khởi đối trá (hai)

Edit: kaylee

Thiên Thành Hạ gia.

Trong trạch viện, gió thổi cuốn lá rơi, khuôn mặt Hạ Khôi âm trầm, không biết suy nghĩ cái gì, chỉ là trong cặp mắt kia có âm ngoan độc lạt rõ ràng, khề mím môi bên môi mang theo cười lạnh, tràn đầy lạnh lùng.

Đột nhiên, lão giả mặc áo bào xanh nói nói cười cười từ bên ngoài đi đến, mà đứng ở bên cạnh ông là một thiếu nữ áo xanh, thiếu nữ kia ngũ quan thanh tú, mắt trong veo như nước, trên mặt mang theo ý cười nhợt nhạt, cho dù không có dung nhan khuynh quốc khuynh thành, lại làm cho người ta nhìn mà cảm thấy vô cùng thư sướng.

Nhưng mà, sau khi mắt thấy hai người, sắc mặt Hạ Khôi càng âm lãnh, trong lòng xuất hiện bất mãn và ghen tị càng thêm mạnh mẽ.

Dựa vào cái gì?

Tiểu súc sinh Hạ Lâm Ngọc kia chiếm tất cả yêu thương của lão nhân này cũng thôi đi, đối đãi một người ngoài ông cũng có thể ôn hòa như vậy, vì sao từ đầu đến cuối lại vẫn luôn là một gương mặt ở trước mặt thân sinh nhi tử của mình?

Nghĩ nghĩ, Hạ Khôi hít vào một hơi thật sâu, thu lại âm ngoan trong mắt, tay áo như gió đi về phía Hạ lão gia tử, nói: "Phụ thân, rốt cục người đã trở lại, chắc hẳn vị này chính là Cố Nhượng Vân chủ tử của Bách Thảo Đường? Quả nhiên là người tài, ta ngưỡng mộ đã lâu."

Trên mặt của y mang theo tươi cười ôn hòa, nhưng không ai nhìn thấy tay đặt ở trong ống tay áo của y đã nắm chặt thành nắm tay, trong lòng có lửa giận khó có thể bình phục.

Tên Triệu trưởng lão kia thật sự vô dụng, lại có thể không giải quyết được nữ nhân này, còn để cho lão nhân mang nàng về đến đây, kể từ đây, chỉ sợ muốn giết nàng đã tương đối khó khăn.

Càng quang trọng hơn là, y đã phái người đi Thanh Long Quốc truyền tin, nói là Hạ Lâm Ngọc Hạ gia giết chết Cố Nhượng Vân! Chắc hẳn rất nhanh người Bách Thảo Đường sẽ đuổi theo Hạ Lâm Ngọc.....

Cho nên trước đó, Cố Nhượng Vân phải chết!

"Hạ Khôi, người ở trong này làm gì?"

Hạ lão gia tử trông thấy Hạ Khôi đứng ở trong viện, bất mãn nhíu mày, trừng mắt lạnh lùng nói: "Một người suốt ngày mặc kệ chính sự như người, cả ngày chỉ biết đi dạo ở bên ngoài, còn không nhanh cút đi đi tu luyện! Ngay cả một văn bối như Ngọc nhi người cũng không bằng, cho dù hắn đã từng là một phế vật cũng chưa từng buông bỏ tu luyện, nhưng người nhìn người, chỉ biết kết giao hồ bằng cầu hữu (bạn bè không tốt), nhất là Triệu trưởng lão kia, căn bản không phải là thứ tốt gì! Người như thế nếu không phải có quan hệ với người, như thế nào vào được Hạ gia ta? Về sau người đừng quản chuyện bên trong Hạ gia, đi nhiều đọc sách nhiều tu luyện nhiều hơn đi."

Lời nói này, chẳng khác nào là tước hết tất cả quyền thế và quyền lực của Hạ Khôi.

Lập tức, tay ở trong ống tay áo kia càng nắm càng chặt, thậm chí nhẹ nhàng run lên, nhưng mà, bất luận nội tâm tức giận cỡ nào, tươi cười trên mặt y vẫn là không thay đổi, ôn hòa nói: "Phụ thân dạy dỗ đúng, nhi tử cần tuân dạy bảo, lập tức lui xuống trước."

Trong nháy mắt xoay người, khuôn mặt mang ý cười chậm rãi âm trầm xuống, trong mắt bắt đầu nổi lên ngọn lửa không cam lòng và tức giận, chỉ là cuối cùng y vẫn là âm thầm không phát.

Bởi vì lúc này, còn không phải lúc.....

Từ đầu tới cuối, Cố Nhượng Vân đều không nói gì, nàng nhìn bóng lưng rời đi của Hạ Khôi, trong mắt hiện lên mị mị.

"A!"

"A a a!"

Đúng lúc này, một tiếng kêu tê tâm liệt phế từ trong sân phía trước truyền ra, làm cho sắc mặt của Hạ lão gia tử bên cạnh nhanh chóng biến đổi, rốt cuộc bất chấp Cố Nhượng Vân, 'xoát' một cái lập tức vọt đi qua.

.....

Trong phòng, nam nhân thống khổ ôm đầu liều mạng đập vào tường, người phía sau muốn đi kéo hắn, nhưng mà còn không có tiếp xúc đến hắn, trên người của hắn đã bộc phát ra khí thế cường hãn, 'oanh' một tiếng lập tức đánh bay tất cả mọi người ra ngoài.

Máu chảy xuống từ trên đầu, nhìn mà ghê người, hắn lại giống như không biết, một lần lại một lần dùng sức đập đầu của mình vào vách tường vô cùng cứng rắn.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 279: Hạ Khởi dỗi trá (ba)

Edit: kaylee

Hạ lão gia tử vừa vọt vào đã nhìn thấy loại cảnh tượng này, ông đau lòng hét lớn một tiếng, thân mình vừa lóe lập tức đến phía sau Hạ Tử Hi, bàn tay to nhanh chóng dừng ở phía trên bờ vai của hắn, gất gao đè lại: "Tử Hi, con đây là đang làm gì?"

"Phụ thân, người để cho con chết đi, con thật thống khổ, người để cho con chết đi."

Hạ Tử Hi điên cuồng muốn tránh thoát giam cầm của Hạ lão gia tử, những ngày tháng này hắn quá thống khổ, đối với hắn mà nói, chết mới là một loại giải thoát. Nếu cả đời phải thừa nhận đau đớn như vậy, thậm chí liên lụy toàn bộ Hạ gia, vậy hắn tình nguyện đi tìm chết.

"Chết? Hạ Tử Hi, ngươi ***** muốn chết thì đừng nói là nhi tử của ta! Hạ gia chúng ta tuyệt đối không có loại người hèn nhát! Mà hành vi muốn đào thoát hiện giờ của ngươi có khác người hèn nhát ở chỗ nào? Ngươi đã từng vô cùng dũng mãnh kia đi đâu rồi? Khi nào thì trở nên yếu đuối như vậy? Những tháng ngày ngươi mắc bệnh, Ngọc nhi thừa nhận cho ngươi còn chưa đủ nhiều sao? Hắn chỉ là một đứa nhỏ mười mấy tuổi, vì người làm phụ thân ngươi mà ở bên ngoài bôn ba lao碌, ngươi lại dỗi đái với hắn thế nào? Ngươi muốn làm hắn từ nhỏ không có mẫu thân, sau lại mất đi phụ thân? Ngươi xứng trở thành phụ thân của hắn sao?"

Cảm nhận được cảm xúc của Hạ Tử Hi dần dần vững vàng hơn, giọng nói của Hạ lão gia tử cũng mềm nhũn, ông than nhẹ một tiếng, có chút chỉ tiếc rên sất không thành thép nói: "Tuy rằng Ngọc nhi rất có thiên phú, lại từ nhỏ thân thể không tốt không cách nào tu luyện, thế cho nên bị thế nhân coi là phế vật, nhưng cho dù hắn không có thực lực, cũng chưa từng yếu đuối, thậm chí rất nhiều lần gạt chúng ta vọng trộm tu luyện, mặc kệ người khác nhìn hắn thế nào, hắn cũng không hề từ bỏ, ngươi thì sao? Bởi vì một chút đau đớn đã chịu không được, đã muốn chết, ngay cả một đứa trẻ ngươi cũng không bằng!"

Thân mình Hạ Tử Hi mạnh mẽ chấn động, hắn chậm rãi ngã xuống đất, âm thanh nghẹn ngào nói: "Phụ thân, con biết là con thực xin lỗi Ngọc nhi, từ nhỏ không thể bảo vệ tốt hắn, hiện giờ, lại bởi vì chuyện của con mà bôn ba chung quanh, chỉ vì tìm được thần y có thể chữa khỏi bệnh của con, nhưng cơ thể của con bản thân con rõ ràng, cho dù là đại la thân tiên đến đây, cũng cứu không được, cần gì để một mình con liên lụy toàn bộ Hạ gia? Cho nên con mới muốn kết thúc sinh mạng này của mình."

"Nếu ngươi thật tình cảm thấy thực xin lỗi Ngọc nhi, vậy thì không nên tìm chết! Đại lục to lớn như thế, sao ngươi biết không ai có thể chữa khỏi cho ngươi? Nếu ngươi thật tình vì Hạ gia, nhất định phải đứng lên! Một người hèn nhát, là không xứng làm phụ thân của Ngọc nhi!"

Đúng vậy, hắn là người hèn nhát!

So với nhi tử từ nhỏ đã kiên cường, hắn quả thật không xứng làm phụ! Chẳng những không thể che chở hắn (HLN), ngược lại cuối cùng, còn liên lụy nhi tử còn nhỏ tuổi kia của mình vì hắn (HTH) làm nhiều việc như vậy.....

Nhưng hắn thì sao? Không chỉ không nghĩ tới sự trả giá của Ngọc nhi, thậm chí yếu đuối muốn trốn tránh!

Hắn thật sự không phải một nam nhân!

Cố Nhượng Vân đứng ở cửa, ánh mắt nhìn về phía nam tử té trên mặt đất, mày nhẹ nhàng nhíu lại, nếu nàng không có đoán sai, nam nhân này chính là thiếu chủ Hạ gia, phụ thân của Hạ Lâm Ngọc!

Mặc kệ Hạ Lâm Ngọc có phải đệ đệ bản thân muốn tìm hay không, nhưng mà người này, đều phải cứu!

Nguyên nhân, chỉ vì nhi tử của nam nhân tên là Hạ Lâm Ngọc!

"Đúng rồi."

Bỗng nhiên, Hạ lão gia tử giống như là nghĩ tới cái gì, vội vàng quay đầu nhìn về phía Cố Nhượng Vân, mắt mang theo mong ước nói: "Cố nha đầu, lão nhân ta có thể cầu ngươi giúp một việc hay không? Nghe nói Quý Y có thể trị tất cả kỳ nan tạp chứng (L: nói chung là chứng bệnh lạ) trên thiên hạ, không biết có thể giúp mời Quý Y tới cứu con ta được không? Chỉ cần ngươi có thể giúp, chuyện gì ta cũng có thể đáp ứng ngươi!"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 280: Hạ Khởi đối trá (bốn)

Edit: kaylee

Nháy mắt, ánh mắt mọi người đều dừng ở trên mặt Cổ Nhược Vân.

Nếu vừa rồi bọn họ không có nghe sai, gia chủ nói nữ nhân này quen biết Quý Y? Hơn nữa, giống như Quý Y còn có thể nghe theo mệnh lệnh của nàng? Điều này sao có thể? Phải biết rằng Quý Y kia tính cách quái đản, cho dù thiếu nữ này có chút quan hệ với Quý Y, với tính cách không coi ai ra gì của Quý Y cũng không có khả năng sẽ đáp ứng ra tay cứu một người không quen biết.

Trừ phi.....

Nữ nhân này là sư phụ của Quý Y! Nhưng mà theo người ta nói, Quý Y sư phụ chỉ có một người, đó chính là người đứng đầu Bách Thảo Đường luôn thần long không thấy đuôi (tung tích bí ẩn)! Vị kia giống như nhân vật truyền kỳ đó sao?

Đợi chút!

Bỗng nhiên, mọi người giống như nhớ tới cái gì, ánh mắt dần dần bắt đầu xảy ra biến hóa.

Nếu lời đồn đãi không giả, vị thiếu nữ thần bí kia của Bách Thảo Đường cũng chỉ tầm mười tám tuổi, cộng thêm lời nói vừa rồi của gia chủ, chẳng lẽ, nàng chính là Cổ Nhược Vân - chủ tử phía sau màn của Bách Thảo Đường?

Tuy rằng Hạ gia quyền thế to lớn, lão gia chủ còn đột phá đến cảnh giới Vô Hoàng, căn bản không phải một Bách Thảo Đường nho nhỏ có thể so sánh được, nhưng mà, đàn được mê người trong Bách Thảo Đường, cũng là bất luận kẻ nào đều chống cự không được.....

Thiếu nữ hai tay ôm ngực, cười khanh khách nhìn nam tử trung niên té trên mặt đất, khoe môi hơi hơi giương lên: "Nếu hắn có thể kiên trì, ta sẽ truyền tin để cho Quý Y tiến đến một chuyến, Hạ gia không cần quá mức lo lắng."

Ngay từ đầu, nàng đã nhìn ra bệnh tình của Hạ Tử Hi, lấy thực lực của Vệ Y Y hoàn toàn có thể trị liệu, vậy nàng không cần thiết ra tay. Hơn nữa khoảng cách từ Thanh Long Quốc đến Thiên Thành cũng không phải rất xa, phòng chừng rất nhanh sẽ có thể tới rồi.

.....

Thanh Long Quốc.

Phía trên ngã tư đường phồn hoa tiếng người ồn ào, mọi người vẫn đang nghị luận tình cảnh Cổ Nhược Vân chỉ huy Thanh Long Bạch Hổ giết vào hoàng cung ngày trước, không khỏi thốt thốt không thôi, nhưng càng nhiều hơn vẫn là khâm phục.

Lúc này, Bách Thảo Đường đang ở thời khắc sinh ý tốt nhất, trong toàn bộ được đường đều là người bệnh, nhưng mà, ngay tại giữa nhóm người này, một gã nam tử thanh niên tướng mạo phổ thông giấu mình ở trong đám người, hắn cố ý cất cao giọng, nói: "Đúng rồi, các người biết chuyện xảy ra ở Huyền Vũ Quốc gần đây sao?"

"Huyền Vũ Quốc? Huyền Vũ Quốc đã xảy ra chuyện gì?"

Người bên cạnh sững sốt, cho dù không có tìm được là ai nói những lời này, vẫn là trở về một câu.

Nam tử áo xanh cười lạnh một tiếng, đáy mắt xẹt qua một chút âm hiểm: "Ngay tại khoảng thời gian trước, ở ánh nhìn chăm chú của mọi người Cổ Nhược Vân bị Hạ gia lão gia tử mang đi, sau đó đã bị xử quyết, ta cũng là ở trong lúc vô tình thấy được tình cảnh này, chắc chắn, thật đáng tiếc, một nhân vật thiên tài như thế cứ như vậy ngã xuống."

Àm!

Những lời này giống như sấm sét đánh xuống, nổ vang làm toàn bộ được đường đều yên tĩnh xuống.

Nhưng mà, sau khi nói xong những lời này, nam tử thanh niên lập tức lặng lẽ ẩn lui xuống, hắn nhìn mọi người bị kinh sợ đến ngây ngốc, âm lãnh nơi đáy mắt càng sâu.

Nhiệm vụ của đại nhân xem như hoàn thành, hắn cũng nên trở về lĩnh thưởng.

Trong Bách Thảo Đường yên lặng một lúc lâu, rồi sau đó nhắc lên một hồi song to gió lớn.

"Vừa mới giống như có người nói, Cổ Nhược Vân bị Hạ gia giết?"

"Trời ạ, sự việc này có phải sự thật hay không? Thiên tài tuyệt thế làm cho tất cả mọi người kinh diễm kia cứ như vậy ngã xuống rồi?"

"Chuyện này ta xem có khả năng, Cổ Nhược Vân cuồng vọng kiêu ngạo như vậy, không coi ai ra gì, Hạ gia lại quyền cao chức trọng, chắc hẳn nàng vì sự cuồng ngạo của mình mà đắc tội người Hạ gia, cho nên đã bị Hạ gia xử quyết, loại chuyện này rất có khả năng xảy ra."

"Ôi, Cổ Nhược Vân kia vẫn rất trẻ tuổi, dù sao nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên (*), nàng không biết thu liễm, lần này thì tốt rồi, đá phải ván sát rồi?"

(*) nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên = ngoài người có người, ngoài trời có trời: ý nói người giỏi còn có người giỏi hơn, ngoài bầu trời này còn có bầu trời khác, không được vì thấy mình đã giỏi ở đây mà cuồng vọng coi khinh người khác...

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 281: Hạ Khởi đối trá (năm)

Edit: kaylee

Mọi người ngơ ngác một lời ta một câu, làm chuyện vốn đang không rõ ràng nhảy mất đã xác định xuống, cho dù trong lòng rất nhiều người đều có chút tiếc hận, cũng không nhìn được có chút vui sướng khi người gặp họa.

Giống như một số nanh vuốt của Thái Tử điện hạ kia.

Bọn họ đã sớm khó chịu với Cổ Nhược Vân, quả nhiên người đang làm trời đang nhìn, nàng lớn lối như vậy, hiện tại phải chịu báo ứng rồi?

.....

Trong hậu đường, Triệu chương quý vội vàng chạy vào, thở hổn hển nói: "Quý Y đại nhân, Dư lão, việc lớn không tốt, xảy ra việc lớn!"

"Xảy ra chuyện gì?"

Quần áo màu xám từ trong thư phòng bước ra, Dư lão nhíu mày, bất mãn hỏi: "Có chuyện gì đáng giá người kích động như thế."

"Hồn hên, hồn hên!"

Triệu chương quý dùng sức thở dốc hai tiếng, vẻ mặt khẩn trương nói: "Dư lão, là đại tiểu thư, đại tiểu thư nàng đã xảy ra chuyện."

"Cái gì?"

Àm!

Thân mình Dư lão run lên mạnh mẽ, sắc mặt 'xoát' một cái trở nên tái nhợt, ông bỗng chốc túm vạt áo của Triệu chương quý nhấc lên, gần như là rống ra: "Người nói cái gì? Đại tiểu thư xảy ra chuyện gì?"

Triệu chương quý thiếu chút nữa thì không thở nổi, khuôn mặt già nua bị nghiền đến mức đỏ bừng, thật lâu sau, hắn cảm giác hô hấp thông thuận, mới mở miệng giải thích: "Vừa rồi lúc ta vừa vào Bách Thảo Đường thì nghe thấy có người nghị luận, nói là có người tận mắt thấy đại tiểu thư bị gia chủ Hạ gia giết! Cho nên, cho nên ta mới đến thông báo Dư lão."

Phanh!

Dư lão nhẹ buông tay, thân mình già nua lui lại phía sau mấy bước, mặt ông mang theo tuyệt vọng và thương tâm, càng nhiều hơn vẫn là vô cùng vô tận tức giận.

"Tốt cho một cái Hạ gia! Ha ha ha! Hạ lão gia tử kia thực cho rằng bản thân đột phá đến Vô Hoàng là có thể xưng hoàng xưng bá? Đông Phương thế gia chúng ta sẽ kém hay sao? Triệu chương quý, người lập tức phái người đi thông báo với thiếu chủ và mọi người Ma Tông! Giết vào Hạ gia báo thù rửa hận vì đại tiểu thư!"

Dư lão hận nghiêng răng nghiêng lợi, ông có thể tưởng tượng được sau khi thiếu chủ biết được tin tức này sẽ nổi giận cỡ nào! Mà tất cả điều này đều là Hạ gia tự tìm!

Đúng rồi, hình như trước đó không lâu tiểu công tử Hạ Lâm Ngọc của Hạ gia xuất hiện ở Thanh Long Quốc, lão nhân kia đã dám can đảm sát hại đại tiểu thư, vậy nhất định phải làm tốt chuẩn bị vì thế trả giá đại giới gấp ngàn lần vạn lần!

Cái gì gọi là quan tâm quá sẽ bị loạn? Dư lão này rõ ràng chính là như thế, từ sau khi nghe được tin tức Cổ Nhược Vân bị giết hại, ông hoàn toàn mất đi năng lực suy xét, nếu không tất nhiên sẽ một lần nữa suy nghĩ lời nói này một chút.

Dù sao Cổ Nhược Vân cũng có được Thanh Long, cho dù đánh không lại cường giả Vô Hoàng, chạy trốn cũng không thành vấn đề gì, lại như thế nào

chết ở trong tay Võ Hoàng?

"Dư lão, bên ngoài có người tự xưng là người Hạ gia tiến đến cầu kiến."

Đúng lúc này, một gã sai vặt vội vàng đi vào từ ngoài cửa, cung kính bẩm báo nói.

"Hạ gia?"

Dư lão cười lạnh một tiếng, lửa giận ngập trời nói: "Người Hạ gia này thế mà lại còn dám tới nơi này! Làm cho hấn cút vào cho ta!"

"Vâng, Dư lão."

Nói xong lời này, gã sai vặt kia lập tức lui ra ngoài, không cần một lát, nam nhân trung niên mặc áo xanh đi theo phía sau gã sai vặt đi đến, hấn nhìn Dư lão phía trước mắt đầy lửa giận, đáy mắt xẹt qua một chút khinh thường.

"Àm!"

Dưới tức giận, Dư lão xuất ra khí thế toàn thân, hóa thành một cơn cuồng phong cuốn về phía nam nhân trung niên. Mà thân ở bên trong cuồng phong kia, sắc mặt của nam nhân trung niên vẫn luôn không thay đổi, trào phúng trong mắt càng sâu.

"Đây chính là phương thức đón khách của Bách Thảo Đường? Thật đúng là làm cho Hạ mỗ mỗ mang tâm mất, một khi đã như vậy, vậy Hạ mỗ cũng nên trả lễ lại."

Àm!

Hai cơn cuồng phong chạm vào nhau ở không trung, 'phịch' một tiếng, trong nháy mắt thân mình của Dư lão thối lui về phía sau, ngay tại lúc ông sắp đụng phải vách tường phía sau, một cái tay ngọc gắt gao đè lại lưng của ông.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 282: Hạ Khởi đối trá (sáu)

Edit: kaylee

Một âm thanh yêu mị tận xương truyền đến từ phía sau Dư lão, khóe môi nữ tử mỉm cười, trong mắt như có lửa đã tràn đầy lạnh lẽo.

"Vậy chẳng lẽ Hạ gia cũng không biết lễ nghi nên có khi đến nhà chủ nhân làm khách sao?"

Thân mình Dư lão chấn động, quay đầu nhìn về nữ tử cười thản nhiên yếu ớt phía sau, hình như..... Quý Y đại nhân đột phá?

Nghĩ đến đây, ông lập tức có cảm giác trong lòng không thẳng bằng, đại tiểu thư biến thái như vậy còn chưa tính, vì sao Quý Y đại nhân tuổi cũng không lớn, lại dễ dàng vượt qua hấn?

Thế đạo nói, thật đúng là thiên hạ thuộc về người trẻ tuổi.

"Chắc hẳn vị cô nương này chính là Quý Y đại nhân?"

Nam nhân trung niên thu hồi trào phúng bên trong mắt, nhàn nhạt cười: "Thân phận của ngươi, đủ tư cách nói chuyện với ta."

Lập tức, Dư lão biến sắc, ý tứ của người này là, bản thân không xứng nói chuyện với hấn?

Quả thực là khinh người quá đáng!

Mắt thấy Dư lão muốn tức giận, Vệ Y Y gắt gao đè lại bờ vai của ông, từ đầu đến cuối trên khuôn mặt tuyệt mỹ giống như hồ ly vẫn mang theo tươi cười, một cái nhãn mày một nụ cười đều là câu tâm hồn người.

"Thật xin lỗi, thân phận của ngươi rất thấp, không có tư cách nói chuyện với ta, để lão gia tử nhà các ngươi đến đây đi."

"Ngươi....." Trong lòng nam nhân trung niên mạnh mẽ xuất hiện ra một ngọn lửa giận, lại cuối cùng vẫn là bị hấn hung hăng áp chế xuống, hấn cười lạnh một tiếng, nói: "Hôm nay ta tới nơi này là nói cho ngươi một chuyện, lời đồn đãi bên ngoài đều là thật sự, Cố Nhược Vân quả thật chết ở trong tay người Hạ gia, nhưng không phải gia chủ chúng ta! Mà mục đích của ta chính là rửa sạch oan khuất vì gia chủ, chân chính giết chết Cố Nhược Vân là Hạ Tử Hi! Hấn mới là đầu sỏ gây nên, không có quan hệ gì với gia chủ!"

Nam nhân trung niên này tên là Hạ Phàm, là một người của chi thứ Hạ gia, lại chiếm được sự thương thức của Hạ Khởi, mới được y thu để dùng. Lần này ý đồ đến của hắn thật rõ ràng, chính là ngăn cản Quý Y đi Hạ gia Thiên Thành.

"Hả?"

Vệ Y Y cười đến rất là mỉa mai, mày liễu khẽ nhún vai: "Người là người của Hạ Khởi?"

Sắc mặt Hạ Phàm lại đại biến, kinh ngạc nhìn khuôn mặt ý cười trong suốt của Vệ Y Y, nữ nhân này vậy mà xuyên thấu thân phận của hắn? Không có khả năng! Tuy rằng bản thân là thủ hạ của Hạ Khởi, nhưng ngay cả gia chủ cũng không biết!

Vì sao nàng lại rõ ràng như thế?

Đương nhiên, Hạ Phàm không biết là, mạng lưới tình báo của Ma Tông trải rộng thiên hạ, hơn nữa Cố Nhược Vân lại muốn đến Hạ gia, cho nên, người Hạ gia ở trước mặt bọn họ, là tuyệt đối không có bí mật.

"Cho dù ta là người của nhị gia lại như thế nào?" Hạ Phàm cắn chặt răng, nói: "Nhị gia cũng là có ý tốt, không muốn các người trả thù sai người, chỉ sợ thông minh của Quý Y người cũng không thấp, hẳn là sẽ không bị phụ tử Hạ Tử Hi kia lừa gạt!"

Hai mắt Vệ Y Y tối sầm lại, tươi cười bên môi mang theo lãnh ý: "Triệu chương quý, tiễn khách! Bách Thảo Đường chúng ta không chào đón chó của Hạ Khởi!"

"Người....."

Khuôn mặt Hạ Phàm xanh mét, hắn vốn cho rằng nhiệm vụ này rất đơn giản, chỉ cần làm cho Quý Y biết rằng Hạ Tử Hi ra tay, nàng tất nhiên sẽ hận phụ tử Hạ Tử Hi thấu xương, nhưng không nghĩ tới, nàng vậy mà sẽ bình tĩnh như thế.

Chẳng lẽ nàng không thêm để ý chết sống của Cố Nhược Vân?

"Triệu chương quý, người còn thất thần làm gì? Đưa hắn rời đi!"

Tươi cười của Vệ Y Y biến mất, có chút không kiên nhẫn nói.

Triệu chương quý đột nhiên phục hồi tinh thần lại, làm một tư thế mời với Hạ Phàm, khuôn mặt già nua nói: "Hạ công tử, mời rời đi đi, Bách Thảo Đường chúng ta không chào đón người."

"Tốt, tốt lắm!"

Hạ Phàm hung hăng phát phát tay áo, âm trầm nhìn Vệ Y Y: "Ta vốn cho rằng Quý Y trọng tình trọng nghĩa, không nghĩ tới sự phụ của mình đã chết còn có thể thờ ơ như thế, quả nhiên là làm cho ta nhìn với cặp mắt khác! Nhưng mà ta vẫn muốn nói cho người một chút, nhị tử của Hạ Tử Hi ở ngay bên ngoài Thanh Long Quốc, hiện tại đuổi theo là có thể đuổi kịp hắn! Nếu người bỏ lỡ mất cơ hội lần này, thì đừng hối hận, hừ!"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 283: Hạ Khởi đối trá (bảy)

Edit: kaylee

Dứt lời, hắn cũng không quay đầu lại xoa người rời đi, trong mắt cũng là tràn đầy vẻ lo lắng.

Sân yên tĩnh xuống. Dư lão nắm chặt nắm tay, lửa giận ngập trời nói: "Quý Y đại nhân, nếu như người không muốn báo thù vì đại tiểu thư, ta là tuyệt đối sẽ không bỏ qua kẻ đã thương hại đại tiểu thư, cho dù sẽ vì thế mà đắc tội Hạ gia! Phụ tử Hạ Tử Hi hại chết đại tiểu thư, ta sẽ không bỏ qua bọn họ!"

Nghe vậy, Vệ Y Y lắc đầu, bên môi gọi lên một chút tươi cười: "Dư lão, ông sống đến nhiều tuổi như vậy rồi, người khác nói cái gì ông sẽ tin cái đó sao? Sự phụ đã chết? Ông thấy được sao?"

Dư lão ngẩn ra, lắc đầu nói: "Không có."

"Đã không có, dựa vào cái gì nói nàng đã chết? Ta chỉ nhận xác, không tiếp thu lời nhắc, không có thì thể của nàng ta sẽ không tin tưởng."

"Nhưng mà, thà rằng tin là có, không thể tin là không, Quý Y đại nhân, sự phụ đối với người tốt như thế, người có thể nào lại không để ý nàng? Mấy tháng trước đại tiểu thư đã nói muốn đi Hạ gia, nhiều ngày như vậy không có hồi âm, mặc dù còn sống cũng nhất định rơi vào trong tay người Hạ gia!

Hiện tại ta phải đi bắt lấy Hạ Lâm Ngọc kia, bức bách Hạ gia giao ra đại tiểu thư."

Vệ Y Y không nói gì liếc mắt xem thường, thật sự không biết nói lão nhân tính khí quật cường này cái gì mới tốt, cho nên nghĩ một lúc lâu, vẫn là quảng phong thư cầm trong tay cho Dư lão.

"Đây là cái gì?" Dư lão nghi hoặc mở ra thư tín, nhướn mày, chỉ là sau khi nhìn đến nội dung trên thư, biểu cảm vốn đang tức giận biến mất, thay vào đó là kinh ngạc và vui mừng.

"Quý Y đại nhân, đại tiểu thư nàng. Không có việc gì?"

"Không sai," Vệ Y Y gật gù: "Đây là thư nàng gửi cho ta, tối hôm qua ta mới nhận được, ở trong thư nàng nói thiếu chủ Hạ gia Hạ Tử Hi bị bệnh nặng, bảo ta tới trị liệu, ông nói, làm sao Hạ gia có thể giết nàng? Hơn nữa ta sớm biết Hạ Khởi cũng không phải nham nhữ ôn hòa như bên ngoài, lúc này đây tất nhiên là muốn mượn tay của chúng ta giết Hạ Lâm Ngọc, nếu Bách Thảo Đường giết Hạ Lâm Ngọc, hậu quả sẽ thế nào ông nghĩ tới sao?"

Hậu quả sẽ thế nào?

Nếu Hạ Lâm Ngọc chết ở trong tay người Bách Thảo Đường, đại tiểu thư còn ở Hạ gia tất nhiên khó thoát khỏi cái chết!

Nghĩ đến đây, Dư lão cảm thấy cả người lạnh như băng, không tự chủ được rung mình một cái.

"Tốt cho một cái một hòn đá ném hai con chim, Hạ Khởi Hạ gia quả nhiên là hạng người âm hiểm giả dối, chẳng những muốn mượn tay của chúng ta giúp y trừ bỏ kẻ địch, còn vọng tưởng hãm hại đại tiểu thư, cũng may chúng ta không có mắc mưu, nếu không hậu quả thiết tưởng không chịu nổi!"

Vệ Y Y cười cười, đáy mắt lại hiện lên một mảnh rét lạnh, từng từ từng chữ nói: "Hạ Khởi dám lợi dụng Bách Thảo Đường, vậy y. Nhất định phải vì thế mà trả giá đại giới! Dư lão, chuyện Bách Thảo Đường giao cho ông, ta muốn đi Hạ gia Thiên Thành xem!"

"Quý Y đại nhân xin yên tâm, ta sẽ không cô phụ nhờ vả của người."

Dư lão khẽ gật đầu, sắc mặt mang theo sầu lo, nếu Hạ Khởi là một kẻ dối trá nham hiểm như thế, tình cảnh ở nơi đó của đại tiểu thư sẽ trở nên thật khó khăn.

Ngoài Bách Thảo Đường, Hạ Phàm lạnh lùng nhìn được đường phong cách cổ xưa phía sau, trên mặt mang theo cười lạnh.

"Vốn ta còn không muốn dùng một chiêu cuối cùng nhệ gia cho, đây đều là các người bức ta! Ta đã tìm tới cửa, cứ vậy tin tưởng lời nói của ta là tốt rồi, ai biết những người này thế mà lại khó lừa như vậy, một khi đã như vậy, vậy cũng đừng trách ta phải người giả mạo người Bách Thảo Đường chặn giết tiểu công tử! Dù sao đến cuối cùng, quan hệ giữa Bách Thảo Đường và Hạ gia tất nhiên sẽ tan biến, càng là sẽ lưỡng bại câu thương (cả hai bên đều tổn hại) với lão gia tử, ở dưới loại tình huống này, thiếu chủ cũng không cách nào chỉ lo thân mình, đến cuối cùng, có thể nắm toàn bộ Hạ gia trong tay, cũng chỉ có nhệ gia!"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 284: Hạ Khởi đối trá (tám)

Edit: kaylee

Chuyện đã xảy ra ở Bách Thảo Đường đương nhiên Cố Nhược Vân không biết, lúc này trong Hạ gia, nàng mới vừa đi đến tiền viện, đã bị một đám người ngăn cản đường đi.

Trong đám người kia, đầu lĩnh là một cầm y nam tử, đang cười lạnh đánh giá thiếu nữ trước mặt, khóe môi hằn lộ ra một chút châm chọc, cảm nâng cao, giống như đối phương cũng chỉ xứng ngưỡng vọng hân.

"Người chính là Cố Nhược Vân? Ta xem cũng không có gì hơn cái này, bên ngoài đồn đãi người thu phục Thanh Long và Bạch Hổ, nhưng mà, Thần Thú cao quý như thế, làm sao có thể sẽ thần phục một thương nhân hơi tiền đây người? Ha ha, phỏng chừng lời nói này là người cố ý phái người truyền ra ngoài, làm cho thế nhân kính ngưỡng cúng bái người, cho tới bây giờ Hạ Ảnh ta còn chưa từng thấy qua nữ nhân không biết xấu hổ như vậy!"

Không sai, trong mắt hân, trên tay nữ nhân này căn bản là không có khả năng có được Thần Thú! Khẳng định là nàng cố lộng huyền hư (làm ra vẻ huyền bí, cố ý lừa gạt), mục đích vì làm cho thế nhân tin tưởng ngay cả Thần Thú đều nguyện trung thành với nàng.

Loại nữ nhân không biết xấu hổ này, thật không biết vì sao gia chủ muốn dẫn nàng về Hạ gia?

"Tránh ra!"

Cố Nhượng Vân nhướn mày, nhàn nhạt nói.

"Ha ha, ngươi muốn làm chúng ta tránh ra, vậy đánh bại chúng ta trước!" Khóe môi Cẩm y nam từ hàm chứa cười lạnh, lên lên xuống xuống đánh giá Cố Nhượng Vân: "Thương nhân chính là thương nhân, cho dù Bách Thảo Đường thế lực cường đại, cũng thay đổi không được bản tính của thương nhân! Nếu lấy ngươi so sánh với ta, ta ngược lại thật cho rằng Thần Thú sẽ lựa chọn ta! Chỉ cần mắt của nó không có bị mù! Nhưng mà khuôn mặt này đáng vẻ này của ngươi cũng không tệ, không bằng làm tiểu thiếp cho bản công tử ta thì như thế nào? Bản công tử liền chịu thiệt chút thu ngươi đi, ha ha ha!"

Cẩm y nam nhàn lại cười to hai tiếng, mà người phía sau hắn cũng điên cuồng cười theo.

"Cố Nhượng Vân, công tử chúng ta là người giỏi nhất chỉ thứ Hạ gia! Thiên phú cũng không kém trực hệ kia chút nào, nếu theo công tử chúng ta, tốt hơn người nơi nơi bốn ba một nhọc rất nhiều."

"Không sai, nữ nhân nên có bộ dáng của nữ nhân! Tương phu giáo tử (Giúp chồng dạy con) mới là việc của ngươi, nếu không loại nữ nhân như ngươi đừng nói là cưới, cho dù là đưa cho người ta làm tiểu thiếp đều không cần! Hoàn hảo công tử chúng ta thiện lương, nguyện ý thu ngươi, miễn cho ngươi cả đời đều tìm không thấy nam nhân, ha ha!"

"Đúng rồi, nếu ngươi muốn làm tiểu thiếp của công tử chúng ta, vậy những thứ thuộc về ngươi cũng đều là của công tử nhà chúng ta, đừng quên lấy Bách Thảo Đường của ngươi làm của hồi môn, tuy rằng hơi tiền dày đặc một ít, nhưng công tử chúng ta vẫn là sẽ cố mà nhận."

Mọi người 'ha ha' cười phá lên, thật giống như là Cố Nhượng Vân muốn gả cho công tử của bọn hắn, sau đó Bách Thảo Đường cũng là vật trong lòng bàn tay bọn hắn.

Nghe được mấy lời nói này, Cố Nhượng Vân ngược lại không có tức giận, nâng nờ nụ cười, chậm rãi nhìn Cẩm y nam từ phía trước: "Muốn Bách Thảo Đường của ta? Vậy..... Cũng nên nhìn xem ngươi có bản lĩnh nhận hay không."

Cẩm y nam từ biến sắc, cười lạnh một tiếng: "Thật đúng là rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt! Nếu hôm nay ngươi không đồng ý giao Bách Thảo Đường của ngươi ra đây, vậy đừng nghĩ rời đi nơi này."

"Hà?" Cố Nhượng Vân nhún mày cười: "Các ngươi đã cam tâm tình nguyện bị người lợi dụng như vậy, ta lại như thế nào sẽ không đồng ý? Nếu ta không đồng ý, chẳng phải là uống phí các ngươi nói nhiều lời kích tướng như vậy?"

Giờ khắc này, sắc mặt của Cẩm y nam từ càng khó coi.

Nàng lại có thể biết mình nói nhiều như vậy chính là bức nàng ra tay trước, nếu ở Hạ gia ra tay với đệ tử Hạ gia, gia chủ luôn bao che khuyết điểm tất nhiên sẽ không bỏ qua cho nữ nhân này.

Hơn nữa, nàng còn biết, là nhị gia phái bọn họ đến!

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 285: Hạ Khởi đối trá (chín)

Edit: kaylee

Kỳ thực thật dễ dàng có thể đoán được người làm chủ phía sau màn những người này, dù sao nàng theo Hạ lão gia tử tới nơi này là rất nhiều người nhìn thấy, nếu không phải Hạ Khởi sai sử sau lưng, bọn họ căn bản không có khả năng có lá gan đến tìm phiền toái.....

"Hừ!"

Cẩm y nam từ hừ lạnh một tiếng, cắn chặt răng nói: "Ta không biết ngươi đang nói cái gì, Cố Nhượng Vân, Hạ gia chúng ta không phải loại người trả đầy hơi tiền như ngươi có thể ngốc, trừ phi ngươi mang theo Bách Thảo Đường trở thành tiểu thiếp của ta! Nếu không, đừng trách ta không khách khí."

Xôn xao!

Cẩm y nam từ xuất ra trường kiếm, nhanh chóng nhắm về phía Cố Nhượng Vân, giữa mặt mày hiển lộ ra âm ngoan, ý cười âm lãnh bên môi kia giống như muốn đưa nàng vào chỗ chết.

Nhưng mà, từ đầu tới cuối, vẻ mặt của Cố Nhượng Vân đều không có thay đổi, ánh mắt thanh lãnh lạnh lùng của nàng nhìn nam tử nhắm phía mình, bên môi gợi lên một chút tươi cười.

"Các ngươi đã cam tâm tình nguyện bị người lợi dụng, vậy.....Như thế nào ta có thể không thỏa mãn các ngươi?"

Àm!

Thiếu nữ bước chân về phía trước một bước, trong khoảnh khắc đó lực lượng cường đại dâng lên từ thân thể của nàng, giống như một cái cây búa hung hăng đánh ở ngực của cầm y nam tử, hấn lập tức phun ra một ngụm máu tươi, chặt vật ngã ra ngoài.

"Ngươi cũng dám ra tay đánh ta?"

Cầm y nam tử cười lạnh một tiếng, con ngươi âm hiểm gắt gao nhìn chăm chăm Cố Nhược Vân: "Ngươi có biết hậu quả khi ngươi làm như vậy không? Ta chính là chỉ thú của Hạ gia, lại tốt xấu gì cũng coi như là người Hạ gia, ngươi ở Hạ gia ra tay với ta, ngươi cho rằng gia chủ sẽ ngồi xem mặc kệ?"

Cố Nhược Vân im lặng không nói, đi về phía trước hai bước, nhàn nhạt nhìn cầm y nam tử không hề sợ hãi, hơn nữa, ở trong mắt nam tử nàng còn phát hiện ý cười chột lóe qua rồi biến mất.

Ý cười kia, giống như âm mưu đạt được, tràn đầy đắc ý.

"Cố cô nương, không biết khi nào thì người Hạ gia ta đắc tội ngươi? Ngươi muốn ra tay với người Hạ gia ở ta Hạ gia?"

Quả nhiên, ngay tại trong nháy mắt Cố Nhược Vân ra tay, một giọng nói ôn hòa truyền đến từ phía sau thân thể của nàng, giọng nói kia mang theo bất mãn, còn có địch ý che giấu rất sâu.

"Nhị gia."

Cầm y nam tử nhìn Hạ Khởi đón gió đi tới, trong lòng vui vẻ, vội vàng nói: "Nhị gia, nữ nhân này nói năng lỗ mãng về Hạ gia, hơn nữa, còn ra tay với ta thân là đệ tử Hạ gia! Rõ ràng chính là không coi Hạ gia ra gì, nhị gia, xin ngài."

Phốc xuy!

Bỗng nhiên, cầm y nam tử phun ra một ngụm máu tươi đen thui, hấn mở to hai mắt, không dám tin nhìn khuôn mặt tuấn tú mang theo tươi cười của Hạ Khởi.

Viên thuốc cường thân kiện thể kia, có độc!

Cả người cầm y nam tử run lên, khuôn mặt dần dần trở nên xanh mét, hồi hận và tức giận giao hòa trong hai mắt kia, cũng đã nói không nên lời nói gì.

Ở trước lúc đến, nhị gia cho hấn một viên thuốc, nói là có thể cường thân kiện thể, làm thù lao cho hấn!

Ai biết viên thuốc kia, thể mà lại là độc dược!

Nhị gia lừa gạt hấn.....

Phanh!

Cầm y nam tử lao đảo vài bước, hung hăng ngã xuống, trong hai mắt tràn đầy không cam lòng, hấn luôn luôn làm việc vì nhị gia, vì sao nhị gia lại muốn giết hấn? Y quả nhiên là..... Thật độc ác!

"Hạ Ảnh, Hạ Ảnh ngươi làm sao vậy?"

Mọi người thấy dáng vẻ của Hạ Ảnh, đều là biến sắc, cũng không có phát hiện âm hiểm chột lóe qua khuôn mặt kia của Hạ Khởi.

Muốn hoàn toàn mượn tay lão nhân diệt trừ Cố Nhược Vân, chỉ làm cho nàng đánh nhau với đệ tử Hạ gia là tuyệt đối không được! Chỉ có giết đệ tử Hạ gia, mới có thể làm cho lão gia tử hoàn toàn tan vỡ với Bách Thảo Đường!

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 286: Hạ Khởi đối trá (mười)

Edit: kaylee

"Là ngươi, nhất định là ngươi!"

Đám người nội chạy ra khỏi một thiếu nữ tuổi tương đương với Hạ Ảnh, tức giận nhìn về phía Cố Nhược Vân: "Là ngươi hại chết ca ca ta, vừa rồi ngươi khẳng định động tay chân ở trên người của hấn, ngươi đại khai sát giới ở ta Hạ gia, gia chủ đại nhân nhất định sẽ không tha cho ngươi!"

Thiếu nữ này tên là Hạ Du, là muội muội sinh đôi của Hạ Ảnh, nàng đều ở phía sau đã thấy được tất cả chuyện vừa rồi, từ đầu tới cuối, tiếp cận qua ca ca cũng chỉ có nữ nhân này, tất nhiên là nàng vừa mới động tay chân ở trên người ca ca.

Nàng nhất định phải bầm bảo gia chủ, giết nữ nhân tàn bạo này!

Một màn trước mắt thực làm cho Cố Nhượng Vân cũng có chút trở tay không kịp, nàng đương nhiên biết mục đích Hạ Khởi làm những người này đến, đơn giản chỉ là muốn làm cho mình ra tay, sau đó có thể bức bách Hạ gia chủ ra mặt!

Nhưng mà, nàng không dự đoán được là, Hạ Khởi sẽ hạ sát thủ, vậy mà ngay từ đầu đã hạ độc được với Hạ Ảnh!

Cho dù vừa rồi bản thân không ra tay, chỉ cần Hạ Ảnh tiếp cận qua bản thân, thì cũng là kết quả như vậy!

Tốt cho một chiêu mượn đao giết người! Thật đáng tiếc, hấn dùng sai đối tượng rồi.....

"Tránh ra!" Cố Nhượng Vân phục hồi tinh thần lại, nhủ mảy nói.

"Người còn muốn làm gì?"

Hạ Du thấy Cố Nhượng Vân muốn tiếp cận Hạ Ảnh, hung hăng trừng mắt nhìn nàng một cái, tức giận nói: "Người đã hại ca ca ta, hiện tại hấn sắp chết, người ngay cả như vậy cũng không thể bỏ qua cho hấn sao?"

Tuy rằng ngay từ đầu Hạ Du cũng rất bất mãn đối với việc Hạ Ảnh nghe theo mệnh lệnh của nhị gia đến tìm phiền toái, nhưng mà nếu bọn hấn không làm như vậy mà nói, nhị gia tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bọn họ! Ở Hạ gia, bọn họ chỉ là chi thứ thôi, căn bản không có quyền lợi cãi lại mệnh lệnh của nhị gia.

Ai có thể nghĩ đến, vậy mà sẽ bởi vì vậy hại huynh trưởng của bản thân.

Nghĩ tới bản thân sẽ cơ khổ không chỗ nương tựa sau khi huynh trưởng chết, nước mắt của Hạ Du lại rơi xuống, trong lòng càng hận Cố Nhượng Vân.

Cho dù huynh trưởng không đúng, cũng là tội không đáng chết, làm sao nàng có thể nói giết là giết? Không lưu tình chút nào.

"Nếu người không muốn để cho hấn chết mà nói, lập tức tránh ra!"

Cố Nhượng Vân khẽ cau mày, nhân nhạ nói.

Kỳ thực, nàng cũng không muốn cứu Hạ Ảnh, nhưng nếu không giải độc giúp hấn, sợ rằng mọi người Hạ gia sẽ cho rằng hấn là chết trong tay mình! Cho nên, nàng thầm nghĩ dùng phương pháp đơn giản nhất giải quyết chuyện này.

"Người mơ tưởng, ta sẽ không để cho người tới gần ca ca ta!"

Hạ Du tức giận trừng mắt với Cố Nhượng Vân, nữ nhân này tuyệt đối không có ý tốt, nàng (HD) không thể lại tùy ý nàng (CNV) thương hại ca ca.

Mắt thấy Hạ Ảnh đã hít vào nhiều thở ra ít, mảy Cố Nhượng Vân càng nhấn càng chặt, ngay tại lúc nàng muốn tiến lên một bước, một giọng nói già nua chậm rãi vang lên, dừng ở trong lòng mọi người.

"Nơi này xảy ra chuyện gì? Ai có thể nói với ta?"

Dưới ánh trời chiều, lão giả mặc áo xanh cất bước đi đến, theo sát phía sau ông là chúng trưởng lão của Hạ gia, nhưng mà, sau khi nhìn thấy Hạ Ảnh té trên mặt đất, trên khuôn mặt uy nghiêm của lão giả xuất hiện một chút kinh ngạc, ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Cố Nhượng Vân.

"Nha đầu, người có thể nói với ta nơi này là tình huống gì hay sao?"

Nhưng mà, không đợi Cố Nhượng Vân trả lời, Hạ Du vốn đang quỳ rạp trên mặt đất đột nhiên đứng lên, nhanh chóng chạy về phía đối phương, 'phịch' một tiếng quỳ xuống đất, nước mắt rơi như mưa khóc kể nói: "Gia chủ đại nhân, ngài nên báo thù vì gia huynh, nữ nhân này ám hại gia huynh, hành vi như thế là không để Hạ gia vào mắt! Kính xin Hạ gia làm chủ vì huynh muội chúng ta!"

Thân mình bé bỏng của nàng nhẹ nhàng run rẩy, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy tái nhợt, đôi mắt khăn cầu nhìn Hạ lão gia từ, bộ dáng kia thật đúng là vừa thấy đã thương.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 287: Hạ Khởi đối trá (mười một)

Edit: kaylee

"Cái gì?"

Lập tức, phía sau Hạ lão gia tử truyền đến một tiếng nổi giận, rồi sau đó một mảnh áo xám xẹt qua, rất nhanh đã đến trước mặt Hạ Ảnh, lão vội vàng nâng tay nắm lấy mạch đập của đối phương, mày càng nhăn càng chặt, khuôn mặt già nua lại bao phủ một tầng hàn ý.

"Gia chủ đại nhân, Hạ Ảnh hấn trúng kịch độc, không có thuốc chữa, cũng chỉ còn lại thời gian một canh giờ."

Trường lão áo xám quay đầu nhìn về phía Hạ lão gia tử bất động thanh sắc (sắc mặt không đổi) phía sau, hội báo tình huống hiện tại của Hạ Ảnh một lần, tầm mắt tràn ngập tức giận bỗng nhiên nhìn về phía Cố Nhượng Vân, lạnh giọng nói: "Cố Nhượng Vân, ngươi giết người ở Hạ gia ta, hiện giờ còn có cái gì có thể nói?"

"Ngươi nói ta giết người?" Cố Nhượng Vân nhàn nhạt cười: "Ngươi có chứng cứ gì?"

"Làm càn!"

Trường lão áo xám giận tím mặt, ở trong chi thứ thiên phú của Hạ Ảnh này xem như không tệ, lão vẫn luôn thật xem trọng, chỉ thiếu một cơ hội để cử hấn với gia chủ, không nghĩ tới lần này lại xảy ra loại chuyện này, điều này làm cho lão như thế nào có thể nhịn được?

Nhất là, nữ nhân này to gan lớn mật, cũng dám giết người ở Hạ gia, là ai cho nàng gan hùm mật gấu như vậy?

"Gia chủ đại nhân, chúng ta có thể chứng minh!"

Nghe nói như thế, trong đám người truyền ra âm thanh hỗn tạp.

"Vừa rồi chúng ta và Hạ Ảnh có lòng tốt muốn nói cho nàng một ít quy củ ở Hạ gia, ai biết nữ nhân này tâm cao khí ngạo như vậy, ý vào bản thân là chủ tử của Bách Thảo Đường nên không để Hạ gia vào mắt, hơn nữa nàng còn ra tay làm bị thương Hạ Ảnh, phỏng chừng độc chính là hạ khi đó!"

"Không sai, tất cả mọi người ở đây đều thấy hành vi của nàng, là nàng giết Hạ Ảnh!"

Mọi người ngơ ngác một lời ta một câu, đồ tất cả sai lầm bọn họ đến tìm phiền toái cho Cố Nhượng Vân.

"Nói như vậy, Hạ Ảnh ra tay với ta, ta còn không thể phản kháng, nhưng là như thế?" Cố Nhượng Vân nhàn nhạt cười, từ đầu đến cuối không có vì hiện giờ bản thân thân ở tình cảnh này mà có lo lắng, cặp mắt trong veo như nước kia, giống như có thể xuyên thẳng vào linh hồn người.

Sắc mặt Hạ lão gia tử trầm xuống, ánh mắt uy nghiêm sắc bén nhìn về phía Hạ Du quỳ trên mặt đất, trầm giọng hỏi: "Cố nha đầu nói nhưng là thật sự? Là Hạ Ảnh ra tay với nàng trước?"

Nghe vậy, Hạ Du cắn chặt môi, nhẹ nhàng gật đầu: "Chuyện này, là ca ca có sai trước, nhưng mà Cố Nhượng Vân nàng cũng không thể chỉ bởi vì ca ca tìm nàng phiền toái trước mà giết hấn....."

Nháy mắt kia, Hạ lão gia tử trầm mặc xuống, một lát sau, ánh mắt của ông dừng ở trên người Cố Nhượng Vân, nghe thấy: "Nha đầu, độc trên người Hạ Ảnh, có phải ngươi hạ hay không?"

Cố Nhượng Vân cười khẽ một tiếng, không cho là đúng nhún vai: "Ông cho rằng thế nào?"

"Ha ha," Hạ lão gia tử cười cười: "Tuy rằng ta không hiểu biết nha đầu ngươi bao nhiêu, nhưng thông qua mấy chuyện ngươi đã từng làm đó cũng có thể thấy được ngươi là người không muốn chịu thiệt! Cho dù ngươi giết rất nhiều người, nhưng những người đó quả thật đáng chết, ngươi không có làm sai, cho nên lần này ta tin tưởng không phải ngươi hạ độc, trong đó tất có ẩn tình, cho dù Hạ Ảnh mạo phạm ngươi trước, dựa theo chuẩn tắc làm việc của ngươi, phỏng chừng chỉ biết cho hấn ném thử một chút dạy dỗ, sẽ không hạ sát thủ!"

"Gia chủ!"

Sắc mặt trường lão áo xám đại biến, tức giận nói: "Ngươi có thể nào làm việc thiên vị trái luật? Ta biết ngươi lo lắng bệnh tình của thiếu chủ, sợ xử quyết Cố Nhượng Vân sẽ đắc tội Quý Y, nhưng mà ngươi làm việc bất công như vậy, không biết sẽ làm bao nhiêu đệ tử Hạ gia thất vọng đau khổ? Càng làm cho những người khác cho rằng đệ tử Hạ gia ta nặc người giết! Như thế, còn như thế nào nắm trong tay toàn bộ Thiên Thành? Kính xin Hạ gia làm chủ vì huynh muội Hạ Ảnh!"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 288: Hạ Khởi đối trá (mười hai)

Edit: kaylee

"Xin gia chủ làm chủ!"

Bên trong toàn bộ sân, một đám người đông loạt quỳ xuống, trưởng lão áo xám vô cùng đau đớn, nếu gia chủ khư khư cố chấp, sợ rằng sẽ gây nên một trận rung chuyển ở Hạ gia, loại rung chuyển này là Hạ gia hiện giờ thừa nhận không nổi.

Khuôn mặt của Hạ lão gia từ u ám vài phần, đừng nói là Linh Tiêu đại nhân sớm đã nói trước, cho dù không có tăng quan hệ này của Linh Tiêu đại nhân, vì có thể trị liệu bệnh của Hạ Từ Hi, ông cũng tuyệt đối sẽ không xử trí Cố Nhượng Vân.

Huống chi, trong lòng lão gia tử tin tưởng Cố Nhượng Vân sẽ không làm ra loại chuyện này.

"Phụ thân!"

Mất thấy sắc mặt Hạ lão gia tử càng khó coi, Hạ Khởi ở một bên vội mở miệng, giọng điệu ôn hòa nói: "Ta cũng tin tưởng Cố cô nương không phải người tội ác tày trời như thế, chỉ là rất nhiều người đều nhìn chuyện này ở trong mắt, nếu không rửa sạch oan khuất của nàng, sợ rằng rất khó phục chúng, cho nên, nhi tử có đề nghị, không bằng giao Cố cô nương cho hình sự đường trước, chờ xác định ầu không phải là nàng xuống tay sau đó mới thả nàng ra, như thế nào?"

Lời này của Hạ Khởi nói rất có trình độ, y là đứng ở phía phụ thân nhà mình, tuyệt không tin là Cố Nhượng Vân hạ độc với Hạ Ảnh, nhưng mà, nhiều người đều chỉ chứng nàng như vậy, nếu quá mức thiên vị mà nói khẳng định sẽ làm người Hạ gia thất vọng đau khổ, bởi vậy nhốt nàng tại hình sự đường trước sau đó mới quyết định.

Chỉ là, một khi nàng tiến vào hình sự đường, y có rất nhiều loại phương pháp làm cho nàng chết không rõ ràng, đến cuối cùng nói một câu, nàng sợ tội tự sát.

Tuyệt đối không có bất luận kẻ nào hoài nghi đến trên đầu y!

"Không được!" Hạ lão gia tử không hề nghĩ ngợi đã phủ định đề nghị của Hạ Khởi, tức giận nhìn y một cái, lạnh lùng nói: "Ngươi cũng đừng quản chuyện này, khi nào thì hình sự của Hạ gia đến lượt ngươi tới quản? Ngươi quản tốt bản thân là đủ rồi."

Hạ Khởi chấn động, tay trong ông tay áo nắm thành nắm tay, y hít vào một hơi thật sâu mới bình ổn tức giận trong nội tâm, tươi cười ôn hòa trên mặt không thay đổi.

"Phụ thân, nhi tử chỉ là muốn phân ưu vì người, phụ thân đã không muốn, vậy nhi tử không nói nhiều thêm một lời, chỉ là nếu xử lý chuyện này không tốt, phỏng chừng mọi người Hạ gia sẽ bất mãn."

Ở nháy mắt không ai chú ý tới y, khóe miệng Hạ Khởi giờ lên một nụ cười lạnh, lại rất nhanh đã biến mất, khôi phục bộ dáng ôn hòa nho nhã kia.

Hạ Khởi này là loại hình giống Đông Phương Thiếu Trạch, nhưng mà, Đông Phương Thiếu Trạch ám đến tận xương tủy, mà trên người Hạ Khởi lại luôn mang theo âm lãnh, ở dưới dáng vẻ ôn hòa kia là ngoan độc tất cả mọi người không có phát hiện.

"Ta chỉ muốn nói một câu," Cố Nhượng Vân nhìn Hạ Khởi, rồi lập tức thu hồi ánh mắt, nhàn nhạt cười: "Hạ Ảnh quả thật trúng kịch độc, thời gian sống cũng không quá dài, ở trong này chỉ có ta mới có thể giải độc cho hắn, nếu các ngươi tiếp tục kéo dài, đến lúc đó không thể cứu được, đừng nói là ta cố ý thấy chết không cứu."

Hạ lão gia tử sững sờ một chút: "Ngươi là nói, có thể giải độc giúp Hạ Ảnh?"

"Ta chỉ nói có thể thử một lần," Cố Nhượng Vân nhún vai, cười khể mở miệng: "Không phải các ngươi muốn biết ai hạ độc hắn? Chờ sau khi hắn tỉnh tự hỏi hắn là được rồi, ta nghĩ nội tâm của hắn rõ ràng hơn bất cứ ai."

"Ha ha!"

Nghe vậy, trong đám người truyền ra một tiếng cười phá ra, một gã đệ tử Hạ gia trào phúng nhìn Cố Nhượng Vân, nói: "Cố Nhượng Vân, chúng ta tận mắt thấy ngươi ra tay, chẳng lẽ còn sai? Ta xem ngươi không phải là muốn cứu Hạ Ảnh, mà là muốn làm cho hắn chết nhanh hơn! Gia chủ, không thể tin tưởng nữ nhân này!"

Sau khi tên đệ tử này dứt lời, Cố Nhượng Vân chỉ là nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn một cái: "Đừng giống như Hạ Ảnh bị người lợi dụng xong cuối cùng lại chết cũng không biết sao lại thế này."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 289: Huyền Vũ Linh Tiêu (một)

Edit: kaylee

"Bị người lợi dụng? Đây là có chuyện gì?" Hạ lão gia từ cau mày, có thể là theo bản năng nhìn Hạ Khởi.

Lời này của Cố nha đầu có ý tứ là, đám người Hạ Ảnh tiến đến khiêu khích là bị người lợi dụng? Ngay cả việc hấn trúng độc đều có liên quan với người kia?

Trái tim của Hạ Khởi nhảy mất 'lộp bộp' một chút, mắt lạnh gắt gao nhìn chằm chằm Cố Nhượng Vân, sát khí trong mắt càng nồng liệt, nhưng mà ngay tại sau khi cảm nhận được ánh mắt nhìn đến từ một bên, y nhanh chóng thu liễm sát ý trong mắt, trên khuôn mặt lại lộ tươi cười ôn hòa.

"Người ít ở đây yêu ngôn hoặc chúng!"

Trưởng lão áo xám tức giận nhìn Cố Nhượng Vân, trong ngực giống như có ngọn lửa thiêu đốt hùng hực: "Nếu một người nói là nàng gây nên, có lẽ còn có thể giả bộ, nhưng mà nơi này nhiều người có thể chứng minh như vậy, chẳng lẽ bọn họ còn có thể cùng nhau nói dối? Loại nữ nhân này quả thực chính là tội ác tày trời, nếu gia chủ muốn làm việc thiện vị, từ đây về sau người Hạ gia phải tin phục gia chủ như thế nào?"

Bất luận như thế nào, cho dù lão bức cũng muốn buộc gia chủ xử trí Cố Nhượng Vân, nếu không, chẳng phải đệ tử Hạ gia đã chết oan uổng hay sao?

Cố Nhượng Vân nhàu mày, nhàn nhạt quét mắt nhìn trưởng lão áo xám: "Ta không muốn lặp lại lần nữa, nếu muốn cứu hấn, vậy tránh ra, có lẽ còn có một chút cơ hội sống, nếu không kéo dài càng lâu, hấn chết càng lại càng nhanh."

"Người....."

Khuôn mặt già nua của trưởng lão áo xám đại biến, vừa muốn nói gì đó, phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng nói già nua uy nghiêm, mang theo quyết định không thể nghi ngờ: "Trưởng lão áo xám, tránh ra!"

"Gia chủ!"

Nghe nói như thế, trưởng lão áo xám có chút tức giận bất bình hô, lão thật sự không rõ vì sao gia chủ muốn che chở nữ nhân này như thế! Mà hành vi như thế, cũng thực làm cho Hạ gia lòng người lạnh ngắt.

"Tránh ra!"

Giọng điệu của Hạ lão gia từ lạnh xuống, lộ ra áp bách làm cho người ta không thể thờ: "Đừng để ta lặp lại lần thứ hai."

Lập tức, thân mình của trưởng lão áo xám run lên một cái, trong lòng lão rất là không cam lòng, nhưng mà vẫn thối lui đến một bên, chỉ là ánh mắt kia lại tràn ngập lửa giận nhìn chằm chằm Cố Nhượng Vân, thật hiển nhiên, chỉ cần Cố Nhượng Vân dám hạ sát thủ, cho dù gia chủ ngăn cản, lão cũng sẽ làm cho nàng mệnh tang đương trường (chết ngay tại chỗ)!

Giống như không có cảm nhận được ánh mắt mang theo lửa giận kia, Cố Nhượng Vân chậm rãi đi tới trước mặt Hạ Ảnh, nàng ngưng mắt nhìn nam tử hiển nhiên đã hít vào thì ít thở ra thì nhiều trên mặt đất, lấy ra một bình sứ từ trong ống tay áo, đổ ra một viên đan dược trong đó, chậm rãi đưa tới bên môi Hạ Ảnh.

"Người lại muốn cho hấn ăn độc gì?"

Trưởng lão áo xám giận tím mặt, vừa định muốn tiến lên ngăn cản hành vi của Cố Nhượng Vân, đúng lúc này, thiếu nữ ngẩng đầu lên, lạnh lùng liếc mắt nhìn lão một cái.

Phải biết rằng, lão đã đột phá đến Võ Vương cao cấp, nhưng mà, một cái liếc mắt kia của Cố Nhượng Vân lại làm cho lão không rét mà run, cả người run rẩy.

Đây..... Là áp bách thuộc về một thiếu nữ mười tám tuổi sao? Loại khí thế này mặc dù là ở trên người gia chủ bọn họ đều không có cảm thụ được.....

Hạ Khởi nhướn mày, ánh mắt nhìn Cố Nhượng Vân mang theo một chút trầm tư.

Chẳng lẽ nữ nhân này có thể giải độc vì Hạ Ảnh? Không! Này tuyệt đối không có khả năng! Bản thân xuất ra độc dược chính y rõ ràng, ngay cả bản thân y cũng đều không có giải được, càng quan trọng hơn là, y biết trong tay Cố Nhượng Vân không hề thiếu đan dược, nhưng mà..... Từ trước tới giờ lại chưa từng thấy nàng lấy ra thuốc giải độc.

Nghĩ đến đây, trái tim treo cao của Hạ Khởi để lại xuống dưới, khuôn mặt anh tuấn vẫn luôn lộ ra tươi cười ôn hòa nho nhã, nhưng mà, đôi mắt của y lại không hề rời đi Cố Nhượng Vân....

Chương 290: Huyền Vũ Linh Tiêu (hai)

Edit: kaylee

Ở dưới ánh mắt của mọi người, Cổ Nhượng Vân chậm rãi ngồi xổm xuống, nàng một tay nắm cằm của Hạ Ảnh, một tay cầm đan dược nhét vào, rồi sau đó đứng lên, ánh mắt nhàn nhạt đảo qua trên mặt mọi người ở đây.

"Về phần chân tướng như thế nào, thì từ chính hắn đến nói cho các người."

Nghe vậy, mọi người đều sửng sốt, có chút không rõ chân tướng nhìn Cổ Nhượng Vân.

Nàng nói lời này là có ý tứ gì? Chẳng lẽ nàng thật sự có thể giải độc của Hạ Ảnh?

Nghĩ đến đây, mọi người đều bật cười, điều này sao có thể? Hiện tại Hạ Ảnh trúng là kịch độc trí mạng, cho dù đại la thần tiên đến đây cũng không cách nào giải độc giúp hắn.....

Chỉ bằng Cổ Nhượng Vân nàng, có khả năng sao?

"Ca!"

Bỗng nhiên, giọng nói của Hạ Du chợt truyền đến, lúc mọi người ở đây quay đầu nhìn lại, lập tức nhìn thấy Hạ Ảnh đang há mồm phun ra máu đen, sắc mặt vốn tái xanh tại giờ phút này trở nên tái nhợt.

"Người lại làm gì ca ta rồi?"

Hạ Du nhanh chóng vọt tới bên cạnh Hạ Ảnh, tức giận quay đầu nhìn Cổ Nhượng Vân, lớn tiếng chất vấn nói.

Nhưng mà, ngay tại giờ phút này, một giọng nói suy yếu vang lên ở bên cạnh Hạ Du, chỉ là lời nói kia lại là nói với Cổ Nhượng Vân.

"Thực xin lỗi....."

Tuy rằng vừa rồi hắn trúng độc đã sâu, thậm chí ngay cả nói đều nói không nên lời, nhưng mà bên ngoài đã xảy ra chuyện gì hắn vẫn là biết rõ ràng, nghĩ đến hành động ngay từ đầu của mình, hắn xấu hổ thiếu chút nữa thì muốn đâm đầu chết.

Không nghĩ tới đối phương lại không so đo hiềm khích lúc trước mà cứu hắn.

"Ca..... Ca ca."

Hạ Du ngẩn ra, có chút không dám tin quay đầu, tròn to mắt đẹp nhìn Hạ Ảnh đã mở to mắt, giọng nói kích động đến mức run rẩy: "Ca ca, ca không có việc gì?"

Hạ Ảnh không nói gì, đôi mắt tràn ngập áy náy, hắn đứng lên ở dưới ánh mắt của mọi người, cúi mình thật sâu vái Cổ Nhượng Vân.

"Cổ cô nương, ta thật cảm tạ người không so đo hiềm khích lúc trước mà cứu giúp, ta cũng biết ta quả thật là bị người lợi dụng, ta vì không để cho mình bị đuổi ra khỏi Hạ gia, bất đắc dĩ đến khiêu khích người, chính là vì có thể làm cho người ra tay! Nhưng không nghĩ tới, ý chân chính lợi dụng ta chính là muốn giết ta, sau đó giả họa cho người, từ thời khắc ta trúng độc đó, ta đã hối hận."

Hạ Ảnh xấu hổ cúi đầu, một canh giờ trước, người của nhị gia tìm đến hắn, nếu hắn không đáp ứng mệnh lệnh của nhị gia, nhị gia sẽ làm cho mình và muội muội không cách nào tiếp tục ở Hạ gia, hắn biết nhị gia có quyền lợi này! Bản thân chỉ là một đệ tử chi thứ mà thôi, tuy rằng vì thiên phú không tệ mà nhận được thưởng thức, vẫn là không thể cãi lại mệnh lệnh của nhị gia.

Nếu hắn bị trục xuất cũng thôi đi, nhưng còn liên lụy muội muội, cuộc đời của nàng đều sẽ bị hủy.

Bất đắc dĩ, hắn mới đi làm chuyện trái lương tâm.

"Ca ca?" Hạ Du ngây ngẩn cả người, tầm mắt của nàng đảo qua trên mặt Hạ Ảnh, rồi sau đó lưu lại ở khuôn mặt lạnh nhạt của Cổ Nhượng Vân: "Độc của ca, không phải nữ nhân này hạ?"

Rõ ràng vừa rồi, cũng chỉ có nàng tiếp cận ca ca mà thôi.

Những lời này của Hạ Du cũng là những người khác muốn biết, nhưng mà, nghe lời nói của Hạ Ảnh, giống như chuyện này thật đúng là không có quan hệ với Cố Nhượng Vân, bọn họ oan uổng người ta.

"Hạ Ảnh, nói ra tất cả những gì ngươi biết."

Sắc mặt Hạ lão gia từ trầm xuống, giọng nói uy nghiêm lạnh lùng: "Ồ chỗ của bốn gia chủ, vẫn còn có người tàn sát đồng tộc, hơn nữa còn oan uổng một khách nhân tôn quý đến Hạ gia làm khách! Bốn gia chủ tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ cho hắn! Hơn nữa ngươi bị người mê hoặc làm ra loại chuyện vi phạm lương tâm này, vốn nên trách phạt nặng nề, nếu ngươi nói ra người sau lưng, bốn gia chủ sẽ xử lý ngươi nhẹ hơn!"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 291: Huyền Vũ Linh Tiêu (ba)

Edit: kaylee

Nghe vậy, Hạ Ảnh nhìn khuôn mặt lo lắng của Hạ Khởi, oán hận nói: "Là nhị gia! Là nhị gia sai ta làm, hơn nữa y còn hạ độc giết ta! Gia chủ đại nhân, ngài nhất định phải làm chủ cho đệ tử!"

Nếu Hạ Ảnh hoàn hảo không tổn hao gì, có lẽ hắn còn có thể nói dối, nhưng mà, hắn đã thiếu chút nữa bị người làm chủ phía sau màn kia giết, mà cứu hắn quả thật là người hắn bị sai sử thương hại, dưới loại tình huống này, hắn đã sớm hận người nợ tận xương, lại như thế nào giấu diếm?

Vì vậy sau khi hắn nói ra lời nói kia, ánh mắt mọi người đều chuyển về phía Hạ Khởi.

"Chính ngươi nói, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?" Sắc mặt của Hạ lão gia từ âm trầm, chỉ là trong giọng nói kia không khỏi có thất vọng.

Cho dù ông sớm biết chuyện này không có khả năng không có quan hệ với Hạ Khởi, nhưng mà hiện giờ sau khi đã chứng thực, ông vẫn là tránh không được thất vọng về y.

"Những năm gần đây, ngươi làm những chuyện gì ta vẫn là có chút hiểu biết, vốn muốn cho ngươi một cơ hội cuối cùng, không nghĩ tới ngươi sẽ làm như vậy, ta thật muốn biết ngươi và Cố nha đầu không oán không cừu, vì sao muốn giết nàng?"

Hạ Khởi và Cố Nhượng Vân là lần đầu tiên gặp mặt, không cần phải ở lần đầu tiên gặp mặt đã muốn tính mạng của đối phương, huống chi bọn họ lại là không oán không cừu.

Nếu phải nói có quan hệ, vậy chỉ có một chút.

Cố Nhượng Vân là chủ tử của Bách Thảo Đường, sư phụ của Quý Y! Mà Quý Y lại có thể chữa khỏi bệnh của thiếu chủ! Nếu Cố Nhượng Vân chết ở Hạ gia, vậy Quý Y lại như thế nào? Cho dù không triệu tập nhân thủ đối địch với Hạ gia, cũng quả quyết sẽ không xen vào chết sống của thiếu chủ Hạ gia!

Nhưng kế hoạch kín đáo ngoan độc này, thật sự là nhị gia luôn ôn hòa như gió trước mặt người khác kia nghĩ ra được?

Chẳng lẽ, những năm gần đây y vẫn luôn là đang che giấu bản thân?

Hạ Khởi nở nụ cười, giống như gió xuân nói: "Phụ thân, cho tới bây giờ người đều không có tin tưởng ta, người cũng đã nói ta và nàng không oán không cừu, ta đây lại vì sao muốn giết nàng? Tổng nên có lý do đi? Nói thật, từ đầu tiên nhìn thấy tiểu nha đầu Cố Nhượng Vân này ta đã thật thích, mặc kệ là tính cách hay là năng lực đều là ta rất ngưỡng mộ, cô nương vĩ đại như thế, ta có lý do gì đi giết nàng? Hạ Ảnh, ngươi đã nói là chỉ thị của ta, vậy ngươi cũng nên lấy ra chứng cứ, đừng oan uổng người tốt."

Nghe nói như thế, mọi người hai mặt nhìn nhau, bọn họ đều là Hạ Ảnh tìm đến, về phần người sau lưng hắn, thì không ai biết.

Đặng!

Hạ Ảnh ngẩng đầu, đôi mắt tức giận nhìn Hạ Khởi: "Rõ ràng là ngươi phái Ứng đại nhân tới tìm ta, bảo ta làm theo phân phó của ngươi, hơn nữa cho ta một viên thuốc cường thân kiện thể, ai biết viên thuốc kia vậy mà sẽ là độc dược trí mạng! Kết quả là ngươi vậy mà còn không thừa nhận!"

Hắn tức đến mức thân mình đều run lên, cũng không cố cái lễ nghi tôn ti gì, chỉ vào Hạ Khởi lập tức tức giận rống lên.

"Ngươi nói là ta sai sử, không biết có chứng cứ gì không?" Hạ Khởi cười lạnh một tiếng, nói: "Ứng, ngươi đi ra."

Bá!

Một bóng đen như gió thoáng qua, xuất hiện ở bên người Hạ Khởi, đôi mắt lãnh khốc sắc bén nhìn mọi người ở đây, lúc nhìn đến Cố Nhượng Vân thì tràn ngập sát khí.

"Ứng, Hạ Ảnh là người sai sử phải không?"

Ứng mặt không đổi sắc, lạnh lùng nói: "Vâng!"

Giống như thật không ngờ Ứng sẽ thừa nhận quyết đoán như vậy, tất cả mọi người sợ ngây người, hơn nữa, Ứng đại nhân là trợ thủ đắc lực nhất bên cạnh nhị gia, chẳng lẽ chuyện này thật sự có liên quan với nhị gia?

Trong mắt Hạ Khởi xẹt qua lạnh lẽo, cười lạnh nói: "Bọn họ nói là ta sai sử người làm như vậy, hiện tại người giải thích với cha ta một chút."

"Việc này là thuộc hạ tự mình quyết định, không có quan hệ với chủ tử, kính xin gia chủ nhìn rõ mọi việc."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 292: Huyền Vũ Linh Tiêu (bốn)

Edit: kaylee

Ứng hai tay ôm kiếm, hai đầu gối quỳ xuống đất, thấy chết không sòn nói.

Hắn đã từng là một cô nhi, nếu không phải chủ tử thu lưu, đã sớm chết tha hương, hiện giờ hắn có thể hồi báo ân tình của chủ tử, hắn cam tâm tình nguyện.

Giờ này khắc này, sắc mặt Hạ lão gia tử âm trầm u ám, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng nam tử quỳ rạp xuống đất, lớn tiếng nói: "Người xác định chuyện này là một mình người gây nên?"

"Vâng."

Ứng cúi đầu, ánh mắt lãnh khốc nói: "Việc này không có quan hệ với nhị gia, Ứng cam nguyện nhận chết!"

"Tốt, tốt lắm! Vậy bốn gia chủ ngược lại muốn hỏi người có thù hận gì với Cố nha đầu, đến mức người muốn đưa nàng vào chỗ chết!" Hạ lão gia tử hung hăng phát tay áo, sắc mặt xanh mét nói.

Ông biết chuyện này khẳng định có quan hệ với Hạ Khởi, nhưng nếu không có chứng cứ, ông làm người đứng đầu một nhà, cũng khó mà xử lý y, nếu không sẽ khiến cho nhiều người tức giận, vừa rồi không để ý quy định che chở cho Cố Nhượng Vân, ông đã làm cho rất nhiều người bất mãn.

Cũng may quả thật không phải Cố Nhượng Vân hạ độc thủ, nếu không, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi!

Ứng nhú mày nói: "Thuộc hạ cũng không có thù hận với nàng, chỉ là nhìn trộm Bách Thảo Đường đã lâu, muốn Bách Thảo Đường của nàng mà thôi, không nghĩ tới Hạ Ảnh vô dụng như thế, chết quá chậm, nếu không chờ nàng chết, ta có rất nhiều biện pháp có được Bách Thảo Đường."

Lời nói này nói nhưng là rất hợp tình hợp lý, đan dược trong Bách Thảo Đường, là vật cường giả nào cũng muốn nhìn trộm, Ứng có này ý nghĩ cũng không phải không có khả năng.

Nhưng mà, bởi vì hành vi của Ứng, làm trưởng lão áo xám thiếu chút nữa oan uổng Cố Nhượng Vân giận tím mặt, hung hăng vung y bào, một luồng gió mạnh mẽ vung về phía nam tử quỳ trên mặt đất kia.

Ứng không có phản ứng, tùy ý luồng gió kia đánh bay hắn ra ngoài.

"Cầu nô tài! Người thế mà lại làm ra loại chuyện này, chẳng những đã tâm rất nặng, lại còn giả họa cho người khác, còn làm liên lụy chủ tử của người, muốn loại cầu nô tài người có tác dụng gì? Hiện tại để cho ta giết người."

Mắt thấy trưởng lão áo xám tính toán lại ra tay, Hạ lão gia tử vội vàng quát lên: "Chậm đã! Chuyện này có rất nhiều điểm đáng ngờ, chờ ta....."

Phốc xuy!

Tiếng trưởng kiếm đâm vào thân thể đột ngột vang lên, làm ánh mắt của Hạ lão gia tử bỗng lạnh xuống, ngực giống như có một ngọn lửa nổ tung, giọng nói giống như hàn băng vạn trượng tan ra khí lạnh nồng liệt.

"Hạ Khởi, người đang làm cái gì?"

Hạ Khởi thu hồi lãnh khốc trong mắt, chậm rãi rút ra trường kiếm đâm thẳng ngực, nhàn nhạt cười: "Ứng hân dĩ hạ phạm thượng, một hạ nhân mà cũng dám thương hại đệ tử Hạ gia, còn giả họa cho khách nhân của Hạ gia, quả thực là tội đáng chết vạn lần! Con thân là chủ tử của hân, tất nhiên không thể tha thứ sai cho lầm hân phạm phải, kính xin Cố cô nương đừng để ý, Hạ gia ta tuyệt đối không không có ý tốt với ngươi."

Hạ lão gia từ tức đến mức khuôn mặt già nua xanh mét: "Vừa rồi ta nói trưởng lão áo xám đừng tay ngươi không có nghe thấy?"

Nghe nói như thế, Hạ Khởi kinh ngạc nâng mắt lên: "Con nghe được, nhưng mà phụ thân ngươi không phải đối nói với trưởng lão áo xám sao? Con nghĩ rằng ngươi là muốn làm cho con tự mình xử trí hân, bởi vậy con mới xuống tay, nếu nhi tử làm sai rồi, nhi tử cam nguyện lĩnh phạt, chỉ xin phụ thân đại nhân chớ bị chọc tức thân mình."

Nhìn Hạ lão gia từ tức giận, trưởng lão áo xám vội vàng mở miệng điều tiết: "Gia chủ, đầu sỏ gây nên đã chết, vậy việc này coi như xong rồi đi, nhị gia y cũng không phải cố ý, hơn nữa bởi vì cách làm của Ứng, chẳng những làm chúng ta oan uổng một người vô tội, hơn nữa còn thiếu chút nữa thì hại thiếu chủ, là người đều sẽ buồn bực, hành động của nhị gia cũng là rất tức giận mới có thể như thế."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 293: Huyền Vũ Linh Tiêu (năm)

Edit: kaylee

Nghĩ đến vừa rồi bản thân bị người lợi dụng, trưởng lão áo xám cũng rất tức giận, nếu Cố Nhượng Vân đã chết, Hạ gia cũng đừng nghĩ có thể mời Quý Y đến chữa trị cho thiếu chủ, nói cách khác, nàng vừa chết, thiếu chủ cũng đừng nghĩ sống!

Nhưng mà từ đầu tới cuối lão cũng không có hoài nghi Hạ Khởi, dù sao trước mặt người khác, cho tới bây giờ Hạ Khởi đều là không tranh không đoạt, tính cách đạm bạc, thậm chí đối huynh trưởng và chất tử của mình đều tốt lắm, người như vậy, làm sao có thể sẽ làm ra tội ác tày trời như thế?

"Hừ!"

Hạ lão gia từ 'hừ' lạnh một tiếng, lạnh lùng nhìn Hạ Khởi, nói: "Hạ Khởi, hi vọng ngươi tự giải quyết cho tốt, nếu để cho ta biết chuyện Ngọc nhi và Từ Hi đều có liên quan với ngươi, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

Nói xong lời này, ông cũng không để ý tới trong lòng Hạ Khởi nghĩ như thế nào, rồi sau đó quay đầu nhìn về phía Cố Nhượng Vân, nói: "Cố nha đầu, ta vốn là vì một chuyện khác tới tìm ngươi, ai nghĩ đến xảy ra loại tình huống này, không biết ngươi có nguyện ý đi với ta tới một chỗ hay không?"

Cố Nhượng Vân trầm ngâm một lúc lâu, khẽ gật đầu: "Được."

"Vậy chúng ta đi thôi."

Hạ lão gia từ mỉm cười, chỉ là lúc nhìn về phía Hạ Khởi sắc mặt lại trầm xuống, lạnh lùng bỏ lại một câu: "Nếu muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm! Hạ Khởi, đây là lần cuối cùng ta đưa lời khuyên cho ngươi!"

Nhìn chằm chằm bóng lưng đi xa của Hạ lão gia từ và Cố Nhượng Vân, Hạ Khởi nở nụ cười.

Lão cho rằng đây là kết thúc? Không! Bất luận như thế nào y cũng phải phá hư quan hệ của Quý Y và Hạ gia! Chỉ có như thế, quý đoàn mệnh Hạ Từ Hi kia mới có thể chết nhanh hơn!

.....

Trong thư phòng thư nhả ấm áp, truyền ra một mùi hương nhàn nhạt.

Hạ lão gia từ vừa đi vào, lập tức nói: "Nha đầu, ta biết ngươi có rất nhiều nghi vấn, hiện tại ta tìm ngươi đến, chỉ có một nguyên nhân, chính là Linh Tiêu đại nhân của chúng ta muốn gặp ngươi."

"Linh Tiêu đại nhân?"

Cố Nhượng Vân nao nao, có chút nghi hoặc nhìn Hạ lão gia từ.

Chỉ là giờ khắc này, Thanh Long vốn ở trong đình Phượng Hoàng lại truyền đến một hồi dị động, nếu không phải muốn chiếu cố Vân Dao đã ở bên bờ vực đột phá, phỏng chừng hân lập tức lao ra.

Mà nếu nàng nhớ không lầm, Huyền Vũ trong bốn Thần Thú, hình như tên là Linh Tiêu.

"Không sai." Hạ lão gia từ gật gật đầu: "Sở dĩ nhiều năm như vậy Hạ gia chúng ta sừng sững không ngã, chính là vì sau lưng có Linh Tiêu đại nhân tọa trấn, hiện hân đang muốn gặp ngươi, không biết ngươi có thể nguyện ý theo ta đi vào gặp hay không?"

Mới vừa rồi, Linh Tiêu đại nhân cũng đã truyền âm cho ông, mệnh lệnh ông dẫn người vừa mang về đến gặp hân, Linh Tiêu đại nhân có động tác như vậy, cũng đã chứng minh trên tay Cố Nhượng Vân quả thật có được hai con Thần Thú.

An ủi Thanh Long kích động, Cố Nhượng Vân ngẩng đầu lên vừa định nói chuyện, lại đúng lúc này, 'phịch' một tiếng, đụng phải một bóng dáng lão đảo tiến vào, vừa tiến vào thư phòng đã vội vàng nói.

"Gia chủ, việc lớn không tốt, tiểu thiếu gia đã xảy ra chuyện!"

"Cái gì?"

Hạ lão gia từ giật tím mặt, một phát bắt được vạt áo người tới, khuôn mặt già nua dữ tợn lên: "Ngươi vừa mới nói cái gì, lặp lại lần nữa? Ngọc nhi hân xảy ra chuyện gì?"

"Tiểu thiếu gia hân..... Hân bị người vây công."

Về mặt người nọ sốt ruột nói.

Àm!

Một cổ gien dữ mạnh mẽ xuất ra từ trên người lão nhân, hung hăng đánh vào phía trên giá sách ở một bên: "Ta ngược lại muốn nhìn, ai mẹ nó lá gan lớn như vậy dám can đảm động tôn tử bảo bối của bản gia chủ, nói mau, đến cùng là ai làm?"

"Là....."

Người nọ dè dặt cẩn trọng nhìn Cố Nhượng Vân: "Là..... Người Bách Thảo Đường."

Người Bách Thảo Đường?

Tức giận trên người Hạ lão gia từ biến mất, đôi mắt kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Cố Nhượng Vân, nhưng mà, ở trong nháy mắt ông quay đầu, lại đột nhiên thấy khuôn mặt của thiếu nữ khủng bố giống như ma thần, sợ tới mức trái tim của ông cũng thiếu chút nữa run lên vài cái.....

Sau đó, ông lập tức nhìn thấy một trận gió lạnh lạnh liệt hiện lên, thiếu nữ bên cạnh biến mất không còn tung tích, chỉ có thể nhìn thấy một bóng dáng màu xanh nhanh chóng nhắm về phía ngoài cửa.....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 294: Tỷ đệ gặp nhau (một)

Edit: kaylee

Phía trên đồi núi, một đám người người đầy máu cảnh giác nhìn đám người sát khí nổi lên bốn phía phía trước, gắt gao bảo vệ đôi thiếu niên thiếu nữ ở bên trong, trên mặt đều mang theo quyết tâm thấy chết không sờn.

Mấy năm trước, gia chủ giao bọn họ cho tiểu thiếu gia, từ đó về sau, bất luận tiểu thiếu gia đi chỗ nào bọn họ đều phải như bóng với hình, chỉ là vì không quấy rầy đến tiểu thiếu gia, bọn họ mới luôn luôn ẩn giấu ở phía sau.

Mạng của bọn họ, là Hạ gia cho, nếu tiểu thiếu gia gặp phải nguy hiểm, cho dù là liều cả tính mạng, cũng phải bảo vệ hân an toàn.

Đây là sứ mệnh của bọn họ!

"Ngọc ca ca."

La Ly gắt gao túm ống tay áo của Hạ Lâm Ngọc, khuôn mặt oa nhi đáng yêu tràn ngập khẩn trương, tầm mắt nàng xuyên thấu qua trông thấy sườn mặt thiếu niên phía trước, giờ này khắc này, trên khuôn mặt thanh tú trắng nõn của thiếu niên hoàn toàn bình tĩnh, đôi mắt trong suốt sáng ngời không chút gợn sóng.

Nghĩ đến Hạ Lâm Ngọc bình tĩnh, nghĩ đến kiếp đăm và kích động của bản thân, La Ly bình ổn tâm thần, mạnh mẽ làm cho mình bình tĩnh xuống.

Chỉ cần có Ngọc ca ca ở, cái gì nàng cũng không sợ.

"Hạ Lâm Ngọc, lúc này đây ta xem ngươi trốn chỗ nào!"

Nam tử trung niên đầu lĩnh đối diện phát ra một tiếng cười to, ánh mắt cao ngạo lạnh lùng nhìn Hạ Lâm Ngọc được mọi người bảo vệ ở bên trong, quát lớn: "Nếu các ngươi nguyện ý ngoan ngoãn buông tay chịu trói, có lẽ ta sẽ để cho ngươi chết nhanh một chút."

"Ha ha."

Một tiếng cười thanh thúy bỗng nhiên vang lên, khốc miệng thiếu niên giờ lên, khuôn mặt tuần tú giờ lên một chút tươi cười nhạt nhẽo, giọng nói kia của hắn dễ nghe động lòng người giống như là thanh tuyến (suối trong), vang lên trong núi tràn ngập phân tranh này.

"Không biết ta và Bách Thảo Đường các ngươi không oán không cừu, vì sao các ngươi phải chặn giết ta? Lại còn xuất ra đội hình lớn như thế."

"Ha ha!"

Nam tử trung niên cười 'ha ha' hai tiếng: "Tốt cho một tiểu tử không biết trời cao đất rộng! Chỉ bằng ngươi là tiểu thiếu gia Hạ gia ngươi đã là tội đáng chết vạn lần! Chủ tử Bách Thảo Đường Cổ Nhục Vân là nghĩa nữ của ta, hiện giờ Hạ gia các ngươi bắt nàng đi, ta làm nghĩa phụ của nàng, khẳng định muốn ra mặt báo thù vì nàng!"

Về mặt Hạ Lâm Ngọc khế thay đổi, cái khác nam nhân trung niên nói hắn đều không có nghe rõ, chỉ nghe rõ một câu nói.

Cổ Nhục Vân ở Hạ gia!

Nàng vậy mà ở Hạ gia!

Chẳng lẽ gia gia làm cái gì với nàng, cho nên người Bách Thảo Đường mới tìm tới cửa?

Nghĩ vậy, Hạ Lâm Ngọc hoảng hốt loạn cả lên, thậm chí ngay cả ngữ điệu đều thay đổi: "Ngươi nói Cổ Nhục Vân ở Hạ gia? Có phải nàng xảy ra chuyện gì hay không? Không được, ta muốn về Hạ gia!"

Đúng vậy, hắn phải chạy nhanh về Hạ gia! Nếu không mà nói, dựa theo tính cách cổ chấp kia của lão gia tử, vạn nhất khi ức hiếp nàng thì làm sao bây giờ?

"Ngọc ca ca....."

La Ly gắt gao cắn môi, trong lòng giống như bị một cây châm đâm phát đau.

Gặp phải nguy hiểm, hắn không có hoảng!

Cho dù là không cách nào đào thoát, hắn cũng không có sợ hãi.

Nhưng giờ khắc này, La Ly rõ ràng thấy được sợ hãi và khẩn trương từ trong mắt Hạ Lâm Ngọc.

Đến cùng nữ tử tên là Cổ Nhục Vân kia là ai, nàng và Ngọc ca ca cùng nhau lớn lên từ nhỏ, lại chưa từng nghe qua tên này, vì sao nàng có thể khiến cho Ngọc ca ca có phản ứng lớn như vậy?

"Hừ!"

Nam tử trung niên hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: "Cổ Nhục Vân đã bị các ngươi bắt giữ, ngươi còn muốn làm cho ta thả ngươi đi? Nằm mơ đi! Hôm nay ngươi phải chết ở đây! Ta muốn báo thù rửa hận vì nghĩa nữ của ta!"

Ở loại thời khắc này, Hạ Lâm Ngọc đã nghe không được lời nói nào, hắn chỉ biết là Cổ Nhục Vân có nguy hiểm, bản thân phải chạy nhanh về Hạ gia cứu nàng! Cho nên, chính là ngay cả năng lực suy xét đều đánh mất, nếu không, hắn tất nhiên sẽ sinh ra nghi vấn đối với nam tử trung niên tự xưng là nghĩa phụ của Cổ Nhục Vân.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 295: Tỷ đệ gặp nhau (hai)

Edit: kaylee

Dù sao tất cả mọi người đều biết Cô Nhượng Vân thu Quý Y làm đồ đệ, nhưng không có nghe nói nàng bái ai làm nghĩa phụ! Huống chi, nam nhân này có tài gì đức gì, làm nàng cam nguyện trở thành nữ nhi?

"Còn muốn chạy?"

Nam nhân trung niên thấy Hạ Lâm Ngọc muốn rời đi, 'hừ' lạnh một tiếng, rồi sau đó thân thể hóa thành một thanh kiếm sắc bén vọt tới phía người đối diện, một khắc kia, sát ý vô cùng vô tận mạnh mẽ xuất ra.

"Hạ Lâm Ngọc, ngươi đi tìm chết cho ta!"

Àm!

Một kiếm phong sắc bén chém xuống, tro bụi nổi lên bốn phía, trong bụi đất tàn mạn, một lão giả áo xám thở hổn hển, trên trán của ông xuất hiện một vết máu, vết máu đỏ tươi chậm rãi chảy xuống.

"Lâm thúc!"

Lúc Hạ Lâm Ngọc quay đầu thì thấy một màn như vậy, con ngươi chột căng thẳng, điên cuồng đánh về phía Hạ Lâm.

Lâm thúc là người chiều cổ hủ từ nhỏ, cho dù hắn không phải chủ nhân ban đầu của khối thân thể này, nhưng mà đối với lão nô chân thành như thế, sao hắn có thể nhẫn tâm làm cho ông chết vì bản thân?

"Tiểu thiếu gia, không cần lại đây!"

Lâm thúc nâng tay lên, ngăn cản bước chân của Hạ Lâm Ngọc, ông thấy chết không sòn ngẩng đầu, khuôn mặt kiên quyết nói: "Hiện tại ngươi và La tiểu thư mau rời đi nơi này, về Hạ gia tìm viện binh! Chỉ có cường giả Hạ gia đến đây chúng ta mới có thể được cứu trợ! Tiểu thiếu gia, ngươi là toàn bộ hi vọng của Hạ gia, cho dù tất cả mọi người chúng ta chết sạch ở đây, ngươi cũng không thể chết!"

"Lâm thúc....."

Trái tim Hạ Lâm Ngọc run lên, mắt trong veo từng chút tràn ngập huyết quang, hắn ngẩng khuôn mặt thanh tú của mình lên, mặt không biểu cảm nhìn nam tử trung niên cười to dữ tợn ở phía trước.

"Lâm thúc ngươi thực cho rằng ta còn có thể đi được sao? Trừ phi..... Người này chết."

"Ha ha, coi như ngươi tự biết lấy mình, vừa rồi là lão bát tử này đỡ công kích của ta thay ngươi, lúc này đây, ai còn có thể cứu ngươi? Hạ Lâm Ngọc, ngươi đi tìm chết cho ta!"

Àm!

Nam nhân trung niên ngẩng đầu cười lớn một tiếng, sau đó khí thế cả người đều hiện ra, ở dưới uy áp cường đại kia, hai chân Hạ Lâm Ngọc run lên, lại vẫn cố đứng thẳng thân mình.

Thân thể hắn rất là gầy, nhỏ nhắn không giống một nam nhân, chỉ là hiện giờ hắn lại cứng rắn chống đỡ đứng trên mặt đất, cũng không có bị áp bách của đối phương áp sụp đổ.

Nhưng mà, đôi môi của hắn lại bị cắn nát, máu tươi chảy đầy miệng, mùi máu tươi dày đặc truyền ra.

Cường giả Vô Vương!

Đây chính là chỗ cường đại của Vô Vương?

Không!

Hắn tuyệt đối không thể chết ở đây được, nếu không mà nói, lại như thế nào tiếp tục biến cường bảo vệ tỷ tỷ âu yếm của mình?

"Thật đúng là kiên cường!"

Nam nhân trung niên cười lạnh một tiếng: "Cho dù như thế hôm nay ngươi cũng phải chết!"

Hơi thở âm lãnh bao phủ Hạ Lâm Ngọc, trên khuôn mặt âm trầm của nam nhân trung niên che kín ý cười dày đặc, rồi sau đó thân thể kia lại giống như tia chớp xẹt qua, mũi kiếm trong tay tàn sát ra lạnh lẽo mãnh liệt, đâm thẳng tới cổ họng của Hạ Lâm Ngọc.

"Ngọc ca ca, cẩn thận!"

"Tiểu thiếu gia!!! Mau bảo vệ tiểu thiếu gia!"

Nháy mắt kia, sắc mặt của mọi người đều biến đổi, nhưng mà ở dưới uy áp cường đại của cường giả Vô Vương, tất cả mọi người không nhúc nhích

được. Nhìn trường kiếm sắp sửa đâm thủng cổ họng, trong lòng mọi người tràn đầy cảm giác tuyệt vọng.

La Ly khóc rống lên, hận không thể bỏ nhào qua thừa nhận tất cả những thứ này thay hấn, nhưng mà bất luận nàng dùng sức như thế nào cũng không thể di động bước chân.

Từ đầu tới cuối, sắc mặt của Hạ Lâm Ngọc vẫn không có chút biến hóa nào, đôi mắt bình tĩnh nhìn kiếm đang đâm tới, bên môi lộ ra một nụ cười khổ.

"Tỷ tỷ, kiếp trước bởi vì ta là một phế vật, tỷ khắp nơi bên ba một nhọc vì ta, thậm chí vì tình huống cơ thể của ta bá sư học y chung quanh, tỷ có y thuật cao minh như thế, cũng chỉ là vì có thể chữa khỏi bệnh của ta mà thôi. Những năm đó, tỷ vì bảo vệ ta mà ăn không ít khổ, bị không ít tội, mỗi khi có người bắt nạt ta tỷ đều bảo vệ ta ở sau người, vì ta dạy dỗ những người đó."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 296: Tỷ đệ gặp nhau (ba)

Edit: kaylee

"Đời này, rốt cục ta cũng không lại là một phế vật nữa, ta có thể tu luyện, ta có thể dùng lực lượng của mình bảo vệ tỷ an toàn. Nhưng mà, cho ta thời gian quá ngắn, quá ngắn."

"Ta trùng sinh đến trong khối thân thể này chỉ mới bốn năm, thời gian bốn năm, thật sự quá mức ngắn ngủi, thế cho nên ta còn không cường đại đến trình độ có thể không sợ bất luận kẻ nào."

"Tỷ tỷ, đệ thật sự..... Rất nhớ tỷ....."

Vì sao?

Vì sao hấn thật vất vả trùng sinh một lần, cũng chỉ cho hấn thời gian bốn năm? Ở trong bốn năm này, hấn không ngừng tu luyện, vì có thể có một ngày có thể vệ nàng an toàn.

Trong bốn năm này, hấn ăn không biết bao nhiêu khổ vì tu luyện, nhưng mà lão thiên gia (ông trời) vẫn là làm cho hấn bỏ mạng ở đây, chẳng những không cách nào bảo vệ nàng, mà còn..... Ngay cả một lần gặp mặt cũng không có.

Hạ Lâm Ngọc khẽ nhắm đôi mắt lại, nước mắt chậm rãi chảy xuống theo khóe mắt, hấn kiên trì bốn năm chỉ vì nhìn thấy tỷ âu yếm của mình? Nếu không vì nàng, bản thân căn bản không cách nào tiếp tục kiên trì.....

Bỗng nhiên, không khí lạnh lẽo chung quanh chợt biến mất, thân mình Hạ Lâm Ngọc chấn động một chút, chậm rãi mở mắt, nháy mắt kia, quần áo lụa mỏng màu xanh tung bay ở trước mặt hấn.

Tay của thiếu nữ gắt gao bắt được kiếm của nam tử trung niên, về mặt nhân nhạ, con người thanh lãnh lạnh lùng nhìn người trước mặt.

Gió lạnh phát qua, tóc đen bay lên.

Lúc nhìn thấy khuôn mặt của thiếu nữ, biểu cảm Hạ Lâm Ngọc từ lúc ban đầu là khiếp sợ biến thành kích động, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm thiếu nữ phía trước.

Quá giống!

Dáng vẻ của thiếu nữ quả thực giống như cùng một khuôn mẫu khác ra với tỷ tỷ.

Chẳng lẽ đây chính là người bản thân tâm tâm niệm niệm (luôn nghĩ đến) bốn năm qua?

"Người là ai?"

Nam tử trung niên lạnh giọng, mặt không biểu cảm nói: "Nếu là đi ngang qua, xin đừng xen vào việc của người khác, việc của Bách Thảo Đường chúng ta không phải người có thể quản."

"Hà?"

Cố Nhược Vân tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười): "Người là người Bách Thảo Đường?"

Nếu Vệ Y Y ở chỗ này, khẳng định sẽ hung hăng khinh bỉ nam nhân trung niên này một phen, nàng chưa thấy qua người ngu như vậy, vậy mà ở trước

mặt chủ tử của Bách Thảo Đường bảo nàng mặc kệ việc của Bách Thảo Đường.

"Không sai!"

Nam nhân trung niên khẽ nho lại con ngươi, bên môi nở một nụ cười lạnh.

"Ta là nghĩa phụ của Cố Nhượng Vân, chủ tử của Bách Thảo Đường, hẳn là ngươi cũng biết địa vị hiện giờ của Bách Thảo Đường trong mắt thế nhân, nếu ngươi không muốn trêu chọc Bách Thảo Đường chúng ta, tốt nhất nên mặc kệ việc này!" (L: chỗ này ý tên kia nói lão là nghĩa phụ của Vân tỷ, mà Vân tỷ là chủ tử của BTD, chứ không phải nói lão là chủ tử của BTD nhé)

Thực lực của nữ nhân này thế mà lại là Võ Vương, tuổi trẻ như thế đã có loại năng lực này quả thật làm cho người ta khiếp sợ, nhưng vậy thì tính sao, bản thân đã giả mạo nghĩa phụ của người đứng đầu Bách Thảo Đường, chắc hẳn nữ nhân này cũng không muốn trêu chọc thế lực như vậy.

Dù sao rất nhiều người vì mua đan dược của Bách Thảo Đường mà thiếu Bách Thảo Đường không ít tình, chỉ cần Bách Thảo Đường ra lệnh một tiếng, chắc hẳn rất nhiều người sẽ phía sau nối tiếp phía trước đến biểu hiện bản thân.

"Ngươi nói ngươi là nghĩa phụ của Cố Nhượng Vân?" Cố Nhượng Vân nở nụ cười: "Vì sao ta lại không biết ta đã nhận một nghĩa phụ như ngươi."

"Đó là đương....."

Một chữ ‘nhiên’ còn chưa có nói ra, nam nhân trung niên đã mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn chằm chằm khuôn mặt vân thanh phong đạm của thiếu nữ.

"Ngươi..... Ngươi là....."

Cố Nhượng Vân ‘xi’ một tiếng nở nụ cười, mặt mày cong cong nói: "Ngươi tự xưng là nghĩa phụ của ta, vậy mà còn không biết ta là ai? Vậy nghĩa phụ ngươi đây là làm thế nào?"

Xôn xao!

Trong nháy mắt sắc mặt của nam nhân trung niên trở nên tái nhợt, kinh ngạc mở to đôi mắt.

Cố Nhượng Vân, thế nào nàng lại ở chỗ này? Đến cùng là ai đi mật báo Hạ gia?

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 297: Tỷ đệ gặp nhau (bốn)

Edit: kaylee

Nhưng mà, rất nhanh lão đã ổn định tâm thần, hung hăng nói: "Ngươi nói dối! Thật to gan, người đứng đầu Bách Thảo Đường là nhân vật thế nào? Cũng là người như ngươi có thể giả mạo sao? Quả thực chính là tội đáng chết vạn lần! Ngươi tới, bắt nữ nhân này lại cho ta."

Lão nghe nói, Cố Nhượng Vân Bách Thảo Đường chỉ là một gã Võ Tướng cao cấp mà thôi, rõ ràng thực lực của nữ nhân này đã đến Võ Vương, cho nên năng tuyệt đối không có khả năng là Cố Nhượng Vân chân chính.

Nếu bản thân đều có thể giả mạo nghĩa phụ của nàng, vậy có người giả mạo nàng cũng sẽ không phải chuyện không có khả năng.

Mất thấy đám người kia xông tới, Cố Nhượng Vân chỉ là nhàn nhạt liếc mắt nhìn bọn họ một cái, ‘oanh’ một tiếng, tất cả mọi người bị ánh mắt của nàng liếc qua, đều cảm thấy đầu giống như là bị phá nổ, nháy mắt trống rỗng.

Rồi sau đó, giọng nói nhẹ nhàng của thiếu nữ kia trông chậm rãi vang lên trong đôi núi trống trải này.

"Vân Dao, đã tỉnh, vậy những người này giao cho ngươi xử lý."

Cái gì..... Cái gì?

Sau khi mọi người phục hồi tinh thần lại cũng chỉ nghe được một câu như vậy, còn không chờ bọn hắn phục hồi tinh thần lại, lập tức nghe thấy một tiếng rít gào cắt qua sơn cốc, sau đó lại lập tức thấy một Bạch Hổ tao nhã xinh đẹp đột ngột hiện ra, xuất hiện ở trong mắt mọi người.

Ở dưới ánh mắt của mọi người, bóng dáng Vân Dao dần dần bị kéo dài, trên người bao phủ một tầng ánh sáng màu trắng thần thánh, một đầu tóc đen như mun, bạch y như hoa sen, trên khuôn mặt tuyệt mỹ lộ tươi cười yếu ớt, nàng giống như là một quý tộc chân chính, cử chỉ tao nhã, thần thái tự nhiên.

"Một kẻ chỉ là Võ Vương trung cấp mà thôi, cũng dám kiêu ngạo ở chỗ này!"

Vân Dao nhẹ nhàng cười, chậm rãi đi đến phía nam nhân trung niên: "Hon nữa, người còn to gan lớn mật tự xưng là nghĩa phụ của chủ nhân của ta! Chủ nhân của Vân Dao ta cao quý cỡ nào, cũng là người như các người có thể mạo phạm? Đã phạm vào sai lầm không nên phạm, vậy..... Nhất định phải thừa nhận trừng phạt do sai lầm này mang đến."

Nam nhân này cũng dám giả mạo nghĩa phụ của chủ nhân, quả thực là vũ nhục bản thân!

Nàng đường đường là chủ nhân của Bạch Hồ Vân Dao, làm sao có thể có một nghĩa phụ loại tính tình này? Quả thực là rất không thể tha thứ!

Rống!

Một tiếng rít gào từ vang lên từ trong cánh môi xinh đẹp kia của Vân Dao, dẫn tới toàn bộ sơn cốc đều run run vài cái, sau đó, vô số tia sáng trắng ở hội tụ trên người Vân Dao, nhanh chóng phóng mạnh về phía mọi người ở phía trước.

Tia sáng trắng bao phủ khuôn mặt khiếp sợ và sợ hãi của những người đó, rồi bao trùm tất cả bọn họ.

Sau đó, thế giới rất cục yên tĩnh lại!

Những người đó thậm chí còn không biết đã xảy ra chuyện gì, đã chết sạch sẽ, ngay cả một chút tro cốt cũng không có để lại.

Vân Dao chậm rãi xoay người, bước chân tao nhã thong thả bước tới trước mặt Cố Nhượng Vân, nàng quỳ một chân xuống đất, bàn tay chống ở phía trên đầu gối, mắt lộ ra cảm kích nói: "Đa tạ ân cứu giúp của chủ nhân với Vân Dao, nếu không có chủ nhân, Vân Dao sẽ không nhanh chóng đột phá đến Võ Vương cao cấp như thế."

Mới đầu, Vân Dao là kiêng kỵ Từ Tà bị uy hiếp nên mới lưu lại, thẳng đến trong nháy mắt đột phá kia, nàng mới cảm kích Cố Nhượng Vân.

Nếu không có nàng, phỏng chừng bản thân phải trải qua mấy trăm năm mới có thể đột phá, càng sẽ không thuận lợi gặp được Thương Khung như thế.

"Vân Dao, người đi về trước đi."

Bàn tay của Cố Nhượng Vân vừa nhấc, thu Vân Dao lại, nàng xoay người nhìn về phía thiếu niên về mặt kinh ngạc phía sau, bên môi gọi lên một chút tươi cười, dùng giọng điệu chỉ có Hạ Lâm Ngọc mới quen thuộc nói.

"Ngọc nhi, đã lâu không gặp."

Biểu cảm Hạ Lâm Ngọc lộ ra ở trong nháy mắt nhìn thấy bản thân kia, Cố Nhượng Vân cũng đã xác định thân phận của đối phương.

Quanh đi quẩn lại, nàng và hắn thật sự là vẫn gặp nhau.....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 298: Tỷ đệ gặp nhau (năm)

Edit: kaylee

Hạ Lâm Ngọc si ngốc nhìn chăm chăm khuôn mặt bản thân mong nhớ ngày đêm kia, thật lâu cũng không phục hồi lại tinh thần, hắn thật sự thật sợ hãi đây chỉ là ảo giác, chỉ cần bản thân khẽ chạm vào một chút, người trước mắt sẽ lại biến mất không thấy.

Bốn năm, loại ảo giác này xuất hiện rất nhiều lần, thế cho nên lúc đối phương thật sự hiện thân, hắn cũng không thể tin được.....

Thật là nàng sao?

Tỷ tỷ nàng..... Thật sự còn sống? Cùng bản thân cùng nhau đoạt xác trùng sinh?

Một khắc kia, hắn nhớ lại đáng về tỷ tỷ thương tâm muốn chết trước khi mình chết, lúc đó, hắn không có sợ hãi cái chết, nếu không phải cho tới nay tỷ tỷ liều mình bảo vệ, hắn không biết đã chết bao nhiêu lần.

Hắn lo lắng chính là nếu bản thân chết, tỷ tỷ thật sự sẽ độc thân (chỉ còn 1 mình).....

"Ngọc nhi, nhìn thấy ta không vui sao?" Cố Nhượng Vân nhìn thấy Hạ Lâm Ngọc không hề động, cười cười, nói.

Những lời này, giống như làm cho Hạ Lâm Ngọc phục hồi tinh thần lại, hần đột nhiên đánh về phía Cổ Nhực Vân, thân thể gầy gò kia cũng không biết lấy lực lượng từ đâu đến làm thiếu nữ lui lại mấy bước, hai tay gắt gao túm chặt nàng, trong phút chốc, nước mắt rơi như mưa, che kín khuôn mặt thanh tú của thiếu niên.

"Tỷ, đệ nhớ tye, thật sự rất nhớ tỷ....."

Bốn năm

Hần rút cục lại gặp được nàng, lúc này đây, bất luận như thế nào, tỷ đệ bọn họ đều không cần tách ra!

La Ly đứng ở phía sau hai người, ngơ ngác nhìn đôi người ôm nhau kia, trong lúc đó đột nhiên lòng thấy ê ẩm, hoảng loạn, từ bốn năm trước sau khi Ngọc ca ca thức tỉnh, thì đối với người khác luôn luôn nhân nhậ, trừ bỏ Hạ lão gia tử và thiếu chủ Hạ gia ra, hần rất ít khi chân chính để người ở trong lòng.

Nhưng mà dù vậy, ở trước mặt Hạ lão gia tử và thiếu chủ Hạ gia, hần cũng rất ít khi lộ ra cảm xúc chân chính.

Chỉ có hiện tại, dáng vẻ này của Hạ Lâm Ngọc, là La Ly chưa từng gặp qua.

Theo lẽ thwonfg, nữ nhân này có vị trí đặc biệt ở trong lòng Hạ Lâm Ngọc, hần là sẽ làm La Ly lòng sinh ghen ghét, nhưng mà, nghĩ đến vừa rồi nếu không phải nàng xuất hiện, Hạ Lâm Ngọc đã chết, La Ly lại hận không nổi.

Bởi vì Cổ Nhực Vân cứu Hạ Lâm Ngọc!

Chỉ điểm này, nàng (LL) đã không cách nào hận nàng (CNV).

"Ngọc nhi, thật có lỗi, ta đã tới chậm."

Cổ Nhực Vân hơi hơi buông xuống con ngươi, đáy mắt hiện lên sát khí nồng liệt.

Kiếp trước, nàng không cách nào bảo vệ đệ đệ của mình, trơ mắt nhìn hần bị tách rời thân thể, ôm nỗi hận mà chết.

Đời này, thiếu chút nữa lại mất đi hần rồi, loại chuyện này nàng tuyệt đối không cách nào để cho nó lại xảy ra!

Mặc kệ đối phương là ai, phạm là động hần một phần một chút, nàng nhất định làm cho hần..... Hối hận!

"Ngọc ca ca."

La Ly ngăn chặn ghen tuông trong lòng, đi tới bên người Hạ Lâm Ngọc, lộ ra một nụ cười ngọt ngào với Cổ Nhực Vân: "Vị tỷ tỷ này chính là chủ tử Cổ Nhực Vân của Bách Thảo Đường mà ca muốn tìm? Nếu vậy thì, Hạ thúc thúc được cứu rồi, chúng ta mau về Hạ gia đi."

"Đúng."

Hạ Lâm Ngọc đột nhiên nhớ tới phụ thân bệnh nặng liệt giường của mình, vội vàng kéo tay của Cổ Nhực Vân, tội nghiệp nói: "Tỷ tỷ, người có thể giúp đệ cứu phụ thân của đệ hay không? Những năm gần đây, hần vẫn luôn chiều cố ta, càng là không ghét bỏ ban đầu ta không cách nào tu luyện, ta..... Ta không muốn hần chết."

Kiếp trước, hần không có cảm nhận được âm áp của phụ thân, đời này, hần đã biết cái gì mới là tình thương của cha chân chính.

Tình thương của cha chính là bất luận có chuyện gì hần đều sẽ gánh vác, giống như một đại thụ che gió che mưa, bảo vệ người ở dưới cánh chim của hần, cho nên, mặc kệ như thế nào, Hạ Lâm Ngọc cũng không muốn mất đi người cha đời này.

"Được."

Cổ Nhực Vân khẽ gật đầu: "Quý Y đã đang trên đường tới, rất nhanh sẽ tới, đến lúc đó hần sẽ cứu trị thiếu chủ Hạ gia, Ngọc nhi, cho dù chỉ nỗ lực một chút, ta cũng sẽ không thể để cho hần chết bệnh."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 299: Tỷ đệ gặp nhau (sáu)

Edit: kaylee

Hạ gia, trong sân.

Lão gia từ sót ruột đi qua đi lại, thường thường ngẩng đầu nhìn về phía cửa viện phía trước, khuôn mặt hiện ra vẻ khẩn trương lo âu.

"Cố nha đầu tự mình đi, hẳn là không có vấn đề gì đi, cho dù đối phương không phải người Bách Thảo Đường, bằng vào thực lực của nàng cũng có thể bảo vệ Ngọc nhi."

Chỉ là làm cho lão gia tử không rõ là, vì sao nghe được Hạ Lâm Ngọc xảy ra chuyện, nàng sẽ tức giận như thế? Chẳng lẽ hai người bọn họ quen biết?

Nghĩ vậy, lão gia tử bật cười lắc lắc đầu.

Từ nhỏ đến lớn, Ngọc nhi cơ bản không ra khỏi Thiên Thành, làm sao có thể quen biết nàng? Hẳn là nàng nghe nói chuyện này là người Bách Thảo Đường làm, mới có thể tức giận như thế.

Dù sao, có người giả mạo thế lực của mình làm xằng làm bậy, là người đều sẽ tức giận.....

"Gia chủ, ngài yên tâm đi, tiểu thiếu gia nhất định không có bất cứ chuyện gì."

Trưởng lão áo xám ở một bên trấn an nói.

Trải qua chuyện lúc trước, lão sẽ không lại vô đoán đổ trách nhiệm việc này cho Cố Nhượng Vân, cho dù đối phương lấy danh nghĩa của Bách Thảo Đường, nói không chừng trong đó có cái hiểu lầm gì cũng không nhất định.

Tất cả đợi đến bọn họ trở về mới biết được.

Vừa định nói, Hạ lão gia tử đã nhìn thấy hai người nói nói cười cười đi vào, ánh mắt không tự chủ được mở to.

Đây..... Đây là tình huống gì?

Phải biết rằng, từ sau khi Hạ Lâm Ngọc khôi phục bình thường, trừ bỏ ở trước mặt bản thân và Từ Hi hẳn mới có thể lộ ra tươi cười ra, vẻ mặt hạnh phúc kia của hẳn lại là xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ vừa mới xảy ra cái tình huống gì ông không biết?

Rất có khả năng!

Hạ lão gia tử chớp mắt, ánh mắt chuyển động vài lần, kỳ thực ngay từ đầu ông cũng đã rất thích nha đầu Cố Nhượng Vân kia, nếu có thể cùng tôn tử của mình ở cùng nhau, vậy phỏng chừng ông sẽ vui đến điên mất.

"Ha ha."

Nghĩ vậy, Hạ lão gia tử cười 'ha ha' hai tiếng, đi tới phía Cố Nhượng Vân và Hạ Lâm Ngọc, đôi mắt già nua không ngừng đảo quanh ở trên người hai người, ha ha cười: "Ngọc nhi, ta xem con có vẻ không có chuyện gì, hơn nữa có vẻ rất thân quen với Cố nha đầu."

Sắc mặt Hạ Lâm Ngọc biến đen, hẳn nhìn biểu cảm của Hạ lão gia tử là biết đối phương đang đánh cái chủ ý gì.

Tuy rằng hiện giờ hẳn và Cố Nhượng Vân đều đã đoạt xác trùng sinh, nhưng mà ở trong quan niệm của hai người vẫn là có quan hệ huyết thống, nếu làm theo như suy nghĩ của Hạ lão gia tử, chẳng phải là..... loạn luân (*)?

(*) loạn luân: ý chỉ 2 người có quan hệ huyết thống có tình cảm với nhau, yêu nhau, ở bên nhau

"Gia gia, người cũng đừng quản nhiều như vậy," Hạ Lâm Ngọc có chút không biết nói gì trợn trắng mắt, nói: "Ta đi xem phụ thân trước."

Nói xong lời này, hẳn lập tức lôi kéo Cố Nhượng Vân đi đến hậu viện.

Hạ lão gia tử ngây ngốc nhìn bóng dáng đi xa của thiếu niên, kinh ngạc quay đầu nhìn phía trưởng lão áo xám: "Vừa rồi có phải hẳn trợn trắng mắt hay không?"

Trưởng lão áo xám gật gật đầu: "Hình như vậy."

Vừa nghe lời này, Hạ lão gia tử lập tức lão lệ tung hoành: "Nhiều năm như vậy, rốt cục Ngọc nhi cũng giống người bình thường, từ nhỏ đến lớn, bởi vì thân thể bệnh tật mà hẳn trở nên rất là trầm mặc ít nói, cho dù bốn năm trước sau khi khôi phục bình thường, cũng rất ít lộ ra cảm xúc của mình, rất nhiều thời điểm không phải tu luyện chính là ngăn người, hiện tại rốt cục hẳn cũng có cảm xúc của mình."

Hạ lão gia tử vừa nói, vừa dùng ống tay áo chà lau khóe mắt của mình, trời mới biết những năm gần đây nhìn tôn tử biến thành như vậy lòng có bao nhiêu đau, cũng may hiện tại rốt cục hẳn cũng có dạng người.

Đương nhiên, nếu Hạ Lâm Ngọc biết ý nghĩ trong lòng lão gia tử, phỏng chừng sẽ muốn hung hăng đánh lão nhân này một trận.

Thì ra ở trong mắt lão gia hỏa này, hắn không phải là người?

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 300: Tỷ đệ gặp nhau (bảy)

Edit: kaylee

"Nhưng mà hiện tại rất cực ta cũng yên tâm, ta mệt mỏi, đi nghỉ ngơi trước."

Lão nhân lại than một tiếng, cuối cùng có chút không nỡ nhìn phương hướng Hạ Lâm Ngọc rời đi, sau đó rời đi theo phương hướng ngược lại, chính là khác với vừa rồi, giờ phút này trên mặt lão gia tử tràn đầy tươi cười.

Ở chỗ không xa, khuôn mặt âm trầm của Hạ Khởi lạnh lùng nhìn mấy người đi xa, trong mắt tràn đầy sát khí ngoan độc.

Hắn thế mà lại còn sống!

Đồ vô dụng này, vậy mà để cho cậu tạp chủng Hạ Lâm Ngọc kia còn sống trở lại, ngay cả một việc nhỏ cũng làm không tốt, lưu lại bọn họ còn có công dụng gì?

Nghĩ đến đây, Hạ Khởi hung hăng phát tay áo, vẻ mặt âm trầm xoay người rời đi.

.....

Tỷ đệ hai người thật vất vả gặp nhau, tự nhiên không hề thiếu lời muốn nói, chỉ là còn không chờ bọn họ nói hết lời, Hạ lão gia tử đã phái người đến mời Cố Nhượng Vân đi qua.

Nghĩ đến lời nói lúc trước của lão gia tử, Cố Nhượng Vân lập tức cáo từ Hạ Lâm Ngọc đi thư phòng trước.

Giờ phút này, trong thư phòng, Hạ lão gia tử khoanh tay mà đứng, đưa lưng về phía cửa, sau khi cảm nhận được động tĩnh phía sau, ông mới xoay người, mỉm cười nhìn Cố Nhượng Vân.

"Cố nha đầu, còn nhớ rõ lời nói của ta sao? Không biết có nguyện ý theo ta đi gặp Linh Tiêu đại nhân một lần hay không."

"Được."

Cố Nhượng Vân nhẹ nhàng gật đầu: "Vân Dao, Thương Khung, các người cũng xuất hiện đi."

Xôn xao!

Tiếng nói chưa dứt, hai bóng dáng xuất ra từ trong thân thể của Cố Nhượng Vân, một trắng một xanh tương giao, rồi sau đó hóa thành hai bóng dáng đứng ở bên cạnh Cố Nhượng Vân.

Vân Dao mặc quần áo màu trắng thanh nhã như cúc, trên khuôn mặt tuyệt thế lộ tươi cười tao nhã, mắt đẹp như nước, rung động lòng người. Mà Thanh Long lại là quần áo màu xanh, khuôn mặt tuấn lãng tiêu sái, duy nhất không được hoàn mỹ chính là đôi mắt bị mù kia, ảm đạm vô thần.

"Hai vị này chính là Bạch Hổ và Thanh Long đại nhân?"

Trong lòng Hạ lão gia tử rất là khiếp sợ, Hạ gia có một Huyền Vũ đã làm cho Hạ gia bất diệt nhiều năm như vậy, không nghĩ tới trong tay nàng lại có hai Thần Thú.

"Hạ lão gia tử, mời đi trước dẫn đường."

Cố Nhượng Vân cười cười, nói.

Nghe vậy, Hạ lão gia tử phục hồi tinh thần lại, hơi hơi làm động tác mời, nói: "Cố nha đầu, mời đi theo ta, ta đây lập tức mang các người đi gặp Linh Tiêu đại nhân."

Nghe nói như thế, trên mặt Vân Dao và Thương Khung đều mang theo kích động, không nghĩ tới nhanh như vậy, bọn họ đã tìm được Huyền Vũ Linh Tiêu!

Hiện giờ bốn đồng bạn cũng chỉ còn Chu Tước không có tung tích!

.....

Trong mật thất, trên vách tường chung quanh vẽ đồ án bốn Thần Thú, sinh long hoạt hổ, vô cùng linh động.

Lúc này, phía trên thạch tòa (chỗ ngồi bằng đá) tận cùng bên trong mật thất, một lão giả mặc y bào xanh thẫm đang nhắm mắt khoanh chân, dáng vẻ của lão nhân này vô cùng dễ nhìn, trên mặt không có một chút nếp nhăn, nếu không phải chòm râu và tóc kia trắng bệch, rất ít người có thể tưởng tượng được lão nhân này là một lão giả lớn tuổi.

Giống như là cảm nhận được hai hơi thở quen thuộc kia đến gần, lão giả mở đôi mắt, môi run run vài cái, ánh mắt chăm chú nhìn cửa thạch thất.

Bỗng nhiên, quần áo lụa trắng đi vào, sau đó một nam tử áo xanh theo sát mà vào, làm ánh mắt của lão giả đột nhiên kích động.

"Lão đại, Vân Dao!"

Giọng nói già nua của hắn mang theo kích động, không tự chủ được, trong mắt mang theo một tầng sương mù, con ngươi gắt gao nhìn bọn họ.

"Linh Tiêu, thật là ngươi."

Trong lòng Vân Dao vui vẻ, nhanh chóng nhắm về phía Linh Tiêu: "Ngươi..... Làm sao ngươi lại biến thành như vậy? Hơn nữa....."

Nhìn tóc bạc và râu bạc trắng giống như tuyết của Linh Tiêu, vẻ mặt Vân Dao sững sờ, nghi hoặc hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 301: Tỷ đệ gặp nhau (tám)

Edít: kaylee

"Tiểu tử Hạ gia, ngươi có thể rời đi một chút hay không, ta có lời nói với bọn họ."

Linh Tiêu muốn nói lại thôi, hắn nhìn Hạ lão gia từ đứng ở cửa vào, cau mày nói.

Mà Hạ lão gia từ nghe được xưng hô của hắn đối với bản thân cũng không có tức giận, cung kính nói: "Vâng."

Nói xong lời này, ông không hề do dự lui ra ngoài, giao nơi này cho mấy người Cố Nhược Vân.

"Linh Tiêu, hiện tại ngươi có thể nói, đến cùng đã xảy ra chuyện gì?" Thương Khung nhíu chặt mày, tuy rằng hắn không biết hiện tại Linh Tiêu đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà nghe giọng điệu của Vân Dao là có thể biết Linh Tiêu nhất định là gặp phải cái gì rồi.

Linh Tiêu thở dài một tiếng: "Năm đó, ba người các ngươi đều bị thương nặng, chỉ có thương thế của ta không nặng như vậy, nhưng mà cho dù như thế, lực lượng của ta cũng thoái hóa đến trình độ Vô Tôn! Tức thì bị người nọ dùng trận pháp phong ấn đến chỗ này, vĩnh viễn không cách nào rời đi, chỉ cần ta đi ra nơi này một bước, người kia sẽ phát hiện, lúc đó mấy người chúng ta đều sẽ có nguy hiểm! Vừa khéo cũng không lâu sau đó có một gã nam tử họ Hạ mang theo nữ nhân thể từ tới nơi này định cư, ta lập tức làm cho hắn hỗ trợ tìm tung tích của mấy người các ngươi, điều kiện tiên quyết là ta phải giúp đỡ bọn họ chống đỡ tất cả kẻ địch tiến đến! Cho dù ta không cách nào rời đi chỗ này, nhưng mà uy áp Vô Tôn vẫn là giúp hắn dọa lui không ít người."

"Sau đó, trôi qua rất nhiều năm, tên nam tử họ Hạ kia sớm đã về hoàng thổ, nhưng hậu đại (đời sau) của hắn đều sinh tồn ở chỗ này, bọn họ cũng kế thừa sứ mệnh của tổ tiên mình, thay ta tìm kiếm đồng bạn! Ở trong trận pháp này, cho dù dung mạo của ta không có biến hóa, nhưng mà thân thể đã dần dần già đi, không lâu sau nữa, có lẽ ta sẽ chết đi. Lão đại, Vân Dao, ta tìm các ngươi chỉ là muốn biết các ngươi qua được không, nhưng mà, ta không có biện pháp rời đi cùng các ngươi, trừ phi..... Ai đó có thể giúp ta loại bỏ phong ấn."

Vân Dao rốt cục biết, vì sao lúc thấy Linh Tiêu, hắn sẽ đầu đầy tóc bạc và râu bạc trắng, thậm chí ngay cả giọng nói đều biến thành lão nhân.

Thì ra là bởi vì trận pháp này.

Không được!

Nàng quyết không thể để cho đồng bạn đã từng sống nương tựa lẫn nhau cứ như vậy chết già.

"Chủ nhân, người có biện pháp nào không, đừng rồi, Tử Tà đại nhân nhất định có biện pháp, chủ nhân, ta cầu ngươi làm cho Tử Tà đại nhân ra tay cứu

Linh Tiêu một lần đi."

Vân Dao ‘phịch’ một tiếng quỳ gối trước mặt Cổ Nhược Vân, giọng điệu cầu xin nói, trong mắt nàng nổi lên nước mắt, mắt đẹp đầy nước nhìn thiếu nữ.

Cổ Nhược Vân trầm mặc một lúc lâu, mới chậm rãi mở miệng: "Từ Tà hần nói, cấp bậc trận pháp này rất cao, lấy thực lực hiện tại của hần còn không có cách nào, chờ về sau mới có thể loại bỏ trận pháp."

Hai mắt Vân Dao sáng lên: "Nói cách khác, Từ Tà đại nhân có biện pháp? Chỉ là muốn thời gian mà thôi?"

"Ừ, chỉ cần hần có thể kiên trì đến khi đó."

Nghe được lời nói của Cổ Nhược Vân, Vân Dao vội vàng nhìn về phía Linh Tiêu, nói: "Linh Tiêu, ngươi nghe được sao? Chủ nhân nàng có thể cứu ngươi, cho nên ngươi phải tiếp tục kiên trì, bốn người chúng ta tuyệt đối không thể thiếu một mình ngươi!"

Linh Tiêu cười khổ lắc đầu, hần đã kiên trì nhiều năm như vậy, hiện giờ thân thể đã đến cực hạn, thật sự không cách nào lại tiếp tục kiên trì.

Cũng may trước khi hần chết, còn có thể nhìn thấy đồng bạn trước kia, như vậy là đủ rồi.

Đáng tiếc duy nhất là, Chu Tước không ở chỗ này.....

"Linh Tiêu," Giọng nói Thương Khung khí phách trước sau như một, nhưng đối mặt với đồng bạn trước kia, vẫn là mang theo một chút ôn hòa: "Ngươi biết tung tích của Chu Tước?"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 302: Tỷ đệ gặp nhau (chín)

Edit: kaylee

Linh Tiêu lắc đầu: "Ta không biết Chu Tước ở địa phương nào, ta chỉ biết, nàng không ở mảnh đại lục này."

Không ở mảnh đại lục này?

Thương Khung nhíu mày, thật lâu sau mới buông lỏng ra: "Mặc kệ nàng ở địa phương nào, chúng ta đều phải tìm được nàng! Đến lúc đó, ngươi nhất định phải theo chúng ta cùng nhau đi phiến đại lục khác kia! Linh Tiêu, nếu ngươi còn coi ta là lão đại của các ngươi, vậy nghe lời ta nói! Nhất định phải tiếp tục kiên trì, chúng ta tuyệt đối sẽ không buông tay ngươi, ngươi cũng đừng buông tha cho bản thân, nếu không, ngươi sẽ không xứng là đồng bạn của chúng ta."

Thân mình Linh Tiêu chấn động, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt anh tuấn khí phách như đế vương của Thương Khung, ngay sau đó, hần cười khổ một tiếng, nói: "Lão đại, nếu có thể kiên trì, ta nhất định sẽ tiếp tục kiên trì."

Vì bọn họ, hần cũng sẽ nỗ lực một chút.

Chỉ là đã qua nhiều năm như vậy, tuổi thọ của hần đã sắp hết.

Tuổi thọ của Linh Thú vốn cũng rất dài, nhất là hần thân là Huyền Vũ, nhưng mà, ở trong trận pháp này, hần cũng chỉ là một cường giả Vô Tôn bình thường mà thôi, nếu tuổi thọ hết, không sức lực vẫn hồi.

"Vân Dao."

Cổ Nhược Vân lấy ra một cái bình sứ từ trong vạt áo, rồi sau đó cẩn thận đổ ra một viên đan dược, đưa tới trước mặt Vân Dao, nói: "Diên Niên Ích Thọ đan này là luyện chế vì nhân loại, thân thể Linh Thú khác với nhân loại, nhưng mà, trận pháp này đã biến thể chất của Huyền Vũ thành nhân loại, vừa khéo cho đan dược này có cơ hội sử dụng, ngươi cho hần ăn vào đi, ít nhất cũng có thể sống lâu thêm mười năm."

Thời gian mười năm, đối với nàng mà nói, đã đủ rồi.

"Được."

Trong lòng Vân Dao vui vẻ, ngăn chặn kích động lấy đan dược đến trước mặt Linh Tiêu, nói: "Linh Tiêu, chờ chúng ta về cứu ngươi."

Linh Tiêu có chút kinh ngạc nhìn đan dược, rồi sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Cổ Nhược Vân, âm thanh khô ráp nói một câu: "Cám ơn, có thể quen biết ngươi, là may mắn của lão đại và Vân Dao, nếu ta có thể thành công rồi đi trận pháp này, ta nguyện ý hộ tống lão đại cùng nhau đi theo ngươi."

Điều kiện tiên quyết là, hần có thể rời đi loại địa phương này khôi phục thân tự do.....

"Thương Khung, Vân Dao, đã lâu các ngươi không gặp hần, hần là có rất nhiều lời muốn nói, vậy nên ta đi bên ngoài chờ các ngươi."

Cố Nhượng Vân nhìn mấy người, rồi sau đó quay đầu đi tới phía ngoài thạch thất, trong lòng lại giống như đè nặng một tảng đá.

Thời kì đỉnh phong (cao nhất) của bốn Thần Thú thực lực rất mạnh, mà có thể một lần làm bốn bọn họ bị thương nặng thành đáng về này, thậm chí làm cho Huyền Vũ ngay cả chạy trốn cũng không dám trốn, sợ lại đưa người nọ tới.

Như vậy, lực lượng của người kia, đến cùng có bao nhiêu cường đại?

"Nha đầu."

Đúng lúc này, trong linh hồn truyền đến tiếng nói tà mị của Từ Tà: "Mấy chuyện này là ngươi hiện tại không cách nào tưởng tượng, thế giới này rất rộng lớn, rộng lớn đến mức dùng bao nhiêu năm cũng không thể đi khắp, ở trên thế giới, cường giả cũng nhiều đến không xuể, cho dù là kiếp trước ngươi nhìn thấy, cũng không đáng kể, chờ đến lúc ngươi có đủ thực lực, ngươi mới có thể biết càng nhiều chuyện hơn, chính là sau này, kẻ địch ngươi gặp cũng sẽ càng ngày càng mạnh, ngươi..... Có thể làm tốt chuẩn bị ứng phó hay không?"

Cố Nhượng Vân im lặng không nói, sau đó, nàng nhẹ nhàng nở nụ cười, trong mắt trong veo tràn đầy kiên định.

"Nếu chỉ có đi lên vị trí cao nhất kia ta mới có thể bảo vệ tốt người ta để ý, ta đây không để ý vượt mọi chông gai dọc theo đường đi, cho dù con đường kia làm bằng máu lại như thế nào? Từ Tà, bất luận phía trước gian khó nguy hiểm cỡ nào, ta cũng phải đi tiếp, bởi vì ta có người ta muốn bảo vệ."

Ngay từ đầu, nàng chỉ biết đường bản thân muốn đi tuyệt không đơn giản, nhưng mà vậy thì phải làm thế nào đây? Cho dù là bỏ đi, nàng cũng muốn đi đến vị trí cao nhất kia.

Làm cho người trong thiên hạ, cũng không dám khi nhục (bất nạt + nhục nhã) người nàng để ý nữa!

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 303: Tỷ đệ gặp nhau (mười)

Edit: kaylee

Giọng nói trong linh hồn chợt biến mất, sau thật lâu sau, mới lại vang lên.

"Nha đầu, bất luận đường phía trước có gian nguy (khó khăn nguy hiểm) thế nào, ta cũng sẽ tiếp tục đi cùng ngươi, đây là từ lúc bắt đầu ta quen ngươi, đã từng đáp ứng hứa hẹn với ngươi! Chỉ cần ta còn sống, một người thân nào của ngươi, đều sẽ không chết."

"Từ Tà....."

Trong lòng Cố Nhượng Vân trào dâng cảm động, nàng nhẹ nhàng cười nói: "Cảm ơn."

"Giữa chúng ta không cần nói cảm ơn. Nếu ngươi thật muốn cảm tạ ta, ta không để ý ngươi lấy thân báo đáp, hiện tại chỗ nên lớn của ngươi đều lớn không tẹt lăm, không bằng chúng ta đến thảo luận một chút lý tưởng nhân sinh như thế nào?"

Giọng nói của nam nhân mang theo ái muội, làm cho Cố Nhượng Vân vốn đang lòng tràn đầy cảm động sắc mặt nháy mắt đen xuống, nàng hít vào một hơi thật sâu, cắn răng nói: "Từ Tà, ngươi không đùa giỡn ta sẽ chết sao?"

"Sẽ."

"....."

Cố Nhượng Vân hoàn toàn hết chỗ nói rồi, trực tiếp ngăn chặn âm thanh trong linh hồn, rồi sau đó đi nhanh về phía phòng khách.

Rất xa, nàng đã nhìn thấy bóng dáng dạo bước ngoài cửa phòng mình, khẽ cau mày, hỏi: "Ngươi đến tìm ta có việc sao?"

"Hà?"

Hạ Du bị tiếng nói dọa, khi quay đầu nhìn thấy Cố Nhượng Vân, xấu hổ nói: "Cố cô nương, ta là tới xin lỗi ngươi."

"À."

Cố Nhược Vân nhàn nhạt lên tiếng: "Vậy ngươi có thể đi rồi?"

Lúc trước, nàng cứu Hạ Ảnh, là vì chứng minh bản thân trong sạch, cũng không có cảm tình gì đối với đôi huynh muội này.

"Ta....." Hạ Du cắn môi, nói: "Kỳ thực ta biết chuyện này hoàn toàn chính là ta và ca ca sai, ở Hạ gia, cho dù chúng ta thiên phú tốt hơn nữa, cũng chỉ là một chi thứ mà thôi, căn bản là không cách nào so sánh với trực hệ này, chúng ta nhường nhịn khắp nơi, thì tính sao? Sẽ chỉ làm người khác ngày càng nghiêm trọng hơn mà thôi, mà cho dù quyền thế của nhị gia ở Hạ gia không cao, nhưng thủ hạ của y không hề thiếu cường giả, còn là thân sinh nhi tử của gia chủ, nếu chúng ta không đáp ứng đề nghị của hắn, sẽ trục xuất chúng ta khỏi Hạ gia, chúng ta bắt đắ dĩ mới..... Mới làm ra loại chuyện súc sinh không bằng này."

Hạ Du một hơi nói ra tất cả lời muốn nói, sau đó tiếp tục nói: "Cố cô nương, ta biết ta không có mặt mũi đến khẩn cầu sự tha thứ của ngươi, nhưng nếu như ngươi không tha thứ cho ta, trong lòng ta cũng rất không thoải mái, cho nên..... Cho nên ta mặt dày đến đây."

"Nói xong sao?" Cố Nhược Vân cười lạnh một tiếng, bước tới gần Hạ Du hai bước: "Các ngươi vì không để cho mình bị trục xuất khỏi Hạ gia, là có thể tùy tiện vu hãm người khác? Nếu chuyện hôm nay đổi thành những người khác, vậy hậu quả lại như thế nào bản thân các ngươi rõ ràng! Hiện giờ, ngươi lại vì để cho trong lòng mình thoải mái mà đến cầu xin sự tha thứ của ta? Ta đây có thể nói rõ ràng với ngươi, ta không hận các ngươi, cũng không trách các ngươi, với ta mà nói các ngươi chỉ là người xa lạ mà thôi, ta không có quyền quản các ngươi làm cái gì, cũng không cần nói chuyện tha thứ không tha thứ gì, tốt lắm, ngươi có thể đi rồi sao?"

Không sai, bắt luận huynh muội Hạ Ảnh làm cái gì, Cố Nhược Vân đều sẽ không tức giận, bởi vì đối với nàng mà nói, hai người này đều chỉ là người xa lạ, râu ria mà thôi.

Nàng không cần lãng phí thời gian vì những người này.

"Cố cô nương....." Hốc mắt Hạ Du đỏ lên, sợ hãi yếu ớt nói: "Ngươi thật sự không tha thứ cho ta sao? Chỉ cần có thể khẩn cầu sự tha thứ của ngươi, chuyện gì ta cũng nguyện ý làm."

Cố Nhược Vân phát tay, nói: "Ngươi không cần làm cái gì, chỉ cần ngày sau không đến quấy rầy ta là được."

Nói xong lời này, nàng đẩy cửa phòng ra đi vào, nhốt Hạ Du ở ngoài cửa, cũng cách chặn ở khuôn mặt ai thiết hoa lê đầm mưa (*) kia.

(*) hoa lê đầm mưa: ý chỉ vẻ đẹp của người con gái đẹp khi khóc, giống như những cánh hoa lê dính đầm nước mưa, lung linh, xinh đẹp, trong trẻo....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 304: Tỷ đệ gặp nhau (mười một)

Edit: kaylee

Hạ Du nhìn cửa phòng bị đóng, giờ khắc này, nàng biết sai lầm bản thân đã từng phạm phải, bắt luận làm cái gì đều không thể bù lại, nếu có thể làm lại một lần, bọn họ tuyệt đối sẽ không lại nghe theo lời nói của Hạ Khởi mà làm bất cứ chuyện gì.

Đáng tiếc lần này, bắt luận hối hận như thế nào đều không thể bù lại.

.....

Đỉnh núi Vân Tiêu, mây trắng quấn quanh, giống như tiên cảnh nhân gian.

Giờ phút này trong Luyện Khí Tông, nữ tử cả người bạch y như tuyết đón gió mà đứng, tay áo bay bay, thuần khiết giống như là tiên nữ, nàng lặng lẽ đứng ở chỗ sâu trong mây trắng, phía trên khuôn mặt dịu dàng mang theo một chút suy nghĩ sâu xa.

Phía sau, ánh mắt Lãnh Ngôn Phong si ngốc nhìn nữ tử tuyệt mỹ phiêu miểu (lúc ẩn lúc hiện) như tiên nữ, trong mắt lạnh khốc mang theo quyền luyến thật sâu.

Nhưng mà nghĩ đến tình huống hiện tại của mình, trong mắt y hiện lên vẻ lo lắng.

Nếu không phải vì người kia, sao bản thân sẽ biến thành tàn phế? Thậm chí ngay cả biểu đạt tình yêu của mình cũng không dám!

Cho dù y không có thấy rõ đáng vẻ của người nọ, nhưng ở trong lòng y sớm đã hận thấu xương người nọ, hận không thể lột da rút gân!

Còn có Cổ Nhục Vân.....

Nữ nhân kia, vậy mà bị hủy toàn bộ Thanh Long Quốc! Nếu có cơ hội, y tuyệt đối sẽ làm nàng trả giá thảm thối!

Nghĩ vậy, sát khí trên người y càng dày đặc, chỉ là lúc nhìn về phía nữ tử phía trước, tức giận trong mắt dần dần biến mất, trên khuôn mặt anh tuấn tràn đầy dịu dàng.

"Sư muội, Triệu trưởng lão Hạ gia đến đây, hi vọng có thể gặp sư muội một lần."

Trưởng lão Hạ gia tìm?

Thi Vân nhú mày, rồi sau đó buông lỏng ra, nàng hoàn hồn nhìn nam tử phía sau, khuôn mặt lộ ra tươi cười nhu hòa: "Người tới là khách, sư huynh, người mời lão tới đây một chút đi."

Luyện Khí Tông và Hạ gia chưa từng có cái gì lui tới, không biết Triệu trưởng lão Hạ gia này tìm đến bản thân là vì chuyện gì.

Trong phòng khách, lão giả bụng chén trà nhẹ nhàng nhấp một ngụm, lúc lão ngẩng đầu, lập tức nhìn thấy nữ tử bạch y như tuyết kia đi đến từ ngoài khách phòng.

Trên mặt của nàng mang theo tươi cười, nhợt nhạt, nhu hòa, làm cho người ta thư thái thoát nhìn vạn phần thư sướng.

"Thi Vân tiểu thư," Triệu trưởng lão phục hồi tinh thần lại, đứng lên cười nói: "Trước khi ta tiến đến Luyện Khí Tông cũng đã nghe nói đại tiểu thư Thi Vân của Luyện Khí Tông có dung mạo đệ nhất thiên hạ, hiện giờ xem ra quả thật là như thế, quả nhiên là thiên hạ không có nữ tử nào có thể so sánh được."

Cho dù Thi Vân biết lời nói này chỉ là lời khen tặng mà thôi, vì dù sao nữ tử đại lục quá nhiều, tuyệt mỹ càng là không hề thiếu, không ai có thể đảm đương nổi tiếng 'đệ nhất thiên hạ' này.

Nhưng mà, nữ tử nào không thích nghe người khác ca ngợi?

Vì vậy sau khi lời này Triệu trưởng lão nói xong, Thi Vân nhợt nhạt cười, nói: "Triệu trưởng lão, không biết Luyện Khí Tông ta và Hạ gia người không có quan hệ gì, vì sao Triệu trưởng lão lại muốn tìm tới cửa? Huống chi, Triệu trưởng lão không tìm cha ta, mà lại tìm ta là vì sao?"

"Thi Vân tiểu thư, chuyện này thật đúng là chỉ có người có thể giúp ta."

Triệu trưởng lão mỉm cười nói: "Ta muốn xin Thi Vân tiểu thư hỗ trợ đoạt Hạ gia thay nhị gia nhà chúng ta! Hiện giờ kế hoạch của nhị gia đều đã tan biến, cũng chỉ có Thi Vân tiểu thư có thể giúp việc này."

"Hà?"

Thi Vân tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười) nhìn Triệu trưởng lão: "Hình như Triệu trưởng lão rất dễ mất ta, cái vội này chỉ sợ ta không cách nào giúp."

"Ha ha," Triệu trưởng lão ha ha cười: "Ta nghe nói quan hệ của Luyện Khí Tông và Đông Phương thế gia rất là ác liệt, hàng năm đều là ở bên trong chiến đấu? Nếu Luyện Khí Tông có thể có được Hạ gia trợ giúp, thì có thể liên hợp với Hạ gia cùng nhau thảo phạt Đông Phương thế gia, nếu lão gia chủ tại vị, chuyện này tuyệt đối không có khả năng xảy ra, Hạ gia ẩn cư ở trong Thiên Thành chính là không muốn lẫn vào vũng nước đục thế tục, nếu nhị gia kế thừa vị trí gia chủ của Hạ gia, vậy nhị gia tất nhiên có thể trợ giúp Luyện Khí Tông đánh bại Đông Phương thế gia."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 305: Tỷ đệ gặp nhau (mười hai)

Edit: kaylee

Trong lòng Thi Vân phát ra một tiếng cười lạnh, trên mặt lại không có biến hóa, ý cười vẫn trong suốt như cũ nói: "Cho dù không có Hạ gia, Luyện Khí Tông cũng sẽ không sợ hãi Đông Phương thế gia, Triệu trưởng lão người nghĩ quá nhiều."

"Phải không?" Triệu trưởng lão nhú mày cười: "Thi Vân tiểu thư hẳn là nghe nói sở dĩ nhiều năm như vậy Hạ gia sừng sững không ngã, là vì Thần Thú thần bí sau lưng Hạ gia kia, đương nhiên đây chỉ là truyền thuyết mà thôi, mỗi đời chỉ có gia chủ mới có thể gặp Thần Thú thần bí sau lưng, nếu Thi Vân tiểu thư nguyện ý hỗ trợ mà nói, Hạ gia chúng ta nguyện ý chấp tay đưa Thần Thú."

Không thể không nói, chuyện này quả thật mê hoặc được Thi Vân.

Một con Thần Thú có lực uy hiếp lớn cỡ nào ở trên đại lục, phỏng chừng không ai không biết.

Nhưng mà chỉ động tâm mà thôi, từ đầu đến cuối Thi Vân mặt không đổi sắc nói: "Triệu trưởng lão, hiện giờ Luyện Khí Tông đã có kẻ địch là Đông Phương thế gia kia, không muốn dưới tình huống như vậy tiếp tục trêu chọc Hạ gia, cho nên, xin tha thứ ta không cách nào hỗ trợ, sư huynh, người giúp ta đưa lão rời đi."

"Đợi chút," Triệu trưởng lão nóng nảy: "Thi Vân tiểu thư, ta nghe nói người có cừu oán với Cố Nhượng Vân Bách Thảo Đường! Hiện tại Cố Nhượng Vân kia đang ở Hạ gia, hơn nữa có quan hệ không bình thường với Hạ gia lão gia tử, theo ta được biết, nàng muốn thuyết phục Hạ lão gia tử hỗ trợ đối phó người, chẳng lẽ như vậy người còn có thể thờ ơ sao?"

Cố Nhượng Vân!!!

Nghĩ tới cái tên này, trong lòng Thi Vân lập tức mạnh mẽ xuất hiện một ngọn lửa giận và không cam lòng nồng đậm.

Nữ nhân kia, dùng lời nói dối của nàng kiểm chế Thiên Bắc Dạ, nàng lại vẫn luôn không hiểu nói dối chính là nói dối. Một ngày nào đó, Thiên Bắc Dạ sẽ rời đi nàng. Mà trên đời này có thể đứng ở bên cạnh nam nhân kia chỉ có một nàng!

Nàng cũng vĩnh viễn không cách nào hiểu rõ đạo lý này, càng là không có một chút tự mình hiểu lấy mình nào.

"Triệu trưởng lão, đề nghị của người ta tiếp nhận rồi." Thi Vân thu hồi âm ngoan trong mắt, lại lộ ra tươi cười nhu hòa thái kia: "Thi Vân ta chẳng phải người nhẫn nhục chịu đựng, Cố Nhượng Vân đã muốn tập hợp Hạ gia đối phó ta, ta đây cũng chỉ có thể tiên hạ thủ vi cường (ra tay trước để chiếm lợi thế)! Người trở về chờ tin tức tốt của ta."

"Thi Vân tiểu thư, ta và nhị gia sẽ ở Thiên Thành chờ người đến."

Chiếm được kết quả mong muốn, Triệu trưởng lão cười cười, chấp tay nói.

Ngay sau đó, lão cũng không lại nói thêm cái gì nữa, xoay người đi ra ngoài.

Sau khi lão rời khỏi, Lãnh Ngôn Phong nhíu mày nhìn Thi Vân, nói: "Sư muội, Hạ Khởi chỉ là muốn lợi dụng người, cho nên....."

"Ta biết."

Nhưng vậy thì tính sao? Người có quan hệ với Cố Nhượng Vân, đều phải chết!

Nàng muốn làm cho cả thế giới này, không ai còn dám đứng ở bên phía nàng! Thậm chí tất cả mọi người đều coi nàng như ôn dịch, làm cho nàng thử cảm giác bị người ghét bỏ, cũng làm cho nữ nhân không tự mình hiểu lấy mình kia biết chênh lệch giữa các nàng.

Lãnh Ngôn Phong không nói gì, chỉ cần là việc sư muội muốn làm, mặc kệ có bao nhiêu nguy hiểm, y đều sẽ đứng ở bên cạnh nàng, không rời không bỏ.

Mà chỉ có nữ tử vĩ đại như sư muội, mới đáng giá một người nam nhân làm được đến trình độ như thế vì nàng! Loại nữ tử ngoan độc giống Cố Nhượng Vân kia căn bản là không xứng làm cho bất luận kẻ nào thích nàng.

Ngay cả nữ tử dịu dàng xinh đẹp như sư muội đều muốn thương hại, quả thực chính là tội ác tày trời, tội đáng chết vạn lần!

.....

"Tỷ, thì ra người nhiều năm như vậy đã trải qua nhiều chuyện như vậy."

Phía trên ngã tư đường Thiên Thành, Hạ Lâm Ngọc quay đầu nhìn về phía Cố Nhượng Vân, trong mắt to trong suốt mang theo đau lòng: "Ban đầu ta cho rằng Hạ Minh đã đủ ngoan độc, không nghĩ tới Cố lão gia tử kia cũng không kém chút nào, bất luận Hạ Minh xấu thế nào, trong lòng y vẫn là có tình, chỉ là tình kia cho đôi mẫu nữ kia, mà Cố gia lão Tướng Quân chưa từng có yêu, đối với bất luận kẻ nào đều chỉ có ích lợi, hoàn hảo tỷ rời đi cái địa phương kia."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 306: Tỷ đệ gặp nhau (mười ba)

Edit: kaylee

Nghĩ đến những gì Cố Nhượng Vân gặp phải mấy năm qua, trong lòng Hạ Lâm Ngọc cũng rất đau.

Tuy rằng sau khi hấn trùng sinh chỉ là một phé vật, nhưng ít nhất có gia gia đau, phụ thân yêu, không giống nàng lấy lực lượng của bản thân lập nghiệp, bằng vào lực lượng của mình mới từng bước đặt chân đi cho tới trình độ bây giờ.

"Tỷ, vì sao ta không sớm chút tìm được người? Nếu không, ta tuyệt sẽ không để cho nhiều người bắt nạt tỷ như vậy."

Hạ Lâm Ngọc bắt lấy tay của Cố Nhược Vân, đau lòng nói.

"Đều đã là chuyện quá khứ," Cố Nhược Vân lắc lắc đầu: "Hơn nữa, hiện tại không phải chúng ta đã gặp nhau sao? Ngọc nhi, trước kia ta phó thác để sai người, cuộc đời này tuyệt sẽ không để cho việc này xảy ra."

Hạ Lâm Ngọc nở nụ cười, trên khuôn mặt thanh tú tràn đầy ý cười.

Rồi sau đó, ánh mắt hấn kiên định nói: "Loại chuyện này, quả thật sẽ không xảy ra, ta đã từng là phé vật, tỷ vì an toàn của ta không để cho ta đào vong (chạy trốn) với tỷ, cho nên mới để cho Lục Trầm chiếu cố ta, nhưng mà đời này, ta không cần bất luận kẻ nào chiếu cố, ta sẽ làm cho mình cường đại lên, cường đại đến mức có thể bảo vệ tỷ."

Đây là, hứa hẹn hấn đáp ứng từ sau khi trùng sinh.

Bởi vì hấn không bao giờ muốn nhìn thấy ánh mắt tuyệt vọng tan nát cõi lòng kia của tỷ tỷ nữa, hiện giờ nghĩ đến tình cảnh đó, tâm của hấn vẫn là co rút đau đớn.

"Ngọc nhi."

Trái tim Cố Nhược Vân run lên, nhìn khuôn mặt thanh tú kiên định của thiếu niên, trái tim đau xót, những năm gần đây, Ngọc nhi thừa nhận còn nhiều hơn nàng.

Lúc này phía trên ngã tư đường, người đi đường lui tới, mà Hạ Lâm Ngọc làm tiểu thiếu gia Hạ gia, tự nhiên là tồn tại lóa mắt. Chỉ là cho tới bây giờ mọi người đều thấy thiếu nữ đứng bên cạnh ở Hạ Lâm Ngọc không phải là La Ly, mà là một khuôn mặt xa lạ, bất giác có chút kinh ngạc.

Nữ nhân này là ai? Vì sao thân mật với tiểu thiếu gia Hạ gia như thế? Những năm gần đây, bọn họ chưa từng nhìn thấy tiểu thiếu gia Hạ gia từng có cử chỉ thân mật với ai.

Mà hiện giờ, ở bên cạnh nữ tử này, hấn vậy mà có thể cười đến vui vẻ hạnh phúc như thế.

Phía trên từ lâu, một hoa phục nữ tử (cô gái mặc quần áo hoa lệ) nói với nha hoàn bên cạnh: "Người đi dạy dỗ nữ nhân kia một chút cho ta, dựa vào cái gì nàng có thể đứng ở trước mặt tiểu thiếu gia Hạ gia? Nếu đứng ở bên người hấn là La Ly cũng thôi đi, thế lực La gia rất mạnh, cũng gần với Hạ gia, quả thật La Ly rất xứng đôi với Hạ Lâm Ngọc, nữ nhân kia lại tính cái gì vậy? Nhưng lại là một gương mặt ta chưa từng thấy, chắc là cô nương trong gia tộc bé nhỏ không đáng kể nào đó."

Ở Thiên Thành, nữ tử bên trong tất cả thế lực to lớn nàng đều gặp qua, duy chỉ nữ tử này thật lạ mắt, chỉ cần dụng tâm nghĩ là biết thân phận của nàng khẳng định là rất đê hèn.

"Vâng, tiểu thư."

Nha hoàn lui xuống.

Mà nhìn bóng lưng rời đi của nha hoàn bên người, hoa phục nữ tử đắc ý nở nụ cười, nàng đã liệu định Hạ Lâm Ngọc khẳng định sẽ không ra mặt vì nữ tử kia! Nếu không Hạ lão gia từ cũng tuyệt đối sẽ không cho phép.

Phía trên ngã tư đường, Cố Nhược Vân chuyện trò vui vẻ với Hạ Lâm Ngọc dừng bước chân, nhanh cau mày nhìn nha hoàn chặn đường phía trước, nhàn nhạt nói: "Xin hỏi người có chuyện gì không?"

"Hừ!"

Nha hoàn hừ lạnh một tiếng, hai tay chống nạnh, cao ngạo nói: "Người đắc tội tiểu thư nhà chúng ta, ta là thay thế tiểu thư nhà ta đến dạy dỗ người."

Nói xong lời này, nàng lập tức vung một cái tát về phía Cố Nhược Vân, ngoan ý trong mắt dần dần dày đặc, khóe môi nhếch lên cười lạnh.

Chỉ là tay nàng còn không có rơi xuống, đã bị một bàn tay gắt gao bắt được, sắc mặt Hạ Lâm Ngọc xanh mét, hung hăng vung tay một cái, 'đùng' một tiếng quăng thân thể bé bỏng của nha hoàn ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Phé Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 307: Tỷ đệ gặp nhau (mười bốn)

Edit: kaylee

"Bảo Hồng Phi Phi lăn ra đây gặp ta!"

Nha hoàn ngây ngẩn cả người, nàng không nghĩ đến Hạ Lâm Ngọc sẽ ra tay, lại còn là vì một nữ nhân!

Tiểu thư nhà mình ái mộ Hạ công tử lâu như vậy, nhưng hôm nay.....

Nghĩ đến sau khi tiểu thư thấy được một màn như vậy không biết sẽ thương tâm cỡ nào, trong lòng nha hoàn càng hận Cố Nhượng Vân hơn.

"Hồng Phi Phi kia là ai? Có thù hận gì với ta?" Cố Nhượng Vân sờ sờ mũi, quay đầu nhìn về phía Hạ Lâm Ngọc.

Sau khi nghe lời nói của Cố Nhượng Vân, sắc mặt Hạ Lâm Ngọc dần dần bắt đầu tốt hơn, hắn sờ sờ đầu, nói: "Hồng Phi Phi là ngoại sinh nữ (cháu ngoại gái) của nhị thúc ta, tiểu di (di nhỏ) của nàng gả cho ta nhị thúc làm thê, cho nên cũng có một chút quan hệ với Hạ gia, Hồng Phi Phi này suốt ngày đây đưa ta, phóng chừng là nhìn thấy tỷ đi cùng một chỗ với ta, cho nên mới....."

Vừa nghe lời này, Cố Nhượng Vân nhưng là hiểu rõ, thì ra là Hạ Lâm Ngọc chọc họa.

Vừa nói, vừa nghe được phía trước truyền đến một tiếng không dám tin, hơn nữa còn mang theo thống khổ chất vấn.

"Biểu ca, người..... Vì sao người muốn ra tay đánh nha hoàn của ta?"

Hoa phục nữ tử bước nhanh đi tới, giống như là bị oan ức ngập trời, một mặt chất vấn nói: "Nha hoàn của ta làm sai chuyện gì, mà người muốn đối với nàng như vậy? Tục ngữ nói đánh chó cũng phải nhìn mặt chủ, người căn bản là không để ta vào mắt!"

Hạ Lâm Ngọc nhìn Hồng Phi Phi tức đến mức thân thể mềm mại run nhẹ, rất là khinh bỉ nói một câu: "Người xứng ta để người vào mắt? Còn có đừng gọi ta biểu ca, ta không có quan hệ gì với người."

Nói đến cùng, Hồng Phi Phi này chỉ là ngoại sinh nữ của nhị thúc hắn, quả thật là không có một chút quan hệ với hắn.

"Biểu ca, sao người nhẫn tâm với ta như thế?" Hồng Phi Phi khóc hoa lệ đầm mưa: "Hon nữa, nữ tử này có cái gì tốt, người muốn bảo vệ nàng? Một dân chúng bình dân nghèo hèn như vậy, căn bản không xứng đứng ở cạnh người, người đối đãi với ta như vậy, không làm thất vọng La Ly sao?"

Hồng Phi Phi biết bằng vào gia thất của mình không cách nào so sánh với La Ly, có thể mượn dùng cũng chỉ có chút quan hệ thân thuộc, nhưng mà nàng không để ý trở thành tiểu thiếp của Hạ Lâm Ngọc, chỉ cần có thể quán lấy nhi tử của thiếu chủ Hạ gia là đủ rồi.

Huống chi, dáng vẻ Hạ Lâm Ngọc thanh tú tuấn mỹ như thế, có thể có hôn phu như vậy, cả đời nàng đã đủ.

Nhưng mà dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì mà a miêu a cẩu (chó mèo) đều có thể tới tranh thủ tình cảm với bản thân?

Nàng không cam lòng!

La Ly thì thôi đi, nữ tử này tuyệt đối không thể trở thành tiểu thiếp của Hạ Lâm Ngọc.

"Biểu ca, người làm việc này gia gia của người biết không? Nữ nhân này thoát nhìn không có thân phận gì, người nhất định muốn nạp nàng làm thiếp sao? Nàng có tư cách gì trở thành tiểu thiếp của người?"

Hồng Phi Phi không nhìn thấy khuôn mặt xanh mét của Hạ Lâm Ngọc, tiếp tục nói: "Người như vậy làm, gia gia của người khẳng định sẽ tức giận, nói không chừng dưới cơn giận sẽ không cho cha của người trở thành người thừa kế Hạ gia nữa, vì một nữ nhân mặt dày mày dạn muốn làm tiểu thiếp của người như vậy, đáng giá sao?"

Ở trong mắt Hồng Phi Phi, toàn bộ Thiên Thành đều biết La Ly và Hạ Lâm Ngọc là một đôi, nữ nhân này vẫn còn kề cận Hạ Lâm Ngọc, không phải là mặt dày mày dạn vội vàng làm tiểu thiếp cho người ta sao?

Thật là không biết xấu hổ!

Giờ này khắc này, Hồng Phi Phi quên, nàng mới là người vội vàng muốn trở thành tiểu thiếp của Hạ Lâm Ngọc.....

Sắc mặt Hạ Lâm Ngọc càng tức giận, sau đó ở trước mắt bao người, đã một cước đạp bay Hồng Phi Phi ra ngoài, ngay sau đó, hắn không cho Hồng Phi Phi cơ hội phản ứng, nắm tay hung hăng vung về phía khuôn mặt trang điểm xinh đẹp kia

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 308: Tỷ đệ gặp nhau (mười lăm)

Edit: kaylee

"Hong Phi Phi, ta đã sớm nhìn người thật lâu! Người cho rằng tiểu di người là thê tử của nhị thúc ta là có thể muốn làm gì thì làm à? Đừng quên, đương gia làm chủ Hạ gia là gia gia của ta, thiếu chủ Hạ gia là cha của ta! Người chỉ là một ngoại thích (họ hàng bên ngoại) của Hạ gia mà thôi, đừng nói là người, ngay cả nương người ta cũng dám đánh!"

"Hôm nay ai tới cứu người đều không có tác dụng!"

Tất cả mọi người đều sợ ngây người, ở trong mắt bọn họ cho tới bây giờ tiểu thiếu gia Hạ gia vẫn luôn là người ổn trọng, hiện giờ vậy mà sẽ giận dữ ở trước mặt mọi người, thậm chí không thương hương tiếc ngọc chút nào đánh một nữ nhân?

Nhìn khuôn mặt kia của Hồng Phi Phi, chắc chắn, phỏng chừng chỉ tốt hơn đầu heo một chút.....

"Dừng tay! Hạ Lâm Ngọc, người dừng tay cho ta!"

Đúng lúc này, một tiếng tức giận gầm gừ truyền đến từ phía trước, làm bước chân của Hạ Lâm Ngọc thiếu chút nữa thì lui về sau mấy bước, nhưng mà hần không có dừng lại, chân hung hăng đá về phía ngực của Hồng Phi Phi.

Thì ra, vừa rồi thấy tình thế không ổn, nha hoàn đi về mặt báo, hiện giờ gia chủ Hồng gia nhanh chóng chạy lại, lão vừa tới đã nhìn thấy tôn nữ của mình bị người ẩn trên mặt đất điên cuồng đánh, tức đến mức khuôn mặt già nua phát xanh, cả người run run.

Nếu đối phương không phải tiểu thiếu gia Hạ gia, lão đã sớm một cái tát đánh chết hần.

"Hạ thiếu gia, người dừng tay cho ta người không có nghe thấy hay sao?"

Hồng gia chủ kiểm chế nội tâm nổi giận, ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm Hạ Lâm Ngọc.

Hạ Lâm Ngọc lạnh lùng cười: "Hình như Hồng gia chủ có chút vượt quá, đừng quên, ở Thiên Thành, Hạ gia ta mới là người dẫn đầu! Hồng gia chủ người lại như thế nào lấy giọng điệu mệnh lệnh nói chuyện với ta?"

"Người." Hồng gia chủ thiếu chút nữa thì bị tức nói không ra lời, lão cắn chặt răng, nói: "Hạ thiếu gia, tốt xấu gì Phi Phi cũng là một nữ tử, người làm như vậy có phải quá độc ác hay không, làm cho về sau nàng làm người như thế nào?"

Hạ Lâm Ngọc liếc mắt xem thường: "Nàng làm người như thế nào có quan hệ gì với ta? Nàng cũng không phải người Hạ gia ta, vì sao ta phải quan tâm đến làm người về sau của nàng? Nhưng mà nói thật, Hồng gia chủ, chuyện này người ngược lại là quản cho tốt. Hiện giờ Hồng Phi Phi kiêu căng như thế cũng là bị người dung túng, sớm muộn gì cũng có một ngày, nàng sẽ trêu chọc tai họa ở bên ngoài cho Thiên Thành."

Nghe nói như thế, Hồng gia chủ hít một hơi thật sâu, ánh mắt âm trầm nói: "Vậy Hạ thiếu gia, hiện giờ ta có thể mang Phi Phi rời đi hay không."

"Xin cứ tự nhiên."

Hạ Lâm Ngọc cười lạnh một tiếng, nâng chân lên, nhìn về phía Hồng Phi Phi nửa chết nửa sống, trên khuôn mặt thanh tú tuấn đạt mang theo ý cười: "Chỉ là Hồng gia chủ, về sau người vẫn là ít thả nàng ra tai họa người. Nếu không, ta gặp một lần đánh một lần, gặp hai lần đánh hai lần!"

Bình thường mặc kệ Hồng Phi Phi tùy hứng như thế nào, hần đều nhịn, nhưng mà lúc này đây nàng lại mở miệng nhục nhả Cố Nhược Vân, chuyện ấy hần tuyệt đối không cách nào nhịn được.

Không giết nàng, cũng đã là nể mặt mũi của Hồng gia.

Chỉ là từ nay về sau hần cũng không muốn gặp lại nàng.

"Hừ!"

Hồng gia chủ hừ lạnh một tiếng, nâng Hồng Phi Phi lên khiêng lên trên vai, nhanh chóng bay nhanh về phía trước, rất nhanh đã biến mất ở trong mắt mọi người.

Theo bọn họ rời đi, đám người chột oanh động, tất cả mọi người đang nghị luận thân phận của Cố Nhược Vân, đến cùng nàng là loại người nào, vậy mà đáng giá tiểu thiếu gia Hạ gia bảo vệ như thế.

.....

Hồng gia.

Trong sương phòng, Hồng Phi Phi thật vất vả tỉnh lại, sau khi nhìn thấy mặt của mình thì sợ hãi kêu một tiếng rồi ngất đi, lập tức làm toàn bộ Hồng gia đều hốt hoảng, dùng hết các loại phương pháp muốn làm cho nàng thức tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 309: Tỷ đệ gặp nhau (mười sáu)

Edit: kaylee

"Gia gia, con thật là khó chịu, con đau quá, con thật không cam lòng!"

Sau khi lại thức tỉnh, Hồng Phi Phi khóc lớn nhào vào trong lòng Hồng gia chủ, trong mắt tràn đầy âm ngoan: "Đều tại người kia, là nàng sai! Nếu không tại nàng, biểu ca sẽ không đối với ta như vậy, gia gia, người phải báo thù giúp con."

Nhìn mặt sưng đỏ kia của tôn nữ bản thân thương yêu nhất, Hồng gia chủ trấn an ôm nàng vào trong lòng, đau lòng nói: "Phi Phi, con yên tâm, gia gia nhất định sẽ báo thù cho con, không có bất luận kẻ nào có thể bắt nạt tôn nữ của ta, không có bất luận kẻ nào!!!"

Hồng Phi Phi cúi đầu, sát khí trong mắt dần dần dày, nàng sẽ không để cho nữ nhân nghèo hèn kia dụ dỗ Hạ Lâm Ngọc, tuyệt đối không thể!

"Phi Phi, con yên tâm, hiện tại ta lập tức đi Hạ gia, làm cho Hạ gia chủ cho ta một cái công đạo, cho dù Hạ gia hấn quyền uy nhất Thiên Thành lại như thế nào? Cũng quả quyết không có lý do gì đi thương hại người như vậy."

Hồng lão gia từ lạnh lùng nói một câu, sau đó lập tức để cho nha hoàn hầu hạ Hồng Phi Phi ngủ, ngay sau đó đi đến La gia.

Một Hồng gia thế lực không đủ cường đại, cho nên loại thời điểm này, lão phải tìm kiếm đồng minh.

Thật dễ hiểu, La gia muốn nịnh bợ Hạ gia, cũng là một lựa chọn rất tốt.

.....

Đại sảnh La gia.

Gia chủ La gia La Ngô (*) nhẹ nhàng phẩm nước trà trong tay, ánh mắt nhàn nhạt quét về phía lão giả ngồi ở dưới tay mình, khoe môi khẽ giương lên một độ cong, nhàn nhạt nói: "Không biết hôm nay Hồng gia chủ tới nơi này tìm ta là có chuyện gì?"

(*) La Ngô: nguyên văn là 罗 罗 QT không dịch ra được, nhưng mình có tra một số chỗ thì ra được La Ngô, nếu có sai sót thì mọi người bỏ qua, ở đây, chúng ta tạm chấp nhận tên này nhéL ^^

"La gia chủ, chẳng lẽ người không biết tiểu thiếu gia Hạ gia rất gần gũi với một nữ nhân?" Hai mắt Hồng gia chủ chợt lóe, nói: "Còn vì nữ nhân kia đánh Phi Phi, La gia chủ không lo lắng nơi đi sau này của La tiểu thư? Dù sao mọi người Thiên Thành đều biết La tiểu thư nhất định sẽ gả cho tiểu thiếu gia Hạ gia."

"Chuyện này ta vừa nghe người ta nói rồi."

La Ngô buông cái chén trong tay, cười cười: "Chỉ là chuyện giữa tiểu bối thì để tự bọn họ xử lý là được, chúng ta không cần quan tâm nhiều, nếu Hạ thiếu gia thật sự coi trọng nữ nhân kia, vậy cũng là lựa chọn của hắn."

Cho dù trong lòng La Ngô thật lo lắng vì La Ly, nhưng mà, nếu Hạ Lâm Ngọc không thích La Ly, cưỡng cầu cũng không có cách nào, cho nên cứ theo bọn họ đi, hần tin tưởng ngày sau La Ly tất nhiên sẽ tìm được một người làm bạn cả đời với nàng.

"Sao chúng ta có thể mặc kệ chuyện giữa tiểu bối? Từ trước đến nay đều là lệnh của phụ mẫu, lời của mai mối, Hạ tiểu thiếu gia không được Hạ gia chủ cho phép có thể nào ở cùng nữ nhân khác? Như vậy đối với La gia các người rất không công bằng, Phi Phi cũng là vì La tiểu thư mới ra mặt bênh vực kẻ yếu, ai biết nữ nhân không biết từ đâu đến kia có bản lĩnh mê Hạ Lâm Ngọc đến thần hồn điên đảo, La gia chủ người thật sự mặc kệ sao?"

Lão không tin, La gia không muốn nịnh bợ Hạ gia, người này chỉ là nói ngoài miệng thôi, luôn miệng vì nữ nhi vui vẻ, nếu hần thực vì nữ nhi vui vẻ, hần nhất định sẽ dùng hết toàn lực tranh thủ giúp nàng.

"Hồng gia chủ, nếu hôm nay người tới nơi này chỉ là vì chuyện này, vậy hiện tại xin mời người trở về đi."

La Ngô nhướng mày, lạnh lùng nói: "Tiền khách."

"Vâng, gia chủ."

Nghe vậy, quản gia ở bên cạnh đi đến trước mặt Hồng gia chủ, nói: "Hồng gia chủ, mời trở về đi."

"Hừ!"

Mắt thấy đối phương hạ lệnh tiễn khách, Hồng gia chủ 'hừ' lạnh một tiếng, cũng không có lại nói thêm cái gì, xoay người đi ra ngoài cửa.

Sau khi bóng dáng của lão biến mất, La Ngô cười nói: "Ly nhi, con có thể đi ra."

Vừa dứt lời, một bóng dáng màu hồng nhạt đi ra từ phía sau, nói: "Cha, người đừng nghe lời Hồng gia chủ nói, cô nương kia tên là Cổ Nhượng Vân, là chủ tử của Bách Thảo Đường, cũng là ân nhân cứu mạng của Ngọc ca ca, chúng ta không thể đắc tội nàng."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 310: Tỷ đệ gặp nhau (mười bảy)

Edit: kaylee

"Ly nhi, nói thật cho vị phụ, nhìn thấy Hạ Lâm Ngọc đối nàng như vậy, con không khó chịu sao?"

La Ngô nhìn nữ nhi quật cường của mình, đau lòng hỏi.

"Mới đầu thì, có một chút, thậm chí còn có chút ghen tị," La Ly nâng lên sáng ngời mắt to, nói: "Sau này dọc theo đường đi con quan sát một chút, ở trong mắt Ngọc ca ca con phát hiện rất nhiều cảm xúc, có không muốn xa rời, có hoài niệm, có kích động, duy nhất không có, là tình yêu, cảm tình giữa bọn họ thật phức tạp, nhưng tuyệt không giống như những người đó thấy, cho nên, phụ thân, con cũng không lo lắng hai người bọn họ sẽ ở cùng nhau. Nếu. Nếu cuối cùng bọn họ thật sự ở cùng nhau, nữ nhi thăm nghĩ chúc phúc cho Ngọc ca ca."

"Ngọc ca ca là người nữ nhi yêu nhất, chỉ cần hắn hạnh phúc, làm cho nữ nhi buồn tha cho hạnh phúc, nữ nhi cũng nguyện ý." Trong mắt La Ly lóe ra lệ quang, lại quật cường không để cho nó chảy xuống.

La Ngô than nhẹ một tiếng: "Ly nhi, con trưởng thành. Thành thực rất nhiều."

"Đúng vậy," La Ly cười khổ một tiếng: "Mấy ngày rồi đi cùng Ngọc ca ca đã trải qua rất nhiều chuyện, có lẽ Ngọc ca ca vẫn luôn chỉ coi con là muội muội, nếu như thế, con chỉ làm muội muội của hắn, chỉ cần có thể vẫn luôn thấy hắn là đủ rồi, phụ thân, con đã rất thỏa mãn, thật sự, dù sao Ngọc ca ca không chán ghét con giống như chán ghét Hồng Phi Phi."

Đúng vậy, chỉ cần Ngọc ca ca không chán ghét nàng, nàng đã thỏa mãn.

"Ly nhi."

Trong mắt La Ngô có chút đau lòng, nhưng mà càng nhiều hơn vẫn là vui mừng.

"Cầm lên được bỏ xuống được, mới là nữ nhi của La Ngô ta, phụ thân cảm thấy kiêu ngạo vì con, nhưng mà chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, hiện tại Hạ thiếu gia không có nữ tử âu yếm, con có thể tranh thủ một lần, chắc hẳn hắn sẽ hiểu rõ tâm của con đối với hắn, nếu. Nếu thật sự không được, thì buông tha đi, nam nhi thiên hạ còn nhiều mà, con có thể theo đuổi một người con thích, phụ thân có thể cam đoan với con, chỉ cần ngày sau con yêu nam tử nào, cho dù hắn là một khất cái (ăn mày), cũng là nữ tử (con rể) của La gia ta, con có thể yên tâm lớn mật yêu đi, đương nhiên điều kiện tiên quyết là nam nhân kia phải có nhân phẩm"

"Cha."

La Ly bỏ nhào vào trong lòng La Ngô, khóc to lên.

"Nữ nhi không bỏ được Ngọc ca ca, thật sự thật không bỏ được, cho dù Ngọc ca ca không yêu nữ nhi, nữ nhi cũng muốn thủ cả đời vì hắn, hi vọng phụ thân có thể thành toàn cho nữ nhi."

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường của La Ly, La Ngô than nhẹ một tiếng, việc của nữ nhân, người làm phụ mẫu hắn đây thật đúng là không cách nào quản.

Bất luận nữ nhi muốn làm cái gì, hắn chỉ có thể ủng hộ.

.....

Ở ngoài La gia, Hồng gia chủ quay đầu nhìn trạch viện La gia xa hoa, cuối cùng quay đầu đi thẳng về phía Hạ gia.

La gia đã không đồng ý hỗ trợ, vậy lão sẽ đi một mình.

Hạ Lâm Ngọc làm ra việc cảm thú như thế với tôn nữ của lão ở trước mặt mọi người, chắc hẳn Hạ gia chủ cũng sẽ không thể thiên vị quá mức rõ ràng.

Nghĩ đến đây, bước chân của lão không tự chủ được mà bước nhanh hơn.

Lúc này Hạ gia, Hạ lão gia từ vừa nhận được tin tức, nghe nói Quý Y đã đến bên ngoài Thiên Thành, lại bị thủ vệ giữ thành ngăn cản, đang giận tím mặt, tính toán tự mình đi nghênh đón Quý Y.

Nhưng ở thời khắc như thế, Hồng gia chủ lại tìm tới cửa!

"Hạ gia chủ, Hạ tiểu thiếu gia làm chuyện cảm thú không bằng với tôn nữ Hồng Phi Phi của ta, chuyện này Hạ gia chủ ngài phải cho ta một cái công đạo!"

Chuyện cảm thú không bằng?

Vừa nghe nói như thế, Hạ lão gia từ thiếu chút nữa thì ngã quỵ xuống, tức giận nhìn về phía Hạ Lâm Ngọc bên cạnh, nói: "Tiểu tử thôi, tiểu súc sinh người! Làm sao người có thể làm ra loại chuyện này? Đến cùng người làm gì người ta? Ban ngày mà cũng có thể làm ra loại chuyện này! Đến cùng người ***** có phải tôn tử Hạ gia ta hay không!"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 311: Tỷ đệ gặp nhau (mười tám)

Edit: kaylee

Kỳ thực, Hạ lão gia từ hoàn toàn hiểu lầm, dù sao chuyện cảm thú không bằng, thật dễ dàng làm người ta nghĩ đến cường gian, chẳng lẽ tiểu tử Hạ Lâm Ngọc này to gan lớn mật cường đoạt hoa cúc khuê nữ nhà người ta giữa ban ngày ban mặt?

Loại chuyện súc sinh này, vậy mà tôn tử của ông cũng làm được.

Rất dọa người, quả thực rất dọa người!

"Không sai!" Hồng gia chủ nhìn Hạ Lâm Ngọc bày ra vẻ mặt vô tội, con tức càng dâng lên cao: "Tôn nữ Hồng Phi Phi của ta chỉ là quá ái mộ hấn mà thôi, này có cái gì sai? Vậy mà hấn lại trực tiếp đánh tôn nữ của ta như đánh heo? Hiện tại tôn nữ của ta đã bị hấn đánh đến hủi dung, chuyện này, bất luận như thế nào Hạ gia đều phải cho ta một cái công đạo."

Hạ lão gia từ ngây ngẩn cả người, thì ra lão nói cảm thú không bằng là đánh tôn nữ tôn nữ nhà lão?

Nghe vậy, không tự chủ được, Hạ lão gia từ nhẹ nhàng thờ ra.

"Hoàn hảo, hoàn hảo, ta còn tưởng rằng hấn thực làm chuyện cảm thú không bằng, ta nói ánh mắt của tôn tử ta không có kém như vậy, làm sao có thể sẽ làm ra chuyện cảm thú không bằng với nữ nhân như vậy, thiếu chút nữa làm ta sợ muốn chết, làm sao người không nói rõ ràng? Ta lớn tuổi, chịu không nổi kinh sợ."

Vừa nói, Hạ lão gia từ vừa vỗ ngực, giống như bị kinh sợ không nhẹ.

Hồng gia chủ tức đến mức cả người run run, trong mắt phun ra ánh lửa tức giận.

Cái gì gọi là hoàn hảo?

Tôn nữ của lão bị đánh, hấn lại có thể còn vẻ mặt may mắn, may mắn bị đánh không phải người nhà hấn?

"Hạ gia chủ, thế tục có một câu ngạn ngữ, tên là quân tử phạm pháp cùng tội với thứ dân, tôn tử của người đánh người, người làm người chương quân Hạ gia, vậy mà bao che rõ ràng, như thế không phải là làm cho tất cả thế lực Thiên Thành thất vọng đau khổ sao, sau này ai còn sẽ bán mạng cho Hạ gia các người?"

Hạ lão gia từ có chút không kiên nhẫn nhàu mày: "Hiện tại lão phu có việc gấp, người tránh ra trước! Có chuyện gì chờ ta trở lại lại nói."

Quý Y còn bị cản ở ngoài thành, hiện tại không có chuyện gì quan trọng hơn bệnh tình của Hạ Tử Hi.

Cho nên, ông căn bản không có tâm tình ở chỗ này có lệ với lão gia hỏa này.

"Gia chủ, hôm nay người không cho ta một lời giải thích, ta sẽ không đi!" Hồng gia chủ mặt dày mày dạn ngồi xuống: "Nếu người muốn bao che Hạ thiếu gia, ta cũng không có biện pháp nào, nhưng mà gia chủ cũng biết Hạ thiếu gia đi lại rất gần với một nữ tử bình dân chứ? Người nói hẳn coi trọng tôn nữ của ta là không có ánh mắt, đứng cùng với loại nữ nhân không có thân phận này, chẳng lẽ là có ánh mắt? Ta không khó xử Hạ thiếu gia, giao nữ nhân kia ra đây để cho tôn nữ ta trút hết giận, nàng mới là đầu sỏ gây nên."

"Nữ tử bình dân?" Hạ lão gia tử có chút nghi hoặc nhìn Hạ Lâm Ngọc: "Lão nói là ai?"

Hạ Lâm Ngọc sờ sờ mũi: "Là Cố tỷ tỷ."

"Cố nha đầu?"

Hạ lão gia tử ngây ngẩn cả người, ánh mắt nhìn Hồng gia chủ lộ ra quái lạ.

Lão vậy mà nói Cố Nhượng Vân là nữ tử không có thân phận, còn muốn đưa nàng cho Hồng Phi Phi hết giận? Nếu Cố Nhượng Vân không có thân phận, người nào mới xem như người có thân phận?

Cho dù Cố Nhượng Vân không xuất ra hai con Thần Thú, chỉ bằng đồ nhi Quý Y kia, cũng đã làm cho nàng đứng vững gót chân ở đại lục.

Hồng gia chủ nghe được xưng hô của Hạ lão gia tử với Cố Nhượng Vân thì hơi hơi sùng sốt, lão nhìn ánh mắt trước mắt kia, đột nhiên cảm giác được có chỗ nào đó không thích hợp. Nhưng mà trong Thiên Thành nhiều thế lực như vậy, lão quả thật chưa từng thấy nữ tử kia, tất nhiên là một người không có thân phận.

Hơn nữa, Thiên Thành tuyệt đối không có người ngoài tiến vào!

"Tốt lắm tốt lắm."

Hạ lão gia tử không kiên nhẫn phát tay, ánh mắt lạnh lùng quét về phía Hồng gia chủ.

"Nha đầu kia là bạn vong niên của ta, tuyệt đối sẽ không giao cho người."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 312: Tỷ đệ gặp nhau (mười chín)

Edit: kaylee

Bạn vong niên?

Hồng gia chủ bỗng chốc mở to hai mắt, Hạ lão gia tử vậy mà nói một con nhóc là bạn vong niên của hắn? Đây là cái cớ của hắn! Không sai, nhất định là lấy cớ bảo vệ mặt mũi của Hạ gia.

Lão không cho rằng nha đầu kia có năng lực gì trở thành bạn vong niên của Hạ lão gia tử.

"Hạ gia chủ, ta mặc kệ nhiều như vậy, người bảo vệ Hạ thiếu gia thì cũng thôi, dù sao hắn là tôn tử của người, nhưng mà nữ nhân kia người phải giao cho ta, nếu không hôm nay ta tuyệt đối sẽ không rời đi."

Nhìn dáng vẻ mặt dày mày dạn của Hồng gia chủ, Hạ lão gia tử không nói gì, nhưng mà trong lòng thì vô cùng phấn khởi, ánh mắt vốn đang có chút không cho là đúng lập tức lạnh xuống một chút, lộ ra hơi thở lạnh lẽo.

"Hồng gia chủ, người thật sự cho rằng ta Hạ gia là địa bàn của người? Muốn không đi thì không đi? Tốt, người không đi phải không? Người tới, ném hắn ra bên ngoài cho ta!"

"Vâng, gia chủ đại nhân."

Nghe nói như thế, hộ vệ đứng sau lưng Hạ lão gia tử bước lên phía trước, hai tay nâng Hồng lão gia tử lên lập tức hung hăng ném lão ra khỏi cửa lớn của Hạ gia.

Lúc này trên đường không hề thiếu người đi đường, sau khi nhìn thấy Hồng gia chủ bị Hạ gia ném ra, trên mặt đều mang theo tươi cười trào phúng, chỉ trừ lão, xấu hổ đến mức Hồng lão gia tử thiếu chút nữa thì tìm lỗ chui vào.

Sau đó, ở trước mắt bao người, lão chặt vật bò dậy, dùng tay áo che mặt nhanh chóng rời khỏi nơi này.

"Tốt lắm."

Sau khi ném Hồng gia chủ ra khỏi cửa, Hạ lão gia tử mới quay đầu nhìn về phía tôn tử ở một bên, hỏi: "Nói với ta đã xảy ra chuyện gì, đang êm đẹp làm sao ngươi lại đánh Hồng Phi Phi?"

Hạ lão gia tử hiểu rõ tính nết của tôn tử mình, nếu không phải đã xảy ra chuyện làm cho hắn không cách nào dễ dàng tha thứ, hắn tuyệt đối sẽ không ra tay đã thương người.

Hạ Lâm Ngọc chớp mắt, nói: "Hồng Phi Phi bởi vì nhìn thấy con và Cố tỷ tỷ ở cùng nhau, sai sử nha hoàn tìm nàng phiền toái, sau đó còn vũ nhục nàng là một bình dân nghèo hèn, nói Cố tỷ tỷ mặt dày mày dạn vội vàng muốn làm tiểu thiếp của ta."

"Mẹ nó!"

Hạ lão gia tử trực tiếp nổi cơn thịnh nộ rồi, thậm chí hung hăng trừng mắt liếc mắt Hạ Lâm Ngọc một cái: "Ngươi nói làm sao tính tình ngươi lại tốt như vậy? Người như thế không đánh à thành tàn phế à vĩnh viễn không biết bản thân họ gì? Ngươi cứ như vậy buông tha cho à? Làm sao ngươi lại không hề học được một chút ngoan độc nào của gia gia ngươi?"

Nếu để cho Hồng gia chủ nghe được lời nói của Hạ lão gia tử, phỏng chừng sẽ bị ông làm tức đến học máu liên tục.

Chỉ bởi vì Hồng Phi Phi nói vài câu sau, Hạ Lâm Ngọc đã đánh nàng đến mức ngay cả phụ mẫu của nàng cũng không nhận ra, kết quả lão gia hỏa này khen ngược, còn nói tính tình của hắn thật quá tốt?

Vậy nếu đổi thành một người tính tình không tốt, thì sẽ có loại hậu quả gì?

"Đi, Ngọc nhi, con đi đón Quý Y với ta, chỉ cần nàng đến đây, cha con lập tức được cứu rồi."

"Vâng, gia gia."

Hạ Lâm Ngọc cũng kích động, mấy tháng nay hắn mệt nhọc bên ba vì bệnh của phụ thân, còn không phải là vì có thể làm cho phụ thân khỏe lại? Hiện giờ Quý Y đến đây, cũng lập tức làm cho hi vọng vốn sắp tan biến của bọn họ lại bùng lên.

.....

Ở ngoài cửa thành.

Thủ vệ giữ thành ngăn cản Vệ Y Y ở ngoài, mà đúng lúc này, mắt thoáng nhìn thấy Hạ lão gia tử đột nhiên bước nhanh đến từ cách đó không xa, lập tức sững sờ một chút.

Chẳng lẽ cô nương này quả thật là khách nhân của gia chủ? Nếu không vì sao sau khi có người thông báo, gia chủ lại chạy đến nhanh như vậy?

Trong lúc nhất thời, hai người đều nhớ lại vừa rồi lời nói có thỏa đáng hay không, nếu đắc tội khách nhân của gia chủ tất nhiên sẽ bị đuổi ra khỏi Hạ gia.

"Hạ lão gia tử thật đúng là thông dong đến chậm."

Khỏe mới Vệ Y Y gọi lên một chút tươi cười, hai tay vòng trước ngực, ý cười trong suốt trên ghẹo nói.

Thủ vệ giữ thành vốn cho rằng sau khi lão gia tử nghe nói như thế tất nhiên sẽ rất tức giận, nhưng mà không có! Mặt ông đầy ý cười đi đến chỗ Vệ Y Y: "Quý Y đại nhân tới đây, lão phu là cố ý tới đón tiếp, kính xin Quý Y theo ta tiến đến chữa trị bệnh của con ta."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 313: Tỷ đệ gặp nhau (hai mươi)

Edit: kaylee

"Quý Y đại nhân tới đây, lão phu là cố ý tới đón tiếp, kính xin Quý Y theo ta tiến đến chữa trị bệnh của con ta."

"Được," Vệ Y Y gật gù đầu: "Đi trước dẫn đường đi."

Nói xong lời này, nàng lập tức đi theo Hạ lão gia từ vào trong thành, chỉ để lại hai người thủ thành kia nhìn bóng dáng đi xa của mấy người bọn họ mà xuất thần.

Quý Y đại nhân?

Bọn họ không có nghe sai đi? Nữ nhân yêu mị giống như yêu tinh kia, chính là Quý Y tiếng tăm lừng lẫy khắp đại lục?

Trời ạ, bọn họ vậy mà lại bỏ lỡ cơ hội kết bạn với Quý Y tốt như vậy.....

Vừa nghĩ vậy, trong lòng hai thủ vệ giữ thành kia lập tức hối hận vạn phần, vừa rồi thế nào không trao đổi với nàng nhiều một chút, để lưu lại một ấn tượng không tệ? Sau này nếu có cái nghi nan tạp chứng (bệnh lạ khó chữa) gì, cũng có thể tìm Quý Y chữa trị.....

"Người nói cái gì?"

Phanh!

Trong phòng ngủ, Hạ Khởi hung hăng nện quyền sách trên tay xuống đất, sắc mặt dữ tợn đứng lên, không còn có ôn hòa ngày xưa.

"Quý Y vậy mà đến đây! Nàng đến quá nhanh, không, tuyệt đối không thể để cho thân thể Hạ Từ Hi tốt lên, nếu không ta nỗ lực lâu như vậy đều uổng phí hết! Hạ gia này chỉ có thể là của ta, ai cũng không thể đoạt."

Cũng không biết nhiệm vụ của Triệu trưởng lão như thế nào rồi, chỉ cần có được Luyện Khí Tông trợ giúp, Hạ gia này tất nhiên là vật trong bàn tay y.

"Còn có, nhị gia, vừa rồi người Hồng gia đến, hình như là Hạ Lâm Ngọc đánh Hồng Phi Phi, nhưng mà gia chủ lại ném Hồng gia chủ ra ngoài." Âm vệ cúi đầu, nói.

Phanh!

Hạ Khởi nắm một quyền ở trên bàn, cắn giận nói: "Lão đầu tử kia khinh thường ta ta biết, nhưng tốt xấu gì Hồng gia chủ cũng là nhạc phụ đại nhân của ta, là phụ thân của thể tử ta, hấn làm như vậy, quả thực là hại ta mất mặt!"

Nhạc phụ nhà mình tới cửa, kết quả bị phụ thân ném ra ngoài, lúc này đây, y mất mặt lớn.

Cho tới bây giờ lão nhân kia đều chỉ lo lắng vì phụ tử Hạ Từ Hi, chưa từng nghĩ tới y một chút nào! Thậm chí ngay cả Hồng Phi Phi bị Hạ Lâm Ngọc đánh, ông vẫn là lựa chọn không rõ đúng sai mà bao che Hạ Lâm Ngọc.

"Lão bất tử, ta vốn không tính toán thương tổn người, ta chỉ muốn lấy được vị trí gia chủ Hạ gia, hiện tại tất cả ta làm, đều là người bức ta, nếu không phải người bắt công như vậy, ta cũng sẽ không thể không cam lòng! Cho nên, đến lúc đó nếu người chết, ngàn vạn lần đừng oán hận ta, tất cả đều là chính người tìm đường chết!"

Bàn tay của Hạ Khởi hung hăng nắm lại, hai mắt âm trầm nói.

Từ nhỏ đến lớn, phụ thân của mình chưa từng liếc mắt nhìn qua y, y thật sự không rõ là vì sao! Chẳng lẽ chỉ bởi vì mọi mặt y không bằng Hạ Từ Hi?

Không! Nếu chỉ vì mình không bằng Hạ Từ Hi, ánh mắt hấn nhìn về phía mình, tuyệt đối sẽ không mang theo coi thường.

Loại coi thường này, giống như là đang nhìn một người xa lạ.

Ngay cả Hạ Lâm Ngọc đã từng là phế vật kia, hấn đều có thể quan ái (quan tâm yêu thương) nhiều hơn, vì sao lại cố tình đối với bản thân như thế?

"Người cảm lệnh bài đi ngoài cửa thành trông chừng cho ta, nếu Thi Văn tiểu thư Luyện Khí Tông và Triệu trưởng lão trở lại, người lập tức đưa bọn họ tiến vào chỗ ta! Mới đầu, ta chỉ muốn đoạt vị, không muốn cầu kết người ngoài mưu hại Hạ gia, đáng tiếc, nhùng nhịn của ta, làm cho một số người được một tác lại muốn tiến một thước! Vì lợi ích của bản thân ta, ta không thể không làm như thế."

Hạ Khởi khẽ nhắm đôi mắt lại, ở khoảnh khắc mờ mắt, một chút âm trầm chột lóe qua trong mắt, mang theo sát khí nồng đậm.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 314: Thiên Thành chấn động (một)

Edit: kaylee

Bên trong căn phòng, Hạ Từ Hi mở mắt, lập tức nhìn thấy Hạ lão gia từ đang dắt một thiếu nữ đi vào, hần giật giật người muốn đứng lên, lại bị lão nhân đè lại.

"Từ Hi, ta đã mời Quý Y đến, con được cứu rồi."

Nghĩ vậy, Hạ lão gia từ bắt đầu kích động, hai mắt đều phiếm lệ quang.

Trời biết mấy ngày nay tới giờ hần gặp bao nhiêu tra tấn, đôi khi ông thật sự muốn thừa nhận tất cả tra tấn thay hần, nhưng mà, ông lại chỉ có thể tro mắt nhìn tất cả những thứ này, cái gì đều làm không xong.

"Phụ thân."

Môi Hạ Từ Hi khề động, muốn nói cái gì đó, nhưng mà vẫn là nuốt xuống tất cả lời nói, hần nhìn về phía Quý Y đứng ở một bên, khề gật đầu: "Quý Y, xin ngài yên tâm chữa trị giúp ta, bất kể là khỏi hay không, ta đều sẽ nhận."

Tình huống của thân thể chính mình không ai rõ ràng hơn hần, chỉ sợ trên đời này đã không có bất luận kẻ nào có thể chữa trị cho hần.

"Yên tâm đi," Vệ Y Y dương môi cười: "Có sư phụ ta ở bên cạnh nhìn, nếu thật sự không được, sư phụ ta nằng cũng sẽ tự mình ra tay, trên đời này không có bệnh gì nằng chữa trị không hết."

Nghe nói như thế, phụ tử Hạ gia kinh ngạc nhìn Cổ Nhược Vân.

Cho dù bọn họ đều biết Vệ Y Y bái nằng làm sư, lại nghĩ vì đan dược, về phần y thuật, phỏng chừng không ai có thể hơn được Y Học Bảo Điển của Vệ Y Y.

Từ đầu tới cuối, chỉ có một mình Hạ Lâm Ngọc giống như cái gì cũng không nghe thấy, dùng ánh mắt sùng bái nhìn người mình tâm tâm niệm niệm bốn năm.

Không ai rõ ràng y thuật tỷ tỷ như thế nào hơn hần, có thể nói, cho dù người thiếu tay gãy chân, hoặc là xương cốt thân thể nát hết, nằng cũng có thể dùng thời gian nhanh nhất làm cho người trở nên sinh long hoạt hổ.

"Quý Y, mời người bắt đầu chữa trị đi."

Hạ Từ Hi suy yếu cười cười, trên khuôn mặt mang theo vẻ cảm kích.

Mặc kệ kết quả cuối cùng như thế nào, Quý Y đã đến đây, nằng chính là đã cho Hạ gia bọn họ đủ mặt mũi, cho dù thất bại hần cũng sẽ không trách nằng.

"Tình huống của người ta đã nghe sư phụ ta nói qua, sở dĩ người như vậy, là có người hạ một loại cổ độc ở trong thân thể người, loại cổ này cần dựa vào ăn lực linh hồn của người mới có thể sống tiếp, bởi vì lực linh hồn dần dần biến mất nên người mới trở nên suy yếu như vậy, hơn nữa ta đã nhìn ra tình huống yếu kém trong linh hồn của người, nếu muộn thêm vài ngày sợ là ai tới cũng không thể cứu."

Linh hồn là thứ quan trọng nhất trong cơ thể một người, mà thống khổ linh hồn bị xé rách lại không phải là người bình thường có thể nhẫn nhịn chịu đựng? Hạ Từ Hi có thể chịu được tới hôm nay cũng thật sự rất không dễ dàng.

"Cổ độc?"

Hạ lão gia từ biến sắc, làm sao Hạ Từ Hi có thể trúng cổ độc? Hơn nữa, nhiều y sư như vậy cũng không nhìn ra hần trúng cổ độc, vậy đã chứng minh cổ độc này cũng không phải cổ độc bình thường, nó có thể giấu ở trong máu người, làm cho người ta không thể nào phát giác!

Khi nào thì Hạ gia lại trêu chọc phải kẻ địch như vậy? Vì sao ông không biết một chút nào?

"Như vậy Quý Y, cổ độc của Từ Hi hần có thể giải không?"

Hạ lão gia từ cau mày, lo lắng nhìn Quý Y.

Những loại cổ độc kia rất là nguy hiểm, hơi không cẩn thận sẽ liên lụy đến y sư, cho nên, thông thường sẽ có rất ít y sư nguyện ý đề cập đến độc vật như thế.

"Ta có thể bức cổ độc ra, Hạ lão gia từ, còn mời các người lui ra phía sau vài bước."

Ánh mắt của Vệ Y Y từng chút ngưng trọng lên, giọng điệu trịnh trọng mở miệng nói.

Nghe vậy, Hạ lão gia từ và Hạ Lâm Ngọc đều lui về sau mấy bước, giao chỗ trống trước giường cho Vệ Y Y.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 315: Thiên Thành chấn động (hai)

Edit: kaylee

So với Hạ lão gia từ đang sầu lo, Hạ Lâm Ngọc ngược lại là không có lo lắng, hẳn biết, chỉ cần có tỷ tỷ ở, thì sẽ không có vấn đề gì.

Hắn tin tưởng nàng!

Loại tín nhiệm này, siêu thoát tất cả rồi, giống như trên đời này không có chuyện gì nàng làm không được.

Vệ Y Y hít vào một hơi thật sâu, từ trong ống tay áo lấy ra ngân châm sớm đã chuẩn bị tốt, chậm rãi tiêu sái tới trước mặt Hạ Từ Hi, nói: "Lát sau có thể có chút đau, ngươi nhất định phải nhẫn xuống."

Hạ Từ Hi cười khò một tiếng: "Trong khoảng thời gian này, có loại thống khổ gì ta không nhận qua? Quý Y, xin ngươi yên tâm, chút đau ấy đối với ta mà nói cũng không tính là cái gì, mời xuống tay đi."

"Được."

Vệ Y Y khẽ gật đầu, dè dặt cẩn trọng lấy ra ngân châm trong khăn, nhẹ nhàng đâm vào trong thân thể của Hạ Từ Hi.

Àm!

Một lực lượng mạnh mẽ xuyên thấu qua ngân châm lọt vào thân thể, giống như tiến vào linh hồn, đau đến mức sắc mặt Hạ Từ Hi càng tái nhợt hơn, gất gao nằm chần.

Đau!

Cái loại đau đón chui vào linh hồn này, đau hơn rất nhiều lần so với bình thường thừa nhận.

Hắn vốn cho rằng loại đau đón kia đã là cực hạn, mà thống khổ lúc này nhận phải mới là xé rách linh hồn chân chính.

Nhưng vì Hạ gia, vì phụ thân và Ngọc nhi, hẳn phải kiên trì!

Phốc xuy!

Bỗng nhiên, Vệ Y Y vì thi châm cho Hạ Từ Hi mà sắc mặt trắng bệch, lại phun ra một ngụm máu tươi, thân mình hung hăng ngã văng ra ngoài, sắc mặt của nàng cực kì hoảng hốt, thất thanh kêu lên: "Là Cổ Long! Trong cơ thể hắn vậy mà lại là Cổ Long! Còn là Cổ Long cấp bậc Vô Hoàng!"

Cái gì?

Sắc mặt mọi người đại biến, nhất là lão gia tử, tức đến mức cả người run lên, 'âm' một tiếng lực lượng toàn thân đều bạo phát ra, đánh về phía cái bàn ở một bên.

"Cổ Long! Vì sao lại là Cổ Long? Đến cùng ai có thâm cừu đại hận với Hạ gia chúng ta như vậy, vậy mà lại hận không thể làm từ tôn (con cháu) Hạ gia ta chết hết!"

Độc sư Thiên Cổ!

Trong nháy mắt, trong đầu lão gia tử vang lên một cái tên như vậy.

Đúng rồi, trừ bỏ Độc sư Thiên Cổ, đại lục này còn có ai có được thực lực như vậy?

Nhưng mà ông không rõ, Hạ gia và Độc sư Thiên Cổ không oán không cừu, vì sao lão muốn đối đãi với Từ Hi như vậy?

"Sư phụ."

Vệ Y Y cắn chặt môi, quay đầu nhìn về phía Cố Nhượng Vân, áy náy nói: "Thật có lỗi, thực lực của Cổ Long kia quá mạnh mẽ, ta bị nó ngăn chặn hoàn toàn, căn bản là không có cách nào bức nó ra."

Đây là nhiệm vụ đầu tiên sư phụ giao cho nàng, nàng vậy mà lại thất bại!

Hơn nữa, theo nàng biết, hình như quan hệ giữa Hạ gia này và sư phụ cũng không bình thường.....

"Vệ Y Y, điều này cũng là ta không có đoán được trước," Về mặt Cổ Nhược Vân khôi phục bình thường từ trong kích động, nhàn nhạt cười, nói: "Ta vốn cho rằng bằng vào lực lượng của ngươi có thể bức cổ ra, lại thật không ngờ, nó lại là Cổ Long trong truyền thuyết! Lúc này đây, quả thật ngay cả ta cũng sợ ý."

Cổ Long!

Không nghĩ tới trong thân thể Hạ Tử Hi lại có thứ tốt như vậy!

Nếu có thể bắt được con Cổ Long này, nàng có hi vọng có thể giúp Thanh Long khôi phục đôi mắt.....

"Ta đã biết....." Hạ Tử Hi cười khò một tiếng: "Quý Y đại nhân ngươi không cần tự trách, ta đã sớm biết không ai có thể cứu được ta, cho nên ngay từ đầu đã không có hi vọng."

Tuy nói như thế, nhưng ai lại không muốn sống?

Nói thật, ngay cả Quý Y cũng không có cách nào, hấn coi như là chân chính hết hy vọng.

"Ai nói ngươi sẽ chết?" Vệ Y Y liếc mắt xem thường: "Ta không có cách nào cứu ngươi, không có nghĩa là sư phụ ta không có cách nào cứu ngươi, sư phụ ta làm cho ta ra tay, là muốn khảo nghiệm tiến bộ vài năm nay của ta mà thôi, nàng mới là cường giả chân chính, có nàng ở đây ngươi tuyệt đối không có vấn đề gì."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 316: Thiên Thành chấn động (ba)

Edit: kaylee

Kỳ thực, Vệ Y Y cũng không biết Cổ Nhược Vân thật sự có thể cứu trị hấn hay không, chỉ là trông thấy biểu cảm nhàn nhạt trên mặt thiếu nữ, nàng có thể rõ ràng, sư phụ là có nắm chắc.

Nếu không, khoảnh khắc nghe nói đến Cổ Long kia nàng sẽ không, còn có thể giữ trạng thái bình tĩnh đến như thế.

"Y Y, ngươi đi lấy một cái bình sứ đến, Cổ Long này là thứ tốt, là dược liệu hiếm có, ta cũng không thể để nó chạy mất."

Cổ Nhược Vân nhẹ vỗ về cằm, cười tủm tỉm nhìn chăm chăm Hạ Tử Hi, ánh mắt thẳng thừng kia làm cho cả người Hạ Tử Hi hoảng sợ, thật giống như một thổ phi đang muốn đánh cướp bản thân.

"Vâng, sư phụ."

Vệ Y Y cười giống như một con hồ ly, khóe mắt tràn ngập sắc thái mỉa mai hoặc, nàng biết, sư phụ nhà mình là nhìn trúng con Cổ Long kia.

Không tự chủ được, ở trong lòng nàng bị ai một chút vì con Cổ Long kia.

"Cổ nha đầu, ngươi có biện pháp?"

Hạ lão gia từ nhìn về phía Cổ Nhược Vân, nghi hoặc hỏi.

Không phải ông không tin nàng, thật sự là tất cả mọi người bên ngoài đều lưu truyền, sở dĩ Quý Y nhận Cổ Nhược Vân là sư, là nhìn trúng mấy tờ đan phương kia trong tay nàng, tuy rằng ở phương diện tu luyện thiên phú của Cổ Nhược Vân không tệ, nhưng lại không nhất định sẽ có thành tựu ở phương diện y học.

Cho nên, lão gia tử có chút không thể tin bệnh trạng ngay cả Quý Y đều thúc thủ vô sách (bó tay hết cách), nàng lại có thể làm được.

"Ta thử một chút."

Cổ Nhược Vân nhún vai, trong mắt hàm chứa tươi cười, đừng quên, trong tay của nàng còn có át chủ bài Tử Tà kia.

"Vâng..... Được rồi."

Lão gia tử than nhẹ một tiếng, loại tình huống hiện tại này, còn có thể như thế nào đây? Tạm thời để cho nàng thử một chút đi.

.....

"Người nói cái gì? Lặp lại lần nữa?"

Trong phòng lớn xa hoa cao điệu, Hạ Khởi đột nhiên đứng lên, trên khuôn mặt anh tuấn tràn đầy kinh hi (kinh ngạc + vui mừng), còn có hưng phấn không cách nào che giấu kia.

"Quý Y thất bại? Ngay cả nàng cũng trị không khỏi tên khốn khiếp Hạ Tử Hi kia? Ha ha ha, thật là tốt quá, bệnh làm cho Quý Y thức thủ vô sách, trên đời này còn có ai có thể chữa trị? Ha ha ha, thật sự là ông trời có mắt, không nghĩ tới Độc sư đại nhân quả thật rất có năng lực, lúc này đây, ta xem ai còn có thể cứu Hạ Tử Hi."

"Nhị gia, việc này quả thật là tình huống thuộc hạ dò hỏi được," Người nọ khom người xuống, nói: "Chỉ là, nghe nói Cố Nhược Vân muốn đích thân ra tay cứu người."

"Ha ha."

Hạ Khởi cười lạnh một tiếng, trào phúng gọi lên khoe môi: "Cố Nhược Vân? Một phế vật có vận khí tốt lấy được mấy tờ đan phương mà thôi, nếu không có mấy tờ đan phương kia, nàng cho rằng Quý Y sẽ đi theo nàng? Ta không thể không thừa nhận, ở trong đám người trẻ tuổi thiên phú của nàng quả thật rất tốt, đáng tiếc..... Muốn làm cho loại người tâm cao khí ngạo như Quý Y kia chân chính tâm phục khẩu phục, chính là kiên quyết không có khả năng! Huống chi, bệnh Quý Y cũng trị không hết, nàng có thể có biện pháp nào?"

Y không tin tưởng, bằng vào tuổi của Cố Nhược Vân lại có y thuật mạnh hơn Quý Y.

Dù sao y thuật khác với tu luyện, nó dựa vào không phải là thiên phú, mà là tuổi và lịch duyệt! Bước vào con đường y thuật này càng lâu thì càng tinh thông! Cố Nhược Vân nàng chỉ là một con nhóc mà thôi, trừ bỏ vận khí tốt một chút ra thì không có tác dụng gì, căn bản là không có khả năng trị được bệnh của Hạ Tử Hi.

"Hạ Tử Hi, không phải người chịu đựng rất giỏi sao? Hạ Khởi ta ản ản nhiều năm như vậy, rốt cục có thể quật khởi, từ đây về sau, Thiên Thành này là thiên hạ của ta, người thuận thì sống, kẻ nghịch thì chết!"

Nếu không phải vì không làm cho Hạ lão gia từ cảnh giác, giờ khắc này, Hạ Khởi thật muốn ngẩng đầu điên cuồng cười, phát tiết ản ản và không cam lòng nhiều năm như vậy của y!

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 317: Thiên Thành chấn động (bốn)

Edit: kaylee

Giờ phút này, ở trên sơn mạch (dãy núi) cách Thiên Thành không xa, một tia sang vàng chợt rơi xuống, lập tức khuếch tán ra ở trên sơn mạch, thế cho nên cả ngọn núi đều bị vây quanh ở bên trong ánh sáng vàng kia, làm cho các cư dân ở gần sơn mạch đều nhìn đến ngay người, cho tới bây giờ bọn họ cũng chưa từng nhìn thấy qua tình cảnh như thế.....

Thần Thú xuất thế, trời giáng dị tượng (hiện tượng lạ)!

Cho dù là Thiên Thành có chút khoảng cách với sơn mạch, đều thấy được ánh sáng vàng kia.....

Vì thế, toàn bộ Thiên Thành đều chấn động!

Thủ lĩnh tất cả thế lực đều tụ tập ở tại Hạ gia, bao gồm Hồng gia chủ ngày ấy bị Hạ gia đuổi ra khỏi cửa, tất cả đều thương lượng Thiên Thành nên làm như thế nào.

Ở trên đại lục, Linh Thú có được huyết mạch Thần Thú có thể đếm được trên đầu ngón tay, chỉ đạt được một con, cũng trân quý hơn đạt được cả đại lục!

Mọi người có thể nào không kích động?

"Hạ gia chủ, Thần Thú xuất thế, sẽ khiến cho rất nhiều thế lực chú ý, Thiên Thành chúng ta phải dùng thời gian nhanh nhất thu con Thần Thú kia vào trong tay, nếu không, một khi bị thế lực khác phát hiện, cơ hội sẽ ít đi."

Nói lời này là Phách Chấn Thiên, người quen của Cố Nhược Vân, lúc trước, trong hội đấu giá ở Thanh Long Quốc, Phách Chấn Thiên từng bán đấu giá một viên Mỹ Dung Hoán Phu đan, cũng là vì hắn, nàng mới biết được sự tồn tại của Thiên Thành, mà Cố Nhược Vân vì lát đường ngày sau ngày qua thành, đã từng tặng cho hắn một viên Mỹ Dung Hoán Phu đan, cho nên Phách Chấn Thiên thiếu nàng một cái nhân tình.

"Ta cũng cho rằng Phách lão đại nói có đạo lý."

La Ngô mỉm cười, nói: "Chỉ là Thiên Thành không thể không người, ta đề nghị không bằng trưởng bối chúng ta ở lại Thiên Thành, phái người thừa kế và một số bọn tiểu bối các nhà đi thử luyện một chút, không biết Hạ gia chủ suy nghĩ như thế nào?"

"Tốt."

Hạ lão gia từ trầm mặc một lúc lâu, rồi vỗ án quyết định: "Cứ làm như vậy đi, chỉ là người phái đi còn cần lựa chọn, ta....."

"Phụ thân!"

Lời nói của ông còn chưa hết, đã bị một giọng nói đánh gãy, lập tức làm Hạ lão gia từ nhú mày, nhìn về phía ngoài phòng hội nghị.

Ngoài phòng, quần áo thanh sam cất bước đi đến, khuôn mặt của nam tử trung niên mang theo tươi cười ôn hòa, tay cầm quạt xếp, bên môi giờ lên một chút cười yếu ớt: "Con nguyện ý lĩnh mệnh tiến vào Thiên Sơn."

"Người nói cái gì?"

Trong nháy mắt sắc mặt của Hạ lão gia từ trầm xuống, lạnh giọng nói: "Hạ Khởi, hình như ngươi rất vui vẻ, ngươi không có nghe lời nói của La gia chủ à? Các nhà đều phái người thừa kế tiến vào lịch lãm, ngươi tới thêm vào một chân làm gì?"

"Phụ thân, hiện giờ huynh trưởng bệnh nặng ở giường, ít ngày nữa sẽ bệnh chết, làm sao hần có thể đi tham gia lần thử luyện này? Nhi tử thân là đệ tử đời thứ hai của Hạ gia, tự nhiên có trách nhiệm thay thế huynh trưởng." Trên mặt Hạ Khởi mang theo tươi cười, chỉ là ý cười kia không tới đáy mắt, trong mắt của y tràn đầy lạnh lẽo âm trầm.

"Làm càn!"

Đừng!

Một chương của Hạ lão gia từ rơi ở trên bàn, tức giận đứng lên: "Ngươi đây là muốn cướp đi quyền lợi huynh trưởng của ngươi? Đừng quên, ta đã mời Quý Y đến chữa trị cho huynh trưởng ngươi, hần tuyệt đối không có việc gì."

"Hả?" Hạ Khởi nhếch môi cười: "Thế nào mà ta đây lại nghe nói, ngay cả Quý Y cũng thất bại rồi? Hiện tại ngươi càng là cái gì cũng có thể thử, tuyệt vọng để cho một tiểu nha đầu mười tám mười chín tuổi chữa trị cho huynh trưởng, phụ thân, ngươi thật sự muốn huynh trưởng sống tiếp, hay là muốn làm cho hần chết nhanh hơn? Ngươi thật sự yêu thương huynh trưởng như vậy sao?"

Xôn xao!

Đám người chột xao động.

Bọn họ đã sớm nghe nói Quý Y đi đến Thiên Thành chữa trị cho Hạ Tử Hi, không nghĩ tới Quý Y ngay cả người sắp chết y đều có thể cứu vậy mà lại thất bại? Càng buồn cười là, Hạ gia chủ vậy mà lại phớt lờ hi vọng cho một thiếu nữ mười tám mười chín tuổi?

Tác giả nói: Lần này nữ chính đi vào trong đó tăng lên thực lực, sau khi trở về sẽ chiến với Thi Vân.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 318: Thiên Thành chấn động (năm)

Edit: kaylee

"Người....."

Hạ lão gia từ tức đến mức cả người run run, chỉ vào Hạ Khởi nói không ra lời.

"Phụ thân, nhi tử cũng chỉ là muốn phân ưu giải nạn vì Hạ gia mà thôi." Hạ Khởi ôn hòa cười, đôi mắt lạnh lùng nhìn Cố lão gia tử.

Thật giống như, đối phương chẳng phải phụ thân của y.

"Hạ Khởi, cho dù Từ Hi không cách nào sống nữa, còn có Ngọc nhi, không tới lượt ngươi!"

Sắc mặt Hạ lão gia từ trầm xuống, hung hăng phất tay áo, ngoan độc nói.

"Ha ha."

Nghe vậy, Hồng lão gia chủ cười lạnh một tiếng, trào phúng nói: "Hạ gia chủ, tuy rằng trong số nhi tử của ngươi có một kẻ sắp chết, nhưng còn có một người khác, không có lý nào nhi tử còn sống, lại để cho tôn tử kế thừa Hạ gia, chẳng lẽ ngươi muốn làm cho nhi tử của ngươi thân phục tôn tử của ngươi? Đây căn bản là không hợp tình lý."

Khuôn mặt già nua của Hạ lão gia từ từ xanh chuyển sang trắng, lại từ trắng chuyển xanh, trên nắm tay nắm chặt bao vây một tảng lửa, tức giận trong lòng dâng trào thẳng lên.

Từ xưa đến nay, rồng có nghịch lân! Mà nghịch lân của ông chính là Hạ Từ Hi!

Hôm nay Hồng gia chủ lại mở miệng nguyên rửa hân, điều này làm cho Hạ lão gia từ luôn bao che khuyết điểm đến không có thiên lý căn bản là không thể chịu đựng được.

"Hồng gia chủ, ngươi phải trả giá đại giới cho lời ngươi nói ra!"

Àm!

Một ngọn lửa tức giận xông thẳng ra, đôi mắt Hạ lão gia từ lạnh lùng và uy nghiêm chưa từng có, còn có tức giận không cách nào che giấu kia.

"Hạ gia chủ, nơi này nhiều người như vậy đều là cư dân của Thiên Thành của ngươi, chẳng lẽ một người đường đường là cường giả Vô Hoàng như ngươi còn muốn phát uy với ta ở trước mặt người? Nếu ngươi thật sự làm như vậy, thì tất nhiên thanh danh của ngươi sẽ mất hết, từ nay về sau không còn có người tôn kính ngươi nữa."

Hồng gia chủ cười lạnh một tiếng, dù sao lão đã nhận định Hạ lão gia từ không có khả năng giết lão, hơn nữa, lão gia từ lớn tuổi, sống không được vài năm nữa, Hạ Từ Hi lại sắp chết bệnh, từ đây về sau Hạ gia tất nhiên là thiên hạ của Hạ Khởi.

Cho nên, loại thời điểm này lão khẳng định muốn vượt mộng ngựa của Hạ Khởi (ý chỉ nịnh nọt).

Chỉ là lão không nhìn thấy, sau khi lão nói xong lời này, có một số người không tự chủ được mang theo ghế của mình chuyển ra xa lão, càng là hận không thể cách lão càng xa càng tốt, còn có một số người còn lại là thông đồng làm bậy với lão, càng là có suy nghĩ giống nhau, vì vượt mộng ngựa của Hạ Khởi mà không thêm đề ý cái gì khác.

"Ha ha!"

Hạ lão gia từ giận quá hóa cười, khí thế trên người càng ngày càng mạnh, trực tiếp đè ép làm cho tất cả mọi người ở đây hít thở không thông.

Đây chính là lực lượng của cường giả Vô Hoàng!

"Hồng gia chủ, ngươi đừng đưa thế tục kia vào trong Thiên Thành chúng ta, mảnh đại lục này luôn là cường giả vi tôn, tuy rằng ta không phải người cường đại nhất, nhưng mà ít nhất ta cũng mạnh hơn ngươi, Hạ gia ta cũng mạnh hơn Hồng gia! Càng quan trọng hơn là, ta mới là người nắm Thiên Thành trong tay! Tất cả nơi này đều là ta định đoạt! Ngươi không phục? Được, vậy hôm nay bốn gia chủ khiến cho ngươi tâm phục khẩu phục! Hơn nữa còn nói cho ngươi một đạo lý, nắm tay ai lớn, thì trên đời này lời nói của người đó chính là chân lý!"

Thiên Thành không phải một quốc gia, Hạ lão gia từ cũng không phải hoàng đế, ở trong loại thế lực cường giả vi tôn như Thiên Thành này, luôn là nắm tay ai lớn, người đó có thể định đoạt.

Hồng gia chủ biến sắc, lão không nghĩ tới Hạ lão gia từ không nói đạo lý như vậy, không khỏi thâm hận trong lòng, lão vĩnh viễn không cách nào quên si nhục, ngày đó ông ta ném mình ra khỏi Hạ gia.

Mất nhìn tình huống trở nên khó có thể khống chế, đúng lúc này, một giọng nói vang lên từ ngoài cửa, làm cho thân mình của Hạ lão gia từ cứng lại, đôi mắt tràn ngập tức giận nháy mắt đã bình tĩnh trở lại, hơn nữa còn tràn đầy kích động.

"Phụ thân, nơi này xảy ra chuyện gì?"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 319: Nhặt được một con thú nhỏ (một)

Edit: kaylee

Ngoài phòng, Hạ Tử Hi sắc mặt tái nhợt dựa vào cửa, trên mặt mang theo mỉm cười suy yếu, ánh mắt của hắn nhìn mọi người ở trong phòng hội nghị, giọng nói nhẹ nhàng nhợt nhạt, giống như một dòng nước mát chảy qua.

"Hi nhi!"

Hai mắt Hạ lão gia từ thật sâu ngó nhìn nam tử xuất hiện ở ngoài phòng, trên khuôn mặt già nua mang theo tươi cười kích động: "Hi nhi, thân thể của con....."

"Đã không có việc gì."

Àm!

Lời nói của Hạ Tử Hi giống như một ngọn gió nổ tung, hung hăng thổi qua ở trong lòng mọi người, trong lúc nhất thời vậy mà không cách nào phục hồi tinh thần lại.

Thiếu chủ Hạ gia này vừa nói cái gì đó?

Thân thể của hắn đã không có việc gì?

Phải biết rằng, hắn đã bị rất nhiều Y sư phán tử hình, ngay cả Quý Y đều thúc thủ vô sách, lại có ai có thể chữa trị tốt chứng bệnh của hắn?

Đột nhiên trong lúc đó, tất cả mọi người nhớ lại lời Hạ Khởi mới nói vừa rồi.....

Một thiếu nữ mười tám mười chín tuổi, vậy mà lại có thể chữa trị chứng bệnh ngay cả Quý Y đều không có khả năng chữa trị, vậy đến cùng thiếu nữ kia có lai lịch gì?

Sắc mặt Hạ Khởi rất là khó coi, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm khuôn mặt mang theo mỉm cười kia của Hạ Tử Hi, nắm tay không tự chủ được nắm chặt, trong mắt y toát ra hận ý thấu xương! Mà lúc Hạ lão gia từ quay đầu, lập tức nhìn thấy âm ngoan còn chưa kịp thu lại trong mắt y, ánh mắt dần dần sắc bén lên.

Giờ khắc này, Hạ Khởi cảm nhận được áp lực đến từ bên cạnh, đáy lòng lập tức cả kinh, vội vàng làm cho vẻ mặt khôi phục bình thường, khuôn mặt anh tuấn lộ ra tươi cười ôn hòa.

"Đại ca, chúc mừng người khôi phục khỏe mạnh."

Hạ Khởi đi ra phía trước, vỗ vỗ bả vai của Hạ Tử Hi, nói: "Trong khoảng thời gian này, thật đúng là làm mọi người chúng ta đều thật lo lắng, cũng may rốt cục người không có việc gì, nếu không Hạ gia này tất nhiên sẽ đại loạn."

"Đa tạ nhị đệ quan tâm."

Hạ Tử Hi cười cười, khách sáo nói: "Mạng của đại ca tương đối cứng rắn, tạm thời còn không chết được."

Nghe vậy, mặt Hạ Khởi tối sầm lại, chỉ là rất nhanh đã biến mất.

Ở trước lúc Luyện Khí Tông chưa đến, y không thể hành động thiếu suy nghĩ.

"Ha ha!"

Hạ lão gia từ điển cuồng cười hai tiếng, chỉ là lúc nhìn Hồng gia chủ trước mắt, ánh mắt lại khôi phục lạnh lùng, lạnh giọng nói: "Hồng gia chủ, không biết hiện tại ngươi còn có cái gì để nói!"

Giờ này khắc này, sắc mặt Hồng gia chủ từ xanh chuyển trắng, lại từ trắng chuyển xanh, lão hít vào một hơi thật sâu, tận lực bình ổn lửa giận cuộn cuộn trong lòng.

"Đều do Hạ gia chủ phân phó."

Ở loại giờ phút quan trọng này, Hạ Tử Hi vậy mà không có việc gì! Nếu hắn chết thì còn có nhiều chuyện như vậy?

Mà những người vốn đứng ở bên Hồng gia chủ, nhìn thấy tràng diện đột nhiên xảy ra biến hóa, đều theo bản năng xê dịch vị trí xuống bên cạnh, giống như muốn cách lão càng xa càng tốt.

"Tốt lắm, các ngươi đã không có vấn đề gì khác, vậy trở về chuẩn bị đi, một ngày sau xuất phát."

Lần này đi Thiên Sơn, tất nhiên hung hiểm trùng trùng, cho nên phải chuẩn bị tốt vẹn toàn, vì vậy Hạ lão gia từ mới cho thời gian một ngày.

Nghe nói như thế, mọi người ào ào đứng lên cáo từ, từ đầu tới cuối, đều không có người quan tâm Hồng gia chủ, thậm chí cũng không nhìn lão cái

nào.....

.....

Ngay tại lúc tất cả thế lực trở về chờ xuất phát, một đám người tới ngoài cửa thành Thiên Thành, đầu lĩnh của những người đó là một nữ tử tướng mạo thanh tú, tay phải của nàng cầm một thanh bội kiếm, tay trái nắm tay một gã chính thái (*) phần nộn đáng yêu, chỉ là tiểu chính thái kia thoạt nhìn vô cùng thành thực ôn trọng, trên khuôn mặt non nót không có một chút nào tính trẻ con nên có ở lứa tuổi này.

(*) tiểu chính thái: bắt nguồn từ manga Nhật, ý chỉ sự đáng yêu của những đứa bé tầm dưới 12 tuổi

"Các ngươi đi Hạ gia thông báo một tiếng, nói..... Người Bách Thảo Đường tiến đến bãi phòng."

Mạc Vũ nghĩ nghĩ, lập tức báo ra tên Bách Thảo Đường.

Dù sao có rất ít người sẽ biết Ma Tông và Bách Thảo Đường là xuất phát từ trong tay cùng một người.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 320: Nhật được một con thú nhỏ (hai)

Edit: kaylee

Người giữ thành bởi vì chuyện lần trước mà không dám chậm trễ một chút nào, vội vàng vội vàng tiến đến Hạ gia thông báo, không cần một lát, đã có người đến đưa bọn họ vào trong Thiên Thành.

Lúc này, bên trong sân Hạ gia, Cố Nhược Vân nghe được người tới bẩm báo, mày khẽ nhíu lại, cười khẽ một tiếng, nói: "Mạc Vũ và Bách Xuyên đến đây? Vừa vặn, đối với chuyện Thần Thú xuất thế ở Thiên Sơn lúc này đây, ta cũng thật có hứng thú."

Thiên Sơn vô cùng hung hiểm, bảo vật bên trong cũng không ít, nếu lúc này người Ma Tông có thể cùng đi, chắc hẳn sẽ mang đến cho bọn hắn thu hoạch rất lớn.

"Chủ tử."

Đang suy nghĩ, phứt trước truyền đến một giọng nói mềm mại, lúc Cố Nhược Vân ngẩng đầu lên nhìn, thì nhìn thấy Mạc Vũ dẫn theo một đám người bước nhanh đến.

Lúc tới trước mặt Cố Nhược Vân, nàng hai tay ôm kiếm, nửa quỳ, nói: "Thuộc hạ Mạc Vũ, tham kiến chủ tử."

"Mạc Vũ, ngươi đã đến rồi?"

Cố Nhược Vân cười nhàn nhạt, rồi sau đó quay đầu nhìn về phía Bách Xuyên ở một bên, trong mắt hơi hơi có chút kinh ngạc: "Bách Xuyên, hiện tại ngươi là Võ Giả trung cấp?"

Lúc này mới qua thời gian bao lâu, hắn trực tiếp từ phế vật không chỗ nào đứng tới Võ Giả trung cấp, loại thiên phú này thả ở trên đại lục nhất định sẽ làm người kinh ngạc.

Mặt Bách Xuyên đỏ lên: "Ta..... Ta biết ta trưởng thành không đủ nhanh, nhưng mà ta sẽ nỗ lực, ta nhất định sẽ không làm cho ngươi thất vọng."

Thật hiển nhiên, Bách Xuyên còn tưởng rằng Cố Nhược Vân không vừa lòng với thực lực của mình.

Cũng vì, bên người nàng đều là cường giả, hiện tại chỉ có bản thân vẫn là một Võ Giả! Vì không làm thất vọng ân cứu giúp ngày đó của nàng, bất luận như thế nào hắn cũng phải nỗ lực tu luyện.

"Bách Xuyên, ngươi đã rất lợi hại, từ một người không có tu vi phá tan Tụ Khí cấp tám tới cảnh giới Võ Giả ở trong mấy tháng ngắn ngủn, đã vô cùng không tệ." Cố Nhược Vân nở nụ cười, nàng cũng không có nhìn lầm người, thiên phú của Bách Xuyên quả thật rất mạnh.

Đợi một thời gian, tất nhiên nổi danh chấn động đại lục.

Nghe vậy, mặt Bách Xuyên càng đỏ, ngượng ngùng cúi đầu, có chút kỳ quái vò góc áo của mình.

"Mạc Vũ, lần này các ngươi đến đây thì đừng rời khỏi, kế tiếp cùng ta cùng đi hoàn thành một nhiệm vụ." Cố Nhược Vân ngẩng đầu nhìn Mạc Vũ, trên khuôn mặt thanh tú mang theo tươi cười nhàn nhạt.

Mạc Vũ ôm kiếm cung kính nói: "Thuộc hạ tuân theo sự phân phó của chủ tử."

Thời gian một ngày, giây lát lướt qua.

Rất nhanh tất cả thế lực đều làm tốt chuẩn bị đi Hạ gia trước, mà trước đó, Cố Nhượng Vân đã từng thương lượng qua với Hạ lão gia tử, dùng danh nghĩa Bách Thảo Đường tới tham gia lần thử luyện này. Vì nàng cứu Hạ Tử Hi, lão gia tử xuất phát từ cảm kích chính là đối nàng có cầu tất ứng.

Huống chi, có nàng ở, an toàn của Ngọc nhi tất nhiên có bảo đảm.

Lúc này, ở ngoài Hạ gia, mọi người châu đầu ghé tai, đều dùng ánh mắt tò mò nhìn về phía Cố Nhượng Vân.

"Cô nương này không phải là người đi cùng tiểu thiếu gia Hạ gia sao? Chẳng lẽ cứu Hạ Tử Hi chính là nàng?"

"Không biết cô nương này đến từ cái thế lực gì, nhưng mà nhìn nàng giống như cũng muốn tham gia lần thử luyện này."

"Ha ha, người đang đùa à? Người xem đội ngũ phía sau nàng? Một nữ nhân yếu đuối, còn có một tiểu thí hài gần mười tuổi? Hơn nữa một đám hộ vệ kia thoạt nhìn cũng không cường đại? Thấy thế nào đều không có năng lực đi loại địa phương như Thiên Sơn kia, đừng tưởng rằng y thuật cao minh là có thể hoành hành, đến Thiên Sơn, tùy tiện một con Linh Thú là có thể giết nàng trong chớp mắt."

Hai nữ nhân, một tiểu thí hài tử, còn có mấy hộ vệ.....

Thế lực như vậy cũng có thể đi Thiên Sơn? Không phải chuyện cười thì là cái gì? Bọn họ cũng không có tinh lực bảo vệ những người này.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 321: Nhặt được một con thú nhỏ (ba)

Edit: kaylee

Bỗng nhiên, từ trong đám người có một ánh mắt âm độc tàn nhẫn xuyên thấu qua mọi người đứng trên người ở Cố Nhượng Vân, làm cho nàng lập tức nhủu mày lại, theo kia tầm mắt nhìn qua, lúc nhìn thấy khuôn mặt đỏ bột phấn thật dày của hoa phục nữ tử kia, khóe mắt nhẹ nhàng giật giật.

"Xem ra Hồng gia cũng có người có y thuật cao minh, bằng không, ngày ấy nàng ta bị Ngọc nhi đánh thành dáng vẻ kia, sẽ không nhanh phục hồi như cũ như thế."

Bên trong đám người, hai mắt Hồng Phi Phi tràn đầy ngoan độc nhìn chằm chằm Cố Nhượng Vân, trong mắt lộ ra sát khí nồng đậm.

Ngày hôm qua, ả nghe phụ thân nói Hạ Tử Hi được một thiếu nữ mười tám mười chín tuổi chữa trị, thì trong đầu của nàng hiện ra hình dáng Cố Nhượng Vân trước tiên.

Loại bình dân ti tiện kia, làm sao có thể có y thuật cường đại như vậy? ả không cách nào đi tin tưởng, lại không thể không tin!

Nếu không, Hạ gia chủ sẽ không thiên vị nữ tử kia rõ ràng như thế!

Nhưng mà vậy thì lại như thế nào, y thuật cao minh không có nghĩa là thực lực cường đại, đợi đến Thiên Sơn, ả có một vạn loại phương pháp làm nàng chết không rõ ràng! Không! Không chỉ có như thế, ả còn muốn làm cho nàng chịu vô tận nhục nhã, báo thù ngày đó!

Hiển nhiên Mạc Vũ cũng phát hiện ánh mắt của Hồng Phi Phi, trong mắt chợt lạnh xuống, ánh mắt lạnh như băng dừng ở phía trên khuôn mặt âm ngoan của nữ tử kia, khóe môi nhướng lên một độ cong, vô cùng lạnh lùng, sát ý dần dần dày.

"Ngọc ca ca."

Bỗng nhiên, một giọng nói tươi ngọt truyền tới, rồi sau đó lập tức nhìn thấy một bóng dáng màu hồng nhạt đánh về phía Hạ Lâm Ngọc đứng ở bên cạnh Cố Nhượng Vân, nhưng mà, ngay tại lúc nàng nhắm về phía Hạ Lâm Ngọc lại đột ngột ngừng lại, bỗng chốc đã ôm lấy Bách Xuyên còn không biết xảy ra chuyện gì, hung hăng hôn một cái ở trên má trắng nõn kia.

"Ngọc ca ca, tiểu nam hài (bé trai) này thật đáng yêu, ta thích."

Àm!

Bách Xuyên ngây ngẩn cả người, trong nháy mắt khuôn mặt trở nên đỏ bừng, trực tiếp đỏ đến cái ót, cặp mắt trong suốt kia kính ngạc nhìn chằm chằm

thiếu nữ như búp bê trước mắt này, lấp bắp nói: "Ngươi..... Ngươi phi lễ ta, nam nữ thụ thụ bất thân, nhưng mà..... Ngươi vậy mà phi lễ ta."

Hắn bị người phi lễ!

Hiện tại trong lòng Bách Xuyên chỉ có một suy nghĩ như vậy.

"Thụ thụ bất thân cái gì," La Ly bĩu môi: "Một tiểu thí hài mười tuổi như ngươi, đừng giả bộ làm người lớn."

"Nhưng mà..... Nhưng mà, ngươi thoát nhìn cùng lắm thì chỉ lớn hơn ta mấy tuổi, chẳng lẽ ngươi không biết nam nữ có khác?"

Bách Xuyên rốt cục phục hồi tinh thần lại, tức giận nhìn La Ly.

Tại sao nữ nhân này lại không biết xấu hổ như vậy? Hắn chưa từng gặp qua loại nữ nhân chủ động này, còn..... Còn thân hắn một ngum.....

"Ngọc nhi, hình như thanh mai trúc mã của đệ di tình biệt luyện (ý kiểu yêu người khác đóL)."

Cố Nhượng Vân nhún vai, trêu ghẹo nói.

Nói thật, quen biết Bách Xuyên nhiều ngày như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên nàng nhìn thấy hắn tính trẻ con tranh luận với người khác như vậy.

"Tỷ, người cũng đừng chê cười ta." Trên mặt Hạ Lâm Ngọc mang theo xấu hổ: "Ta luôn luôn coi La Ly là muội muội, không có suy nghĩ gì khác."

Giọng nói của hắn không có tận lực đè thấp, cho nên rõ ràng rơi vào trong tai của La Ly rồi.

Lập tức, hai mắt La Ly ảm đạm một chút, trong lòng giống như bị một cây kim đâm làm cho vô cùng đau đớn, qua nhiều năm như vậy, nàng đã sớm biết trong lòng Ngọc ca ca không có nàng, không phải sao? Nhưng mà nàng chính là không muốn buông tha, bởi vì buông tha cho đoạn cảm tình này, sẽ làm nàng đau không cách nào tự kềm chế.....

Hít vào một hơi thật sâu, La Ly ngăn chặn đau đớn trong lòng, quay đầu lộ ra một nụ cười tươi ngọt với Hạ Lâm

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 322: Nhặt được một con thú nhỏ (bốn)

Edit: kaylee

"Ngọc ca ca, lúc này đây ta sẽ đi theo thúc thúc ta cùng đi Thiên Sơn, cho nên, người vút không được ta, người đi đâu ta sẽ đi đó."

Trên khuôn mặt đỏ rực giống như quả táo của nàng mang theo quật cường, bất kể là chân trời góc biển, hay là núi cao vạn trượng, chỉ cần có hắn, thì sẽ có nàng.

"Các vị."

Hạ Tử Hi ho khan hai tiếng, đánh gãy đám người tranh cãi ầm ĩ, mỉm cười nói: "Thời gian không còn sớm, chúng ta cũng nên xuất phát, đi thôi."

"Chậm đã!"

Nhưng mà, tiếng nói của hắn chưa dứt, một tiếng nói đã lạnh lùng vang lên: "Hạ thiếu chủ, hình như lúc này đây là chuyện của Thiên Thành chúng ta, cô nương này giống như không phải người Thiên Thành, hơn nữa nàng còn mang theo một tiểu hài từ mười tuổi, như vậy có phải rất phiền phức hay không?"

Sắc mặt Hạ Tử Hi trầm xuống, lạnh lùng nhìn người nói lời này: "Hong Quân trưởng lão, ai nói Cố cô nương không phải người Thiên Thành ta? Con ta đã nhận nàng làm nghĩa tỷ, vậy nên có quan hệ với Thiên Thành chúng ta, để cho nàng tham dự chuyện lần này cũng không quá đáng, hơn nữa an nguy của nàng do Hạ gia ta phụ trách, sẽ không làm phiền các vị."

"Ha ha!" Một tiếng cười to chột vang lên: "Hong Quân trưởng lão ngươi quá lo lắng rồi, vị cô nương này sẽ do Hạ gia và Phách Chấn Thiên ta bảo vệ, ngươi sẽ không cần xen vào việc của người khác."

Nói xong lời này, Phách Chấn Thiên lộ ra một chút tươi cười thân cận với Cố Nhượng Vân.

Thì ra, vị thiếu nữ Y sư thần bí kia của Hạ gia chính là nàng!

Không sai, trừ bỏ đương gia của Bách Thảo Đường, sư phụ của Quỷ Y ra, còn có ai có bản lĩnh lớn như vậy?

"Phách Chấn Thiên, người chen vào một chân làm gì?" Sắc mặt Hồng Quân có chút không dễ coi, lão không nghĩ tới lần thử luyện này Phách Chấn Thiên vậy mà tự mình đến đây, hơn nữa còn không chút do dự lựa chọn đứng ở bên Hạ Tử Hi.

Tuy rằng y thuật của nha đầu kia không tệ, nhưng đáng giá bọn họ bảo vệ như vậy sao?

"Ha ha, Hồng Quân, La gia ta là cấp dưới của Hạ gia, vậy nên Hạ gia muốn làm gì, thì La gia ta cũng không có dị nghị gì."

Nói lời này chính là nhệ thúc La Dương của La Ly, lời nói của hắn làm sắc mặt Hồng Quân lại biến đổi, nhưng mà lúc này đây lão ngậm miệng lại, không nhiều lời thêm một chữ. Chỉ là trong lỗ mũi lão phát ra một tiếng hừ lạnh, có chút khinh thường nhìn đội ngũ ở chỗ Cổ Nhược Vân kia.

Đội đến Thiên Sơn, những người này sẽ biết đề cho nàng gia nhập là sai lầm lớn đến đâu!

Đến lúc đó tự bảo vệ mình còn không kịp, sao có bao nhiêu thực lực dư thừa mà bảo vệ nàng?

Ánh mắt Hạ Tử Hi đảo qua trên mặt từng người một, nhàn nhạt nói: "Nếu các vị đều không còn dị nghị gì, vậy chúng ta đây lập tức xuất phát đi."

Hồng gia này, quả thật có chút vượt quyền, chờ sau khi trở về, nhất định phải làm cho phụ thân chữa trị một phen.

Nếu không, bọn họ sẽ không biết ai mới là người đứng đầu Thiên Thành!

.....

Nếu lúc này có người ở Thiên Sơn, tất nhiên sẽ nhìn thấy một màn kỳ quái.

Rất nhiều Linh Thú phủ phục trên mặt đất, sợ hãi rụt rè cuộn thành một đoàn, ánh mắt khiếp đảm nhìn nam tử chiếm cứ ở trên cây phía trước.

Đó là một nam nhân tuyệt mỹ, tóc đen hồng y, cảm giác yêu hoặc nói không nên lời, nếu nói Thiên Bắc Dạ là ma, Tá Thượng Thần là yêu, như vậy nam nhân này giống như quý bên trong Cửu U Minh phủ kia, sắc mặt tái nhợt căn bản là không giống như một người bình thường. Càng làm cho người ta khiếp sợ hơn nữa chính là, hai mắt một đỏ một lục cùng xuất hiện ở trên cơ thể một người, có cảm giác kỳ quái nói không nên lời.

Chỉ thấy nam nhân này khoanh tay trước ngực, máu tươi theo ngực chậm rãi chảy xuống, môi đỏ mọng của hắn giờ lên, một nụ cười lạnh xuất hiện ở trên khuôn mặt tuấn mỹ của hắn.

"Hiện tại bản tôn trốn ở đây, người nọ hẳn là không cách nào đuổi theo! Không nghĩ tới, đời này, còn có người có thể bức bách bản tôn đến tình trạng như thế! Hơn nữa còn làm cho thực lực của ta rút lui rất nhiều! Hiện tại ta tìm địa phương an toàn dưỡng thương trước, ít hôm nữa lại trở về báo thù!"

Đã bao nhiêu năm?

Đã bao nhiêu năm hẳn không có vật như này?

Từ sau năm nam nhân kia thu phục hắn và tất cả thú tộc, hắn đã không còn bị người bức đến loại tình trạng này, tốt, tốt lắm, khoản nợ này hẳn nhớ kỹ!

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 323: Nhặt được một con thú nhỏ (năm)

Edit: kaylee

Thiên Sơn nguy hiểm, phỏng chừng chỉ có người đến đây qua mới biết được.

Nơi này trừ bỏ Linh Thú thực lực cường đại ra, còn có rất nhiều cạm bẫy không đếm được.

Giờ phút này, phía trên Thiên Sơn, một âm thanh ‘tất tất tác tác’ truyền đến từ một bên, lập tức làm cho tất cả mọi người vốn còn đang hành tẩu dừng bước chân.

Hạ Tử Hi phát phát tay, mặt mày ngưng trọng nói: "Các vị, có tình huống, cần phải cẩn thận!"

Vừa dứt lời, ‘xoát’ một tiếng, vô số Linh Thú chạy trốn ra từ trong cây cối, rống lớn một tiếng, hung ác đánh về phía khách không mời mà đến này.

Bá bá bá!

Mọi người rút ra vũ khí bên hông, ánh mắt cảnh giác nhìn đàn Linh Thú vọt tới.

"Mạc Vũ, người bảo vệ Bách Xuyên, Ngọc nhi, lát sau theo sát sau ta, một bước đều không cho rời đi."

Cố Nhược Vân nhũu mày, những Linh Thú này cấp bậc thấp nhất cũng là Võ Tướng, còn có hơn mười con đã là Võ Vương! Hơn nữa, bọn họ vẫn là vừa mới bước vào Thiên Sơn, mặt sau lại có bao nhiêu chuyện nguy hiểm đang chờ đợi bọn họ?

"Nhiều Linh Thú như vậy, phỏng chừng bọn họ sẽ không dễ chịu."

Hồng Quân cười lạnh một tiếng, vì Cố Nhược Vân mà Hạ Lâm Ngọc làm khó dễ Phi Phi, chuyện này làm sao lão có thể không biết, cho nên, ngay từ đầu lão đã khắp nơi nhắm vào Cố Nhược Vân.

Nhưng từ đầu đến giờ lão vẫn không rõ, vì sao Phách Chấn Thiên phải che chở nàng như thế.

La gia thì thôi đi, dù sao người La gia đều tương đối thực tế, chỉ vì một tay y thuật xuất thần nhập hóa của nữ nhân kia, bọn họ cũng sẽ tuyệt đối nịnh bợ nàng, nhưng mà Phách Chấn Thiên cũng không phải là người như thế, chỉ cần không phải người hấn thường thức, mặc kệ người nọ cường đại cỡ nào, hấn cũng xem thường.

Chỉ là rất nhanh, lão đã ngây dại.....

Chỉ thấy nữ tử vốn lặng không tiếng động đứng ở bên cạnh Cố Nhược Vân một tay bảo vệ tiểu nam hài mười tuổi kia, rồi sau đó trường kiếm giương lên, kiếm quang sắc bén lập tức chém bay một Linh Thú cấp bậc Võ Vương, lăn ra xa mấy trượng (1 trượng = 10m). Phỏng chừng nếu không phải phải bảo vệ nam hài trong lòng, con Linh Thú này tuyệt sẽ không chỉ là bay ra ngoài đơn giản như vậy.

"Này..... Võ Vương?"

Hồng Quân bỗng chốc mở to hai mắt, kinh ngạc nói không ra lời.

Bản thân đến một bó tuổi này mới chỉ đột phá Võ Vương thôi, tiểu nha đầu kia còn trẻ tuổi như vậy mà đã là cường giả Võ Vương? Hơn nữa, thân là cường giả Võ Vương, lại cam tâm tình nguyện nghe theo mệnh lệnh của một tiểu nha đầu?

Đến cùng thì tiểu nha đầu kia có lai lịch gì?

Hồng Quân phục hồi tinh thần lại, một kiếm ngăn cản móng vuốt sắc bén của Linh Thú, sau đó nhìn về phía Hồng Phi Phi được mọi người Hồng gia bảo vệ, thấp giọng hỏi: "Phi Phi, người có biết nha đầu kia đến cùng là ai hay không? Nàng tên gọi là gì?"

Có thể có Võ Vương cam tâm trở thành tùy tùng, nha đầu kia không phải người Đông Phương thế gia thì chính là người Luyện Khí Tông! Có lẽ đến từ ba thế lực lớn kia cũng nói không chừng.....

Hồng Phi Phi còn chưa có phục hồi tinh thần lại từ trong khiếp sợ chợt nghe thấy lời nói của Hồng Quân, nàng cắn chặt môi, nói: "Ta không biết nàng là ai, nhưng mà khẳng định không phải lai lịch rất cường đại, nếu nàng thật sự lai lịch phi phàm, ngày ấy ta đắc tội nàng như thế, nàng không có khả năng sẽ không chút động lòng, đệ tử thế lực lớn không phải đều là tâm cao khí ngạo sao? **** kia rõ ràng là sợ ta, cho nên Hạ tiểu thiếu gia mới có thể ra mặt thay nàng."

Hồng Quân gất gao nheo lại đôi mắt nhìn Mạc Vũ, đáy mắt hiện lên một tia sáng bén nhọn.

"Võ Vương này ở bên người nàng, thực có chút đáng tiếc, Phi Phi, nếu chân tướng theo như lời người nói như vậy, chúng ta phải tranh Võ Vương này tới tay, nhất là một cường giả Võ Vương chỉ mới hơn hai mươi tuổi!"

Cường giả Võ Vương hơn hai mươi tuổi đại biểu cho cái gì?

Đại biểu cho Võ Hoàng ngày sau, còn có cấp bậc cao hơn nữa!

Nếu Hồng gia bọn họ cũng có một Võ Hoàng, vậy còn cần dựa vào hơi thở của Hạ gia để sống?

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 324: Nhặt được một con thú nhỏ (sáu)

Edit: kaylee

Giờ phút này Mạc Vũ không biết có người đang có ý đồ với nàng, nàng nhanh chóng túm Bách Xuyên nhảy vào trong đàn Linh Thú, không cần một lát,

trước mặt của nàng đã có một đồng thi thể.

Hạ Từ Hi thừa dịp loạn quay đầu nhìn Hạ Lâm Ngọc, nhìn thấy hần vô cùng an toàn ở trước mặt Cổ Nhựt Vân cũng yên tâm lại gia nhập đến bên trong chiến đấu.

Nhưng mà, giờ khắc này, tất cả mọi người không có phát hiện phần đông Linh Thú chỉ vây công những người khác, chẳng sợ cách Cổ Nhựt Vân gần hơn cũng vẫn luôn không tiếp cận thân thể của nàng, thật giống như nàng mặc một bộ y phục ẩn thân, vậy mà không có một con Linh Thú phát hiện sự tồn tại của nàng.

"Mấy tháng qua Mạc Vũ tiến bộ không nhỏ, có thể ở dưới công kích của nhiều Linh Thú như vậy còn có thể bảo vệ tốt Bách Xuyên."

Cổ Nhựt Vân nhìn Mạc Vũ trên chiến trường, vừa lòng gật đầu.

Sở dĩ nàng làm cho Mạc Vũ bảo vệ Bách Xuyên, cũng chỉ là vì gia tăng một ít khó khăn trong chiến đấu của nàng, cũng may, nàng cũng không có làm cho mình thất vọng.....

Thời gian trôi qua hồi lâu, vây công của đàn Linh Thú dần dần giảm bớt, có một số người đã mệt đến quỵ rạp trên mặt đất không đứng lên nổi, nhưng mà càng nhiều hơn vẫn là đang kiên trì chiến đấu.

Người Ma Tông trừ bỏ Bách Xuyên được Mạc Vũ bảo vệ ra, trên người đều chịu vết thương, ngay tại sau khi con Linh Thú cuối cùng ngã xuống, Hồng Quân đột nhiên phát hiện cái gì, tức giận lớn tiếng kêu lên: "Vì sao không có một con Linh Thú công kích người? Những Linh Thú này có phải người tìm đến, làm cho tất cả mọi người chúng ta táng thân trong miệng Linh Thú, để người có thể một mình đạt được con Thần Thú kia hay không?"

Trong lúc nhất thời, hình như mọi người đều phát hiện điểm này, đều quay đầu nhìn Cổ Nhựt Vân.

Nhưng mà, ở trước mắt bao người, Cổ Nhựt Vân chỉ là học ra hai chữ: "Ngu ngốc."

Ngu ngốc?

Nàng làm loại việc tội ác tày trời này, còn dám mắng mình ngu ngốc?

Về mặt Hồng Quân tức giận, lạnh lùng nói: "Hạ thiếu chủ, chuyện này nhiều người chúng ta nhìn thấy như vậy, vì sao Linh Thú chỉ công đánh chúng ta, nhưng không có một con công kích nàng? Nếu không phải nàng tìm đến đàn Linh Thú này, ta không tin sẽ xảy ra loại chuyện này! Ta xem lần này người còn thể nào bao che nàng thể nào! Nếu người không cho chúng ta một cái công đạo, như thế nào còn có thể dẫn dắt chúng ta tiếp tục đi tiếp?"

Kỳ thực, vừa rồi những người này đều vội vàng chiến đấu, căn bản sẽ không có người có thời gian liếc mắt nhìn Cổ Nhựt Vân nhiều một cái, cũng không rõ ràng đến cùng đã xảy ra chuyện gì.

Hiện giờ nghe Hồng Quân này nói như vậy, đột nhiên phát giác trên người tất cả mọi người bọn họ đều mang theo thương, duy chỉ trên người hai người Cổ Nhựt Vân và Hạ Lâm Ngọc không nhiễm một hạt bụi, cũng không giống đáng về trải qua một hồi chiến đấu.

"Hồng trưởng lão, người rất dễ mất ta," Cổ Nhựt Vân nhàn nhạt cười: "Mệnh lệnh nhiều Linh Thú như vậy công kích các người, ta còn không có năng lực này, huống chi còn là ở phía trên Thiên Sơn, người cho rằng ta có thực lực một người tiến vào Thiên Sơn này? Hơn nữa....."

Ngừng lại một chút, nàng tiếp tục nói: "Ta quả thật không có chiến đấu, đó là bởi vì hộ vệ của ta bảo vệ ta tốt lắm, các người cũng nhìn thấy năng lực của hộ vệ của ta, có nàng ở, Linh Thú kia có thể tới gần người ta?"

Nàng sẽ không nói cho những người này, sở dĩ những Linh Thú đó không dám đến gần nàng, là vì nàng cố ý vô tình tàn sát ra hơi thở của Thập Phụng Hoàng, Linh Thú luôn rất nhạy bén đối với nguy hiểm, tự nhiên không có con Linh Thú nào không muốn sống mà công kích nàng.

"Không sai, ta có thể chứng minh."

Hạ Từ Hi nhìn Hồng Quân, nhàn nhạt nói: "Quả thật là vị cô nương kia luôn luôn bảo vệ nàng, mới khiến nàng không có bị thương, Hồng Quân trưởng lão, nếu người muốn hãm hại người, xin người động chút đầu óc, Thiên Sơn nguy hiểm như thế, vừa lên đến đã đụng tới nhiều Linh Thú như vậy, nàng có thực lực tới sao? Mặc dù có, lại như thế nào thông đồng làm bày với Linh Thú đến hãm hại người? Nàng lại là làm sao mà biết các người nhất định sẽ đến Thiên Sơn? Người đây là có chứng vọng tưởng bị hại?"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 325: Nhặt được một con thú nhỏ (sáu)

Edit: kaylee

Về mặt Hồng Quân trưởng lão xanh mét, đột nhiên, lão giận dữ quá hóa cười, trong đôi mắt già chứa đựng châm chọc.

"Ha ha, thiếu chủ người là thiếu chủ Thiên Thành, vậy tất cả mọi chuyện đều là người định đoạt, chẳng sợ người đổi trắng thay đen! Nhưng mà, rồi người sẽ hối hận! Ngay từ đầu nữ nhân này tiếp cận Hạ gia đã không có ý tốt gì, chỉ có các người mới có thể bị bề ngoài của nàng lừa gạt."

Lão tức giận đánh một quyền ở phía trên cổ thụ bên cạnh, ánh mắt lạnh lùng mà tràn đầy đũa cọt, trong mắt của lão, nữ nhân này rõ ràng chính là mưu đồ gây rối, đợi đến ngày nào đó âm mưu của nàng bại lộ, thiếu chủ mới biết được ai mới là vì Thiên Thành chân chính.

Lá cây trên cổ thụ bị Hồng Quân đánh 'sàn sạt' rung động, đúng lúc này, một vật thể không rõ rơi xuống từ trên cổ thụ, 'phịch' một tiếng ngã ở trước mặt của lão.

Tất cả mọi người tò mò nhìn qua, tầm mắt đều nhìn về phía Linh Thú màu lửa đỏ hình như bị thương không nhẹ trên đất.

Chỉ thấy da lông toàn thân con Linh Thú kia tươi đẹp như ngọn lửa, toàn bộ thân thể lớn bằng bàn tay, thoạt nhìn là trong suốt óng ánh như thế, giống như một viên hồng bảo thạch (ruby). Đương nhiên, so với hồng bảo thạch cứng rắn, con thú nhỏ này thoạt nhìn mềm mại, làm cho người ta không tự chủ được muốn chà đạp một chút.

"Đây không phải là Hòa Vân Thú sao? Làm sao loại Linh Thú cấp thấp này có thể xuất hiện ở loại địa phương như Thiên Sơn này?"

Mọi người đều biết, Hòa Vân Thú là Linh Thú cấp thấp nhất, cho dù trưởng thành đến mức tận cùng, cũng không cách nào đột phá đến Vô Giả, nhiều lắm chỉ có thể ở Tụ Khí cấp tám, loại Linh Thú cấp thấp này làm thế nào mà sống sót ở Thiên Sơn?

Phanh!

Hồng Quân khinh thường gọi lên khoe môi, một cước đạp bay thú nhỏ màu đỏ phía trên mặt đất ra ngoài, khinh thường nói: "Rác rưởi, người không xứng cản đường của ta!"

Thú nhỏ lửa đỏ bị lão đá một cước, may không tự chủ được nhú một cái, chính là miệng vết thương trên người nó không có ngừng lại làm cho nó ngay cả lực lượng mở to mắt cũng không có.

"Người thật là quá đáng!"

Bách Xuyên trông thấy Hồng Quân đối đãi thú nhỏ như thế, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức lạnh xuống, hung hăng trừng mắt liếc mắt nhìn lão một cái, quay đầu nhìn Cổ Nhược Vân, cầu xin nói: "Tỷ tỷ, con thú nhỏ này thật đáng thương, người cứu nó được không?"

Giờ này khắc này, Cổ Nhược Vân giống như không có nghe thấy lời nói của Bách Xuyên, con người thanh đạm (trong sạch + lạnh nhạt) thật sâu ngóng nhìn thú nhỏ nằm trên mặt đất.

Nếu nàng không có nghe sai mà nói, vừa rồi sau khi Hồng Quân đá nó một cước, con Linh Thú này phát ra một tiếng kêu đau đớn.

Một con Hòa Vân Thú cấp thấp, ngay cả chỉ số thông minh cũng không hoàn toàn, làm sao có thể sẽ phát ra loại âm thanh này?

"Được."

Nghĩ đến đây, Cổ Nhược Vân ngồi xổm xuống, từ vạt áo lấy ra một cái bình sứ, cẩn trọng đổ ra một viên đan dược để vào trong miệng Linh Thú.

"Đó..... Đó là đan dược?"

Mọi người bỗng chốc mở to hai mắt nhìn, kinh ngạc nhìn chằm chằm bình sứ trong tay Cổ Nhược Vân.

Không sai, trong bình sứ này xác thực là đan dược chỉ có Bách Thảo Đường mới bán.

Nữ nhân này quan hệ như thế nào với Bách Thảo Đường?

Sắc mặt Hồng Quân trở nên xanh mét, bộ mặt âm trầm, lão hừ lạnh một tiếng phất tay áo mà đứng, nhìn cũng không liếc mắt nhìn Cổ Nhược Vân một cái.

Rồi sau đó ở dưới ánh mắt của mọi người, ngực thú nhỏ vốn còn đang đỏ máu không ngừng bắt đầu dần dần khôi phục, hô hấp nơi chóp mũi cũng dần dần ổn định xuống. Ngay sau đó, nó nhẹ nhàng mở mắt.

Ở trong khoảnh khắc nó mở mắt, dù là Cổ Nhược Vân, trái tim cũng không tự chủ được mà chấn động một chút.

Đó là một đôi mắt như thế nào? Một bên là đỏ như lửa, một bên lại là lục quý dị, trong mắt nó không có nhân tính, không có cảm tình, có chỉ là lạnh lùng và thị huyết, thật giống như ở trong mắt nó mọi người thiên hạ, đều là con kiến tùy ý có thể giết. Thật giống như thái độ của một số nhân loại đối đãi với Linh Thú.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muôn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 326: Nhặt được một con thú nhỏ (tám)

Edit: kaylee

Nhưng mà, thú nhỏ cũng không có động, tùy ý Cố Nhượng Vân bế nó dậy, ánh mắt lạnh lùng đánh giá thiếu nữ trước mắt.

"Quả nhiên là lãng phí."

Rốt cục Hồng Quân cũng nhìn về phía Cố Nhượng Vân, khóe miệng gọi lên một nụ cười lạnh: "Dùng một viên đan dược cứu một con Linh Thú bỏ đi, cũng chỉ có người như ngươi mới làm được, trên đời này nhiều người như vậy người không cứu, người cứu một con Linh Thú làm gì? Giả từ bỏ? Đồ bỏ đi chính là đồ bỏ đi!"

"Người cầm miệng!" Về mặt Mạc Vũ lạnh lùng: "Đan dược là của chủ tử chúng ta, chủ tử chúng ta thích cứu ai thì cứu người đó, cần người như ngươi quyết định thay?"

"Mạc Vũ."

Cố Nhượng Vân lạnh giọng đánh gãy lời nói của Mạc Vũ, nhàn nhạt nhếch khóe môi: "Trải qua chuyện vừa rồi, phỏng chừng rất nhiều người trong đội ngũ đều bị thương không nhẹ, vì lộ trình kế tiếp, người phát đan dược cho những người bị thương kia, hi vọng mọi người có thể nhanh chóng khôi phục, về phần Hồng gia....."

Nàng nở nụ cười: "Chắc hẳn bọn họ lợi hại như vậy, tất nhiên có thể tự mình giải quyết, sẽ không cần chúng ta quản."

"Vâng, chủ tử."

Mạc Vũ nhìn Hồng Quân, trên mặt mang theo cười lạnh.

Nhưng mà, mọi người nghe được lời nói của Cố Nhượng Vân, đều là hai mắt sáng ngời, ánh mắt thêm nhỏ dãi nhìn khuôn mặt thanh tú của thiếu nữ.

"Cô nương, làm sao người lại có đan dược của Bách Thảo Đường? Người..... Có phải chủ tử Bách Thảo Đường Cố Nhượng Vân hay không?"

Những lời này, là lời mọi người đều muốn hỏi.

Hiện nay trên đời, người có thể không chút do dự lấy ra nhiều đan dược như vậy, trừ bỏ chủ tử thần bí của Bách Thảo Đường ra, còn có ai có thể làm được?

Đối mặt với nghi vấn của mọi người, Cố Nhượng Vân khẽ gật đầu: "Không sai, ta quả thật là Cố Nhượng Vân."

Àm!

Giống như sét đánh xuyên tai, trừ bỏ mấy nhà sớm biết kia ra, gia tộc còn lại đều chấn động.

Bọn họ không nghĩ tới vậy mà lại ở chỗ này nhìn thấy vị chủ tử kia của Bách Thảo Đường!

Nếu có thể tạo mối quan hệ với nàng, về sau có thể mua đan dược ở Bách Thảo Đường một cách dễ dàng, phải biết rằng, một cái danh ngạch mua đan dược ở Bách Thảo Đường, đều đã rao thành giá trên trời ở bên ngoài, hơn nữa có một số lại càng không phải tiền có thể mua được.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều vây quanh Cố Nhượng Vân, về phần Hồng Quân sắc mặt xanh mét, thì bị mọi người ném ở sau đầu!

"Nàng vậy mà lại chính là Cố Nhượng Vân Bách Thảo Đường!"

Hồng Phi Phi cắn chặt hàm răng, oán hận nói: "Hồng Quân trưởng lão, ta không rõ, Bách Thảo Đường kia chỉ là một thương hộ mà thôi, võ giả cường đại nhất bên trong cũng chỉ là Võ Vương, hơn nữa chỉ có hai người, Võ Vương của Hồng gia chúng ta nhiều hơn của nàng mấy người, vì sao những người này lại nịnh bợ nàng?"

Ngay cả Hạ gia và La gia cũng là như thế, không để ý quy củ đứng ở bên nàng.

Hồng Quân hít vào một hơi thật sâu, sắc mặt vẫn là khó coi trước sau như một.

"Phi Phi, đáp ứng ta, đừng dễ dàng vọng động, ta luôn luôn cho rằng nhà đầu kia không có lai lịch gì, không nghĩ tới lại là người Bách Thảo Đường, người có biết địa vị Bách Thảo Đường ở đại lục sao? Quý Y, Đông Phương thế gia, còn có rất nhiều gia tộc đều có quan hệ rất sâu với Bách Thảo

Đường, hiện tại đã biết thân phận của nàng, chúng ta ngàn vạn không thể dựa theo cách làm việc phía trước, cũng may nha đầu kia không có thực lực gì, chúng ta chỉ có thể bí mật giết nàng, không để cho bất luận kẻ nào biết được việc làm của chúng ta!"

Nếu không, thế lực và cường giả kia, cũng không phải là một Hồng gia bọn hắn có thể trêu chọc nổi.

"Ta hiểu được, Hồng Quân trưởng lão, chính là, chuyển đi Thiên Sơn lần này, ta nhất định phải làm cho nữ tử này chết!" Hồng Phi Phi oán hận nói: "Tranh nam nhân với ta, không có một người có kết cục tốt! Ta mới không phải kẻ ngốc La Ly kia, vậy mà lại tùy ý nữ nhân kia đứng ở bên người Hạ Lâm Ngọc, nếu là ta, ta sẽ không cho phép bất luận kẻ nào tới gần hắn một phân một tấc, nữ nhân tiếp cận hắn đều phải chết!!!"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 327: Nhặt được một con thú nhỏ (chín)

Edit: kaylee

Nhìn biểu cảm phản hận (tức giận + oán hận) của Hồng Phi Phi, Hồng Quân trưởng lão vừa lòng gật gật đầu.

Đây mới là cô nương Hồng gia bọn họ, không thể tùy ý người khác bắt nạt đến trên đầu, nếu ai bắt nạt nàng, vậy nàng nhất định phải giết nàng ta! Như thế mới có thể sống sót ở trên đại lục cường giả vi tôn này!

Mà nữ nhân yếu đuối thiện tâm giống như La Ly, sớm muộn gì cũng sẽ chết rất là thảm! Người như nàng căn bản không có khả năng có kết cục tốt!

"Các vị, ta nhìn thời gian cũng không sớm, trước hết ở trong này xây dựng cơ sở tạm thời."

Hạ Từ Hi nhìn Hồng Quân, sau đó thu hồi ánh mắt, phân phó nói: "Chuyện gác đêm bắt đầu từ La gia trước, những người khác có thể nghỉ ngơi."

Sau khi ăn vào đan dược của Cố Nhượng Vân, thương thế trên thân thể mọi người cũng khôi phục không sai biệt lắm, ngay tại chỗ xây dựng cơ sở tạm thời, nhưng mà, bắt đầu từ vừa rồi, tất cả gia tộc rời xa mọi người Hồng gia, thật giống như Hồng gia kia là hồng thủy mãnh thú (lũ lụt và thú dữ, ví với tai họa ghê gớm).

Ban đêm

Ánh trăng như nước.

Ánh trăng yên tĩnh chiếu vào trên người thiếu nữ trong lều trại, lúc này, thú nhỏ vốn nằm sấp ở một bên yên tĩnh ngủ say bỗng nhiên mở một đôi, con người một đỏ một lục lưng nhìn thiếu nữ nằm ở trên giường.

Rồi sau đó, ở dưới ánh trăng kia, bóng dáng của hắn dần dần kéo dài, giống như có một ngọn lửa đỏ bao phủ thân thể cao to kia.

Khóe miệng nam tử hàm chứa cười lạnh, chậm rãi đi đến bên cạnh Cố Nhượng Vân, hắn cúi đầu, hung hăng ngửi hơi thở trên người thiếu nữ, phía trên khuôn mặt tuyệt diệu lạnh lùng tràn đầy ngạo khí không ai bì nổi.

Ngón tay nhấn nhai mà thon dài của hắn, nhẹ nhàng vuốt ve cổ tuyệt trắng như ngọc của thiếu nữ, giọng nói của hắn cuồng vọng khí phách, trong con người một đỏ một lục lộ ra u quang.

"Nữ nhân nhân loại, hương vị máu tươi trên người người quá mức mê người, nếu uống xong máu của người, chắc hẳn thương thế của bản tôn có thể khôi phục rất nhiều, nếu không phải là bởi vì nguyên nhân này, bản tôn sẽ không ở lại cạnh người." Khóe môi nam nhân giờ lên, đầu lưỡi giống như xà khê liếm môi màu đỏ kia, hắn cúi người, răng nanh bén nhọn hung hăng cắn cổ của Cố Nhượng Vân.

Một hương thơm chảy vào răng, trên mặt nam nhân mang theo hưởng thụ và thỏa mãn.

Àm!

Đúng lúc này, một cỗ lực lượng cường đại hung hăng đâm vào trong óc của hắn, sau đó hắn lập tức nhìn thấy thiếu nữ vốn ở bên trong ngủ say kia mở đôi mắt.

"Người....."

Nam tử lập tức phát hoảng, vội vàng lui về sau mấy bước, khóe miệng của hắn mang theo máu đỏ tươi, thoát nhìn rất là mê người.

"Ta rõ ràng đã thiết trí giam cầm linh hồn với người, vì sao người còn có thể tỉnh lại?"

Biểu cảm của Cố Nhượng Vân nhân nhậ, nhìn không ra bao nhiêu biểu cảm, nhưng mà trong đôi con ngươi đen kia lại lộ ra cảm xúc làm người không thể nhìn hiểu.

"Ngươi là ai?"

"Ta là ai?"

Nam nhân cười khẽ một tiếng, không thể không nói, lúc nam nhân này cười thật là dễ nhìn, tương xứng với tuyệt thế yêu nghiệt kia của Tả Thượng Thần.

Chỉ là khác với Tả Thượng Thần là, nụ cười của hắn không tới đáy mắt, trong đôi mắt một đỏ một lục kia mang theo lạnh lùng vô tình đối với thế nhân, loại hồ hững có thể hủy diệt tất cả này, mặc dù là Cố Nhượng Vân, trái tim cũng không tự chủ được run nhẹ lên.

Thế gian này, sao sẽ có người có thể hồ hững đối với nhân tính đến trình độ như thế?

Thật giống như sinh mệnh của hắn chỉ tồn tại hai loại người.

Một loại là hắn, còn một loại, chính là đồ ăn của hắn.

"Ngươi là con thú nhỏ màu đỏ kia?"

"Xem ra ngươi nhận ra được?" Nam nhân tươi cười tuyệt mỹ, hắn tới gần Cố Nhượng Vân vài bước, ngón tay thon dài nhẹ vỗ về khuôn mặt thanh tú kia, cười đến thị huyết mà lạnh lùng: "Bộ dáng khuôn mặt này còn thật không tệ, nhất là máu tươi chảy xuôi trong cơ thể ngươi, làm cho bản tôn không cách nào tự kiềm chế, bản tôn cho ngươi một cái lựa chọn, chết, hay là trở thành mỹ thực của bản tôn?"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 328: Nhậ được một con thú nhỏ (mười)

Edit: kaylee

Hai mắt Cố Nhượng Vân khẽ nheo lại, nhẹ nhàng nở nụ cười.

"Ta đây cũng cho ngươi một cái lựa chọn, chết, hay là thần phục?"

Giống như là nghe được chuyện buồn cười gì đó, nam nhân cười 'ha ha' hai tiếng: "Nhân loại, ngươi quả nhiên là suy nghĩ kỳ lạ, vậy mà lại muốn làm cho bản tôn khuất phục một nhân loại nhỏ nhỏ? Đây là đang giẫm lên tôn nghiêm của bản tôn!"

"Hả? Phải không?" Cố Nhượng Vân nhú mày: "Hiện tại ngươi đang bị thương đúng không?"

"Vậy thì như thế nào?"

Nam nhân 'xuy' cười một tiếng, chẳng lẽ nhân loại này còn tưởng rằng bằng vào lực lượng của mình có thể chinh phục hắn? Mặc dù hắn đang bị thương nặng, cũng không phải năng có thể hàng phục.

"Ta quả thật không được," Cố Nhượng Vân cười cười, nói: "Nhưng mà, có người được! Từ Tà, Bao Bao, Bạch Hồ, các ngươi đều đi ra cho ta! Hôm nay ta xem đến cùng hắn là lựa chọn chết, hay là thần phục!"

Xôn xao!

Nháy mắt, Bao Bao và Bạch Hồ vốn còn đang trong Thượng Cổ Thần Tháp xuất hiện ở trước mặt Cố Nhượng Vân, sau khi cảm nhận được thực lực của bọn họ ở cấp bậc Võ Vương, trên mặt nam nhân mang theo cười lạnh khinh thường, nâng cho rằng chỉ bằng hai con Linh Thú Võ Vương là có thể chinh phục hắn? Rất buồn cười!

Chỉ là, kế tiếp, sau khi trước mắt đột nhiên hiện ra nam tử áo bào tím, sắc mặt cao ngạo của hắn rốt cục thay đổi.

Y bào màu tím khẽ tung bay ở trong gió đêm, Từ Tà gợn lên khuôn mặt tuấn mỹ, ánh mắt tà khí nghiêm nghị dừng ở trên người nam nhân, một khắc kia, khí thế toàn thân đều phát ra, áo bào tím bay múa, kinh diễm lòng người.

"Các ngươi đây là bắt nạt người!"

Nam nhân tức đến mức thiếu chút nữa thì phát cuồng, đột nhiên hối hận bị nữ tử này mang đi, hắn có dự cảm, lúc này đây những người này khẳng định sẽ không tha hắn rồi đi.

Chẳng lẽ hắn vừa rời khỏi hang hổ, lập tức lại lọt vào bẫy sói?

"Thế nào?" Cổ Nhược Vân vuốt ve cằm, mỉm cười hỏi: "Người lựa chọn thần phục ta, hay là..... Để ta coi hết rồi quảng người đến giữa chợ, mặc cho mọi người vây xem?"

Có lẽ là thấy được cảnh tượng bản thân không mảnh vải che thân, sau đó một đám người nhìn chăm chăm thân thể của mình xem, thân mình nam nhân lập tức run lên, mặt lộ vẻ hoảng sợ nhìn Cổ Nhược Vân.

"Người lại có thể âm hiểm như vậy!"

Quả thực là rất đáng xấu hổ!

Cho tới bây giờ hắn cũng chưa thấy qua người vô sỉ như vậy.

"Không không không." Cổ Nhược Vân lắc lắc đầu: "Ta đã cho người cơ hội lựa chọn, cho nên coi là người không làm thất vọng, thế nào? Hoặc là người có sở thích cô quái, thích bị người vây xem, nếu như thế này ta ngược lại thật ra sẽ giúp người thực hiện nguyện vọng này, nói không chừng còn có thể kiếm một khoản lớn, Từ Tà, gần đây Bách Thảo Đường thiếu tiền hay không?"

Nam nhân vội vàng che ngực của mình, nếu thật sự làm cho hắn lửa lò bị nhân loại vây xem, vậy hắn thà rằng lựa chọn chết!

Thần phục? Hay là.....

Hai mắt chuyển động một lúc lâu, nam nhân hung hăng cắn răng một cái: "Người đã dùng tên thực lực cường đại này đến bức bách ta, vậy bản tôn còn có thể thế nào? Không phải là thần phục người à, không có cái gì lớn lao, dù sao cũng tốt hơn bị người vây xem."

Quan trọng nhất là, hắn chỉ là nhất thời chịu thua mà thôi, chờ ngày nào đó hắn khôi phục thực lực, vậy hắn khẳng định muốn lột hết quần áo của nhân loại đáng giận này, hung hăng đánh nàng một trận để phát tiết mối hận trong lòng.

.....

Sáng sớm Thiên Sơn không có hung hiểm như ban đêm, có vẻ rất an nhàn và tốt đẹp.

Phía trên sơn cốc, mọi người đều đang châu đầu ghé tai, không biết đang nghị luận cái gì, đúng lúc này, Hạ Lâm Ngọc đứng ở một bên thấy được Cổ Nhược Vân, khuôn mặt ngây ngô nở nụ cười, thu hồi kiêu lập tức đi qua chỗ nàng.

Nhưng mà, sau khi trông thấy thú nhỏ màu lửa đỏ ghé vào trên bờ vai Cổ Nhược Vân, không tự chủ được dừng bước chân, đáy mắt xẹt qua một chút kinh ngạc.

"Tỷ tỷ, người khế ước Hòa Vân Thú?"

Lời nói của hắn khiến cho rất nhiều người chú ý, tất cả đều quay đầu dừng ánh mắt ở trên người một người một thú kia.....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 329: Thu hoạch (một)

Edit: kaylee

"Ha ha!"

Sau khi Hồng Phi Phi trông thấy tình cảnh này, trực tiếp cười đến nước mắt đều sắp chảy ra, trên mặt của nàng mang theo đùa cợt, châm chọc nói: "Ta không có nhìn lầm đi? Vậy mà lại sẽ có người lựa chọn khế ước loại Hòa Vân Thú cấp thấp này? Loại ma thú sức không có chiến đấu này có ích lợi gì? Tùy tiện một con cũng có thể giết nó trong chớp mắt."

Ở trên đại lục, võ giả là có thể đạt thành khế ước với Linh Thú, nhưng Linh Thú luôn tâm cao khí ngạo, khó có thể phục tùng, cho dù như thế, loại Linh Thú cấp thấp như Hòa Vân Thú này vẫn không có ai muốn nhận.

Thật sự là sức chiến đấu quá thấp!

Hai mắt Hạ Lâm Ngọc cũng lộ ra nghi hoặc, hắn biết tính cách của tỷ tỷ nhà mình, nàng tuyệt đối sẽ không tùy tiện khế ước một con Linh Thú.

Chẳng lẽ Linh Thú này có chỗ hơn người gì?

"Ngọc nhi, đây là đồng bạn ta mới nhận," Cổ Nhược Vân không để ý đến ánh mắt của những người khác, ánh mắt dừng ở phía trên khuôn mặt nghi hoặc của Hạ Lâm Ngọc, "Về phần tên của hắn..... Người này cả người đều đỏ, vậy kêu là Viêm đi."

Phanh!

Thú nhỏ thiếu chút nữa thì té ngã xuống dưới, cảm giận trừng mắt nhìn Cổ Nhược Vân, nữ nhân này vậy mà lại tùy tiện lấy tên giúp hắn? Còn là một cái tên không có một chút khí phách nào như thế này.

Càng quan trọng hơn là, những người này lại còn nói bản thân là Hỏa Vân Thú?

Loại cấp thấp kia có thể so sánh với nó sao?

"Hạ thiếu chủ."

Cổ Nhược Vân ngẩng đầu nhìn về phía Hạ Tử Hi ở phía trước, trên khuôn mặt thanh lệ mang theo tươi cười nhàn nhạt: "Nếu người tin được ta, hiện tại các người trở về Thiên Thành đi, Thiên Sơn này đã không có Thần Thú gì, lần này tiến đến cái loại địa phương nguy hiểm này, không khỏi có chút mất nhiều hơn được."

Bởi vì, con Thần Thú tạo ra chấn động kia, đã bị nàng khế ước, trong Thiên Sơn đã không có thứ bọn họ muốn.

Chỉ là Cổ Nhược Vân vẫn là muốn đi phía trước xem, trừ bỏ Linh Thú ra, trần báo trong Thiên Sơn luôn luôn đều là nhiều đếm không xuể.....

Hạ Tử Hi sùng sốt một chút, hắn nghiêm cẩn nhìn biểu cảm nghiêm túc của thiếu nữ, trầm mặc một lúc lâu, khẽ gật đầu: "Được, hiện tại chúng ta đây đi về Thiên Thành."

Quyết định này của hắn, tương đương là làm cho tất cả mọi người chạy không một chuyển, vì vậy sau khi nghe nói như thế, Hồng Quân lập tức kêu gào lên.

"Thiếu chủ, ta đã sớm nói nữ nhân này không có ý tốt, nàng muốn lừa chúng ta đi, một mình đoạt được Thần Thú! Lúc trước nhiều người nhìn Thần Thú giáng thế như vậy, làm sao có thể sẽ không có? Mọi người các người đều ngàn vạn đừng bị nàng lừa!"

Nói xong lời này, Hồng Quân hung tợn trừng mắt nhìn Cổ Nhược Vân, vẻ mặt tức giận thật giống như Cổ Nhược Vân thật là tiểu nhân âm hiểm dụng tâm bất lương.

Mà lão, chính là nhân sĩ chính nghĩa vạch trần âm mưu của đối phương.

"Ở bên trong Thiên Sơn, nguy hiểm tùy ý đều có, cho dù là cường giả Võ Hoàng, cũng có khả năng có đến mà không có về, nếu Hồng Quân trưởng lão muốn chết như vậy, thì xin cứ tự nhiên." Cổ Nhược Vân lạnh lùng cười, không chút khách khí nói.

"Mọi người các người đều đừng nghe lời của nàng, chúng ta có nhiều cường giả Võ Vương như vậy, chẳng lẽ còn không cách nào đi ra Thiên Sơn?"

Dù sao Hồng Quân chính là nhận định tất cả những thứ này đều là Cổ Nhược Vân cố ý làm.

Kỳ thực, nếu không phải lo lắng an nguy của Ngọc nhi, nàng cũng không có khả năng bảo Hạ Tử Hi mang theo Hạ gia rời đi, dù sao cho dù nàng có Tử Tà, nhưng nếu thật sự gặp cường giả, bằng lực lượng của một mình Tử Tà, không cách nào bảo vệ nhiều người ở đây như vậy.

Hướng chỉ Thiên Sơn vô số cạm bẫy, số người càng nhiều, cũng lại càng dễ dàng chạm phải cạm bẫy.

"Nguyên ý rời đi, vậy cùng Hạ gia rời đi, để bồi thường, tất cả gia tộc ở đây đều có thể phải một gã đệ tử đi bí cảnh Hạ gia tu luyện một tháng." Hạ Tử Hi suy nghĩ một lát, chậm rãi mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 330: Thu hoạch (hai)

Edit: kaylee

Mọi người vừa nghe lời này, trong nháy mắt trái tim tràn ngập kinh hỉ (ngạc nhiên + vui mừng).

Bí cảnh Hạ gia kia nhưng là thánh địa tu luyện chân chính, phải biết rằng bọn họ qua Thiên Sơn còn không nhất định có thể đạt được con Linh Thú kia,

nếu cứ như vậy rồi đi, nói không chừng có thể đi bí cảnh Hạ gia đạt được cơ hội tu luyện.

Cái gì nặng cái gì nhẹ, ai có thể không biết?

"Tỷ."

Hạ Lâm Ngọc nhìn về mặt thần nhiên của thiếu nữ thật sâu, có chút lời nói hần muốn nói ra miệng, cuối cùng vẫn là không có nói ra.

Giờ phút này, dưới ánh mặt trời, trên khuôn mặt ngây ngô của thiếu niên mang theo kiên định, trong đôi con ngươi trong suốt như nước phản chiếu bóng dáng của Cố Nhượng Vân.

Ánh mắt của hần, là vô cùng kiên nghị, chân thật đáng tin.

"Nơi có tỷ ở, chính là nhà của đệ, đệ ở Thiên Thành chờ tỷ trở về."

Ngay từ đầu, Hạ Lâm Ngọc đã biết nguyên nhân Cố Nhượng Vân làm cho bọn họ rời đi.

Bởi vì nàng muốn một mình thân phạm hiểm cảnh (một mình xông vào chỗ nguy hiểm).

Nhưng mà, hần vẫn luôn tin tưởng vững chắc, chỉ cần việc nàng muốn làm, không có một lần không thành công.

Mà hần, ở nhà chờ nàng trở về là đủ rồi.

"Ngọc nhi."

Bởi vì vừa rồi giọng nói của Hạ Lâm Ngọc rất nhẹ, cho nên Hạ Từ Hi không có nghe được đối thoại của bọn họ, hiện giờ trông thấy vẻ mặt của hai người, trong mắt không tự chủ được mang theo nghi hoặc. Nhưng mà hần không có hỏi gì cả, nói với thiếu niên: "Chúng ta đi thôi."

"Được."

Hạ Lâm Ngọc lưu luyến không rời nhìn Cố Nhượng Vân, cuối cùng vẫn là xoay người đi tới bên người Hạ Từ Hi, trên khuôn mặt ngây ngô trắng nõn mang theo sầu lo thật sâu.

Tỷ, người phải trở về.

Nhất định phải còn sống trở về!

Nhìn bóng dáng rời đi của mọi người, Cố Nhượng Vân thu hồi nỗi lòng, nhàn nhạt nói: "Mạc Vũ, Bách Xuyên, chúng ta tiếp tục xuất phát, tin tưởng Thiên Sơn sẽ có rất nhiều bảo bối chờ chúng ta."

Chỗ sâu trong Thiên Sơn, bởi vì quá mức nguy hiểm, cho dù là mấy gia tộc trong Thiên Thành kia cũng không có đi qua.

Cho nên, ai cũng không biết nơi đó đến cùng có cái gì.....

.....

Nắng sớm xuyên thấu qua khe hở lá cây hắt vào, dừng ở trên người đoàn người kia.

Chỉ thấy trong đám người đi đường kia, đi ở phía trước là một thiếu nữ mặc áo xanh, trong lòng nàng ôm một thú nhỏ màu lửa đỏ, bên hông đeo một khối ngọc bội, ở trong gió nhẹ chậm rãi lay động.

Mà nữ tử theo sát ở bên cạnh thiếu nữ, trong tay nàng kia cầm một thanh trường kiếm, cảnh giác nhìn chăm chăm bụi cỏ chung quanh.

Đương nhiên, làm người ta ghé mắt nhất bên trong đội ngũ này chính là tiểu nam hài bên phải thiếu nữ áo xanh, mọi người đều biết, Thiên Sơn vô cùng nguy hiểm, có thể tới đây đều là cao thủ nổi danh đại lục, hiện giờ trong đội ngũ này lại có một tiểu nam hài, như thế nào không làm cho người khiếp sợ?

Ở phía sau ba người có mấy hộ vệ vẫn luôn đi theo, nhưng mà thực lực của mấy hộ vệ này cũng không phải rất mạnh, cường đại nhất cũng chỉ là Võ Tướng cao cấp.

Nhưng mà, thực lực vốn được cho là cường giả ở thế tục này, ở trên Thiên Sơn căn bản là không đủ nhìn.

"Hà?" Thiếu nữ áo xanh bỗng nhiên dừng bước chân, ánh mắt như chớp như không nhìn chăm chăm được điện phía trước, lòng của nàng nháy mắt run run một chút, trong mắt trong veo động kích động: "Trên Thiên Sơn vậy mà lại có một mảnh được điện như vậy? Hơn nữa, bên trong thế mà lại cái gì cũng có! Vô Hoa quả, Nguyệt Nha thảo, còn có Huyết nhân sâm ngàn năm."

Những dược liệu này, nếu là tùy tiện cầm một gốc cây ra bên ngoài, đều sẽ bị rao đến giá trên trời.

"Ha ha ha!"

Ngay tại lúc Cố Nhượng Vân muốn tiến lên, một tiếng nói đột nhiên truyền đến từ phía sau, sau đó lập tức nhìn thấy Hồng Quân vốn nên rời đi lại xuất hiện ở trước mặt của nàng, trên khuôn mặt già nua mang theo tươi cười khoa trương.

"Cố Nhượng Vân, xem ra ta đoán không sai, người tới Thiên Sơn quả thật có mưu đồ khác, lại còn muốn một mình chiếm riêng bảo bối của mọi người, hiện giờ bị ta phát hiện, người cho rằng người còn có thể bình yên vô sự rời đi?"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 331: Thu hoạch (ba)

Edit: kaylee

Giờ phút này, đôi mắt Hồng Quân tham lam nhìn mảnh dược liệu kia, ánh mắt phát ra ánh sáng, may mắn lúc này đây lão không có nghe theo tên khốn Hạ Tử Hi kia, nếu không những dược liệu này còn không phải đều bị nữ nhân này lấy mất? (L: ừ, không đi theo người ta chắc gì mi đi được đến đây?)

Cố Nhượng Vân cau mày, nhân nhật nói: "Ta nói rồi, tốt nhất là các người đừng đến địa phương này, nếu không, xảy ra chuyện gì không có quan hệ gì với ta."

"Ha ha!" Hồng Quân bừa bãi cười phá lên: "Cố Nhượng Vân, đừng cho rằng ta không biết người suy nghĩ cái gì, người tất nhiên là thương lượng tốt với tiểu tử Hạ Tử Hi kia, lừa tất cả mọi người chúng ta đi, làm cho các người một mình thu hoạch! Hừ, may mắn ta không có ngu xuẩn như những người đó, nếu không đã bị âm mưu của các người đoạt hết chỗ tốt rồi!"

Chỉ là làm cho Hồng Quân không rõ là, Linh Thú trên Thiên Sơn luôn luôn rất hung mãnh, nhưng mà lão đi theo Cố Nhượng Vân này một đường, vậy mà không có gặp phải một con nào.

Vận khí của nhà đầu kia vậy mà lại sẽ tốt đến loại trình độ này.

"Mạc Vũ, người không cần phải để ý lão, đi thu dược liệu cho ta."

Cố Nhượng Vân hơi ngừng lại, nói: "Nếu lão ngăn cản, vậy giết đi."

"Hừ!"

Hồng Quân 'hừ' lạnh một tiếng, trong ánh mắt lộ ra vẻ khinh thường.

"Chỉ bằng mấy người các người, cũng muốn bắt ta? Cố Nhượng Vân, ta thừa nhận người thật có bản lĩnh, nếu không sẽ không làm cho một Võ Vương thân phục người, đáng tiếc Hồng Quân ta cũng không phải kẻ yếu! Hôm nay, dược liệu nơi này ta đều muốn, nếu người thật không biết tốt xấu như vậy, ta đây khiến cho người biết một chút chênh lệch giữa người và thế lực Thiên Thành."

Àm!

Bỗng nhiên, cuồng phong (gió lớn) nổi lên, y bào của lão già bay múa ở trong gió, một đầu tóc bạc có vẻ bừa bãi mà ngạo nghễ.

Ánh mắt lão lạnh lùng nhìn Cố Nhượng Vân, đùa cợt trên mặt vô cùng rõ ràng, thật giống như đoán chắc rằng nhà đầu kia không dám đối nghịch với lão ở nơi này.

Không sai, Bách Thảo Đường quả thật rất có thế lực, nhưng cũng chỉ giới hạn trong phương diện giao tiếp của Bách Thảo Đường, tuy rằng nhà đầu kia là người đứng đầu Bách Thảo Đường, thực lực bản thân cũng không mạnh, hiện giờ ở loại địa phương này, căn bản không có khả năng là đối thủ của lão. Chẳng sợ bên thân thể của nàng có một Võ Vương thực lực tương đương với mình.

Cố Nhượng Vân ngáp một cái, trong mắt lộ ra một chút không kiên nhẫn, giọng nói của nàng nhân nhật, chậm rãi vang lên ở bên trong sơn cốc u tĩnh.

"Mạc Vũ, thu phục trong vòng ba phút."

"Chủ tử, không dùng đến ba phút," Mạc Vũ dương môi cười, tràn đầy tự tin nói: "Đối phó lão, một phút đồng hồ là đủ."

Hồng Quân ngây ngẩn cả người, rồi đột nhiên, lão 'ha ha' cười phá lên, cười đến mức nước mắt của lão cũng sắp chảy xuống.

Này quả thực là rất khôi hài.

Bản thân và nữ hộ vệ kia đều là Võ Vương cấp thấp, nhưng mà nàng lại còn nói muốn ở trong vòng một phút đồng hồ đánh bại lão? Lão gặp qua cuồng

vọng, nhưng vẫn chưa thấy qua có người có thể cuồng vọng đến loại tình trạng này.

"Tiểu nha đầu, làm người không thể quá ngông cuồng ngạo mạn, nếu không sẽ chịu thiệt." Hồng Quân nghiêng răng nghiêng lợi, vẻ mặt thù hận nhìn trước mắt: "Hiện tại, để ta đến dạy ngươi một chút cái gì gọi là khiêm tốn!"

Xôn xao!

Vừa dứt lời, Hồng Quân căn bản là không cho nàng cơ hội nói chuyện, ‘xoát’ một tiếng lập tức nhắm về phía Mạc Vũ.

Tốc độ kiếm của lão rất nhanh, làm người ta hoa cả mắt, rất xa chỉ có thể nhìn thấy một bóng dáng màu lam mờ mờ, giống như một đường cong đón đầu đánh xuống, khí thế cường đại bỗng dâng lên, cuồng phong cuốn lấy lá rụng chung quanh, quay chung quanh ở bên người lão giả.

"Àm!"

Kiếm phong hung hăng đánh xuống, chém mặt đất thành một lỗ hổng, chỉ là rất nhanh nụ cười âm hiểm của Hồng Quân đã cứng lại, gắt gao nhìn chăm chăm nữ tử hoàn hảo không tổn hao gì trên mặt đất, nắm tay nắm chặt nhẹ nhàng run lên.

Ở bên trong cảnh giới Võ Vương này, Hồng Quân thật có tin tưởng, tốc độ của mình là nhanh nhất.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 332: Thu hoạch (bốn)

Edit: kaylee

Nhưng mà, nữ nhân này là thế nào tránh thoát một chiêu này?

Nghĩ đến đây, đôi mắt Hồng Quân khẽ dao động, ánh mắt vẫn gắt gao nhìn Mạc Vũ như trước.

"Nha đầu, xem ra ngươi cũng không phải mới đột phá Võ Vương, thật sự có tài, nhưng mà thật đáng tiếc ngươi lại gặp phải ta, hôm nay, đám người các ngươi này đều phải chết ở chỗ này."

Tay áo khẽ bay, lão giả khoanh tay mà đứng, trường kiếm trong tay đặt phía sau, trên khuôn mặt già nua tràn đầy tươi cười cao ngạo.

Mạc Vũ khẽ cười một tiếng, nhợt nhạt gọi lên khoe môi, không chút để ý về mặt ngạo nghễ tự đắc của đối phương: "Ta cho ngươi ba chiêu, như thế nào?"

Khuôn mặt cao ngạo của lão giả lại biến đổi, chỉ là rất nhanh lão đã khôi phục lại, cười lạnh một tiếng: "Không cần ba chiêu? Kế tiếp, ta chỉ dùng một chiêu là có thể đánh bại ngươi."

Nàng cuồng, vậy lão sẽ càng cuồng hơn nàng!

Ở trong cảnh giới Võ Vương cấp thấp này, Hồng Quân lão còn chưa từng sợ qua ai!

"Vốn là, ta không muốn dùng bảo bối của ta đối phó một người cấp Võ Vương, đáng tiếc ngươi bức ta như vậy, cho nên hiện tại ta không thể không lấy ra vũ khí trân quý của ta."

Mạc Vũ khẽ nhíu mày, ánh mắt ngưng lại nhìn lão giả trước mắt thật sâu, rồi sau đó sau khi thấy lão giả trước mắt lấy ra trường kiếm màu đen, một chút kinh ngạc chợt lóe qua đáy mắt: "Phế Linh Khí?"

"Thế nào? Sợ rồi sao? Thanh phế Linh Khí này là ta đào được từ trong một tiệm vũ khí, lão bán tiệm vũ khí kia không biết hàng, cho rằng là phế vật bán cho ta, từ đó về sau ta luôn luôn trân quý, bình thường sẽ không dễ dàng lấy ra, mà người gặp qua thanh này phế Linh Khí này, đều đã chết."

Khuôn mặt Hồng Quân đắc ý, lão thương tiếc vuốt ve trường kiếm màu đen trong tay, biểu cảm kia giống như là đang nhìn nữ tử bản thân âu yếm.

Đừng nói những người trong Thiên Thành, chính là gia chủ Hồng gia cũng không biết trong tay Hồng Quân có một thanh phế Linh Khí, phải biết rằng mặc dù phế Linh Khí chính là Linh Khí bị hỏng, cũng mạnh hơn vũ khí bình thường rất nhiều, nếu bị Hồng gia chủ biết, vậy thì thanh phế Linh Khí này còn có thể thuộc về lão sao?

Nhưng mà, giờ này khắc này, Hồng Quân vẻ mặt say mê không chút nào nhìn thấy biểu cảm cổ quái trên khuôn mặt của mọi người Ma Tông.

Người này vậy mà lại muốn so vũ khí với hộ pháp của Ma Tông? Chẳng lẽ lão không biết cho dù chỉ là một đệ tử bình thường trong Ma Tông, cầm trong

tay đều là Linh Khí cấp thấp hay sao? Về phần người có quyền cao chức trọng ở Ma Tông này, tỷ như các vị hộ pháp trưởng lão, mỗi người đều có một thanh Linh Khí trung cấp.

Nhưng lão vậy mà lấy một thanh phế Linh Khí ra khoe?

Loại đồ vật này cho dù vớt trên mặt đất, bọn họ nhìn cũng không muốn nhìn liếc mắt một cái.

"Phế Linh Khí?" Mạc Vũ nở nụ cười: "Nói đến cùng, chỉ là một thanh Linh Khí bị hỏng mà thôi, một thanh Linh Khí không có luyện chế thành công, không biết người kiêu ngạo cái gì."

Àm!

Hồng Quân hoàn toàn nổi giận rồi, những người này có thể vũ nhục lão, nhưng tuyệt đối không thể vũ nhục bảo bối lão âu yếm.

"Phế Linh Khí mà thôi? Tiểu nha đầu, tuy rằng ngươi là người Bách Thảo Đường, nhưng mà chỉ bằng người Bách Thảo Đường các ngươi cũng không có thực lực có được một thanh phế Linh Khí! Ngươi đã nói vũ khí của ta đây bị hỏng, ta đây khiến cho ngươi thử một chút tư vị của nó!"

Bá!

Vô tận cuồng phong dâng lên theo động tác vung ra của trường kiếm màu đen, ở trong không khí hóa thành một cơn lốc cuồng liệt, ầm ầm nện xuống, uy lực cường đại kia làm cho mặt đất bị phá ra một cái động lớn.

Không đợi Hồng Quân phục hồi tinh thần lại, một tiếng cười khê truyền đến từ phía sau của lão, giọng nói của Mạc Vũ tràn ngập đùa cợt, giống như đang trêu lão.

"Đã một chiều, ngươi còn có hai chiều."

Hồng Quân buồn bực không thôi, quay đầu chính là một kiếm, kiếm hung hăng chém vào trên người Mạc Vũ, lúc lão đang định hưng phấn, đã thấy bóng dáng trước mặt biến mất theo gió.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muôn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 333: Thu hoạch (năm)

Edit: kaylee

"Tàn ảnh?"

Lão bất giác ngẩn ra, lúc quay đầu, hô hấp rất nhỏ của nữ tử xẹt qua bên tai lão.

"Ngươi còn có một chiều."

"Ngươi đi chết đi!!!"

Lửa giận bốc cháy lên mãnh liệt, làm cho Hồng Quân bỗng chốc mất đi lý trí, thân thể đột nhiên nhắm về phía nữ tử ở một bên, tàn nhẫn trong mắt vô cùng dày đặc. Thật giống như, muốn đẩy nàng vào chỗ chết! Ngay tại lúc trường kiếm tới trước mặt Mạc Vũ, một thanh kiếm nhỏ (L: chỉ chiều rộng đó: nhỏ, mảnh) màu xanh đột nhiên xuất hiện ở trước mặt của nàng, lập tức, một dòng Linh Khí nồng đậm nghênh diện mà đến, rồi sau đó, kiếm trong tay Hồng Quân ngừng lại giống như bị héo rũ, mặc cho Hồng Quân dùng lực như thế nào đều không thể lại tiến về phía trước một tấc (1 tấc = 10cm).

"Ta đã nhường ngươi ba chiều, hiện tại, có phải nên đến lượt ta hay không?" Mạc Vũ nâng tay nắm giữ kiếm nhỏ lơ lửng ở trên bầu trời, mặt tràn đầy tươi cười mở miệng. Trong nháy mắt, sắc mặt Hồng Quân lập tức trắng bệch, run run rẩy rẩy nhìn chăm chăm kiếm trong tay Mạc Vũ, thất thanh tiem kêu lên: "Linh Khí!!! Lại có thể là Linh Khí."

Đừng nhìn phế Linh Khí cũng là Linh Khí, nhưng so sánh với Linh Khí chân chính, kia nhưng thật sự là kém quá xa.

Hơn nữa, Linh Khí luôn luôn đều là thứ trong truyền thuyết, vì sao trong tay một hộ vệ của Bách Thảo Đường lại có thể có loại đồ này?

"Không sai biệt lắm sắp hết một phút đồng hồ."

Mạc Vũ mỉm cười đi đến chỗ Hồng Quân, Linh Khí trong tay tản mát ra uy áp làm cho trái tim của Hồng Quân không tự chủ được mà run lên. Nhưng mà, lão còn không có tìm được thời cơ đào thoát, 'ầm' một tiếng nổ, một đạo kiếm khí như rồng tập kích mà đến, mang theo khí thế bức người.

Tại lúc chỉ mình treo chuông này, Hồng Quân vội vàng xông đến phía trước.

Kiểm khí thổi qua trên người lão, hung hăng dừng ở phía trên ngọn núi cách đó không xa, ngọn núi vốn vô cùng chắc chắn vậy mà ở dưới một chiêu này bị san bằng đỉnh núi, ầm ầm rơi xuống đất.

Nhìn thấy tình cảnh này, Hồng Quân ứa ra mồ hôi lạnh, lão lau lau mồ hôi lạnh trên trán, trong mắt hiện ra vẻ kinh hãi.

Lần đầu tiên, lão cảm thấy sợ hãi!

"Cố Nhượng Vân, đến cùng ngươi muốn như thế nào?"

Hồng Quân cắn chặt hàm răng, hung hăng nói một câu, nhưng mà, sau khi nhìn thấy Mạc Vũ đi tới phía mình, vẻ mặt của lão không tự chủ được mà hòa hoãn lại, cầu xin nói: "Tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, ta thừa nhận ta sai lầm rồi, các ngươi tha ta được không?"

Giờ phút này, Hồng Quân hoàn toàn không có cái loại tư thái cao ngạo kia, cả đầu tóc bạc lộn xộn kề sát khuôn mặt già nua kia, thoát nhìn vô cùng đáng thương lại thật đáng buồn.

Nhưng lão có năng lực như thế nào? Ở dưới mái hiên người không thể không cúi đầu.

Dù sao chờ trở về Thiên Thành, lão truyền bá chuyện trên tay hộ vệ của Cố Nhượng Vân có được Linh Khí ra ngoài, lúc đó, không cần bản thân ra tay, cũng sẽ có một đám người muốn giết nàng.

"Thả ngươi?" Cố Nhượng Vân cười cười: "Sau khi ta thả ngươi, ngươi sẽ thả ta sao? Phòng chừng đến lúc đó, ta sẽ ứng phó rất nhiều kẻ địch đến từ khắp nơi muốn tranh đoạt Linh Khí! Hồng Quân, lúc trước chính ngươi cũng nói qua, người nhìn thấy qua phế Linh Khí của ngươi đều phải chết, vậy..... Chúng ta cũng là như thế, Mạc Vũ, ra tay đi."

Nghe lời nói của Cố Nhượng Vân, mặt Hồng Quân lập tức xám như tro tàn, thế nào lão cũng không rõ ràng, đến cùng là khi nào thì nha đầu kia biết suy nghĩ trong lòng lão?

Nhưng mà, lão không cam lòng, không cam lòng sẽ chết ở loại địa phương hoang tàn vắng vẻ này, sau đó trở thành điểm tâm của nhóm Linh Thú.

Đột nhiên, Hồng Quân thoáng nhìn Viêm nằm ở một bên trong bụi cỏ nghỉ ngơi, trong mắt hiện lên một ánh sáng bén nhọn, ngay sau đó, thừa dịp đám người Cố Nhượng Vân không có chú ý, lão bỗng chốc xông đến, bàn tay to tóm một cái, bắt Viêm đến trong tay, 'ha ha' cười phá lên, uy hiếp nói: "Cố Nhượng Vân, nếu ngươi muốn cứu mạng của con Linh Thú này, vậy ngươi thả ta đi, nếu không, ta sẽ giết nó."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 334: Thu hoạch (sáu)

Edit: kaylee

Đợi chút!

Vì sao sau khi mình nói lời này, nữ nhân này không có chút lo lắng nào, trong đôi mắt trong veo ngược lại mang theo quái dị?

Hồng Quân càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp, nhưng mà mặc cho lão nghĩ như thế nào, cũng không biết này là vì cái gì? Chẳng lẽ nàng không thèm để ý chết sống của con Linh Thú này? Nhưng nếu là như thế, vì sao nàng lại muốn khế ước nó?

Ngay tại khi Hồng Quân vắt hết óc muốn suy nghĩ cẩn thận suy nghĩ của Cố Nhượng Vân, một giọng nói lạnh lùng thị huyết bỗng nhiên truyền đến, mang theo ý cười trào phúng.

"Há? Ngươi muốn giết bản tôn?"

Thần kinh Hồng Quân căng thẳng, tức giận nói: "Ai? Là ai ***** đang giả thần giả quỷ, lăn ra đây cho ta?"

"Ngượng ngùng, bản tôn ở trong tay ngươi, vậy ngươi làm cho bản tôn xuất ra như thế nào?"

Sau khi lời nói này dứt, sắc mặt Hồng Quân dần dần xảy ra biến hóa, lão kinh ngạc cúi đầu, khuôn mặt đại ra nhìn thú nhỏ màu lửa đỏ bị lão tóm ở trong tay, tròn lớn mắt giống như thấy quỷ.

"Hỏa Vân Thú mở miệng nói chuyện? Không phải nói Hỏa Vân Thú không có chỉ số thông minh, vì sao nó lại mở miệng nói chuyện?"

"Hóa Vân Thú?"

Viêm cười lạnh một tiếng, cười nhạt: "Đừng lấy bản tôn so sánh với loại Linh Thú thấp kém kia, Hóa Vân Thú nó ngay cả làm đồ ăn của bản tôn cũng không xứng!"

Lúc này đây, Hồng Quân xem rành mạch, vừa mới mở miệng nói chuyện xác thực chính là con thú nhỏ này.

Àm!

Nháy mắt, Hồng Quân giống như bị sét đánh trúng, cả người đều cứng lại, sắc mặt trở nên tái nhợt, thân mình đều bởi vì sợ hãi mãnh liệt mà run lên.

Sau đó, bàn tay mang theo thú nhỏ của lão đột nhiên đau nhức lên, ngay sau đó lập tức trông thấy một ngọn lửa nhỏ theo dần dần thiêu đốt trên cổ tay, nhưng mà muốn lão bỏ lại thú nhỏ, lại thể nào cũng quăng không được, chỉ có thể trơ mắt nhìn thân thể của mình bị ngọn lửa bao trùm.

Tục ngữ nói, người xui xẻo cho dù là uống nước lạnh cũng nghẹn.

Hồng Quân xui xẻo cũng không chỉ một chút này, ngay tại lúc lão sắp hóa thành khối bụi ở dưới ngọn lửa, một giọng nói tức giận chột truyền ra, sau đó không biết lực lượng từ chỗ nào bỗng chốc đánh bay lão ra ngoài.

"*****", vừa rồi là ai phá hủy ngọn núi kia? Thiếu chút nữa thì đập chết lão tử! Có phải nguoi hay không, tiểu tử thôi, nhìn dáng vẻ đáng khinh này của nguoi sẽ không phải là người tốt gì! Nguoi ***** vậy mà lại muốn mưu hại lão phu!"

Một lão nhân lời thôi đầu đầy bụi chạy tới từ phía sau, cả người ông chật vật, râu ria lời thôi giống như là đã lâu không có sửa sang lại, y bào vốn tuyết trắng cũng là đầy bụi, nếu không phải một thân khí thế cường đại kia, phỏng chừng ai cũng sẽ cho rằng ông là khát cái bò ra từ ổ khát cái.

Nhưng mà Hồng Quân lại giống như gặp được cứu binh, sắc mặt vốn xám như tro tàn nháy mắt đã phục hồi lại, vội vàng nói: "Vị tiền bối này, là nữ nhân kia chặt bỏ ngọn núi, ta có thể làm chứng, ngài mau cứu ta, tiền bối, những người này cũng không phải người tốt, bọn họ là ác ma không biết đã giết bao nhiêu người."

Mất thấy ngọn lửa trên tay thiêu đốt càng mãnh liệt, Hồng Quân đau đến mức sắc mặt tái nhợt, càng thêm sốt ruột.

Lão còn không có hưởng thụ đủ, không muốn chết ở chỗ này!

Lão nhân trầm mặc xuống, ông nhìn Cố Nhược Vân và Mạc Vũ, lão giả nhìn người đau đớn lăn lộn trên mặt đất trước mắt, vuốt ve chòm râu trắng lời thôi, ‘ha ha’ cười lạnh một tiếng.

"Nguoi nghĩ rằng ta sẽ nghe lời nguoi? Hai cô nương kia đều lớn lên không tệ, vừa nhìn đã biết không phải người xấu gì, mà nguoi, dáng vẻ đáng khinh, người như nguoi sẽ là cái thứ tốt gì? Còn oan uổng hai cô nương xinh đẹp như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 335: Thu hoạch (bảy)

Edit: kaylee

Lão nhân ‘xuy’ cười một tiếng, dáng vẻ kia hiển nhiên chính là xuyên thấu qua quỹ kế của Hồng Quân.

"Không phải, ta nói là sự thật, tiền bối người phải tin tưởng ta, ta là người tốt, tuyệt đối sẽ không nói khoác."

Về mặt Hồng Quân cấp bách, lão giả này chính là hi vọng cuối cùng của lão.

"Ki ki oa oa (L: từ tượng thanh), phiền chết, lão tử tiền nguoi về Tây thiên trước!"

Lão nhân rất là phiền chán liếc mắt nhìn lão, vừa nâng tay lên muốn ra tay, lại ngay tại lúc đó, một màn sương mù màu lục bùng lên từ phía sau Hồng Quân, nháy mắt, thân thể Hồng Quân bị vây quanh ở dưới độc khí kia bắt đầu dần dần hư thối.

Mặc cho lão gãy dựa như thế nào, nhưng mà vẫn là biến thành một đồng xương trắng, ánh mắt trợn to kia thuyết minh nội tâm không cam lòng của lão.

Ngay sau đó, một giọng nói âm trầm vang lên: "Thiên Khải Tôn Giả, chúng ta tiếp tục chiến đấu! Ai thắng, bảo bối nơi này sẽ thuộc về nguoi!"

"Ha ha."

Lão nhân gọi là Thiên Khải Tôn Giả kia cười lạnh một tiếng: "Độc Tôn, ngươi cho rằng ngươi vừa đột phá Tôn Giả là có thể đủ chiến đấu với ta? Lúc trước là ta nhường ngươi, kể tiếp, ta sẽ không lại nhường ngươi một chút nào nữa."

Tôn Giả!

Cổ Nhược Vân ngẩn ra, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm hai lão giả giương cung bạt kiếm này.

Ở trên đời này, có thể được xưng là Tôn Giả cũng chỉ có một loại người.

Chính là cường giả đột phá Vô Tôn!

Mà Vô Tôn, ở trên phiên đại lục này cơ bản chính là được cho là tồn tại đứng đầu.

Không nghĩ tới lúc này đây nàng một lần gặp phải chính là hai người!

Nếu không có đoán sai, được gọi là Độc Tôn kia hẳn là chính là Độc sư! Người hạ độc Hạ Tử Hi.

"Nha đầu, các ngươi nhanh cách xa một chút, lão nhân này vẻ mặt đáng khinh không phải là người tốt gì, hơn nữa cả người lão là độc, nếu hơi không cẩn thận sẽ biến thành xương trắng giống tên vừa rồi kia."

Thiên Khải bĩu môi, vừa rồi ông đang chiến đấu ở trong cốc với Độc Tôn, lại song song bị ngọn núi sụp xuống đập trúng, rồi sau đó ông khôi phục tốt thương thế trước, còn Độc Tôn thì chậm hơn một ít.....

"Mạc Vũ, các ngươi lui ra."

Sắc mặt Cổ Nhược Vân trầm xuống, hai cường giả Vô Tôn chiến đấu, thật dễ dàng lan đến người khác, với thực lực bọn của Mạc Vũ nếu bị lan đến gần, thì cho dù không chết cũng sẽ bị thương nặng.

Nhưng mà, trường hợp chiến đấu khó thấy được như vậy, bất luận như thế nào nàng cũng sẽ không buông tay.

"Ha ha."

Độc Tôn câu môi cười lạnh, âm trầm nói: "Thiên Khải Tôn Giả, mặc dù là ngươi tiến vào cảnh giới Vô Tôn đã mấy năm lại như thế nào? Bằng vào một thân bản lĩnh dùng độc này của ta, cũng không thể kém hơn ngươi chút nào, hôm nay không phải ngươi chết chính là ta mất mạng."

"Ta nói không cần đi."

Thiên Khải bĩu môi: "Không phải ta nhìn lên thấy cảnh tượng ngươi mây mưa thất thường (L: khụ, XXOO nhé) với một người sao? Ngươi có cần một đường đuổi theo ta không? Nếu không phải ta nhường ngươi, ngươi còn có mạng để sống? Chỉ là ta không nghĩ tới, chắc chắn..... Ngươi vậy mà lại còn có cái loại ham mê này, vậy mà lại yêu thích nam phong (thích đàn ông, gay đó ~)."

Àm!

Thiên Khải không nói chuyện còn tốt, vừa mở miệng nói thì Độc Tôn hoàn toàn nổi giận rồi, sắc mặt ban đầu vốn đã âm trầm càng thêm lạnh lẽo, tràn đầy sát ý nhìn Thiên Khải.

"Thiên Khải Tôn Giả, hôm nay ngươi phải chết ở chỗ này! Ta tuyệt sẽ không thả ngươi rồi đi!"

Nói thật, Thiên Khải không đồng ý chiến đấu với Độc Tôn, nguyên nhân bởi vì, người này cả người là độc, ngay cả chạm vào đều chạm vào không được, ngay cả trong máu cũng đều là độc tố, cho dù chết cũng có thể đủ bắt ngươi xuống làm cái đệm lưng.

Ai biết bản thân chỉ là muốn đi thanh lâu nhìn lên nữ tử tắm rửa, lại thấy được cảnh tượng lão mây mưa thất thường với một người nam nhân, nhưng lại bởi vì quá mức kích động bị phát hiện, kết quả, người này lại một đường đuổi theo ông, quán ông thật sự là phiên không chịu được.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 336: Thu hoạch (tám)

Edit: kaylee

"Hừ!"

Trong mắt Độc Tôn tràn đầy âm ngoan, ánh mắt độc ác nhìn Thiên Khải Tôn Giả, bỗng nhiên, sát khí toàn thân bắt đầu khởi động ra, giống như một cơn cuồng phong màu lục chợt nổi lên ở trước người ông.

"Người đã xem thứ không nên xem, vậy nhất định phải lấy cái chết đền tạ tội!"

Thiên Khải Tôn Giả có chút tức giận nói: "Người người này làm sao lại nói không nghe? Quên đi, người đã muốn chiến, ta đây chiến một trận với người là được!"

"Ha ha." Độc Tôn điên cuồng cười hai tiếng, âm ngoan sát khí trong mắt toát ra, rồi sau đó thân mình của ông lập tức hóa thành một cơn gió màu lục, cắt phá hư không nhắm về phía Thiên Khải Tôn Giả.

Cho dù đối phương chỉ là một người vừa đột phá đến Vô Tôn, Thiên Khải Tôn Giả cũng không dám sơ ý chút nào, nếu không không cẩn thận sẽ bị độc khí nhập thể, đủ để mất mạng.

Cho nên, sắc mặt của ông từng chút ngưng trọng lên, bỏ đi một thân bất cần đời, kia giữa lông mi trắng mang theo cảnh giác thật sâu.

"Àm!

Nắm tay của hai người chạm vào nhau ở không trung, lực lượng to lớn sinh ra nổ mạnh khuếch tán ra từ trên người hai người, phá hủy hết tất cả cây cối bên người, giống như có lực lượng khí thể hủy diệt.

Cố Nhược Vân nâng mu bàn tay lên, che ở trước trán của mình, nhưng mà thân mình vẫn là bị luồng lực lượng kia lan đến làm lui về sau mấy bước, nhưng mà, giờ phút này, trong hai mắt của nàng mang theo vẻ hưng phấn.

"Thực lực của Vô Tôn quả nhiên là cường đại, tuy rằng kiếp trước ta cũng gặp được không ít cường giả, nhân vật như Kim Đế như vậy càng là cường trong cường, nhưng mà có thể ở cấp bậc Vô Vương đã trông thấy cường giả Vô Tôn chiến đấu, chính là tượng tượng cũng không thể tượng tượng được."

Giữa Vô Vương và Vô Tôn, đứng nhìn chỉ cách một Vô Hoàng, trên thực tế cũng là cách xa nhau thiên sơn vạn thủy (nghìn núi vạn sông), nếu không, ở trên Tây Linh đại lục này, Vô Tôn sẽ không phải là cường giả đứng đầu.

Cho dù đến Đông Nhạc đại lục, một cường giả Vô Tôn cũng có thể dễ dàng san bằng một thành trì.

"Mẹ nó!"

Thiên Khải Tôn Giả nhìn xuống nắm tay của mình, hung hăng trừng mắt nhìn Độc Tôn: "Người có bản lĩnh thì đừng phóng độc."

"Ha ha."

Độc Tôn tươi cười lạnh lẽo, con người u ám, lạnh lùng nhìn chằm chằm Thiên Khải Tôn Giả trước mặt: "Là người nhìn lên riêng tư của ta trước, vì không để cho riêng tư bị truyền bá ra ngoài, hôm nay người nhất định phải chết ở dưới độc vật của ta."

Sắc mặt Thiên Khải Tôn Giả trầm xuống, ngay từ đầu, chuyện này quả thật là ông không đúng, cho nên ông khắp nơi nhường nhịn Độc Tôn, nhưng mà lão quả thực hơi quá đáng, luôn luôn đuổi sát ông không tha, ông đều đã chạy trốn tới Thiên Sơn, vậy mà lại còn đuổi theo tới.

Chẳng lẽ người này nổi lên hứng thú đối với cúc hoa của mình?

Nghĩ đến đây, Thiên Khải Tôn Giả bắt giắc mao cốt tung nhiên (rợn cả tóc gáy), nổi hết cả da gà.

"Độc Tôn, ta tuyệt đối sẽ không theo người, người đừng có ôm si tâm vọng tưởng này."

Phù phù!

Bước chân Độc Tôn không ổn định, trực tiếp rớt xuống từ trên bầu trời, ngay lúc vừa ngã xuống đất, ông ngẩng đầu nhìn khuôn mặt già nua như cây khô của lão giả kia, tức giận đến mức sắc mặt xanh mét: "Lão bất tử, người vậy mà lại dám vũ nhục ta, nếu Độc Tôn ta không giết người thì không làm người!"

Tuy rằng ông thích nam sắc, cũng sẽ không thể miệng không chọn thức ăn, lão nhân này vậy mà vũ nhục mình như thế.

Sĩ khả sát không thể nhục (kẻ sĩ có thể chết không thể chịu nhục), hiện tại ông lại có thêm một lý do để giết lão.

Bá!

Nghĩ đến đây, Độc Tôn lại bay vào hư không, lúc này đây ông không có nói nhiều, trực tiếp nâng nắm tay lên lập tức đánh về phía mặt của Thiên Khải Tôn Giả.

Rất xa, đám người Mạc Vũ chỉ nhìn đến hai tia sáng va chạm ở không trung, sau đó nổ mạnh, lại va chạm, lại nổ mạnh. Lặp lại tuần hoàn như thế, động tác của hai người kia nhanh đến mức bọn họ căn bản thấy không rõ.

Chương 337: Thu hoạch (chín)

Edit: kaylee

Đây chính là lực lượng của cường giả Võ Tôn sao?

Đây là người đứng ở đỉnh phong đại lục, quả nhiên cường đại đến không phải bọn họ có khả năng đối kháng.

Thậm chí Mạc Vũ đã đột phá đến Võ Vương, ở vào thời điểm này cũng cảm giác được bản thân nhỏ bé, nếu nàng đứng ở phía dưới hai cường giả kia, chỉ bằng lực lượng sinh ra khi bọn họ chiến đấu, cũng sẽ làm bản thân nàng bị trọng thương.

Chính là giờ này khắc này, Cố Nhược Vân thật không ngờ là, hai Võ Tôn này chiến đấu mang đến rất nhiều áp lực cho người Ma Tông, thế cho nên từ đó trở về sau, tất cả mọi người đều tiến vào bên trong tu luyện, quyết chí tự cường.

Nhưng mà, đây là tình cảnh ở trong mắt những người khác, hiện giờ động tác của hai phương ở trong mắt Cố Nhược Vân cũng rất là rõ ràng, mỗi một cử chỉ mỗi một hành động, đều giống như là pha quay chậm dần dần thả chậm, một cái nắm tay, một đạo công kích, đều là rõ ràng khác ở trong mắt nàng như vậy.

Cố Nhược Vân khoanh chân mà ngồi, chậm rãi nhắm đôi mắt lại, hồi tưởng lại động tác của bọn họ một lần, giờ khắc này nàng cảm giác được tâm linh của mình rất nhẹ nhàng khoan khoái, một luồng lực lượng trực tiếp chạy ra từ trong đầu, ‘oanh’ một tiếng, trực tiếp từ đỉnh đầu của nàng nhắm về phía hư không.

Hai phương vốn còn đang chiến đấu túi bụi không tự chủ được dừng động tác lại, kinh ngạc nhìn thiếu nữ đột phá ở phía dưới.

"Này..... Đột phá? Võ Vương trung cấp? Ta đi *****, nha đầu kia chính là nhìn chúng ta chiến đấu một chút mà thôi, lấy thực lực của nàng hẳn là cũng nhìn không rõ, nhưng mà nàng vậy mà lại đột phá? Trái tim nhỏ của ta nhưng là chịu không nổi kích thích này."

Đến cùng là thiên tài cỡ nào, nàng mới có thể sau khi nhìn hai Võ Tôn chiến đấu lập tức hiểu ra sinh ra đột phá.

Hơn nữa.....

Thiên Khải Tôn Giả hơi hơi nhíu mày, đáy mắt xẹt qua vẻ kinh ngạc.

Nha đầu kia vậy mà lại có Linh Hải rộng lớn như vậy? Tuy rằng Linh Hải này tồn tại làm cho nàng không tồn tại bình cảnh, nhưng mà nàng là thể nào tuổi trẻ như vậy đã đột phá đến Võ Vương?

Thiên tài, nha đầu kia tuyệt đối là một thiên tài!

Nhìn thấy cảnh này, Thiên Khải Tôn Giả đã quên chiến đấu với Độc Tôn, đôi mắt tỏa sáng nhìn chăm chăm Cố Nhược Vân, nếu có thể thu nha đầu kia vào Linh Tông, sau này đệ tử trẻ tuổi Linh Tông bọn họ sẽ vượt xa hai thế lực khác.

"Hừ!" Độc Tôn hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nhìn Thiên Khải Tôn Giả, sau đó dùng ánh mắt ở trên người Cố Nhược Vân, ánh mắt hơi hơi chuyển động vài cái, chậm rãi mở miệng nói: "Nha đầu, ngươi có nguyện ý làm đồ đệ của ta hay không?"

Giọng nói của ông vẫn tràn đầy lạnh lùng trước sau như một, nhưng mà ôn hòa hơn khi đối mặt với Thiên Khải Tôn Giả rất nhiều.

Nhìn thấy động tác của ông, Thiên Khải Tôn Giả trực tiếp nổi giận, người này đuổi giết mình hồi lâu còn chưa tính, ngay cả tiểu nha đầu này cũng muốn đoạt với mình, quả thực là không có thiên lý!

Không được, nha đầu kia là ông nhìn trúng, ai cũng không cho đoạt.

"Nha đầu, người này đáng về **** đáng khinh, vừa thấy đã không phải là người tốt gì, ngươi không nên theo lão, theo ta tốt lắm, ta là một người chính trực lại thiện lương."

"Ha ha."

Độc Tôn trào phúng cười: "Chính trực thiện lương? Là rất chính trực, chẳng những thích đi thanh lâu nhìn lên nữ tử tắm rửa, còn thích vén váy của tiểu cô nương người ta, cho tới bây giờ ta còn không có nhìn thấy qua người chính trực thiện lương như vậy."

"Người nói vậy!"

Thiên Khải Tôn Giả tức giận rồi, người này vậy mà lại dám vạch trần mình ở chỗ này! Rõ ràng chính là muốn đoạt đồ đệ với mình.

"Phải không? Nhưng mà có một lần ta truy giết người, chính nhìn thấy người bị một đám người đuổi theo đánh, sau khi ta nghe ngóng, chợt nghe nói người xóc vấy của tiểu thư người ta, bị gia đình người ta đuổi theo."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 338: Thu hoạch (mười)

Edit: kaylee

"Ta..... Ta chỉ là có ý tốt, ta chỉ là giúp tiểu cô nương kia kiểm tra thân thể một chút mà thôi," Sắc mặt Thiên Khải Tôn Giả đỏ lên, oán hận trừng mắt nhìn Độc Tôn: "Hon nữa, người lại là thứ tốt gì? Thích nam sắc, vô sỉ, *****! Tiểu nha đầu đi theo người ta lo lắng."

Độc Tôn cười lạnh một tiếng: "Chính là bởi vì ta thích nam sắc, nàng mới càng an toàn."

"Người....." Thiên Khải Tôn Giả bị tức đến mức nói không ra lời, ông quay đầu nhìn về phía Cố Nhược Vân, hỏi: "Tiểu nha đầu, hai ta đều coi trọng người, người tự mình quyết định, muốn làm đồ đệ của ai? Người thua không cho phép trả thù!"

Trong mắt của ông, Cố Nhược Vân nhất định sẽ lựa chọn ông, nguyên nhân bởi vì, người kia về mặt âm trầm, cả người luôn tỏa ra độc khí, không an toàn cỡ nào?

"Này....." Cố Nhược Vân sờ sờ mũi: "Ta đã có sư phụ, cho nên, ta không nghĩ lại bái sư."

"Ha ha."

Độc Tôn trào phúng cười hai tiếng, liếc mắt nhìn Thiên Khải Tôn Giả về mặt thất vọng ở một bên, nói: "Người nghe được sao, nha đầu kia chướng mắt ta, đồng dạng cũng xem không nổi người, người Linh Tông lại như thế nào? Còn tưởng rằng tài trí hơn người sao? Thiên phú của nha đầu kia không tệ, ngày sau tất nhiên sẽ như rồng rời bến, đến lúc đó, hai người chúng ta tự nhiên là không có tư cách trở thành sư phụ của nàng."

"Người căm miệng!" Thiên Khải Tôn Giả hung hăng trừng mắt với Độc Tôn, quay đầu nhìn về phía Cố Nhược Vân, nói: "Nha đầu, ta thật xem trọng người, nếu về sau có người bắt nạt người, người lập tức báo tên của Thiên Khải Tôn Giả ta, tuyệt đối không ai lại dám bắt nạt người."

Cố Nhược Vân cười cười: "Đa tạ ý tốt của Thiên Khải Tôn Giả, mấy người chúng ta làm không thành sư đồ, trở thành bằng hữu cũng không tệ, không phải sao?"

"Ha ha!"

Thiên Khải Tôn Giả cười to hai tiếng, vừa lòng gật gật đầu: "Không sai không sai, lão hủ ta đây có thêm một bạn vong niên, điều này cũng là quyết định không sai, nha đầu, nếu người có thời gian đừng quên đi Linh Tông tìm ta."

"Ha ha," Độc Tôn âm trầm cười hai tiếng: "Hàng năm người không ở Linh Tông, chẳng lẽ muốn cho tiểu nha đầu đi vô ích? Huống chi, ta không có khả năng cho người còn sống! Nha đầu, đây là lệnh bài của ta, gấp lệnh bài như gấp ta, hon nữa lệnh bài này có thể trò chuyện với ta, nếu người gặp nguy hiểm gì thì thông qua lệnh bài tìm ta, ta tất nhiên sẽ giúp người ở bên trong năng lực "

Ông có một loại dự cảm, nha đầu kia không phải trong ao vạt, lúc này tạo mối quan hệ, sau này tất nhiên sẽ nhiều thêm một đồng minh cường đại, ông nhưng là rất tò mò đời tình cảnh nha đầu kia có thể nghịch chuyển một mảnh trời ở đại lục.

Mà thời đại Tam Đại Chế Tài thống lĩnh Tây Linh đại lục này cũng có thể trôi qua.

Cho nên, nghĩ nghĩ, Độc Tôn tiếp tục nói: "Đúng rồi, nha đầu, nếu ngày sau người thành lập một cái thế lực vượt xa qua Tam Đại Chế Tài, đừng quên lưu một vị trí khách khanh trường lão cho ta, ha ha, ta nhất định sẽ gia nhập của người."

"Nhất định."

Cố Nhược Vân cười cười, nếu ngày sau có cường giả như Độc Tôn gia nhập, năng tin tưởng Ma Tông tất nhiên sẽ trở thành tồn tại tối cao của Tây Linh đại lục.

Thiên Khải Tôn Giả liếc mắt xem thường, nhưng mà không nói thêm gì, cười tủm tỉm nhìn Cố Nhược Vân.

"Nha đầu, Độc Tôn tặng ngươi một cái lệnh bài, ta đây cũng đưa ngươi thứ tương tự, ngọc bội này là vật phẩm của Linh Tông chúng ta, nếu có người làm khó dễ ngươi, ngươi có thể lấy ngọc bội ra, hơn nữa còn có thể điều động người Linh Tông."

"Nha đầu, ngươi không cần bị lão lừa, lệnh bài kia là lệnh bài của trưởng lão Linh Tông, cầm nó, ngươi sẽ thành trưởng lão Linh Tông."

Độc Tôn không chút khách khí nói, tuyệt không bận tâm mặt mũi của Thiên Khải Tôn Giả

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 339: Thu hoạch (mười một)

Edit: kaylee

"Độc Tôn, cái này ngươi nói sai rồi, lệnh bài này không phải lệnh bài của trưởng lão Linh Tông, mà là trưởng lão trên danh nghĩa, nàng có được tên tuổi trưởng lão, lại không cần thực hiện nghĩa vụ gì, ta biết ngươi nhìn ra thiên phú của nha đầu kia, ta cũng không ngoại lệ, ai không muốn có nhiều hơn một bằng hữu cường đại? Hơn nữa nếu nàng trưởng thành lên, về sau khẳng định có ích rất lớn với cả đại lục, hưởng chi, nghĩa vụ của Tam Đại Chế Tài chúng ta chính là tìm kiếm thiên tài, hơn nữa làm cho bọn họ trưởng thành lên."

Thiên Khải Tôn Giả bĩu môi, nha đầu kia vừa thấy đã không phải là loại người chịu người hạn chế, làm sao ông có thể làm cho nàng hạn chế ở trong Linh Tông? Ông sẽ cho nàng tự do tuyệt đối, làm cho nàng nhanh chóng trưởng thành lên.

Hơn nữa, nàng cũng không cho rằng, ở bên ngoài trưởng thành sẽ kém hơn Linh Tông! Điều này cũng khác biệt tùy theo mỗi người, ví dụ như nàng, có thể ở bên ngoài trưởng thành đến trình độ như thế, cũng đã chứng minh thế giới bên ngoài thích hợp với nàng hơn.

Nếu một con chim bị nhốt ở trong lồng, thì sẽ thành chim hoàng yến, rốt cuộc bay không cao, chỉ có thể bị nhìn ngắm.

"Đa tạ," Cổ Nhược Vân thu hồi lệnh bài, rồi sau đó hình như nàng nhớ tới cái gì đó, quay đầu nhìn về phía Độc Tôn, hỏi: "Độc Tôn, ta có một việc muốn hỏi người."

"Mời nói."

Khuôn mặt âm trầm của Độc Tôn lộ ra một chút tươi cười, giọng điệu ôn hòa hơn trước kia một chút.

"Người quan hệ như thế nào với Hạ gia Thiên Thành?"

Chuyện này, là Cổ Nhược Vân vẫn luôn muốn hỏi, bởi vì từ trong miệng của Hạ lão gia tử nàng đã biết độc Hạ Từ Hi trùng là đến từ Độc Tôn, cho nên, ông tất nhiên biết đến cùng là ai hạ độc Hạ Từ Hi.

"Hạ gia Thiên Thành?" Độc Tôn nhíu mày, lắc lắc đầu: "Ta không có lui tới gì với người Hạ gia, nha đầu, ngươi hỏi cái này làm gì?"

"À, không có gì, chỉ là thiếu chủ Hạ gia Hạ Từ Hi trùng độc, mà độc hãn trùng chính là Cổ Long, nghe nói Cổ Long này chỉ có Độc sư Thiên Cổ mới có thể có được, cho nên ta mới muốn hỏi Độc Tôn người một chút Cổ Long này là cho ai?"

Độc Tôn trầm mặc xuống, thật lâu sau, ông mới mở miệng nói: "Đó là chuyện rất nhiều năm trước, khi đó ta vừa đột phá đến Võ Hoàng trung cấp, bởi vì bình thường đắc tội quá nhiều người cho nên bị người đuổi giết, lúc đó ta bị trọng thương, là một người tuổi còn trẻ đã cứu ta, người trẻ tuổi cũng không có để lại danh tính, ta xuất phát từ cảm kích nên đưa hãn hai thứ, một trong số đó chính là Cổ Long, còn có một..... Là Thôn Linh cổ."

Thôn Linh cổ, cần dựa vào cần nuốt sinh mệnh của nhân loại để tồn tại, cho nên đây mới là nguyên nhân lúc trước thiếu gia Hạ gia kia luôn luôn thân thể suy yếu, không cách nào tu luyện, Thôn Linh cổ kia sẽ chết ở trong khoảnh khắc sinh mệnh của đối phương biến mất bởi vì không có sinh mệnh lực cho nó cần nuốt, bởi vậy, sau khi đệ đệ của nàng trùng sinh ở thân thể kia, mới có thể bắt đầu tu luyện.

"Vậy người còn nhớ rõ người nợ lớn lên trông thế nào sao?" Trong mắt Cổ Nhược Vân xẹt qua một ánh sáng bén nhọn, hỏi.

"Thời gian đã qua lâu như vậy, dung mạo của người nợ tất nhiên đã xảy ra biến hóa, nhưng mà đại khái vẫn là có thể nhận ra được."

"Tốt," Cổ Nhược Vân gật gật đầu: "Ta có thể thỉnh cầu người một chuyện hay không, nửa tháng sau, đi Hạ gia Thiên Thành một chuyến, giúp ta chỉ chứng người hạ độc một chút!"

"Chuyện này không thành vấn đề."

Độc Tôn cũng không thêm đề ý nói, cho dù đối phương đã từng cứu ông, ông cũng đã cho hồi báo, hai người đã không thiếu nợ lẫn nhau, cho nên, cho dù chỉ chứng hãn lại như thế nào?

"VẬY ĐA TẠ." CỐ NHƯỢC VÂN CÙNG CÙNG NẮM TAY, MỈM CƯỜI NÓI: "TA CÒN MUỐN TIẾP TỤC XÂM NHẬP THIÊN SON, KHÔNG QUẤY RẦY HAI VỊ LIẾC MẮT ĐƯA TÌNH NỮ, MẠC VŨ, CHÚNG TA ĐI!"

Liếc mắt đưa tình?

Vừa nghe lời này, sắc mặt hai lão nhân đều là biến đen, Độc Tôn tức giận hét lớn một tiếng: "Thiên Khải Tôn Giả, lão phu muốn giết ngươi!"

"Này..... Này đâu có chuyện gì liên quan tới ta!!!"

Thiên Khải Tôn Giả cảm giác thật ủy khuất, lần này mình không có làm gì cả, người này vẫn kêu đánh kêu giết đối mình, có còn để yên hay không?

Quên đi, ba mươi sáu kế chạy là thượng sách kế.

Nghĩ đến đây, Thiên Khải Tôn Giả không bao giờ liếc mắt nhìn sắc mặt khó coi của Độc Tôn một cái nào nữa, nhanh chân chạy tới phía ngược lại.

Nếu thực đánh lên với Độc Tôn này, không có ba ngày ba đêm là đánh không xong, mà thời gian đó, còn không bằng đi nhìn lên tiểu cô nương tắm rửa, dù sao cũng tốt hơn cây khô này!

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 340: Thu hoạch (mười hai)

Edit: kaylee

"Nơi này không sai biệt lắm hẳn là chỗ sâu trong Thiên Sơn đi? Hà, nơi đó là....."

Hai mắt Cố Nhược Vân bỗng nhiên chột co lại, kinh ngạc nhìn một mảnh giống như thế ngoại đào nguyên kia, trong mắt dần dần hiện ra sợ hãi lẫn vui mừng, sau đó hai mắt của nàng gắt gao nhìn chăm chăm nước suối màu trắng ngà chảy ồ ồ phía trước kia.

"Là Thánh Linh thạch, theo truyền thuyết trong vạn trượng Thánh Linh thủy mới sẽ xuất hiện một khối Thánh Linh thạch, nhưng hôm nay nơi này vậy mà lại có nhiều Thánh Linh thạch như vậy."

Bỗng nhiên, một bóng dáng tà mị màu tím xuất hiện ở bên cạnh Cố Nhược Vân, khoe môi Tử Tà ngà ngọc, trong mắt màu tím tà khí vẫn luôn nhìn chăm chăm chỗ nước suối không xa, trên khuôn mặt tuấn mỹ mang theo một chút trầm tư.

Đám người Mạc Vũ sững sờ một chút, không biết người này xuất hiện từ chỗ nào, duy chỉ Viêm ở khoảnh khắc nhìn thấy Tử Tà, tóc gáy cả người đều dựng đứng lên, đáng vẻ như lâm đại địch kia tưởng như hai người với khí uy hiếp Hồng Quân lúc trước kia.

"Xem ra thật đúng là Thánh Linh thạch."

Cố Nhược Vân hít vào một hơi thật sâu, gắt gao ngăn chặn kinh hi (kinh ngạc + vui mừng) và kích động trong lòng, chỉ là nàng không dám hành động thiếu suy nghĩ một chút nào, một thứ mê người như thế xuất hiện ở trong Thiên Sơn, còn không có bị cường giả chiếm lĩnh, này hiển nhiên là không hợp tình lý.

Cho nên, không thể không càng thêm cảnh giác hơn bình thường.

"Chủ tử, Thánh Linh thạch này là cái gì?"

Mạc Vũ chớp mắt hỏi.

Cố Nhược Vân nâng mắt lên, nhẹ giọng đáp: "Thánh Linh thủy, theo truyền thuyết một giọt có thể làm cho một Võ Tướng cao cấp trong nháy mắt đến đạt Võ Vương trung cấp, mà Thánh Linh thạch này còn trân quý hơn, trong vạn trượng Thánh Linh thủy, cũng chỉ sẽ xuất hiện một khối Thánh Linh thạch, nhưng mà nước suối nơi này lại đều là do Thánh Linh thạch ngưng tụ thành, về phần uy lực của Thánh Linh thạch này, nếu người có thể thôn hóa (chiếm đoạt tiêu hóa) nó, sẽ thăng vọt lên vô số cấp bậc trong nháy mắt, chỉ là cấp bậc người quá thấp, nếu dùng Thánh Linh thạch tất nhiên sẽ nổ tan xác mà chết, trừ phi sau khi đột phá đến Võ Hoàng, mới có thể ở dưới sự trợ giúp của lực lượng bên ngoài tiêu hóa Thánh Linh thạch."

Thánh Linh thạch có lợi cũng có hại, tuy rằng Thánh Linh thạch này không có di chứng, cũng sẽ không tạo thành căn cơ bất ổn, nhưng mà, nếu không cẩn thận một chút, sẽ bị lực lượng tràn ngập trong Thánh Linh thạch làm nổ tung.

Đôi mắt của Mạc Vũ gắt gao nhìn chăm chăm Thánh Linh thạch, vừa định hành động, bên tai đã truyền đến giọng nói của Cố Nhược Vân: "Chờ một chút."

Lập tức, Mạc Vũ ngừng bước chân lại, kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Cố Nhượng Vân, hỏi: "Chủ tử?"

"Mạc Vũ, mau tránh ra, mau!!!"

Đột nhiên, sắc mặt Cố Nhượng Vân đại biến, vội vàng la lớn với Mạc Vũ đã tiến về phía trước.

Mạc Vũ còn không có phục hồi tinh thần lại, ‘ầm’ một tiếng, một con rồng to lớn mạnh mẽ phá mở suối Thánh Linh thạch, nhảy vào trên không, tiếng ngâm của con rồng kia làm toàn bộ sơn mạch chấn động run run một cái, móng vuốt to lớn huy qua phía Mạc Vũ.

Phanh!

Cố Nhượng Vân nhanh chóng xông đến chỗ Mạc Vũ, hung hăng đụng vào thân thể của nàng, mà ngay tại một khắc này, móng vuốt xé rách hư không hạ xuống, ‘ầm vang’ một tiếng, trong khoảnh khắc chỗ Mạc Vũ mới đứng vừa rồi hiện ra một cái hố sâu to lớn.

Mạc Vũ ngây ngẩn cả người, nếu chủ tử không có mạo hiểm cứu nàng, vậy nàng.

Nghĩ đến cái hậu quả kia, sau lưng của nàng toát ra một trận mồ hôi lạnh, trong lòng càng cảm kích với Cố Nhượng Vân hơn, ở Ma Tông, nàng cũng chỉ là một hộ pháp mà thôi, cường giả bên người chủ tử rất nhiều, cũng không thiếu một người là nàng.

Nhưng mà, dù vậy, chủ tử cũng chưa từng buông tha cho sinh mệnh của nàng, nếu động tác của chủ tử chậm hơn một chút, hai người bọn họ đều sẽ chết ở dưới trảo của cự long.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 341: Hạ gia gặp nguy hiểm (một)

Edit: kaylee

Viêm cau mày, không rõ chân tướng nhìn Cố Nhượng Vân.

Không phải nhân loại đều luôn ích kỷ âm hiểm sao? Vì sao nàng phải mạo hiểm lớn cứu một thuộc hạ như vậy? Thật sự không hiểu đến cùng trong lòng nữ tử này đang nghĩ cái gì.

Nghĩ nghĩ, Viêm lắc lắc đầu, sau đó tìm địa phương thoải mái nằm xuống, híp nửa mắt nhìn lên không khí ác liệt kia.

"Rồng?"

Cố Nhượng Vân bò dậy từ trên đất, quay đầu nhìn về phía cự long màu trắng xoay quanh ở trên bầu trời kia, chỉ thấy màu sắc của cự long kia giống hệt Thánh Linh thạch, vậy toàn thân đều giống như thủy tinh, lộ ra ánh sáng trắng sáng ngời, làm cho người ta yêu thích không buông tay.

Chỉ là, trong mắt cự long mang theo hung ác và tàn bạo, còn có loại lực lượng đủ hủy thiên diệt địa.

"Cho dù là cự long lại như thế nào?" Cố Nhượng Vân nở nụ cười, hai mắt sáng lên nhìn chằm chằm màu trắng cự long: "Vừa khéo, một trong những dược liệu ta cứu chữa Thanh Long căn chính là mắt rồng! Từ Tà, lúc này đây, chúng ta đến đồ long (giết rồng)!"

Quả nhiên là đập phá thiết hại vô mịch xử (đi mòn gót giày không tìm thấy), không nghĩ tới Thiên Sơn vậy mà lại có nhiều bảo bối như vậy, chẳng những đạt được rất nhiều dược liệu trân quý, hơn nữa còn chiếm được một suối nước Thánh Linh thạch lớn như vậy, hiện tại ngay cả mắt rồng cũng có.....

"Rồng."

Cự long phát ra tiếng gầm giận dữ, nhân loại hèn mọn này vậy mà lại dám cứu người ở dưới uy bách của mình, quả thực chính là tội đáng chết vạn lần! Nghĩ đến đây, trong miệng của nó dần dần ngưng tụ ra một con gió lốc mạnh mẽ, giống như cuồng phong quét đến, ầm ầm đánh tới phía Cố Nhượng Vân.

Gió lốc kia giống như là một con rồng, mỗi tác động công kích đi qua đều không còn nguyên vẹn, trong nháy mắt, đám người Mạc Vũ trực tiếp bị uy áp cường đại của cự long đè ép thờ không nổi, sắc mặt trắng bệch.

"Một con rồng nhỏ mà thôi, cũng dám phát uy ở chỗ này."

Giờ phút này, Từ Tà rốt cục có động tác, bước chân hần tiến tới phía trước, một cỗ uy áp tương xứng với cự long bùng lên, vì thế, gió lốc công kích vốn đánh về phía đối phương kia ‘oanh’ một tiếng lập tức trôi đi ở tại trong hư không.

Đám người Mạc Vũ rốt cục có thể thở, mồ hôi trên trán rơi xuống, kinh ngạc nhìn nam tử đứng ở trước mặt mọi người kia.

Nam tử này không phải là sư phụ của chủ tử sao? Hắn vậy mà lại cường đại đến trình độ như thế! Nếu so thực lực, phỏng chừng không thể kém hơn hai người Thiên Khải Tôn Giả bọn, có lẽ còn hơn một chút.

Khó trách chủ tử sẽ cự tuyệt hai người thu đồ đệ, thì ra, là vì sư phụ của nàng càng cường đại hơn bọn hắn, tuổi trẻ hơn, tiền đồ cũng rộng khắp hơn.

"Rống!"

Cự long tức giận rồi, thân thể khổng lồ giống như một ngọn núi lớn, hung hăng vung về phía Tử Tà, ngay tại trong phút chốc Tử Tà tính toán ra tay, một giọng nói nhàn nhạt truyền đến từ bên cạnh, mang theo lựa chọn kiên định.

"Tử Tà, ta nói rồi, lúc này đây, là do hai người bọn ta đến đồ long, ta không thể cái gì cũng đều ý lại vào ngươi, cũng không thể để tất cả mọi chuyện đều dựa vào ngươi giúp ta giải quyết, nếu không, như thế nào ta có thể trưởng thành lên? Cho nên, để chúng ta cùng nhau đến kẻ vai chiến đấu, ngươi không phải là công cụ của chiến đấu ta, mà là đồng bọn có thể cùng nhau tác chiến với ta."

Linh Thú, ở trong mắt nhân loại, trừ bỏ cả người đều là bảo vật ra, còn là một công cụ có thể dùng để ngăn cản ở khi có nguy hiểm.

Nhưng mà ở trong lòng nàng, bọn họ là bằng hữu sống vai cùng nhau. Cho dù thực lực Tử Tà rất mạnh, thì tính sao, nàng không thể chờ hắn giải quyết tất cả mọi chuyện vì nàng, nếu không nếu hôm nay Tử Tà không ở đây, có phải bọn họ đều sẽ chết ở dưới nanh vuốt của cự long hay không?

Kia không phải là cường đại nàng hướng tới!

Viêm vốn híp nửa con ngươi sau khi nghe thấy lời này của Cố Nhược Vân bất giác lạng lẽ mở ra, cổ quái nhìn Cố Nhược Vân, ánh mắt kia thật giống như nhìn thấy chuyện không thể tưởng tượng được nào đó.....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 342: Hạ gia gặp nguy hiểm (hai)

Edit: kaylee

"Nữ nhân nhân loại này thật là có ý tứ, nhưng mà nhân loại chính là nhân loại, ác cảm trời sinh của bản tôn đối với nhân loại sẽ không bởi vì một chút việc nhỏ này mà thay đổi."

Hắn vĩnh viễn sẽ không quên, năm đó nhân loại là như thế nào tiến hành tàn sát đối với thú tộc, máu nhiễm đỏ toàn bộ Linh Thú sơn mạch, thế cho nên trên Linh Thú sơn mạch dài vạn trượng đều chồng chất thi thể của Linh Thú.

Nếu không phải vì nam nhân kia xuất hiện, có lẽ trên đại lục Đông Nhạc một con Linh Thú đều sẽ không lưu lại, từ đó về sau, bộ tộc Linh Thú đã thế nguyện trung thành với hắn một đời một thế.....

Chỉ là sau này, nam tử giống như thần kia lại biến mất, thậm chí ngay cả hơi thở cũng biến mất khỏi Đông Nhạc đại lục, Linh Thú Đông Nhạc đại lục lập tức bốn ba chung quanh, chính là vì tìm kiếm tung tích của hắn.

Ở vài năm trước, hơi thở nam nhân lưu lại lại xuất hiện, nhưng không ở Đông Nhạc đại lục, hiện tại sở dĩ hắn đi đến mảnh đại lục này, cũng không chỉ có là chạy trốn chết, mà là vì lời tiên tri của thú tộc, quân vương của bọn họ xuất hiện ở trên mảnh đại lục này.....

"Tốt."

Tử Tà nhìn thiếu nữ bên cạnh, trong đôi mắt tím mang theo ý cười tà mị: "Ta tôn trọng quyết định của ngươi, ngươi muốn kẻ vai chiến đấu với ta, vậy..... Lúc này đây, để cho chúng ta cùng nhau chiến đấu, nha đầu, ngươi chuẩn bị sẵn sàng sao?"

Cố Nhược Vân trịnh trọng gật đầu: "Ta đã chuẩn bị sẵn sàng, Tử Tà, đường trưởng thành của ta chẳng phải cần sự bảo vệ của ngươi, mà là..... Muốn sự trợ giúp của ngươi, bảo vệ và trợ giúp cũng không giống nhau, ta tuyệt đối không đồng ý trở thành người tránh ở sau lưng ngươi."

Tử Tà cười cười, ở trong mắt chứa cảm xúc làm cho người không thể nhìn hiểu, chỉ là biểu cảm của hắn khi nhìn về phía nàng tràn đầy dịu dàng và sùng nịnh, giống như mất đi tà khí nghiêm nghị quen có kia.

Ngay sau đó, tất cả mọi người ở đây trông thấy một màn làm cả đời bọn họ khó quên.

Một ngọn lửa màu tím to lớn đánh thẳng về phía bầu trời, phô thiên cái địa giống như bao trùm bầu trời xanh ban đầu, rồi sau đó, nam nhân vừa rồi còn

cười tà mị dịu dàng với thiếu nữ, thân thể chợt hóa thành một tia sáng màu tím phá tan phía chân trời. Hóa thành một con phượng hoàng giương cao cánh.

Cả người Phượng Hoàng kia màu tím, đôi cánh chim mang theo ngọn lửa màu tím làm nổi bật giữa bầu trời, cao quý mà tao nhã, con người tà khí mang theo tia sáng ngút trời, giống như có thể thu hút lòng người, làm cho trái tim của tất cả mọi người ở đây đều run run một chút.

Viêm thiếu chút nữa bị dọa nằm sấp, bộ tộc Linh Thú có yêu cầu rất cao đối với huyết thống, Tử Tà vẫn luôn này xuất hiện trong hình tượng nhân loại ở trước mặt của hắn, hiện giờ sau khi hắn hóa thành bản thể, uly áp kia trực tiếp đè ép làm Viêm hít thở không thông.

Con phượng hoàng này, có huyết thống cao quý nhất trong bộ tộc Linh Thú, vì sao nhân vật tôn quý như thế, lại sẽ cam tâm tình nguyện khế ước với một nhân loại?

Viêm thật sự không rõ đến cùng là hắn nghĩ như thế nào, cường đại như hắn, cho dù là đi ngang toàn bộ đại lục cũng không thành vấn đề, lại vì sao phải nhẫn nhục chịu đựng ở đây như thế? Đây rốt cuộc là vì cái gì?

Đương nhiên, hắn vĩnh viễn cũng không rõ, có một loại cảm tình, tên là sinh tử gắn bó, có một loại tình cảm, gọi là đồng bạn!

Phòng chừng cả đời này, hắn đều sẽ không hiểu rõ.

"Phượng hoàng? Sự phụ của chủ tử vậy mà lại là một Linh Thú?"

Trên mặt Mạc Vũ tràn ngập khiếp sợ, năng thật sự không cách nào tưởng tượng, nam tử vẫn luôn đi theo ở bên người chủ tử kia, sẽ là một con Linh Thú!

"Này..... Xảy ra chuyện gì?"

Phía trên sơn cốc, Thiên Khải Tôn Giả vốn còn đang chạy trốn bỗng nhiên cảm nhận được phía sau truyền đến uy áp, lúc quay đầu lại nhìn qua thì thiếu chút nữa bị dọa nằm sấp.

Ông nhìn thấy gì?

Một con phượng hoàng màu tím cao quý tao nhã, và một con rồng to lớn hung tàn đang giằng co ở trên bầu trời?

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muôn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 343: Hạ gia gặp nguy hiểm (ba)

Edit: kaylee

Trời ạ, loại Linh Thú cường đại như phượng hoàng và cự long này vậy mà lại sẽ xuất hiện ở Thiên Sơn? Hai loại Linh Thú này cũng không phải là nên tồn tại ở mảnh đại lục cấp thấp này? Đến cùng chỗ sâu Thiên Sơn đã xảy ra chuyện gì?

"Đợi chút, kia..... Cười trên lưng con phượng hoàng kia không phải là Cổ nha đầu sao?"

Bỗng nhiên, Thiên Khải Tôn Giả thoáng nhìn thấy bóng dáng nhỏ gầy cười ở trên người phượng hoàng, kinh ngạc há to miệng, trong lúc nhất thời ngay cả nói cũng không nói ra được.

Khó trách nàng dám một mình xâm nhập Thiên Sơn, khó trách nàng không đề phòng cầu thủ đồ đệ của mình và Độc Tôn vào mắt.

Thì ra, trong tay nàng còn có một vương bài mạnh mẽ như vậy!

Chắc chắn, kia nhưng là phượng hoàng đỏ, cùng với Long tộc cùng nhau đứng đứng đầu Linh Thú, không nghĩ tới Linh Thú cường đại như vậy, lại cam tâm tình nguyện trở thành tọa kỵ của nha đầu.

Xem ra chính mình phải đánh giá lại nha đầu kia một lần nữa mới được.

Nghĩ đến đây, trong lòng Thiên Khải Tôn Giả hạ một quyết tâm, từ đây trở về sau, bất luận như thế nào cũng phải làm cho người Linh Tông đừng đi trêu chọc nha đầu kia, ông tin tưởng, nha đầu kia cũng không phải Tây Linh đại lục nhỏ nhỏ có thể lưu lại.

Cuối cùng nàng sẽ đi tới địa phương cao hơn.

"Hả?"

Độc Tôn cũng hiển nhiên phát hiện một màn cách đó không xa, bắt giác dừng bước chân, trong mắt hiện lên một chút ánh sáng: "Ha ha, nha đầu kia, thật đúng là càng ngày càng có ý bốn, ngay cả phượng hoàng đều nguyện ý khế ước với nàng, nếu sau này ta gia nhập thế lực nàng thành lập kia cũng không thiệt thòi, ta ngược lại thật ra rất tò mò ngày nàng trưởng thành lên, cũng làm cho nhóm nguy quân tử Ba Đại Chế Tài kia ăn một chút buồn mệt, dù sao ta sớm nhìn đám nguy quân tử đó khó chịu."

Lúc đó, toàn bộ đại lục đều sẽ bởi vì ngang trời xuất thế của nàng mà nhấc lên một trận sóng to gió lớn.

Nhưng mà Tây Linh đại lục hiện tại, loại Ba Đại Chế Tài kia độc tài bày bố cũng nên thay đổi một chút.....

Phía trên đồi núi.

Cố Nhục Vân nhìn cự long rít gào trước mặt, gắt gao nắm trường kiếm trong tay: "Ta đã chuẩn bị sẵn sàng, hiện tại chúng ta có thể lên."

Xôn xao!

Nàng vừa dứt lời, thân mình Từ Tà lập bốc nhằm phía cự long, tốc độ của hắn quá nhanh, nhanh đến mức người phía dưới chỉ nhìn thấy một con gió màu tím thổi qua, sau đó thân thể cao lớn của cự long kia đã bị đụng lui lại mấy bước.

"Rống!"

Cự long bốc giận rồi, miệng rộng to lớn phun ra một ngụm khí bốc, nhưng mà tốc độ của Từ Tà quá nhanh, ngay tại lúc ngụm khí bốc kia đập vào mặt, thân mình hắn chợt lóe lập bốc né qua bên cạnh, quay chung quanh cự long.

Ngay sau đó, Cố Nhục Vân nâng kiếm trong tay lên, hung hăng đâm vào trên lưng cự long, 'xoát' một tiếng, long lân (gân rồng) bị nàng xé xuống, máu tươi trực tiếp phun ra, đầu đến mức cự long phát ra một tiếng rống to bi thống, con người vốn đã tàn bạo càng đỏ hơn, một trào đánh về phía Cố Nhục Vân.

Hắn muốn chụp bay Cố Nhục Vân từ trên lưng Từ Tà.

Nhưng mà, Từ Tà sẽ cho hắn cơ hội này sao?

Ngay tại khoảnh khắc long trào chụp tới Cố Nhục Vân, cánh chim Từ Tà rung động, lập bốc một ngọn lửa màu tím bùng lên từ phía trên cánh chim của hắn, hóa thành một gió lốc lửa nháy mắt đánh về phía móng vuốt tím xuống.

"Rống!"

Dưới đau đớn kịch liệt, cự long nhanh chóng thu hồi móng vuốt, sau đó đụng thân thể khổng lồ về phía Từ Tà.

Cũng ngay tại trong chớp mắt này, Cố Nhục Vân đột nhiên nhảy dựng lên, thả người nhảy đến trên lưng cự long.

Giờ này khắc này bọn người, Mạc Vũ bị động tác của nàng dọa ngây người, mà Thiên Khải Tôn Giả và Độc Tôn đang xem cuộc chiến ở chỗ không xa cũng ngây ngẩn cả người, ai cũng không nghĩ tới nàng sẽ lớn mật nhảy đến trên lưng cự long như vậy.

Đây quả thực là hành vi tìm chết.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 344: Hạ gia gặp nguy hiểm (bốn)

"Điên rồi, nha đầu kia điên rồi!"

Thiên Khải Tôn Giả oán hận dậm chân, một bộ dáng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Nàng muốn chết sao? Con cự long kia là cấp bậc gì nàng lại là cấp bậc gì? Cho dù là ta cũng không dám chiến đấu với con cự long này, nàng chỉ là một Võ Vương mà thôi!"

Một Võ Vương, phỏng chừng còn chưa đủ nhét kẽ răng cho con cự long này.

Nhưng mà nàng thì sao? Vốn tránh ở trên lưng phượng hoàng có bao nhiêu an toàn? Lấy tốc độ của phượng hoàng, cự long căn bản là không cách nào công kích đến nàng, nàng khen ngược, buông tha cho địa phương an toàn như vậy ngược lại tự tìm đường chết.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Thiên Khải Tôn Giả khản trương lên, đã lâu đại lục chưa xuất hiện thiên tài như vậy, nếu nàng chết, quả thực là rất đáng tiếc.

"Rống!"

Cự long nổi giận rồi, hung hăng vung thân mình, muốn quăng nhân loại lỗ mãng trên lưng xuống, sau đó mới một cái tát chụp nhân loại muốn chết này thành thịt vụn.

Chỉ là, một bàn tay của Cố Nhược Vân gắt gao túm long lân trên lưng cự long, còn một bàn tay thì nắm chặt kiếm, dùng sức đâm vào lưng của hắn.

Kiểm sắc bén đâm vào trong lưng rồng, máu tươi như nước suối phun lên, máu của cự long nóng rực, bắn tung tóe đến trên da thịt của Cố Nhược Vân, nhất thời làm cho da thịt nàng có một loại cảm nhận sâu sắc giống như bị lửa đốt.

Nhưng nàng cũng không có dừng lại.

‘Xẹt’ một tiếng, nàng kéo tron một mảnh long lân xuống, máu tươi mơ hồ trên lưng cự long, loại đau đớn kịch liệt này làm cho cự long càng luống cuống trong mắt mạng theo về hung tàn ngoan độc.

"Rống!"

"Rống rống!"

Mỗi một tiếng rống cự long phát ra, đều làm toàn bộ sơn mạch chấn động run lên, hắn muốn ném Cố Nhược Vân xuống, nhưng mà đối phương túm quá chặt, mặc kệ động tác của hắn lớn cỡ nào, đều gắt gao không buông tay!

Nếu cứ tiếp tục như vậy, phỏng chừng long lân cả người hắn khó giữ được, sẽ bị nhân loại đáng giận này xé sạch!

Cho nên, cự long vung động cũng càng lúc càng lớn, âm thanh trong thống khổ mạng theo tức giận, chỉ cần Cố Nhược Vân vừa buông tay, ắt sẽ bị nó chụp thành thịt bánh.

Giờ khắc này, thần kinh mọi người đều buộc chặt, khẩn trương nhìn chằm chằm thiếu nữ trên lưng cự long.

Thiếu nữ mặc áo xanh bị máu tươi nhiễm đỏ, mồ hôi trên trán chảy ròng, tóc đen kề sát gò má nghiêm nghị, làm cho dáng vẻ của nàng thoát nhìn có chút chật vật.

Cũng không có bất luận kẻ nào khinh thường.

Bởi vì, thiếu nữ là đang chiến đấu với cự long trong truyền thuyết!

Phỏng chừng Cố Nhược Vân cũng thật không ngờ, một trận chiến hôm nay của bản thân, làm cho tất cả mọi người Ma Tông ở đây đều khắc sâu lại ấn tượng, thế cho nên nhiều năm sau bọn họ đều sẽ thật tự hào nói cho hậu đại (đời sau).

Năm đó, người sáng lập Ma Tông bọn họ, lấy thực lực Võ Vương trung cấp, chiến đấu với một con cự long!

Mà bọn họ may mắn đi theo chủ tử như vậy, nên mới có thể thấy tình cảnh người bình thường không thể nhìn thấy này.

Cho dù là thất bại, cũng ắt sẽ khắc sâu bóng dáng ở trong lòng mọi người, hơn nữa còn bội phục không thôi đối với dũng khí của thiếu nữ. Dù sao đối lại là những người khác, trông thấy cự long đã sớm chân mềm nhũn, lại như thế nào tiến lên chiến đấu?

"Đây mới là chủ nhân Từ Tà ta khế ước."

Từ Tà nở nụ cười, tươi cười kia mang theo vui mừng, rất có một loại cảm thán nhà có nữ nhi mới lớn.

Bởi vì hắn là người duy nhất nhìn nàng từng chút từ phế vật trưởng thành cho tới trình độ bây giờ, nhớ mang máng khi vừa trùng sinh, nàng mặc người bắt nạt, ngay cả một kẻ Vô Giả cũng không phải, cũng có thể tùy ý giẫm lên tôn nghiêm của nàng.

Hiện giờ, nàng đã đứng ở đỉnh đầu bạn cùng lứa tuổi không cách nào tới, kể lúc trước khi nhục (bắt nạt, nhục nhã) qua nàng, có thể tưởng tượng sẽ có một ngày này?

Cự long phát ra tiếng hô chấn động làm tay của Cố Nhược Vân run lên, vài lần đều sắp buông lỏng ra, nhưng mà, nàng vừa nghĩ đến hậu quả sau khi buông tay, lại gắt gao nắm lấy.

Đây là một bước mấu chốt để nàng có thể đi vào con đường cường giả chân chính, quyết không thể dễ dàng buông tha!

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 345: Hạ gia gặp nguy hiểm (năm)

Edit: kaylee

Máu đỏ tươi theo cánh tay nứt ra chậm rãi rơi xuống dưới, nhiễm đỏ lưng cự long vốn đã bị thương ngang dọc, thậm chí đều phân không rõ nơi nào là máu của cự long, nơi nào lại là máu của nàng.

"Đường cường giả, chính là làm từ máu tươi, chẳng sợ đường ta muốn đi qua tràn ngập huyết tinh, ta cũng nhất định vượt mọi chông gai, đi hết con đường."

Không tự chủ được, lời thiếu nữ đã từng nói lại xuất hiện ở bên tai của Từ Tà, hần nhìn thiếu nữ hiện giờ đang chiến đấu hăng hái đầm máu, trong con người màu tím mang theo cảm tình phức tạp mà khác thường.

Nàng cậy mạnh chiến đấu với cự long, là không sợ chết sao? Không, nàng rất sợ chết, là một người đã từng chết qua một lần, càng thêm quý trọng sinh mệnh chiếm được, chính là bởi vì nàng quá mức quý trọng, mới có thể để cho mình dùng thân thử hiểm.

Mục đích, chỉ là vì muốn cường đại hơn mà thôi.

Chỉ có lực lượng cường đại, mới có thể làm cho nàng sinh tồn ở mảnh đại lục cường giả vi tôn, mới có thể làm nàng có lực lượng đi bảo vệ người bên người, không cần lại đối mặt nhiều sinh ly tử biệt như vậy.....

Phốc xuy!

Trường kiếm lại đâm vào phía sau lưng cự long, sau đó, cự long đột nhiên rơi xuống từ trên bầu trời, làm cho thân thể của Cố Nhược Vân cũng nhanh chóng rơi xuống.....

Bá!

Ngay ở một khắc kia, Từ Tà chợt xé rách hư không, tiếp được thân thể đang rơi xuống của thiếu nữ, chậm rãi đáp xuống.

Thiếu nữ ở trên lưng Từ Tà, cả người tràn đầy máu tươi, trường kiếm trong tay còn nhỏ giọt máu đỏ tươi xuống mặt đất, môi mím của nàng hơi mím, ánh mắt đậm nhạt, thân thể nhỏ gầy kia đón gió mà đứng, tay áo màu đỏ bay ở trong gió, nàng giống như sát thần thị huyết thành tinh, lộ ra sát ý nồng đậm.

Viêm kinh ngạc há to miệng, hần chẳng thể nghĩ tới, nữ tử này thật sự có thể đánh bại rồng?

Rất nhiều lần, hần đều cho rằng nàng sẽ thất bại, lại không biết là lực lượng từ đâu đến, bất luận thân thể nhận đến bao nhiêu thương cũng không từng buông tay.

Có thể nói, thiếu nữ không phải là dùng thực lực chiến bại cự long, nàng là dựa vào nghị lực!

Nếu không có phần nghị lực này, chính là có một trăm nàng, cũng chỉ có thể nhét kẽ răng cho con cự long này.

"Xem ra lúc này đây, thật sự muốn nghịch thiên."

Đỉnh núi cách đó không xa, Thiên Khải Tôn Giả phát ra một tiếng than nhẹ, ông có thể tưởng tượng được, tương lai không lâu sau, thiếu nữ này sẽ nhắc lên một hồi gió lốc ở trên đại lục.....

Một người có thiên phú không đáng sợ, đáng sợ là, người nọ chẳng những có thiên phú, còn thật nỗ lực, cũng có nghị lực bền gan vững chí.

Người như vậy, mới chân chính đáng sợ.

Thiên Khải Tôn Giả rốt cục rõ ràng, vì sao nàng lại trưởng thành biến thái như thế! Chỉ là bởi vì nàng đều chiếm cứ cả ba loại đó, mới đáng sợ đến mức làm cho ông kinh sợ. Cũng may nhà đầu kia không phải là kẻ địch, nếu không, sẽ làm ông thật đau đầu.....

.....

Ở khoảnh khắc Cố Nhược Vân bước đi, thân thể Từ Tà dần dần bị kéo dài, ngay sau đó, y bảo màu tím xuất hiện ở bên cạnh thân thể của nàng, không gió tự bay lên, khuôn mặt tà mị nở nụ cười thật sâu, đôi mắt đỏ đàng nhìn thiếu nữ bên người.

"Nha đầu, người thật đúng là làm cho ta nhìn với cặp mắt khác xưa."

Cố Nhược Vân cười cười, không nói gì, ánh mắt nàng nhìn về phía cự long ở một bên, khóe môi hơi hơi giơ lên, nói: "Từ Tà, người giúp ta lấy mắt của nó, ta muốn chữa thương cho Thanh Long."

"Rống!"

Cự long phát ra một tiếng gầm nhẹ, âm thanh kia không có vang dội vừa rồi, hình như là đang cầu xin cái gì.

Từ Tà nhìn mắt cự long, lại nhìn về phía Cổ Nhược Vân, nói: "Nha đầu, nó xin ngươi tha nó, để hồi báo, nó nguyện ý trở thành khí linh của Linh Khí trong tay ngươi, không bằng ngươi suy nghĩ một chút, nếu có thể có được khí linh, Trung Giai Linh Khí trong tay ngươi sẽ tấn chức thành Cao Giai."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 346: Hạ gia gặp nguy hiểm (sáu)

Edit: kaylee

Cổ Nhược Vân lắc lắc đầu: "Khí linh thì sớm muộn gì ta cũng có được, bây giờ vẫn là đôi mắt của Thanh Long quan trọng hơn."

Giờ phút này, ở trong Thượng Cổ Thần Tháp Thanh Long nghe được lời nói của Cổ Nhược Vân, trong mắt bất giác hiện ra một chút cảm kích, trong mắt của hắn, một thanh Cao Giai Linh Khí trân quý hơn mình, phải biết rằng chỉ sợ toàn bộ đại lục đều không có Cao Giai Linh Khí, nhưng mà nàng, vậy mà lại buông tha cho khí linh mạnh mẽ như vậy, chỉ vì hai mắt của mình.....

Tình nghĩa này như thế nào không làm cho hắn cảm động.

"Rống!"

Cự long sột rột rống lên một tiếng, tội nghiệp nhìn Cổ Nhược Vân, hoàn toàn mất đi thái độ tàn bạo vừa rồi.

"Nha đầu, vừa rồi nó nói nếu ngươi muốn mắt rồng, chỗ nó vừa khéo có một đôi, chỉ là con rồng kia không có cường đại bằng nó, cho nên hiệu quả của mắt rồng cũng không như nó, kỳ thực nha đầu ngươi có thể suy nghĩ một chút, tuy rằng cấp bậc của mắt rồng kia kém chút, vẫn là có thể làm cho Thanh Long khôi phục một ít thực lực, cho dù không có mang đến cường đại như con rồng này, nhưng mà Thanh Long có thể tự mình chậm rãi khôi phục."

Cổ Nhược Vân trầm mặc xuống.

Con cự long này vậy mà lại thật thành thật nói ra đôi mắt của con rồng kia không bằng nó, thật không biết nên nói nó đơn thuần, hay là ngu xuẩn? Nếu đổi thành những người khác, muốn được đến tất nhiên vẫn là đôi mắt của nó.

"Chuyện này, ta và Thanh Long thương lượng một chút, nếu hắn đồng ý, thì cứ làm như vậy đi."

Vừa dứt lời, trong linh hồn lập tức truyền ra giọng nói từ tính của Thiên Khung: "Chủ nhân, ngươi đã làm đã quá nhiều vì ta và Vân Dao, ta nguyện ý muốn đôi mắt nó cất giấu kia, chẳng sợ thực lực không cách nào khôi phục, ít nhất ta cũng không phải là phế vật chỉ có thể cản trở, ta có thể thông qua nỗ lực của mình chậm rãi khôi phục lực lượng, như thế, Linh Khí trong tay chủ nhân cũng có thể thăng cấp."

Nghe câu như thế, Cổ Nhược Vân ngẩng đầu, ánh mắt nhìn thẳng cự long: "Ngươi nhưng là nguyện ý trở thành khí linh của ta, cùng ta kề vai chiến đấu?"

Nàng nói không phải là chiến đấu vì nàng, mà là kề vai chiến đấu.

Trong lòng cự long vui vẻ, vội vàng gật đầu như đảo tòi, cúi đầu phát ra một tiếng tiếng hô, giống như là đang hưởng ứng câu hỏi của Cổ Nhược Vân.

"Tốt, một khi đã như vậy, ta đây để cho ngươi tạm thời trở thành khí linh của ta, chờ sau khi ta đi đến đỉnh cao nhất, ta sẽ trả lại tự do cho ngươi, hiện tại ngươi vào đi."

Cổ Nhược Vân phóng kiếm cầm trong tay tới trước mặt, sau đó, lập tức nhìn thấy thân thể cự long chậm rãi biến thành trong suốt, ngay sau đó, thân thể trong suốt kia 'huru' một tiếng lập tức chui vào trong kiếm.

Ngay tại giờ phút này, thân kiếm hiện ra đồ án cự long màu trắng, đôi mắt hung ác tàn bạo, nhìn chăm chăm phía trước, làm cho người ta nhìn mà sợ.

"Lúc này đây, thu hoạch ở Thiên Sưb quả thật không tệ," Cổ Nhược Vân thỏa mãn nở nụ cười, quay đầu nhìn về phía mọi người phía sau: "Hiện tại lấy thực lực của các ngươi, là không cách nào tiêu hóa Thánh Linh thạch, hơn nữa sẽ bị lực lượng trong cơ thể nó bạo nổ, nhưng mà, nơi này đã sinh trưởng nhiều Thánh Linh thạch như vậy, tất nhiên thật thích hợp để võ giả tu luyện, lát sau mỗi người các ngươi lĩnh một viên Tụ Khí đan, ở ngay tại chỗ bắt đầu tu luyện, nửa tháng sau, chúng ta lại rời đi nơi này."

"Tuân mệnh, chủ tử."

Hai mắt Mạc Vũ sùng bái nhìn Cổ Nhược Vân, lần này sau khi nàng trở về, lại có tư bản (tư cách, vốn liếng) khoe ra, dù sao trong Ma Tông, cũng chỉ có mấy người bọn họ nhìn thấy cảnh tượng chủ tử hàng phục một con cự long.....

Nhưng mà, Cố Nhược Vân lại thể nào cũng không nghĩ tới, chỉ bởi vì bọn họ ở Thiên Sơn trì hoãn trong nửa tháng này, Hạ gia lại đã xảy ra chuyện! Thế cho nên làm sau khi nàng trở về hồi hận không thôi, càng làm cho toàn bộ đại lục đều nhắc lên một hồi tình phong huyết vũ.....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 347: Hạ gia gặp nguy hiểm (bảy)

Edit: kaylee

Nửa tháng.

Nhoáng một cái đã trôi qua.

Ở trong vòng nửa tháng này, thực lực của đám người Ma Tông đều tăng rõ lên, trên cơ bản đều tăng lên một cấp bậc, nhưng càng khiến người ta kinh ngạc là Bách Xuyên tuổi còn nhỏ, hãn vốn đang gần đột phá đến Võ Giả, hiện tại vậy mà trực tiếp vượt qua ba cấp bậc, tới Võ Sĩ! Tin tưởng đợi một thời gian, hãn tất nhiên sẽ trở thành một viên minh châu chói mắt.

"Xem ra lúc này đây thu hoạch của các người cũng không ít."

Cố Nhược Vân vuốt ve cằm, đánh giá mọi người trước mặt, vừa lòng gật gật đầu: "Ta và Độc Tôn ước hẹn tốt nửa tháng sau làm cho ông đi Hạ gia, hiện tại đã qua nửa tháng, chúng ta cũng nên rời đi, về phần Bách Xuyên..... Mạc Vũ, về sau làm cho hãn đi theo người học tập ở đan đường, nhưng mà, ta muốn hãn luyện chế không phải là đan dược, mà là độc dược."

Một cái quyết định này, là ở sau khi Cố Nhược Vân gặp được Độc Tôn mới có.

Nói như vậy, một lão quái vật đã tiến vào cấp bậc Tôn Giả nhiều năm, là căn bản không cần thiết sợ hãi Tôn Giả vừa đột phá! Nhưng mà, Thiên Khải Tôn Giả chính là không dám chiến đấu với Độc Tôn, nguyên nhân chính là, bởi vì Độc Tôn sẽ dùng độc!

Cho dù đựng độ người Võ Tôn trung cấp, phỏng chừng Độc Tôn cũng có năng lực đánh với hãn một trận.

Cho nên, nàng muốn đào tạo Bách Xuyên thành là người siêu việt như Độc Tôn.

"Vâng, chủ tử."

Mạc Vũ cung kính ôm quyền: "Thỉnh chủ tử yên tâm, thuộc hạ tất nhiên sẽ bồi dưỡng Bách Xuyên thật tốt, sẽ không làm cho hãn lãng phí thiên phú."

Cố Nhược Vân gật gật đầu: "Tốt, vậy hiện tại các người trở về Ma Tông, ta cũng nên khởi hành đi Hạ gia, Bao Bao, Vân Dao, các người phụ trách mang sạch Thánh Linh thạch này đi cho ta."

Ngọc nhi bọn họ đã rời đi nửa tháng, nửa tháng này cũng không biết hãn ra sao.....

Một là, ở Hạ gia còn có một Hạ Khởi tồn tại!

Người kia là bất luận như thế nào nàng cũng không bỏ xuống được.

.....

Thiên Thành, trong nửa tháng Cố Nhược Vân rời đi này hình như đã xảy ra biến hóa rất lớn, toàn bộ con đường đều lạnh tanh, bán hàng rong ban đầu này huyền ảo giống như đều mất đi tung tích rồi.

Cố Nhược Vân cau chặt mày, không biết vì sao, một nỗi bất an trào lên từ đáy lòng, giờ này khắc này, nàng thậm chí nhanh chóng trở lại Hạ gia.

Lúc này, đại đường Hạ gia, Hạ Tử Hi cau chặt mày, sốt ruột bên trong mắt là rõ ràng như thế, khuôn mặt vốn anh tuấn hiện giờ lại tái nhợt mà suy yếu, hãn nhếch khóe môi phác thảo một đường cong, hỏi: "Còn không có tin tức của Ngọc nhi sao?"

Người phía dưới lắc lắc đầu: "Thiếu chủ, tiểu thiếu gia hãn chỉ sợ đã..... Dữ nhiều lành ít."

"Không! Ngọc nhi hãn tuyệt đối không có việc gì."

Hạ Tử Hi ngồi sững sờ ở ghế tựa, thì thào tự nói.

Hiện giờ phụ thân thân bị thương nặng, Ngọc nhi lại mất tích, bất luận như thế nào hãn đều phải tiếp tục chống đỡ Hạ gia này!

Hơn nữa hấn tin tưởng vững chắc, nhiều năm khổ khổ như vậy Ngọc nhi đều vượt qua được, lúc này đây khẳng định sẽ không gặp phải nguy hiểm gì!

Đúng lúc này, một tiếng nói truyền vào từ ngoài cửa, làm cho Hạ Tử Hi ‘xoát’ một cái ngồi dậy, trong mắt hàm chứa kích động và kinh hi.

"Hạ thiếu chủ, nửa tháng không gặp, có phải Hạ gia này của người xảy ra chuyện gì hay không? Còn có Ngọc nhi và Hạ lão gia từ, thế nào ta không thấy bọn họ?"

Dưới ánh mặt trời, thiếu nữ mặc một bộ áo xanh, nhũ mây xuất hiện ở cửa đại đường, trên khuôn mặt thanh tú lộ ra lo âu rõ ràng, chỉ là nàng vẫn là ngăn chặn gấp gáp trong nội tâm, nhàn nhạt lên tiếng hỏi.

"Người." Trái tim Hạ Tử Hi nhè nhẹ run lên, tất cả áp lực thừa nhận mấy ngày nay tới giờ đều đổ xuống ở giờ khắc này, môi hấn khẽ động, hỏi: "Rốt cục người cũng đến đây."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 348: Hạ gia gặp nguy hiểm (tám)

Edit: kaylee

Hấn cũng không quen thuộc với Cố Nhược Vân, nhưng mà, hấn lại biết, nữ tử này chẳng những cứu mạng của hấn, hơn nữa còn là người phụ thân và Ngọc nhi tín nhiệm.

Hiện giờ Ngọc nhi mất tích, có lẽ chỉ có nàng, mới có thể tìm được tung tích của Ngọc nhi.

"Hạ thiếu chủ, có thể nói một chút với ta hay không, đến cùng xảy ra tình huống gì?"

Nghe nói như thế, hai mắt Hạ Tử Hi âm đạm xuống, than nhẹ một tiếng: "Cha ta ông bị thương, ngay cả Ngọc nhi. Cũng mất tích."

Àm!

Bỗng nhiên, một cỗ khí thể cường đại bùng lên từ trên người Cố Nhược Vân, sắc mặt vốn đậm mạc của thiếu nữ nháy mắt lạnh như hàn băng, giọng nói trầm xuống: "Người nói cái gì? Đến cùng xảy ra chuyện gì, thế nào Ngọc nhi lại mất tích?"

"Ai," Hạ Tử Hi thờ dài, nói: "Ngày đó, sau khi chúng ta phân ra, lập tức đi xuống chân Thiên Sơn, nhưng mà lại bị Triệu trưởng lão Hạ gia trực xuất ghen hận trong lòng, cấu kết với Luyện Khí Tông muốn một lần trọng thương Hạ gia, mà Luyện Khí Tông trừ bỏ Tông ra hai cường giả Võ Hoàng khác đều đến đây, cha ta ông vì bảo vệ Hạ gia, đại chiến với hai Võ Hoàng, cuối cùng bản thân bị trọng thương."

Trên mặt của hấn mang theo một chút chua xót, nhưng càng nhiều hơn chính là áy náy và tự trách.

"Mà Ngọc nhi. Hấn vì bảo vệ La Ly, bị cường giả còn lại của Luyện Khí Tông cấp đánh thương, sau đó rơi xuống vách núi đen, sống chết không rõ, tất cả những thứ này đều vì người phụ thân ta đây, ngay cả nhi tử của mình cũng không thể bảo vệ tốt, ta thật sự là vô dụng!"

Một câu sống chết không rõ, làm cho khí thể trên người Cố Nhược Vân bắt đầu nổi lên, sát ý chột dâng lên, khuếch tán ở trong toàn bộ đại đường.

"Luyện Khí Tông! Ha ha!"

Nàng điên cuồng nở nụ cười, sát ý trên người thẳng tới trời, mang theo khí thể hủy thiên diệt địa làm tất cả mọi người ở đây ngạc nhiên vì điều này.

"Cố Nhược Vân ta ở đây thề, lúc này đây, cho dù ta lật tung toàn bộ đại lục, ta cũng muốn làm cho người xúc phạm tới hấn nợ máu trả bằng máu, không chết không ngừng!!!"

Kiếp trước, nàng không thể bảo vệ tốt hấn.

Cuộc đời này có thể nào lại để cho bi kịch xảy ra lần nữa?

Người dám thương tổn hấn, nàng nhất định làm cho cả nhà y bị giết, trọn đời không được siêu sinh!

"Hiện tại người Luyện Khí Tông ở nơi nào?"

Cố Nhược Vân nâng mắt lên, giờ này khắc này, ở trong mắt thiếu nữ chỉ có sát ý ngập trời.

"Hiện tại người Luyện Khí Tông ngay tại Thiên Thành, chỉ là bởi vì Hạ gia chúng ta có Thần Thú trấn thủ, bọn họ không dám tiến đến, nhưng mà nhiều ngày như vậy, Thần Thú đại nhân cũng không có động tác gì, cho nên, ta tin tưởng rất nhanh bọn họ sẽ ra tay, Cổ cô nương, Luyện Khí Tông có hai cao thủ cấp bậc Vô Hoàng, còn có mười mấy Vô Vương, chúng ta không thể có bất kỳ sơ suất gì."

Hạ Từ Hi khẽ mỉm môi mỏng, trên mặt mang theo lo lắng, phải biết rằng, Vô Hoàng duy nhất của Hạ gia đã bị hai người bọn họ kết phùng đánh cho bị thương, cho dù Cổ Nhược Vân đã trở lại, cũng không tất sẽ là đối thủ của những người đó.

"Vô Hoàng?" Cổ Nhược Vân cười lạnh một tiếng: "Thì tính sao, lúc này đây, chính là cường giả Vô Tôn đến đây, ta cũng nhất định làm cho hắn có đến mà không có về!"

Vô Hoàng thì sao? Xúc phạm tới Ngọc nhi, đến một người nàng sát một người, đến một đôi, giết một đôi! Ở trên đại lục này không thể nói đạo ký, chỉ có trừng phạt thảm trọng, mới có thể làm cho bọn họ không dám lại dễ dàng ra tay đối với người nhà của nàng!

Hạ Từ Hi có chút khiếp sợ, tuy rằng lúc trước Cổ Nhược Vân biểu hiện thực lực rất cường đại, nhưng mà, bất luận như thế nào, nàng cũng chỉ là một Vô Vương mà thôi, thực lực cường giả Vô Vương, như thế nào chiến thắng kẻ địch vượt xa một cấp bậc?

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 349: Cổ Nhược Vân tức giận (một)

Edit: kaylee

Ngoài cửa Hạ gia, một đám người ngăn chặn toàn bộ cửa vào.

Bạch y nữ tử (cô gái mặc áo trắng) đứng ở trước mặt mọi người, bạch y nhẹ nhàng bay bay, dung mạo trác tuyệt như thiên tiên, mặt nàng mang theo tươi cười nhu hòa, âm thanh mềm nhẹ nói: "Lâm Vân trưởng lão, Vu Sơn trưởng lão, chúng ta đã tới nơi này nhiều ngày, Thần Thú thần bí sau lưng Hạ gia lại vẫn luôn không ra tay, một khi đã như vậy, chúng ta cũng không cần phải chờ đợi. Nếu có thể thu phục toàn bộ Hạ gia, Luyện Khí Tông chúng ta tất nhiên có thể có địa vị siêu cường."

Nghe nói như thế, lão giả gọi là Lâm Vân trưởng lão khẽ gật đầu: "Tiểu thư nói đúng, Hạ gia này chỉ có một gã cường giả Vô Hoàng mà thôi, chỉ bởi vì Thần Thú sau lưng Hạ gia, thế cho nên mới làm cho Hạ gia này có tư cách so sánh với Luyện Khí Tông chúng ta, nhưng mà, ha ha, đến nay con Thần Thú kia vẫn chưa ra tay, không biết có phải thật sự tồn tại hay không."

Thi Vân không nói gì, đôi mắt nhu hòa ngó nhìn đình viện Hạ gia.

Tại trong đình viện kia, nàng rõ ràng cảm nhận được một cỗ lực lượng cường đại, Hạ gia này quả thật tồn tại một con Thần Thú cường đại, chỉ là đáng tiếc, hiện giờ con Thần Thú kia đã không đồng ý trợ giúp Hạ gia.

Như thế, bản thân cũng đứng dịp có thể hàng phục Thần Thú và Hạ gia.

Trong sân, một loạt tiếng bước chân chợt truyền đến, từ đầu đến cuối Thi Vân vẫn đứng ở bên cạnh Lãnh Ngôn Phong ngẩng đầu nhìn lại, lập tức trông thấy khuôn mặt làm cho hắn hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Khác với Thi Vân sự muội nhu hòa, trên người thiếu nữ này luôn mang theo khí chất bình tĩnh thong dong, không biết có phải là vì loại khí chất tăng cường này hay không, mà Lãnh Ngôn Phong lại có một loại cảm giác, khi Thi Vân sự muội giống như thần tiên đứng ở bên cạnh thân thể của nàng, cũng chỉ có thể trở thành làm nền.

Nghe đến đây, hắn vội vàng phục hồi tinh thần lại, trào phúng cười.

Làm sao có thể? Thi Vân sự muội là nữ tử vĩ đại như vậy, bất luận thiên phú hay là dung mạo đều có thể tính là đứng đầu, nha đầu kia tính là cái gì? Mặc dù nàng không còn là phế vật, cũng vĩnh viễn kém hơn Thi Vân sự muội!

"Hạ thiếu chủ, ngươi suy nghĩ như thế nào," Lâm Vân trưởng lão cười lạnh một tiếng, nói: "Cho Hạ gia ngươi thần phục Luyện Khí Tông ta, trở thành thần dân cấp dưới của Luyện Khí Tông, Luyện Khí Tông chúng ta nói không chừng sẽ mở lòng từ bi tha những người các ngươi đẩy một con đường sống, ha ha!"

Sắc mặt Hạ Từ Hi trầm xuống, còn không chờ hắn mở miệng, bên cạnh đã truyền đến giọng nói tràn ngập sát khí của thiếu nữ.

"Là các ngươi đã thương Hạ lão gia tử, hơn nữa còn..... Đánh Ngọc nhi rơi xuống vách núi đen?"

Cổ Nhược Vân giờ lên khuôn mặt thanh tú kia, con ngươi đen lạnh lùng ngó nhìn mọi người trước mặt, giờ khắc này, trên người nàng hiện ra khí thế kinh người, sát ý toàn thân bỗng nhiên xuất ra mạnh mẽ, khuếch tán ở trong toàn bộ sân.

Lâm Vân cười lạnh một tiếng: "Ngươi nói là tiểu tạp chủng không biết sống chết kia? Lại là như thế nào? Không chỉ là hấn, chính là ngươi, cũng phải chết! Đừng tưởng rằng ngươi là một Vô Vương thì có thể muốn làm gì thì làm, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên (*), ở trước mặt Vô Hoàng chúng ta, ngươi còn chưa đủ cho chúng ta giết."

(*) nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên: ý nói người giỏi còn có người giỏi hơn, ngoài bầu trời này còn có bầu trời khác, làm người phải khiêm tốn...

Bởi vì lúc trước Hạ gia gặp nguy hiểm, cho nên, rất nhiều thế lực Thiên Thành đều tụ tập ở trong Hạ gia, hiện giờ người Luyện Khí Tông tới, tất cả mọi người đều chạy ra, rút ra vũ khí muốn quyết tử chiến với người Luyện Khí Tông.

Nhưng mà, đúng lúc này, thiếu nữ 'xuy' một tiếng nở nụ cười, khóe môi kia giờ lên, sát ý trong mắt không giảm, ngược lại càng tăng lên.

"Ha ha, không sai, ngươi nói rất đúng, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, Luyện Khí Tông các ngươi đã bị thương người không thể thương, Cố Nhược Vân ta đây ở đây thề, nếu không dốc toàn lực tiêu diệt Luyện Khí Tông, Cố Nhược Vân ta thề không làm người!"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 350: Cố Nhược Vân tức giận (hai)

Edit: kaylee

Oanh!

Lời của nàng giống như một đạo sấm sét, nổ ở trong lòng mọi người, ngay cả các thế lực Thiên Thành kia đều kinh ngạc đến ngây dại, không dám tin nhìn khuôn mặt thanh tú lạnh lùng của thiếu nữ.

Bọn họ không thể tin, sẽ có người công nhiên (công khai + ngang nhiên) nói muốn tiêu diệt Luyện Khí Tông như vậy, ngay cả Đông Phương thế gia nhiều lắm cũng chỉ có thể lưỡng bại câu thương (cả hai bên đều tổn thất) với bọn họ mà thôi, nhưng mà nàng thì sao, đúng là khẩu xuất cường ngôn (nói ra lời ngông cuồng).

Không sai, Bách Thảo Đường quả thật cường đại, thậm chí có quan hệ tốt với rất nhiều thế lực, nhưng mà nếu nói có thể chống cự với Luyện Khí Tông, vậy thì còn xa xa không đủ.

Dù sao so sánh với Luyện Khí Tông, Bách Thảo Đường, không có một cường giả Vô Hoàng!

"Chỉ là ngọn đèn mờ, cũng dám so ánh sáng với nhật nguyệt (mặt trăng, mặt trời)?" Nụ cười của Lâm Vân trường lão càng thêm lạnh lẽo, phất ống tay áo, xem thường nói: "Nha đầu còn nhỏ thực lực kém, giọng điệu lại càn rỡ như vậy, nhân vật thiên tài như tiểu thư nhà chúng ta cũng không cao ngạo như ngươi, ta thật sự không rõ ngươi có tư cách gì để càn rỡ!"

Nha đầu kia, so sánh với tiểu thư nhà bọn họ, thật sự là kém quá xa, nhưng nàng lại không học một chút khiêm tốn thiện lương của tiểu thư nhà bọn họ, quả nhiên ở trên đời này, nữ tử hoàn mỹ vĩ đại giống như tiểu thư đã tuyệt chủng (L: ôi, buồn nôn quá ~)

Phòng chừng toàn bộ đại lục cũng chỉ có một mình nàng.

Vu Sơn trường lão lạnh lùng nhìn Cố Nhược Vân, giọng điệu lạnh lạnh nói: "Lâm Vân trường lão, nha đầu kia đã không biết trời cao đất rộng như thế, chúng ta đây hãy lập tức đồng loạt ra tay làm cho nàng cảm nhận một chút lực lượng của cường giả Vô Hoàng là như thế nào!"

Nếu Mạc Vũ còn ở nơi này, tất nhiên sẽ cười nhạt với hai Vô Hoàng.

Đừng nói là cường giả Vô Hoàng, ngay cả lực lượng Vô Tôn nàng cũng cảm nhận qua, hơn nữa ở dưới chiến đấu của hai Vô Tôn mà còn có thể mặt không đổi sắc, một Vô Hoàng mà thôi, đã nghĩ dùng uy áp làm cho nàng thần phục?

Huống chi, đối mặt với một con cự long làm cho tất cả mọi người đại lục đều đau đầu, nàng cũng có thể hàng phục, thật không biết hai Vô Hoàng này có tự tin gì có thể làm cho nàng sợ hãi.

Ầm!

Lâm Vân cười 'ha ha' hai tiếng, thân mình xé rách hư không lập tức nhắm về phía Cố Nhược Vân.

Khí tràng cường đại nghênh diện mà đến (đánh tới từ trước mặt) kia đánh lui Hạ Tử Hi đứng ở bên cạnh Cố Nhược Vân về sau hai bước, hấn kinh ngạc ngẩng đầu lên, sốt ruột nói: "Cố cô nương, cẩn thận."

Hắn biết địa vị của Cố Nhượng Vân ở trong lòng Ngọc nhi, nếu nàng xảy ra chuyện gì, như thế nào mình có thể ăn nói với Ngọc nhi?

Giờ khắc này, Hạ Tử Hi bất giác hồi hận liên lụy Cố Nhượng Vân vào.

Nhưng mà, dưới con lốc, từ đầu đến cuối sắc mặt của thiếu nữ vẫn luôn lạnh nhạt, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn chằm chằm Lâm Vân trường lão bay nhanh đến.

Ngay sau đó, nàng chậm rãi mở miệng, giọng nói thanh lãnh kia vang vọng vào trong tai mọi người, hung hăng đánh trúng trái tim của bọn họ.

"Thiên Khung, làm cho ta nhìn xem thực lực của ngươi đi."

Lúc ở Thiên Sơn, dưới sự giúp đỡ của Tử Tà nàng đã giúp Thanh Long khôi phục đôi mắt, đáng tiếc là, sau khi trợ giúp Thanh Long khôi phục hai mắt, Tử Tà bởi vì lực lượng mất đi mà lâm vào bên trong ngủ say.

Rống!

Giọng nói của Cố Nhượng Vân còn chưa dứt, một tiếng rống rống vang vọng giữa thiên địa, sau đó, ở trong lúc tất cả mọi người không có phục hồi tinh thần lại, một tia sáng xanh nháy mắt nhảy ra từ trong thân thể thiếu nữ, bay tới trên không trung.

Thân thể khổng lồ của Thanh Long, bao phủ khắp bầu trời, mây đen dày đặc, che khuất bầu trời.

"Ha ha!" Lâm Vân bỗng nhiên 'ha ha' cười phá lên, trên mặt gọi lên tươi cười trào phúng: "Cố Nhượng Vân, theo chúng ta biết, trong tay của ngươi quả thật có được một con rồng, con rồng kia dựa vào uy áp dọa lui không ít người, đáng tiếc, chúng ta sớm đã thăm dò át chủ bài của ngươi, con rồng kia thực tế là một phế vật không có thực lực gì! Hơn nữa là mắt bị mù! Chắc chắn, nhưng mà nghe nói trên tay ngươi có được một con Bạch Hổ, đáng về sau khi Bạch Hổ kia hóa người thật có thể nói là là quốc sắc thiên hương, không bằng ngươi tặng con Bạch Hổ kia cho nhóm đệ tử Luyện Khí Tông ta, chúng ta khiến cho ngươi chết nhanh một chút!"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 351: Cố Nhượng Vân tức giận (ba)

Edit: kaylee

Lâm Vân không nói lời này còn tốt, vừa nói xong thì bầu trời vốn mây đen dày đặc nháy mắt biến thành sấm sét cuộn cuộn, bên trong tầng mây thật dày, truyền đến giọng nói khí phách quân lâm thiên hạ của nam tử.

"Nhân loại, ngươi dám có ý đồ với Vân Dao, muốn chết!"

Rống!

Một ngụm long tức từ trên bầu trời đánh xuống, Lâm Vân trường lão còn chưa kịp phản ứng, đã 'oanh' một tiếng, từ đầu tới đuôi toàn bộ thân thể đều cháy đen, tóc rối bởi giống như khất cái vừa đi ra từ đồng rác, mà dưới chân của lão nhiều ra một cái hố sâu, giờ phút này đang không biết vì sao đứng ở trong hố sâu kia.

Ngay sau đó, phía trên hư không, thân thể khổng lồ phô thiên cái địa kia dần dần nhỏ đi, ở khoảnh khắc tất cả mọi người không có phục hồi tinh thần lại, biến thành một thân thể uy vũ cường tráng.

Nam nhân mặc áo xanh, dung nhan anh tuấn, biểu cảm lạnh lùng, hắn khẽ nâng cằm, từ trên cao nhìn xuống Lâm Vân trường lão còn ở bên trong mê mạng.

Một ngụm long tức kia giống như đã nổ tung làm cho lão choáng váng, thế cho nên đến bây giờ còn không có hiểu rõ tình cảnh của mình!

Nếu không phải hiện giờ thực lực của Thanh Long khôi phục kém chút, một ngụm long tức vừa rồi đã có thể trực tiếp làm cho lão biến mất ở trong trời đất này.

"Là..... Là rồng!"

"Trời ạ, thật là rồng, vừa rồi ai nói con rồng này là manh long (rồng mù) không có thực lực? Không có thực lực có thể nổ một gã cường giả Võ Hoàng đến choáng váng? Một con manh long có thể có đôi mắt đẹp đến như vậy?"

Mọi người rất cực hoàn hồn, kinh hãi kêu lên, hai mắt sùng bái nhìn Thiên Khung đứng ở trên hư không, nhưng mà càng làm cho bọn họ sùng bái hơn,

vẫn là Cố Nhược Vân thu phục con rồng này.

"Lâm Vân trưởng lão, ngươi đang làm gì?" Sắc mặt Vu Sơn trưởng lão trầm xuống, rống lên một tiếng với Lâm Vân.

"Hà?"

Lâm Vân đột nhiên phục hồi tinh thần, sắc mặt từ xanh chuyển trắng, lại từ trắng chuyển xanh, lão nghiêng răng nghiêng lợi nhìn nam tử trên hư không, sắc mặt âm trầm nói: "Ngươi vậy mà lại không phải là phế vật! Không có khả năng! Cái này căn bản là không có khả năng!"

Bỗng nhiên, hình như lão nghĩ tới cái gì, đôi mắt hung hăng trừng Lãnh Ngôn Phong.

"Không phải ngươi nói ngươi có thể bảo đảm con rồng này là phế long (rồng vô dụng)? Vì sao hắn sẽ có thực lực cấp bậc Vô Hoàng? Tiểu tử thôi, ngươi thành thật nói, có phải ngươi kết phùng với những người này muốn làm cho ta xấu mặt ở trước mặt mọi người hay không? Đợi sau khi trở về ta sẽ thu thập ngươi, cho dù sư phụ ngươi ngăn cản cũng vô dụng!"

Hai mắt Lãnh Ngôn Phong cũng rất là khó coi, ánh mắt nhìn về phía Cố Nhược Vân càng âm trầm.

Nếu không phải tại nữ tử này, làm sao y có thể bị Lâm Vân trưởng lão hiểu lầm? Nói không chừng sư muội cũng sẽ hiểu lầm y.

Nghĩ đến đây, tâm của y chợt khẩn trương lên.

Y không sợ bất luận kẻ nào hiểu lầm, lo lắng duy nhất, cũng chỉ có nữ tử y yêu nhiều năm như vậy.....

Nghĩ đến đây, hắn phát tiết tất cả lửa giận ở trên người Cố Nhược Vân, tuấn nhan (khuôn mặt anh tuấn) vốn là rét lạnh càng lạnh lùng hơn, con ngươi đen lạnh lùng nhìn thiếu nữ đứng ở bên trong gió mát, cười lạnh một tiếng, trong mắt kia mang theo hèn mọn và khinh thường thật sâu.

"Cố Nhược Vân, năm đó, ngươi không ngừng dây dưa ta, sau này lại thông đồng với nam tử khác, chỉ là nam tử kia cũng không thích ngươi, có tồn tại vĩ đại như Thi Vân sư muội, ngươi cho rằng ai sẽ mất bị mù mà yêu ngươi? Đáng tiếc, ngươi lại nhân lúc hắn mất trí nhớ thừa cơ mà vào, hiện giờ thì sao? Có phải ngươi lại có mục tiêu khác hay không? Mục tiêu kia là thiếu chủ Hạ gia, hay là tiểu thiếu gia Hạ gia?"

Trên mặt Lãnh Ngôn Phong bao phủ hàn ý tràn đầy, đôi mắt tràn ngập hàn khí nhìn chằm chằm người mặc quần áo thanh sam vân thanh phong đậm trước mặt này.

Chỉ là, vẻ mặt của thiếu nữ không thay đổi, phía trên dung nhan thanh lệ lạnh nhạt mà bình tĩnh, thật giống như người trong lời nói của Lãnh Ngôn Phong kia chẳng phải nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 352: Cố Nhược Vân tức giận (bốn)

Edit: kaylee

"Cố Nhược Vân!"

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Một ngọn lửa giận bùng lên từ ngực của Lãnh Ngôn Phong, giờ khắc này, ngay cả y cũng không biết bản thân tức giận như thế, là vì sự tồn tại của nàng nhục nhả Thi Vân sư muội, hay là vì coi thường trên mặt nàng làm cho trong lòng y thật không thoải mái.

"Ngươi đừng cho rằng ta không biết ngươi thông đồng với người Hạ gia chỉ là vì Hạ gia có Thần Thú tọa trấn, nhưng mà, ngươi cho rằng có Thi Vân sư muội tồn tại, sẽ có Thần Thú lựa chọn ngươi sao?"

Lãnh Ngôn Phong không có phát hiện, ở sau khi y dứt lời, Hạ Tử Hi cổ quái nhìn nàng một cái.

Người khác không biết chỗ quan trọng của hai con Linh Thú trong tay Cố Nhược Vân kia, nhưng mà, hắn thân là người thừa kế Hạ gia, không có khả năng không biết, nếu Cố Nhược Vân cần, con Thần Thú trong tay Hạ gia kia hoàn toàn sẽ buông tha Hạ gia mà lựa chọn đi theo nàng.

Nhưng mà, y lại còn nói Thần Thú tất nhiên sẽ lựa chọn Thi Vân, mà không phải là nàng?

"Hôm nay ta không muốn dong dài với Luyện Khí Tông các ngươi," Ánh mắt của Cố Nhược Vân càng thêm lạnh lùng, tóc đen bay lên, giờ khắc này, lực lượng trên người nàng bắt đầu ‘âm ỉm’ khởi động lên, giọng nói vô tình lạnh như băng, sát khí nồng đậm: "Thiên Khung, giết cho ta!!! Từ hôm nay Cố Nhược Vân ta, muốn Luyện Khí Tông xóa tên ở trên đại lục! Nếu có bất luận kẻ nào có quan hệ với Luyện Khí Tông. Bách Thảo Đường chính là

truy tung (lần theo dấu vết) vạm dậm (1 dậm = ½ km), cũng phải giết không thể nghi ngờ!"

Àm!

Giọng nói của nàng giống như một tiếng sấm, hung hăng dừng ở trong lòng mọi người.

La Ly đứng ở phía sau mọi người, ngo ngác nhìn thiếu nữ phía trước, trong bất tri bất giác, trong lòng nàng hạ một quyết tâm.....

Quyết tâm kia, là đủ ảnh hưởng đến cả cuộc đời của nàng!

Thiên Khung không nói gì, hần nâng cằm, từ trên cao nhìn xuống nhìn xuống mọi người phía dưới, khi nhìn về phía Lãnh Ngôn Phong, trong mắt tràn ngập sát ý.

Tuy rằng ngay từ đầu, hần cũng bị vây ở phía đối lập với Cố Nhược Vân, nhưng mà đối phương lại cũng không có bởi vì vậy mà sinh ra ngăn cách với hần, hơn nữa còn lo lắng cố sức khôi phục đôi mắt của hần, tình này ân này, chính là cả đời đều khó có thể báo đáp.

Hiện giờ, sao hần có thể cho phép bất luận kẻ nào vũ nhục chủ nhân hần kính yêu?

"Chỉ là nhân loại nhỏ bé, cũng dám khẩu xuất cuồng ngôn (mở miệng nói lời ngông cuồng)! Thanh Long ta chính là làm việc nghịch thiên, hôm nay, cũng nhất định làm cho ngươi táng thân ở đây! Ha ha!"

Thiên Khung điên cuồng nở nụ cười, trên khuôn mặt lãnh ngạo kia tràn đầy ý cười cuồng ngạo kiêu ngạo, trên người của hần xuất hiện sát khí ngập trời mạnh mẽ, loại sát khí này làm cho trong lòng mọi người Luyện Khí Tông phía dưới run lên, thiếu chút nữa bị dọa đến mức nằm sấp xuống.

"Hừ! Vu Sơn trưởng lão, chúng ta cùng tiến lên, cho dù thực lực con rồng này cường đại lại như thế nào? Chúng ta là hai người, chẳng lẽ còn sợ nó hay sao?"

Sau khi Lâm Vân trưởng lão nói xong lời này lập tức rút trường kiếm ra, ngay sau đó, thân mình của lão nhảy về phía trước, nhảy vào trong hư không, ánh mắt âm trầm nhìn nam tử áo xanh giống như quân vương trước mặt, trên khuôn mặt già nua lộ nụ cười lạnh.

"Linh Thú chính là Linh Thú, mặc kệ thực lực cường đại như thế nào, mảnh đại lục này, vẫn là do nhân loại chúng ta làm chủ, loại Linh Thú giống các ngươi kia cũng chỉ là công cụ nhân loại lợi dụng mà thôi, buồn cười ngươi còn muốn liều mạng vì nàng, quả nhiên là không biết sống chết."

Cao thủ Luyện Khí Tông bọn họ nhiều như mây, Tông chủ còn là cường giả Võ Hoàng trung cấp, ở trên khắp đại lục, người có thể so sánh với Tông chủ ít ỏi càng thêm ít.

Con Linh Thú này thoát nhìn cũng chỉ là vừa đột phá mà thôi, thậm chí hơi thở còn chưa ổn định đã muốn đi tìm cái chết?

Vu Sơn không nói thêm gì, đứng ở bên cạnh Lâm Vân trưởng lão, ánh mắt âm u nhìn Thương Khung, sát ý trong mắt không cần nói cũng biết.

Không có bất luận kẻ nào có thể cãi lại Luyện Khí Tông! Nhưng mà, một người một rồng này vậy mà lại to gan lớn mật, muốn tiêu diệt cả Luyện Khí Tông, như thế, mặc kệ thiên phú của nha đầu kia cường hãn cỡ nào, cũng phải chết ở nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 353: Cố Nhược Vân tức giận (năm)

Edit: kaylee

"Ha ha!"

Thiên Khung điên cuồng cười hai tiếng, áo xanh bay lên, cuồng phong đột nhiên nổi lên.

"Các ngươi muốn hai người đối phó một mình ta? Không sai, không sai, đã lâu ta không có trải qua chiến đấu như vậy, hôm nay, để cho các ngươi đến trở thành vong hồn đầu tiên sau khi ta khôi phục thực lực đi."

Xôn xao!

Một khắc kia, một cơn cuồng phong màu xanh quanh quẩn ở bên cạnh Thiên Khung, rồi sau đó, không có bất kỳ dấu hiệu gì, thân thể hần biến mất, khi lại xuất hiện đã đến sau lưng Lâm Vân trưởng lão.

Xôn xao!

Lâm Vân cảm nhận được uy áp truyền đến từ phía sau, vội vàng xoay người ngăn cản, ‘phịch’ một tiếng, hai chưởng giao nhau ở không trung, mùi máu tươi trực tiếp chui vào trong óc, bước chân của lão nháy mắt lui về sau mấy bước, ở trên không trung để lại một vết ngân.

Sắc mặt của Lâm Vân không còn có khinh thường lúc ban đầu, vẻ mặt ngưng trọng lên.

"Không phải các ngươi rất lợi hại sao?" Thiên Khung nở nụ cười, trong cặp con ngươi đen kìa hiển lộ hết khí phách, giống như vương giả cao cao tại thượng, tự cao tự đại: "Một khi đã như vậy, vậy các ngươi lấy ra toàn bộ bản lĩnh của mình đi!"

Vu Sơn cau chặt mày: "Lâm Vân, tuy rằng hắn không có lực lượng Thần Thú, nhưng mà có thể hóa người, đã chứng minh trong cơ thể hắn tuyệt đối có huyết thống Thần Thú, Linh Thú như vậy cũng không dễ đối phó, chúng ta không cần lại che giấu nữa, hôm nay nếu không giết con Linh Thú này, chết tất nhiên là chúng ta!"

"Đứng."

Lâm Vân gật gật đầu.

Ngay sau đó, hai người rút ra vũ khí cầm trong tay, ở khoảnh khắc rút ra vũ khí kia, một cỗ linh lực khuếch tán ra, làm trong lòng mọi người cũng bất giác hung hăng bị chấn động một chút.

"Linh Khí!"

"Không. Không đúng, cũng không giống Linh Khí, là phệ Linh Khí!"

Hai thanh phệ Linh Khí, tự nhiên không giống với thanh Cổ Nhược Vân đã từng phát hiện ở trong sơn động Thiên Linh trận kia, dù sao thanh phệ Linh Khí Cổ Nhược Vân đã từng đoạt được kia có chút niên đại (đã lâu năm), cho nên đều rỉ sắt, hơn nữa hình như Linh Khí bị cái gì ngăn chặn, mới khiến người cho rằng rằng nó là đồng đồng nát sắt vụn mà vứt bỏ.

Nhưng mà, cho dù hai thanh phệ Linh Khí này cũng có chút cũ, nhưng về ngoài vẫn là có thể nhìn được quá khứ (L: ý nói nhìn có thể biết đã có bao nhiêu năm), hướng chỉ khi Linh Khí bắt đầu khởi động đã thấy không phải là phạm vật.

Hạ Từ Hi cau mày nhìn về phía hai lão giả trong hư không, sắc mặt có chút không dễ nhìn, thân là thiếu chủ Hạ gia, hắn đương nhiên có thể biết uy lực của hai thanh vũ khí này, lúc này đây, chỉ sợ không dễ dàng giải quyết.....

Lâm Vân chăm chọc nhìn về phía Thiên Khung, nói: "Ta có thể cho ngươi một cơ hội, lựa chọn giải trừ khế ước với nữ nhân này, hơn nữa phục tùng tiểu thư nhà ta! Như thế ngươi chẳng những có thể nhặt được một cái tính mạng, hơn nữa, Tổng chủ chúng ta tất nhiên sẽ ban cho ngươi một thanh phệ Linh Khí! Linh Thú có thực lực cường đại giống như ngươi, nếu không có một thanh vũ khí vừa lòng hợp ý, chắc hẳn sức chiến đấu của ngươi cũng sẽ giảm rất nhiều."

Thiên Khung nở nụ cười, trong đôi mắt đen đẹp để tràn đầy đùa cợt, hắn nhếch môi nhìn Lâm Vân, từ trên cao nhìn xuống hỏi: "Ngươi cho rằng dùng hai thanh đồng nát sắt vụn này đã có thể làm cho ta phục tùng một phệ vật? Thật có lỗi, cho dù tặng hai thanh đồng nát sắt vụn này cho ta, ta cũng không cần."

Giờ khắc này, đừng nói là Lâm Vân, sắc mặt của mọi người Luyện Khí Tông đều đại biến.

"Ngươi vừa nói cái gì? Chẳng những nói phệ Linh Khí là đồng nát sắt vụn, còn dám vũ nhục tiểu thư nhà ta!" Lâm Vân hoàn toàn tức giận rồi: "Ngươi đi theo người như thế, cho dù cả đời cũng không có được một thanh phệ Linh Khí, huống chi nếu tiểu thư nhà ta là phệ vật, nâng lại tính cái gì? Chủ tử Bách Thảo Đường lại như thế nào? Chỉ là vận khí tốt chiếm được một ít đan phương mà thôi, nếu đan phương này ở trong tay tiểu thư nhà ta, dùng thời gian bốn năm tuyệt đối đã xưng bá đại lục."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 354: Cổ Nhược Vân tức giận (sáu)

Edit: kaylee

Trong mắt Thiên Khung hiện lên lạnh lùng sắc bén, giận quá hóa cười nói: "Nhưng mà, ngươi và tiểu thư nhà ngươi nhưng là thật xứng, một kẻ là lão nhân không biết xấu hổ, một kẻ khác là tiểu nhân dối trá! Chắc chắn, hai người các ngươi không kết thành phu thê, thật sự là có lỗi với hai da mặt dày các ngươi."

Phốc xuy!

Nghe nói như thế, mọi người Thiên Thành đều không tự chủ được mà cười vang lên.

Thanh Long này lại còn nói tiểu thư Luyện Khí Tông xứng với một lão nhân? Nhìn sắc mặt của nữ nhân kia, hoàn toàn bị tức không nhẹ, rốt cuộc nguy trang không nổi nữa, khuôn mặt vốn dịu dàng nháy mắt đã bao phủ một tầng lạnh lùng sắc bén, nếu không phải cố kị hình tượng từ trước đến giờ của mình, phỏng chừng ả sẽ chửi ầm lên.

"Người mẹ nó muốn chết!"

Lâm Vân hoàn toàn đánh mất lý trí rồi, thân mình chợt lóe lập tức nhắm về phía Thiên Khung, nhưng mà, từ đầu đến cuối mặt của Thiên Khung vẫn không đổi sắc, trên khuôn mặt anh tuấn mang theo tươi cười xem thường.

"Đi tìm chết đi!!!"

Giờ này khắc này, đôi mắt của Lâm Vân đỏ bừng, nếu không giết con tiện long (rồng dê tiện) này, lão thật sự khó có thể tiêu diệt tức giận trong lòng!

"Lâm Vân, người mau dừng lại."

Sắc mặt Vu Sơn đại biến, Lâm Vân ngu ngốc này, dễ dàng bị người chọc giận như thế, như vậy còn có thể nào thành đại sự?

Nhưng mà, lời Vu Sơn trưởng lão nói đã không có tác dụng, Lâm Vân cũng nghe không vào, lão chỉ biết là mình phải lấy kiếm trong tay cướp lấy tính mạng của con rồng kia! Cho nên vẫn như cũ vọt tới phía trước.....

Sau đó, lão nhìn thấy Thiên Khung mỉm cười, chậm rãi mở ra miệng.....

Khoảng cách giữa hai người quá gần, thế cho nên lão có thể cảm nhận được lực lượng cường hãn trong miệng kia của đối phương!

Rống!

Một tiếng rống rống, vang vọng giữa trời đất.

Sắc mặt Lâm Vân chậm rãi cứng lại rồi, ngay sau đó, một ánh sáng sáu màu đột nhiên lóe lên, trực tiếp đánh về phía thân thể của lão.

Vì thế, Lâm Vân bị ai lại một lần nữa tự suy nghĩ đến lực lượng của long tức!

Đáng tiếc là, lần trước khoảng cách quá xa, cho nên lão cũng không có chịu bao nhiêu thương! Nhưng mà lần này, hai người mặt đối mặt, lão cứ như vậy cứng rắn tiếp nhận công kích này, 'phịch' một tiếng thân thể rơi xuống, hung hăng nện xuống phía trên mặt đất.

Ầm vang!

Một tiếng nổ qua đi, mặt đất bị nện ra một cái hố càng sâu hơn vừa rồi, Lâm Vân giống như chó chết ghé vào hố, thân thể không ngừng run rẩy.

Tầm mắt Thiên Khung dò đi, dừng ở trên người Vu Sơn, mỉm cười, nói: "Người thì sao? Muốn tới làm cho ta ném thử một chút uy lực của thanh đồng nát sắt vụn kia?"

Nghe nói như thế, sắc mặt Vu Sơn âm trầm.

Lâm Vân này thật sự rất vô dụng, nếu lão không bị chọc giận, hai người liên thủ hoàn toàn có thể bắt được con rồng này, nhưng lão khen ngược, trực tiếp đi chịu chết, bẻ gãy vào một mình lão, cho dù có phế Linh Khí trợ uy, cũng khó đánh bại hắn!

Nghĩ vậy, Vu Sơn trầm tư xuống, bất luận như thế nào, hôm nay bọn họ đều không có khả năng để cho những người này còn sống rồi đi, nếu không sau này chính là ác mộng cả đời Luyện Khí Tông.

Vu Sơn và Lâm Vân khác nhau, lão không cho rằng Cố Nhược Vân là dựa vào vận khí đi tới bước này, có lẽ thực lực hiện tại của nàng không bằng tiểu thư, nhưng mà, phải biết rằng tiểu thư là từ nhỏ đến lớn trưởng thành cho tới trình độ bây giờ, hướng chỉ còn lớn hơn Cố Nhược Vân mấy tuổi.

Mà nàng, bốn năm trước còn là một phế vật Tụ Khí cấp hai, nàng có thể dùng thời gian bốn năm trưởng thành đến cảnh giới Võ Vương, đây là loại thiên tài cỡ nào?

Lưu nàng lại, tất là đường hổ vi hoạn (nuôi hổ gặp nạn)! Sau này Luyện Khí Tông tất nhiên sẽ sụp đổ ở trong tay nàng.

Đều đã kết thâm cừu đại hận, nhất định phải trăm thảo trừ căn (giết cỏ tận gốc), vĩnh tuyệt hậu hoạn!

"Chậm đã!"

Ngay tại một khắc này, Thi Vân vẫn luôn bất động thanh sắc chậm rãi mở miệng, ả quay đầu nhìn về phía Cố Nhược Vân, nhẹ nhàng cười, nói: "Cố cô nương, ta nghe nói mấy năm nay thực lực của người tăng lên rất mạnh, không biết người có nguyện ý đánh một trận với ta ở chỗ này hay không? Nếu người thua, người và Linh Thú trong tay người đều thuộc về Luyện Khí Tông chúng ta, thế nào?"

Chương 355: Chiến đấu (một)

Edit: kaylee

Sau khi Thi Vân nói xong lời này, trong nháy mắt toàn bộ đại viện Hạ gia lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người đồng thời chuyển ánh mắt về phía Cố Nhượng Vân, giống như là đang chờ đợi quyết định của nàng.

Dù sao đối phương cũng là đại tiểu thư Luyện Khí Tông, từ nhỏ đã tiếp thu bồi dưỡng tốt nhất, cho dù Cố Nhượng Vân là một thiên tài, nhưng mà, so sánh với đại tiểu thư Luyện Khí Tông, vẫn là kém quá xa.

Nhưng mà, ở dưới ánh nhìn chăm chú khấn trương của mọi người, Cố Nhượng Vân chậm rãi tiến lên hai bước, mặt mày bình thản, không hề bận tâm: "Vậy nếu người thua thì sao?"

Àm!

Như kinh lôi cuộn cuộn, tất cả mọi người bởi vì lời này của Cố Nhượng Vân mà ngây ngẩn cả người.

Nàng đây là có ý gì? Chẳng lẽ là tiếp nhận khiêu chiến của Thi Vân rồi? Hơn nữa, đối phương còn có khả năng thất bại? Điều này sao có thể, phải biết rằng ở bốn năm trước, Thi Vân đã là một cường giả Võ Vương!

Thời gian bốn năm, chỉ biết là càng ngày càng lớn mạnh.

Thi Vân hiển nhiên cũng sửng sốt một chút bởi vì lời nói của Cố Nhượng Vân, chính là thật nhanh ả đã bình tĩnh trở lại, khẽ cười nói: "Cố cô nương nhưng là rất có tự tin có thể đánh bại ta, Luyện Khí Tông chúng ta đều vẫn luôn yêu quý nhân tài, nếu Cố cô nương có bản lĩnh này, cho dù chiến bại ta, ta Luyện Khí Tông cũng không truy cứu chút nào."

Nguy, nếu ả thua, ả cho Cố Nhượng Vân ưu việt chính là Luyện Khí Tông không truy cứu trách nhiệm của nàng.

Cho nên nghe nói như thế, Cố Nhượng Vân nở nụ cười: "Thi Vân cô nương, chúng ta là so đấu bình thường, chẳng lẽ nếu người thua ở dưới tay của ta, những người kia của Luyện Khí Tông sẽ đi ra báo thù cho người? Như vậy thì, nếu người thua trận đấu này, ta muốn người quỳ gối nhận lỗi trước mặt người Hạ gia! Hơn nữa nói cho người thiên hạ biết, Luyện Khí Tông các người là vô sỉ cỡ nào!"

Sắc mặt Thi Vân mạnh mẽ biến đổi, trong mắt hiện lên vẻ lạnh lùng.

"Dũng khí của Cố cô nương thật sự làm cho ta không thể không bội phục, nhưng mà, Luyện Khí Tông chúng ta vẫn luôn phục vụ vì mọi người trên đại lục, vô sỉ người nói không biết là có ý gì, đương nhiên, nếu ta thua, Luyện Khí Tông ta cam nguyện mặc người xử trí, cho dù người tùy tiện ấn định tội danh cho Luyện Khí Tông ta, chúng ta cũng nguyện đã đánh cuộc thì sẽ chịu nhận thua! Chỉ cần mọi người trên đại lục đều hiểu rõ Luyện Khí Tông chúng ta chính nghĩa thân nhiên (trong sáng vô tư) là đủ."

Cả người Thi Vân mặc bạch y như tuyết, trên khuôn mặt dịu dàng nở rộ tươi cười kiên định mà tự tin, nếu để cho người không biết nghe được một câu nói này của ả, tất nhiên sẽ cho rằng ả là một người dám làm dám chịu, mà Cố Nhượng Vân chính là tiểu nhân ích kỷ âm hiểm.

Thật hiển nhiên, Lãnh Ngôn Phong chính là loại người này không hiểu rõ Thi Vân.

Nhìn thấy Cố Nhượng Vân bức bách nữ thần trong cảm nhận của y như thế, cả người đều tức giận rồi, hàn sương bao phủ khuôn mặt anh tuấn, đôi mắt như kiếm, một chút hèn mọn động ở phía trên dung nhan lạnh lùng kia.

"Cố Nhượng Vân, so với Thi Vân sư muội, bất kể là trên thực lực hay là khí độ, người đều kém quá xa, cả đời này người cũng chỉ có thể ở sau lưng ngưỡng vọng (ngửa mặt nhìn lên) nàng, vĩnh viễn cũng không có khả năng đi ở bên cạnh thân thể của nàng, càng miễn bàn đánh bại nàng."

Lãnh Ngôn Phong cười lạnh một tiếng, nữ nhân này quả thực là không biết lượng sức, chẳng những tiếp nhận khiêu chiến của Thi Vân sư muội, còn dám khẩu xuất cuồng ngôn! Chỉ cần không phải là người mù đều có thể biết chênh lệch giữa hai người.

Từ đầu tới cuối, mặt Cố Nhượng Vân không đổi sắc, vẻ mặt nhàn nhạt nhìn Thi Vân: "Đến đây đi."

"Cố cô nương, ta cũng không muốn chiến đấu với người, chỉ là mấy năm nay người trưởng thành làm cho tính cách của người quá mức can rở, tiếp tục như thế tất nhiên sẽ không có kết cục tốt gì, Thi Vân ta vẫn luôn yêu quý nhân tài, không đành lòng người chết non, vì vậy ta mới muốn cho người hiểu rõ, thiên tài ở trên đại lục rất nhiều, người cũng không tính là cái gì."

Thi Vân bạch y phiêu phiêu, đẹp giống như tiên nữ làm cho người ta hít thở không thông, từ đầu đến cuối trên mặt của ả vẫn lộ tươi cười nhu hòa, giống

như đôi mắt với mọi người, à đều ôn hòa dịu dàng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 356: Chiến đấu (hai)

Edit: kaylee

"Cố cô nương."

Hạ Tử Hi nhíu mày, có chút lo lắng hỏi: "Trận chiến đấu này, ngươi có nắm chắc không?"

Nghe vậy, Cố Nhược Vân cười cười: "Ta có thể nói không sao? Nhưng mà, ta không thể không thắng lợi! Vì Ngọc nhi, cũng vì bản thân ta!"

Sớm hay muộn nàng và Thi Vân đều sẽ có một hồi chiến đấu, loại chiến đấu này thật giống như là mệnh trung chủ định (đã định sẵn trong số mạng), bất luận như thế nào, nàng đều phải bước qua một bước hôm nay, nếu không sau này nàng sẽ không cách nào trở thành một cường giả!

Ngay tại lúc Hạ Tử Hi còn muốn nói gì đó, phía sau truyền đến một giọng nói già nua.

"Hi nhi, con chờ xem trước đi."

"Phụ thân?"

Hạ Tử Hi kinh ngạc quay đầu, nhìn về phía khuôn mặt già nua suy yếu tái nhợt của Hạ lão gia tử: "Thân thể của người."

"Khụ khụ," Hạ lão gia tử ho khan hai tiếng, suy yếu cười: "Đã tốt hơn nhiều, Hi nhi, trên người nha đầu kia có một thứ những người khác không có! Chính là nghị lực! Nhất là nghị lực mang theo cảm tình, nàng nhất định sẽ đi trên đường người bình thường đi không lên kia."

"Nghị lực?"

Hạ Tử Hi ngăn ra, kinh ngạc nhìn thiếu nữ phía trước: "Con chỉ biết là, Cố cô nương có một loại lực lượng làm cho người ta an tâm, loại lực lượng này làm cho bất luận kẻ nào đều có thể cảm nhận được, chỉ cần có nàng ở, chuyện gì cũng sẽ không xảy ra, phụ thân, con không biết Ngọc nhi và Cố cô nương có quan hệ như thế nào, cũng không biết khi nào thì bọn họ nhận biết nhau, nhưng mà, con có thể nhận thấy được, sở dĩ Cố cô nương đến Hạ gia, cứu mạng của con, chính là vì Ngọc nhi."

Ngọc nhi hẳn là vô cùng may mắn, vậy mà gặp gỡ nàng.....

Cố Nhược Vân nhẹ nhàng bước lên trước, ánh sáng nhàn nhạt bao phủ khuôn mặt thanh lệ kia.

Xôn xao!

Ngay tại một khắc này, Thi Vân đột nhiên đi mấy bước về phía trước, ngay sau đó uy áp trên người đều thi triển hết ra, sau khi cảm nhận được vô cùng vô tận áp bách kia, sắc mặt mọi người đều biến đổi, kinh ngạc kêu lên.

"Võ Hoàng? Làm sao có thể? Thi Vân tuổi còn trẻ, thế nào nhanh như vậy đã đạt đến Võ Hoàng?"

Hiện giờ Thi Vân này cũng chỉ khoảng hai mươi tuổi, ở tuổi này đã đến đạt Võ Hoàng, nếu thiên phú bậc này truyền ra ngoài, chính là Tam Đại Chế Tài đại lục cũng sẽ vì thế mà khiếp sợ!

Toàn bộ đại lục, trừ bỏ Cố Thiên đã tử vong ra, cũng chỉ nghe nói đệ tử Thiên Khải Tôn Giả Linh Tông thu vài năm trước mới có thiên phú bậc này! Nhưng Thi Vân vậy mà cường hãn đến trình độ như thế.

Sắc mặt Hạ lão gia tử cũng trầm xuống, ông biết Thi Vân có thiên phú cường hãn, cũng chỉ nghĩ rằng nhiều nhất à đã đột phá tới Võ Vương cao cấp, không ngờ rằng, sẽ là cường giả cấp bậc Võ Hoàng.

Khó trách hai lão gia hòa Vu Sơn và Lâm Vân sẽ nghe theo hiệu lệnh của nàng.

Lãnh Ngôn Phong nhìn Cố Nhược Vân, nói: "Cố Nhược Vân, ngươi cũng thấy được thực lực của Thi Vân sư muội rồi, nếu hiện tại ngươi nhận thua, tất cả đều còn kịp."

"Nhận thua?" Cố Nhược Vân nhàn nhạt cười, mặt mày bình tĩnh lạnh nhạt ngó nhìn đứng bạch y thiếu nữ ở phía trước bản thân, gọi lên khoe môi nở nụ cười: "Cố Nhược Vân ta chưa bao giờ cúi đầu trước bất kỳ ai, nếu nàng muốn chiến, tất nhiên phụng bồi đến cùng!"

Nhìn bình tĩnh tự nhiên trên mặt thiếu nữ, vẻ mặt của Lãnh Ngôn Phong có chút phức tạp, thiếu nữ yếu đuối vô năng kia bốn năm trước thật sự thay đổi.

Nàng trở nên kiên cường như thế, chói mắt như thế.....

Đáng tiếc, bất luận nàng có vĩ đại cỡ nào, hôm nay tất nhiên sẽ chết non tại đây!

Ai bảo nàng lớn mật khiêu khích Thi Vân sư muội.

"Người xuất ra vũ khí đi."

Thi Vân nhún mày cười, giọng điệu ôn hòa trước sau như một, không có vì vừa rồi đối phương khiêu khích mà tức giận, từ đầu đến cuối trên khuôn mặt vẫn mang theo nhu hòa: "Cô cô nương, ta chờ chiến một trận với người, đã thật lâu, ta đã sớm biết lấy tính cách của người, bất luận thực lực của ta rất mạnh người cũng không có khả năng thoái nhượng (thối lui nhượng bộ), một khi đã như vậy, chúng ta đây kết thúc ân oán giữa chúng ta ở chỗ này."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 357: Chiến đấu (ba)

Edit: kaylee

Cố Nhược Vân khẽ nhún mày, nàng cũng không nghĩ tới Thi Vân sẽ đột phá đến Vô Hoàng, nhưng mà trận chiến đấu này, bất luận như thế nào, nàng đều phải thắng! Tuyệt đối không thể thua!

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Cố Nhược Vân từng chút ngưng trọng lên: "Người đã nói đến như vậy, ta đây cũng phải lấy ra toàn bộ thực lực của mình! Thi Vân, Luyện Khí Tông các người tự khoe danh môn chính phái, vì tư lợi của mình không biết đã thương hại bao nhiêu người, vì tăng lên thực lực, người không tiếc hy sinh rất nhiều người, Luyện Khí Tông vì mở rộng thế lực, lại muốn hàng phục Thiên Thành! Vì thế, làm hại Ngọc nhi rơi xuống vách núi đen, hành tung không rõ!"

Lòng của nàng hung hăng đau một chút, khẽ nhắm đôi mắt lại, khi lại mở mắt, trong mắt bắn ra sát khí khắp bốn phía, ngọn lửa tức giận thiêu đốt.

"Mặc kệ các người muốn làm chuyện gì, thương hại bao nhiêu người, đều không có quan hệ với Cố Nhược Vân ta! Nhưng các người làm hại Ngọc nhi mất tích, nhất định phải vì thế mà trả giá thật lớn!"

Thiếu nữ cất bước tiến lên, rồi sau đó nàng chậm rãi nâng cánh tay lên, khoảnh khắc kia, một thanh kiếm lóe ra ánh sáng màu trắng dần dần xuất hiện ở trong tay của nàng, cùng lúc đó, trên thân kiếm kia chợt hiện ra cổ khí thể không hề thua kém Thi Vân, thậm chí còn hơn một bậc.

Àm!

Thi Vân lui về phía sau hai bước, mắt đẹp có chút kinh ngạc nhìn về phía trường kiếm trong tay Cố Nhược Vân: "Đây. Đây là Linh Khí?"

Không sai, tuyệt đối là Linh Khí, hơn nữa cấp bậc của Linh Khí này có vẻ không thấp, ít nhất cũng là Trung Giai Linh Khí.

"Cô cô nương," Tươi cười của Thi Vân dần dần trở nên lạnh lùng, trong nháy mắt đôi mắt sắc bén lên, ánh mắt kia giống như là bắt được kẻ trộm nhìn chằm chằm Cố Nhược Vân, lạnh lùng nói: "Ta vẫn luôn nghĩ rằng người là một thiên tài, không nghĩ tới vậy mà lại chính là một côn đồ trộm đạo! Khoảng thời gian trước, Linh Khí của cha ta bị một kẻ trộm đánh cắp, thế nào ta cũng không nghĩ tới kẻ trộm kia sẽ là người, lúc này đây nhân chứng vật chứng đều có, người còn có cái gì để nói?"

Ở trong Luyện Khí Tông, tất cả mọi người đều biết Tông chủ có được một thanh Đê Giai Linh Khí, chính là ai đều chưa từng thấy kia đem Đê Giai Linh Khí, vì vậy sau khi Thi Vân nói ra lời nói này, tất nhiên là bọn họ tin không nghi ngờ.

Chỉ có bản thân Thi Vân mới rõ ràng, so sánh với Đê Giai Linh Khí, thanh kiếm trong tay Cố Nhược Vân mạnh hơn rất nhiều.

Nhưng mà, theo tác phong của Luyện Khí Tông, ả muốn danh chính ngôn thuận đạt được thanh Linh Khí này, một ý kiến cũng không có, cũng may khoảng thời gian trước có người tiến vào Luyện Khí Tông trộm đi vũ khí của phụ thân, thế cho nên làm cho ả có cơ này.

"Ha ha," Lãnh Ngôn Phong cười nhẹ hai tiếng, trào phúng nói: "Thì ra nữ nhi của Cố Thiên lại là một kẻ trộm đạo, ngay cả chuyện của tiểu đầu tiểu mạo (ăn trộm) đều làm được! Nhưng lại lấy ra tang vật người ăn cắp ở trước mặt Thi Vân sư muội, hiện tại người còn có cái gì nói?"

Cố Nhược Vân nhàn nhạt nhếch môi: "Người nói thanh Linh Khí này là của Luyện Khí Tông các người, có chứng cứ gì?"

"Cố cô nương." Thi Vân nhàn nhạt cười: "Mọi người đều biết, mấy tháng trước vũ khí của cha ta bị người đánh cắp, mà lúc này, người lại lấy ra thanh Linh Khí này, nếu không phải đồ vật của cha ta, lại là tại sao? Đã từng có người nào gặp qua người sử dụng Linh Khí? Hơn nữa, ta đã thấy vũ khí của cha ta, ta có thể cam đoan, Linh Khí này là cùng một thanh với thanh cha ta bị mất."

Theo giọng nói của Thi Vân vang lên, trong nháy mắt mọi người sôi trào lên.

Nhất là người Luyện Khí Tông, biểu cảm nhìn về phía Cố Nhược Vân tràn ngập khinh bỉ, thế nào bọn họ cũng không nghĩ tới, chủ tử trẻ tuổi kia của Bách Thảo Đường sẽ là người như vậy, phòng chừng trên tay nàng nhiều đan phương như vậy cũng là trộm được, nếu không bằng một phế vật như nàng làm sao có thể sẽ có vận may có được nhiều vật phẩm như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 358: Chiến đấu (bốn)

Edit: kaylee

"Người xác định, thanh vũ khí này là Luyện Khí Tông các người đánh mất?"

Hai mắt Cố Nhược Vân tràn đầy ý cười nhìn Thi Vân, bên môi nhếch lên một độ cong tựa tiếu phi tiếu (cười như không cười).

"Cố cô nương người đây là biết rõ còn cố hỏi."

Thi Vân lại tiến lên phía trước hai bước, khuếch tán uy áp trên người ra, nháy mắt giống như gió lốc thổi quét ở toàn bộ đình viện Hạ gia.

"Linh Khí này đến từ Luyện Khí Tông ta, hôm nay, ta lấy thân phận đại tiểu thư Luyện Khí Tông thu hồi Linh Khí!"

Àm!

Vừa dứt lời, ả cuốn lấy một trận bụi đất cuồng bạo phía trước, lấy tốc độ nhanh nhất xâm thực (ăn mòn) về phía Cố Nhược Vân, lập tức cát bụi đầy trời, che lấp cả bầu trời xanh thẳm.....

Cố Nhược Vân không thấy rõ tình thế phía trước, đúng lúc này, sau lưng đột nhiên nổi gió, nàng vội vàng xoay người, nâng trong tay trường kiếm lên ngăn cản công kích đột nhiên đánh tới kia, ‘đinh’ một tiếng, chấn động đến mức cánh tay nàng tê dại, rách ra một vết thương, máu tươi chảy ra từ trong miệng vết thương.

Cho dù có Cao Giai Linh Khí trong tay, nàng vượt một cấp hoàn chỉnh chiến đấu với Võ Hoàng, không dễ dàng có thể vượt qua như vậy.

"Cố cô nương, nếu người nhận thua còn kịp."

Sau bão cát, truyền đến giọng nói nhu hòa của Thi Vân: "Chỉ cần người quy thuận Luyện Khí Tông ta, và trả lại Linh Khí, ta có thể miễn tội ăn cắp củangười, hơn nữa còn cho người thân phận tôn quý."

Nếu để cho người không biết chuyện ở chỗ này, tất nhiên sẽ cho rằng Thi Vân là một người lương thiện lấy ân báo oán, nhưng mà, chỉ có Cố Nhược Vân rõ ràng, nữ tử này vẫn đang nhớ thương tình thần lực của nàng.

Một khi nàng quy thuận Luyện Khí Tông, tất nhiên sẽ trở thành chất dinh dưỡng của Thi Vân, vì cái gọi là đại nghĩa kia của ả mà hy sinh bản thân.

Nhưng Cố Nhược Vân là loại người bị động này sao?

Không!

Nàng là bất luận như thế nào, cũng sẽ không để cho mình bại bởi Thi Vân.

Àm!

Trường kiếm vung lên, phát lên gió lốc, trong phút chốc khuôn mặt cười yếu ớt sau gió lốc của nữ tử xuất hiện ở bên trong đôi mắt thanh lãnh của nàng, ngay sau đó, nàng mang theo kiếm trong tay nhanh chóng nhắm về phía Thi Vân, ‘oanh’ một tiếng, hai kiếm chạm vào nhau, dòng khí cường đại phá hủy ống tay áo của Cố Nhược Vân thành mảnh nhỏ, máu tươi nhuộm đỏ cánh tay của nàng.....

"Ồi, Cố Nhược Vân Bách Thảo Đường còn không phải là đối thủ của một cường giả Võ Hoàng, thực lực hiện tại của nàng kém quá xa so với Thi Vân."

Lão già của một gia tộc trong Thiên Thành, lắc đầu thờ dài một tiếng.

Hiện giờ bọn họ đều châu chấu trên cùng một sợi dây thừng, tự nhiên là hi vọng Cổ Nhược Vân có thể đạt được thắng lợi, nhưng mà chuyện này nói dễ hơn làm, phải biết rằng, đối phương không chỉ là một thiên tài tuổi trẻ, còn là một cường giả Võ Hoàng!

"Không, các ngươi thấy được không, tuy rằng một chiêu vừa rồi kia làm Cổ Nhược Vân bị thương, nhưng mà, Thi Vân cũng bị nàng bức lui lại mấy bước."

Nói lời này, rõ ràng chính là Phách Chấn Thiên thủ lĩnh thế lực ngầm của Thiên Thành, giờ phút này hắn đang nghiêm cẩn quan sát trận chiến đấu trước mắt này, cau chặt mày không biết suy nghĩ cái gì.

Nghe được lời nói của hắn, mọi người mới phát hiện, Thi Vân quả thật bị buộc lui lại mấy bước.

Một Võ Vương mà thôi, ở trước mặt Võ Hoàng căn bản chính là cặn bã, nhưng mà, nàng lại bức lui đối thủ thân là Võ Hoàng? Đến cùng người này có bao nhiêu biến thái?

Phách Chấn Thiên buông lỏng mày ra, cười cười: "Ta và Cổ cô nương xem như từng gặp mặt một lần, ở bốn năm trước ta chỉ biết nàng không phải vật trong ao, các ngươi cũng biết năm đó nàng là thực lực gì? Chỉ là một phế vật Tụ Khí cấp hai mà thôi, chuyện này tất cả mọi người Thanh Long Quốc đều biết rõ, nhưng nàng chỉ là ở trong bốn năm ngắn ngủn trưởng thành đến trình độ như thế, Thi Vân quả thật là một thiên tài tuổi trẻ, nhưng xác thực là ả tu luyện hơn mười năm mới thành công, mà nàng, gần bốn năm mà thôi! Nếu cho nàng thời gian, hoàn toàn siêu việt hơn Thi Vân cũng không phải vấn đề gì, nhưng mà....."

Nói tới đây, Phách Chấn Thiên ngừng lại một chút, hai mắt từng chút ngưng trọng lên.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 359: Chiến đấu (năm)

Edit: kaylee

"Nhưng mà nàng lại tiếp nhận khiêu chiến của Thi Vân! Nói thật, ai cũng không chắc chắn nàng nhất định sẽ thắng lợi, cho dù là chính nàng! Nếu hôm nay nàng thành công, đường sau này cũng sẽ càng chạy càng xa, nếu nàng thất bại, chỉ sợ nha đầu kia sẽ hủy ở nơi này, việc này sẽ trở thành một vùng bùn vĩnh viễn không thể thoát ra nổi trong lòng nàng, cho nên, là thiên tài hay là phế vật, cũng chỉ xem một trận chiến hôm nay này."

Nhưng mà, hắn nhưng là rất tò mò đợi thiếu nữ có thể mang đến cho bọn hắn càng nhiều kinh hi (ngạc nhiên + vui mừng) hơn.....

Thiên Khung xoay quanh ở bên trong bầu trời, đôi mắt khí phách lạnh lùng ngó nhìn nhân loại phía dưới, hắn mới mặc kệ giữa bọn họ có cái ước chiến gì, chỉ cần chủ nhân có nguy hiểm, chính là đánh vỡ quy định, chịu nước miếng của vạn người, hắn cũng sẽ không thể làm cho người ta xúc phạm tới chủ nhân hắn kính yêu.

.....

Trong đình viện.

Thi Vân nắm chặt kiếm trong tay, khuôn mặt vốn mềm mại và xinh đẹp giờ đây lại có vẻ tràn đầy lạnh lùng, mắt đẹp lạnh lùng nhìn Cổ Nhược Vân.

Vừa rồi, mình vậy mà lại lui về phía sau!

Ở trước mắt bao người, ả nhưng lại bị một Võ Vương đánh lui!

Điều này làm cho ả vẫn luôn kiêu ngạo thật sự không thể chịu đựng được.

"Cổ cô nương," Thi Vân cười cười, nói: "Vừa rồi có chút tron, cho nên không cẩn thận lui về sau mấy bước, hiện tại chiến đấu giữa chúng ta mới coi là chân chính bắt đầu, hi vọng ngươi có thể làm tốt chuẩn bị thừa nhận đả kích."

Xôn xao!

Lời này vừa dứt, Luyện Khí Tông lập tức bùng nổ.

"Ni mã (chửi bậy), Hạ gia này làm cái quỷ gì, còn đổ sấp trên mặt đất hay sao? Làm hại ta còn tưởng rằng đại tiểu thư bị nữ nhân kia đánh lui."

"Ha ha, điều này sao có thể, một thương nhân thế tục mà thôi, như thế nào so sánh với đại tiểu thư Luyện Khí Tông chúng ta? Đại tiểu thư chúng ta là một thiên tài chân chính, còn là nhân vật anh hùng có thể cứu vớt đại lục, nàng lại tính là cái gì? Chắc chắn, xem xem cánh tay máu tươi đầm đìa kia của

nàng, phỏng chừng trực tiếp bị đại tiểu thư nhà chúng ta làm tàn phế."

Mọi người khinh bỉ ra mặt châm chọc, theo bọn họ, Cổ Nhượng Vân căn bản là không có khả năng đánh bại Thi Vân!

Thật sự là hai bên chênh lệch quá xa, một người là Võ Vương, một người còn lại là Võ Hoàng, căn bản chính là chiến đấu không có gì bất ngờ.....

"Cổ cô nương, không biết kế tiếp ngươi còn có thể tiếp được chiêu số của ta hay không!"

Thi Vân thu hồi hàn ý trong mắt, nhàn nhạt cười, ngay sau đó, ả cũng không nói thêm lời vô nghĩa nữa lập tức lại nhanh chóng ra tay, tốc độ của ả cực nhanh, giống như là một con gió nổi lên, nhanh đến mức làm cho người chỉ nhìn thấy một bóng dáng màu trắng.....

Sau đó, tất cả mọi người thấy được một màn không dám tin.....

Rống!

Một tiếng rống rống, phát ra từ trên trường kiếm trong tay Cổ Nhượng Vân, chấn động làm toàn bộ đình viện đều run run vài cái.

Cự long màu trắng vốn yên tĩnh đứng ở trên trường kiếm kia vậy mà lại bỗng nhiên rời khỏi trường kiếm nhanh chóng ra tay, thân thể cao lớn giống như là một ngọn núi lớn hung hăng áp về phía Thi Vân.....

"Đây. Đây là khí linh trong truyền thuyết? Không! Không có khả năng, Đê Giai Linh Khí không có khả năng có được khí linh! Mà một khi có được khí linh, chính là chứng minh đây là một thanh Cao Giai Linh Khí! Trời ạ, thanh Linh Khí trong tay nàng vậy mà lại là Cao Giai, không phải đại tiểu thư nói nàng đánh cắp vũ khí của Tông chủ sao?"

Một hộ pháp của Luyện Khí Tông kinh hãi kêu lên, rồi sau đó, tất cả mọi người chuyển ánh mắt nhìn về phía Thi Vân, hình như là đang chờ đợi lời giải thích của ả.....

Sắc mặt Thi Vân đại biến, giữa Trung Giai và Đê Giai trừ bỏ lực lượng khác biệt, cái khác đều không sai biệt lắm! Nhưng thế nào ả cũng không nghĩ tới, Linh Khí trong tay Cổ Nhượng Vân vậy mà sẽ là Cao Giai!

Cao Giai Linh Khí, nếu truyền ra ngoài, cho dù Tam Đại Chế Tài cũng sẽ chấn động!

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 360: Chiến đấu (sáu)

Edit: kaylee

"Không phải ngươi nói đây là Linh Khí của Luyện Khí Tông các ngươi à?" Hạ Tử Hi chú ý tới sắc mặt của Thi Vân, cười lạnh một tiếng: "Chỉ là không biết, thi ra Thi Vân cô nương cũng chưa từng thấy vũ khí của phụ thân mình, tùy tiện nhìn thấy một thanh Linh Khí đã nói là Luyện Khí Tông các ngươi bị mất, chắc chắn, một khi đã như vậy, vì sao không nói bảo bối khắp đại lục sở hữu đều đến từ Luyện Khí Tông?"

Cho dù là ai cũng nghe ra trào phúng rõ ràng trong lời nói của Hạ Tử Hi, trong lúc nhất thời, sắc mặt mọi người nhìn Thi Vân đều có chút thay đổi, cho dù là đệ tử của Luyện Khí Tông cũng lộ ra vẻ mặt nghi ngờ.

"Hừ!"

Lãnh Ngôn Phong ‘hừ’ lạnh một tiếng, phía trên khuôn mặt lạnh lùng tràn đầy cao ngạo: "Phần lớn vũ khí trong thiên hạ đều không có gì khác biệt, cho dù Thi Vân sư muội nhận sai cũng không có gì đáng trách, các ngươi không cần nói mãi chuyện này không tha, với tính cách của Thi Vân sư muội, căn bản là khinh thường giá họa cho nàng."

Từ đầu tới cuối, Thi Vân đều không nói gì, ánh mắt ả nhìn về phía Cổ Nhượng Vân càng thêm lạnh lùng, hơn nữa còn mang theo sát khí không thể ngăn cản.

Nếu ngay từ đầu mình muốn giết nàng vì Thiên Bắc Dạ, hiện tại chỉ bằng nhục nhả nàng gây cho mình, nữ tử này cũng phải chết!

Không sai, Thi Vân đẩy tất cả chuyện này lên trên đầu Cổ Nhượng Vân, nếu không phải vì nàng không sớm chút phóng thích ra năng lực của Cao Giai Linh Khí, ả sẽ không mất mặt mũi ở trước mặt nhiều người như vậy.....

Nghĩ đến đây, khuôn mặt dịu dàng của Thi Vân nổi lên một nụ cười lạnh, nói: "Cổ cô nương, hiện tại khiến cho ta hiểu biết một chút năng lực của Cao Giai Linh Khí này đi."

Àm!

Khí thể cường đại giống như đồi núi lấp biển nghiền áp mà đến, ép tới mức người không thể thở dốc, Thi Vân chậm rãi bước bước chân tao nhã tiến lên, bảo kiếm màu bạc trong tay lộ ra lạnh lẽo sắc bén ở bên trong cuồng phong.

"Cổ cô nương, cẩn thận."

Trái tim Hạ Từ Hi co rút, hần vừa mới dứt lời, lập tức nhìn thấy thân thể của Thi Vân biến thành ảo ảnh, nhanh đến mức không thể bắt giữ được quỹ tích di động của nàng.....

Chỉ có thể nhìn thấy một bóng dáng màu trắng đang không ngừng di động.

Giờ này khắc này Cổ Nhược Vân, trên mặt là ngưng trọng chưa từng có qua, đôi mắt lạnh lùng nhìn ảo ảnh quay chung quanh bản thân.

Ngay sau đó, nàng rốt cục có động tác.....

Rống!

Một tiếng rống ngâm bỗng nhiên truyền ra từ trong trường kiếm, rồi sau đó hóa thành một tia sáng màu trắng hung hăng đánh về phía một ảo ảnh trong đó, ngay tại lúc thân thể cự long màu trắng sắp đụng vào đạo tàn ảnh kia, tàn ảnh đột nhiên mất đi tung tích.

"Cổ Nhược Vân, ngươi không phụ không mẫu, để cho ta thay thế phụ mẫu của ngươi dạy ngươi nên làm người như thế nào."

Đột nhiên, giọng nói lạnh như băng truyền đến từ trên đỉnh đầu của Cổ Nhược Vân, lúc nàng ngẩng đầu, lập tức nhìn thấy bảo kiếm màu bạc đón đầu chém xuống, nháy mắt kia, ánh sáng màu bạc bắn ra từ trên bảo kiếm, hung hăng chém về phía đầu của Cổ Nhược Vân, sát ý dày đặc này làm bất luận kẻ nào cũng có thể cảm nhận được rõ ràng.

Tốc độ của ả quá nhanh, thế cho nên Cổ Nhược Vân cũng không thể né tránh công kích này, chỉ có thể nhanh chóng giơ lên trường kiếm trong tay, 'oanh' một tiếng, dòng khí cường đại khuếch tán ra từ trên mũi kiếm của hai thanh kiếm, phá hủy hết tất cả cây cối chung quanh, không còn một tác đất. (L: 1 tác = 10cm)

Bước chân của Cổ Nhược Vân lui về phía sau mấy mét, trên mặt đất lưu lại một khe rãnh thật sâu, cổ họng của nàng cảm thấy tỉnh ngọt, nhưng mà, cuối cùng vẫn là cứng rắn nuốt ngum máu tươi thiếu chút nữa thì phun ra kia trở vào, khỏe môi gọi lên một độ cong nhàn nhạt.

"Cuồng giả Võ Hoàng, cũng không có gì hơn cái này."

Hai mắt Thi Vân mạnh mẽ trầm xuống, ả không nghĩ tới Cổ Nhược Vân vậy mà lại có thể tiếp được công kích của mình, cho dù nàng có Cao Giai Linh Khí trợ giúp, nhưng mà có thể cứng rắn chống đỡ một chiêu này, có quan hệ thật lớn với thực lực của bản thân nàng.

Nếu nàng không chết, ngày sau tất sẽ có họa lớn.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 361: Chiến đấu (bảy)

Edit: kaylee

"Cổ Nhược Vân," Thi Vân nhẹ nhàng cười, thân thể đứng lặng giữa không trung, bạch y bay bay, như tiên như họa: "Không thể không nói, ngươi là một nhân tài hiếm có, đáng tiếc, ngươi tuổi còn trẻ cũng không biết tốt xấu, chẳng những không dốc sức vì đại lục, thậm chí còn làm bạn với dị tộc, lúc này đây chúng ta cũng là vì lòng bất ngươi mới đi tới Thiên Thành, hiện giờ Thiên Thành gặp phải, muốn trách thì trách ngươi đi."

Cổ Nhược Vân nở nụ cười, tươi cười kia tràn ngập trào phúng và ý lạnh: "Thế nào? Oan uổng ta thành kẻ trộm không thành, hiện giờ lại muốn tùy tiện xếp cho ta một cái tội danh, để tiện cho Luyện Khí Tông các ngươi giết người giết có đạo lý? Đã muốn giết ta, vậy thì cứ ngang nhiên tới giết! Làm gì tìm nhiều lý do như vậy, thậm chí còn kiếm cớ cho lòng tham của các ngươi!"

"Cổ Nhược Vân, ngươi còn muốn già mồm át lễ phải?" Tươi cười trên mặt Thi Vân từng chút biến mất, hừ lạnh một tiếng: "Đây là tin tức ta điều tra nhiều năm qua mới có được, vì hòa bình và an bình của đại lục, hôm nay bất luận như thế nào, ta cũng sẽ không tha ngươi rồi đi! Huống chi, ngươi giết nhiều người như vậy, đã sớm tội ác sâu nặng, nếu ngươi không chết, ngày sau sẽ có rất nhiều người vô tội táng thân ở trong tay ngươi, làm cho ta thật sự không đành lòng, cho nên, ta chỉ có thể vì dân trừ hại!"

Xôn xao!

Nói xong lời này, Thi Vân lại xẹt qua hư không, bảo kiếm màu bạc vô cùng rét lạnh xẹt qua khuôn mặt của Cố Nhượng Vân.

Cố Nhượng Vân nghiêng đầu sang một bên, nguy hiểm né qua, sau đó một chưởng đánh về phía ngực của Thi Vân.

Cùng lúc đó, Thi Vân nhanh chóng ra tay, ngăn cản một chưởng đột nhiên đánh về phía mình kia.

Phanh!

Hai chưởng chạm vào nhau, đất rung núi chuyển, Cố Nhượng Vân vội vàng dùng kiếm cắm vào mặt đất, mới đứng vững thân thể của chính mình, nàng nắm chặt bàn tay đang run, ngẩng đầu nhìn về phía Thi Vân, hai mắt thanh lãnh thật sâu ngóng nhìn bạch y nữ tử phía trước.

"Cố Nhượng Vân, thực lực của ngươi quá kém, căn bản không phải là đối thủ của ta! Hơn nữa, ngươi cũng không cần tìm kiếm tên tiểu thiếu gia Hạ gia kia, sớm hay muộn Hạ gia này cũng là vật của Luyện Khí Tông ta, về phần tiểu thiếu gia Hạ gia kia, sớm đã rơi vào trong tay Luyện Khí Tông chúng ta, ta khuyên ngươi ngoan ngoãn đừng chống cự, hơn nữa thừa nhận với tất cả mọi người thanh Linh Khí này quả thật là đồ vật của Luyện Khí Tông ta, nếu không mà nói, đời này của ngươi cũng đừng nghĩ gặp lại hần."

Đúng lúc này, một giọng nói đột nhiên xâm nhập vào trong linh hồn của Cố Nhượng Vân, làm cho đôi mắt vốn thanh lãnh của nàng từng chút biến thành màu đỏ, gắt gao nhìn chăm chăm khuôn mặt cười yếu ớt kia của Thi Vân.

Bởi vì vừa rồi nói là linh hồn truyền âm, cho nên trừ bỏ Cố Nhượng Vân ra, không có bất luận kẻ nào nghe được lời của ả.

"Ngươi vừa nói cái gì?"

Cố Nhượng Vân chậm rãi đứng lên, trên khuôn mặt thanh lệ bao phủ vẻ lạnh lùng.

"Nếu Ngọc nhi thiếu một sợi lông, chính là toàn bộ tông môn Luyện Khí Tông các ngươi đều chôn cùng cũng không đủ!"

Biểu cảm của Thi Vân rất là kinh ngạc và vô tội, thật giống như không biết Cố Nhượng Vân đang nói cái gì.

Ầm!

Ổ giờ khắc này, khí thể toàn thân Cố Nhượng Vân không giữ lại chút nào bạo phát ra, nàng chậm rãi nhắm đôi mắt lại, trong phút chốc đủ loại chuyện kiếp trước giống như pha quay chậm về lại ở trong đầu.

"Ngọc nhi, ta từng phát thề, đời này, ta sẽ không lại để cho đệ nhận phải bất kỳ thương tổn gì."

"Nếu có người dám động một phân một hào của đệ, ta tất làm cho bọn họ dùng sinh mệnh toàn tộc chôn cùng đệ!"

Bỗng nhiên, nàng mở đôi mắt, hai mắt tràn đầy sát khí quán quanh ở trên người Thi Vân, chậm rãi mở miệng: "Thi Vân, ngươi phạm sai lầm lớn nhất chính là dùng Ngọc nhi uy hiếp ta! Ngươi nói Luyện Khí Tông các ngươi bắt đi Ngọc nhi, vậy..... Ta sẽ giết mọi người các ngươi để cứu hần ra!"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 362: Chiến đấu (tám)

Edit: kaylee

Dưới cuồng phong, thiếu nữ đón gió mà đứng, tay áo lác lác mạnh mẽ theo gió, khi nàng nói lời nói này, giọng điệu bình tĩnh không hề dao động, nhưng mà bất luận kẻ nào cũng có thể nghe ra được sự tàn nhẫn trong giọng nói kia của nàng.

Ngay sau đó, bước chân của nàng bắt đầu chuyển động.

Tay nàng nắm chặt trường kiếm, cự long màu trắng trên thân kiếm như là bắt đầu chuyển động, trong con ngươi sắc bén lãnh liệt mang theo tàn bạo, 'xôn xao' một tiếng, ở lúc Cố Nhượng Vân xé rách hư không, con lốc mạnh mẽ hiện lên, nháy mắt đã phá hủy vách tường phía trước.

"Cố Nhượng Vân, ngươi có ý muốn phản kháng, vậy cũng đừng trách ta vô lễ."

Thân thể Thi Vân hiện lên như gió, nhanh chóng tới trước mặt Cố Nhượng Vân, sau đó, tất cả mọi người thấy được một màn làm cho cuộc đời này của bọn họ khó có thể quên.....

Dưới cuồng phong lất lất, kiếm trong tay Thi Vân chém từng luồng sáng về phía Cố Nhượng Vân, sắc mặt của ả không có nhu hòa như lúc ban đầu, phía trên khuôn mặt tuyệt mỹ kia có chỉ là lạnh lùng.....

Giết nàng!

Chỉ có nàng chết đi, Thiên Bắc Dạ mới có thể trở lại bên cạnh thân thể của ả!

Giờ khắc này, dưới cừu hận mãnh liệt làm cho Thi Vân bất chấp nguy trang, vô cùng vô tận sát khí bắn ra bốn phía, làm cho cả đình viện Hạ gia đều tràn ngập khói thuốc súng phân tranh.

Phanh!

Bang bang bang!

Tro bụi bắn tung tóe, bao trùm khuôn mặt không biểu cảm kia của Cố Nhược Vân, nàng cầm trường kiếm trong tay chắn ở trước thân, ngăn cản đối phương kia một chiều lại một chiều công kích càng ngày càng mạnh hơn.

"Cố cô nương!"

Trái tim của Hạ Tử Hi hung hăng co rút, ánh mắt tràn ngập lo lắng, nếu tiếp tục như vậy, chỉ sợ Cố cô nương sẽ dữ nhiều lành ít.

Nhưng mà, bất luận đối mặt với công kích cường đại cỡ nào, từ đầu đến cuối Cố Nhược Vân cũng vẫn không lui lại một bước, khóe miệng của nàng lộ vẻ một nụ cười nhạt, dùng ánh mắt trào phúng kia nhìn Thi Vân đã dần dần lực bất tòng tâm.

Phải biết rằng, mỗi một lần công kích đều cần tiêu hao linh lực của võ giả, nếu hao hết linh lực, cho dù ngươi là cường giả Võ Tôn, đều chỉ có thể mặc người xâm lược!

Cho nên, Cố Nhược Vân đang đợi, chờ một khắc ả sắp kiên trì không được kia.....

"Thi Vân tiểu thư đang làm cái quỷ gì? Vì sao không nhanh giải quyết nữ tử kia một chút?"

"Không sai, cho dù trong tay nữ nhân kia nắm giữ Linh Khí, nhưng mà, Thi Vân tiểu thư là một cường giả Võ Hoàng, chỉ cảnh giới đã áp chế nàng gắt gao, vì sao còn muốn chơi đùa với nữ tử kia ở chỗ này?"

Mọi người Luyện Khí Tông có chút không hiểu nhìn Thi Vân, thật sự không rõ vì sao Thi Vân tiểu thư không giải quyết nữ tử kia?

Nhưng mà, không ai biết, Thi Vân cũng là có nỗi khổ không nói được.

Ả không biết đến cùng nữ nhân này dùng biện pháp gì, thế nào đánh đều đánh không chết, nếu như không nhanh chóng quyết nàng, vậy bản thân tất nhiên sẽ xấu mặt ở trước mặt nhiều người như vậy!

Đây là chuyện mà ả vẫn luôn thanh cao không thể chịu đựng được.

Nghĩ đến đây, Thi Vân hung ác hơn, thân thể mạnh mẽ lui về sau mấy bước, ngay sau đó, từng luồng lực lượng cường đại ngưng tụ ở phía trước ả, nhưng là tạo ra năng lượng phá hủy tất cả.

"Cố Nhược Vân, vì cho ngươi thêm một cơ hội nhận sai, ta chưa từng hạ tử thủ với ngươi, ngươi đã không biết hối cải, khư khư cố chấp, ta đây cũng cũng chỉ có thể vì dân trừ hại!"

Đến loại thời điểm này, Thi Vân vẫn là chết vì sĩ diện, bất luận như thế nào, ả cũng không thể để cho mọi người biết vừa rồi là ả đánh không chết nữ tử kia.

Mà lúc này đây, ả bất chấp bất cứ giá nào, tụ tập tất cả lực lượng còn lại ở cùng một chỗ, nếu thừa nhận một đạo công kích này, nàng không có khả năng không chết!

Cũng chỉ có như thế, mới có thể vẫn hồi hộp mặt mũi.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muôn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 363: Chiến đấu (chín)

Edit: kaylee

Àm!

Trong nháy mắt bầu trời âm trầm xuống, bạo vũ cuồng phong (mưa to gió lớn), Thi Vân đứng ở phía trên bầu trời màu xám, vô tận lực lượng hóa thành một con lốc mãnh liệt âm âm tập kích qua, lấy tư thái không cách nào ngăn cản nháy mắt nhắm về phía Cổ Nhược Vân, đột nhiên đánh bay thân thể của nàng ra ngoài mấy mét.

Phanh!

Thân mình Cổ Nhược Vân hung hăng đánh vào phía trên tường mặt, sau đó chậm rãi rơi xuống đất, máu tươi phun ra từ trong miệng của nàng, nhiễm đỏ đất phía trước mặt.

"Ha ha, ta đã nói rồi, làm sao tiểu thư có thể đánh không lại một Võ Vương, vừa rồi nàng là xuất phát từ lòng tốt, muốn cho Cổ Nhược Vân một cơ hội, ai biết nàng ta lại không quý trọng, hoàn toàn chọc giận đại tiểu thư."

Đệ tử Luyện Khí Tông cười ha ha lên, Thi Vân tiểu thư chính là cường giả trong cảm nhận của bọn hắn, ở trong đám người trẻ tuổi, căn bản là không có người có thể chiến thắng Thi Vân tiểu thư.

Xem đi, Cổ Nhược Vân được mọi người đại lực xưng là thiên tài, không phải là vẫn thua ở trong tay Thi Vân tiểu thư?

Nhưng rất nhanh, tiếng cười của chúng đệ tử đã im bất ngờ lại, nghẹn ngào ở trong cổ họng không thể lên cũng không thể xuống, sắc mặt miễn có bao nhiêu cứng ngắt.

"Thì ra đường đường cường giả Võ Hoàng, vậy mà chỉ có chút thực lực ấy."

Giọng nói thanh thanh thiên thiên (giọng trong và nhẹ) của thiếu nữ, lại rất rõ ràng rơi vào trong tai mọi người.....

Sắc mặt chúng đệ tử khó coi nhìn chăm chăm thiếu nữ đứng lên từ trên đất, khiếp sợ kêu lên: "Sao..... Làm sao có thể? Nàng chỉ là một Võ Vương nho nhỏ mà thôi, tiếp công kích mạnh mẽ như vậy của Thi Vân tiểu thư, vậy mà lại còn có thể không chết? Người này có phải siêu cường đánh không chết hay không?"

Dưới cuồng phong, thiếu nữ quần áo tả tơi, trên mặt bao phủ một tầng tro bụi, có vẻ vô cùng chật vật.

"Nàng không chết, vậy mà lại không chết, không có khả năng, làm sao nàng có thể không chết?"

Nhìn thấy tình cảnh này, thân mình Thi Vân chấn động mạnh mẽ, thất thanh kêu lên, sắc mặt khó coi nháy mắt dữ tợn khủng bố, gắt gao nhìn chăm chăm Cổ Nhược Vân: "Vì sao ngươi sẽ không chết? Vì sao?"

Cổ Nhược Vân nở nụ cười, nàng nhấc chân chậm rãi bước về phía Thi Vân, ở dưới cuồng phong trường kiếm trong tay phát ra từng tiếng rỗng rỗng, phối hợp với tiếng cuồng phong gào rít, chấn động nhập vào trong lòng mọi người.

"Ngọc nhi ở đâu!"

Giọng nói thanh lãnh của thiếu nữ chậm rãi lọt vào tai, làm cho nội tâm của Thi Vân từng chút khôi phục bình tĩnh, ả cười lạnh một tiếng, tiếp tục dùng linh hồn truyền âm nói: "Cổ Nhược Vân, ta nói rồi, tiểu tử tên là Hạ Lâm Ngọc kia ngay tại trên tay Luyện Khí Tông chúng ta, nếu ngươi có thể không có bất kỳ phản kháng gì bị ta giết chết ở trước mặt mọi người, ta sẽ thả hắn, nếu không, ta tất sẽ moi tìm lấy phổi hắn, quất roi trăm ngày!"

Phanh!

Một cước của Cổ Nhược Vân hung hăng dẫm ở trên người Thi Vân, mặt không biểu cảm nhìn xuống nữ tử trên đất: "Ngươi cho rằng, ngươi có tư cách nói điều kiện với ta? Trả Ngọc nhi lại cho ta, nếu không, ta không để ý làm cho ngươi thử một chút cảm giác moi tìm lấy phổi."

Khi nói lời này, nàng rút trường kiếm ra, mũi kiếm bén nhọn nhắm ngay ngực của Thi Vân, lạnh lùng hỏi: "Nói, Ngọc nhi ở nơi nào!"

"Dừng tay!"

Ầm!

Vu Sơn trường nổi cơn thịnh nộ, khí thế toàn thân bắt đầu khởi động, nhưng mà ngay Thanh Long ở ngay trước mặt, lão không dám nhúc nhích một chút nao, chỉ có thể âm trầm nhìn khuôn mặt lạnh lùng kia của Cổ Nhược Vân.

"Cổ Nhược Vân, ngươi đánh không lại tiểu thư nhà chúng ta, nên có ý tiêu hao linh lực của tiểu thư nhà ta, như thế tính là bản lĩnh gì?"

Cổ Nhược Vân nhàn nhạt quét mắt liếc lão một cái: "Ta đứng bất động, để cho ả giết còn không được? ả giết không được ta, đã chứng minh thực lực của ả không đủ."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 364: Chiến đấu (mười)

Edit: kaylee

Không sai!

Theo như vừa rồi, đúng là Cố Nhược Vân không có ra tay, mà để Thi Vân tùy ý giết, chỉ là thực lực của Thi Vân quá kém, cho nên giết không được nàng, chẳng lẽ còn trách nàng?

Trong lúc nhất thời, mọi người của các thế lực Thiên Thành kia đều dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn về phía mọi người Luyện Khí Tông, bọn họ gặp qua vô số, nhưng chưa thấy qua có vô sĩ như vậy, tuy rằng Cố cô nương chọn dùng biện pháp chiến đấu tiêu hao linh lực, nhưng mà Thi Vân không bản lĩnh giết nàng cũng là vấn đề của nàng?

"Người." Vu Sơn ngăn chặn lửa giận trong lòng, lạnh lùng nói: "Cố Nhược Vân, người hẳn là biết địa vị của Luyện Khí Tông chúng ta ở đại lục, nhất là Tam Đại Chế Tái nhìn trủng Luyện Khí Tông, nếu người giết tiểu thư nhà ta, Tam Đại Chế Tái tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người!"

Cố Nhược Vân cười lạnh một tiếng, chân dẫm trên người Thi Vân mạnh mẽ dùng một chút lực, lập tức nghe được âm thanh xương sườn gãy giòn vang.

"Luyện Khí Tông ra tay với Hạ gia trước, nếu Tam Đại Chế Tái không phân tốt xấu, vậy Tam Đại Chế Tái này cũng chỉ là một đám nguỵ quân tử!"

Đúng lúc này, một tiếng cười truyền ra từ trong hư không: "Ha ha, nha đầu, người thật đúng là nghe con mới sinh không sợ hổ, trên đời này, dám nói Tam Đại Chế Tái chúng ta là nguỵ quân tử nhân, sợ rằng cũng chỉ có một mình người."

Xoát xoát xoát!

Sau khi tiếng cười truyền đến, hơn mười bóng dáng già nua hiện ra từ trong hư không, lúc trông thấy những người này, từ trước đến giờ Hạ lão gia từ vẫn trấn định tự nhiên sắc mặt bỗng nhiên đại biến, giọng nói cũng run lên.

"Là người Tiên Địa Địa!"

Tam Đại Chế Tái, phân biệt là Tiên Địa, Cửu U phủ, Linh Tông ba thế lực lớn, ba thế lực lớn này đều cực kì cường hãn, nhưng mà, ở trong ba thế lực này, cũng chỉ có người Tiên Địa thích xen vào việc của người khác, hơn nữa, quả thật là không phân tốt xấu.

"Không sai, chúng ta quả thật là người Tiên Địa." (L: vô đỉnh ở đỉnh tháp đây rồi~)

Lão giả mặc áo bào trắng cười hiền lành, ánh mắt xuyên thấu qua mọi người dừng ở trên người Cố Nhược Vân, giọng điệu ôn hòa nói: "Nha đầu, không bằng nể mặt Tiên Địa chúng ta, buông tha Luyện Khí Tông này, như thế nào? Tục ngữ nói, oan oan tương báo đến khi nào, không bằng lấy oan báo oán, tin tưởng đối phương cũng sẽ bởi vậy mà cảm kích."

Sắc mặt Cố Nhược Vân càng lạnh hơn, lại vẫn không có dời chân của mình, nàng mặt không biểu cảm nhìn về phía lão giả mặc áo bào trắng, nói: "Cố Nhược Vân ta chưa bao giờ biết cái gì gọi là lấy oan báo oán, ta chỉ sẽ lấy oán oán giận, người bảo ta buông tha cho những người này, chẳng lẽ Hạ lão gia từ bị thương vô ích à? Hạ Lâm Ngọc cũng không công rơi vào vách núi đen? Thậm chí hiện giờ còn sống chết không rõ?"

Lão giả mặc áo bào trắng nhíu mày, mắt nhìn Hạ lão gia từ trong đám người, giọng điệu vẫn ôn hòa trước sau như một.

"Cho dù người Luyện Khí Tông có sai, nhưng hiện giờ người bị thương đã bị thương, người mất tích cũng đã mất tích, nha đầu người làm gì phải níu chặt chuyện này không tha? Luyện Khí Tông có tác dụng rất lớn đối với trận chiến sau này của đại lục, mà người gọi là Thi Vân cô nương này cũng là nhân tài khó gặp, nha đầu, nếu người giết bọn họ, người chính là người đắc tội cả đại lục, sẽ để tiếng xấu muôn đời, người xác định muốn làm như vậy?"

Cố Nhược Vân nở nụ cười, tươi cười kia tràn ngập châm chọc và đùa cợt.

Nhưng mà, càng nhiều hơn vẫn là kiên quyết.

"Chuyện đại lục, có quan hệ gì với ta đâu? Ta chỉ bảo vệ người ta để ý, những người khác sống hay chết đều không có quan hệ nào với ta, hơn nữa, nếu mất đi một Luyện Khí Tông sẽ làm cho đại lục sụp đổ, người vô năng trên đại lục này cũng quá nhiều! Tam Đại Chế Tái các người cũng không có tác dụng gì! Hôm nay mặc kệ ai tới, Thi Vân đều phải chết!"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 365: Thế nhưng lại là hấn (một)

Edit: kaylee

"Ha ha!"

Lão giả mặc áo bào trắng giận quá hóa cười, hai tay chắp sau lưng mà đứng, trong con ngươi cũng không có ôn hòa lúc trước, mà mang theo ánh lửa tức giận.

"Nha đầu, ta xem ngươi cũng là một thiên tài, nếu dốc lòng vì đại lục, tất nhiên sẽ công thành danh toại, nhận vạn nhân kính ngưỡng, nhưng mà ngươi là một kẻ chỉ vì tư lợi của bản thân mà không để ý đại lục! Theo ta được biết, Hạ Lâm Ngọc Hạ gia ra kia ngay cả cấp bậc Vô Vương đều không có đạt tới, cho nên cho dù là một trăm hấn, cũng không so được với một Vô Vương của Luyện Khí Tông!"

Àm!

Khí thế trên người Cố Nhược Vân đột nhiên bắt đầu khởi động, khoe môi nàng nở ra nụ cười lạnh: "Nhưng mà, theo ta, cho dù cộng lại tính mạng của mấy vạn người đại lục, cũng không bằng một mình hấn."

"Ha ha! Tiểu nha đầu, ngươi còn tuổi nhỏ mà tâm tính đã thành ma, nếu tiếp tục để như thế, tất nhiên sẽ đưa tới tai họa cho đại lục, mà Tiên Địa chúng ta thân là thần thủ hộ (trông giữ bảo vệ) đại lục, nhất định phải diệt trừ tai họa ngươi trước."

Trong nháy mắt, mười mấy lão giả trong hư không đều khuếch tán uy áp của mình ra, đè nén làm cho người ta không thể thở được.

"Cố nha đầu, những người này đều là cường giả Vô Hoàng, nhất là lão nhân vừa mới mở miệng nói chuyện kia, thực lực của lão..... Là ở Vô Hoàng cao cấp!"

Cho dù Thanh Long cường đại, cũng đánh không lại nhiều Vô Hoàng như vậy! Mà bản thân lại bị thương, cho dù là đối mặt với một Vô Hoàng sơ cấp cũng khó chống đỡ.....

Nghĩ vậy, Hạ lão gia từ lo lắng trùng trùng, có lẽ lúc này đây Hạ gia, quả nhiên là gặp phải nguy hiểm trước nay chưa có.

Về mặt Cố Nhược Vân ngưng trọng, nàng cũng biết chênh lệch giữa thực lực của mình và đối phương, nhưng mà, nếu làm cho nàng buông tha Thi Vân, Ngọc nhi tất nhiên sẽ gặp phải nguy hiểm! Chỉ khi ở trên tay nàng mới có thể bảo đảm an toàn của hấn.

"Bạch đại nhân, mau cứu ta."

Thi Vân vốn yên lặng tâm giống như tro tàn lại cháy, chỉ cần người Tiên Địa xuất hiện, lúc này đây Cố Nhược Vân hấn phải chết không thể nghi ngờ!

Lão giả mặc áo bào trắng không nói thêm gì, hai mắt nhàn nhạt nhìn về phía Cố Nhược Vân, hỏi: "Ta hỏi lại một lần cuối cùng, ngươi thật sự muốn giết người Luyện Khí Tông?"

"Đúng!"

Câu trả lời của nàng rất là khẳng định, lại làm lão giả mặc áo bào trắng nổi giận rồi đứng lên.

"Tốt, tốt lắm, trước mặt Tiên Địa ta cũng dám làm can như thế, quả thực là to gan lớn mật, một khi đã như vậy, ta đây sẽ như ngươi mong muốn!"

Xôn xao!

Một cơn gió màu trắng hiện lên, rồi sau đó lão giả mặc áo bào trắng lập tức đến trước mặt Cố Nhược Vân.

Ánh mắt lão mất đi ôn hòa lúc ban đầu, mang theo cao ngạo và lạnh lùng, một cái tát hung hăng đánh về phía ngực của Cố Nhược Vân.

"Cố nha đầu!"

Khuôn mặt Hạ lão gia từ hoàn toàn thay đổi, rốt cuộc không cố kỵ thân thể bị thương nữa, nhanh chóng vọt đi qua chỗ Cố Nhược Vân.

Đáng tiếc, khoảng cách hai người quá xa, căn bản là không kịp cứu nàng từ trên tay lão giả mặc áo bào trắng.....

Àm!

Ngay tại lúc ông sắp tuyệt vọng, một bóng đen lãnh khốc sắc bén như ưng đột nhiên bay vọt đến từ phía sau, một bàn tay to đột nhiên vươn ra, chạm vào tay của lão giả mặc áo bào trắng, 'ầm ầm' một tiếng, dòng khí cường đại vọt ra, đánh bay thân thể còn chưa kịp đuổi tới của Hạ lão gia từ ra ngoài.

Dưới cuồng phong, quần áo màu đen giống như dạ ưng, nam nhân lưng dày rộng mà kiên định, không biết vì sao, làm cho trái tim của Cố Nhược Vân từng chút trầm tĩnh xuống.

"Là người?"

Là hấn, mặt nạ nam lúc trước ở Thanh Long Quốc từng gặp qua một lần.

Nam nhân không nói gì, đưa lưng về phía Cổ Nhục Vân, dưới mặt nạ màu đen kia khuôn mặt lãnh khốc mang theo sát khí mãnh liệt, hấn khẽ mím môi mỏng, con ngươi đen sắc bén lãnh liệt nhìn lão giả mặc áo bào trắng phía trước. (L: đoán ra ai chưa nè?)

Lão giả mặc áo bào trắng có chút kinh ngạc nhìn nam tử trông rỗng xuất hiện, như là đang suy xét cái gì, đột nhiên, lão như là phát hiện cái gì, lửa giận ‘xoát’ một tiếng lập tức trào dâng lên.

Bạn đang đọc truyện *Phé Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 366: Thế nhưng lại là hấn (hai)

Edit: kaylee

"Cổ Sanh Tiêu, là người! Thì ra người bí mật rời khỏi Linh Tông, còn xuất hiện ở đây! Chẳng lẽ người không sợ sau khi những người đó biết người rời khỏi Linh Tông kết cục đại biến? Phải biết rằng người nhìn chằm chằm vị trí kia của người không hề thiếu." (L: có ai đoán sai không? Hehe)

Lưng của nam nhân mạnh mẽ cứng đờ, dưới cuồng phong, hắc bào khẽ giương lên, trên khuôn mặt lạnh lùng kia của hấn hiện lên vẻ phức tạp.

"Cổ Sanh Tiêu? Ca ca?"

Cổ Nhục Vân ngây ngẩn cả người, kinh ngạc nhìn nam tử phía trước.

Nam nhân đã từng trợ giúp nàng, thế nhưng lại là huynh trưởng nàng chưa từng gặp mặt?

Tay của nam nhân đặt ở phía trên mặt nạ màu đen, chậm rãi tháo xuống, hấn nhẹ nhàng xoay người, khuôn mặt vốn lãnh khốc sau khi thấy thiếu nữ phía sau lập tức tràn ngập nhu hòa, nhưng càng nhiều hơn vẫn là áy náy.

"Tiểu Vân, thực xin lỗi, bởi vì thân phận nên chuyện ta rời đi Linh Tông không thể truyền ra, cho nên, mới không thể lấy bộ mặt thật xuất hiện ở trước mặt của muội."

Àm!

Đầu Cổ Nhục Vân giống như là bị nổ tung, ngây ngốc nhìn chằm chằm khuôn mặt anh tuấn trước mắt này, dần dần, dung nhan trong trí nhớ kia dần dần hiện ra.....

Nàng chẳng phải Cổ Nhục Vân lúc trước, nhưng mà, lại thừa kế tất cả trí nhớ của ‘nàng’.

Cho nên, ở bên trong trí nhớ kia, nam tử ở trước mặt bất luận kẻ nào đều là lãnh khốc vĩnh viễn không thay đổi, duy chỉ ở trước mặt nàng, mới có thể lộ ra tươi cười dịu dàng, mỗi lần nếu có người bắt nạt nàng, huynh trưởng đều sẽ đứng ra bảo vệ nàng ở sau người, hấn nỗ lực tu luyện như thế, thậm chí tiến vào Linh Tông, tất cả đều chỉ là vì muốn làm cho mình có đủ thực lực để bảo vệ nàng.

Mà nàng, vì không muốn chọc phiền toái cho huynh trưởng, sau khi lớn lên lập tức một mực yên lặng mặc bản thân thừa nhận tất cả.

Khó trách, khó trách hấn có thể mang đến cho nàng cảm giác an tâm, khó trách khi gặp nguy hiểm hấn sẽ đi ra bảo vệ nàng, thì ra đều là vì hấn là Cổ Sanh Tiêu, huynh trưởng sống nương tựa lẫn nhau với nàng.

"Cổ Sanh Tiêu, làm sao có thể là hấn?"

Sắc mặt Lãnh Ngôn Phong đại biến, gất gao nắm nắm tay: "Hon nữa, hình như thực lực của hấn cũng là Vô Hoàng, thậm chí. Mạnh hơn Thi Vân sư muội."

Mấy năm trước, nam nhân này còn chỉ mạnh hơn hấn một bậc, vì sao thời gian mấy năm ngắn ngủn, vậy mà lại trưởng thành đến trình độ như thế? Hon nữa theo như lời nói của trưởng lão Tiên Địa, hình như hấn tiến vào Linh Tông, hon nữa còn có được địa vị tôn quý ở bên trong đó.

Không!

Y không cam lòng!

Luyện Khí Tông đã từng lựa chọn hấn, lại bởi vì hấn cự tuyệt, mới ngược lại để cho mình gia nhập! Vì sao hiện giờ, chênh lệch giữa bọn họ vậy mà lại lớn

như vậy, điều này như thế nào làm cho y có thể chịu được?

"Tiểu Vân, tất cả có ta, muội yên tâm."

Nói xong lời này, Cố Sanh Tiêu quay đầu nhìn về phía mọi người Tiên Địa, so sánh với dịu dàng khi vừa mới đối mặt với Cố Nhượng Vân, giờ này khác này, hai mắt của hắn lãnh khốc, mặt không biểu cảm: "Người Tiên Địa nhưng là thật uy phong, nhiều người như vậy thế nhưng lại cùng nhau khó xử một nữ tử mười mấy tuổi."

"Ha ha."

Lão giả mặc áo bào trắng cười nhẹ hai tiếng, nói: "Cố Sanh Tiêu, chẳng lẽ Linh Tông các ngươi cũng muốn trở thành tội nhân của đại lục? Nha đầu kia tâm địa ngoan độc, ích kỷ lạnh lùng, vì tư lợi của bản thân có thể thương hại nhiều người như vậy, Tiên Địa chúng ta cũng chỉ là thay trời hành đạo, diệt trừ tai họa."

Hai mắt Cố Sanh Tiêu càng lãnh khốc hơn, trên khuôn mặt anh tuấn đường nét rõ ràng, mỗi mống của hắn phác thảo độ cong lạnh lùng, giống như là một sát thần không có tình cảm, lạnh đến mức làm cho người ta run sợ.

"Người Tiên Địa đã không nói đạo lý như vậy, ta cũng không thể nói gì hơn nữa! Nhưng mà, nếu người Tiên Địa muốn thương hại nàng, vậy nhất định phải bước qua thi thể của ta!"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 367: Thiên Bắc Dạ đến đây (một)

Edit: kaylee

Hắn mặc kệ cái gì chính nghĩa cái gì tà ác, cũng không quản những người đó tràn đầy đạo mạo, hắn chỉ biết là, thiếu nữ phía sau chính là người hắn dùng tất cả sức lực và tính mạng bảo vệ. Nếu ngay cả muội muội của mình cũng bảo vệ không được, vậy muốn một thân bản lĩnh này lại có tác dụng gì?

Cố Nhượng Vân nhìn tấm lưng dày rộng của nam nhân, trong lòng bất giác chảy qua một dòng nước ấm.

Đây chính là huynh trưởng, mặc kệ xảy ra chuyện gì, huynh trưởng đều sẽ bảo vệ nàng.

Nhưng mà, ánh mắt đám người Hạ lão gia từ nhìn về phía Cố Nhượng Vân lại đã xảy ra biến hóa, khó trách nàng dám không để người Tiên Địa vào mắt, thì ra là vì có người Linh Tông làm chỗ dựa, hơn nữa xem tình huống, có vẻ địa vị của nam nhân này ở Linh Tông không thấp.

"Ha ha."

Lão giả mặc áo bào trắng cười lạnh hai tiếng, ở giờ phút này khuôn mặt vốn hiền lành tràn ngập sát khí, lão lạnh lùng nói: "Cố Sanh Tiêu, ta nể tình ngươi thân là đệ tử Linh Tông không muốn hạ thương ngươi, nhưng ngươi lại cố ý che chở loại nữ ma đầu không chuyện ác nào không làm này, một khi đã như vậy, ta đây sẽ thay thế Linh Tông dạy dỗ ngươi một chút, chắc hẳn lão gia hỏa Linh Tông kia cũng sẽ không thể nói cái gì."

Nói xong lời này, những người đứng ở phía sau lão giả mặc áo bào trắng cũng bắt đầu chuyển động, tất cả mọi người quanh vây Cố Sanh Tiêu ở bên trong.

Chiến trận, vô cùng căng thẳng.

Cố Sanh Tiêu cau chặt mày, ánh mắt lãnh khốc quét nhìn nhóm lão nhân phía trước, ánh mắt xẹt qua vẻ sắc bén.

"Người Tiên Địa thật đúng là thích lấy nhiều đánh thắng, nhưng mà, những người khác sợ các ngươi, nhưng mà Cố Sanh Tiêu ta, chưa bao giờ sợ hãi bất luận kẻ nào của Tiên Địa."

"Ha ha, tốt, hi vọng kẻ tiếp ngươi còn có thể nói ra những lời này."

Lão giả mặc áo bào trắng cuồng nộ cười to hai tiếng, một chút sát khí chợt lóe qua đáy mắt.

Cố Sanh Tiêu quả thật là thiên tài, thậm chí thiên tài đến mức làm cho Tiên Địa bọn họ ghen tị! Thậm chí rất nhiều lần, mọi người Tiên Địa muốn đi Linh Tông tiêu diệt Cố Sanh Tiêu, nếu không mà nói, hắn tiếp tục thành trưởng như vậy, về sau khẳng định sẽ khiến cho Tiên Địa bị uy hiếp.

Đừng nhìn ở mặt ngoài Tiên Địa và Linh Tông luôn hài hòa, đó là bởi vì thực lực hai bên đều không sai biệt lắm, nhưng từ sau khi có thiên tài Cố Sanh Tiêu này lập tức không giống như vậy. Nhưng mà, lão gia hỏa Linh Tông kia bảo vệ Cố Sanh Tiêu rất tốt, thế cho nên làm cho bọn họ không có cơ hội.

Nhưng mà, ai có thể nghĩ đến Cổ Sanh Tiêu vậy mà vụng trộm rời khỏi Linh Tông? Ở bên trong Linh Tông kia chỉ là thể thân của hắn? Là hắn, cho Tiên Địa bọn họ cơ hội này, ở chỗ này cho dù bọn họ giết Cổ Sanh Tiêu cũng có lý do tuyệt đối!

Chẳng lẽ Linh Tông còn có thể vì một người chết mà trở mặt thành thù với Tiên Địa?

Nghĩ đến đây, sát khí trong lòng lão giả mặc áo bào trắng càng đậm, cười lạnh nói: "Các người đều lên cho ta, bắt tiểu tử Linh Tông không biết trời cao đất rộng này cho ta, thuận tiện dạy hắn cách làm người!"

Xoát!

Nháy mắt, tất cả mọi người đều động, uy áp của hơn mười cường giả Võ Hoàng áp về phía Cổ Sanh Tiêu, cho dù thực lực của Cổ Sanh Tiêu cường thịnh cỡ nào, nhưng ở dưới uy áp của nhiều Võ Hoàng như vậy sắc mặt cũng có chút khó coi, chỉ là hắn vẫn luôn không có biểu hiện ra ngoài, trên khuôn mặt anh tuấn tràn đầy lãnh khốc, kiếm trong tay bị nắm chặt gao, mày kiếm như sao, môi mỏng hơi mím.

Ào ào xôn xao!

Hơn mười mũi nhọn sắc bén hiện lên bốn phía, đồng loạt bắn tới Cổ Sanh Tiêu, giống như là muốn đưa hắn vào chỗ chết.

"Người Tiên Địa này thật đúng là mẹ nó vô sỉ, lão giả mặc áo bào trắng đầu lĩnh kia hắn là đã đến Võ Hoàng cao cấp, bọn họ không chỉ có lấy lớn bắt nạt nhỏ, ý mạnh hiếp yếu, mà còn lấy nhiều bắt nạt ít, quả thực rất không biết xấu hổ!"

Hạ lão gia từ tức giận đậm chân, đôi mắt lo lắng trùng trùng nhìn chằm chằm tình hình chiến đấu.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 368: Thiên Bắc Dạ đến đây (hai)

Edit: kaylee

Ở trên không trung Thanh Long hét lớn một tiếng, sau đó lập tức vọt đi xuống, gia nhập chiến trường, nhưng mà, mặc dù là có hắn gia nhập, nhân số đối diện quá đông, ở dưới sự vây quanh của nhiều người như vậy, Cổ Sanh Tiêu rất nhanh đã có chút chống đỡ không được.

"Vân Nhi, ta có thể ngăn cản những người này một lát, cho nên, muội đi mau!"

Đi?

Nhìn bóng lưng cao ngất kiên nghị của nam nhân, Cổ Nhưộc Vân cười khổ một tiếng, chuyện này là nàng chọc phải, có thể nào để huynh trưởng thanh toán vì nàng? Bởi vậy nàng tuyệt đối không thể đi.

"Ca, ta sẽ không rời đi, sẽ không để cho một mình ca đối mặt với nguy hiểm, ta là nữ nhi của Cổ Thiên, phụ thân đã từng danh chấn đại lục, thân là nữ nhi của hắn, có thể nào lùi bước? Hơn nữa, cho dù ta đi, cũng phải mang Thi Vân đi, nhưng mà thật rõ ràng, người Tiên Địa sẽ không để cho ta mang a đi."

Một người là đệ đệ kiếp trước cùng nàng sống nương tựa lẫn nhau, một người là huynh trưởng kiếp này bảo vệ nàng như mạng, hai người này đều là người quan trọng, nàng có thể nào bỏ qua?

"Đi! Vân Nhi, muội đi mau, ta chỉ có một muội muội là muội, coi như ca cầu muội, đi mau!"

Cổ Sanh Tiêu một kiếm chặn công kích, cũng không quay đầu lại nói với thiếu nữ phía sau.

Lão giả mặc áo bào trắng nghe được lời nói của Cổ Sanh Tiêu, sắc mặt mạnh mẽ trầm xuống, nói: "Còn muốn chạy? Không dễ dàng như vậy! Hôm nay nơi này, tất cả mọi người đều đừng nghĩ rời đi!"

Bá!

Nói xong lời này, thân thể của lão giả mặc áo bào trắng giống như một tia chớp bắn về phía Cổ Nhưộc Vân, trường kiếm màu xanh trong tay hung hăng đâm về phía bả vai của Cổ Nhưộc Vân. Nhưng mà, Cổ Nhưộc Vân lại bởi vì vừa rồi thừa nhận vô số công kích của Thi Vân làm cho thân thể vô cùng suy yếu, căn bản vô lực né tránh công kích này.....

Phốc xuy!

Âm thanh mũi kiếm đâm vào thịt rõ ràng như thế, giống như một giọt nước kích động ở trong lòng Cổ Nhưộc Vân.

Nam nhân mặc áo bào đen thần bí như bầu trời đêm, bàn tay to gắt gao bắt lấy bảo kiếm màu xanh trong tay lão già, máu đỏ tươi theo bàn tay hắn chậm rãi chảy xuôi xuống dưới, ‘tách’ một tiếng nhỏ giọt trên mặt đất, rất nhanh mặt đất đã nhiễm đỏ một mảnh.

Kiểm đâm vào ngực của nam nhân, làm cho vật áo thấm ướt một mảnh, nhưng từ đầu tới cuối, nam nhân cũng không có nhăn mày một chút nào, bàn tay to của hắn gắt gao nắm mũi kiếm, dùng sức rút ra, ‘phốc’ một tiếng, kiếm bị hắn hung hăng rút ra, máu tươi chảy ra như bão táp, tay hắn ôm chặt ngực bị thương, không lui về phía sau một bước.

"Đi, các ngươi mang nàng đi, lập tức rời đi!"

Giọng nói của hắn khàn khàn trầm thấp trước sau như một, lại mang vẻ sốt ruột dễ hiểu.

Nhưng mà, sau khi nói xong lời này, hắn lại chiến đấu với đối phương.

"Viêm, giúp ta giết bọn họ! Giết mọi người Tiên Địa!"

Ánh mắt Cổ Nhược Vân dừng ở miệng vết thương trên người Cổ Sanh Tiêu, ánh mắt thanh lãnh lạnh lùng nhìn mọi người giao chiến với Cổ Sanh Tiêu, một khắc kia, sát khí trong lòng nàng càng nồng liệt, hơn nữa còn mang theo lửa giận ngập trời.

Xoát!

Âm thanh chưa dứt, một vật nhỏ màu đỏ đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Cổ Nhược Vân, tiểu gia hỏa kia một con mắt là màu đỏ, một con mắt là màu lục, lại có cảm giác quái dị nói không nên lời.

Chỉ là, tiểu gia hỏa kia cũng không có động tác gì, nó bấu môi, xem thường nhìn hai bên chiến đấu trong sân.

Tuy rằng hắn đáp ứng khế ước với nàng, lại cũng chưa hề nghĩ tới nên chiến đấu vì nàng, huống chi, nữ nhân này là lợi dụng con chim phượng hoàng kia bức bách hắn, hiện giờ con chim phượng hoàng kia đã tiến vào ngủ say, vậy vì sao bản thân còn phải sợ nàng?

Muốn làm cho hắn giúp nàng chiến đấu, kia căn bản là không có khả năng!

"Viêm, lời nói của ta ngươi không có nghe thấy? Ta muốn ngươi đi giết mọi người Tiên Địa!" Cổ Nhược Vân ngăn chặn lửa giận trong lòng, ánh mắt lạnh lùng quét về phía tiểu gia hỏa nằm trên mặt đất đánh giấc.

Bạn đang đọc truyện *Phé Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 369: Thiên Bắc Dạ đến đây (ba)

Edit: kaylee

Viêm trào phúng cười, muốn hắn hỗ trợ, vậy cầu hắn đi, một nhân loại hèn mọn mà thôi, dựa vào cái gì làm cho hắn hỗ trợ làm việc?

Nhất là, nhân loại này chỉ là một Võ Vương nho nhỏ, tuy rằng vận khí tốt hàng phục một con rồng, nhưng chỉ dựa vào điểm này còn không cách nào thay đổi chán ghét hắn đối với nhân loại!

Lúc trước, chính là vì nhân loại giao hoạt, mới làm hại hắn bị giết tộc, chỉ có một mình hắn may mắn còn sống.

Hắn hận tất cả nhân loại! Trừ bỏ người kia, mà lúc trước bị buộc khế ước là vì bảo vệ mạng sống, không có nghĩa là trong lòng hắn cũng thần phục.

"Viêm, ngươi thật sự không đi hỗ trợ?" Hai mắt Cổ Nhược Vân nhìn chằm chằm vào Viêm, trong mắt thanh lãnh trào ra lửa giận: "Tốt, tốt lắm! Thực lực của ngươi quả thật rất mạnh, nhưng mà, bên người của ta chưa bao giờ thu người không có trợ giúp đối với ta, một khi đã như vậy, chờ sau khi chuyện này xử lý xong, ta khôi phục thân tự do của ngươi, chỉ là ngươi đừng hối hận!"

Không biết vì sao, nhìn ánh mắt của Cổ Nhược Vân, trong lòng Viêm có chút hốt hoảng, nhưng chỉ cần nghĩ đến hành vi lúc trước nhân loại đối với nó, tâm nó lại dần dần ác độc, quay đầu không lại liếc mắt nhìn Cổ Nhược Vân một cái nào nữa.

"Chủ nhân!"

Lúc Thanh Long quay đầu, đột nhiên nhìn thấy Cổ Nhược Vân lấy ra một tảng đá, sau đó không có bất kỳ dấu hiệu gì đã nuốt xuống, tâm của hắn lập tức run lên, không hoảng sợ chút nào, la lớn: "Không cần, chủ nhân, thứ kia không có thể ăn, người sẽ nổ tan xác!"

Thánh Linh thạch, là Thánh Linh thủy kết tinh, được hiệu rất mạnh, cho dù là một Võ Hoàng nuốt vào, cũng rất dễ nổ tan xác mà chết.

Đau!

Giờ khắc này, Cố Nhược Vân cảm giác trong thân thể tràn ngập một cỗ lực lượng cường đại, lực lượng kia đang hung hăng va chạm ở thân thể kinh mạch của nàng, thật giống như muốn nổ tan kinh mạch của nàng.....

Nàng không biết hiện tại bản thân là đáng sợ gì, nhưng có thể tưởng tượng được có bao nhiêu khủng bố, mà ở vào thời điểm này, âm thanh bên ngoài giống như đều biến mất, ngay cả tiếng rống to của Thanh Long cũng chỉ cảm thấy như tiếng ruồi muỗi kêu loạn ở bên tai.

Thân mình Viêm cứng lại, ngây ngốc nhìn Cố Nhược Vân.

Uy lực của Thánh Linh thạch cường đại cỡ nào, nữ tử này không thể nào không biết, vậy vì sao nàng lại muốn dùng Thánh Linh thạch, chỉ vì tăng lên thực lực cứu nam nhân này?

Bỗng nhiên, Viêm nhớ tới lúc ở phía trên Thiên Sơn, nàng cũng là vì bảo vệ một thuộc hạ mà không để ý an nguy, ở trong ấn tượng của hắn, nhân loại luôn luôn vì tư lợi, giao hoạt âm hiểm, vì lực lượng của mình mà ngay cả huynh đệ tỷ muội đều có thể giết, hắn chưa từng gặp qua một nhân loại nguyện ý trả giá vì những người khác.

Ngay cả lúc trước người kia cứu tất cả Linh Thú ở Linh Thú sơn mạch, cũng là muốn một thống nhất toàn bộ chủng tộc Linh Thú, sau đó đưa cho một nữ nhân làm lễ vật, cũng không phải là xuất phát từ tâm thương hại đối với bọn họ.

Chẳng lẽ, quan điểm bản thân kiên trì nhiều năm như vậy là sai?

Lần đầu tiên Viêm hoài nghi quan điểm bản thân vẫn cho rằng chính xác mấy năm nay, cũng bởi vì quan điểm này, bắt luận hắn giết bao nhiêu nhân loại, cũng không cảm thấy áy náy một chút nào, bởi vì nhân loại đáng giận đó đáng chết!

"Vân Nhi!!!"

Sau khi Cố Sanh Tiêu nghe được tiếng của Thanh Long lập tức vội vàng quay đầu, sau đó sợ tới mức trường kiếm trong tay cũng thiếu chút nữa cầm không chắc, hắn không kịp suy xét đã vội vàng phóng về phía thiếu nữ, nâng tay gắt gao ôm thiếu nữ vào lòng.

"Vân Nhi, muội làm sao vậy? Muội không cần làm ca sợ, muội mau tỉnh lại, Vân Nhi!!!"

Hắn gắt gao ôm lấy thiếu nữ giống như huyết nhân (người cả người toàn là máu) trong lòng, muốn làm nàng tỉnh lại, nhưng mà, từ đầu tới cuối, thiếu nữ vẫn nhắm chặt mắt, thống khổ nhũn chặt mày, hình như cũng không có nghe được giọng nói sốt ruột của nam nhân.....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 370: Thiên Bắc Dạ đến đây (bốn)

Edit: kaylee

Nhìn làn da của thiếu nữ từng chút vỡ ra, Cố Sanh Tiêu gắt gao ôm nàng, sợ vừa buông tay, thiên hạ trong ngực sẽ tan xương nát thịt.

"Vân Nhi, muội không cần sợ ca ca, nếu không có muội, ta nên làm cái gì bây giờ? Không có muội, cho dù ta có thực lực đệ nhất thiên hạ lại có tác dụng gì? Rất nhiều người đã từng chê muội, ghét muội, nhưng muội lại là toàn bộ thế giới của ta, nếu như muội biến mất, ta nên sống thế nào?"

"Vân Nhi, nếu muội chết, ta thề, ta nhất định phải giết cả Tiên Địa, cho dù làm cho đại lục này hủy diệt cũng sẽ không tiếc! Nếu muội không muốn để cho ca ca phạm phải sai lầm lớn nghịch thiên, ca ca cầu muội tỉnh lại, được không?"

Khi nói lời này, giọng điệu Cố Sanh Tiêu lãnh khốc, tràn ngập sát khí, chỉ là nói đến cuối cùng, giọng nói của hắn run lên, mang theo cầu xin và sợ hãi.

Hắn rất sợ, rất sợ muội muội duy nhất ở trên đời này của mình cứ như vậy biến mất, qua nhiều năm như vậy, nàng sớm đã là toàn bộ thế giới của hắn, nếu thế giới sụp, vậy hắn ở trong thế giới này còn sống sót như thế nào?

Ngay tại lúc Cố Sanh Tiêu gắt gao ôm thân thể của Cố Nhược Vân, trong hư không đột nhiên truyền đến một hơi thở cường đại, sau đó trong lòng của hắn trống không, thiếu nữ vốn được hắn ôm ở trong ngực bị một bàn tay to đoạt đi.....

Trong phút chốc, trong mắt Cố Sanh Tiêu bắt đầu trào ra sát khí mãnh liệt, lại ở lúc hắn muốn ra tay, một giọng nói lạnh lẽo mà thị huyết từ truyền đến phía trước, hơn nữa còn mang theo hơi thở âm trầm giống như đến từ địa ngục.

"Là ai! Là ai làm nàng bị thương?"

Dưới cuồng phong, một đầu tóc bạc bừa bãi mà kiêu ngạo bay múa ở trong gió, nam nhân hồng y như máu, đôi con ngươi màu đỏ quý dị như yêu mị, thật hiển nhiên, nam nhân này rất đẹp, đẹp tới trình độ nào đây? Chính là bốn chữ điên đảo chúng sinh này cũng khó có thể dùng để hình dung.

Giờ phút này, môi đỏ mọng lạnh bạc của hắn mang theo độ cong đậm máu, tay ôm thật chặt thiếu nữ trong lòng, trong đầu lòng mang theo lửa giận và sát khí mãnh liệt.

"Quân. Quân vương?"

Một khắc ngay khi Viêm nhìn thấy nam nhân xuất hiện lập tức ngây ngẩn cả người, như là không dám tin mở to hai mắt nhìn, gất gao nhìn chằm chằm dung nhan tuyệt thế vô song kia: "Dung nhan. Không sai, nhất định là hắn! Tuy rằng tóc của hắn biến thành màu bạc, nhưng mà kia quả thật là quân vương, trừ bỏ quân vương, không có người có được dung mạo khuynh quốc như vậy, cũng sẽ không có người có khí tràng cường đại như thế!"

Năm đó, hắn chỉ gặp qua quân vương một lần, sau khi quân vương thống nhất chủng tộc Linh Thú lại biến mất, không ai lại biết tung tích của quân vương. Nhưng mà, dung mạo của quân vương, chỉ cần liếc mắt một cái, là có thể đi sâu vào lòng người.

Vì sao quân vương lại quen biết nữ tử này? Nghe nói quân vương thu phục bộ tộc Linh Thú, là vì đưa cho một người, chẳng lẽ người kia, chính là nhân loại này? Nay. Điều này sao có thể, kia đã là chuyện bao nhiêu năm trước, nha đầu kia chỉ mười chín tuổi mà thôi!

Sắc mặt Viêm thay đổi lại thay đổi, nếu thật sự bởi vì sai lầm của mình làm cho nữ nhân này nổ tan xác mà chết, vậy có lẽ. Bản thân sẽ hoàn toàn đắc tội quân vương, cũng sẽ trở thành kẻ đắc tội cả bộ tộc Linh Thú.....

Giờ khắc này, hắn hồi hận! Hồi hận không có ra tay cứu giúp! Mà từ lúc sinh ra đến bây giờ, hắn chưa từng hồi hận giống như hôm nay.....

"Thiên Bắc Dạ! Hắn đến đây."

Sắc mặt Thi Vân càng tái nhợt, con ngươi bị thương nhìn Thiên Bắc Dạ ôm Cố Nhược Vân, lòng của ả hung hăng co rút đau đớn, loại đau này làm cho ả sống không bằng chết.

Trên đời này làm người ta thương tâm nhất, chính là nam nhân bản thân âu yếm che chở nữ nhân khác, lại ngay cả nhìn cũng không liếc mắt nhìn bản thân đang bị thương nặng một cái..

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 371: Thiên Bắc Dạ tức giận (một)

Edit: kaylee

"Khụ khụ!"

Giờ phút này, không khí giương cung bạt kiếm, lúc mọi người ở đây muốn suy xét thân phận của nam người này, một tiếng ho khan truyền đến từ một bên, ‘phốc’ một tiếng, thiếu nữ vốn ở trong ngực nam nhân đột nhiên há mồm phun ra một ngụm máu tươi, khuôn mặt kia tràn đầy máu tươi, vô cùng khiếp người.

"Vân Nhi!"

Sắc mặt Cố Sanh Tiêu đại biến, vừa định tiến lên, đã thấy huyết y nam tử (đàn ông mặc quần áo nhuộm máu) một đầu tóc bạc kia lạnh lùng nhìn hắn một cái, rồi sau đó cúi người hôn lên sắc môi mỏng không có huyết sắc kia của thiếu nữ.

Lúc này đây, Cố Sanh Tiêu hoàn toàn tức giận rồi, nam nhân này vậy mà lại dám khinh bạc muối mè bảo bối của hắn ở trước mặt hắn, mặc kệ hắn ta xuất hiện có phải vì cứu Vân Nhi hay không, loại hành vi lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn này là tuyệt đối không thể tha thứ!

Đám người Hạ lão gia tử sững sốt một chút, vội vàng thu hồi tầm mắt, ho khan hai tiếng, trên khuôn mặt kia còn mang theo xấu hổ.

Người tuổi trẻ bây giờ, quả nhiên là vật đổi sao dời, ngay cả một khắc cũng không đồng ý nhẫn nại, nhưng mà, nam nhân này cường đại như thế, xem ra tôn tử của mình là không có cơ hội.

Nhưng mà, tất cả mọi người đều ngây dại vì hành động đột ngột của Thiên Bắc Dạ, nhưng không ai phát hiện, ở dưới môi hôn của hắn, hơi thở vốn cuồng bạo trên người Cố Nhược Vân dần dần ổn định xuống, giống như là nỗ lực chiếm được hòa dịu, giống như có một lực lượng ôn hòa chạy ở bên trong kinh mạch của nàng.....

"Tiểu tử thôi, người buông nàng ra!"

Trong lòng Cổ Sanh Tiêu tức giận thiêu đốt, con ngươi đen càng lãnh khốc, lúc hắn muốn dạy dỗ tốt tiểu tử thói phi lễ muội muội nhà mình một chút, ‘oanh’ một tiếng, một cỗ lực lượng cường đại bùng lên từ trên người thiếu nữ, chấn động làm khắp cả vùng đất đều run run vài cái.....

"Võ Vương trung cấp, trời ạ, nàng đột phá đến Võ Vương trung cấp?"

Mọi người trợn tròn mắt, không dám tin nhìn khuôn mặt tràn đầy máu tươi kia, nhất là Hạ lão gia tử thật hiểu biết Cổ Nhược Vân, phải biết rằng, nha đầu kia mới đột phá đến Võ Vương cách đây không lâu.

Thời gian mấy tháng ngắn ngủn, nàng vậy mà lại lại đột phá? Cho dù là Thi Vân của Luyện Khí Tông, cũng không có khả năng có loại thiên phú này đi?

Nhưng mà, này còn không có kết thúc.....

Lúc hơi thở của Cổ Nhược Vân tới Võ Vương trung cấp đỉnh phong (cao nhất), bỗng chốc lại phá tan cánh cửa kia, nháy mắt tiến vào đến Võ Vương cao cấp, hơn nữa còn hiện ra trạng thái liên tục bay lên, nhưng khoảng cách chênh lệch giữa Võ Hoàng và Võ Vương không phải một điểm nửa điểm, cho nên dừng lại ở lúc tới gần cửa lớn Võ Hoàng.

Ngay cả như thế, vẫn là làm cho tất cả mọi người kinh nói không ra lời.

"Võ Vương sơ cấp nháy mắt tăng lên tới cao cấp? Hơn nữa thiếu một bước là đột phá đến Võ Hoàng? Đây quả thực là đang nằm mơ! Phòng chừng là nàng dùng bí pháp gì đó tạm thời tăng lên thực lực đi?"

"Không! Ta có thể cảm thụ được, nàng chẳng phải tạm thời tăng lên, mà là chân chính đột phá đến Võ Hoàng, hơn nữa tuy rằng nàng là vừa vặn đột phá, nhưng mà cảnh giới rất là ổn định."

Hạ lão gia tử lắc lắc đầu, đôi mắt kinh ngạc nhìn Cổ Nhược Vân.

Nếu ông không có nghĩ sai, chính là thứ nàng vừa dùng kia khiến cảnh giới của nàng nháy mắt đột phá hai cấp bậc, nếu bảo bối trên tay nàng truyền ra ngoài, toàn bộ đại lục tất nhiên sẽ bị rung chuyển một hồi.

Vô số đan dược thần kỳ, Thần Thú tất cả mọi người muốn thu phục, Cao Giai Linh Khí làm cho người ta tha thiết ước mơ, còn có..... Tàng đá màu trắng có thể làm cho Võ Vương sơ cấp đột phá đến cao cấp trong nháy mắt.....

Chắc chắn, phòng chừng bảo bối khắp đại lục cộng lại, cũng không bằng một nửa trên tay nàng.

Đúng lúc này, thiếu nữ trong ngực Thiên Bắc Dạ chậm rãi mở đôi mắt....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 372: Thiên Bắc Dạ tức giận (hai)

Edit: kaylee

Ở khoảnh khắc nàng mở mắt, một khuôn mặt quen thuộc xuất hiện ở trong mắt nàng, tóc bạc như tiên, huyết y giống như ma, trên khuôn mặt tuyệt thế kia là cặp màu đỏ đôi mắt đang vô tội nhìn nàng, chỉ là, sau khi nhìn rõ việc làm lúc này của nam nhân, sắc mặt Cổ Nhược Vân bỗng nhiên đen lại, nâng chân lên lập tức hung hăng đá vào phía trên bụng của hắn.

"Thiên Bắc Dạ, ngươi đang làm gì?"

Phanh!

Thiên Bắc Dạ bị thiếu nữ đá lui lại mấy bước, vẻ mặt tràn đầy ủy khuất, bày ra dáng vẻ nàng đầu nhỏ bị ức hiếp.

"Vừa rồi thiếu chút nữa thì ngươi nổ tan xác mà chết, ta chỉ là muốn giúp ngươi mà thôi."

Cổ Nhược Vân sùng sốt một chút, lúc này nàng mới nhớ tới tình cảnh vừa rồi của mình.

Kỳ thực, sở dĩ nàng làm như vậy, chẳng phải không để ý sinh mệnh bản thân nguy hiểm, nếu nàng chết, mọi người nơi này đều không sống được! Mà nàng đã dám ăn vào Thánh Linh thạch, cũng hoàn toàn là có nắm chắc, chỉ cần bản thân có nguy hiểm sinh mệnh, Tử Tà tất nhiên sẽ thức tỉnh từ trong ngủ say, nếu như có Tử Tà trợ giúp, nàng tất nhiên có thể tiêu hóa lực lượng của Thánh Linh thạch.....

Chỉ là không nghĩ tới, Thiên Bắc Dạ xuất hiện.

"Tiểu Dạ, thật có lỗi, ta hiểu lầm ngươi," Cổ Nhược Vân nhìn biểu cảm tội nghiệp của nam nhân, trong lòng ngược lại có chút áy náy, đột nhiên trong lúc đó, hình như nàng nhớ tới cái gì, hỏi: "Đúng rồi, làm sao ngươi lại ở chỗ này?"

Ở Thiên Thành, không có lệnh bài là không cách nào tiến vào, vậy Thiên Bắc Dạ đến đến nơi đây bằng cách nào?

Vừa nói đến lời này, về mặt Thiên Bắc Dạ lại càng thêm ủy khuất: "Ngươi vừa đi chính là mấy tháng, cho nên, ta muốn tới nơi này tìm ngươi, Tiểu Vân, có phải ngươi không cần ta nữa hay không? Mới để một mình ta ở Thanh Long Quốc?"

"Tiểu Dạ," Cổ Nhược Vân mềm lòng xuống, nói: "Ta chỉ là còn có chút việc còn không có xử lý xong, còn có, ngươi tiến vào Thiên Thành bằng cách nào? Vì sao thủ vệ sẽ thả ngươi tiến vào?"

Sắc mặt Thiên Bắc Dạ đỏ lên, cúi đầu, ngay cả dũng khí nhìn thẳng Cổ Nhược Vân cũng không có, âm thanh nhỏ yếu giống như muỗi kêu: "Bọn họ không cho ta vào, cho nên ta đánh bọn họ hôn mê, sau đó đi vào."

Nháy mắt kia, sắc mặt Cổ Nhược Vân đen xuống, không cho vào nên trực tiếp đánh ngất? Đây thật đúng phong cách hành sự từ trước tới giờ của Thiên Bắc Dạ, chỉ là nghĩ tới đối phương chọc phải phiền toái, nàng hít vào một hơi thật sâu, có chút xấu hổ nói với Hạ lão gia tử: "Hạ gia chủ, người xem này....."

"Ha ha, không có việc gì không có việc gì, hấn đã là bằng hữu của Cổ nha đầu ngươi, vậy không có chuyện lớn gì."

Quan trọng là, thực lực của nam nhân này rất mạnh!

Thậm chí cường đại đến mức ngay cả Hạ lão gia tử cũng không thể cảm nhận được cấp bậc của hấn.....

Thiên Bắc Dạ dè dặt cẩn trọng nhìn Cổ Nhược Vân, sau khi nhìn thấy nàng không có tức giận mới nhẹ nhàng thở ra, rồi sau đó con ngươi màu đỏ chuyển về phía mọi người Tiên Địa, hấn không cách nào quên đáng về khủng bố vừa rồi của Cổ Nhược Vân, cho nên, những người này đều đáng chết!

"Ngươi muốn làm gì?"

Lão giả mặc áo bào trắng chống lại đôi huyết mâu (con ngươi đỏ như máu) của nam nhân kia, trong khoảnh khắc lão cảm giác được trái tim căng thẳng, thật giống như có một bàn tay gắt gao nắm lấy trái tim lão, làm cho lão thở không nổi.

"Ta là người Tiên Địa, nếu ngươi thương tổn chúng ta, chính là đối đầu với cả đại lục, là ác ma trong lòng mọi người!"

"Ma?"

Con ngươi âm lãnh của Thiên Bắc Dạ đảo qua trên mặt lão giả mặc áo bào trắng, chậm rãi, khí thế trên người bắt đầu khởi động, cuồng phong đột nhiên nổi lên, lá rụng bay bay, phía trên khuôn mặt tuyệt thế của hấn bao phủ sát khí dày đặc, hình như môi đỏ mọng nhếch lên độ cong thị huyết.

Một khắc kia, nam tử giống như mới đi ra từ địa ngục, tóc bạc huyết y, hơi thở khiếp người, thậm chí ngay cả lão giả mặc áo bào trắng thân là Vô Hoàng cao cấp cũng là về mặt khủng bố nhìn hấn.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 373: Thiên Bắc Dạ tức giận (ba)

Edit: kaylee

"Nếu chỉ có thành ma mới có thể bảo vệ nàng, ta đây chính là ma! Nếu giết các ngươi chính là đối đầu với đại lục, ta đây... Chính là kẻ địch của cả đại lục!"

Viêm kích động nhìn nam tử huyết y tung bay, giờ này khắc này, hình như hấn lại gặp được nam tử cường đại giống như thần trước kia.

Khi đó, hấn cũng xuất hiện cường hấn như thế, hơn nữa trong một giây giết tất cả nhân loại đuổi giết bộ tộc Linh Thú, rồi sau đó dùng giọng nói lạnh lùng thị huyết kia làm cho tất cả Linh Thú thê, làm cho đời này kiếp này bọn họ chỉ có thể nguyện trung thành một người!

Cho dù cuối cùng, tất cả Linh Thú đều không có nhìn thấy qua nữ nhân trong miệng hấn kia.....

"Ngươi..... Ngươi lớn mật!"

Lão giả mặc áo bào trắng rốt cục cảm thấy sợ hãi, thân mình nhịn không được lui về sau mấy bước, khẽ cắn môi nói: "Ta là trưởng lão Tiên Địa, ở trong

chiến trận ngày sau của đại lục có thể đưa đến rất nhiều tác dụng, mà Tiên Địa chúng ta cũng trợ giúp rất nhiều người, người thật sự muốn thành tội nhân? Vì một nữ nhân dễ tiếng xấu muôn đời nhưng có đáng giá? Vị đại nhân này, lấy thực lực của người phòng chừng rất nhiều nữ tử muốn ngã vào lòng, hơn nữa ta có thể cho người một cái hứa hẹn, nếu người thuộc về Tiên Địa, chắc chắn trở thành người đệ nhị sau Tiên chủ Tiên Địa (tức là có địa vị dưới 1 người là Tiên chủ thôi), quyền thế trong tay, muốn ai không có?"

Àm!

Bỗng nhiên, khí thế cường đại vọt tới từ phía trước, lão giả mặc áo bào trắng còn không có phản ứng thân mình đã hung hăng ngã văng ra ngoài, ngay sau đó, một con huyết phong hiện lên, giọng nói tràn ngập sát khí của nam nhân vang lên ở bên tai.

"Tiên Địa? Cho dù Tiên chủ của các người đến đây, ta cũng giết không tha! Kẻ đã thương nàng, chắc chắn bị diệt cửu tộc!"

Phanh!

Một chương của nam nhân dừng ở phía trên đầu của lão giả mặc áo bào trắng, giờ khắc này, lão giả chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng cường đại xông vào thân thể lão, làm thế nào cũng không ngừng được.

Àm!

Ngay tại lúc lão giả mặc áo bào trắng hoảng sợ, bình cảnh đè nén lão hồi lâu rốt cục đột phá, không có bất kỳ dấu hiệu gì mà đột phá đến cấp bậc Vô Tôn, cảm nhận được lực lượng của cấp bậc Vô Tôn, lão giả vốn sợ hãi biến thành kinh hi (ngạc nhiên + vui mừng), nhin không được 'ha ha' cười phá lên.

Chỉ là kia cỗ lực lượng dừng mãnh vào thân thể cũng không có ngừng lại.

Vô Tôn sơ cấp, Vô Tôn trung cấp, Vô Tôn cao cấp.....

Vô Tôn cao cấp, loại thực lực này cho dù là Tiên chủ đều không có đựng tới, hiện giờ lão đã là đệ nhất đại lục danh xưng với thực!

"Ha ha, ta đột phá, ta là Vô Tôn cao cấp, ta là đệ nhất đại lục, mảnh đại lục này là thiên hạ của ta, ha ha ha!"

Bên trong tiếng cười điên cuồng, lão giả mặc áo bào trắng không nhìn thấy đôi mắt càng ngày càng tàn nhẫn của Thiên Bắc Dạ.....

Cố Nhược Vân lắc lắc đầu, thờ dài một tiếng, đường tu luyện vốn không thể tham nhiều, nàng từ Vô Vương sơ cấp nhảy đến Vô Vương cao cấp đã là vô cùng mạo hiểm, huống chi là Vô Hoàng cao cấp tới Vô Tôn cao cấp? (L: ơ, chương trước có đoạn bảo là Vân tỷ vào đến Vô Hoàng mà nhĩ, chắc chỗ đó tác giả viết nhầm~)

Nhưng hôm nay lão giả hoàn toàn bị kinh hi làm đầu óc choáng váng, thế cho nên quên hoàn cảnh hiện tại của mình.

Quả nhiên, không cần một lát, đôi mắt tràn ngập mừng như điên của lão giả mặc áo bào trắng bỗng nhiên đại biến, lại khôi phục sợ hãi ban đầu.

"Không! Không cần! Lực lượng của ta đã đủ, không cần, mau dừng tay, người mau dừng tay!!!"

Lão giả mặc áo bào trắng sợ hãi giãy dụa, nhưng mà, hiển nhiên Thiên Bắc Dạ không có ý tứ thu tay, vô cùng vô tận lực lượng giống như là không cần tiền rót vào thân thể lão giả mặc áo bào trắng, rồi sau đó thân thể già nua kia của lão bị cho ăn no sau lại vẫn tiếp tục ăn, từng chút bành trướng lên.

"Dừng tay, người mau dừng tay!!!"

Cảm nhận được thân thể của mình càng ngày càng bành trướng, lão giả mặc áo bào trắng kích động hô to lên, đôi mắt lão tràn ngập tơ máu, khuôn mặt già nua tái nhợt vô sắc, sợ hãi che kín cả khuôn mặt già nua.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 374: Thiên Bắc Dạ tức giận (bốn)

Edit: kaylee

"Không!"

Phanh!!!

Tiếng khí cầu bị nổ tung vang lên, thân thể lão giả giống như khí cầu kia vỡ ra, huyết vụ (thịt và máu) đầy trời, chậm rãi rơi xuống từ trên bầu trời.....

Thiên Bắc Dạ thu tay, con ngươi tàn nhẫn chậm rãi quét về phía những người Tiên Địa khác.

Bị tầm mắt của hắn nhìn chăm chú, tất cả mọi người Tiên Địa cảm giác được trái tim run lên, lui về sau mấy bước, hận không thể biến thành một người trong suốt, để có thể tránh được nam nhân khủng bố giống như ác ma này.....

Cũng may rất nhanh Thiên Bắc Dạ đã thu hồi ánh mắt, hắn nhìn về phía Cổ Nhược Vân, tội nghiệp nói: "Tiểu Vân, tay của ta ô ứ, ngươi có ghét bỏ ta hay không?"

Phanh!

Nghe nói như thế, những người Thiên Thành kia đều thiếu chút nữa từng người té ngã xuống đất, có người càng là trực tiếp đánh lên mặt tường phía sau, nhưng mà, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt cổ quái nhìn về phía Thiên Bắc Dạ.

Rất khó tưởng tượng, nam nhân vừa rồi còn giống như ma, sẽ ở trong phút chốc chuyển biến thành dạng vô tội đáng thương.

"Ồ ứ?" Cổ Nhược Vân nhíu mày: "Ai bảo ngươi muốn ra tay?"

Thiên Bắc Dạ trầm mặc xuống, thật lâu sau, hắn gật gật đầu, nói: "Ta hiểu rõ ý tứ của Tiểu Vân, ngươi là bảo ta không ra tay có phải không? Ta đây có thể dùng lửa thiêu chết bọn họ hay không?"

Hắn nói lời này, là thật đơn giản giống như đang nói đêm nay có thể ăn cơm hay không.

Sắc mặt Cổ Nhược Vân đen lại, ánh mắt xuyên thấu qua Thiên Bắc Dạ quét về phía những người còn lại của Tiên Địa kia, khoe môi giương lên một độ cong: "Tiểu Dạ, những người này tạm thời giao cho ta, ta muốn làm cho mỗi một vết thương bọn họ lưu lại ở trên người hắn, đều phải trả lại gấp bội cho hắn."

Thiên Bắc Dạ nghĩ nghĩ, vẫn là quyết định để cho Cổ Nhược Vân tự mình ra tay, dù sao người mạnh nhất kia hắn đã giải quyết, lấy thực lực của Tiểu Vân thì những người khác chẳng phải vấn đề gì.....

"Được, Tiểu Vân, ngươi hết giận trước, chờ sau khi ngươi hết giận đừng quên lưu khẩu khí cho bọn hắn (L: tức là đánh hạ giận, không đánh chết nha), để ta phóng hỏa thiêu chết bọn họ."

Nghe vậy, phản đông thể lực của Thiên Thành cũng bất giác nổi lên đồng tình với Tiên Địa, bọn người kia thật đúng là không hay ho, đặc biệt hai ác ma này, vừa rồi khi Cổ Nhược Vân thân là Võ Vương sơ cấp có thể đủ chống đỡ ở dưới công kích của Thi Vân, hiện giờ nâng tới Võ Vương cao cấp, đối phó những Võ Hoàng này cũng không tính là vấn đề gì.

Nhất là huyết y nam tử tóc bạc kia, thực lực của hắn quả thực là bí hiểm, ngay cả cường giả thân là Võ Hoàng cao cấp đều trực tiếp giết trong một giây, những người khác ở dưới công kích của hắn, căn bản là ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có.

Hiển nhiên, người Tiên Địa cũng nghĩ đến điểm này rồi, tâm nhảy mất khẩu trương lên, nếu không có nam nhân này, bọn họ còn không cần sợ hãi, nhưng cổ tình thực lực của nam nhân này quá mức cường đại, không chỉ như vậy, thủ đoạn còn rất tàn nhẫn, nếu rơi vào trong tay của hắn, phỏng chừng sẽ sống không bằng chết.....

"Hạ gia chủ, dù thế nào ngươi cũng là thể lực một phương đại lục, hắn là biết chỗ quan trọng của Tiên Địa chúng ta đối với đại lục, Bạch trưởng lão đã chết, nếu chúng ta cũng chết, trách nhiệm này Hạ gia các ngươi đảm đương nổi sao?"

Nghe được lời nói của người Tiên Địa, Hạ lão gia tử trực tiếp bĩu môi, nói: "Ta không có thấy gì cả, Tiên Địa? Khi nào thì đã tới Hạ gia ta? Thế nào mà ta lại không biết."

"Ngươi....." Người vừa mới mở miệng nói chuyện tức giận rồi: "Hạ gia chủ, ngươi là đang trợ Trụ vi ngược (giúp kẻ xấu làm việc ác), sớm muộn gì cũng sẽ hối hận!"

"Ôi, Hi hi, đôi mắt lỗ tai này của phụ thân thật sự là không được, hoa đến mức thấy không rõ bất luận kẻ nào, cũng nghe không được âm thanh gì, chỉ nghe thấy có tiếng ruồi muỗi 'ong ong' kêu ở bên tai, ngươi đỡ vì phụ đi một bên nghỉ ngơi một lát trước đi."

Hạ lão gia tử lắc đầu thở dài, làm cho Hạ Tử Hi đỡ tay của mình, suy yếu nói.

Mất thấy người Tiên Địa còn muốn nói gì đó, Cổ Nhược Vân nhàn nhạt ngẩng mặt lên, giọng điệu bình tĩnh đánh gãy âm thanh ở cổ họng của đối phương: "Nói xong sao? Đã nói xong, vậy..... Các ngươi cũng nên đi gặp Bạch trưởng lão trong miệng các ngươi rồi."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 375: Tính sổ (một)

Edit: kaylee

Cổ Sanh Tiêu nhìn thiếu nữ mặc áo xanh phía trước kia, trong ánh mắt hàm chứa vẻ phức tạp, lúc trước, sở dĩ hắn gia nhập Linh Tông, chính là vì có đủ thực lực bảo vệ nàng an toàn, nhưng hôm nay, nàng cũng đã mạnh đến mức không lại cần sự bảo vệ của hắn.....

Nghĩ đến đây, trong lòng Cổ Sanh Tiêu có vui mừng, càng nhiều hơn chính là cảm giác mất mát, nhưng mà, hắn lại vẫn luôn không có thay đổi ước nguyện ban đầu của mình, muội muội đã đủ cường đại, mà hắn, chỉ có trở nên càng mạnh, mới có thể che chở được nàng an bình cả đời.....

"Cổ Nhựt Vân, chúng ta là người Tiên Địa, người thật muốn đối đầu với cả đại lục?" (L: bọn này chả có sang ý gì nhỉ, kẻ nào cũng cho mình là thần thánh, ai chống đối mình là chống đối cả đại lục ~)

Nhìn thiếu nữ áo xanh đi tới phía mình, sắc mặt mọi người đều đại biến, kinh hoàng la lớn.

"Tiên Địa?" Cổ Nhựt Vân nở nụ cười, nụ cười cười kìa nhân nhật giống như gió mát, nhưng mà, giờ khắc này, tất cả mọi người có thể cảm giác được trên người thiếu nữ bộc phát ra sát ý: "Chắc hẳn các người cũng biết hành vi của Cổ Nhựt Vân ta, uy hiếp vô dụng đối với ta! Huống chi, ta có cái gì sai? Luyện Khí Tông hại Ngọc nhi trước, bọn họ không nên bị giết sao? Nhưng một đám nguỵ quân từ Tiên Địa các người lại không phân tốt xấu xen vào việc của người khác, chẳng những dạy ta lấy oán báo oán, còn đã thương huyênh trưởng của ta, đáng tiếc, chưa bao giờ Cổ Nhựt Vân ta là người lấy oán báo oán, ta chỉ sẽ hoàn lại gấp đôi, gấp mười ân oán! Nếu ai đã thương người bên người ta, ta tất cùng hắn, không chết không ngừng!!!"

Bốn chữ không chết không ngừng vang lên, cho dù những cường giả Vô Hoàng Tiên Địa kia cũng nhìn không được run sợ một chút.

Những năm gần đây, bọn họ cũng đã sớm nghe nói qua những chuyện tân chủ tử (chủ nhân mới) của Bách Thảo Đường đã làm, bất kể là Lăng gia, hay là Cổ gia đều táng thân ở trong tay nàng! Ngay cả một Quý phi hoàng tộc năm đó vì đối phó nàng mà đã thương một thuộc hạ của nàng, kết quả, nàng trực tiếp mang theo mọi người Bách Thảo Đường và hai con Linh Thú cường đại giết vào hoàng tộc, thậm chí làm hoàng tộc thay đổi triều đại, tất cả, chỉ bởi vì một nữ nhân cấp dưới mà thôi.....

"Cổ Nhựt Vân!" Lãnh Ngôn Phong giận tím mặt, khuôn mặt vốn là lạnh lùng càng thêm lạnh như băng: "Người thật sự là một nữ nhân ngoan độc! Ngay cả một nửa thiện lương của Thi Vân sư muội cũng không có, hơn nữa hành vi còn kiêu ngạo như thế, người sẽ có báo ứng!"

Báo ứng?

Tươi cười của Cổ Nhựt Vân càng sâu, nàng nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, khi lại mở mắt, trong hai mắt thanh lãnh hiện lên vẻ cuồng ngạo không kềm chế được: "Như thật sự có báo ứng, vậy cũng hẳn là buông xuống đến trên đầu của các người! Hạ gia vô tội cỡ nào? Ngọc nhi vô tội cỡ nào? Những người bị hút cạn tinh thần lực chỉ vì giúp Thi Vân tăng lên thực lực, lại vô tội cỡ nào? Luyện Khí Tông các người miệng đầy nhân nghĩa đạo đức, lại có người nào làm được điểm này? Chẳng qua là một đám người vô sỉ mua danh chuộc tiếng, hơn nữa, nếu giết các người ta sẽ xuống địa ngục, vậy..... Ta ngược lại không ngại đi lịch lãm (L: kiểu như đi rèn luyện thực tế đó) mảnh địa ngục đó."

Từ đầu tới cuối, Thiên Bắc Dạ đều không có nói cái gì nữa, từ đầu đến cuối con người màu đỏ luôn ngó nhìn thiếu nữ áo xanh kia, bên môi hàm chứa tươi cười câu hồn người, một đầu tóc bạc kia của hắn khẽ bay lên ở trong gió, huyết y như ma, chính là giờ phút này hắn không có lệ khí và âm lãnh như vừa rồi, trên khuôn mặt tuyệt thể hiện ra đường cong nhu hòa, ở khắp trong thiên địa, hình như chỉ có một người dung nhập vào bên trong đôi mắt đỏ của hắn.....

Nếu nàng muốn xuống địa ngục, hẳn bởi nàng lại có làm sao, nếu ai tổn thương nàng, hắn sẽ diệt kẻ đó! Hắn muốn làm cho cả địa ngục, không người dám động nàng một chút nào!

Mọi người Tiên Địa nhìn nhau, bọn họ đã biết rằng bất luận nói cái gì đi nữa, Cổ Nhựt Vân cũng không có khả năng buông tha cho bọn họ, cho nên, sau khi liếc mắt một cái, tất cả mọi người đồng loạt rút ra vũ khí, nhanh chóng vọt qua phía Cổ Nhựt Vân.....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên*: *Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 376: Tính sổ (hai)

Edit: kaylee

"Ma nữ, hôm nay chúng ta chính là liều cái mạng già này, cũng tuyệt đối sẽ không để cho người như ngươi tiếp tục nguy hại thế gian!"

Xôn xao!

Người này vừa dứt lời, lập tức trông thấy Cổ Nhựt Vân chậm rãi quay đầu nhìn lại, hai mắt của nàng thanh lãnh, không hề dao động, lại không biết vì

sao, làm trong lòng lão cảm thấy chột dạ, thiếu chút nữa thì rơi xuống từ trong hư không.

Rống!

Bỗng nhiên, thiếu nữ nâng kiếm trong tay lên, một tiếng rống ngâm phát ra từ trên thân kiếm, rồi sau đó lập tức nhìn thấy hư ảnh một cự long màu trắng rời khỏi thân kiếm, há mồm lập tức nuốt Võ Hoàng cách nằng không xa.

Phải biết rằng, lấy thực lực Võ Vương sơ cấp vừa rồi của Cố Nhượng Vân, đều có thể thừa nhận công kích Võ Hoàng sơ cấp của Thi Vân, hiện giờ nàng đột phá đến Võ Vương cao cấp, cho nên, cự long màu trắng kia một ngụm trực tiếp đã nuốt thân thể tên của Võ Hoàng kia vào.

Nhìn thấy tình cảnh này, mọi người Tiên Địa kia vốn đang đánh tính toán lưỡng bại câu thương (hai bên cùng tổn hại), nhanh chóng dừng bước chân, tất cả mọi người bọn họ nhìn nhau, sau đó trong lòng đồng thời xuất hiện một chữ.

"Trốn!"

Sau khi liếc nhìn nhau, mọi người rút cuộc không xông lên liều mạng với Cố Nhượng Vân, xoay người lập tức trốn.

Ngay từ đầu, bọn họ còn muốn thừa dịp Thiên Bắc Dạ không chú ý bắt Cố Nhượng Vân dùng làm uy hiếp, không nghĩ tới nha đầu trên tay kia vậy mà lại sẽ có vũ khí cường đại như thế, nếu không có đoán sai, thanh vũ khí kia hẳn chính là Cao Giai Linh Khí trong truyền thuyết.

Kia nhưng là Cao Giai Linh Khí đó, nếu ở thời điểm bình thường, bọn họ khẳng định muốn nói ra một phen đạo lý lớn đại nghĩa ngút trời, sau đó đương nhiên chiếm cứ Linh Khí vào trong tay.

Nhưng hôm nay, bọn họ đã không có ý tưởng này, thậm chí nhanh chóng trốn về Tiên Địa, làm cho người Tiên Địa đến đối phó những người này.

"Vân Nhi, đừng để cho bọn họ chạy thoát!"

Trên mặt Cố Sanh Tiêu biến đổi, vội vàng nói: "Nếu để cho bọn họ trốn về Tiên Địa, cường giả Tiên Địa khẳng định sẽ xuất ra toàn bộ, lấy chuẩn tắc làm việc của Tiên Địa, bọn họ không có khả năng buông tha cho một kẻ địch có tiềm lực vô hạn!"

Đây chính là Tiên Địa!

Luôn bày ra dáng vẻ chính nghĩa ngút trời, sau lưng lại thường xuyên làm hành động không gặp được người!

"Thanh Long!"

Trong mắt Cố Nhượng Vân hiện lên vẻ lạnh lùng sắc bén, lạnh lùng phản phó nói: "Ngăn bọn họ lại cho ta."

Rống!

Thiên Khung sớm đã lòng tràn đầy ghen ghét, sau khi nghe thấy lời này của Cố Nhượng Vân, hét lớn một tiếng lập tức biến thành bản thể, thân thể khổng lồ bao phủ toàn bộ đại viện Hạ gia, từ trên cao nhìn xuống mọi người trước mắt.

"Chủ nhân có lệnh, tất cả các người đều lưu lại!"

Cả đời này, Thanh Long chán ghét nhất chính là loại người dối trá này, lúc trước là kiêu ngạo thực lực của lão giả mặc áo bào trắng, hiện tại lão giả mặc áo bào trắng đã chết, hẳn không có gì mà sợ hãi nữa.

Đương nhiên, nếu nhiều Võ Hoàng như vậy đồng loạt xông lên, chỉ sợ Thanh Long ứng phó cực kì khó khăn, nhưng hôm nay bọn họ chỉ nghĩ đến chạy trốn, căn bản là không có lòng dạ để chiến đấu với hắn, cho nên rất nhanh đã rơi vào thế hạ phong (thế yếu).

"Xen vào việc của người khác, là cản trở giá thật lớn."

Cố Nhượng Vân khẽ ngừng đầu, ánh mắt quét về phía mọi người không ngừng lui về phía sau ở dưới công kích của Thanh Long: "Vừa rồi bọn họ đã thương huynh trưởng ta thế nào, Thanh Long, người dùng đau đớn gấp mười hoàn lại cho ta! Ta muốn làm cho bọn họ bị thiên đao vạn quả (róc xương lóc thịt), chết không toàn thây! Bọn họ lưu lại một vết thương ở trên người huynh trưởng ta, ta muốn lưu lại một trăm vết ở trên người bọn họ."

Theo tiếng nói của thiếu nữ, mọi người Tiên Địa dần dần có chút chống đỡ không được, bọn họ quát tới phía sau: "Cố Nhượng Vân, người muốn giết cứ giết, làm gì tra tấn như thế chúng ta? Cho tới bây giờ Tiên Địa chúng ta đều không có sai, có sai chính là người, tâm tính người đã thành ma, nếu tiếp tục giết người như vậy, sớm muộn gì sẽ có người diệt người, ha ha ha!"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 377: Tính số (ba)

Edit: kaylee

Xôn xao!

Một đạo kiếm quang hiện lên, nháy mắt, một cánh tay của lão giả mở miệng kêu gào kia bị chém đứt xuống, đau đến mức lão quát to một tiếng, đôi mắt tràn ngập tơ máu hung hăng nhìn chằm chằm Cổ Nhược Vân.

Giờ khắc này, những lão giả Tiên Địa được thể nhân sùng bái, không còn có một thân tiên phong đạo cốt trước kia, cả người chật vật không chịu nổi, giống như là khát cái mới bỏ ra từ ổ khát cái.

"Ha ha, Cổ Nhược Vân, ngươi muốn tra tấn chúng ta, chúng ta sẽ không như ngươi mong muốn."

Đột nhiên một tiếng cười to truyền đến, rồi sau đó lập tức nhìn thấy thân thể của một lão giả mặc áo bào trắng phồng lên giống như một khí cầu, đôi mắt lão trợn lên, khuôn mặt dữ tợn, vô cùng khủng bố.

Sau đó, người khác cũng giống như hắn, thân thể cả đám phồng lên giống như khí cầu, giống như chỉ cần nhẹ nhàng chạm một cái sẽ nổ mạnh.

"Tự bạo, bọn họ muốn tự bạo!"

Hạ lão gia từ nhảy vọt đứng lên, sắc mặt đại biến nói: "Hơn mười Vô Hoàng tự bạo, là đủ phá hủy toàn bộ Thiên Thành, lần này nguy rồi!"

Một Vô Hoàng tự bạo, đã đủ làm cho phạm vi một ngàn dặm (500km) hóa thành bình địa, huống chi nơi này còn có hơn mười Vô Hoàng, loại lực lượng này cường đại cỡ nào? Cho dù là ông, ở trong loại tự bạo này cũng sẽ bị trọng thương, huống chi là người có thực lực thấp kém?

"Thì Vân sư muội, cẩn thận!"

Sắc mặt Lãnh Ngôn Phong đại biến, nhanh chóng nhắm về phía Thi Vân, gắt gao ôm nữ tử trên đất vào trong lòng.

Con ngươi của Thi Vân từng chút co rút nhanh, hoảng sợ nhìn thân thể của mấy lão giả phồng lên như khí cầu, khuôn mặt vừa trắng vừa xanh, sau đó, nàng giống như là phát điên đá một cước về phía Lãnh Ngôn Phong, dữ tợn hô: "Đồ vô dụng, còn không mau đi ngăn cản! Ngăn cản bọn họ! Ta không muốn chết! Ta còn không có trở thành thiên hạ đệ nhất, ta còn không có được Thiên Bắc Dạ, ta không muốn chết ở chỗ này!"

Phanh!

Lãnh Ngôn Phong bị một cước đạp lặn, ánh mắt ngây ngốc ngó nhìn nữ tử giống như đồ điên kia, trong ánh mắt tràn đầy vẻ không dám tin.

Đây vẫn là Thi Vân sư muội luôn luôn bình tĩnh giống như tiên nữ kia sao? Nàng vẫn là người thiện lương dịu dàng, kéo y lên từ vực sâu sao? Vì sao nàng giờ phút này, lại giống như đã thay đổi thành một người khác.

Nhìn biểu cảm chán ghét của nữ tử kia, tâm Lãnh Ngôn Phong bị đau đớn hung hăng co rút một chút, ở lúc nguy hiểm nhất, y nghĩ đến là che chở nàng an toàn, mà nàng. Lại là một cước đá văng y.

Trái tim của y, chưa từng có một khắc lạnh lẽo giống như hiện giờ.

Lãnh Ngôn Phong cắn chặt môi mòng tái nhợt, đôi mắt mang theo đau kịch liệt, nhưng mà, ngay trong nháy mắt này, một giọng nói phong thanh vân đạm truyền đến từ một bên, bình tĩnh không có một chút dao động.

"Muốn tự bạo? Vậy. Cũng phải nhìn xem ngươi có cơ hội này hay không "

Thiếu nữ nhẹ nhàng cười nhợt nhạt, tươi cười kia xòe xác tiêu điều lạnh như băng, không cho là đúng nhếch khóe môi.

"Ha ha, Cổ Nhược Vân, ngươi muốn làm cho chúng ta chết, ta cũng sẽ không để cho ngươi tốt hơn!"

Một người bên trong đám Tiên Địa cười 'ha ha', ngay sau đó, thân thể lão càng ngày càng bành trướng, sợ tới mức sắc mặt mọi người đều trắng bệch, có một số người thiếu chút nữa thì khóc ra.

Phốc!

Một âm thanh giống như tiếng đánh rầm (L: đổ mồ hôi ~ nguyên văn nhé), đột nhiên đánh vỡ không khí khẩn trương giờ phút này.

Hạ lão gia từ sùng sốt một chút, tiện đà cười 'ha ha' lên: "Này tính là cái gì? Tiếng sấm lớn hạt mưa nhỏ? Chỉ bằng một tiếng 'phốc' này, cũng có thể dọa ngã chúng ta? Đến cùng là ngươi muốn tự bạo, hay là khí trong thân thể quá nhiều, cho nên muốn phóng ra?"

Mọi người Tiên Địa cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, sắc mặt của tất cả mọi người đều trắng bệch hai mặt nhìn nhau, bọn họ rõ ràng đã sắp tự bạo, vì sao lại giống như bị một luồng lực lượng ngăn lại, cho dù hiện giờ thân thể vẫn là hiện ra trạng thái bành trướng, lại thể nào cũng không cách nào khiến

cho lão tiếp tục. Càng không cách nào ghen trở về.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 378: Tính số (bốn)

Edit: kaylee

Loại cảm giác nửa vờ này, làm cho bọn họ ghen đến khó chịu, thậm chí còn khó chịu hơn so với chết!

"Ta nói rồi, muốn tự bạo, các ngươi còn không có cái thực lực kia."

Cố Nhược Vân khẽ ngẩng đầu, giọng điệu nhẹ như gió, chậm rãi vang lên.

"Tiểu Dạ, những người này ta đã không có hứng thú, kể tiếp người giúp ta giải quyết đi, ta còn có chuyện cần quan trọng hơn."

Nói xong lời này, nàng lập tức thu hồi ánh mắt, không bao giờ liếc mắt nhìn mọi người Tiên Địa một cái nào nữa.

Thiên Bắc Dạ cười cười với Cố Nhược Vân, chỉ là khi ở trước mắt những người khác, tươi cười trên khuôn mặt tuyệt thế dần dần biến mất, một đầu tóc bạc quấn quanh ở trong gió, huyết y giống như bỏ ra từ trong huyết trì (ao máu) địa ngục, con ngươi màu đỏ thị huyết tàn nhẫn, hơn nữa còn mang theo khí phách cuồng ngạo không kềm chế được.

"Kẻ đã thương nàng, tất cả đều đáng chết!"

Ầm!

Ở trong phút chốc lời nói của hắn vang lên, vô cùng vô tận hòa diễm thiêu đốt lên từ trên đất, vây tất cả mọi người ở bên trong hỏa diễm kia. Hỏa diễm kia giống như biển lửa trong địa ngục, vô biên vô hạn, khi vừa bước vào, chính là hồn phi phách tán!

Nghe tiếng tru lên tê tâm liệt phế trong biển lửa này, những người khác ở đây đều không tự chủ được cảm thấy trong lòng run lên, hỏa diễm ngay cả cường giả Võ Hoàng cũng không thể chịu đựng được, bọn họ ở bên trong lại có thể chịu được bao lâu?

Từ đầu tới cuối, Cố Nhược Vân cũng không lại để ý tới người Tiên Địa, ánh mắt của nàng chuyển tới trên người Thi Vân, trong nháy mắt kia, sát khí toàn thân bắt đầu khởi động ra, trong con ngươi thanh lãnh tràn đầy lạnh lùng.

"Nói, Ngọc nhi ở nơi nào!"

Thân mình Thi Vân chấn động, ả cười lạnh một tiếng: "Ta nói rồi, ngươi uy hiếp ta, ta sẽ làm cho ngươi vĩnh viễn không thấy được hắn! Trừ phi, ngươi quỳ xuống cầu ta."

Ngay tại sau khi ả nói xong lời này, một ánh mắt âm trầm lạnh lẽo đột nhiên định ở trên thân thể của ả, làm cho tâm của Thi Vân bỗng nhiên đau một chút.

Nam nhân này, lần đầu tiên nhìn mình, lại là vì một nữ nhân khác.....

Rõ ràng mình và hắn mới là thần tiên quyến lữ, không phải sao?

Vì sao hắn lại tin tưởng lời nói dối của nữ nhân kia như thế?

Nghĩ vậy, ánh mắt Thi Vân lộ ra nồng đậm ghen tị: "Cố Nhược Vân, ngươi quỳ xuống cầu ta, ta sẽ nói cho ngươi tung tích của Hạ Lâm Ngọc!"

Ả chính là muốn nữ tử này quỳ gối trước mặt của mình, sau đó hung hăng dập nát tôn nghiêm của đối phương, nhất là ở trước mặt của Thiên Bắc Dạ, cũng muốn làm cho hắn hiểu rõ, nữ nhân như vậy là không đáng giá nhắc tới cỡ nào!

"Được."

Cố Nhược Vân nhàn nhạt cười, chậm rãi đi tới chỗ Thi Vân.

Trông thấy động tác của nàng, trên mặt Thi Vân bắt gặp mang theo một chút cười lạnh, cho dù mình thua ở trên tay nữ nhân này lại như thế nào? Cuối cùng, nàng không phải vẫn là phải lay mình sao?

"Chủ nhân!"

Giọng nói của Thiên Khung mạnh mẽ biến đổi: "Chủ nhân, nữ tử này căn bản chính là dụng tâm bất lương, người không thể nghe lời của ả!"

Giống như không có nghe thấy lời nói của Thiên Khung, Cổ Nhược Vân đi tới trước mặt Thi Vân, mọi người thấy một màn như vậy đều lắc lắc đầu, mặc cho hiện giờ Cổ Nhược Vân rất cường đại, nhưng có con tin bị Thi Vân nắm ở trong tay, cuối cùng vẫn là chỉ có thể nghe lời.

Phanh!

Ngay tại lúc tất cả mọi người đều cho rằng Cổ Nhược Vân đã bị Thi Vân uy hiếp, chân Cổ Nhược Vân lại hung hăng rơi xuống, dẫm phía trên ngực của Thi Vân, nâng dùng sức lực rất lớn, thế cho nên Thi Vân còn chưa có phản ứng lại từ trong đắc ý, đã đau đến mức sắc mặt tái nhợt, ngay cả nói đều nói không nên lời.

"Ta không có thể bảo vệ tốt Ngọc nhi, là sai lầm của ta, hiện giờ chuyện duy nhất ta có thể làm, chính là làm cho mọi người Luyện Khí Tông chôn cùng hân! Đương nhiên, ta sẽ không để cho các người chết thống khoái, ta sẽ làm cho các người nhận hết tra tấn, sống không bằng chết! Người cho rằng biển lửa của tiểu Dạ đã là tra tấn sâu nhất? Không! Đây xa xa không đủ, ta sẽ cho các người đau gấp một ngàn lần một vạn lần! Thi Vân, người dùng sinh mệnh của Ngọc nhi uy hiếp ta, là vô cùng sai lầm! Chính là bởi vì hân rất quan trọng đối với ta, cho nên, ta sẽ làm cho trên trên dưới dưới Luyện Khí Tông, cho dù là một con chuột, một con kiến, phàm là của Luyện Khí Tông đều sẽ chôn cùng hân! Như thế, người xác định còn muốn dùng mạng của hân uy hiếp ta?"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 379: Tính số (năm)

Edit: kaylee

Giọng nói của thiếu nữ nhẹ mà bình tĩnh, lại làm cho tâm của Thi Vân nhảy mất nổi lên ngàn vạn tầng sóng, nhưng mà còn không chờ ả mở miệng, chân Cổ Nhược Vân mạnh mẽ dùng một chút lực, hung hăng dẫm lên xương sườn của ả, đau đến mức sắc mặt của ả tái nhợt, đầu đổ mồ hôi lạnh, đôi mắt tức giận gắt gao nhìn chăm chăm Cổ Nhược Vân.

"Ta không muốn nghe lời nói dư thừa," Cổ Nhược Vân nhàn nhạt liếc mắt lườm ả một cái: "Nói, rốt cuộc Ngọc nhi ở nơi nào!"

"Ta..." Thi Vân gắt gao rấn răng, khuôn mặt tái nhợt vô sắc: "Ta không biết!"

"Người nói cái gì?"

Khuôn mặt Cổ Nhược Vân lạnh lùng, chân lại dùng lực lớn hơn: "Người không biết?"

"Ta quả thật không biết," Thi Vân nắm chặt nắm tay, ả hít vào một hơi thật sâu, mới khó khăn nói ra một câu nói: "Ta chỉ là nhìn ra hân rất quan trọng đối với người cho nên..... Cho nên muốn muốn uy hiếp người, Hạ Lâm Ngọc không ở trên tay của chúng ta....."

Cổ Nhược Vân không nói gì, con người đen thanh lãnh vẫn lạnh lùng nhìn chăm chú vào nữ tử bị nâng dẫm dưới chân, thật lâu sau, nàng chậm rãi mở miệng: "Cho dù hân không ở trên tay các người, nhưng mà hại hân rơi xuống vách núi đen xác thực là những người các người này, bởi vậy, người của các người ở nơi này, một người ta cũng sẽ không bỏ qua!"

"Cổ Nhược Vân, người muốn biết ta đã nói cho người, làm sao người có thể nói chuyện không giữ lời?"

Tiểu thư Luyện Khí Tông lại như thế nào? Thiên chi kiêu nữ thì lại như thế nào đây? Ai không sợ chết? Vì sống sót ả đã hoàn toàn đánh mất hình tượng trước kia, khản trương hô to lên.

"Nói chuyện không giữ lời? Thật có lỗi, ta cũng không có nói qua sẽ bỏ qua cho các người!"

Hai mắt Cổ Nhược Vân đảo qua mặt của Thi Vân, lại chậm rãi xẹt qua những người Luyện Khí Tông khác, bên môi dần dần nâng lên một nụ cười, nụ cười kia rất lạnh, lạnh đến mức làm cho bọn họ hận không thể tìm một chỗ trốn vào.

"Cổ Nhược Vân, Hạ Lâm Ngọc là ta đã thương, người muốn giết cứ giết một mình ta, không quan hệ với Thi Vân sư muội!"

Lãnh Ngôn Phong đã đi ra từ trong một mặt không muốn người biết kia của Thi Vân, khuôn mặt kiên nghị mang theo lựa chọn thấy chết không còn, cũng không ủy kỵ nhìn chăm chú vào Cổ Nhược Vân.

Cho dù Thi Vân sư muội làm tổn thương lòng của y lại như thế nào? Dù sao hân cũng đã nữ tử này yêu nhiều năm như vậy, một mặt giống như hôm nay của ả, hoàn toàn là bị tiện nhân Cổ Nhược Vân đáng chết kia bức ra, nếu không phải vì nàng, Thi Vân sư muội vẫn là nữ tử dịu dàng thiện lương kia.....

"Ha ha ha, Cố Nhược Vân, muốn giết ta, cũng phải nhìn xem ngươi có bản lĩnh đó hay không!"

Sau khi sắc mặt Thi Vân đại biến đột nhiên điên cuồng cười, khuôn mặt dữ tợn nói: "Đều có át chủ bài, nhưng ta vẫn luôn không nỡ dùng, cho dù ngươi nhục nhã ta như thế, ta cũng chưa từng lấy ra, nhưng mà sau khi ngươi nhục nhã ta xong, còn muốn giết ta? Cừu hận hôm nay Thi Vân ta nhớ kỹ, chờ ngày sau tất nhiên sẽ hoàn trả đủ số."

Cười cười, tóc của ả bay lên, bỗng nhiên một luồng lực lượng bạo phát ra từ trong cơ thể, chấn động làm cho Cố Nhược Vân bất giác lui về phía sau hai bước.

Một đám sương mù màu đen chậm rãi mạnh mẽ xuất hiện ra từ trên thân thể của ả, trong sương mù kia, giống như có một bóng người màu đen, không chân không thật, dường như bóng người kia phát ra một tiếng nói trầm thấp âm ngoan.

"Đồ vô dụng!"

Câu này của y, âm thanh rất nhẹ, làm cho người ta cảm giác là ảo giác, chỉ có Cố Nhược Vân mới nghe được rõ ràng, trong sương mù màu đen này thật tồn tại một người không rõ lai lịch.

Phút chốc, lòng của Cố Nhược Vân có một loại cảm giác không thoải mái, còn mạnh mẽ xuất hiện ra một loại xúc động muốn phá hủy bóng dáng kia, thật giống như, người này là túc địch (kẻ địch nhiều đời) của nàng..... (L: spoil chỗ này, kẻ địch thật đó ~ không phải giống như đầu ~)

Đúng lúc này, một hơi thở âm lạnh truyền đến từ bên cạnh Cố Nhược Vân, nàng sững sờ một chút, quay đầu nhìn lại, lập tức trông thấy trên khuôn mặt tuyệt thế kia của Thiên Bắc Dạ là vẻ khủng bố nàng chưa từng gặp qua.....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 380: Tính số (sáu)

Edit: kaylee

Giờ phút này, hắc mới giống như một ác ma chân chính, tóc bạc nhảy múa, huyết y bay lên, vô cùng vô tận lực lượng tụ tập ở trên người của hắc, 'ầm' một tiếng đánh về phía hư ảnh màu đen kia.....

Ầm!

Tiếng nổ mạnh sinh ra từ nơi Thi Vân ngốc, trực tiếp nổ ra một cái hố sâu, đen không thấy đáy, có thể thấy được một chiêu này dùng bao nhiêu lực lượng. Nhưng mà, bóng người màu đen kia lại biến mất, cùng lúc đó biến mất còn có Thi Vân và Lãnh Ngôn Phong.....

"Tiểu Dạ!"

Trái tim Cố Nhược Vân căng thẳng, gắt gao bắt được tay của Thiên Bắc Dạ, nhẹ vỗ về mu bàn tay hắc, hình như là độ ấm của lòng bàn tay thiếu nữ làm cho sắc mặt của Thiên Bắc Dạ chậm rãi khôi phục lại, quay đầu nói với Cố Nhược Vân: "Tiểu Vân, ta cũng không biết bản thân là như thế nào, vừa thấy nam nhân kia ta lập tức muốn giết y!"

Nam nhân?

Cố Nhược Vân sững sờ, vừa rồi nàng chỉ thấy được hư ảnh màu đen, nhưng không có thấy rõ dáng vẻ của người nọ, mà Thiên Bắc Dạ lại thật sự thấy được.....

Từ đầu tới cuối, Cố Sanh Tiêu đều không nói gì, hắc nhìn Thiên Bắc Dạ, sau đó ánh mắt dừng ở trên người Cố Nhược Vân, hai tay đặt ở bên chân kia không tự chủ được nắm chặt lại.

Xem ra, muội muội gặp được kẻ địch rất cường đại, bản thân chỉ có trở nên càng mạnh, mới có thể bảo vệ nàng an toàn.

Cũng là lúc mình nên về Linh Tông, tuy rằng nam nhân này có ý đồ gây rối với muội muội, nhưng có hắc ở bên người ít nhất có thể bảo đảm nàng an toàn. Mà mình, chỉ có tiến vào nơi kia tu luyện, mới có thể làm thực lực nhanh chóng tăng lên.

Lúc trước cho dù trưởng lão Linh Tông cũng từng nói qua việc này, nhưng bởi vì tiến vào nơi kia thì không cách nào dễ dàng rời đi, hắc vương bạn muội muội ở ngoài, mới không có đáp ứng.....

Hiện giờ, hắc có thể yên tâm đi tu luyện.

Trong bất tri bất giác, con người ôn hòa của Cố Sanh Tiêu dần dần kiên nghị, bình tĩnh nhìn thiếu nữ áo xanh trước mặt.

Vân Nhi, chờ ta, chờ ta cường đại đến ngày nào đó đủ bảo vệ muội, ta sẽ trở về gặp muội.

"Ca."

Ánh mắt Cố Nhượng Vân vừa chuyển, lập tức rơi xuống phía trên khuôn mặt anh tuấn kiên nghị của nam tử, chậm rãi đi tới bên người của hắn: "Sau đây ca có tính toán gì không? Cùng ta cùng đi Đông Phương thế gia hay là về Linh Tông?"

"Vân Nhi," Con người của Cố Sanh Tiêu ôn hòa xuống, khóe môi nanh lên, bàn tay to sừng nịch vuốt đầu thiếu nữ, nói: "Chờ ta ba năm, nhiều nhất ba năm, ta tất nhiên sẽ trở về gặp muội! Đến lúc đó, ta chắc chắn làm cho tất cả mọi chuyện đều ổn định xuống."

Thời gian ba năm, cũng đủ hắn xuất quan ra từ nơi kia, cũng đủ hắn nắm trong tay toàn bộ Linh Tông.....

"Vậy chừng nào thì ca đi?" Cố Nhượng Vân ngẩng đầu nhìn nam tử, hỏi.

Nàng đương nhiên biết nguyên nhân huynh trưởng tiến vào Linh Tông, chỉ là vì có thể lực càng mạnh bảo vệ nàng mà thôi, mà ở trên đại lục, chí cường (mạnh mẽ nhất) chính là Tam Đại Chế Tài kia.

Cho nên, nghĩ đến đây, trong lòng Cố Nhượng Vân dâng lên một chút lo lắng.

"Ngày mai."

Cố Sanh Tiêu trầm mặc một lát, lại mở miệng nói.

Ánh mắt của hắn vẫn luôn không rời khỏi thiếu nữ phía trước, giống như muốn khắc sâu vào trong lòng mình.

Dù sao, lúc này đây sau khi phân biệt, không biết khi nào mới có thể gặp nhau.....

Cố Nhượng Vân không lại nói thêm cái gì, nàng quay đầu nhìn người Luyện Khí Tông phía sau, giọng nói vô cùng thanh lãnh: "Từ đây về sau, Luyện Khí Tông không cần tồn tại, Hạ lão gia tử, kế tiếp giao cho Hạ gia các người, ta sẽ để cho Thanh Long giúp các người."

"Tốt."

Sau khi nghe thấy Hạ Lâm Ngọc cũng không ở trong tay Thi Vân, rốt cục khẩu khí trong lòng Hạ lão gia tử kia cũng có thể nhỏ ra, rồi sau đó lập tức nghe thấy được lời nói của Cố Nhượng Vân, cười cười nói: "Nha đầu, hôm nay thật đúng là đa tạ người, nếu không có người, chỉ sợ Hạ gia ta sẽ nguy ở sớm tối."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 381: Tính số (bảy)

Edit: kaylee

Nói xong lời này, hắn ngẩng ra, khuôn mặt nghiêm khắc lãnh liệt, hai mắt sắc bén nói: "Các thế lực Thiên Thành nghe lệnh, chém giết hết tất cả người Luyện Khí Tông nơi này, sau đó theo ta cùng đi Luyện Khí Tông tính số!"

Mấy ngày nay tới giờ, người Thiên Thành cũng không biết đã bị bao nhiêu ức hiếp, hiện giờ rốt cục có thể hành diện, tất cả mọi người bất giác hô to lên.

"Không phải chỉ là một Luyện Khí Tông thôi sao, cho dù bọn họ cường thịnh lại như thế nào, không có ức hiếp người như vậy."

"Còn có lão nhân lúc trước bị Hạ gia trục xuất mà ghi hận trong lòng, vậy mà thông đồng với Luyện Khí Tông tính toán nuốt Thiên Thành, thật sự không thể tha thứ, ta nguyện ý theo Hạ gia chủ rửa sạch sỉ nhục!"

Mọi người cất giọng ho to, âm thanh vang vọng ở toàn bộ Hạ gia, bốc cháy lên ý chí chiến đấu, hướng chỉ, trong đó còn có rất nhiều nam nhi tâm huyết, hiện giờ trông thấy một mặt đối trá của Luyện Khí Tông, như thế nào có thể nhẫn nhịn được?

"Nếu các vị đều không có ý kiến, thì lập tức theo ta giết vào Luyện Khí Tông!"

Giọng nói của Hạ lão gia tử lạnh lùng, vang vọng ở mỗi một góc trong đình viện Hạ gia.

Ở bên trong góc không xa kia, đôi con người âm ngoan gắt gao nhìn chằm chằm Cố Nhượng Vân.

Lại là nữ tử kia!

Vì sao nữ nhân kia luôn xen vào việc của người khác, nếu không phải vì nàng, nhóm người Hạ gia này đã sớm chết!

Không được! Như tiếp tục như vậy sớm hay muộn gì Hạ gia cũng rơi xuống trên đầu ca ca kia của mình, đây là chuyện bất luận như thế nào y đều không tiếp nhận được. Việc cấp bách, vẫn là giải quyết nữ nhân kia trước.

Chỉ có nàng chết đi, Hạ gia mới có thể thái bình.

.....

La Ly đứng ở bên trong đám người, ánh mắt như chớp như không nhìn Cố Nhượng Vân.

Giờ này khắc này, trên khuôn mặt đáng yêu giống như búp bê kia của nàng đã không có sức sống lúc ban đầu, có chỉ là tử khí nặng nề.

Có lẽ là suy nghĩ kỹ, nàng vẫn là cất bước về phía Cố Nhượng Vân.

Cố Nhượng Vân cảm nhận được bóng dáng bước đến gần, bất giác quay đầu nhìn lại, con ngươi thanh lãnh dừng ở phía trên khuôn mặt phần ngọn như búp bê của thiếu nữ.

"Ngươi có việc sao?"

"Ta....." La Ly cắn chặt môi, nàng nâng lên con ngươi trong suốt, kiên định không thay đổi nhìn nàng: "Ta có thể đi theo ngươi hay không."

"Ly nhi!"

La Ngô biến sắc, áy náy nói với Cố Nhượng Vân: "Cố cô nương, nữ nhi của ta không hiểu chuyện, kính xin Cố cô nương đừng để ý."

Hình như La Ly không nghe thấy lời nói của phụ thân mình, cúi đầu cắn môi, khuôn mặt lộ ra kiên định không cách nào lay chuyển.

"Ta muốn đi theo ngươi, ngươi có thể để cho ta đi theo hay không."

"Ly nhi!"

La Ngô cuống lên, hắn chưa từng thấy nữ nhi của mình lúc này lại không tự chủ được phụng phịu nói: "Ly nhi, không được hồ nháo, Cố cô nương là chủ tử của Bách Thảo Đường, hơn nữa còn là một cường giả Võ Vương cao cấp, bên người nàng có rất nhiều người tài ba, con cũng đừng đi tìm phiền toái."

Nghe lời nói của La Ngô, khuôn mặt của Cố Nhượng Vân vẫn bình tĩnh trước sau như một, trong con ngươi đen của nàng mang theo cảm xúc làm cho người ta không thể xem hiểu, chậm rãi mở miệng nói: "Cho ta một lý do để nhận ngươi."

Thiếu nữ phần ngọn lại ngẩng đầu lên, giờ khắc này, ánh mắt trời khuyh chiếu xuống, dừng ở phía trên gò má trắng nõn của nàng.

"Bởi vì, ta muốn biến cường!"

Lý do của nàng chính là, ta muốn biến cường!

Nếu nàng cũng đủ cường đại, Ngọc ca ca sẽ không vì cứu nàng mà gặp phải nguy hiểm, nếu nàng cũng đủ cường đại, thì có thể không cản trở thành trở ngại của người khác! Mặc kệ hiện tại Ngọc ca ca ở nơi nào, nàng chỉ có trở nên cường đại, mới có thể đi tìm hắn.

Mà nàng, vẫn luôn tin tưởng, ở trong lòng nàng thiếu niên vẫn còn sống! Nói không chừng lần gặp mặt tiếp theo, hắn sẽ càng cường đại hơn.....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 382: Tính số (tám)

Edit: kaylee

Cố Nhượng Vân nhìn khuôn mặt kiên định của thiếu nữ thật sâu, hình như thời gian trôi qua thật lâu, có lẽ vì quá lâu nàng không có mở miệng, không đạt được mục đích của bản thân, tâm La Ly khẩn trương lên.

Cũng đúng, bên người nàng có nhiều cường giả như vậy, bản thân nhỏ yếu như vậy, làm sao nàng lại có thể để ý mình.

Ngay tại lúc trái tim của La Ly sắp ngừng nhảy lên, rốt cục Cố Nhượng Vân cũng nói chuyện.

"Chờ lúc ta rời đi, người theo ta đi đi."

Cái gì..... Cái gì?

La Ly bỗng chốc ngẩn ra, giật mình nhìn Cố Nhượng Vân, có chút không thể tin vào tai của mình, thế nào nàng cũng không nghĩ tới, Cố Nhượng Vân sẽ nhận nàng.

Những người khác cũng thật nghi hoặc, thiên phú của La Ly bình thường, thực lực cũng không tính là rất cường đại, vì sao nàng lại nguyện ý để cho nàng ấy đi theo?

"Ta biết các ngươi đều thật nghi hoặc, nhưng mà, từng người bên người ta đều không tính là thiên tài gì, một người không có thiên phú cũng không đáng sợ, đáng sợ là bọn hắn không có nghị lực! Vừa rồi ánh mắt của nàng làm cho ta chấn động rất lớn, ta thu nàng, cũng không phải vì nàng là người Ngọc Nhi muốn bảo vệ, mà là..... Nàng là một cường giả! Có được nghị lực lớn và nội tâm kiên định như thế, ta tin tưởng cho dù nàng không có thiên phú, nhưng đợi một thời gian, cũng sẽ trở thành cao thủ danh chấn một phương đại lục!"

Không sai, một người không có thiên phú cũng không sao, chỉ cần có được nghị lực sớm muộn gì cũng sẽ đạt được thành công.

Mà một người lại có thể phát giác ra những tiềm tàng trên người nàng, mới là đáng sợ chân chính!

Giờ khắc này, tất cả mọi người hiểu rõ, vì sao nàng còn tuổi nhỏ đã có được thành tựu lớn như thế, đó là bởi vì, nàng thành lập thế lực, chưa bao giờ đặt thiên phú ở vị trí chọn lựa đầu tiên, nàng chọn, chính là xem một người có quyết tâm trở nên cường đại hay không.

Cố Sanh Tiêu ôn hòa nhìn Cố Nhượng Vân, trên mặt mang theo tươi cười ấm vào tận lòng người, hẳn biết, mặc kệ muội muội muốn làm cái gì, đều không có sai!

"Cảm ơn."

Giọng nói của La Ly mang theo ghen ghét: "Ta sẽ không làm cho ngươi thất vọng, ta nhất định sẽ nỗ lực tu luyện, trở thành một cường giả chân chính!"

Cố Nhượng Vân cười cười, cũng không có trả lời lời nói của La Ly nữa, tầm mắt của nàng nhìn về phía bóng dáng rời đi kia, trong mắt xẹt qua vẻ lạnh lùng sắc bén.

Xem ra có một số sổ sách, cũng đến thời điểm thanh toán.....

.....

Trong khoảng thời gian này, đại lục đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Đầu tiên là mấy tên lão giả Tiên Địa mặc danh kỳ diệu (không hiểu ra sao) mà mất tích, đồng thời mất tích còn có đại tiểu thư và mấy tên cao thủ Võ Hoàng của Luyện Khí Tông, sau đó có một số lời đồn đãi truyền ra, nghe nói là Thi Vân đại tiểu thư ám toán mấy trưởng lão Tiên Địa kia, muốn cướp đoạt bảo bối trong tay bọn họ, vốn rất nhiều người còn chưa tin Thi Vân tiểu thư dẫu dằng sẽ làm ra loại chuyện này.

Nhưng mà, rất nhanh, Thiên Thành Hạ gia, truyền nhân Linh Tông Cố Sanh Tiêu, còn có chủ tử Huyền Âm Điện Tá Thượng Thần đều đứng ra chứng minh tính chân thật của chuyện này, có ba phương chứng minh, cho dù thế nhân không tin cũng không được.

Vì thế Thiên Thành Hạ gia lấy danh nghĩa báo thù vì trưởng lão Tiên Địa giết vào Luyện Khí Tông, nhưng mà, sau khi bọn họ đến Luyện Khí Tông, Tông chủ Luyện Khí Tông cũng đã chẳng biết đi đâu, những người lưu lại, một người Thiên Thành cũng không buông tha.

Mà Luyện Khí Tông vốn cường đại kia, ngay tại trong khoảnh khắc bị giết, cũng làm cho tất cả mọi người đại lục hoảng hốt.

Cùng lúc đó, trong một sơn động âm u, một âm thanh thê lương truyền ra từ trong sơn động kia, trong tức giận mang theo sát khí.

"Cố Nhượng Vân, ngươi chờ, sớm muộn gì cũng có một ngày Thi Vân ta sẽ tìm ngươi báo thù, lúc đó, ta muốn làm cho ngươi sống không bằng chết!!!!"

Ả hận!

Hận nữ nhân hung hăng tàn phá ả kia!

Nếu không vì nữ nhân kia, ả vẫn là đại tiểu thư Luyện Khí Tông cao cao tại thượng, như thế nào sẽ lưu lạc đến loại tình trạng này.

Đương nhiên hiện giờ Thi Vân còn không biết Luyện Khí Tông đã xảy ra chuyện, càng không biết Cố Nhượng Vân vu oan hãm hại mình, nếu không, tất nhiên sẽ trực tiếp lao ra đi tìm nàng tính sổ.

Đáng tiếc, cái gì ả cũng không biết.....

Chương 383: Xuất phát, Đông Phương thế gia (một)

Edit: kaylee

Lúc này, trong Hạ gia, Hạ lão gia từ ngai ngay ngắn ở phía trên chủ vị, khuôn mặt toả sáng, rốt cục Thiên Thành bọn họ có thể hung hăng nhả ra ngum ác khí nhiều ngày nay! Nhưng mà, hiện giờ chỉ cần nghĩ đến Hạ Lâm Ngọc vẫn không có tin tức như cũ, tâm của ông dần dần trầm xuống.

"Các người để cho ta đi vào!"

Đúng lúc này, bên ngoài phòng hội nghị truyền đến một giọng nói tức giận, giọng nói này làm sắc mặt của Hạ lão gia từ biến thành lạnh lùng, hừ lạnh một tiếng, nói: "Các người cho hắn đi vào đi."

"Vâng, gia chủ."

Sau khi lời nói chấm dứt, cửa phòng hội nghị lập tức mở ra, rồi sau đó Hạ Khởi mặc cảm y từ ngoài cửa đi vào, y nhìn tất cả trưởng lão ở đây, lại nhìn Hạ lão gia từ ngai trên cao, cuối cùng, ánh mắt lưu lại ở trên người Cố Nhược Vân ngồi ở bên cạnh Hạ lão gia từ, trong đôi mắt âm trầm hàm chứa hàn ý lạnh lẽo.

"Cố Nhược Vân, người còn muốn lừa gạt thế nhân đến khi nào!"

Hạ Khởi đột nhiên nói ra lời nói làm cho tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, bất giác hai mặt nhìn nhau, thật sự không rõ y đang nói cái gì.

"Hạ Khởi, người có ý tứ gì?" Hạ lão gia từ cũng không tự chủ được mà nhíu mày, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía nhi tử của mình: "Có cái gì người nói cho rõ ràng."

Loại thời điểm này, Hạ Khởi đã không có dịu dàng nho nhã ban đầu, khuôn mặt tràn đầy lãnh ý: "Phụ thân, chẳng lẽ các người còn không biết Cố Nhược Vân chính là hung thủ mưu hại đại ca? Nếu không vì sao chỉ có nàng mới có thể cứu được đại ca, quan trọng nhất là, cường giả bên người nàng rất nhiều, hàng phục một Cổ Long cũng không phải chuyện rất khó, hơn nữa, vì sao Luyện Khí Tông sớm không tới muộn không tới, cố tình tới ở sau khi nàng xuất hiện không bao lâu, vì sao nàng lại kiếm cớ ở lại Thiên Sơn ở trong khoảng thời gian Luyện Khí Tông tới? Không phải là muốn thoát khỏi hiểm nguy, mà các người lại bị nàng lừa gạt! Ngược lại lại vô cớ oan uổng La trưởng lão."

Nói xong lời này, biểu cảm của Hạ Khởi trở nên vô cùng bi phẫn (đau buồn + tức giận), giống như Cố Nhược Vân đã làm chuyện tội ác tày trời nào đó.

"Lúc trước La trưởng lão đi hoàng thất Huyền Vũ Quốc trốn nã nàng lại có gì sai đâu? Nàng không phải người Huyền Vũ Quốc lại xen vào việc của người khác, hại Quý Phi nương nương Huyền Vũ Quốc, người lại tin lời đồn, trục xuất La trưởng lão khỏi Hạ gia! Hơn nữa, hiện giờ các người chỉ là trông thấy La trưởng lão và người Luyện Khí Tông gặp mặt qua, đã kết luận Luyện Khí Tông là La trưởng lão đưa tới, sao các người không nghĩ rằng kia đều là âm mưu của nữ tử này, nàng chính là vì đoạt được Hạ gia!"

"Phụ thân, chẳng lẽ người thật sự muốn thẹn với liệt tổ liệt tông Hạ gia, đồng ý giao gia nghiệp cho một người ngoài? Người hành động như thế, chỉ sợ vị Thần Thủ đại nhân sau lưng Hạ gia kia cũng sẽ không cho phép đi." (L: đã ngu, đã không biết lại còn nói nhiều, sai lại càng sai ~ không thể cứu chữa ~)

Trên mặt Hạ Khởi mang theo thất vọng, thật giống như không nghĩ tới phụ thân nhà mình sẽ làm ra loại chuyện ruồng bỏ gia tộc này. Nhưng mà, ai cũng không có phát hiện trong lòng y đang cười lạnh.....

Y hiểu rõ, lấy lực lượng của mình muốn giết Cố Nhược Vân căn bản là không có khả năng, hiện giờ chỉ có phá hư quan hệ giữa Cố Nhược Vân và Hạ gia, chỉ cần nàng rời khỏi Hạ gia, bản thân sẽ có cơ hội xuống tay!

Nếu Hạ gia rơi vào trong tay mình, Thần Thủ đại nhân sau lưng gia tộc kia cũng tất nhiên sẽ nghe theo lời y, lúc đó muốn giết nữ tử này sẽ không phải là việc khó gì.

Nghe được lời nói của Hạ Khởi, sắc mặt Hạ lão gia từ đại biến, ông biết, chỉ cần Cố Nhược Vân nguyện ý, Linh Tiêu tất nhiên sẽ theo nàng rời đi, mất đi Linh Tiêu đại nhân Hạ gia sẽ không tính là cái gì.

"Hạ Khởi, nếu người còn tiếp tục hồ ngôn loạn ngữ (nói bậy), thì người không phải là nhi tử của ta!"

Nhi tử!

Trong mắt Hạ Khởi hiện lên vẻ âm trầm, nhưng mà rất nhanh y lại nở nụ cười.

Chương 384: Xuất phát, Đông Phương thế gia (hai)

Edit: kaylee

"Phụ thân đại nhân, người có từng coi ta là nhi tử của người sao? Từ nhỏ đến lớn, người thiên vị Hạ Tử Hi cũng thôi đi, hiện giờ lại còn không phân tốt xấu, các vị trưởng lão đại nhân, các người tin tưởng một người vô duyên vô cớ không cầu hỏi báo gì trợ giúp một người xa lạ sao? Theo ta được biết, cho tới bây giờ người Hạ gia chưa từng có quan hệ gì với Cổ Nhược Vân, vì sao nàng lại liều mạng vì Hạ gia như vậy? Nguyên nhân rất đơn giản."

Ngừng lại một chút, Hạ Khởi lạnh lùng nở nụ cười: "Chính là nàng có ý đồ với Hạ gia, hơn nữa, ta sớm nghe nói thế lực Bách Thảo Đường càng khuếch trương càng lớn, nàng nhìn trúng Hạ gia cũng là đương nhiên."

Lời nói của Hạ Khởi giống như cái búa nặng ngàn cân, hung hăng đánh ở trong lòng chúng trưởng lão.

Chính là sắc mặt của Hạ lão gia tử cũng xanh mét.

Ông tức đến mức hoàn toàn nói không ra lời, hơn nữa, làm cho Hạ lão gia tử càng không cách nào hiểu là, Hạ Khởi vậy mà biết việc sau lưng Hạ gia có một Thần Thú, hơn nữa còn nói ra trước mặt mọi người ở đây.

"Phụ thân, nếu người có ý bao che nàng, vậy người chính là ruồng bỏ Hạ gia, loại hậu quả này, là người gánh vác không nổi."

Hạ Khởi nhìn khuôn mặt già nua tức giận của Hạ lão gia tử, giọng nói dần dần trầm thấp xuống, lộ ra hàn ý dày đặc, giờ này khắc này, y bỏ đi ôn nhã luôn giả trang, trên khuôn mặt coi như anh tuấn bao phủ âm lãnh.

Nhìn một hồi trò khôi hài trước mắt, khoe môi Cổ Nhược Vân khẽ nâng lên, thích ý phẩm trà trước mặt, khuôn mặt tươi cười mang theo biểu cảm làm cho người không thể xem hiểu.

Đúng lúc này, một giọng nói âm lãnh xé rách hư không, rơi xuống tiến vào, chấn động làm cho tâm của tất cả mọi người chấn động.

"Ha ha, bản tôn tiến đến bãi phòng, vì sao người Hạ gia không đi ra nghênh đón?"

Tiếng nói trầm thấp mang theo hàn ý nhàn nhạt, làm người ta Mao cốt từng nhiên (rợn cả tóc gáy), nhưng mà, sau khi nghe giọng nói kia, sắc mặt Hạ lão gia tử hoàn toàn thay đổi, đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm lão giả cất bước xuống từ trong hư không, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Độc sư! Làm sao lão có thể tới nơi này?"

Hơn nữa, Hạ lão gia tử rõ ràng nghe được, lão giả này xưng hô bản thân là bản tôn.

Ở trên đại lục, có thể có tư cách xưng hô như này chỉ có một loại người.

Chính là cường giả Vô Tôn!

Nghĩ đến đây, Hạ lão gia tử hít vào một hơi thật sâu, nhưng ông không có quên, thiếu chút nữa hại chết nhi tử bảo bối của mình chính là Cổ Long trong tay Độc sư.

"Là lão?"

Hạ Khởi sững sốt một chút, kinh ngạc nhìn khuôn mặt già nua nhiều nếp nhăn kia, tâm nhảy mất hung hăng buộc chặt.

Chẳng sợ hơn mười năm không có gặp mặt, y vẫn là có thể liếc mắt một cái đã nhận ra người trước mắt chính là người lúc trước vì báo ân cứu mạng mà cho mình độc dược phòng thân.

Vì sao lão lại xuất hiện ở loại địa phương này?

Không tự chủ được, Hạ Khởi quay đầu nhìn về phía Cổ Nhược Vân, bỗng nhiên tự giấu nụ cười.

Điều này sao có thể?

Nàng quả thật rất thiên tài, nhưng hôm nay Độc sư đã trở thành một Tôn Giả, bất luận nàng cường đại cỡ nào, nhưng làm sao có thể mời được cường giả Vô Tôn có thể xưng vương xưng bá đại lục lại đây?

Hạ lão gia tử chỉnh lại vẻ mặt, hỏi: "Không biết hôm nay Độc Tôn đại nhân tới đây là vì chuyện gì?"

Tục ngữ nói, vô sự bất đăng tam bảo điện (*), ông tin tưởng, Độc Tôn tới đây cũng không chỉ đơn giản là vì bái phỏng như vậy.

(*) vô sự bất đăng tam bảo điện = không có chuyện không lên điện Tam Bảo: ý nói không có chuyện gì đó thì sẽ không tìm đến cửa

"Ha ha."

Độc Tôn ngoài cười nhưng trong không cười cười nhẹ hai tiếng, giọng nói của ông trầm thấp khàn khàn, nghe qua vô cùng không thoải mái.

"Hôm nay bản tôn tới đây, là vì lời hứa đã từng đáp ứng."

Nói xong lời này, ông đi tới phía Cổ Nhược Vân ở trước mắt bao người, trên mặt vốn nhiều nếp nhăn khê kéo ra một nụ cười, nụ cười kia thật không rõ ràng, cũng thật miễn cưỡng, nhưng mà, quả thật ông đã nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 385: Xuất phát, Đông Phương thế gia (ba)

Edit: kaylee

Chuyện này làm cho đám người Hạ lão gia tử hoàn toàn ngỡ ngàng cả người.

Nhất là Hạ lão gia tử đã từng gặp mặt Độc Tôn một lần, nhìn thấy tươi cười phía trên khuôn mặt âm trầm lạnh lẽo kia, hoàn toàn bị dọa đến nói không ra lời, kinh ngạc há to miệng.....

"Nha đầu, ta đã hoàn thành hứa hẹn của ta, nửa tháng sau tiến đến Hạ gia một chuyến."

Đây là ở nửa tháng trước, ông đã từng đáp ứng nàng.

Cho nên, ông đến hoàn thành hứa hẹn bản thân đã từng hứa.

"Cổ nha đầu, các người....." Hạ lão gia tử khiếp sợ trừng to mắt, đôi mắt đảo qua trên người Cổ Nhược Vân, lại dừng ở trên khuôn mặt mang theo tươi cười của Độc Tôn, đột nhiên ông vỗ đùi, búng tỉnh đại ngộ nói: "Đúng rồi, trừ bỏ Độc Tôn ra, ai còn có thể nuôi dưỡng ra tiểu quái vật như vậy. Nha đầu, có phải người là đệ tử của Độc Tôn không?"

Ông đã sớm hoài nghi nha đầu kia có quan hệ với một trong ba Tam Đại Chế Tài, nếu không nàng không có khả năng thiên tài như vậy, mà Độc Tôn cho dù không phải là người Tam Đại Chế Tài, nhưng cũng là một cường giả Võ Tôn, quả thật có thực lực bồi dưỡng ra thiên tài như nàng.

Độc Tôn âm lãnh cười nhẹ hai tiếng: "Bản tôn quả thật cùng vị Linh Tông kia coi trọng tiểu nha đầu này, đáng tiếc, tiểu nha đầu chương mắt chúng ta, cho nên cự tuyệt thỉnh cầu thu đồ đệ của chúng ta."

Ầm!

Một tia sét đón đầu đánh xuống, đánh tắt cả mọi người trước mắt si ngốc.

Vừa rồi Độc Tôn nói cái gì? Ông ta và vị cường giả Võ Tôn Linh Tông kia đồng thời coi trọng cô nương này, lại bị đối phương cự tuyệt? Trời ạ, có thể cự tuyệt hai Võ Tôn thỉnh cầu thu đồ đệ, rốt cuộc cần bao nhiêu khí phách mới có thể làm được?

"Độc Tôn, ông tới vừa vặn," Cổ Nhược Vân mỉm cười đứng lên, nói: "Ta muốn mời ông giúp ta nhận thức một người."

"Hả?"

Độc Tôn nhú mày, tận lực làm cho giọng điệu của mình có vẻ vô cùng thân cận: "Không biết người muốn ta nhận thức ai?"

Sau khi thấy Độc Tôn và Cổ Nhược Vân quen thuộc đối thoại với nhau, sắc mặt của Hạ Khởi lập tức trở nên trắng bệch, nhìn thấy ánh mắt tựa tiểu phi tiêu của thiếu nữ, bước chân của y không tự chủ được lui về sau mấy bước, hung hăng nuốt nước miếng.

"Độc Tôn, ông giúp ta xem, có phải lúc trước ông giao cổ độc và nuốt linh thảo cho người này hay không?"

Tươi cười ở khóe môi Cổ Nhược Vân càng sâu, chỉ là ý cười kia cũng không có đạt tới đáy mắt.

Trong mắt của nàng, có chỉ là lạnh như băng.

Ánh mắt Độc Tôn theo tầm mắt của nàng từng chút chuyển đến trên mặt Hạ Khởi, mày của ông khẽ nhíu lại, trầm mặc xuống, một lúc lâu sau, hình như nhớ tới cái gì, bất giác gật gật đầu.

"Không sai, năm đó ta bị trọng thương, quả thật là y đã cứu ta, vì báo đáp y, ta đã tặng y Cổ Long và Thôn Linh cổ, tuy rằng đã qua rất nhiều năm, nhưng mà hình dáng đại khái của y cũng không có thay đổi, cho nên ta vẫn là có thể nhận ra được."

Giống như sét đánh giữa trời quang, chúng trưởng lão ở đây đều không thể tin vào tai của mình.

Dù sao ở trong mắt bọn họ, Hạ Khởi luôn luôn tao nhã, kính huynh (anh trai) yêu chất (cháu trai), sao sẽ làm ra chuyện như vậy? Hơn nữa, tiểu thiếu gia không cách nào tu luyện nhiều năm như vậy, vậy mà cũng là bởi vì y.

Thôn Linh cổ, sẽ cắn nuốt sinh mệnh của người, làm cho thân thể suy yếu, không cách nào tu luyện, cho đến chết.

Cho dù bọn họ không biết vì sao thân thể tiểu thiếu gia khôi phục, nhưng Hạ Khởi làm chuyện như vậy thật sự là người người oán trách.

"Hạ Khởi, thì ra là người!"

Àm!

Hạ lão gia từ tức sùi bọt mép, một tay túm vạt áo của Hạ Khởi, hung hăng ném ngã y ra ngoài, 'phịch' một tiếng, thân thể Hạ Khởi đánh vào trên lan can, há mồm phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt dữ tợn nói: "Người đang nói dối! Người và Cổ Nhược Vân là người quen, tất nhiên giúp đỡ nàng nói dối giành Hạ gia ta! Phụ thân, thể nào người lại tin tưởng những lời hồ ngôn loạn ngữ (nói bậy) của người này mà vu hãm nhi tử? Người hành động như thế, tất nhiên làm cho liệt tổ liệt tông Hạ gia thất vọng đau khổ!"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 386: Xuất phát, Đông Phương thế gia (bốn)

Edit: kaylee

"Hừ!"

Độc Tôn âm trầm hừ lạnh một tiếng: "Người nói bản tôn giúp đỡ Cổ nha đầu giành Hạ gia? Người cho rằng bản tôn cần giành? Nếu Cổ nha đầu thích Hạ gia này, bản tôn lập tức trực tiếp lấy nàng lại ngại gì? Coi như là làm cho nàng thiếu bản tôn một cái nhân tình!"

Quả thật, với thực lực của Độc Tôn, muốn Hạ gia rất đơn giản, trực tiếp lấy đến là được, cần gì phải dùng mưu kế như thế để giành?

"Ha ha ha!"

Hạ Khởi cười 'ha ha' hai tiếng: "Đến bây giờ người còn muốn nói dối! Người không phải là kiêng kỵ Thần Thú sau lưng Hạ gia chúng ta, không dám tự tiện ra tay mới làm như thế sao? Thì ra đường đường Độc Tôn cũng chỉ là một du côn vô lại mà thôi."

"Phanh!"

Sắc mặt Độc Tôn trầm xuống, nâng tay một cái tát lập tức vung về phía Hạ Khởi, lực lượng của ông khác với Hạ lão gia từ thân là Vô Hoàng, một cái tát này rơi xuống, nháy mắt làm cho răng nanh trong miệng của y đều bay ra, miệng đầy máu tươi.

"Một tiểu súc sinh mà thôi, nếu Hạ gia các người thật có Thần Thú, không bằng kêu Thần Thú kia ra cho bản tôn! Cho dù bản tôn giết người trước mặt nó lại như thế nào?"

Cho tới bây giờ Độc Tôn ông vẫn luôn là duy ngô độc tôn, ở lúc ông mới gần tới cấp Vô Vương, đã đuổi tới hô hoán với Tam Đại Chế Tài rồi, hiện giờ ông đã đột phá đến Vô Tôn, đương nhiên sẽ không sợ hãi bất luận kẻ nào.

Cho nên, Hạ lão gia từ biết rõ đoạn lịch sử này bất giác lắc lắc đầu, muốn dùng Thần Thú uy hiếp Độc Tôn, chẳng lẽ y không biết Độc Tôn luôn không sợ trời không sợ đất, chính là tùy tâm sở dục mà làm việc thôi à.

Hơn nữa, ông mới là gia chủ Hạ gia, Hạ Khởi chỉ là nhi tử của ông mà thôi, lại có tư cách gì mời Thần Thú ra?

Quan trọng nhất là, Linh Tiêu đại nhân quen biết Cổ nha đầu, càng thêm không có khả năng giúp đỡ y.

"Hạ Khởi, người thật sự làm cho ta rất thất vọng."

Hạ lão gia từ lúc lắc đầu, lúc trước ông chỉ biết Hạ Khởi có tâm tư bất chính, lại không nghĩ rằng, ngay cả thân huynh đệ của mình y cũng hại, người như y, cũng xứng xưng là người?

"Rống!"

Bỗng nhiên, một tiếng rống to truyền tới từ dưới mặt địa của Hạ gia, giống như một cột sáng khuếch tán ra, làm cho mọi người đứng trên mặt đất cảm giác được mặt đất run run, tất cả mọi người không biết đã xảy ra chuyện gì, không khỏi hai mặt nhìn nhau, chỉ có Hạ Khởi điên cuồng cười ha ha.

"Ha ha, các ngươi nghe được sao, Thần Thủ đại nhân bị các ngươi chọc giận, rốt cục nó cũng phát uy, Cổ Nhược Vân, Độc Tôn, không phải các ngươi rất cường đại sao? Cho dù cường đại, hôm nay cũng khó trốn khỏi cái chết, ha ha ha! Đây là cái giá các ngươi phải trả khi trêu chọc người Hạ gia chúng ta!"

Hạ Khởi cười tới mức khuôn mặt vặn vẹo lên, y nhìn sắc mặt dần dần trầm trọng của thiếu nữ, trong lòng miễn có bao nhiêu thống khoái.

Thì ra, nàng cũng biết sợ hãi!

Cũng đúng, chỉ bằng Thanh Long cấp bậc Võ Hoàng trong tay nàng kia, làm sao có thể so sánh với Thần Thủ đại nhân của Hạ gia?

"Nha đầu, ngươi không cần sợ, bản tôn sẽ bảo vệ ngươi an toàn."

Độc Tôn nhìn ra một chút lo lắng từ trong mắt thiếu nữ, bắt giác lên tiếng an ủi.

Lúc trước, nàng đôi mắt cự long màu trắng hung mãnh như vậy cũng không có khẩn trương, giờ này khắc này, nàng vậy mà sẽ lộ ra biểu cảm sâu lo như vậy, Độc Tôn thật sự không rõ điểm này, trong mắt của ông, Linh Thủ phía dưới kia Hạ gia nhiều nhất cũng chỉ là Võ Tôn mà thôi.

"Hạ gia chủ, ông nghe ra được không?"

Cổ Nhược Vân ngẩng đầu nhìn về phía Hạ lão gia tử, ngưng trọng hỏi.

Ở vào thời điểm này Hạ lão gia tử cũng không có tâm tình đi quản chuyện của Hạ Khởi, ông nghiêm mặt gật gật đầu: "Linh Tiêu đại nhân đã xảy ra chuyện!"

Cho tới bây giờ ông cũng chưa từng nghe qua Linh Tiêu đại nhân phát ra tiếng hô thống khổ như thế, chẳng lẽ hẳn xảy ra chuyện gì ở trong mật thất?

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 387: Xuất phát, Đông Phương thế gia (năm)

Edit: kaylee

Nghĩ đến đây, sắc mặt Hạ lão gia tử trầm xuống, thậm chí cũng không kịp phân phó cái gì đã quay đầu vội vàng rời đi, khuôn mặt ông lo lắng rõ ràng như thế, khó trách lúc Luyện Khí Tông đột kích Thần Thủ đại nhân cũng chưa từng hiện thân, xem ra nó quả thật đã xảy ra chuyện gì đó rồi.....

"Độc Tôn, có một việc ta cần ông hỗ trợ."

Cổ Nhược Vân hít vào một hơi thật sâu, quay đầu nhìn về phía Độc Tôn, khuôn mặt ngưng trọng nói.

"Nha đầu, có chuyện gì cứ nói đi, chỉ cần lão phu có thể giúp tất nhiên sẽ không chối từ."

"Tốt, vậy ông theo ta đi đến đó một chút, đứng rồi, mang theo Hạ Khởi cho ta, y còn có chút tác dụng."

Nói xong lời này, nàng lập tức vội vàng đuổi theo Hạ lão gia tử, bước chân không chút do dự, đáng về vội vàng.

Lúc này, trong mật thất Hạ gia, Linh Tiêu suy yếu nằm ở trong trận pháp, có chút mỗi một kéo đầu, đột nhiên, hắn cảm nhận được tiếng bước chân ngoài cửa, dùng sức muốn đứng lên, lại thật sự không có chống đỡ được hung hăng ngã trên mặt đất.

"Linh Tiêu!"

Bá!

Thiên Khung vọt vào từ ngoài mật thất, bước nhanh vọt tới trước mặt Linh Tiêu, sau khi hắn cảm nhận được hơi thở suy yếu của Linh Tiêu, sắc mặt đột

nhiên biến đổi: "Xảy ra chuyện gì?"

Theo lý thuyết, chủ tử cho hấn ăn vào Diên Niên Ích Thọ đan, ít nhất hấn có thể kiên trì mười năm.

Linh Tiêu cười khò một tiếng, nói: "Ta quả thật còn có thể kiên trì mười năm, chỉ là..... Người kia rõ ràng cảm giác được ta gặp được các ngươi, trận pháp này là y thiết trí (thiết kế + bố trí), y chỉ cần một cái ý niệm, là có thể làm cho ta sống không bằng chết."

"Linh Tiêu..."

Thiên Khung nhú mày, muốn nói cái gì đó, chính là vẫn chưa có nói ra, hấn quay đầu nhìn về phía Cố Nhược Vân, hỏi: "Chủ tử, không biết chủ tử có thể giúp Linh Tiêu hay không?"

"Hiện tại ta đến là vì giúp hấn," Cố Nhược Vân nhìn Linh Tiêu, rồi ánh mắt chuyển về phía Hạ Khởi bị Độc Tôn túm ở trên tay phía sau, nói: "Sau khi nghe được tiếng kêu của Linh Tiêu ta đã biết nhất định là xảy ra chuyện gì đó rồi, nhưng với thực lực hiện giờ của ta, còn không cách nào cứu hấn ra, nhưng mà ta có thể thả một thể thân đi vào, về sau nếu người nọ muốn làm cái gì với Linh Tiêu, đều sẽ chuyển dời đến trên người của hấn."

Không biết vì sao, nhìn thấy ánh mắt của Cố Nhược Vân, Hạ Khởi rung mình một cái, đôi mắt vốn khiếp sợ biến thành khủng hoảng, rống lớn nói: "Các ngươi muốn làm gì?"

"Không phải ngươi trung thành và tận tâm đối với Thần Thú của Hạ gia các ngươi sao? Vậy chắc hẳn ngươi thật nguyện ý hy sinh vì hấn?"

"Ngươi....." Hạ Khởi vừa định phản bác lời của nàng, lại đột nhiên phản ứng lại, kinh ngạc mở to hai mắt: "Ngươi vừa mới nói cái gì? Lão nhân nửa chết nửa sống này chính là Thần Thú Hạ gia?"

"Rống!"

Hiển nhiên Linh Tiêu thật không vừa lòng với lời nói của y, phát ra một tiếng rít gào, sau khi rít gào kia vang lên, Hạ Khởi cảm thấy trái tim của mình bị một bàn tay gắt gao nắm nắm chặt, hoàn toàn không thở nổi.

Giờ khắc này, khuôn mặt Hạ Khởi tái nhợt, so với cảm giác hít thở không thông kia, càng nhiều hơn chính là sợ hãi đối với nội tình của Cố Nhược Vân.

Rốt cục y cũng hiểu rõ, vì sao phụ thân muốn mời nàng đến Hạ gia.

Cũng hiểu rõ vì sao phụ thân bảo vệ nàng như vậy.

Thì ra, Thanh Long trên tay nàng kia, vậy mà quen biết với Thần Thú đại nhân của Hạ gia bọn họ!

"Hạ gia chủ, ta muốn làm cho y trợ giúp Linh Tiêu, không biết ngươi có đau lòng hay không?" Cố Nhược Vân tựa tiểu phi tiểu nhìn Hạ lão gia tử, hỏi.

Trái tim Hạ lão gia tử chấn động, nhẹ nhàng nhắm đôi mắt lại, thật lâu sau, ông mới chậm rãi mở mắt ra.

Chỉ là trong nháy mắt, giống như già thêm mấy chục tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 388: Xuất phát, Đông Phương thế gia (sáu)

Edit: kaylee

"Cố nha đầu, đây là báo ứng y nên thừa nhận, tất cả đều làm theo như lời của Cố nha đầu đi."

Cho dù ông không thích Hạ Khởi, hơn nữa còn rất nhiều lần muốn xử trí y, nhưng thật đến loại thời điểm này, tâm vẫn là co lại, chỉ là nghĩ đến những hành vi của y, bất giác tâm ác độc lên.

Bất luận Hạ Khởi làm chuyện gì, thân là phụ thân của y, có lẽ chỉ cần y nguyện ý sửa lại, cuối cùng đều có thể tha thứ.

Nhưng y đã làm một việc, vĩnh viễn không cách nào tha thứ.

Kìa chính là đồng tộc tương tàn!

Hơn thế còn làm hại tôn tử bảo bối nhất của ông không rõ tung tích.

Cho nên, mặc kệ Cổ Nhược Vân sẽ làm gì y, ông cũng sẽ không ngăn cản.....

"Tốt, Độc Tôn, chuyện này cần sự trợ giúp của ông, kế tiếp, ta sẽ làm cho hắn đi vào làm bạn với Linh Tiêu, không phải y luôn luôn muốn có được nó à, ta sẽ cho y cơ hội này."

Cổ Nhược Vân nhìn sắc mặt tái nhợt của Hạ Khởi, không nhanh không chậm nói.

"Nha đầu, đến lúc đó người nói cho lão phu nên làm như nào là được."

Độc Tôn gật gật đầu.

Ở trong đại lục, cho dù ông có thanh danh không tốt, nhưng mà giết hại huynh đệ nhất mẫu đồng bào (anh em ruột cùng mẹ sinh ra), nhất là còn vì đoạt vị, loại chuyện này ông tuyệt đối làm không được! Mà ông, lúc trước chống lại Tam Đại Chế Tài, cũng là bởi vì gia chủ đệ đệ của mình bị người mưu hại, kết quả, ông cả đêm diệt toàn tộc đối phương báo thù vì huynh đệ, bởi vậy gặp phải Tam Đại Chế Tài đuổi giết.....

"Vậy làm phiền ông."

Cổ Nhược Vân mỉm cười, sau đó nói với Hạ lão gia tử: "Hạ gia chủ, không biết ông có thể rời đi trước hay không?"

"Được."

Hạ lão gia tử thở dài, quay đầu đi đến phía ngoài mật thất.

Ông biết nguyên nhân Cổ Nhược Vân làm như vậy, bất luận như thế nào, cũng là máu mủ tình thâm, nàng không muốn để cho ông nhìn thấy tình cảnh đau lòng này.....

"Không! Cha, con không muốn ở lại chỗ này, nhi tử biết sai lầm rồi, người dẫn con đi đi, về sau con cũng không dám nữa."

Mất thấy Hạ lão gia tử sắp rời khỏi, Hạ Khởi sốt ruột hô to lên, y đưa tay muốn bắt được góc áo của Hạ lão gia tử, lại bị Độc Tôn hung hăng đánh bay ra ngoài.....

Bịch!

Thân mình Hạ Khởi hung hăng rơi xuống đất, đau đến mức y run run vài cái, y vừa ngẩng đầu, lập tức trông thấy bóng dáng Hạ lão gia tử biến mất ở trong mật thất, bất giác tê tâm liệt phế hô to một tiếng

"Cha!!!!"

Ngoài mật thất, bước chân Hạ lão gia tử lao đảo một cái, ông chậm rãi nhắm đôi mắt lại, rồi sau đó lại mở ra, cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.....

Theo ông càng chạy càng xa, âm thanh phía sau kia cũng biến mất.

.....

Trò khôi hài lần này của Hạ gia, vì Hạ Khởi mất tích mà không giải quyết được gì, bởi vì chuyện của Linh Tiêu càng ít người biết càng tốt, vì vậy Hạ lão gia tử cũng không có nói Hạ Khởi ở nơi nào cho người khác biết, bởi vậy, tất cả mọi người cho rằng y đã táng thân ở trong tay Độc Tôn.

Đương nhiên, hiện tại Hạ Khởi còn chưa chết, lại không khác nhau đã chết ở chỗ nào.

Nhưng mà sau khi chuyện này giải quyết viên mãn, Độc Tôn lập tức tính toán rời đi, mặc cho Hạ lão gia tử giữ lại như thế nào, vẫn là phát phát tay cũng không quay đầu lại mà cứ thế biến mất.....

Ngay sau đó, Cổ Nhược Vân cũng khởi hành xuất phát đi Đông Phương thế gia, lần này so sánh với khi nàng vừa đến, không chỉ có nhiều hơn một Thiên Bắc Dạ, còn có một La Ly tính toán đi theo nàng.....

"Nha đầu, người thật sự phải đi? Không ở lâu thêm một đoạn thời gian."

Khác với lời nói khách sáo đối với Độc Tôn, khi đối mặt với Cổ Nhược Vân, Hạ lão gia tử giữ lại có nhiều hơn mấy phần thật tình.

Nha đầu kia giúp Hạ gia nhiều lắm, nhiều đến mức ông cũng không thể hồi báo.

"Ta nên rời đi, về sau ta sẽ trở về, mặt khác." Cổ Nhược Vân dừng một chút, nói: "Linh Tiêu không cách nào trợ giúp Hạ gia gì nữa, từ đây về sau, Hạ gia đều phải dựa vào chính mình, nếu không mà nói lại gặp phải kẻ địch như Luyện Khí Tông, chỉ có thể chờ chết."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 389: Xuất phát, Đông Phương thế gia (bảy)

Edit: kaylee

Hạ lão gia từ cười gật gật đầu: "Ta hiểu rõ đạo lý này, từ đây về sau, ta sẽ đốc thúc tiểu bối Hạ gia tu luyện, cho dù ngày sau Linh Tiêu đại nhân rời đi, Hạ gia cũng có thể đời đời không đổ."

Không biết vì sao, Hạ lão gia từ có một loại cảm giác, rồi sẽ có ngày Linh Tiêu đại nhân sẽ rời đi theo bước chân của nha đầu kia, ở sau khi hắn rời đi, Hạ gia cũng chỉ có thể dựa vào chính bọn họ.....

"Tốt, ta đây cáo từ, bảo trọng, tiểu Dạ, La Ly, chúng ta đi thôi."

Cố Nhượng Vân cũng nắm tay, xoay người bước về phía ngoài cửa, chậm rãi biến mất ở bên trong tầm mắt của Hạ lão gia từ.

Hạ lão gia từ nhìn bóng lưng nàng rời đi, thì thào lầm bầm: "Có lẽ, ở tương lai không xa, toàn bộ đại lục đều sẽ biết tên Cố Nhượng Vân này, chính là ngay cả Tam Đại Chế Tài, cũng chỉ có thể ngưỡng vọng nàng."

Bất luận như thế nào, Hạ lão gia từ đều thật không ngờ, mình lại một câu thành sấm (*), ở không lâu sau đó, đại lục chỉ có một phương thế lực Ma Tông này độc bá! Ngay cả Tam Đại Chế Tài, cũng chỉ có thể sống dựa vào hơi thở của Ma Tông.

(*) một câu thành sấm: ý chỉ câu nói ra đúng sự thật, tiên đoán được tương lai, sự việc xảy ra đúng như thế...

.....

Huyền Vũ Quốc, phía trên ngã tư đường phồn hoa náo nhiệt, truyền đến một hồi tiếng rít gào tức giận.

"Lão tử là Hoàng đế! Các ngươi ***** dựa vào cái gì không cho phép lão tử ăn thịt? Tên kia chỉ là một Thái thượng hoàng mà thôi, dựa vào cái gì không cho phép lão tử ăn thịt? Nếu các ngươi nghe lời nói của tên khốn kia, bây giờ lão tử lập tức giết các ngươi! Mụ nội nó, lão tử chính là muốn ăn thịt!"

Ở ngoài tửu lầu trà tứ, Cố Nhượng Vân vừa vặn đi ngang qua không tự chủ được nghe được giọng nói quen thuộc này, nhú mày nhìn vào, nháy mắt kia, một thân thể cao lớn chiếu vào trong đôi con ngươi của nàng.

Hai tay Bàn Nhiên chống nạnh, tức giận chỉ vào cái mũi của thị vệ trước mặt, mắt phun lửa giận, hận không thể chém thị vệ trước mặt thành tám khối.

Mà thị vệ kia cũng là vẻ mặt bất đắc dĩ, tiểu Hoàng đế này cái gì cũng tốt, chỉ là quá thích ăn thịt, quả thực là không thịt không vui. Nhưng mà Thái thượng hoàng đã ra lệnh, không cho phép bất cứ ai làm thịt cho hắn ăn, nếu không lập tức phải đi về lĩnh một trăm bản tử.

"Bệ hạ, đây là mệnh lệnh của Thái thượng hoàng, thuộc hạ cũng không có cách nào."

"Cái gì?"

Bàn Nhiên tức đến mức nhảy dựng lên, rít gào nói: "Lão tử mới là Hoàng đế, hắn tính cái ***! Nếu các ngươi lại nghe lời nói của tên khốn kia, thì rút ra xa cho lão tử!"

Quả thực tức chết hắn!

Tên kia quả thực âm hồn không tan, đều đã ân ái rồi đi với mẫu hậu, còn phái người giám sát hắn!

Đời này, ngay cả ăn khối thịt nướng cũng khó khăn như vậy.

Ngay tại lúc Bàn Nhiên muốn nổi bão, một tiếng cười nhàn nhạt truyền vào từ phía sau, mang theo a dua (hùa theo): "Bàn Nhiên, mới chỉ một đoạn thời gian không gặp, làm sao ngươi lại béo lên nhiều như vậy?"

Bàn Nhiên ngậy ngậy cả người, lúc quay đầu, lập tức nhìn thấy một khuôn mặt mang theo tươi cười xuất hiện ở trong mắt hắn, hắn chớp mắt, sau đó lập tức mở ra hai tay vọt qua phía Cố Nhượng Vân.

"Nữ thần, ta nhớ ngươi muốn chết."

Àm!

Bỗng nhiên, bóng huyệt y hiện lên, tóc bạc như tiên, che ở trước mặt Cố Nhượng Vân.

Giờ phút này trên khuôn mặt tuyệt thế của nam nhân kia tràn đầy âm lãnh, khí thế toàn thân bắt đầu khởi động, vì thế, Bàn Nhiên còn không có vọt tới

trước mặt Cố Nhượng Vân, đã bị khí thế cường đại kia trào ra như gió kia làm bắn ra ngoài, thân thể gần hai trăm cân (100kg) kia trực tiếp đánh vào trên vách tường, đánh vách tường đổ xuống.

Nhưng mà, bị một kích nặng như vậy, Bàn Nhiên lại vẫn đứng lên giống như không có chuyện gì, sờ sờ cái mũi, nói: "Nữ thần, không phải người nói chỉ cần lên làm Hoàng đế là có thịt ăn sao? Hiện tại ta đã là Hoàng đế, bọn họ vẫn là không cho ta ăn thịt, đã không có thịt ăn, Hoàng đế này ta không muốn làm, ai thích làm thì làm đi."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 390: Xuất phát, Đông Phương gia tộc (tám)

Edit: kaylee

Nghe vậy, thị vệ ở bên cạnh liếc mắt xem thường.

Bệ hạ, người đã nói qua lời này ở trước mặt Thái thượng hoàng, nhưng mà, thật hiển nhiên, người đã không có cơ hội coi bộ long bào kia, nếu không Thái thượng hoàng sẽ dùng gậy gộc hầu hạ ngài.

"Đứng rồi, nữ thần, làm sao người lại ở chỗ này, còn có....." Bàn Nhiên chớp mắt, vừa định hỏi, lại trong giây lát phát hiện thiếu nữ mặt trẻ con đứng ở phía sau Cố Nhượng Vân, ánh mắt lập tức sáng ngời, vội vàng cọ cọ tay đầy dầu mỡ vào trên y phục, vươn tay về phía La Ly, lắp bắp nói: "Vị này..... Vị tiểu thư này, ta tên là Bàn Nhiên, là người ủng hộ trung thành của nữ thần, không biết tiểu thư người xưng hô thế nào? Có nguyện ý dùng chung bữa tối với ta hay không? Ta nguyện ý tặng thịt nướng ta thích cho người."

Khi nói lời này, hần khăn trương tuôn mồ hôi đầy đầu, một đôi mắt lại nhìn không được nhìn khuôn mặt trẻ con phần nộn mà hơi u buồn kia của La Ly.

Nhưng mà, nghĩ đến thịt nướng béo ngậy kia, La Ly có một loại xúc động muốn nôn mửa, nàng né tránh về phía Cố Nhượng Vân bên cạnh, có chút hoảng sợ nói: "Ta không cần thịt nướng, ta chán ghét những thứ béo ngậy."

Đừng!

Giờ khắc này, Bàn Nhiên cảm nhận được âm thanh tan nát cõi lòng.

Phải biết rằng từ nhỏ đến lớn hần chưa động tâm với đối bất luận kẻ nào, nhưng mà, lúc nhìn thấy thiếu nữ mạnh mẽ (đáng yêu) này, hần mới cảm nhận được cái gì gọi là nhất kiến chung tình. Nhưng mà, nàng lại nói, nàng chán ghét thịt nướng.....

Bàn Nhiên cảm thấy thân thể của mình theo gió trời dạt xuống đáy cốc, bên tai vẫn vang vọng câu nói kia của La Ly.....

"Bàn Nhiên, chúng ta chỉ là đi ngang qua nơi này, không nghĩ tới sẽ nhìn thấy người, xem tình huống hiện tại, người sống cũng không tệ, một khi đã như vậy, chúng ta cũng nên đi." Cố Nhượng Vân cười cười, nói với La Ly phía sau: "La Ly, chúng ta đi thôi."

"Vâng."

Hai mắt La Ly sáng lên, vội vàng gạt gạt đầu, hiện tại nàng hận không thể cách mập mập đáng chết này xa một chút.

Cho đến khi ba người biến mất, Bàn Nhiên vẫn chưa có phục hồi tinh thần lại từ trong đã kích vừa rồi, mắt hần vẫn đại ra, lẩm bẩm nói: "Nàng chán ghét thịt nướng, chán ghét những thứ béo ngậy, nói cách khác, nàng cũng chán ghét ta....."

Nói xong lời này, Bàn Nhiên kéo đầu, về mặt đều là biểu cảm ủy khuất, đau lòng đến mức ngay cả thịt nướng bản thân vẫn luôn thích ăn nhất cũng không có hứng thú, hần phát tay với thị vệ ở bên cạnh, nói: "Chúng ta hồi cung đi."

"Tuân chỉ, bệ hạ."

Hai mắt thị vệ sáng lên, thật là muốn cảm tạ thiếu nữ mặt trẻ con vừa rồi một chút, nếu không có nàng, phỏng chừng bệ hạ sẽ không ngoan ngoãn hồi cung như thế.....

Ngoài tửu lâu, Cố Nhượng Vân dừng bước lại, ngửa đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, nói: "Ta đã đáp ứng cừu cừu sau khi chuyện giải quyết xong chuyện này sẽ đi tìm hần, chính là lần này còn cần thuận đường đi một chỗ, La Ly, lát sau ta sẽ an bày người ở nơi đó."

"Vâng."

La Ly cúi đầu, hồi đáp, hiển nhiên không có dị nghị gì đối với lời nói của Cố Nhượng Vân.....

.....

Tần Lĩnh, là một trong những nơi hung hiểm nhất đại lục.

Đương nhiên ở ba năm trước Tần Lĩnh này, vẫn chỉ là một sơn mạch bình thường, nhưng mà, trong ba năm gần đây, trong Tần Lĩnh xuất hiện vô số cạm bẫy, cho dù là một cường giả Võ Hoàng, nếu lâm vào trong cạm bẫy kia đều sẽ không ra được.

Vì vậy dần dà, mọi người đã coi Tần Lĩnh là một trong những nơi hung hiểm nhất, cũng không còn có người dám can đảm tiến vào thăm dò.

Nhưng làm tất cả mọi người thật không ngờ là, một thế lực mới quật khởi của đại lục. Ma Tông - trong một đêm được tất cả mọi người biết đến, lại đóng quân ở bên trong Tần Lĩnh hung hiểm này, mà năm bước một cạm bẫy trong Tần Lĩnh kia, cũng là Ma Tông thiết lập.

Vì nguyên nhân này, ba năm trở lại đây, các thế lực, bất luận bên ngoài tìm kiếm như thế nào, đều không thể tìm được tổng bộ của Ma Tông.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 391: Xuất phát, Đông Phương thế gia (chín)

Edit: kaylee

Lúc này, trong tổng bộ Ma Tông, một thiếu nữ dáng người yếu điệu ngồi ở phía trên cổ thụ, tay đang chống má, ánh mắt trời chiếu xuống, khuôn mặt tràn đầy tàn nhang kia lóe ánh sáng sáng quắc.

Sau lưng, một số đệ tử Ma Tông kinh ngạc nhìn thiếu nữ phía trước.

Cho dù dáng vẻ của thiếu nữ cũng không tính là xuất sắc, nhất là khuôn mặt chìm sè (ý chỉ tàn nhang), khiến cho da thịt trắng nõn của nàng có dấu vết không cách nào lau đi, nhưng mà, khí chất của thiếu nữ lại làm cho người ta không tự chủ được bị nàng hấp dẫn thật sâu.

"La..... La tiểu thư."

Một gã đệ tử rốt cục hạ dừng khí, nói với thiếu nữ dưới cây cổ thụ: "La tiểu thư, không biết hôm nay ta có thể xin La tiểu thư chỉ dạy vấn đề tu luyện một chút hay không?"

Mấy ngày nay tới giờ, từ sau khi La Tướng quân bị Thanh Long Quốc cách chức, thì gia nhập Ma Tông, trợ giúp Cổ Nhược Vân huấn luyện đệ tử, ở dưới vô số đan dược Ma Tông bồi dưỡng, hiện giờ La Tướng quân cũng đã là một cường giả Võ Vương, mà La Âm, càng là kinh người đột phá đến Võ Tướng.

Đương nhiên, nàng nỗ lực như thế, thoát không khỏi quan hệ với Cổ Nhược Vân.

Nàng cũng không muốn dựa vào nàng ấy để đứng vững gót chân ở Ma Tông, mà là dựa vào thực lực của chính mình.

Thật hiển nhiên, hiện tại nàng đã làm được!

Cho dù thiên phú của nàng kém kinh người hơn đám người Mạc Vũ, nhưng mà, ở trong bạn cùng lứa tuổi đã hoàn toàn trở thành đáng chú ý.

Đột nhiên, phía trước có một bóng dáng quen thuộc ánh vào trong mắt nàng, La Âm bất giác sững sốt một chút, thật nhanh đã bình tĩnh lại, cất bước vượt qua chỗ thiếu nữ đang đi đến phía trước.

Hiển nhiên Cổ Nhược Vân cũng phát hiện ra nàng, bất giác dừng bước lại, mỉm cười với thiếu nữ mặt tàn nhang kia, hỏi: "La Âm, ngươi ở trong này qua được không? Có thích ứng điều kiện nơi này hay không?"

Chậm rãi, La Âm dừng lại bước chân, ánh mắt vẫn luôn ngó nhìn khuôn mặt cười yếu ớt kia.

Bất tri bất giác, trong đầu nhớ lại khuôn mặt khiếp nhược mỗi lần bị người bắt nạt đều tránh ở sau lưng mình kia, trong lòng xuất hiện một hồi cảm thán.

Bốn năm, bốn năm ngắn ngủn, thiếu nữ nhu nhược lúc trước chẳng những trở nên kiên cường như thế, mà còn thành lập một thế lực cường đại như thế. Mà lúc trước, kẻ đã từng khi nhục (bắt nạt nhục nhã) nàng, dẫm nàng dưới chân, lại có ai có thể nghĩ đến nàng sẽ có hôm nay?

"Cổ Nhược Vân, ngươi đã trở lại."

La Âm nở nụ cười, không thể không nói, khuôn mặt tàn nhang kia biểu lộ tươi cười, thoát nhìn rất thoải mái. Làm cho trong lòng người ta tràn ngập ấm áp.

"Đúng, ta đã trở về." Cổ Nhực Vân nở nụ cười, bất luận sau này nàng cường đại cỡ nào, người trước mắt, đều là bằng hữu đáng giá nàng tương giao (làm bạn) cả đời.

Tình bạn niên thiếu, luôn rất tốt đẹp, không pha lợi ích gì, mà năm đó, ở trước lúc nàng chưa trưởng thành, La Âm là người duy nhất đứng ra bảo vệ nàng.

Phản tình nghĩa này, chính là vĩnh viễn sánh cùng thiên địa, sông cạn đá mòn, cũng sẽ không thể xảy ra biến hóa.

"La Âm, lần này ta trở về, là mang theo một người đến." Khi Cổ Nhực Vân nói lời này, kéo La Ly phía sau ra, nói: "Nàng là La Ly, ta muốn an bài nàng vào Ma Tông, sau đó ngươi đi tìm một ít người am hiểu dụng độc đến dạy nàng, ta nghĩ làm cho nàng học tập chế độc!"

Hơn nữa, trước khi Độc Tôn rời đi cũng đã đáp ứng nàng, hàng tháng đều sẽ dùng năm ngày thời gian tiến đến dạy La Ly, điều này cũng là ý muốn của chính Độc Tôn, ngay từ đầu, ông đã nhìn ra La Ly thích hợp học tập chế độc.

Đừng xem nhẹ Độc sư, Độc sư cường đại càng về sau càng dễ dàng thể hiện, nếu không cường giả như Thiên Khải Tôn Giả, cũng sẽ không thể nhìn thấy Độc Tôn là bỏ chạy, thật sự là đây người độc khí kia rất đáng sợ, hơi không cẩn thận một chút là chết như thế nào cũng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 392: Xuất phát, Đông Phương thế gia (mười)

Edit: kaylee

"Yên tâm đi, chuyện này cứ giao cho ta."

La Âm gật gật đầu, mỉm cười vươn tay của mình ra với La Ly: "Ta tên là La Âm, cùng một dòng họ với ngươi, điều này nghĩa là giữa chúng ta có duyên phận, về sau nếu ở Ma Tông gặp chuyện gì, ngươi có thể đi tìm ta."

Nhìn tươi cười thân cận của La Âm, trong lòng La Ly ấm áp, cầm tay của đối phương, cười nhẹ.

"Cảm ơn."

"Không cần cảm ơn ta," La Âm phát tay: "Ta làm như vậy cũng là vì Cổ Nhực Vân, nếu ngươi muốn cảm ơn ta, thì dùng toàn bộ lực lượng của ngươi trợ giúp nàng."

La Ly hơi hơi chấn động một chút, có chút kinh ngạc nhìn về phía khuôn mặt của La Âm, thật không rõ, vì sao sẽ có nhiều người vì nàng như thế, có lẽ ít hôm nữa sau khi ở chung lâu, mình sẽ biết sức quyến rũ (sức hấp dẫn) của nàng.....

Đợi đến ngày nào đó, có lẽ mình sẽ cũng giống như những người khác, vì nàng mà nguyện ý đi làm bất cứ chuyện gì.

"Cổ Nhực Vân, ngươi tính toán ở Ma Tông mấy ngày?"

La Âm ngẩng đầu lên nhìn về phía Cổ Nhực Vân, hỏi.

Cổ Nhực Vân lắc lắc đầu: "Ta và tiểu Dạ cần đi Đông Phương thế gia, lập tức đi, La Âm, ta giao La Ly cho ngươi."

"Yên tâm đi, chờ lần sau ngươi trở về, ta sẽ cho ngươi nhìn thấy một người khác với nàng hiện tại."

La Âm cười rất là tự tin, ở dưới nhiều điều kiện có lợi như vậy của Ma Tông, nàng tin tưởng, La Ly sẽ trưởng thành rất nhanh giống như nàng.

"Vậy ta đây đi trước."

Cổ Nhực Vân không có lại nói thêm cái gì, nàng xoay người về phía huyết y nam tử tóc bạc đứng ở cửa viện chờ nàng, khuôn mặt thanh lệ nâng lên một chút tươi cười: "Tiểu Dạ, chúng ta đi thôi."

Thiên Bắc Dạ khẽ gật đầu, xoay người đi theo Cổ Nhực Vân rời khỏi viện.....

Phía sau, nhìn hai người rời đi Ma Tông, mọi người lú lú thảo luận, cuối cùng, vẫn là thanh niên vừa rồi bắt chuyện kia cố lấy dũng khí đi đến bên người La Âm, hỏi: "La tiểu thư, vị cô nương vừa rồi là ai? Thế nào mà cho tới bây giờ ta chưa từng thấy qua, nàng tiến vào Ma Tông thế nào?"

La Âm liếc mắt xem thường, khinh bỉ nhìn hán một cái.

"Nếu ngươi có thể nhìn thấy nàng, vậy ngươi đã trở thành Hộ pháp rồi."

Tiếng nói vang lên, La Âm không có để ý đến những người này nữa, lôi kéo La Ly lập tức đi đến sau điện, lưu lại một đám người về mặt mê mang.

"Vừa rồi La Âm là có ý tứ gì? Nàng nói chỉ có Hộ pháp bọn họ mới có tư cách nhìn thấy vị cô nương vừa rồi kia? Chẳng lẽ chức vị của nàng còn cao hơn cả Hộ pháp? Có phải là Đường chủ Đường nào đó hay không?"

Nghĩ đến đây, mọi người chính là hồi hận một lúc lâu, hồi hận không có đi lên bắt chuyện, phải biết rằng cô nương kia không chỉ tuổi trẻ mà còn xinh đẹp động lòng người như thế, càng quan trọng hơn là chức vị ở Ma Tông không thấp, nếu có thể đáp lên thuyền này thật là có bao nhiêu tốt đây?

Nhưng mà, nếu La Âm nói cho bọn họ biết Cố Nhượng Vân chính là Tông chủ Ma Tông, phỏng chừng rất nhiều người sẽ trực tiếp choáng váng, bởi vì bất kỳ ai cũng đều không nghĩ tới, Tông chủ Ma Tông thần bí sẽ là một thiếu nữ mười mấy tuổi.

Nhưng lại đã từng xuất hiện ở trước mặt bọn họ.....

Ở ngoài sơn mạch, mây mù ít ỏi, Cố Nhượng Vân đứng ở giữa tầng mây, áo xanh theo gió mà dương, trong ánh mắt hàm chứa cảm xúc nhàn nhạt.

"Chuyện Hạ gia đã giải quyết, La Ly cũng có nơi đi, không biết đến cùng Ngọc nhi hấn ở nơi nào."

Nhưng mà, từ đầu đến giờ nàng vẫn tin tưởng vững chắc thiếu niên thanh tú ngồi ngừng kia còn sống, chỉ cần nàng tiếp tục đi về phía trước, rồi có một ngày sẽ gặp hấn.

"Tiểu Dạ, chúng ta đi thôi, cũng không biết rốt cuộc Đông Phương thế gia đã xảy ra chuyện gì, mà lúc đó cứ cứ lại đồng ý nói với ta." (L: quên mất chính xác rồi ~ đồ mờ hơi ~ nhớ là nói là cậu, rồi bảo có thời gian thì đến Đông Phương thế gia ~)

Nói thật, đối với Đông Phương thế gia, nàng không có bao nhiêu cảm tình!

Nhưng đối với cứ cứ giúp mình rất nhiều thứ kia, nàng vẫn là thật thích! Cho dù là vì hấn, lúc này đây, nàng cũng phải đi Đông Phương thế gia một chuyến.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muôn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 393: Đông Phương gia chủ, ngoại công? (một)

Edit: kaylee

Thành Đông Phương.

Là chỗ ở của Đông Phương thế gia, thành Đông Phương này thật giống Thiên Thành, mà địa vị của Đông Phương thế gia càng giống như địa vị của Hạ gia ở Thiên Thành, trong vòng ngàn thước (1000m) chung quanh toàn bộ thành Đông Phương, đều là địa bàn của Đông Phương thế gia.

Mà ở trong Đông Phương gia tộc, ngươi có thể không biết tên của Đông phương lão gia tử, cũng có thể không biết thiếu chủ hiện giờ của Đông Phương thế gia là ai, nhưng mà có một cái tên chính là không người không biết không người không hiểu.

Đó chính là thiên tài đệ nhất trước kia của Đông Phương thế gia, nữ tử làm mọi người đại lục khiếp sợ, tức thì được Tam Đại Chế Tài tranh đoạt qua, Đông Phương Ngọc!

Nghe nói, Đông Phương Ngọc Đông Phương thế gia chẳng những dung mạo khuynh thành, còn có thiên phú tuyệt hảo! Đáng tiếc, trời đổ kị hồng nhan, ngay tại sau một đoạn thời gian Đông Phương Ngọc mất tích, đột nhiên truyền lại tin tức nàng đã bỏ mình, tất cả mọi người không biết ngày nào đó Đông Phương gia chủ triệu tập mọi người nói chút gì đó, chỉ biết là sau khi họp xong, trong nháy mắt Đông Phương gia chủ già đi mấy chục tuổi.....

Nhưng mà, từ đầu tới cuối, Đông Phương gia tộc cũng không có dị động (động tĩnh khác lạ) gì, thế cho nên đến bây giờ cũng không người nào biết, lúc trước hại chết Đông Phương Ngọc đến cùng là người phương nào.....

Lúc này, ở ngoài cửa thành thủ vệ sâm nghiêm, thiếu nữ áo xanh ngừng lại, tay vỗ về cằm, ngẩng đầu nhìn cửa thành này khí thế trước mắt, khẽ hếch mày lên: "Gần nhất Đông Phương thế gia đã xảy ra chuyện gì? Vì sao ngoài cửa thành lại tra nghiêm ngặt như thế? Mặc kệ như thế nào, chờ ta gặp được cứ cứ rồi lại nói, tiểu Dạ, chúng ta đi thôi."

Khi nói xong lời này, nàng lập tức cất bước đi về phía cửa thành.

"Hai vị, mời lấy ra lệnh bài chỉ ra thân phận của các ngươi."

Ngay tại khi Cổ Nhực Vân đi vào đến chỗ cửa thành, âm thanh lạnh như băng mà máy móc của Thành quan (quan giữ thành) thủ vệ chậm rãi vang lên, chỉ là, trong phút chốc hần ngừng đầu nhìn về phía Cổ Nhực Vân, đáy mắt hiện lên một chút kinh ngạc.

"Xin hỏi vị cô nương này có phải là Cổ tiểu thư hay không?"

Cổ Nhực Vân hơi hơi sững sốt, chợt gật gật đầu: "Không sai, ta đúng là Cổ Nhực Vân."

"Cổ tiểu thư, cuối cùng người cũng đến đây," Thành quan sờ soạng mồ hôi trên trán, trên khuôn mặt lạnh như băng lộ ra một chút tươi cười: "Tiểu nhân là phụng theo mệnh lệnh của thiếu chủ ở đây chờ Cổ tiểu thư, Cổ tiểu thư đã đến đây, vậy tiểu nhân đây mang Cổ tiểu thư đi gặp thiếu chủ."

Trong khoảng thời gian này, thiếu chủ sớm đã cho mọi người bọn hắn nhìn bức họa của Cổ tiểu thư, nếu nàng đến đây không cần tiến hành điều tra, có thể trực tiếp tiến vào thành Đông Phương.

Cho nên, điều này cũng là nguyên nhân hần liếc mắt một cái là có thể nhận ra đôi phương.

Ngay tại lúc Thành quan muốn dẫn Cổ Nhực Vân tiến đến gặp Đông Phương Thiếu Trạch, một tiếng vó ngựa truyền đến từ bên cạnh, rồi sau đó phát ra tiếng quát.

Chỉ thấy một nữ Tướng quân mặc áo giáp gấu kéo lấy dây cương, áo giáp màu đỏ thẫm, uy phong lẫm lẫm, mảy kiếm anh phong, nàng cau chặt mày, con người uy nghiêm quét về phía Thành quan sắp sửa xoay người rời đi, giọng điệu sắc bén nói: "Trương Lập, người có kiểm tra thân phận của bọn họ, còn có soát người hay không?"

Thành quan tên là Trương Lập kia sững sốt một chút, chỉ tiết hồi đáp: "Bẩm báo Đông Phương Tướng quân, cô nương này là người thiếu chủ muốn gặp, cho nên thuộc hạ mới cả gan không có soát người đã dẫn bọn họ tiến vào thành Đông Phương."

"Hừ, Trương Lập, người thật to gan! Đông Phương thế gia đang ở dưới loại tình hình này, vậy mà người còn dám tùy ý dẫn người tiến vào! Hơn nữa còn dùng danh nghĩa của thiếu chủ! Ta là Tướng quân thành Đông Phương, thiếu chủ có mệnh lệnh này, vì sao ta lại không biết? Huống chi, tình hình Đông Phương thế gia nghiêm trọng, chính là thiếu chủ cũng không thể tuần tự vũ tề (vì tình riêng mà làm việc không hợp pháp)! Người tới, tìm ra cho ta hai người kia thân!"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 394: Đông Phương thế gia, ngoại công (hai)

Edit: kaylee

Đông Phương Diễm phát bàn tay, mạnh mẽ vang dội phân phó chúng nữ quan phía sau, cặp con người sắc bén kia mang theo về thị sát quét về phía Cổ Nhực Vân và Thiên Bắc Dạ ở cửa thành.

"Vâng, Tướng quân!"

Nghe vậy, hai nữ quan phía sau nàng nhanh chóng xuống ngựa, đi tới phía hai người.

Nhìn hai nữ tử đang đi tới kia, Thiên Bắc Dạ không tự chủ được nghĩ đến tình cảnh mình sẽ bị các nàng sờ tới sờ lui, trong lòng không khỏi cảm thấy ghê tởm, ‘âm âm’ cuồng phong dâng lên từ bên cạnh hắn, tóc bạc nhảy múa ở trong gió, tại giờ phút này giữa khuôn mặt tuyệt thế tràn đầy u ám, âm lãnh quát: "Cút!"

Ầm!

Hai nữ quan còn chưa kịp đi đến trước mặt Thiên Bắc Dạ, đã cảm giác được một dòng khí vô hình đụng vào phía trên ngực của mình, vì thế còn không biết đã xảy ra chuyện gì đã ngã văng ra ngoài, ‘bịch’ một tiếng rơi vào bên trong đám người.

"Thật to gan!"

Về mặt Đông Phương Diễm tức giận, ‘đùng’ một tiếng xuất ra roi buộc ở trên ngựa, trường tiên kia còn sắc bén hơn kiếm, giống như một con rồng uốn lượn cuốn về phía cổ của Thiên Bắc Dạ.

Tất cả mọi người có thể tưởng tượng được, nếu bị cây roi kia trói chặt đầu, hồng y nam nhân tóc bạc này tất nhiên là đầu rơi xuống đất.

Nhưng mà.....

Ngay tại lúc rơi đến trước mặt Thiên Bắc Dạ, một ngọn lửa đột nhiên nổi lên ở trên roi, giống như thiêu đốt dây thừng dần dần lan lên trên, ở dưới ngọn lửa cực nóng kia, rốt cục trong mắt Đông Phương Diễm cũng lộ ra một chút kích động, vội vàng quăng roi cầm trong tay đến trên đất, sắc mặt trắng bệch nhìn chăm chăm Thiên Bắc Dạ.

"Rốt cuộc ngươi là loại người nào?"

Nam nhân này, thực lực quá cường đại, nàng không tin tưởng cường đại như hắn tới nơi này sẽ không có nguyên do gì!

Vì bảo đảm Đông Phương thế gia an toàn, nàng tuyệt đối không thể để cho hắn thông qua!

Hai mắt Thiên Bắc Dạ chậm rãi chuyển về phía Đông Phương Diễm.

Trong mắt nam nhân hiện ra tia sáng màu đỏ, giống như ngọn lửa địa ngục đang thiêu đốt ở trong mắt, làm cho tâm của Đông Phương Diễm cũng hung hăng run run một chút, cắn chặt đôi môi đã biến thành màu tím, tràn ngập sợ hãi nhìn nam tử tuyệt thế phía trước.

Nàng chưa từng gặp qua, một người có được ánh mắt thị huyết ngoan tuyệt như thế, đến cùng phải giết bao nhiêu người, mới có thể có được vẻ mặt như hắn?

"Trương Lập, đây là người thiếu chủ muốn gặp?"

Đông Phương Diễm cắn môi dưới, chỉ vào Trương Lập ở một bên giận dữ hét: "Hai người kia rõ ràng không có ý tốt đối với Thành Đông Phương chúng ta, ngươi vậy mà lại còn muốn giả danh nghĩa thiếu chủ mang nàng đi vào? Ngươi rõ ràng chính là phản tộc! Chờ ta hỏi bầm gia chủ, mới thu thập loại bại hoại ngươi này!"

Trương Lập cười khổ một tiếng, cô nương này là chủ tử của Bách Thảo Đường, làm sao người bên người nàng có thể bị người soát người còn không có tính khí? Chỉ là Trương Lập biết, cho dù mình nói ra thân phận của Cố Nhượng Vân, Đông phương Tướng quân luôn luôn tự cho là đúng cũng không tin tưởng.

"Tướng quân, bọn họ thật là người thiếu chủ muốn gặp! Nếu thiếu chủ sốt ruột chờ chỉ sợ cũng không dễ thu thập." Trương Lập dùng giọng điệu uy hiếp nói.

"Hừ!"

Đông Phương Diễm phát ra một tiếng hừ lạnh từ trong lỗ mũi, xem thường nói: "Hai người kia là gian tế, mặc kệ ai tới đều cứu không được bọn họ! Ta khuyên hai người các ngươi vẫn là ngoan ngoãn buông tay chịu trời đi, đây là ở thành Đông Phương chúng ta! Nếu các ngươi cố ý muốn trợ Trụ vi ngược (giúp kẻ xấu làm điều ác), thì đừng trách Đông Phương Diễm ta không khách khí!"

Cho dù thực lực của tiểu tử này rất mạnh lại như thế nào, nhiều lắm cũng chỉ là cấp bậc Võ Hoàng, gia chủ Đông Phương thế gia bọn họ chính là cường giả Võ Hoàng trung cấp, chẳng lẽ còn sợ hắn?

Nếu Đông Phương Diễm biết lúc trước ở Thiên Thành, chỉ trong nháy mắt Thiên Bắc Dạ đã giết một cường giả Võ Hoàng cao cấp, có phải nàng sẽ không nói như vậy nữa hay không.....

"Hả? Ngươi muốn không khách khí với ai?"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 395: Đông Phương thế gia, ngoại công (ba)

Edit: kaylee

Ngay tại trong phút chốc Đông Phương Diễm vênh vác đắc ý nhìn hai người phía trước, một tiếng nói dịu dàng như ngọc truyền đến từ phía sau.

Nghe vậy, trái tim Cố Nhượng Vân kích động giật mình, bất giác quay đầu nhìn lại nơi phát ra âm thanh.

Dưới gió mát, cảm y khẽ bay lên.

Nam nhân mặt mày như họa, bình thân đạm tĩnh, trên khuôn mặt tuấn mỹ bao phủ vẻ ôn hòa, trong đôi mắt hàm chứa ý cười nồng nặc. Nam nhân này đẹp giống như là một bức họa, nếu không phải dùng một từ để miêu tả hắn, vậy chính là công tử như ngọc, thế gian vô song.

"Nha đầu, con đã đến rồi?"

Sau khi đi đến trước mặt Cố Nhược Vân, nam nhân dừng bước chân, tươi cười của hắn rút đi tao nhã đậm bạc quen có, nhưng mà mang theo vài phần chân thật, thậm chí ngay cả giọng nói đều có vẻ a dua: "Nhà đầu con đó, vừa đi là lâu như vậy, không hề có tin, quả nhiên là làm cho ta chờ thật lâu, đã đến đây, vậy theo ta vào thành đi."

"Vâng."

Cố Nhược Vân cười cười, nam nhân trước mắt luôn mang đến cho nàng cảm giác ấm áp, có lẽ chính là vì huyết mạch tương liên.

Chỉ là, trông thấy nụ cười mềm mại kia của Cố Nhược Vân, Thiên Bắc Dạ bất giác nhủ thầm, trong lòng dâng lên một chút ghen tuông nhàn nhạt.

"Chờ một chút."

Mắt thấy Cố Nhược Vân sắp sửa đi theo Đông Phương Thiệu Trạch rồi đi, Đông Phương Diễm vùng vằng trước tiên, giả tuấn mã chắn trước mặt mấy người, hai mắt sắc bén của nàng quét về phía thiếu nữ áo xanh phía sau Đông Phương Thiệu Trạch, khuôn mặt nghiêm túc nói: "Thiếu chủ, hai người kia người không thể mang đi!"

Tươi cười trên mặt Đông Phương Thiệu Trạch từng chút biến mất, trong mắt lộ ra vẻ lạnh bạc, cho dù giọng nói của hắn vẫn là dịu dàng nho nhã trước sau như một, nhưng mà, bất luận kẻ nào đều có thể nghe được ra tức giận trong giọng nói.

"Đông Phương Diễm, chuyện vừa rồi ta đều có thể đoán được, nhưng mà hiện tại ta không có thời gian để ý tới người, về phần chuyện này, chờ sau khi ta đưa Vân Nhi đến Đông Phương thế gia lại tới tìm người."

Đông Phương Diễm này ý vào phụ thân của mình là trưởng lão gia tộc, luôn luôn vô pháp vô thiên, không để bất luận kẻ nào vào mắt, tính cách lại quá mức cũ kỹ, cho tới bây giờ đều không thông tình lý, nếu không phải niệm tình phụ thân nàng đã cống hiến rất nhiều vì Đông Phương thế gia, chức Tướng quân này, căn bản là không tới lượt nàng.

"Thiếu chủ, thân phận của hai người này không rõ ràng, ta hoài nghi bọn họ là gian tế, chờ sau khi ta điều tra bọn họ xong mới cho phép vào thành, kính xin thiếu chủ đừng làm khó thuộc hạ."

"Hả?" Đông Phương Thiệu Trạch nhủ thầm cười, trong tươi cười kia hàm chứa khí lạnh: "Người cho rằng bằng hữu của bản thiếu chủ cũng là người thân phận không rõ?"

"Thuộc hạ chỉ tuân thủ quy tắc, sẽ không làm việc vì tình riêng."

Đông Phương Diễm nâng đầu, một mặt cũ kỹ nói: "Chỉ cần bọn họ ngoan ngoãn để chúng ta soát người, ta sẽ cho bọn họ vào thành Đông Phương, nếu thiếu chủ thật muốn vì tình riêng mà làm trái luật lệ, có thể nào giao đãi với dân chúng?"

"Ta là thiếu chủ Đông Phương thế gia, chuyện này ta còn có thể làm chủ được."

Trong mắt Đông Phương Thiệu Trạch xuyên thấu qua lạnh lùng bén nhọn, xem ra sau khi chuyện này chấm dứt, thế lực trong gia tộc quả thật cần chỉnh đốn lại, nếu không người nào đó còn sẽ cho rằng Đông Phương thế gia là của bọn hắn.

"Thiếu chủ, nếu hai người kia cứ như vậy tiến vào thành Đông Phương, nếu xảy ra sai lầm gì, ai tới phụ trách?"

Đông Phương Diễm một chút cũng không nhượng, mặt không biểu cảm nhìn Đông Phương Thiệu Trạch.

"Tốt." Đông Phương Thiệu Trạch nhàn nhạt liếc mắt quét nàng một cái, giọng điệu trầm xuống: "Nếu vì bọn họ đến Đông Phương thế gia mà đưa tới nguy hiểm gì đó, thì chuyện này, do bản thân ta phụ trách, Đông Phương Diễm, như thế người đa vừa lòng?"

Đông Phương Diễm ngẩn người, nàng thật không ngờ thiếu chủ sẽ ôm hết trách nhiệm, cho nên, trong lúc nhất thời nàng vậy mà nói không được lời nào, chờ lúc nàng phục hồi tinh thần lại, đám người Đông Phương Thiệu Trạch đã đi vào cửa thành, rất nhanh đã biến mất ở trong mắt của bọn họ.....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 396: Đông Phương thế gia, ngoại công? (bốn)

Edit: kaylee

Phía trên ngã tư đường nhộn nhịp, Đông Phương Thiệu Trạch nhẹ lay động quạt xếp, con người dịu dàng như nước rơi ở trên người thiếu nữ bên cạnh, phát ra một tiếng thờ dài bất đắc dĩ: "Kỳ thực, ta rất muốn nói ra thân phận của con, con thân là huyết mạch của Đông Phương thế gia, có thể nào bị một thuộc hạ bắt nạt như thế? Nhưng mà ta nghĩ, hiện tại con không muốn nhận Đông Phương thế gia, phỏng chừng cũng không đồng ý thừa nhận thân phận này."

Cố Nhực Vân chớp mắt, nở nụ cười: "Con không tiếp nhận Đông Phương thế gia, nhưng mà, ta nhận người cữu cữu này!"

"Nha đầu," Đông Phương Thiếu Trạch dừng bước chân: "Ta sẽ chờ, chờ ngày con nguyện ý thừa nhận Đông Phương thế gia, lúc đó, ta sẽ nói cho toàn bộ người trong thiên hạ, Cố Nhực Vân con là ngoại sinh nữ (cháu ngoại gái) của Đông Phương Thiếu Trạch ta, con cũng là kiều ngạo của Đông Phương thế gia chúng ta."

Cố Nhực Vân khẽ nhướng mày, lại cũng không nói thêm gì.

Đông Phương thế gia đã từng không trợ giúp phụ mẫu nàng, đây là cánh cửa không cách nào đi qua trong lòng nàng, có lẽ, cả đời này, nàng đều sẽ không thừa nhận Đông Phương thế gia.....

"Tốt lắm, nha đầu, ta biết con có rất nhiều hiểu lầm đối với Đông Phương thế gia, nhưng mà không sao, ta có nhiều thời gian chờ, hiện tại ngoại công con ông muốn gặp con, ta trước mang con đi gặp ông."

Nghe vậy, Cố Nhực Vân trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng vẫn là khẽ gật đầu: "Được."

.....

Đông Phương thế gia.

Không có phen hoa và huy hoàng thế tục, ngược lại là có ý vị cổ xưa phong phú, trong hoa viên trồng đủ loại dược liệu có thể trợ giúp người tăng lên thực lực, ngay cả phòng ốc đều là dùng gỗ Thiên Hương cực kỳ sang quý kiến tạo (xây nên).

Lúc này, trong thư phòng Đông Phương thế gia, không khí trầm trọng mà đè nén, lão gia đầu đầy tóc mai ngồi ở phía trước bàn, uy nghiêm sắc bén xem thiếu nữ áo xanh phía trước, khi nói chuyện, một cỗ uy áp nhàn nhạt lộ ra.

"Người chính là Cố Nhực Vân? Nữ nhi của Ngọc Nhi? Ngoại tôn nữ của ta?"

Cảm nhận được cỗ uy áp kia, Cố Nhực Vân cười lạnh một tiếng, bất động thanh sắc nói: "Ta quả thật là Cố Nhực Vân, cũng là nữ nhi của Đông Phương Ngọc, nhưng mà, ta không phải ngoại tôn nữ của ông."

"Vân Nhi!"

Nghe nói như thế, Đông Phương Thiếu Trạch ở một bên sắc mặt đều thay đổi, vội vàng ném mấy ánh mắt về phía Cố Nhực Vân, có chút lo lắng nhìn khuôn mặt dần dần trầm xuống của lão gia.

"Hừ!" Đông Phương lão gia từ hừ lạnh một tiếng, giọng điệu nghiêm khắc nói: "Nha đầu, đây là thái độ người đối đãi với trưởng bối? Bất luận như thế nào, ta cũng là ngoại công của ngươi, đây là chuyện thực không thể thay đổi!"

"Ngoại công?" Cố Nhực Vân 'xuy' cười một tiếng: "Ngoại công của ta không phải là người tro mắt nhìn nữ nhi chết, còn thờ ơ! Ngoại công của ta, cũng không phải loại người yếu đuối nhất gan, ngay cả nữ nhi của mình cũng không thể bảo vệ! Ông không có năng lực bảo vệ mẫu thân, ta không trách ông, nhưng mà sau khi mẫu thân bị người hại chết ông còn nén giận, ông cũng tính là một phụ thân sao?"

Sau khi lời này của Cố Nhực Vân nói ra, nàng rõ ràng cảm giác được không khí trong thư phòng càng ngày càng trầm trọng, thậm chí đè nén đến mức làm cho người ta hít thở không thông.....

Đông Phương Thiếu Trạch nhìn không được lo lắng đứng lên, tính tình phụ thân nhà mình không tốt lắm, Vân Nhi cũng không phải người sẽ thoái nhượng, nếu hai phương đánh lên, phỏng chừng bản thân khuyên như thế nào đều không có tác dụng.

Giờ này khắc này, sắc mặt Đông Phương lão gia từ rất là khó coi, ngay cả Cố Nhực Vân cũng cho rằng lão nhân này sẽ nổi bão với mình, nhưng mà không biết vì sao, cuối cùng ông vẫn là không có phát hỏa, chỉ là lạnh lùng nói một câu: "Trạch nhi, con mang nàng đi xuống, ta tạm thời không muốn nhìn thấy nàng."

"Vâng, phụ thân."

Đông Phương Thiếu Trạch sờ soạng mồ hôi trên trán, mang theo Cố Nhực Vân đi ra thư phòng, đợi đến khi gió lạnh thổi qua, hắn mới giật mình thấy bản thân ra một thân mồ hôi lạnh, sau đó cười khổ một tiếng.

"Vân Nhi, con là muốn hù chết cữu cữu? Tính tình của phụ thân ta có chút không tốt, kỳ thực ông không có ý xấu gì, chuyện năm đó, cũng có một chút nguyên nhân."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 397: Đông Phương thế gia, ngoại công? (năm)

Edit: kaylee

"Cứu cứu, con một mối."

Cố Nhượng Vân ngáp một cái, hiển nhiên không muốn nghe Đông Phương Thiếu Trạch nói thêm gì nữa.

Đông Phương Thiếu Trạch còn muốn nói gì đó, nhưng sau khi nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi của Cố Nhượng Vân thì khẽ thở dài một tiếng: "Vân Nhi, một ngày nào đó, con sẽ hiểu ông. Nhưng mà, mặc kệ con và Đông Phương thế gia quan hệ như thế nào, con vĩnh viễn là ngoại sinh nữ của ta."

Cố Nhượng Vân cười cười, không có lại nói thêm cái gì, chỉ là trên khuôn mặt thanh lệ kia lại bao phủ vẻ nhu hòa.

.....

Ánh trăng trên ngọn liễu.

Thiếu nữ mặc một bộ áo xanh, khẽ giương lên ở trong gió đêm, nàng đứng ở phía trước cửa sổ, mặt mày bình thản, không biết suy nghĩ cái gì. Đúng lúc này, một hơi thở quen thuộc truyền đến từ phía sau thân thể của nàng, làm cho lòng của nàng không tự chủ được bình tĩnh xuống.

"Tiểu Dạ, ngươi có người thân sao?"

Thiên Bắc Dạ cau mày, lắc lắc đầu, sau đó hần mới nhớ tới Cố Nhượng Vân nhìn không thấy động tác của hắn, nên mới mở miệng nói: "Không biết, có lẽ..... Không có."

"Tiểu Dạ, ngươi biết không, ta là một người có kiếp trước kiếp này," Cố Nhượng Vân ngẩng đầu, nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, giống như lại trông thấy một màn giết hại, trên đỉnh tuyết sơn kia: "Kiếp trước, ta có một gia gia hiền lành, mẫu thân thiện lương, đệ đệ đáng yêu, nhưng phụ thân lại là cận bá trong cận bá! Vì để lấy được vị trí thiếu chủ Hạ gia, y không tiếc theo đuổi mẫu thân của ta, nhưng ở trong đêm có được mẫu thân của ta đó, y nhanh chóng để cho người yêu thanh mai trúc mã của y vào cửa! Nếu không phải gia gia thiên vị mẫu thân, sợ rằng..... Mẫu thân ta không cách nào sống ở Hạ gia."

Thiên Bắc Dạ không nói gì, lạnh lùng nhìn Cố Nhượng Vân, hắn biết, đây là bí mật sâu nhất nàng che giấu trong lòng.

Mà nàng lại nguyện ý nói bí mật này cho hắn biết, đó là có bao nhiêu tín nhiệm?

"Nhưng mà, tất cả những thứ này, ở sau khi gia gia qua đời thì lập tức thay đổi, Hạ gia có một bảo vật gia truyền là Thượng Cổ Thần Tháp, truyền thuyết, chỉ có người do từ phượng (phượng hoàng tím) chuyển thể mới có thể có được Thượng Cổ Thần Tháp, chỉ là ở trước khi lâm chung, gia gia phó thác Thượng Cổ Thần Tháp cho ta, vì vậy tên khốn kiếp mất sạch nhân tính kia lập tức tàn sát một nhà ngoại công ta, hơn nữa còn bắt mẫu thân uy hiếp ta giao ra Thượng Cổ Thần Tháp! Mẫu thân vì không để cho Thượng Cổ Thần Tháp rơi vào trong tay bọn họ, lựa chọn tự kết thúc sinh mệnh!"

Hiện giờ nghĩ đến đủ loại kiếp trước, Cố Nhượng Vân vẫn là cảm thấy một loại đau đớn đến tê tâm liệt phế!

Nàng vĩnh viễn không cách nào quên, cảnh tượng một nhà ngoại công đều bị giết hại, vải trắng treo đầy, cũng quên không được đáng về mẫu thân nàng yêu nhất bị súc sinh kia ngược đãi mà cuối cùng lựa chọn tự sát.

Cố Nhượng Vân nhẹ nhàng nhắm mắt lại, rồi sau đó mới chậm rãi mở ra: "Ở sau khi mẫu thân đi, ta lựa chọn nhẫn nhục sống tạm bợ, đi xa tha hương, hơn nữa phó thác đệ đệ duy nhất của ta, cũng là người thân duy nhất còn lại của ta lúc đó cho người yêu thanh mai trúc mã của ta."

Khi nghe đến câu nói cuối cùng, trong lòng Thiên Bắc Dạ thật không thoải mái, khuôn mặt tuyệt thế rất là khó coi, toàn thân bao phủ một tầng hơi thở âm trầm, nếu người nọ ở trong này, đảm bảo hắn sẽ làm cho y chết không toàn thây!

Hiển nhiên Cố Nhượng Vân không có phát hiện sự khác thường của nam tử phía sau, tiếp tục nói: "Mà ta không nghĩ tới, y lại phản bội ta! Vì Thượng Cổ Thần Tháp, vì địa vị tối cao, y không tiếc nịnh bợ tên khốn kia, ở trước mặt của ta, tách rời cơ thể của đệ đệ ta! Ha ha ha, tiểu Dạ, ngươi có biết lúc đó tâm tình của ta là thế nào sao? Cho dù ta chết, cũng muốn kéo những người đó xuống địa ngục!"

Bỗng nhiên, một bàn tay to dịu dàng đưa đến từ sau lưng, gắt gao ôm nàng vào trong lòng.

Cảm thụ được vòng ngực ấm áp của nam nhân, không biết vì sao, nội tâm luống cuống không thôi kia của nàng dần dần khôi phục bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 398: Đông Phương thế gia, ngoại công? (sáu)

Edit: kaylee

"Tiểu Dạ, ta không có làm được, ta không thể kéo bọn họ xuống địa ngục! Bởi vì Thượng Cổ Thần Thập ngăn ta nổ tan xác! Sau đó, ta trùng sinh, từ thời khắc trùng sinh đó, ta đã thế, rồi sẽ có một ngày ta sẽ giết tới Đông Nhạc đại lục, tìm bọn họ báo thù rửa hận!"

"Tiểu Vân."

Cầm Thiên Bắc Dạ khẽ cọ đầu của Cố Nhượng Vân, giọng điệu ấm áp mà chắc chắn, giống như có hứa hẹn cách xa nhau mấy kiếp mấy đời.

"Người yên tâm đi, ta sẽ luôn luôn cùng người, cho dù địa ngục hay thiên đường, ta đều cùng người, những ngày người lần trốn trước kia thật sự cô đơn, sau này, ta sẽ không để cho người cô đơn, chỉ cần là kẻ người hận, ta đây sẽ giúp người giết, nếu người hận toàn bộ người trong thiên hạ, ta sẽ tàn sát toàn bộ thiên hạ cho người."

Chỉ cần nàng hận cả thiên hạ, vậy hẳn sẽ tàn sát toàn bộ thiên hạ? Thế cho nên thành Ma cũng không sao?

Ở nháy mắt nghe nói như thế, trong lòng Cố Nhượng Vân sinh ra một hồi xúc động, nàng chậm rãi nhắm đôi mắt lại, toàn thân toàn tâm đều dựa vào trên người nam nhân ở sau người.

"Tiểu Dạ, người biết không? Sau khi trùng sinh, ta cũng chưa từng thấy phụ mẫu đời này của mình, nhưng mà đối với bọn họ, ta thật không muốn xa rời, có lẽ là Cố Nhượng Vân lúc trước lưu lại cảm giác cho ta, hơn nữa có lẽ là vì huyết mạch tương liên, ta vẫn cho rằng, bọn họ chưa chết! Chỉ là mất tích mà thôi. Nhưng mà làm cho ta thất vọng đau khổ là thái độ của Đông Phương gia tộc."

Cố Nhượng Vân mở đôi mắt, bên môi hàm chứa một chút cười lạnh: "Mẫu thân và phụ thân yêu nhau, lại có gì sai? Nhưng năm đó Đông Phương gia tộc cũng không đồng ý với mẫu thân, cho dù điều này chính là hi vọng của mẫu thân, nàng không muốn vì bản thân mà liên lụy Đông Phương thế gia, mẫu thân chết, ta không trách bọn họ, có kẻ địch quá mức cường đại, không phải Đông Phương thế gia có thể chống cự, lão nhân vì bảo vệ gia tộc, thực hiện như vậy tuy rằng ta không cách nào cảm động, nhưng cũng có thể hiểu, chỉ là người cũng biết thái độ Cố gia đối xử với mẫu thân ta thế nào, thậm chí là kiếp trước của thân thể này lại thế nào! Nếu không phải vì Đông Phương thế gia không để ý, như thế nào lão lại khinh thường mẫu thân của ta?"

"Nếu..... Không phải vì Đông Phương thế gia không ai ra mặt, Cố Nhượng Vân trước kia cũng không có khả năng sẽ chết."

Cố Nhượng Vân hít vào một hơi thật sâu, nói.

Cố Nhượng Vân trước kia đã chết, nàng hiện tại, là Hạ Nhượng Vân!

Nếu, năm đó Đông Phương thế gia có thể ra mặt nói một câu vì kiếp trước của thân thể này, nàng sẽ không ôm nỗi hận mà chết!!! Đương nhiên, nếu không phải 'kiếp trước' đã chết, cũng không tới lượt nàng chuyển thế trùng sinh.....

Cho nên, nàng đối với Đông Phương thế gia, kì thực là vừa oán vừa cảm kích.

"Tiểu Vân."

Thiên Bắc Dạ gắt gao ôm lấy thân thể lạnh như băng của thiếu nữ, rũ mắt thấp giọng nói: "Người còn có ta....."

Cho dù mọi người toàn thế giới cách nàng mà đi, hẳn cũng vĩnh viễn không rời đi!

"Tiểu Dạ....."

Cố Nhượng Vân nhẹ mím môi, trong lòng chảy qua một hồi ấm áp, nàng biết, cho dù có một ngày nàng đối đầu với toàn thế giới, hẳn cũng sẽ đứng ở bên cạnh nàng, không rời không bỏ.....

Chẳng sợ có một ngày, nàng sẽ trở thành đại ma đầu người người tru diệt, hẳn cũng sẽ cho rằng tất cả chuyện nàng làm đều là đúng.

Kỳ thực, Cố Nhượng Vân thật sự rất may mắn, may mắn năm đó gặp hắn, hơn nữa thu lưu hắn, nếu không hiện tại ở bên người mình, không có sự tồn tại của hắn..... (L: ừ thì chắc cả hai người cũng có chút rung động rồi đó ~ mà chưa đến lúc thổ lộ tình cảm, chưa rõ ràng lắm nên lee vẫn chưa đối xứng hô nha ~)

Bỗng nhiên, sắc mặt Thiên Bắc Dạ đột ngột trầm xuống, tầm mắt âm lãnh quét về phía dưới cây liễu trong đêm đen, một khắc kia, giọng điệu của hắn trầm thấp, sát ý giữa mặt mày bắt đầu khởi động: "Lăn ra đây!"

Bịch!

Sau khi dứt lời, một tiểu gia hỏa màu đỏ lăn ra từ sau cây liễu, run run rẩy rẩy lăn đến trước mặt Thiên Bắc Dạ, con người một đỏ một lục mang theo rồi rầm và khiếp đảm, khiếp nhượng nhìn huyết y nam nhân tóc bạc trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 399: Đông Phương thế gia, ngoại công? (bảy)

Edit: kaylee

"Người còn tới làm gì?"

Cố Nhược Vân nhàn nhạt quét mắt nhìn thú nhỏ, giọng nói lạnh lùng: "Ta đã giải trừ khế ước với ngươi, ngươi có thể rời đi, từ đây về sau ngươi đã khôi phục tự do, điều này cũng là ngươi luôn hi vọng."

Viêm không nói gì, nói thật, hiện tại hắn rất hối hận, hối hận lúc trước không có trợ giúp Cố Nhược Vân, nhưng sao hắn có thể biết Cố Nhược Vân lại có quan hệ với quân vương? Nếu sớm biết như vậy, cho dù hắn phải liều hết sức lực và tính mạng cũng sẽ giúp nàng. (L: trên đời này không có thuốc hối hận đâu cưng~)

"Chủ nhân, ta biết sai rồi, hi vọng người có thể lại cho ta một cơ hội, ta cam đoan sẽ sửa lại, mà lấy thực lực của ta ngày sau cũng có thể giúp người rất nhiều việc."

Giờ này khắc này, thú nhỏ không còn có kiểu ngao khí phách lúc ban đầu, đôi mắt một đỏ một lục tội nghiệp nhìn chăm chú vào Cố Nhược Vân.

Cố Nhược Vân lạnh lùng cười: "Không sai, bên người của ta quả thật cần cường giả, nhưng mà, ta lại không cần một người không nghe theo mệnh lệnh! Nếu ở thời điểm nguy cơ không giúp được ta, vậy cho dù ngươi là Thần, lại có tác dụng gì với ta? Ta không muốn phát giận với ngươi, ngươi đi đi, về sau ta không muốn lại nhìn thấy ngươi."

Thấy Cố Nhược Vân thờ ơ, Viêm quay đầu nhìn về phía Thiên Bắc Dạ ở một bên, nó dùng lễ nghi thú tộc hành một cái lễ, nói: "Quân vương tôn kính, kính xin ngài tha thứ khuyết điểm lúc này đây của thuộc hạ, thuộc hạ thật sự biết sai lầm rồi, về sau thuộc hạ nguyện ý dùng tính mạng để bảo vệ an toàn của nàng, tuyệt không hai lòng."

Thiên Bắc Dạ không nói gì, chuyển ánh mắt về phía Cố Nhược Vân, hình như đang chờ đợi quyết định của nàng.

"Không cần," Cố Nhược Vân nhìn Viêm, mặt không biểu cảm nói: "Hắn đã từng không nghe lời, thấy chết không cứu, ta cũng không trách hắn, chỉ là về sau, ta cũng sẽ không thể lại dùng hắn, nếu không mà nói, lần sau nếu lại chiến đấu với những người khác, hành vi của hắn chỉ biết đẩy chúng ta cảnh giới vào càng thêm khó có thể giải quyết, ngươi đi đi, từ đây về sau, ta không đồng ý lại nhìn thấy ngươi."

Vừa nghe lời này, trong mắt thú nhỏ tràn đầy sốt ruột, năm đó quân vương cứu bọn họ, từ đó thú tộc đã do quân vương thống lĩnh, nếu hắn bị đuổi đi, vậy sau này chính là phản đồ của thú tộc, thì cũng không cách nào được thú tộc thu nhận.

"Chủ nhân, ta có thể dùng sinh mệnh của ta thế, sau này sẽ không lại có sai lầm tương tự, không sai, ngay từ đầu ta quả thật không đồng ý phục tùng ngươi, đó là bởi vì ngươi mượn dùng lực lượng của con phượng hoàng kia bức bách ta khế ước, ta vẫn luôn tâm cao khí ngạo, không đồng ý bị người hiếp bức! Cho nên ngày đó mới không nghe mệnh lệnh của chủ nhân, nhưng mà hiện tại, ta nguyện ý cam tâm tình nguyện thần phục chủ nhân, nếu chủ nhân không tin, có thể ký kết khế ước nô bộc với ta, thân là một nô lệ, là không cách nào cãi lại mệnh lệnh của chủ nhân."

Khế ước nô bộc, là khế ước không công bằng nhất, nếu nô bộc không nghe theo lời nói của chủ khế ước, sẽ gặp trừng phạt của lửa địa ngục, không sống không chết, không chết không diệt, cả đời ở trong lửa địa ngục kia thừa nhận vô cùng vô tận thống khổ.

Cho nên, cho tới bây giờ Cố Nhược Vân cũng chưa từng ký kết khế ước nô bộc với bất kỳ Linh Thú nào, đây là nàng tôn trọng bọn họ.

Nhưng hôm nay nghe được lời nói của Viêm, Cố Nhược Vân trầm mặc xuống, quả thật, nếu có được khế ước nô bộc, Viêm sẽ tuyệt đối không cách nào cãi lại mệnh lệnh của nàng, cho dù nàng muốn hắn chết, hắn cũng phải vâng theo.

"Ngươi xác định muốn ký kết khế ước nô bộc với ta?" Cố Nhược Vân nhàn nhạt quét mắt nhìn Viêm, giọng điệu ôn hoà nói.

Viêm vội vàng gật gật đầu: "Ta nguyện ý."

"Tốt."

Cố Nhược Vân vẫn luôn nhìn Viêm: "Ta đây sẽ lại cho ngươi một lần cơ hội cuối cùng! Ký khế ước nô bộc với ngươi! Sau này, nếu ngươi lại có hành vi như thế, vậy ngươi cứ ngốc ở trong lửa địa ngục ngàn năm vạn năm đi."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 400: Đông Phương thế gia, ngoại công? (tám)

Edit: kaylee

Khế ước nô bộc, là khế ước thấp nhất, cho dù là đối mặt với Linh Thú khác của khế ước chủ, đều thấp kém hơn một bậc, bởi vì những người khác đều khế ước ngang hàng với nàng, bởi vậy nếu Viêm cố ý muốn ký khế ước nô bộc, vậy đại biểu rằng hắn ở chỗ Cố Nhược Vân sẽ không hề có địa vị, tùy tiện một con Linh Thú không bằng hắn đều có thể tùy ý bắt nạt hắn, ra lệnh cho hắn.

Đây coi như là hắn tự làm tự chịu.

Nếu không phải lúc trước hắn cãi lại mệnh lệnh, có lẽ hiện giờ cũng sẽ không trở thành nô bộc kém một bậc.

"Ta nguyện ý."

Viêm cắn chặt răng, nói.

Ai bảo nàng là nữ nhân của quân vương, đừng nói là khế ước nô bộc, chính là làm cho hắn lập tức chết ở trước mặt của nàng, hắn cũng không thể có câu oán hận nào.

"Nhớ kỹ lời nói hôm nay của ngươi."

Cố Nhược Vân hơi hơi ngược mắt, nhàn nhạt nói: "Nếu ngươi có một chút phản bội đối với ta, ta sẽ làm cho ngươi sống không bằng chết!"

"Ta thề, từ đây về sau, sẽ dùng sinh mệnh của mình bảo vệ chủ nhân, chỉ cần ta còn sống, thì sẽ không để cho người chịu bất kỳ thương tổn nào!"

Viêm thề với trời, mặt mày kiên định.

"Một khi đã như vậy, vậy ngươi lại đây, hiện tại chúng ta lập tức ký kết khế ước chủ tớ, ngươi cũng biết tính bá đạo của khế ước chủ tớ, cho nên, nếu bây giờ ngươi hối hận thì còn kịp."

"Chủ nhân, ta sẽ không hối hận."

Mạng của hắn, là nam nhân này cứu, mà mặc kệ hắn muốn đưa mình đưa cho ai, mình đều sẽ không có dị nghị gì.

Tay Cố Nhược Vân chậm rãi đặt ở phía trên cái trán của Viêm, trong phút chốc một cảm giác lạnh lẽo từ bàn tay chậm rãi tiến vào bên trong óc của hắn, nháy mắt kia, hắn cảm giác được linh hồn trong đầu bị một bàn tay hung hăng bắt được, sau đó ẩn xuống một cái dấu ở trong linh hồn kia.

Thân mình Viêm nhẹ nhàng run lên, từ đầu tới đuôi, đều không có phản kháng.

Khế ước chủ tớ này, bởi vì kiềm chế bá đạo kia, nên khi khế ước cũng rất nguy hiểm, nếu Viêm đổi ý giữa đường, Cố Nhược Vân sẽ vì điều này mà nhận không ít thương tổn.

Nhưng mà, hắn không có làm gì cả, tùy ý Cố Nhược Vân hạ một ấn ký trọn đời nguyện trung thành ở trong linh hồn của hắn.

"Được rồi."

Cố Nhược Vân thu tay, nhàn nhạt nói: "Ngươi có thể rời đi trước, chờ ta có việc ngươi trở ra."

"Vâng, chủ nhân."

Lúc này, trong mắt Viêm không có cao ngạo đã từng có, tất cung tất kính hồi đáp.

Sau đó thân thể nhỏ nhỏ kia của hắn chợt lóe, lập tức biến mất ở trước mặt Cố Nhược Vân.....

.....

Trong thư phòng, lão già đầu đầy tóc mai cau chặt mày nhìn quyển sách trên tay, cũng không ngẩng đầu lên nói với cảm y nam tử đứng ở phía trước: "Nếu không có việc gì, ngươi đi xuống đi."

Đông Phương Thiếu Trạch nao nao, có chút bất đắc dĩ thở dài một tiếng: "Phụ thân, kỳ thực, con đến chính là muốn nói một chuyện, tính khí ngoại tôn nữ kia của người còn lớn hơn người, cho nên, con hi vọng....."

Đừng!

Lão già ném quyển sách trên tay lên trên bàn, giọng điệu không có ý tốt nói: "Ý của ngươi là, làm cho trường bối ta đây nhường nàng? Ngươi xem nàng, không tiếp thu Đông Phương thế gia cũng thôi đi, ngay cả ngoại công ta đây cũng không nhận! Còn nói không có ngoại công ta đây! Đừng quên trong cơ thể của nàng chảy dòng máu của Ngọc Nhi, trong thân thể Ngọc Nhi chảy dòng máu của ta, ta chính là ngoại công của nàng, cho dù nàng không thừa nhận cũng không đổi được cái sự thật này!"

"Phụ thân, với tính khí này của ngươi, nàng có thể nhận người mới là lạ," Đông Phương Thiếu Trạch than một tiếng: "Nha đầu kia luôn ăn mềm không ăn cứng, người mềm một chút, nói không chừng nàng sẽ mềm lòng."

Lão già tức đến mức râu loạn chiến, khuôn mặt già nua vốn đã xanh mét càng thêm khó coi.

"Ngươi muốn làm cho ta mềm một chút? Thật có lỗi, bản gia chủ chính là tính khí này, không đổi được! Ngoại công ta đây, nàng nhận cũng phải nhận, không nhận cũng phải nhận, ngươi còn muốn ta chịu thua với một văn bối? Ta nói cho ngươi, điều đó không có khả năng!" (L: chỉ được cái mạnh mẽ, spoil cho là ông ấy phải mềm mỏng trước đó ~)

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 401: Oan gia ngõ hẹp (một)

Edit: kaylee

Đông Phương Thiếu Trạch đột nhiên thật hối hận để cho phụ thân nhà mình và Cố Nhượng Vân gặp nhau, thật sự là tính khí của hai người này một người cứng rắn hơn một người, nếu một người trong đó nguyện ý chịu thua, có lẽ sẽ trở nên rất hài hòa, đáng tiếc, hai người bọn họ đều là người không đồng ý chịu thua.

Có lẽ, có một người có thể giúp bọn họ..... (L: đoán đi ~ đoán coi là ai nhé ~)

.....

Nắng sớm chợt nổi lên.

Trong hậu viện Đông Phương thế gia, Cố Nhượng Vân chậm rãi đẩy cửa phòng ra, ngay tại lúc này, một bóng dáng quen thuộc ở phía trước rơi vào trong mắt nàng.

Nam nhân mặt mày ôn hòa, khoe môi mang cười chào hỏi với Cố Nhượng Vân: "Vân Nhi, tối hôm qua ngủ như thế nào?"

"Khá tốt," Cố Nhượng Vân gật gù đầu: "Cửu cửu, sớm như vậy người đã tới tìm con là có chuyện gì sao?"

"Vân Nhi," Đông Phương Thiếu Trạch dừng một chút, giọng điệu không nhanh không chậm nói: "Ta muốn mang con đi một chỗ, gặp một người, người kia vẫn luôn rất muốn nhìn thấy con."

Cố Nhượng Vân trầm mặc một lúc lâu, mới nói: "Người kia có liên quan với Đông Phương thế gia?"

"Không sai, bà quả thật là người Đông Phương thế gia, chỉ là ta nghĩ, con hẳn là sẽ ở chung với bà rất tốt."

Từ sau khi tỷ tỷ qua đời, bà đã lại phía sau núi ở ẩn không ra, bất luận phụ thân thỉnh cầu như thế nào, bà đều không đồng ý lại đi xuống núi một bước, có lẽ trên đời này có thể làm cho bà rời đi, phỏng chừng cũng chỉ có Vân Nhi.

Nếu có thể nhìn thấy Vân Nhi, bà tất nhiên sẽ rất vui vẻ.

"Được." Cố Nhượng Vân ngẩng đầu nhìn Đông Phương Thiếu Trạch, nói: "Con cùng người đi nhìn một cái, chỉ cần tính khí không giống lão nhân kia, con cũng sẽ không có mâu thuẫn gì với nàng." (L: vì Vân Nhi không có biết là ngoại tổ mẫu, nghe nói thì vẫn là nàng nên lee để xưng hô là nàng nhé, TQ chỉ có xưng hô ta-ngươi à ~)

Nghe nói như thế, Đông Phương Thiếu Trạch cười khổ hai tiếng, tính cách của một già một trẻ này quá giống nhau, nếu bọn họ không phải ngoại tổ tôn, vậy quả thực chính là không có khả năng.

"Đi thôi, Vân Nhi, ta nghĩ con sẽ rất thích bà."

Từ mười mấy năm trước, sau khi Đông Phương Ngọc Đông Phương hương tiêu ngọc vẫn (qua đời), toàn bộ phía sau núi đều trở thành cấm địa của Đông Phương thế gia, trừ bỏ hai người gia chủ và thiếu chủ ra, nếu những người khác bước vào phía sau núi tất nhiên sẽ bị nghiêm trị (trừng phạt nghiêm khắc).

Vì vậy ở xung quanh phía sau núi, đều nhìn không thấy bóng dáng của bất luận kẻ nào.

Lúc này, trong một phòng cỏ tranh cô đơn lẻ loi phía sau núi, mỹ phụ (phụ nhân xinh đẹp) áo lam ngồi ngay ngắn ở trước bàn, đáng vẻ cử chỉ tao nhã phẩm trà sương khói hỗn loạn trước mặt.

Không thể không nói, mỹ phụ này lớn lên rất đẹp, có một loại xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành, nhưng mà, trong xinh đẹp của nàng lại để lộ ra vài phần thanh thuần, rất khó tưởng tượng có một người có thể dung hợp hai loại khí chất tương phản này cùng nhau, càng là thoát nhìn cảnh đẹp ý vui như thế. (L: ầu men, cũng lớn tuổi rồi mà nhìn vẫn trẻ, chả lẽ để “bà” nhưng xưng “bà” là đúng rồi ~ chỗ này đẹp quá, với lại mắt nhìn của Vân nhi nên cứ để “nàng” vậy)

Có lẽ là bảo dưỡng vô cùng tốt, trên mặt mỹ phụ không có dấu vết thời gian chảy qua, tư thái tao nhã mà thông dong cũng có thể nhìn ra được năm tháng lắng đọng lại, nhưng mà, một đầu tóc hoa râm kia vẫn là làm hiện ra số tuổi chân chính của bà.....

"Trạch nhi, con tới thăm vi nương?"

Cảm nhận được hơi thở truyền đến từ cửa, mỹ phụ cong môi cười, mày liễu hơi nhíu, con người hàm chứa thu thủy nhìn lại phía ngoài phòng cỏ tranh.

Chỉ là, sau khi nhìn thấy thiếu nữ đứng ở bên cạnh Đông Phương Thiếu Trạch, tươi cười của mỹ phụ không tự chủ được cương ở khóe miệng, ‘đăng’ một tiếng đứng lên từ ghế mây, đôi mắt hàm chứa nước mắt nhìn chằm chằm Cố Nhượng Vân.

"Ngọc Nhi, Ngọc Nhi con đã trở lại?"

Mỹ phụ ấn chặt cái bàn, mặt bàn đều run lên, ánh mắt của bà vẫn luôn nhìn gắt gao khuôn mặt làm cho bà ngày nhớ đêm mong kia, sợ nháy mắt một cái người trước mắt sẽ giống như ảo ảnh mà biến mất.

Cố Nhượng Vân không nói gì, nàng xem khuôn mặt kích động mà khẩn trương của mỹ phụ, một khắc kia, trong lòng bất giác sinh ra một loại xúc động.

Cái loại xúc động này, thật giống như thứ ở trong mắt bà ấy.....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 402: Oan gia ngõ hẹp (hai)

Edit: kaylee

"Nương, nàng không phải tỷ tỷ, tỷ tỷ đã chết."

Trên mặt Đông Phương Thiếu Trạch hiện lên một chút không đành lòng, từ sau khi tin tức tỷ tỷ qua đời truyền đến, mẫu thân đã nhốt mình ở phía sau núi, dù thế nào cũng không chịu rời đi chỗ này.

"Đúng vậy, Ngọc Nhi đã chết, người chết làm sao có thể sẽ sống lại?"

Phù phù!

Hai chân mỹ phụ mềm nhũn, ngã ở ghế mây, tay ngọc của bà gắt gao ôm chặt ngực, đau đến mức bà không cách nào hô hấp!

Qua nhiều năm như vậy, loại đau đớn này vẫn luôn ở cùng với bà, chưa từng biến mất.

"Trạch nhi, cô nương này hẳn chính là nữ nhi của Ngọc Nhi mà con đã nói qua? Ngoại tôn nữ Cố Nhượng Vân của ta?" Mỹ phụ hòa hoãn tâm tình, mắt đẹp si ngốc nhìn chằm chằm ngũ quan tương tự với Đông Phương Ngọc kia: "Giống, thật là quá giống, tuy rằng nàng trẻ trung hơn Ngọc Nhi, cũng ngây ngô hơn, nhưng mà ta vẫn là có thể từ trên hình dáng của nàng nhìn ra dấu vết của Ngọc Nhi, Vân Nhi, con lại đây để cho ngoại tổ mẫu (bà ngoại) nhìn thật kỹ, chuyện của con ta đều nghe Trạch nhi nói rồi, tiểu đáng thương của ta nhiều năm như vậy quả nhiên là ăn không ít khổ."

Mặt đối mặt với phụ nhân trước mắt, Cố Nhượng Vân không có cường thế như trước mặt Đông phương lão gia tử, nàng nghe lời đi tới trước mặt Lam Vũ Ca, khẽ cười nói: "Ngoại tổ mẫu, con đến thăm người."

"Ừ."

Lam Vũ Ca ôm thiếu nữ trước mắt vào trong lòng, hai mắt đầm lệ doanh tròng nói: "Vân Nhi, hài tử tốt của ta, mấy năm nay quả nhiên là vất vả con, đều do ngoại công ngoại tổ mẫu vô dụng, không cách nào trợ giúp con, mới hại con ăn nhiều khổ như vậy, một mình con đi tới hôm nay quả nhiên là không dễ dàng."

Nói xong lời này, Lam Vũ Ca lập tức đau lòng lên.

Đứa nhỏ này cũng chỉ mới mười mấy tuổi mà thôi, một đứa nhỏ mười mấy tuổi lại một mình ra ngoài xông xáo, trải qua rất nhiều nguy hiểm người khác không có trải qua, cô nương tuổi giống như nàng hẳn là đều làm nũng ở trong lòng cha nương, mà nàng, lại từ nhỏ đã mất đi song thân (cha mẹ).

"Nương, người và Vân Nhi tâm sự thật tốt đi, nhi tử cáo lui trước."

Đông Phương Thiệu Trạch thấy Cổ Nhượng Vân không có bài xích Lam Vũ Ca, tâm hơi hơi thả xuống, sau đó tặng không gian này cho hai người, xoay người rời đi tòa phòng cô đơn lẻ loi này.....

Sau khi hắn rời đi, phòng cô tranh yên tĩnh xuống.

Cổ Nhượng Vân yên tĩnh nằm ở trong lòng Lam Vũ Ca, giờ khắc này, lòng của nàng chợt buông lỏng xuống, nhẹ nhàng nhắm mắt lại hưởng thụ sự ấm áp của mỹ phụ.

"Vân Nhi, con có trách ngoại công ngoại tổ mẫu hay không? Qua nhiều năm như vậy vẫn đặt con ở trong Thanh Long Quốc, thậm chí cũng không có đi gặp qua con."

Trách?

Cổ Nhượng Vân cười cười, kỳ thực nàng cũng không phải là Cổ Nhượng Vân ban đầu kia, nếu sau khi Cổ Nhượng Vân lúc trước biết được mình lại là ngoại tôn nữ của Đông Phương thế gia, phỏng chừng nàng nhất định sẽ trách.

Bởi vì những người này, đến trước khi nàng chết đều không có đi gặp qua nàng một lần.

"Ài."

Lam Vũ Ca than nhẹ một tiếng: "Ta biết trong lòng con vẫn luôn trách ngoại công ngoại tổ mẫu, phỏng chừng ngày hôm qua con đã gặp qua ngoại công con, không biết hắn có nói cho con biết nguyên nhân chân chính Đông Phương thế gia và Ngọc Nhi đoạn tuyệt quan hệ hay không."

Nguyên nhân chân chính?

Cổ Nhượng Vân nhũu mày, chẳng lẽ chuyện năm đó có cái nguyên do gì khác?

"Vân Nhi, tính tình ngoại công con luôn luôn rất thẳng, có chuyện đều thích để ở trong lòng, cũng không muốn nói ra, ta biết con đang trách hắn, trách hắn không có bảo vệ mẫu thân của con, cũng trách hắn không có bảo vệ huynh muội các con, kỳ thực, ta cũng trách hắn, nhưng ta càng trách bản thân ta hơn."

"Đông Phương thế gia chúng ta gây thù hằn nhiều lắm, năm đó, rất nhiều thế lực muốn kết phùng vây công Đông Phương thế gia, trùng hợp khi đó mẫu thân con và phụ thân con yêu nhau, hơn nữa còn cao bay xa chạy, cho nên ngoại công con cũng không có nói chuyện này cho mẫu thân con, nhất là, khi đó có rất nhiều thế lực muốn tìm kiếm tung tích của mẫu thân con, vì thế ngoại công con mới cố ý kích tướng mẫu thân của con, kỳ thực, chuyện Cổ gia chính là một cái cớ, một cái cớ làm cho mẫu thân con thay tên đổi họ, hơn nữa không còn liên hệ với Đông Phương thế gia, ngoại công con cho rằng như vậy mẫu thân con có thể bình an vượt qua cả đời."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 403: Oan gia ngõ hẹp (ba)

Edit: kaylee

"Nhưng mà....." Lam Vũ Ca cười khổ một tiếng: "Ai biết, cuối cùng truyền quay lại, lại là tin tức mẫu thân con chết! Sau khi xảy ra chuyện này, ngoại công con lập tức triệu tập trưởng lão trong tộc mở hội nghị, nhưng cuối cùng vẫn là không cách nào báo thù vì mẫu thân con! Bởi vì trải qua nhiều lần tuần tra, kẻ chân chính sát hại cha nương con là cường giả một mảnh đại lục khác! Nếu cô ý trêu chọc, sẽ chỉ làm cho Đông Phương thế gia đảo điên, mất nhiều hơn được, cho nên, trừ phi ngoại công con có vạn toàn nắm chắc có thể chiến đấu với thế lực kia, nếu không hẳn sẽ không để cho người Đông Phương thế gia không công đi chịu chết."

Giống như là cảm giác được trong lòng thiếu nữ chấn động, Lam Vũ Ca nhẹ nhàng bắt nắm tay nàng, nói: "Con cho rằng ngoại công con không thêm để ý huynh muội các người, kỳ thực không phải, lúc đó, tình huống Đông Phương thế gia càng nguy hiểm hơn, con và huynh trưởng con chỉ là hai hài tử mà thôi, nếu Đông Phương thế gia khó giữ được, chẳng phải là sẽ làm cho các con vô tội chết? Như thế còn không bằng ngốc ở bên ngoài, nhưng mà ngay từ đầu ngoại công con cũng không yên lòng huynh muội các con, chẳng sợ tình huống lại nguy hiểm, cũng âm thầm phái người đi thăm dò tình huống, kết quả điều tra trở về nói con là một phế vật, huynh trưởng con lại là thiên tài, hẳn cho rằng lấy thiên phú của huynh trưởng con tất nhiên sẽ được Cổ gia coi trọng, cho dù con là phế vật, Cổ gia cũng sẽ không thể quá hà khắc với huynh muội các con, bởi vậy vì không để cho thế lực kia phát giác sự tồn tại của

các con, hẳn đã điều người trở lại. Ai biết, con sẽ gặp phải nhiều chuyện như vậy....."

Hiện giờ chỉ cần nghĩ đến những chuyện ngoại tôn nữ gặp phải theo như lời của Đông Phương Thiếu Trạch, Lam Vũ Ca đã cảm thấy rất là đau lòng, đau lòng ân hận và kiên cường của nàng, cũng đau lòng lúc trước nàng gặp phải ngược đãi không thuộc về mình.

"Nếu, sớm biết rằng Cố gia sẽ đối với con như vậy, lúc đó chúng ta nhất định sẽ đón con trở về, đáng tiếc, chúng ta vẫn là quá xem trọng Cố gia, cho rằng sẽ vì thiên phú của huynh trưởng con mà đối đãi tốt với con."

Cố Nhượng Vân hơi hơi buồn lòng mi xuống, giọng nói của nàng không tự chủ được mang theo run run.

"Thế nào cứ cứ không nói việc này với con? Ngày hôm qua lúc con tranh cãi với lão gia tử, hẳn cũng không nói."

Lam Vũ Ca lắc đầu, dịu dàng vuốt ve đầu của Cố Nhượng Vân: "Cứ cứ con luôn luôn bẽ quan, tình huống lúc trước hẳn biết cũng không nhiều, về phần ngoại công con. Tính cách của lão gia hóa kia chính là như thế này, nói năng chua ngoa tâm đầu hủ, hẳn không thích nói ra sự quan tâm của mình, thích giấu tất cả mọi chuyện ở trong lòng, bởi vậy rất nhiều người đều sẽ có hiểu lầm đối với hắn, nhưng ai bảo đây là bản tính của hắn đâu?"

Nói đến người trong lòng mình, ánh mắt Lam Vũ Ca càng dịu dàng, mặc kệ người trong thiên hạ hiểu lầm hắn thế nào, chỉ cần nàng có thể hiểu là đủ rồi.

"Ngoại tổ mẫu," Cố Nhượng Vân ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt da trắng như ngọc trước mắt này: "Con nghe cứ cứ nói từ mười mấy trước người đã ở nơi này, chưa từng rời đi, vì sao người không xuống núi?"

Nghe nói như thế, Lam Vũ Ca mỉm cười, ánh mắt để lộ ra vài phần ưu thương.

"Đây là ta trừng phạt mình, trừng phạt một mẫu thân không thể bảo vệ tốt nữ nhi của mình, cũng là ta nên chịu, Vân Nhi, nếu cứ cứ con muốn con khuyên ta rời đi, vậy con vẫn là đừng nói nữa, ta sẽ không rời đi, ta không thể bảo vệ tốt nữ nhi duy nhất, ta đây nên ở chỗ này hưởng thụ cô tịch vĩnh viễn."

"Ngoại tổ mẫu," Hai mắt Cố Nhượng Vân hơi hơi trầm xuống, nói: "Người cứ như vậy khẳng định phụ mẫu con đã qua đời sao?"

Lam Vũ Ca sững sốt một chút, có chút không rõ chân tướng nhìn Cố Nhượng Vân.

"Ta cũng chỉ nghe bọn hắn nói, nghe nói bọn họ rút xuống vách núi đen vô tận, thi cốt vô tồn (thi thể, xương cốt đều không còn)."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 404: Oan gia ngõ hẹp (bốn)

Edit: kaylee

Cố Nhượng Vân cười cười: "Sống không thấy người, chết không thấy ác, vì sao cứ như vậy khẳng định hai người bọn họ đã chết?"

"Vân Nhi, con nói lời này chúng ta cũng từng nghĩ đến, lúc đó ngoại công con còn làm cho người ta đi phụ cận (vùng lân cận) vách núi đen tìm tòi, nhưng mà vách núi đen kia rất sâu, hơn nữa ở trong vách núi đen kia không cách nào thi triển lăng không phi hành (bay trên không trung) của Võ Hoàng, trên sườn vách núi đen không có một sơn động, mà ở phía dưới vách núi đen lại có vô số Linh Thú hung hiểm, cho nên khả năng bọn họ còn sống không cao."

"Ngoại tổ mẫu, ta chỉ tin tưởng hai mắt của mình," Cố Nhượng Vân ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của Lam Vũ Ca: "Con chưa từng thấy thi cốt của bọn họ, nên con sẽ không tin bọn họ đã chết, cho dù là chân trời góc biển, con đều sẽ tìm ra bọn họ! Nếu bọn họ không ở mảnh đại lục này, con đây sẽ đi những mảnh đại lục khác tìm! Nếu tìm không thấy, đời đời kiếp kiếp con quyết không bỏ qua!"

Lam Vũ Ca nhìn chăm chăm khuôn mặt thanh tú kiên định của thiếu nữ trước mặt, thì thào lầm bầm: "Giống, quá giống, tính cách này của con quả thực là một dáng vẻ với cha con, nếu không phải lúc trước Đông Phương thế gia gặp phải nguy hiểm không cách nào để cho mẫu thân con biết được, ta thật sự rất muốn giúp cha nương con tổ chức hôn lễ, đáng tiếc này cũng chỉ là nguyện vọng."

Đời này, người trẻ tuổi bà thương thức không nhiều lắm, chỉ có một Cố Thiên!

Nói thật, nữ tử (con rể) này bà thật thích, lão gia tử cũng rất hài lòng, đáng tiếc vẫn là trời đổ anh tài, nếu hắn thật sự còn sống, lấy thiên phú của hắn, hiện giờ tất nhiên đã trở thành phía trên Võ Tôn.....

"Ngoại tổ mẫu, về sau sẽ có cơ hội."

Cố Nhượng Vân nâng đầu lên, mặt lộ vẻ kiên định nói.

Ở trước lúc không có nhìn thấy thi cốt, nàng tuyệt đối không tin tưởng bọn họ đã chết.

"Hi vọng như thế đi," Lam Vũ Ca thở dài một tiếng, lôi kéo tay của Cố Nhượng Vân, nói: "Vân Nhi, nếu con vẫn ở Đông Phương thế gia thì tới thăm ngoại tổ mẫu nhiều một chút, đây là lệnh bài có thể tùy ý ra vào phía sau núi, đến lúc đó con cầm nó là có thể tới gặp ta, trừ con ra, cũng chỉ có Trạch nhi mới có."

Rất nhiều người không rõ chân tướng đều cho rằng Đông phương lão gia tử mới là cường giả đứng đầu Đông Phương thế gia, kì thực không phải, cường giả đứng đầu Đông Phương thế gia chân chính, chính là Lam Vũ Ca, nếu bà không muốn để cho những người khác đến phía sau núi quấy rầy bà, cho dù là Đông phương lão gia tử thì cũng không có tư cách này.

"Hả?" Cố Nhượng Vân thường thức lệnh bài trong tay, hứng thú nồng đậm hỏi: "Lão gia tử ông cũng không có sao?"

"Hắn không có lệnh bài, nhưng mà hắn có cơ hội," Lam Vũ Ca dương môi cười: "Một năm hắn có thể tới gặp ta ba lần."

Ba lần?

Tươi cười trên mặt Cố Nhượng Vân càng sâu, hiển nhiên tâm tình cực tốt.

Lão gia tử kia chỉ có thể tới gặp ngoại tổ mẫu ba lần, mà nàng lại có thể tùy tiện đến phía sau núi, nếu cho ông biết, khẳng định có thể làm ông tức điên.....

.....

Phía sau núi.

Sau khi Cố Nhượng Vân cáo từ Lam Vũ Ca, thì thần nhiên tự đắc đi xuống từ trên núi.

Nhưng mà, tục ngữ nói, người xui xẻo, uống nước cũng sẽ nghẹn nha.

Ngay tại khoảnh khắc Cố Nhượng Vân vừa đi xuống núi, không khéo đụng phải một người quen! Người nọ chính là Đông Phương Diễm muốn lục soát người nàng ở ngoài thành Đông Phương.

Lần này, xem như kẻ thù gặp mặt vô cùng đỏ mắt, Đông Phương Diễm gắt gao nhìn chăm chăm mặt của Cố Nhượng Vân, trong lỗ mũi phát ra một tiếng hừ nhẹ: "Nha đầu thôi, ngươi lại bị ta bắt được! Ngươi quả nhiên là rất to gan, ngay cả một chút quy củ cũng không tuân theo, phía sau núi này là cấm địa của Đông Phương thế gia chúng ta, bất luận kẻ nào cũng không thể đi vào! Là ai cho phép ngươi tiến vào phía sau núi? Lúc này đây, cho dù ngươi là bằng hữu của thiếu chủ, cũng không ai có thể che chở cho ngươi!"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 405: Đốt y phục của lão gia tử (một)

Edit: kaylee

Này có tính là oan gia ngõ hẹp không?

Cố Nhượng Vân bắt đầu thở dài một tiếng, không nghĩ tới ngày thứ hai mình đi đến Đông Phương thế gia, đã gặp lại Đông Phương Diễm.

"Tiểu Diễm, xảy ra chuyện gì?"

Một giọng nói thân thiết truyền đến từ phía sau Đông Phương Diễm, rồi sau đó lập tức trông thấy một gã cảm y thanh niên (thanh niên mặc quần áo gấm) đi tới bên cạnh Đông Phương Diễm, cau mày nhìn Cố Nhượng Vân đứng ở phía trước mặt.

"Nàng là loại người nào?"

"Lâm thiếu, ngươi tới vừa vặn, nữ tử này là thiếu chủ mang về, lại không biết quy củ, tùy ý xâm nhập cấm địa của Đông Phương thế gia chúng ta, ta đang muốn bắt nàng xử trí!"

Đông Phương Diễm cao ngạo nâng đầu, vẻ mặt khinh bỉ nhìn Cố Nhượng Vân.

"Hả?"

Vị thanh niên được xưng là Lâm thiếu gia chán ghét liếc mắt nhìn Cổ Nhượng Vân, từ trong lỗ mũi phát ra một tiếng hừ lạnh khinh thường: "Nữ nhân Đông Phương Thiếu Trạch mang về? Không biết người và Đông Phương Thiếu Trạch là quan hệ như thế nào?"

"Còn có thể là quan hệ gì?" Đông Phương Diễm khinh thường cười lạnh nói: "Đông Phương Thiếu Trạch kia bảo vệ nàng như vậy, không cần suy nghĩ nhiều cũng có thể đoán được chính là quan hệ loại gặp không được người này, một cô nương gia tốt đẹp, không nên vì một chút ích lợi kia mà dụ dỗ nam nhân, từ nhỏ Đông Phương Diễm ta khinh thường nhất loại nữ nhân không biết xấu hổ như người."

Trào phúng và cười lạnh kia đều lộ hết ở phía trên khuôn mặt anh khí của Đông Phương Diễm kia, theo nàng, nữ nhân này vì nịnh bợ quyền thế mà ôm lên cây đại thụ thiếu chủ này, có thể là thứ tốt gì? Nhưng mà thật đáng tiếc, loại nữ nhân giống nàng này, gia chủ tuyệt đối sẽ không cho nàng tiến vào Đông Phương thế gia.

Tuy rằng bên người nữ nhân có một nam tử tóc bạc, nhưng mà, cho dù thực lực của bản thân nam tử kia cường thịnh cỡ nào, cũng không cường hãn bằng thế lực của Đông Phương thế gia.

"Không sai, loại nữ nhân này quả thật rất ghê tởm, vẫn là tiểu Diễm người ưu tú nhất, luôn luôn dựa vào thiên phú và thực lực của mình đi tới hôm nay," Lâm thiếu sủng nịch điểm cái mũi của Đông Phương Diễm: "Không giống những người khác, cho rằng nịnh bợ được người có quyền thế là có thể cả đòi áo cơm không lo, không biết ở trên đại lục cường giả vì tôn này dựa vào nam nhân là không được, chỉ có thể dựa vào thực lực của mình mới có thể đứng vững gót chân, đáng tiếc, cũng không biết khi nào thì nàng có thể hiểu được đạo lý này."

Lâm thiếu châm chọc khiêu khích nói, ánh mắt của y tràn ngập hèn mọn, thật giống như thiếu nữ phía trước làm chuyện gì đó gặp không được người.

Từ đầu tới cuối, Cổ Nhượng Vân vẫn hai tay ôm ngực, tựa tiểu phi tiểu nhìn hai người kẻ xướng người hoạ kia.

"Lâm thiếu? Họ Lâm?" Khóe môi khẽ nhếch lên, tươi cười của thiếu nữ càng sâu: "Người không phải người Đông Phương thế gia? Xem ra Đông Phương thế gia này cũng không ra gì cả, người nào cũng có thể tiến vào."

"Người nói bậy bạ gì đó?"

Hai mắt Lâm thiếu lạnh lùng, hừ hừ: "Nói thật cho người biết đi, muội muội của ta rất nhanh sẽ gả cho Đông Phương thiếu chủ làm thê tử, tuy rằng hai nhà chúng ta không được coi là môn đăng hộ đối, nhưng mà dựa vào tài mạo của muội muội ta, quả thật xứng đôi với Đông Phương Thiếu Trạch, chỉ là, cho dù trở thành thê tử của Đông Phương Thiếu Trạch, muội muội ta cũng sẽ không phụ thuộc vào hắn, đây là loại nữ nhân thấy người sang bắt quàng làm họ người kém rất rất xa."

Cửu cửu muốn thú thê (cưới vợ)?

Cổ Nhượng Vân nhũu mày, thế nào nàng không có nghe cửu cửu nói qua chuyện này?

Hơn nữa, tự bản thân cửu cửu đã giống như tiên nhân (người trên trời, ý chỉ xinh đẹp), thật không biết có nữ tử nào có thể đứng ở bên người hắn mà không bị hắn hạ thấp xuống. (L: bị đim hàng đó ^^)

"Ta mệt rồi," Cổ Nhượng Vân ngáp một cái, khóe môi nâng lên một chút ý cười, chỉ là cặp con ngươi đen kia lại sâu trầm không thấy đáy: "Nếu các người không có chuyện gì thì để cho ta rời đi thôi."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muôn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 406: Đốt y phục của lão gia tử (hai)

Edit: kaylee

"Hừ."

Đông Phương Diễm hừ lạnh một tiếng, tay nàng cầm hồng tiên (roi màu đỏ), khuôn mặt nghiêm túc đứng ở trước mặt Cổ Nhượng Vân, cao ngạo nâng cằm: "Ta mặc kệ người là người của ai! Ta thân là Tướng quân thành Đông Phương, người Đông Phương thế gia, nên có quyền xử trí người! Tất cả những thứ này cũng không trách người, muốn trách thì trách người xâm nhập cấm địa của Đông Phương thế gia, hơn nữa, còn bị ta bắt được, cho nên bản Tướng quân khuyên người một câu, ngoan ngoãn buông tay chịu trói, miễn cho da thịt chịu khổ."

Cổ Nhượng Vân hơi hơi híp con ngươi, tựa tiểu phi tiểu nhếch môi: "Nếu..... Ta không làm vậy thì sao?"

"Vậy cũng đừng trách bản Tướng quân không khách khí!"

Phanh!

Một cái trường tiền (roi dài) màu đỏ vung về phía Cổ Nhược Vân, chiều số của ả rất là độc ác, đánh về phía chỗ yếu hại của thiếu nữ, một roi này roi xuống, phỏng chừng nàng không chết cũng sẽ tàn phế.

Ánh mắt Cổ Nhược Vân u ám một chút, lạnh giọng nói: "Người Đông Phương thế gia, chẳng lẽ chính là quan báo tử thù như thế này? Một khi đã như vậy, ta đây sẽ thay thế lão gia tử kia dạy dỗ ngươi một chút....."

Àm!

Một ngọn lửa bùng cháy lên từ trên người Cổ Nhược Vân, ngay sau đó ầm ầm đánh tới Đông Phương Diễm.

Đông Phương Diễm kinh ngạc một chút, nàng không nghĩ tới ở Đông Phương thế gia, nữ tử này vậy mà lại còn dám công nhiên chống lại! Phải biết rằng ở trong thành Đông phương, trừ bỏ gia chủ và phu nhân ra, đội ngũ chấp pháp bọn họ chính là tồn tại cao nhất, cho nên có đôi khi ngay cả mặt mũi của thiếu chủ nàng cũng không nể tình.

Đã có bao nhiêu năm rồi?

Bao nhiêu năm không ai dám chống lại đội chấp pháp? Cho dù nữ tử này là người của thiếu chủ, hôm nay cũng phải chết ở nơi này!

Nghĩ đến đây, thân mình Đông Phương Diễm né sang một bên, lập tức tránh thoát ngọn lửa tập kích đến.

Ngay tại lúc nàng muốn ra tay, một bóng dáng màu tuyết trắng đột nhiên xuất hiện ở phía dưới núi, vì thế, ngọn lửa bị nàng né tránh được kia thật trùng hợp dừng ở phía trên bộ bạch y kia, 'bùng' một tiếng lập tức cháy lên ở trên y bào của lão giả.

Đông Phương Diễm ngây ngẩn cả người, Lâm thiếu chủ kinh rồi, ngay cả Cổ Nhược Vân cũng không tự chủ được mà chớp mắt, kinh ngạc nhìn lão giả không hề có bất kỳ dấu hiệu gì lại đột nhiên xuất hiện kia.....

"Ai, là ai phóng hỏa đốt bốn gia chủ?"

Một tiếng hô tức giận truyền ra từ trong đám lửa kia, rồi sau đó, lão giả quần áo tả tơi giống như bị sét đánh qua, đầu đầy bụi thối tha thối thêu xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Giờ phút này, lão giả đầy mắt lửa giận, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm mọi người ở đây.

"Ai có thể nói cho bốn gia chủ, lửa kia là ai phóng?"

Đông Phương Diễm đang há hốc mồm sau khi nghe nói như thế lập tức phục hồi tinh thần lại, trong lòng vui vẻ, vội vàng nói: "Bẩm báo gia chủ, lửa kia là nữ tử này phóng."

Nha đầu thối, không phải vừa rồi ngươi rất vênh váo sao? Lúc này đây ngươi xông ra đại họa nghịch thiên, cho dù thiếu chủ thiên vị ngươi, gia chủ cũng tuyệt đối không có khả năng sẽ bỏ qua cho ngươi!

"Nàng nói có phải sự thật không?"

Lão gia tử ngăn chặn lửa giận hùng hục trong lòng, mắt già hung hăng trừng Cổ Nhược Vân.

Đáng thương tóc bạc và râu dài ông để nhiều năm như vậy, bỗng chốc đều bị đốt sạch, còn có quần áo trên người, chính là khi Ngọc Nhi ở nhà may cho ông, cho tới nay ông đều coi là bảo bối, hiện tại, cái gì đều không có!

Cổ Nhược Vân sờ sờ mũi: "Ta muốn phóng hỏa đốt là Đông Phương Diễm, đại khái người quá hà khắc với nàng, trong lòng nàng sớm hận người hận tận xương, vừa khéo nhìn thấy người đi đến đây, cho nên có ý né tránh, chính là vì trả thù người."

"Ngươi nói hươu nói vượn!"

Đông Phương Diễm tức đến mức kém chút nữa phun ra một ngụm máu.

Nàng gặp qua vô số, chưa thấy qua có người có thể vô si đến loại trình độ này, vậy mà lại giả họa chuyện này cho nàng, nhưng mà, loại nói dối thấp kém này, gia chủ anh minh tuyệt đối không tin tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Phé Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 407: Đốt y phục của lão gia tử (ba)

Edit: kaylee

"Đông Phương Diễm đúng thật là tốt!"

Đông phương lão gia từ tức đến mức bốc lửa, con người nghiêm khắc quét về phía Đông Phương Diễm: "Bình thường bọn gia chủ đối đãi với các người không tệ, người vậy mà mưu hại bọn gia chủ như thế! Tâm này có thể thấy được! Xem ra vị trí Tướng quân đội chấp pháp này không thích hợp với người, sau đây bọn gia chủ sẽ tìm một người khác tới thay thế vị trí của người."

Đông Phương Diễm ngậm ngẫn cả người, vẻ mặt kinh ngạc.

Làm sao có thể? Loại nói dối thấp kém này, làm sao gia chủ có thể cứ như vậy mà tin?

"Gia chủ, người đừng bị nữ nhân quý kẻ đa đoan này lừa gạt, ta vô tội, Lâm thiếu có thể làm chứng chuyện này, ta chưa từng có suy nghĩ muốn mưu hại gia chủ?"

Nghe nói như thế, Lâm thiếu muốn mở miệng giải thích vì Đông Phương Diễm, lại bị lão gia từ lạnh lùng đánh gãy.

"Tiểu tử Lâm gia, người không có việc gì đừng luôn chạy tới Đông Phương gia tộc chúng ta, hơn nữa quan hệ giữa người và Đông Phương Diễm bọn gia chủ không phải không rõ ràng, lời nói của người không thể tin, Đông Phương Diễm, nếu người còn có thể tìm ra nhân chứng khác chứng minh nàng hãm hại người, vậy bọn gia chủ sẽ tin tưởng lời nói của người."

Đông Phương Diễm thiếu chút nữa thì tự làm mình nghẹn chết.

Nơi này chỉ có tổng cộng ba người bọn họ, nàng đi nơi nào tìm thêm một nhân chứng? Kỳ thực, Đông Phương Diễm chính là không nghĩ ra, vì sao chỉ số thông minh của gia chủ trở nên thấp như vậy, thế mà lại cứ như vậy tin lời nói bậy bạ kia.....

"Này....."

Lâm thiếu giật mình, y có chút xin lỗi nhìn Đông Phương Diễm, sau đó cũng cùng nắm tay với lão gia từ: "Đông Phương gia chủ, ta đây cáo lui trước."

Nói xong lời này, bước chân y vội vàng, cũng không quay đầu lại mà cứ thế rời đi.

"Đông Phương Diễm, lát sau tự người đi giao lại vị trí Tướng quân." Ánh mắt uy nghiêm của lão gia từ đảo qua trên người Đông Phương Diễm, rồi sau đó ông hung hăng trừng mắt nhìn Cố Nhượng Vân: "Còn có người, lập tức rút đến thư phòng."

Cố Nhượng Vân sờ sờ mũi, nếu nàng không có đoán sai, lão gia này đang thiên vị nàng?

.....

Thư phòng.

Không khí nghiêm cẩn, làm người ta có một loại cảm giác đè nén thờ không nổi.

Giờ phút này lão gia từ nghiêm nhiên thay đổi một bộ y bào sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, duy chỉ có tóc bạc râu trắng kia là một đi không trở lại, hiện giờ chỉ cần nghĩ đến chuyện kia, trong bụng của ông lại nghẹn một ngọn lửa, muốn hung hăng phát tiết một phen.

"Phóng lửa chơi vui không? Đốt người chơi vui không? Người bao nhiêu tuổi rồi, còn nghịch lửa?"

Nói tới đây, lão gia từ chỉ giận không chỗ phát tiết, hận không thể dạy dỗ nha đầu thối này một chút.

"Không phải ta đã nói sao, là Đông Phương Diễm muốn mưu hại người, không có quan hệ gì với ta."

Cố Nhượng Vân giang tay, vẻ mặt không cho là đúng nói.

"Nói dối, người tiếp tục nói dối!"

Lão gia từ hung hăng trừng mắt nhìn nàng: "Đừng tưởng rằng bọn gia chủ không biết chân tướng mọi chuyện, người....."

Bỗng nhiên, giọng nói của ông ngừng lại, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm ngọc bội Cố Nhượng Vân thường thức ở trên tay, 'xoát' một tiếng nhảy dựng lên từ trên chỗ ngồi, nhanh chóng nhắm về thiếu nữ phía trước, nâng tay muốn đoạt ngọc bội trên tay nàng.

Nhưng mà Cố Nhượng Vân tay mắt lanh lẹ, khi lão gia từ đưa tay lại, nàng lập tức vội vàng thu ngọc bội về.

"Người..... Nha đầu thối, ngọc bội này làm sao người lấy được?" Hô hấp lão gia từ căng thẳng, vẻ mặt khấn trương nhìn Cố Nhượng Vân.

Cố Nhượng Vân bĩu môi: "Làm sao lấy được? Đương nhiên là giấy thông hành ngoại tổ mẫu cho ta."

"Cái gì?"

Lão gia tử nghe vậy kinh hãi, rồi sau đó ưỡ ỏai kéo đầu, tức giận bắt bình nói: "Nàng cho Trạch nhi ngọc bội cũng thôi đi, vậy mà lại cho nha đầu thối người một cái, nàng rất không công bằng với ta, dựa vào cái gì các người đều có thể tùy thời gặp nàng, một năm ta chỉ có ba lần cơ hội? Nha đầu thối, nhanh chóng đưa ngọc bội kia cho bốn gia chủ xem một chút."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 408: Đốt y phục của lão gia tử (bốn)

Edit: kaylee

Cố Nhượng Vân nhún vai: "Người gọi ta là nha đầu thối, vì sao ta đây phải cho người xem?"

"Người....." Lão gia tử tức đến mức vẻ mặt xanh mét, trừng mắt nhìn nàng nói: "Vậy người muốn như thế nào? Đừng quên, bốn gia chủ là ngoại công của người! Người đưa ngọc bội cho ngoại công của người xem một chút thì làm sao?"

"Ồi," Cố Nhượng Vân lắc đầu than nhẹ: "Ta vốn đang muốn khuyên ngoại tổ mẫu xuống núi, chẳng qua ta trời sinh nhát gan, người cứ rống mắng suốt, ta cảm thấy rất sợ hãi, Đông Phương gia tộc này ta ở không được, nếu không sẽ bị người hù chết, cho nên ta quyết định hiện tại ta lập tức rời đi, về phần ngoại tổ mẫu..... Tự người đi khuyên bà xuống núi đi."

Sắc mặt lão gia tử từ xanh chuyển trắng, lại từ trắng chuyển xanh, thay đổi thất thường.

Có thể tưởng tượng được Cố Nhượng Vân làm ông tức không nhẹ.

Phải biết rằng, ở trong thành Đông phương, trừ bỏ vị phía sau núi kia ra, ai mà không đối ông nói gì nghe vậy? Nha đầu thối đáng chết này thế mà lại dám uy hiếp ông!

Cố tình uy hiếp này lại hiệu quả!

"Phòng chừng trên đời này dám nói chuyện với trưởng bối như vậy chỉ có một mình người," Lão gia tử có chút căm giận: "Người nói đi, ta làm thế nào người mới giúp ta khuyên ngoại tổ mẫu người xuống núi? Nàng đã ở sau núi mười mấy năm, hàng năm ta chỉ có thể gặp nàng ba lần, trời biết loại cảm giác này có bao nhiêu khó chịu, ta không bị buộc điên đã tính là không tệ."

"Về sau giọng điệu nói với ta tốt chút."

"Không được làm chủ hôn nhân của cữu cữu, hẳn không có người trong lòng không thể buộc hẳn cưới, mặc kệ người trong lòng hẳn là người thế nào người cũng không thể ngăn cản."

"Ta muốn tự do tuyệt đối! Nói cách khác, ta không chịu sự hạn chế của Đông Phương gia tộc các người, nếu phụ mẫu ta còn sống, người phải nhận cha ta, nếu bọn họ thật sự mất, ta muốn cho bọn họ vào từ đường Đông Phương thế gia."

"Nếu người có thể làm được mấy chuyện này, ta sẽ đáp ứng giúp người khuyên ngoại tổ mẫu xuống núi." Cố Nhượng Vân tươi cười đầy mặt nhìn lão gia tử.

Lão gia tử trầm mặc một lúc lâu, nói: "Được, mấy điều kiện của người ta đều đáp ứng người, nhưng mà ta cũng có yêu cầu đối với người! Thứ nhất, còn có nửa tháng chính là sinh nhật của ngoại tổ mẫu người, ta hi vọng nàng có thể xuống núi trước ngày đó, thứ hai, ta muốn ở trên tiệc sinh nhật của ngoại tổ mẫu người, tuyên bố người là ngoại tôn nữ của Đông Phương thế gia."

"Được."

Cố Nhượng Vân không hề nghĩ ngợi lập tức lên tiếng: "Ta đáp ứng yêu cầu của người."

Lão gia tử sùng sốt một chút, lúc trước nha đầu kia là chết sống không chịu nhận ngoại công ông, hiện tại thế nào lại đáp ứng thoải mái như vậy?

Kỳ thực, nếu không phải vì lời nói kia của Lam Vũ Ca, hơn nữa vừa rồi lão gia tử thiên vị rõ ràng, chỉ sợ Cố Nhượng Vân không dễ dàng nhận Đông Phương thế gia như vậy.....

"Người thật sự đáp ứng rồi?" Lão gia tử vẫn là có chút không dám tin.

Nha đầu kia luôn quỷ kế đa đoan, sẽ không có âm mưu gì đi?

"Xem ra người là muốn ta không đáp ứng," Cố Nhượng Vân than một tiếng, bất đắc dĩ nói: "Đã như vậy, ta đây sẽ thu hồi lời nói vừa rồi của mình, miễn

cho làm cho người ta cho rằng ta mặt dày mày dạn dán lên Đông Phương thế gia các người."

"Cái gì? Thu hỏi? Không được!"

Lão gia tử vội vàng lật mặt: "Ngươi không nghe nói qua cái gì gọi là quân tử nhất ngôn cửu đỉnh tứ mã nan truy (một lời nói ra bốn ngựa đuổi không kịp) sao? Lời nói đã nói ra tuyệt đối không thể thu hồi, cứ định như vậy đi, hiện tại ngươi phải đi khuyên ngoại tổ mẫu ngươi xuống núi giúp ta, cơ hội năm nay ta đã dùng hết rồi, đã mấy tháng không gặp nàng, đợi đến năm sau phải năm sáu tháng nữa, ta thật sự chờ không kịp, ta vốn chỉ hãm mộ một mình Trạch Nhi, hiện tại lại nhiều thêm nha đầu thối ngươi, các ngươi quả nhiên là muốn chọc giận chết ta!"

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 409: Võ Hoành! Bốn phương khiếp sợ (một)

Edit: kaylee

Nghĩ đến đây, lão gia tử lập tức lộ ra vẻ mặt tức giận bất bình, nếu nha đầu kia không cách nào khuyên Lam Vũ Ca xuống núi, ông tuyệt đối sẽ thù mới hận cũ cùng tính rõ ràng một lượt với nàng.

"Chú ý giọng điệu của người."

Khóe môi Cố Nhược Vân nâng lên: "Nếu người muốn ta giúp người, vậy đối ta tốt một chút, nếu không mà nói ta bị người dọa đi rồi, vậy người sẽ cả đời chỉ có thể mỗi năm gặp mặt bà ba lần."

"Ngươi....."

Lão gia tử thiếu chút thì bị tức phát cuồng, tính nết nhiều năm như vậy của ông, nói sửa là sửa sao?

Nhưng mà, nghĩ đến qua nhiều năm như vậy mình và người trong lòng chỉ cách xa nhau một ngọn núi, lại cố tình một năm chỉ có thể gặp mặt ba lần, loại cảm giác này làm cho ông còn khó chịu hơn chết.

Cho nên, ông hít vào một hơi thật sâu, trên khuôn mặt già nua uy nghiêm dùng sức nâng lên một chút tươi cười.

"Nha đầu, ngươi xem ngoại công cũng tuổi một bó to, ngươi nhẫn tâm để cho ngoại công ngươi và ngoại tổ mẫu ngươi tách ra sao? Cho dù ngươi không thích ngoại công ta đây, nhưng mà ngoại tổ mẫu ngươi không gặp ta, trong lòng thật sự dễ chịu sao? Chỉ cần ngươi có thể khuyên ngoại tổ mẫu ngươi đi ra, về sau ngươi muốn ngoại công ngươi làm gì, ngoại công đều sẽ đáp ứng ngươi."

Trời biết, lời nói này dùng hết bao nhiêu khí lực của ông, cho dù trong lòng vô cùng ghen ghét, trên khuôn mặt già nua lại không có chút biểu lộ nào.

Tính tính, trước hết dỗ nha đầu kia, chờ sau khi Vũ Ca trở về, ông lại tính sổ với nàng.

"Ừ," Cố Nhược Vân vừa lòng gật đầu: "Chỉ cần người không hung ta, ở phía trước sinh nhật của ngoại công, ta nhất định sẽ khuyên bà xuống núi, đương nhiên, trước đó, ta còn không muốn để cho người biết quan hệ giữa ta và Đông Phương thế gia, tốt lắm, muốn nói ta đều nói xong rồi, về phòng trước."

"Đợi chút."

Mất thấy Cố Nhược Vân muốn rời khỏi, lão gia tử bước lên phía trước đẩy cửa thư phòng ra giúp nàng, trên khuôn mặt già nua tràn đầy tươi cười.

"Nha đầu, cẩn thận bậc thềm, đừng ngã, nếu nha đầu bảo bối của ta ngã sắp xuống ta nhưng là sẽ đau lòng."

Lúc này, sau khi nghe nói chuyện đã xảy ra phía sau núi Đông Phương Thiếu Trạch vội vàng chạy tới vừa khéo thấy được tình cảnh này, không tự chủ được trợn mắt há hốc mồm, giống như là thấy được khủng long tuyệt tích, khuôn mặt kinh ngạc nhìn Đông Phương lão gia tử tiền cung sau ủng (vừa kính cần vừa che chở), giống như một cây cải trắng hỗn độn ở trong gió.

Đây..... Đây rốt cuộc là tình huống gì?

Ông vẫn là lão gia tử nhà mình tính tình nóng nảy kia sao?

Thẳng đến sau khi Cố Nhược Vân rời khỏi, Đông Phương Thiếu Trạch mới phục hồi tinh thần lại, hần nhanh chóng xoay người chạy đuổi theo, không bao giờ liếc mắt nhìn khuôn mặt nịnh nọt kia của lão gia tử một cái nào nữa.....

"Vân Nhi, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Làm sao tính cách kia của lão gia hòa có thể xảy ra biến hóa lớn như vậy, lúc trước ta bảo ông thu liễm tính

khí một chút ông chết sống không chịu, hiện tại thế nào lại sẽ có thay đổi lớn như thế?"

Đông Phương Thiệu Trạch vội vàng đuổi theo Cố Nhược Vân, trên khuôn mặt dịu dàng như ngọc tràn đầy khiếp sợ.

Nói thật, đến bây giờ hắn còn chưa thể phục hồi tinh thần lại từ trong khiếp sợ.

Vừa rồi mình nhìn thấy thật sự là lão gia tử? Xác định không bị người đánh tráo? Rất bất khả tư nghị (không thể tưởng tượng được)! Nếu truyền đi ra ngoài, phỏng chừng toàn bộ thành Đông Phương đều sẽ không có người tin tưởng.....

Cố Nhược Vân nhún vai, không cho là đúng: "Người không cho rằng lão gia tử kia rất dối trá?"

"Này." Đông Phương Thiệu Trạch trầm mặc một lúc lâu, gật gật đầu: "Giống như đúng là vậy, nhưng mà, Vân Nhi, con nói cho cậu trước, rốt cục con đã làm cái gì làm cho lão gia tử biến hóa lớn như vậy?"

"Cũng không có gì, con nói ông quá hung dữ, sẽ dọa con chạy."

Cố Nhược Vân sờ sờ mũi, cười tủm tỉm nói.

"Chỉ như vậy?" Đông Phương Thiệu Trạch không dám tin: "Với tính cách kia của lão gia tử sẽ bởi vì sợ người rồi đi mà thay đổi tính khí? Thậm chí còn biến thành. Bì ổi như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.